

UNIVERSITY OF ILLINOIS-URBANA

3 0112 083363520

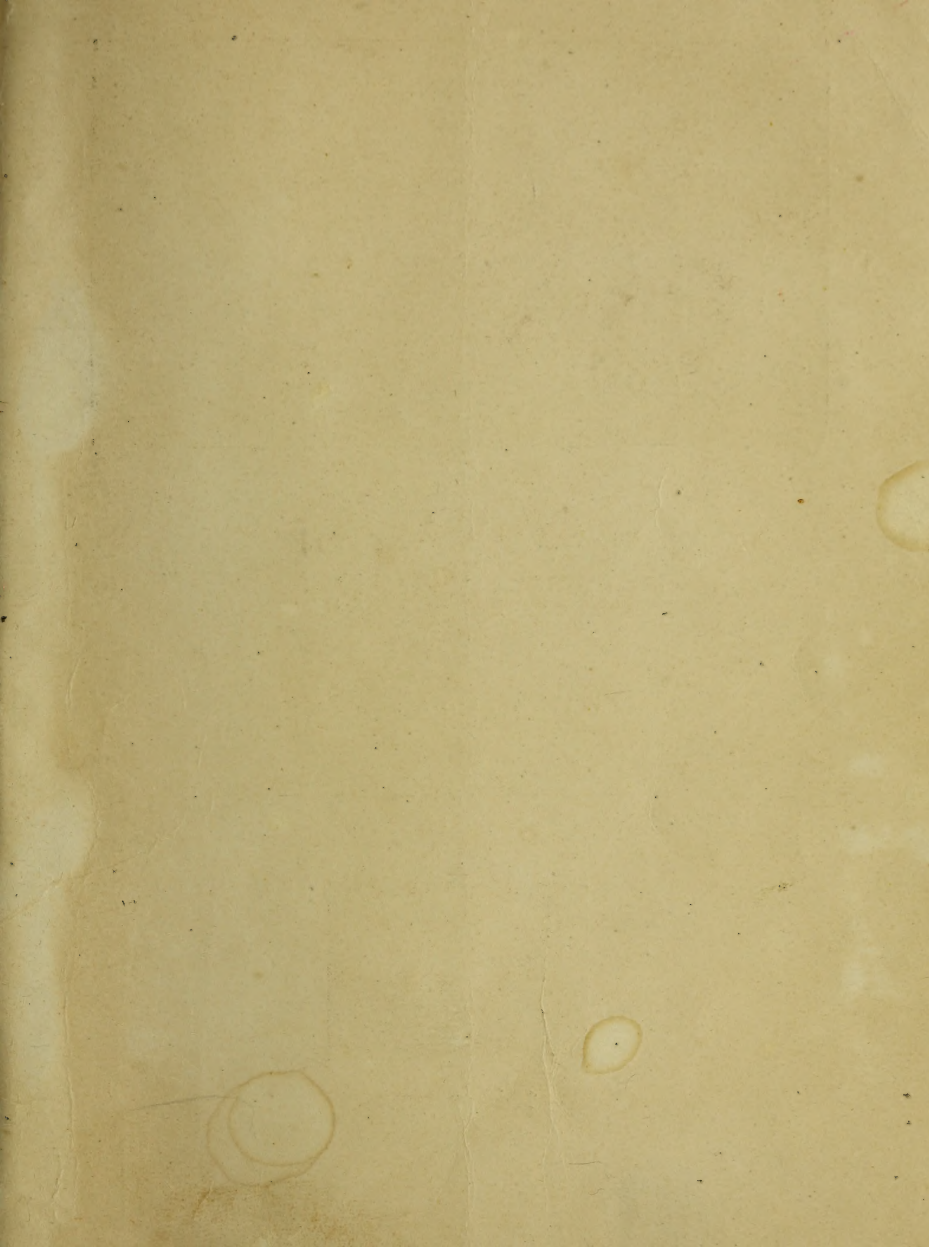
מ א ר ת

אוסקר וילד

תרגום מאנגלית י. ח. טבייוב.

מוסקבה / 1918

823

WG4p:HE

1918

RABBI SH. BOZMAN
5333 West Quincy
Chicago 44, Illinois

תְּמוּנַת דּוֹרְיָאוֹ גֵּרִי

Handwritten signature
Seligman

gem

הקדמה.

האמן הוא זה שיוצר דברים יפים. לגלות את האמנות ולהסתיר את האמן—זהו תכליתה של אמנות.

המבקר הוא זה שיוצא למסור נצורה חדשה או בחומר חדש את הרושם, שקבל מן הדברים היפים.

כל בקורת, היותר מעולה והיותר גרועה, היא מין אנטונוגרפיה. אותם המוצאים כונות מנוונות בדברים יפים, הם בעצמם אנשים מקולקלים כלי היותם עם זה מלבנים. זהו מומם.

אותם המוצאים כונות יפות בדברים יפים, הם בעלי תרבות. להם יש תקוה.

ואולם יחדי סגולה אינם רואים בדברים יפים אלא את היופי בלבד.

אין ספרים מוסריים ואין ספרים אימוסריים. יש ספרים שנכתבו יפה ויש ספרים שנכתבו נאופן גרוע. וזה הכל.

שנאתה של המאה הי"ט אל הרואליסמוס, וזהו חמתו של קאליבאן, שרואה בראי את פרצופו שלו.

שנאתה של המאה הי"ט אל הרומנטיסמוס, וזהו חמתו של קאליבאן, שאינו רואה בראי את פרצופו שלו.

חיוו המוסריים של אדם משמשים לפעמים חלק של חומר יצירה לאמן; ואולם מוסריותה של האמנות היא: השתמשות שלמה ומשכללת באמצעים מחוסרי שלימות.

שים אמן אנו מתכוין לדבוקים ונרמזת. הלא גם
דאמרת המזלכות יכולת להיות מוכחות.

לשים אמן אין חנה מיוחדת למעשים אלהים. חנה איתת
אלא אמן היא מאתיות של סגנון שאין עליה ספרה.

כשם אמן אין חולניות. האמן יכול להביע ולהאזינה כל.

הרעיון והלשון הם לאמן כלי יצירה לאמנות.

החפץ והצורה הם לאמן חומר לאמנות.

אם לאורה—הפרופורציות של כל אמנות היא זו של המוסיקא.

אם לדבוקה—הרעיונות של המשחק על הנמה היא הפרופורציות.

כל אמנות היא שפה וסימבול מאחד.

איתם ההדדיות אל מנת להשגת עושים זאת על אחרותם.

איתם הפיתויים את הסימבול עושים זאת על אחרותם.

האמנות מחייבת מאת את דמותו של האופה, ולא את זו

של הדינים.

חלוקי דעות על יצירה של אמנות מיוחדים, כי זו יצירה חדשה,

לאפסוסה וחיותה.

אם יש מחלוקת בין המבקרים—האמן הוא בהסכם ובשלוש

עם עצמו.

אנו יכולים לסלוח לאיש שעשה דבר מועיל, כל זמן שהוא

בעצמו אינו מתפעל ממנו. ההתנצלות היחידה על עשות דבר אין

מועיל בו, היא, שמתפעלים ממנו עד מאד.

כל אמנות היא ללא שום תועלת.

אוסקר וילד.

חדר מלאכתו של האור היה סמוך היה שושנים, ובנושבו היה
 הקיץ האה טין עצי הנק, היה שופע לתוכו בעד הפתח הפתוח נשמי
 הנמד של עץ הלילך או דוחו הענג יורדו של שיה הירדניא.
 מירכתי הרפידה הרבודה במרכזי פרם, שעליה שנת הלילך
 הנדי וסמן בקשרו נדרכו סיגרויות לאין מספר, היו עינו מכוונות
 בדיוק כלפי עין הערשה ונחנות מינו של אילן נאה זה, אשר נאמו
 מתוקים כדבש ומלאיהם כדבש ואשר עשני הרושדים נראי נאלו נמד
 עליהם משאי של ישי לוחם בשלדום. מאחורי ידעית המשי הארבוות,
 המתחיות ממיל החלק הנדול מאד, היו מרחפים זומן לזמן אללים
 מססטים של אפרים עפות, שעשו לפי הנע רושם מעין זה של
 עינות אפניות, ועוררו את הלילך הנדי להנדה מאותם העינים
 מסוקיא מנוכמי הפנים אשר בעורת אמנות, שאינה נעה נדחלפ,
 הם משתדלים לעיני הנשנה של מהירות ותנועה. הזמזום הזועף
 של הנדונים המפלסות להן נרתי כרוך החצי הנבודה שלא נקצי
 או סוככות בעקשנות מנוסאות מסבים לשערות הוחב המאנקות של
 שישה הלילה המוססת, נראה נאלו בא להנדיל עין את המעקה
 שדומית. קיל המנה העמים של לונדון נשמע פה כהמית הנם של
 עיני החוק.

במרכזו של החדר, נשען אל טן זקוף, מוצב ציור תמנית: של
 עלם יפה תואר עד מאד במלוא כל קומתו; וממולה משם ידלאת,
 שני הציור העצמי, טייל האלואנד, זה האיש אשר נעלם פנאם שנים

אחדות לפני כן ועודי נשענתי על ידי זה התנועות שאומה מאד
בקרוב הקהל יתן מקום להשפעות משונות ורבות.

כשרובנו הצינו אל האורה היפה ורבת החן, שצמח במחוללי
באמנות גדולה כל כך, חלף על עינו צחוק של נחת רוח, ונראה
כאלו השב הצחוק להרעננו שם עדי, ואולם פתאום קם ממקומו
ונצאנו את עינו שם את אשכנזתי על עפעפי, כאלו התאמץ לקלוט
במחור הלום נפלא מראדו פן יעור מעטו.

— והיו מלאכה יפה, כויל, מטהר יאירתיך עד הד—אמר
הלורד הנרי מעשית—עליך לשלוח אותה בשנה הנאה אל התערוכה
אשר באילום גרוסיטיו דוקא, התערוכה שבאקדמיה גדולה יותר מדי
והיא המערכת הכללית יותר מדי. בכל פעם שנקרתי באקדמיה, היתה
מרוצה מאטלסיסן כל כך, שלא יכלתי לראות את הדמיונית, והיא
רע מאד, אי היתה מרוצה בתמינות כל כך, שלא יכלתי לראות
את האטלסיסן, היה רע עוד יותר. גרוסיטיו זה נאצת המקום האחד
הנאצי לכך.

— איני חושב כי אשלח אותה לאיזה מקום—ענה הצייר
בהשפילי את ראשו לאחורו מאחורו בתנועת דמיונית, שהיתה מביאה
את הנרי מאטלסיסורד לידי צחוק—לא, אני לא אשלחנה לשום מקום.

הלורד הנרי הרים את ריסי עינו וישקף אליו בתמיהה
מבעד לשבעות העשן הדקות והכחולות, שהתאבטו בסלסולים
מפספסים כליכך מן המינוטה הנטוה שלו רות האישיון.—"לא
תשלחנה לשום מקום? מפני מה, נערי הטוב? ומהו טעמך ונימוקך?
בני אדם משונים אתם, הציירים! הנכם משהדלים בכל מאצני כחכם
לקנות לכם שם; ורק קניתם, אותו, נראה כאלו מתאמצים אתם
להפסדו ממנו. וכזה תסבילו לעשות; כי יש רק דבר אחד בעולם,
הרע עוד מהיות לשיחה כפי טל, והוא—לבלתי היות לשיחה כלל.
הלא תמונה שמו תרומם ותנשא אותך מעל כל האמנים הצעירים
שטאנלייר, ותעורר קנאה בלב הוקנים, אם בכלל מסוגלים הוקנים
להתנועות עמוקות.

— אני יודע כי תצחק לי—ענה הציני—אבל נאמת—אני
יכול להצינה בתערוכה. אני השקעת בזה משלי יותר מדי.
הלורד הנרי השתרע על גבי הרפידה ויצחק.
— כן, ידעתי כי תצחק; אבל אמת הרבה בכל זאת.
— השקעת בזה משלך יותר מדי. בהן צדקי, בויל, לא ידעתי
שאתה שחצני כל כך; וגם אינני יכול, נאמת, למצוא שום דמיון ביך
עם פניך הקשים והעזים ושערך השחור כפתם ועין אדומים כך זה,
שנראה כאלו נעשה משן ומעלי שושנים. אמנם כן, בויל יקרה, היא
מין נרקיסוס, יארתה—כמונן, פניך משיקים שכל, רוחניות, יכל כיצא
בוה. ואולם היופי, יופי אמת, נומר במקום שמתחיל הרושם הרוחני.
הרוחניות היא לעצמה מן הפרזה ומקלקלת את ההרמוניה של כל
פנים. זה נעשה שאדם יושב לחשוב מחשבות, מיד הוא נעשה כמי
הוסם או כמו מצח או משלאת כיוצא בזה. ואה, למשל, את האנשים
המאוינים שכל המקצועות הרוחניים. כמה מנוערים הם תכלית
כיעור! מלבר, כמונן, „הרועים הרוחניים“. אבל הם הרי אינם
חושבים מחשבות. הנמון כן שמונים חוזר על אותם הדברים נעצמם
שלמדוהו לאמרם כשהיה בחור כן שמונה עשרה, ולפיכך, בתולדה
טבעית מזה, פניו מבהקים ונעימים תמיד. יודוך העציר המעולף
סודות, שלא גלית לי עדיין את שמו ואשר תמונתו לוקחת את לבי
נאמת, לא השג מעולם מחשבות. כמות אני בזה. הוא יעור: חמד
חסר מזה, שראוי להיות פה תמיד בימות החורף, כשאין לנו פרחים
להניח אליהם, ותמיד בימות הקיץ, כשאנו נאפים לדבר אשר יעין
את שכלנו. אל נא השלח את נפשך, בויל; איך רומה לו כל עיקר.
— איך מבין אותי, האני—ענה האמן—נודאי אינני דימה לי.
ואת יודע אני היטב. ולא עוד אלא שהייתי מצטער מאד אלו הייתי
אלו שמראה פני אתה מניע את כתפך? אני אומר לך את האמת.
יש איזה פגע האורב לכל האנשינות נופנית או רוחנית, איהו הפגע
שנראה בטרני ימי עולם, הוא מלפף והולך אחרי מצעדיהם הרושפים
של המלנים. מופע שלא לדוית מצוין ושונה מהברוו. המנוערים
והנפשים הם הם הנוטים והמרויחים בעולם הזה. הם יטלים

לפניהם יתחברו ויטלוהו ילדעין על המסבך מתוך מטלה. אם אין הם
יודעים מעמי של נאמן, הלא מעי הנוהל מהם גם מעם מטלה הם
חיים כמו שארונים הילנו לחיות כולנו בשיוון רוח, בלי התרששות,
בלי רגות. מעולם לא המינו רעה על אחרים, ולעולם לא ימנו
אחרים רעה עליהם. ארת, האר, ניהפך ועפפך, אי טפלי, כמו
שהוא, ונאמרת, אך שידות ערבה, דוואן נני טיפ מנאהו, —
אחתי בילנו נטול נלל מתנות אלהם אלה, נטול קשה.

— דוואן נני דוד שמול—שאל הלונד הנני בעברו נאמרים
מתנים את כל החבר אל טול האלואנד.

— נן, זה שמול נאמס לא היה נדעתי ללכותי לך.

— אכל מדוע זה?

— את קשה לי לטא לך את דוננו. טפאי ארת את מי

שהוא ארתה רעה, אך אי מני את שמול לשים אום. שרתי זה טאלו
דירתי מוסר חלק ממנו לאחרים, אי הסכנתי לארבו את הסודות.
נני בתחטולה היחידה לעשות את החיים בדורנו מלאי סתרים
יפלאית בעינינו. דוננו. דוננו פשוט נעשה. נחמד ונעים, מנין
שמאפניים ארתה טפאי ענה את העיר, איני אומר מעולם למקורבי
לאן אי הולך. לי הנדתי לרם, הייתי מאנד כל הענו הנסיעה.
לא אטנד מי זה מנדו אילי, אך טל אופן, דומה אי, שהוא מניס
חלק גדול של רומנטיות לרנך הינו. דך השט ארתי נדאי לשופה
גדול טנדן זה?

— טל וטל לא—ענה הלונד הנני—טל וטל לא, טול
יקירי. כנראה שנתר, שאני טל ארת, וני הקסם הארד והמיוחד
של הי הנשואים הוא זה, שהם עשים את התרומות והחשש לאורך
הנרתי לשני הערבים. אי איני יודע מעולם אפה היא ארת, והיא
אינה יודעת מעולם מה אי עשה. כשאנחנו נפגשים—ואנו נפגשים
לפעמים, כשאנו סועדים יחד מהין לביתנו אי בלכתנו אל הדונס—
אנחנו מספרים זה לזה את הנדויות היחיד נכערות טפים סניוויים
עו מאד. ארתי מעליחה טמקצוע זה יותר ממני, שלא בערך. היא
אינה מטללת; אינה מערערת מעולם את רומנטים; אי מערערת

אני רצוה להציע את התמורה בתעודתך, מפני שחששתי, שמא
ילידי טרד את סוד נשפתי.

הלורד הנרי חזק וישאל: ומה הוא?

— אני אגיד לך— אמר האליאד, אין טאורו רגע נראו אירחית
מניחה על פניו.

— נלחח נפשי לאמרתך, טעל— הוסיף הנרי טראישו אליי.

— אה, נאמר אין נאן להנני אלא דברים מעטים— ענה
הצייר— וחוששתי שמא קשה יהיה לך להבין. ואולי קשה יהיה לך
להאמין.

הלורד הנרי חייך, ויכוף ויקסף פתח מרגנית חורחורדי מטיח
העשבים ויתבונן בו.

— כסוה אני שאנין— ענה בהנישו בעיון אל הנלול המוארני
הקטן לבן הנצוה— ואשר לאמונה, הריני יכול להאמין לכל דבר,
ובלנד שידא רחוק מן האמת לגמרי.

הרוח השיר צאים אחדים מן האילנות, וצני הלילך הנכבדים,
עם ולוליהם המנונבים, התנוודו הנה והנה באיור הרפה. חרנל
התחיל מציין אצל הקיר, וכחוט תכלת רפרף בקרבתו ילק דק על
כנפיו השחומים-שקופים. ללורד הנרי נדמה כאילו שומע הוא הפיקת
לבו של בייל האלוארד, ויחכה בסקרנות למוצא שפתיו.

— המעשה הוא פשוט כן— פתח הצייר אחרי הנעי מספר— לפני
שני חדשים באתי אל הנשף של לידי טרנדון. הלא יודע אתה, כי
אנחנו הציירים האמללים מחויבים להראות ב"הנדה" מזמן לזמן,
כדי להוכיח לכל הפחות לקהל הנכבד, שאין אנחנו פראים גמורים.
כפראק וברברי לבן יכול כל אדם— כאשר אמרת לי פעם אחרת—
ואפילו סרסור הכורסה, לקנות לו שם של בעל תרבות. והנה אחרי
שעשיתי באולם כעשרה רגעים, אחרי שפספסתי קצת עם אלמנות
רבות הכמית ומסובלות במחלצות ובהכשיונים וקצת עם אקדימיים
משועממים, הרגשתי פתאום, שאחד מן הקהל מתבונן בי. הפנית
את שטמי, ואיך נפעם הראשונה את דוריאן גרי. כשנפגשו עינינו, הרגשתי
שפני מחוררים. רגש של פחד משונה תקף אותי. חשתי כי פגשתי

נאדם, שאישינותו נשחזק לעצמה לוקחת את הלב כל כך, שאם אינו
לה לפעול עלי, עלולה היא לנלוש את כל מדותיו, כל נשמתו, ואף גם
את אמתותיו. אני לא הפצתי שיטפיע איש מן החוק על חיי הלא ידע
לך, האני, עד כמה אני חפשי בטעמי ונורח מכל שעבוד. תמיד הייתי
ארוך לנפשי, על כל פנים עד שנפשמתי עם דוויאן ג'וי. אז—אטל
אני יודע איך לנאך לך זאת—קול פנימי אמר לי, כי נאזרה שעה
הנעתי עד משבר נורא כהני. אני חשתי, שהגדל אפן לי שמחית
שאינן מצויות ויסודים שאינם מצויים. נבדלתי מאד, ואפן לצאת מן
הפרקלין. לא מתוך מוסר הלב עשיתי כך אלא מתוך מין מוסר
שתקף אותי. ואיני מחזיק טובה לעצמי על נסיוני לנבוח.

— על צד האמת, מוסר לב ומורך לב היינו רק, מוסר לב
הוא רק כנוי המסחר של הפירמא. זה כל הענין.

— איני מאמין בוד, וגם איני מאמין שאתה מאמין בוד.
איך שהוא, תהי הסנה שהנאדה אותי לכן מה שנהיה—אפשר
שהיתה טאן נאדה מצד, כי תמיד הייתי נאה מאד—אני נדחקתי
ודתאצמתי והצלחתי להגיע אל הפתח. אך כאן, נמוכן, נתקלתי
בלידי בננדון. „הן לא תעלה על דעתך להתחמק בשעה מוקדמת
בזו? פאתה בקול אוחה. הלא ידעת את קולה הצעקני המשונה?
— הן. היא דומה לפנים בכל הבחינות, חוץ מיופי—אמר הלינד

הנני במלכו את הפרה באצבעותי הדקות והנרוויזיות.
— לא יכולתי להשתחרר ממנה. היא משכה אותי אל מתאזרי
„הוד מלכות“, אל רמי מעלה זרועי כוכנים ואותות כבוד, אל
נבירות מודקנות עם צניפים כמגדלות וחטמים כווים מעוקלים. היא
הציגה אותי לפניהם כחור יודידה. אני ראיתי אותה עד הערב
ההוא רק פעם אחת, אך היא החליטה, כנראה, לתת אותי לפני
אורתיה נ, „אני שנחבורה“, ממין המפורסמות שאריכים ראיה. כמדומה
לי, שאחת התמונות שיצאו מתחת ידי עוררה בעת ההוא רעש גדול;
על כל פנים פספסו עתוני הפרוסות על אדותיה בלי חשך, מה
שנחשב כמאה הוי"ט לקנה המדה של אל-מות. ופתאים עמדתי פנים
אל פנים לנגד אותו העולם, שיפי מראשו הפתיע והנעית אותי כל

כן, אצתי דעתי נשכחתי זה לזה, נמשש נעשו זה עזה, ממש עיני
נפשי עד מעם, אי נקשרי מאת לידי מנחם— האת היתה קלות
דעת מאני— לרעיתי אליה, ואולי לא היתה אהת קלות דעת גדולה
כל כך, אפשי שאהת היתה, פשט, הנחמיות, אהנו הינו נכנסים
בנשים איש עם דעה עם אלו לא התרועעו על ידי טעלת הבורה,
אי נשנה מנה, ודוראן עם הוא אמר לי כך אהנו זה עם הוא
הנפש, מי הינו מעשים על פי נולדו לרוע איש לרעה.

— איך תאנה לך לידי מנחם את העלם הנפלא הזה?—
שאל לורד הנרי— הלא ידוע אי את מנחמה היסה לרת נשעת
האנה עם, "השקפה קאנה ומהרה" על כל אהנו מאהבות, ומהני,
איך פשט אהת הקריטה אהנו אל זקן זעם אהנו פנים שטילו
מספר האהבות מהו ופדילי יקר, והתחילה שוקת לתוך אהנו
תלפשה בנחה, ששעמד טרוק מסוף האולם ועד סופו, את הנשים
היתה נמצאם על אהותה, אי נשאתי את הנלי ואמלס, אהנו אי
לעמד נשאתי על פינו של אהנו, ואולם מרת מנחם מתנדבת עם
אהותה ממש האיקאציות עם הסתרה שהיא מכה בתכרות, אי
שהיא מתנדבת אהנו לך ללל פרוי פרוימה, אי שהיא מספדת לך
על אהותהם הכל, חוק מן הדבר שאהת רעה לדעת.

— מרת מנחם העלמה! הן מתנהג עמה במדת דין קשה!
אהת האלואהו נפשו הנפש.

— ידיו היקר, אשה זו נסרה ליסד טרקלין, ולא עלה בידה
אלא לפתוח בית מרחו, ואיך איכל להתפעל ממנה? ואולם הניחה
אי לי, מה אמרה לך על אהות מ"ר דוראן נרי?

— את, כנדרים האלה בקירוב, "עלם נחמד— אי ואמו המסכנת—
לא זהו ידו מתוך ידה— שכחתי לגמרי מה מעשהו— כמדומני, אינו
עובד נשים דבר— אה, כן, הוא פורט על הפיאנו— אי אולי זה מרת,
ידיו מר נרי?" לא יכולנו להתאפק מאחוק עם שנינו, ומד הינו
לדברים.

— האחוק אינו התחלה רעה כלל לדיבורה, ודוא עם דמים
האנה לה טיחה— אמר הלורד הצעיר בקפשי מרגנית אחרת.

הוא יתעורר ויפנה אל המלך ויאמר לו: "הנה אני עומד לפניך ואתה יודע את כל מעשתי ואת כל דעתי ואת כל חשבוני ואת כל חשבונותי ואת כל מעשתי ואת כל דעתי ואת כל חשבוני ואת כל חשבונותי".

— איך עמדת הדין? — אלא לידך נתייחס ונשמע את מעשתי על פי
ידיהם למעלה על העינים האחרים אשר רבו נפקדות סובות
של משי לבן על שנת המדקידה של קיץ תקיף—כי אתה עשה
לי על המשפט. אחרת, אי מדקדק מאד נחשבת הנתיבות, אי
נחה לי לידים—ימינו—אשר למען—ימינו—לע, ולע—ימינו—
אשר. מאד מאד זהו זרוע נחשבת מאד; והנתיבות הנדה נשבת
אשר יותר מכל האחר לענין זה. עין אינו אין אף שפס אשר
נלם הם אשר תנועת נמדה הנונה, ועל כן הם מניחים את ידו.
היש נדה ידועות גדולה מאד? ממדומי שיש נאן קאת ידועות.

— גם לי נראה נון, האני ואלם לע התקדק עלך הרי אי
אני אלא מסוג מרדף—

— לא ידעו דיקא אתה לך הרבה יותר ממנו שיש—

— ודעה פחות מידו. מעין את, לא נלך?

— הנה לך לך לאחור! אין נפשי אליכם. אתה רוצה אני
יאה לפת נפוש אופי, ואני הצעירם נראים אליך אין נחשבת
לעשות אחרת—

— האני!—קרא האלואה נפושם ונעמם.

— יקרה, הן אינו מדבר נכונה ראש נמר. אעל אי אשר
לי שלא לתע את קרובי. חושב אני, שיהו מעני שאין אני יתלים
לכלכל אשים שחשונותידם הם ארם נעאמם שלנו. אי יתול
להשתתף בהתמרמרותם של הדימוקרטים האנגלים ננו מה שנתם
קוראים תפאת מרום עם הארץ. המוני דעם מרנישים, ניי שנות,
שפשות ופרזיות אריות להיות חלל נחלתם הם, וני כשאתר משלנו
עשה את עצמו לנדמה, הריהו משיג את נעולם. כשאיתו סותואק
העלים מא לבית דין על עסקי גירושין, התלקחה חמת התמונים
בכח ונדדה. ונכל זאת אינו מאמין, שאפילו החלק העשירי של
הפרולטריון חי חיי משפחה נשרים.

— איני זכורם אין לדבר אחד מכל מד שאמרת, ולא עוד אלא שאני יודע שנים ארבע, דארי, בעצמך, איך מסמיים.

לודו הנני החליק את זקנו השחרחר המחודד, ונקש על הרפסם נעליו דקרת העור כמקל הוכן המקושט נאיזום, ויאמר:—הנך איש אנליו אמתי, נויל! זו הפעם השנית שארתה מעיר עלי הערה שטוה. טשארתה מציע איזה רעיון לפני איש אנליו—מה שאינה כלל מן המלאכות הקלות ביותר—לא ישים לב כלל לעצם הרעיון, הפוג ונטון הוא אם לא. ארתו מעניינת רק השאלה האחת: המצמין ארתה בעצמך באותו רעיון. ואולם הלא ערכו של רעיון אינו תלוי כלל טאמנותו של המבט ארתו. ארובה, הרעת נורתה, כי טמדה טראיש דוא מקטני אמנה ביותר, טמדה זו יהיה הרעיון כולו טעלי ביותר, נקי ממהשנות דורת; טרהי לא ישתקפו בו לא ארטי ולא מאייו—ולא דעותיו הקדומות של נעליו. אך הלא אין טדעתי כלל לדבנם ארתך טוכוחים וטפלפולים על ענינים מדתיים, סוציאולוגיים או מיטאפיזיים. אני אודנ אישים יותר מעיקרים, ואישים נלי עיקרים לטמדי הטיבים עלי יותר מכל. טפר נא לי עוד על אדות מן דוריאן נני דוריאן ארתה ארתו לעתים תטופות?

— בכל יום ויום. לא אוכל להיות מאישר אם לא אראהו בכל יום. הוא נחוק לי טדהלט.

— מהו הדבר! ואני דמיתי, כי מלטו אמרתך אין שום נני נוט לך.

— הוא לי מעתה כל אמנותי—אמר האייו טטובו נאש—יש שאני חושב, דארי, כי בקורות העולם והאנושות יש רק שתי תקופות שהן מאורעות חשובים כמקצת. האחת היא זו של התגלות אמצעי הדש לאורך האמנות, והשנית היא זו של התגלות אישיות הדשה, גם כן לאורך האמנות. מה שהיתה המצאת אנעי השמן לאיירות היוניציאנית, זה היה תארו של אנטינאוס למלאכת החטוט של הדורות המאותיים כיון, וזה יהיה טראטפו של דוריאן נני טטעלי בזמן מן הזמנים. לא זה העיקר, שאני אד את אורתה, שאני רושם ומטרטט לפי תמונתו, שאני עושה ציורים חטופים, אסקיות, לפי

דברת עיני ושמעת דען מעצמי, נאלו עלתה בינו לסכם את השכנו של עולם נפרצה אבת.

נוסיה של אפרים מצאצות התעשפו בין עמאי דקיסוס הידוקים יוצאים כמנהגים. עללי ענים סחלים רדפו זה אחרי זה בעדת סיסוס. מה יפה שעה זו בנן! ומה נחמדה היא התרנשותם של אנשים אחרים!—נחמדה יותר מרעיונותיהם, כך נראה לו ללורד הנרי. הנשמה של עצמו והתאווה של חבריו—אלה הם הדברים היותר מרובים שבהים. הוא היה לננו, נצחוק חרוש, את סעדת הנקר המשעממת, שאחר על ידו מה שראויך ישבתו אצל בויל האלוארד. אלו הלך אל דודתו היה מצא אצלה נדאי את לורד נדבורן, והשיחה היתה סגפית על כללית העניים ועל נחיצותם של בני מפת לדורות בויל. הוא היה שימע שם דרשות יפות של סבות אנשים שונות, וכל כח היתה דורשת נאה על השיבותם של המעשים הטובים, שהיא בעצמה אינה נוקקת להם. העשירים היו רדשים בשבתו של החסכון, והעצלנים והולכי כסל היו מדברים רמת על ההוד שמעבורה. מה טוב ומה נעים שעלתה לו הפעם להפשי מכל אלה! וכוכרו את דודתו, נענן רעיון במותו. הוא פנה אל האלוארד ואמר:

— ידיו הוקר, זה עתה נוכרתי—

— נוכרת במה, דארי?—

— באיזה מקום שמעתי את שמו של דוריאן גרי—

— איפה זה?— שאל האלוארד ופניו נתברטמו קצת.

— אל נא תבט עלי בעינים מזרות אימה כל כך, בויל. זה

היה בבית דודתי, לידי אגאתה. היא ספרה לי, שגלתה צעיר נפלא, שקבל על עצמו ללוותה בנקודיה כנתי העניים באיסטענד, וכי שמו הוא דוריאן גרי. אני מחויב להודות, שמעולם לא אמרה לי כי הוא יפה מראה. הנשים אינן יודעות להעריך פוזאק יפה, לכל הפחות. נשים העוסקות בעדקה. הוא אמרה לי, שהוא איש סרוויזי ובעל נשמה יפה. ומיד שותי לנני נדיה עם משקפים ושערות חלקות מדולדלות, עם כרמי קיץ אינמים ורגלים ארוכות. חבל שלא ידעתי, שזה יידך.

עלי הכת שני אל הנכססים—אני רוצה ללמוד ולשקן חיי וזמני אלה.
דום נפלאים, לוקחי לב.

זה תלמי מאיפן התנתנוך ב"שיטה" של היום, דוריאן—
— את, סבר בני לי לפרה של הישיבות הללו, עם אין לי
עורך כלל שהמנה במלא של קומתי—ענה העלם במשורת מר,
טובסני על שרפרף הפאנו. אך אז רצה את לורד הנרי, וידתי ממקומי
המטובה ושני האדמוני רוע קטן.
— סלה נא לי, טייל—אמר אל דעתי—לא ידעתי מי יש
אתך אפ—

— זה לורד הנרי ווסין, ידדתי וחברו עיד מימי אינספור. זה
עדה הללתיך אליה, שאין ספק "ישש" מצויק, ודנה עשית מעשה
לפניו ותקלקל בעל.

— אטל לא קלקלת לי את דעתי הפגשה אתך, מי נתי—
אני לורד הנרי נשפתי אלי ונדושיטיו לו את ידו—דודתי סרה לי
שעלם נטות על אדודתי. הן אתו מתכונות, וחוששני—גם את
מקוננותיה.

— לפי שעה איני רוצה לסייג ממקרה של לודי אאתה—ענה
דוריאן ובראיה דעמדי שני בעל השינה—אני הנסחתי לך ללכת
עמה ביום השלישי שער אל אחד הקלובים בוייטאפל, ודדתי נשכה
מלתי לנתי. ארונים הינו לטן על הפאנו בארבע ימים, ולא פעם
את אלא שלפא עמית, נעמדת לי. איני יודע מה תאמר לי, כשאנחה
אלה, אני ירא ממש, לטוא ולדדתיג לפניה.

— את, אני אפלים את דודתי אתך. הן היא כלה שלך, וגם
מספק אני אם בעלל היה "חסונך" מודש. דקהל חשב כודא,
שהיא שפע מננות של ארבע יום. כשדודתי אאתה יושבת אל
דפיאני, היא עושה רעש די ודודתי לשנים.

— דודתי אלה קשים לדודתיך ואינם אומרים סודי גדול גם
לי—ענה דוריאן עמוק.

לורד הנרי נתיב אליה, את, היא היה יפה להפליא בשפתותיה
שני דמתי אבות עקנים ממוקדקים, בעיניהתכלת המפיקות חופש ושלוה

ובקטנות תלתי-היחידות. עמנו היה דעו-מח, שהנני את כל אדם
לפניה ולראשון: כן לא היה כלום העושים גם כל סודות הברואים
הסוערת של העושים. מרגש היה, שעדין לא נדמיתי חיי העולם.
ומה יש עוד לתמוה, כי כויל האלוהי העדין איתו נבה.

— הנה מלמד יתרו מדי מלהשתקע בעסקי אדוקה, מה גי—
מלמד יתרו מדי—. ולורד הנני התנפל על הופייה ופתה את קופסת
הסיגמטת שלו.

האני היה עסק בערבות סממנים וערכשורת מנהליות. עמי
דמיני דאנה ורונה, ומאשר שמע את הערתי האחרונה של לורד
הנני, הסט ראשי אלו יתרו עמנו כי, ואחרי שפסק קצת אמר:
— האני, יש נחשתי לגמור היום את מלאכתי התמטרה הארת.

בהחשתי לפנא-אום אם אנקשן ללנה מה?

הלורד הנני אבק וישקף אל דוריאן הנני:

— האלך, מה הנני? — שאל אורו.

— אלא, אל לא לורד הנני! ראה אני כי לנו של כויל
לא מנו עלי היום, ואני אעני יתל לשארת, נשדוא סו ועקף ומלמד
זה הייתי הפך שרתאני לי, מרוע אין לי להשתקע בעסקי אדוקה.

— אעני יודע אם אטל להגיד לך זאת, מה הנני זה הנני
משעמם כל כך, שעלי לדבר עלי טעמו ראשי. אך נמנע לא יעלה על
דעתי לננוח מזה, אחרי שנקשת ממני להרענט עוד. וגם לך, כויל,
הלא נאמרת לא אינשרת לך כלל אם איסוף לשנת עצמם? הלא
נמנו פעמים אמרת לי, כי ננו לך, שידא אעלך מי שיפעמם עם
ה"וישנים" לפניך.

האלואו נשך שפרו נשניו. — "מננו שכן ראשו של דוריאן,
הנני, נמנו, מחינה אתה להשאיר פה. קפרי-אורתי של דוריאן הם
הוקים לטל אדם, מלמד לו לעצמו".

לורד הנני קם ויקח את מנבעתו ונעלי ידיו.

— אעמם אנה מפעש טי מאד, כויל, אך לראשון לנני מחינה אני
ללנת מזה. אני הערתי איש לראשון נקלעו האנלי-אני. שלום לך.
מה הנני, מזה לא אלי האנו הנימם אחרי האנלי-אני נדמה קיפון.

התפרחת עצמי להוציא אל הפועל את מריתי ככל מלאכה— לך
יצא כל אחד ממנו, ואולם נזרנו מחדים הנזרות מפני עצמם. הם
שנאו את היותה הנבונה מעל נבונה— מה שהאדם הוט לו לעצמו,
אמנם הם החמטים וכעלי צדקה: נתנים להם לרעו יסודות לא ציון.
אבל בשמירתם שלהם בעצמם רעויות וערסיליות, עסה נערה מפני
אדם, ואולי באמת לא היתה נערה בקרבתו משלם. הפחד מפני
החטרה, שזה יסוד המוסר, הפחד מפני אלהים, שזה יסוד הדת, שני
אלה מושלים ונזהנים בנו ועם כל זה...

— היה נער חכם, דוריאן, ואת ראשך הסה א מעט יותר לצד
ימין— אמר הציר, שהיה שקוע בלו במלאכתו ורק הנגש הנגיש מי
בפניו של העלם נצטרה איו הנעה, שלא היתה בהם עד עתה.

— ועם כל זה— הוסיף לומר הנרי בשפל קולו המוסקלי
ובאותה תנועת היר האצטית והמלאכה חן שהיתה מיוחדת לו עוד
בימי לבו באיפן— חושב אני כי אלו הי אש את חיו ככל מלאכה
וככל שלמותם, נרתו אורה לכל אהת מהנשיות, הנעה לכל אהת
מהשנותיו, הנשמה ממשיה לכל אהת מהלומותיו,— אז היה עניו
על האין רוח מסהר, היה מרגש טעולם רוח שיון רעון, שהיה
משניה ארתנו את כל מדוי ימי הנעים ומשני ארתנו אל האידואל
היוני— ואולי אל מה שהוא יפה ומדוקדק ומחודד עוד יותר מן
האידואל היוני. אבל גם הנגור שבנפשוים טיטנו מסהו מפני עצמו.
מרגשם של הפראים הקדמונים, לשחת את טרסם ולהחיל מים
בעצמם, עידו חי בקרבתו באורה המעצמה של טוש התאווה והמרת
החומה. וזה מקלקל ומזייף את כל חיינו ואין אנהו נעשים על
"בטול היש" שלנו! כל האור שאנהו מתאמצים להחניקה ולהשקיעה
בקרבנו, הרי הוא תוססת בטוחנו ומרעילה ארתנו. הנקף הוא שום
אהת, והחשא הם ושלם, כי המעשה בעצמו הוא מן מדוקדק וצודק.
מאום לא ישאר אהרו זה, מלבד זכרון התענוג או הלקוסים של חסרה.
התתבולה האהת להשתתרו מנסיון היש הוא— להשמע לו עמד
כפניו, ונפשו החלה ותכלה להנהיג אהרו הנטרים שאהרה על
עצמה, ותבשוקה אל זה שתוקיה האיומים עשו לאיים החל הנק

אמרים, כי האמונות הנכונים שבעולם אינן נמות, נמות, ורק נמות,
מרגשים ינאים הדפאים הנכונים שבעולם. לך נעצק, מרג, בעלומך
הנכונים אמרים ינעצקך הנכונה לך היו האות שהפחדוך,
הנכונה שדפלו עליך אמר, חלומות נהקין וחלומות נשנה אשר
נכום לשעמי עשני לשומר את לחיך נאדם הנכונה...

— הרף! — נכום הרף! — הרף! אתה נכום כי מדומה.
אני ידע מה אמר יש את השונה ששליך, אצל אני ידע
לשמה אל הסף נכום, הן לי לחיבו, אן, משני, הן לי להשתדל
שלא לחיבו.

נכום עשוד הנכום עמר נלי נע, נשפדים פתיחית למחצה
נכום מאירות נאש ורה. היא הנכונה בהנשה מדוממת, כי השפעות
הנכונה למנוי מדחילות לפעול פעילותן קרובי, אלא שנכונה לו כי
מנאן מתינו נעמי. הנכונה המעשים אשר דבר אלו רעהו של
נכום — הנכום שנאמרו נכום, נכום, אנו, ושדונו מנכום
נכום — נכום קרובי נכונה אשר לא ידעה עד עתה כל מנע,
נאשר עתה — הן הנכום — הנכילה הנכונה הנכונה נכונה
עד להנכום.

עד עתה היה רק המוסקה מנאש אתי לידו הנכונה
כי לא אהר ילא שתיים הנכונה כי מהימרה, אך שפת המוסקה לא
נכונה מללה, לא עלים הדש, אלא מעין תהינכונה הדש הוא נכונה
נכונה מלים! רק מלים! אך מה נכונה הו! מה נכונה ומה
נכונה ומה אנוכונה! אן אשר להמלש מדן, נאיה קסם דק מן
הדק עפן נהן! נאיה נאלי היה נכונה להלגוש אורה מנכונה
ילקחום עי על עללים נכום, נכולי היה הן מוסקה משלהן,
מנכונה נכונה נכום, רק מלים! אך היש דבר מנכום כל
הן מלים?

הן היה היו נכונה דברים שלא הן אורם, עשני היא
מנכונה אורם, הנכום נכום לעינו פתאם נאשני אשר, הוא נאש את
עמי, הילך נכום אשר מנכום לא הנכום נכום קודם לכן?
לכוד הנכונה הנכונה אלו נאשקו נהן, הוא ידע לנכונה נכונה

— כל דבר מעין זה אריך שיהיה נמשך לך, מר נרי —

— מדוע זה? —

— יאן מי נשאלו לך לחבל עלומים ימים לחפזא, ויהי יתרה —

המארת את העלית —

— אי איתי מרש פתח —

— כן, עתה איך מרש ואת. אי יטא יום יארת וכן יקיים —

ימארת, ודמחשבות חרשו תלמים על מאתך, ופפתך נאנו מאש
הראיות המלחמת, אי תרש את, תרש נראית עתה, אל כל
מקום שארת הולך, קסם לפניך יתך ומשך כל הלכות אליך.
אי תלעים יהיה כן? הך יפה מראת עי מא, מר נרי, אל לא
זעם! כן הוא. והישי הוא את מארותיה של האניות — יעד
למלה מר, מי אין הוא אריך מאר האניות. הוא אר מן החיות
הגדלים, מן החיות הקטנות שבעולם כמו אי דמש אי ער
האנית, אי כדחתקפת זו טעם האפלים של ארתך ארף כסוף
שאנו קוראים לו ירה. הוא מן המפורסמות שאנו נללים מר
השאלה והספק. זורת עלינה לשלפן עלי מאנים לך, והוא עשה
את נשלי לנסים. הך שותק? את, לנשיאנו לך לא תצחק ער...
לפעמים אומרים, מי הישי הוא שפתי, וכל היתה, אי טל אפן
הוא שחור שפתי מן המחשבת. לפי דעתך, הישי הוא פלא תפלאים.
רק קמני המית אינם שופטים לפי החיזונית. סוד העולם הוא דקא
הנלה ולא הנסתר... כן, מר נרי, האלהים הפלאי חסדם אליך.
אתל מה שהאלים נותנים, הם חורים וטולים היש מר. יש לך
ער רק שנים מועטות לחיים אמרים, שלמים ומלאים. מאשר יחלפי
ימי עלומך, יחלף גם ימך עמדם, ואו תראה פתאים, שאין לך עיר
כל נצחונות, אי שעליך יהיה להסתפק באותם הנצחונות הדלים
אשר לוכרון העבר שלך ימרו לך יותר ממפלות. כל חודש שנתה,
מקרב אותך אל מה שהוא אינם ונורא... הזמן מקא כן, והוא יא
למחמה על הכעלותך וששונך. פניך יוריקו, לחיך תפולנה, עיניך
תתהוה. אתה תסגול נוראות... את, האה היים ימי עלומך,
כל ער לא פנו ולא נחיה. אל תטובו את זרע ימך בראיתך

לאשתי שעמים ונדשהדלך לתקן מעות שאין לתקן, אז במסרך
את חייך לנבער, לנקלה, להמוני. מאלה הן השאיפות החולניות,
האידיאלים הכוזבים של בני דורנו. חיה! חיה את החיים הנפלאים
החיים בך! אל יאמר לך מאומה, דרוף ונקש בלי הרף הנגשות
הדשיות, אל תפחד: אל תדאג... הידועסמוס הרש—זהו מה שנדרש
לדורנו, אהה תוכל להיות הסומבול המוחשי שלו, איש שמראהו
כשלה, לא ישלא ממנו דבר, כל העולם לך הוא—לעינה מסוימת...
"מאיתו רגע שפגשתיך ראיתי בהקספה הראשונה שאיך יודע
כלל מה אהה ומה שבדרך להיות. מאאתי בך קסם מרובה כל כך,
שהנגשתי הכרח פנימה לספר לך מעט על אדותיך, חשבתי בלבי,
מה שני הוא אם יכלו ימך באפס, כי הלא עלומיך ישבו זמן
מעט כל כך—ימים מעטים כל כך.

"הפרחים הפשוטים נובלים, אך הם הוורים וצאים, עין העדשה
ישרים בקיץ הנא, כמו שהיא מצהיב עתה, בעוד ירח ימים ינוצצו
כונני הארנמן של נפן היער, ופשנה לשנה יאירו כונני הארנמן הללי
את הלילה הרוק של עליה. אולם ימי עלומיך לא ישבו אלינו
עד עולם, דפק העליצות, המפנה בקרבנו בשנת העשרים לחיינו,
הילך ונחלש, ארדנו מתרופפים, חושינו מטמטמים, אהנו הולכים
ימתנונים: הדפנים לנולמים, נרדפים מונדוגות של התאווה שיראנו
מפניהן יתר מדי ושל המדוחים הנחמדים אשר לא היה לנו די אימן
להשמע להם, עלומים! עלומים! אין עוד מלבדכם בעולם!—

דוריאן גרו הקשוב לדברי לורד הנרי, והוא כולו משתומם
ועיני פתוחות לרוחה, ומורת הלילך נפלה מידו על אבני החצץ.
טסה אליה דבורה שעירה ותזומס סביבה רגע קטן; אהר התחילה
מטפסת על גבי כדור זה המאריך וזרוע כונני נצנים ועירים, העלם
התבונן אליה באהרה ההתבוננות המשונה שאנו מתאמצים לעורר
בקרבו לדברים של מה בכך, בשעה שענינים רבי ערך מפחידים
איהנו, אז כשאנהנו נרעשים מהרגשה חדשה, שעדיין לא מאאנו לה
בשני נסוק, אז כשאיה העין נורא שם פהאים מצור על מוחנו ושכלנו
דורש ממנו בחוקה להכנע, כעבור זמן מעט התעופפה לה הדבורה.

היא לאו אברה ויחלת לרוב הנביע הנקוד של לפשה איתיה. הנה
נרשח תחלה יאמר התנועה נעיונות הנה ותנה.

פרזאם נארה הציוו נפתח חדר המלאכה ירחייל ימנו לזמן
נרמזים נמצאים לשיב החררה. הם פנו איש אל רעהו ויאמרו.

— אי שנתה — קרצ האלואנד — נאנו לא הארי היא עדה
מן המונחה, ואדם יוכלים לקחת אתכם את השקני שלכם.

הם קמו וינתדלו לאדם זה עני זה ננתיב העולה אל הנה.
שני שפשים יוקיסלנטיים, פדחו לשניהם, ועל עין האדם, נקאה הנק,
ענה הקטלי ננה.

— הלא שמח אברה מי נפשו, מי נבי? אמר לזרד הנני
נרמזים אליה.

— כן, אי שמח עתה. וראנו אי לזרד אם אהיה נאמי
שמח על זה —

— תמנ! זו מלה אימה. אי מרעוע נשמע אברה. הנשים
אדמות כל כך לזרממש ננה. הן מקלקלות כל זמן נרמזים
לראונך ימנו עד שלום. וחזק מזה, הלא מלה נקוד היא, אנה
אמרת ללום. הדנדל התינו שטן קפוסיה ימן "אמרת עולם",
היא שנקפוסיה נפשת קצת יותר.

נאנו נננו לזרד הושרי שם זרמזן נני את זה על ידיו
אל לזרד הנני:

— אם טן רדני נא ידודתנו רק קפוסיה — אמר מלהשה,
ותוך נני זרד הנאום כי נאון "מחצפתה". ואחר כן עלה על
הדופן ויעמוד נעמידו הנרושה.

לזרד הנני ישב נרוחה על כסא גדול העשו מקלעת נצרים
ויבס אליו נשים לב. נהדר שורה דומיה נארת שרפועה לפקים רק
על ידי העברת המכחול על פני הבר אי נשנסו הציוו נצרים אחרים
לאחרו כדו להרמזון נמלאטרו ממרחק ידוע. נקרני השמש ששפעי
מאלבסון. כעד הפתח הפתוח פנו האנק כמראה הוחם. נשמן הכבר
של השושנים נאלו היה רוסס נכל אשר נהדר.

נענתי ננע ענה חרל האלואנד ממלאטרו, הסנדל ימן רב

ברויצ'ן גרי ואחרי כן בתמונה, כשדויד לועס בשניו את קצהו של
אחד ממכתוליו הגדולים עד מאד והיה מרעיס פניו.

— תם ושלם לנמר! — קרא לעסוף, ויכוף ויחרום את שמו
בקצה הכר משמאל טאוריות אדומות, דקות וארוכות.

לורד הגרי קם מעושיבו ויגש אל התמונה ויבטן אותה בעין
בקורת. זו היתה, כלי שום ספק, יצירת אמנות מפליאה, וגם דמיונה
למצויר היה מפליא.

— ידידי היקר, אני מברך אותך מעומק לבי למפעלך הנכבד
הזה. זהו המונחר שנצוירי תמונה בעת החדשה. מר גרי, קרב הזה
הסתכל כך בעצמך.

העלם התחלחל, כאלו העירוהו פתאם מחלום.

— האמנם כבר ננמר? — רטן בדרתו מעל הדוכן.

— נשלם בתכלית השלימות — אמר הצייר — ו"עמידה"

היתה היום נפלאה במינה. לבי מלא תודה לך על כל גדותיו.

— על זה אתה צריך להודות לי — התערב לורד הגרי

ביניהם — האין זאת, מר גרי?

דוריאן לא ענה דבר, וילך במנוחה אל עבר התמונה ויסב
פניו אליה. כאשר נגלתה דמות דיוקנו לנגד עיניו נרתע לאחוריו
מתוך הפתעה, ואדמומית של תענוג פרחו לרנע בלחייו. השמחה
נצצה בעיניו, כאלו ראה את דמותו בפעם הראשונה. הוא עמד
חלי ניע, משתומם, מתפעל, מרגיש הרגשה מדומדמת, שהאלוארד
מדבר אליו, אך לא יכול לתפוש את כונת הדברים. הכרת יפיו
באה לו פתאם כהרגלות נפלאה. עד עתה לא הרגיש בזה כלל.
את החלקות, שהיה כויל האלוארד מדבר באזניו, חשב רק להפרוות
נעימות הבאות מתוך ידידות. הוא היה שומע, שוחק ושומע איתן.
הן לא עשו כל רושם עליו. אחרי כן בא לורד הגרי ווטון עם
שירייהלתו המשונים על העלומים ועם אזהרותיו האיומות על
קצור ימיהם. הדברים האלה הביאו אותו לידי התרגשות בלתי
ברורה, ועתה כאשר עמד מתפלא לפני נבואת יפיותו, עתה הובררה
לו פתאם כל כונתם וכל אמתתם של תיאוריו הלורד. אמנם כן,

1. Die erste Aufgabe ist die, die *Grundgesetze* der *Arithmetik* zu entwickeln. Diese Aufgabe ist in drei *Teile* zu unterteilen: *1.* Die *Grundgesetze* der *Arithmetik* zu entwickeln. *2.* Die *Grundgesetze* der *Arithmetik* zu entwickeln. *3.* Die *Grundgesetze* der *Arithmetik* zu entwickeln.

2. Die zweite Aufgabe ist die, die *Grundgesetze* der *Arithmetik* zu entwickeln. Diese Aufgabe ist in drei *Teile* zu unterteilen: *1.* Die *Grundgesetze* der *Arithmetik* zu entwickeln. *2.* Die *Grundgesetze* der *Arithmetik* zu entwickeln. *3.* Die *Grundgesetze* der *Arithmetik* zu entwickeln.

מללה. אע"פ היא היתה נומסטרית. כל בנות משפחה הן כך.
הנשים שמאזתה משפחה לא היו שנים שנוטה, אך הנשים, הי נפשי,
שלא נשאלו. קולטונן ברו על ברכו לענה — כך ספר לי בעצמו.
יהא לענה לי — אף על פי שטאזתו זמן לא היתה בליטון אף
ענה אחר שלא יעד אהיה אנה, האני, מדי ברוי בוננים נלעגים:
מה הי השפחה, שסר לי אטק על אבות הארסטור, שנוצה לישא לו
איו אמריקנית? האין בנות אנליה טובות לו למדי?

— ברוי שנוטה היא עכשווית להתחתן דוקא באמריקנית, ברוי
:אנה) —

— אני אהרעו בעד האנליית בנגד כל העולם כולו — אמר
לורד פרמור ויך מאנרופו על השלחן.

— הפרעננים הם עכשוו על אד האמריקנית —

— שמעתי שאין להן סבלות הרבה — נהם ברוי.

— הכונה ארובה מגיעה אותך, אבל ערבן גדול במרוך —

החיות עם מעצורים. הן עוברות עליהם כמעוף. ואע"פ אינו חושב,
שיש לו לנאמטור תקוה מרובה.

— מי הם אבותיה? — נהם הלורד הוקן — הבת משפחה היא?

לורד ברוי הניע בראשו:

— העלמות האמריקנית חרוצות בהעלמת אבותיהן נשים

האנליית בהעלמת העני שלחן — אמר בקומו ללכת.

— מסתמא הם פעלי בית נחירת חוירים? —

— לשונתי של הארסטור אני רוצה לקנות בי כן הרבה, ברוי

ניאזתו. שמעתי, כי אין באמריקה עסק טוב מנחירת חוירים, — מלבד
הפיליפיקה, כמובן.

— היעה היא? —

— היא עושה את עצמה כאלו היתה יפת תואר. ברוי

האמריקנית נדהגות כן. זה סוד הקסם המיוחד שבהן.

— מדוע אין האמריקניות הללו יכולות לשנות מאזן? הלא

הן מספרות לנו תמיד, כי שם גן העדן של הנשים —

— וכן היא. כי על כן הן משתדלות, כהנה אע"פ, לשאת

היה, שלא מצדתי, לאמר שישו את תחנתה המלאה. הוא יסודל
לשול טו—ולפחות נני הוא מושל טו. הוא ישענו לעצמו את הרוח
המלאה בלתי יש קום מיוחד טון זה של האהבה והמדת.

פראים עמי לונד הנני בלכתי ונני אל הבריות. הוא בוק
ישא טו התיק ללכת ונני עמו על בית דודי, ומשחקו לשפן טו
על קטני. מאשר נניס אל המסדרון האפל קטת, הנני לו המשקה
טו נני ישנו לשפן. הוא מסר לאחד המשרתים את מטעמו ומקלה
יניס לשוקלן.

— אהרת, בדרך תמיד, האני—קראת דודתי בתענה האשה אלתי.
הוא טוד מלני אנו התנאלות קלה וישנ על הנסא המני
טמי לדודתי ויקור את המסוכים. דוריאן, שישב בקצה השלחן
מפיל, ישנ לו בעות משעות ופני אדמו מלני לניס לונד הנני
ישנה בתעסות לכות הארלי, נכונה מנחילת ונני נידות, שהיתה
הנינה על כל יודעה והיתה מאיתו הנני הנני, שאל סתם נשים,
שינן העסקית, הוא נקרא טמי חוקרי ההיסטוריה נפשיות, "ביאלית
נשי". לשניה ישנ טוד תומס בודוק, חבר הפרלמנט מן המפלגה
הניקולית, אשר נהנים המדענים הלך אחרי מנהיג המפלגה, וכחני
הנישים— אדמי הממשלים המונחנים, באחו נללל המחנים
יהמשימים: טמי עם המדעים והשנ עם הליטרלים. לשמאלה תפס
קיום טו אנסקן משפדלי, נעלמן וקן, נים בתליטותי ובעל
השכלה, אלא שהיתה טו טוד מנינה אהת, זו השתיקה; יען טו
נפי טמא נים אהת ללתי אאהת, נני אמר כל מה שהיה לי
לנני עדי לטי מלאה לו שלשים שנה שנתו של לונד הנני היתה
טוד ינדלי, אהת מדודות נעודה של דודתי, אשה קדושה ממש,
אלא שהיתה מלושנה נחוסר נים טו כל כך, שמנלי משים נכני
ואה טוד תפלה ננעודה נודעה לאשרו ישנ לצורה השני לונד
נלל, איש נחמי ימי, טמני משני, קוד נכני נמאדו של מינסטר
טליה הרהרתי; אלו נננה טוד ונדלוג בארתו נני ראי, שדאי—
לטי יצרו של לונד הנני—המנהיג החדי של אנשים טנים נאמה,
שינן ללתי טוד, אשר אי אהר מרם אנו יכול להמלש ממני.

יש לזכור, ונתנו לך אהבה ולא אהבה, שאני מניח לזכור את
לפנינו. הרי, רצוני, אני קובעת עליך מאז. מדוע אהבה משה את
מ"ד דוראן בני חתונה לפניך את דבר איסור? אני מנסה,
שהיא היה משה לעצמי תעלה צומת. מניחתי היתה משה את הן
ועני חלום.

— אני רוצה שיען לי—קרא לנר הנרי טאמק וישקף אל קצה
השלך ממולי יקבל משם מבט של שמחה לתשובה.

— אבל עיני גדול כל כך מניסא—הוסיפה לידי אהבה.
— אני יכול להראות חשב לל, מלמד לפני ואנה—אמר לנר
הנרי שהנרי טרמפי—אין טולתי לחבט יסורים. העני הוא מכוון
כל כך, משה כל כך. יש מעין חוליות אינדה ב"רהמנותם" של
הנרי דורני, בהשתתפותם טורת האלילים. עלינו לחבט את הענינים,
את הנשי, את הדות החיים. נול אשה נמט לדנו על פני החיים,
כן ישי.

— ונול זאת, עין איסורנו היא פנומיה קשה מאז
הנרי סר חס ונע ונעו בחשבות.

— משה ונול—עוד הלונד העני—הנרי שאלת הענינה,
יחסי משהלים לפניה על ידי המאנת שישועים לענינים.
הפליסקן הנטי עלי בעין הדורה.

— ואיך תקן היתר רעה אהבה להעני?—שאל אנה.
הלונד הנרי אמר ונע: אני אעני רעה לחקן באגליה מלום,
מלוד מה האנה. ששאי לעצמי אני משה ספקי בשלמות בהשקפה
פילוסופית על עני העולם. אך עין טו המאנת ה"ס פפת את
הנול משה סטודיה סרה על רחמנות יתר מדי, לכן היתר משה
לפניה אל המוע, שישועתי הוא על הנלמי. יתרון בהשנות טוה,
שהיא משה אנה, ויתרון המוע טוה, שאין בו מקום להשנות.

— אבל הלא אהרות נולה מוסלת עלתו—הענינה מרה
יגדלוה בקעת סרה של טישנות.

— אהרות נולה וקשה מאז—שנתה לידי אהבה נרה.
לונד הנרי הנטי על מ"ד ארסקן ונע:

— האשמה מרובתה אל עמיה נטוה ראש יתו מיה ית
אשית המלה לפני האדם, אלמלי ידעו שונני המעוררת מאז מאזקיה,
היה הדיכאונות מעללת אורה אורה לעמיה.
— הן האמת על תחומות—אשמה הדיכאונות—רמז הדיכאונות
את עמי נביעת נשני דודק הקרה, על שאינו מתעסקת בענין
אישיותו, ואלם מערה אכל לתרים עי אליה מעלי האדם.
— הדיכאונות יאז מאז—דעור לורה הנני.
— רק לעצמות, אך כשאשמה זקנה נמני מראומת, הדיכאונות
עין יע, הן, לורה הנני, לו יעלה להוררתי אך לשני לשי עמיה,
היא הורה נלבו נע קטן.
— התנעלי לורה המא נדול, שחמדת נמי עליו, הדיכאונות—
אל אורה נדיעו אל עמי עמיה.
— לדאמתי, לא רק אזה—קראת.
— אם נן, שני אחרם שונ—ענה נטוה ראש—מי שחמדת
לדשני לו את עלומיה, אין לו אלא לשנות מאלרתו.
— הורה נמדת—קראת הדיכאונות—הנני נמנה להשארה אל
השלי.
— הורה מסוננת!—עלמי שפחותי הקפואות של סיד הנשם,
למי אארה הנעה ראש, ונכל זאת לא יעלה להראשק מעדק.
מ"ה אנסקן עשה אנו מאפונות.
— נן—הסיף לורה הנני—זהו אזה מסודות החיים הנעלם.
נמן הזה מרים נע מי האדם במחלת השכל הישר, ונק לאמתי
שנני אורה את המעור, הם רואים, שהדני האזה, שראים אנו
מחמדם עליו, זה—השגאית שלו.
על המסוננים נדני נאחוק קולם.
אז יתל הלהי הנני לשחק נדיעו זה בשרירות לני ונק אלה
נאיה יערה את עמי וידפנתה, נמן לו להדעוסק שונ הפש אזה,
שן עליו שלל אנשים של הדמיון ועשה לו נשים של מדיכאונות.
החלת הנעלות הדיכאונות ננה הורה שלי לשנות עליושית,
הדיכאונות נעשה שנה לשי נעדות, ונדחוק לה את המעוררת

לכבוד הנהגתו יתקן מעקבו. — אי הולך הנהגתו קרא
 אשר עמו נפרח נע דוראן נני מרדכי
 — דרשי: אי ללכת ארץ — אשר עלהית.
 — אי מרדכי לך, שהחבר לטוב לאלא לזקן — עת
 לזר הני.

— ל עמ יתר ללכת עמך. הן אי מניש, שאני מחים
 ללכת עמך. אי לא קמי אי לא תפישו לית אי לא תעב? אין
 זרע מרדכי.

— אי, נני מרדכי, הני עם על עמך — עת לזר הני נאמק
 — ללכת עמך אי לא קמי אי לא תפישו לית אי לא תעב? אין
 זרע מרדכי.

ד.

הנהגתו יתקן מעקבו. — אי הולך הנהגתו קרא
 אשר עמו נפרח נע דוראן נני מרדכי
 — דרשי: אי ללכת ארץ — אשר עלהית.
 — אי מרדכי לך, שהחבר לטוב לאלא לזקן — עת
 לזר הני.

לזר הני עת לא שט הנהגתו. הנהגתו יתקן מעקבו.
 אשר עמו נפרח נע דוראן נני מרדכי
 — דרשי: אי ללכת ארץ — אשר עלהית.
 — אי מרדכי לך, שהחבר לטוב לאלא לזקן — עת
 לזר הני.

מאז מאזנות המורים. הסיקסוק המוסמך של השנין נהיה
לדיוקוס ב"ר דניאל אבנו לידו פעמים, ועצמו ירד נטר את
ללכת לעיניו.

סוף סוף שמע קול אשדום, והדלת נפתחה.

— מה מאזן אבד, האליל—אמן נחלנית קלת.

— אב לי מאד, אטל אין אני האלו, מ"כ גור—אבד קול רק הודת.
הזלם קפץ ממשיכו ונתס נפשתו ויאמנו: אי מלקש סלחתי.

דמתי — —

— דמתי מי זה אישי, והנה רק אשתו. דמתי אי לאו:

עצמי לעיני. אי מטרד אורך הוטט על פי הפוסטופיות שלך. אי
בעלי יש מדן, ממדומה לי, שבע עשרה.

— האמנם שבע עשרה, לידו הנדו?

— אין שמנה עשרה וגם האלילן אבו מאד האמנם הנה

האמנם —

היא שבת מתוך יומי אעמו סגורה והמסדה מי יעני
"הנה" שלב הרומית. אבד מפנה הודת, שבתה נ"א דמי
אלו נשתי שבת שבת נלשע סגורה. על מיד המד הודת אבד
אבד למי שבת, אי יען מי אבדוה לא אבדוה מילתה מי
דמתי לכן נשאר על האלילות שלב שבתה והמסדה הנה
היא הסגורה להוצאת אבות ולא עלתה הנה אלא להוצאת
מנושלה אינקה. שבת הנה וקלונות, ימן מלמס הנה זה
להנחה ללכת לענת הנפלה.

— הלא זה היה בשעת "לודינגוק", לידו הנדו? —

— כן בשעת "לודינגוק", מחמד נפשי. אי אבדתי את

הסיקסוק של הנדו יותר משל אחרים. היא קלנית כל נד, שאשתי
לד לשבת סגורה בשעת מעשה מולי ששמעו שנתן מה שגורה נד
זה יתרון גדול; הנם דעתך כן, מי נד?

אבדו החסוק דקסוק, שגא מרדן יומי דעמס, נדק שיה
שבתה הודית, האמנם הנה הנה. לודינגוק מי יעני אבדתי הנה
קלת אב.

הם הם השמחים. מה שהם קוראים תום ואמון, הוא לפי דעתי רק עצלות ההרגל ודלות הדמיון. האמון הוא כחי הרגש מה שהקניעות היא כחיים השכליים — פשוט הודאת הרציון. אמון! עוד אקח לי מועד ואחקרהו ואטרהו לכל פרטיו. יש בזה קנאת האדם לקנינו. הינה דברים הינו משלוחים מעל פנינו, ללא יראנו פן ידענום אחרים. ואולם אני רוצה להפסיק את ספורך. הוסף נא לשפר.

— נקאר, השיבתי בהא צו ונתעב, שהאסך הנם שלו נפל ממש על חטמי. השקפתי מאחרי המסך ואסקור את הכיתה. הבנין היה בנין ענומר, מלא אורות של קופידון וקרני שפע, כעונת חתונה מן המדרגה השלישית. הגליוריה והפרטר היו מלאים אנשים למדי, אבל שתי השורות הראשונות של הכסאות המודעים היו ריקות מאד, ונאיתו המקום שקראו לו בלקון, כביכול, לא היתה כמדומני, אף נפש אחת. נשים הנרגנות עברו בתוך הכיתה והציעו לקהל הנכבד תפוחי זהב ושכר של זנגביל, גם אגוזים נשמרו חמרים חמרים. — זה היה ממש כבימי ההפרתה של הרומה הבריטית —

— ממש כך, כמדומה לי, וזו עשה עלי רשם קשה מאד. אך כל זה לא כלום; העיקר הוא המודעה של התאשרון — פלצות אחרתי שאשר החליתי לקראת. מה איתך חושב, האני, איזה מחזה העלו על הבמה?

— כנראה "הנער השוטה", או "אלם והא רום". הלא אבותי היו מהנבים מחזות ממין זה. כל מה שאני מוסף לחיות, דוריאן, אני נא יותר ויותר לדי הסרה, כי מה שהיה טוב למדי לאצותי, אינו טוב למדי לנו. באצות כמו בפולטיקה יש לנו רק כלל אחד: "אשמים תמיד הוקנים".

— ואולם אותו המחזה היה טוב למדי גם לנו, האני. זה היה "רוטאן ווליה". בתחלה היה נורא לי הרציון, לראות סעד יעלו את שקספיר לנדרום-טמה טוב. ובכל זאת העסיק היבר את לבי כנחיתה ידועה, ואגמר בלתי לשאת ולסבול עד סוף המערכה הראשונה. היתה שם מקדלת מנגנים אומה, והמנצח עליה, אש יחודי

ישב ונגן בשאנו מקולקל. מניחה זו כמעט שנרשתי מן
התאשרון, אך סוף סוף הורם המסך והמשחק החל. רומיאו היה
איש נריא מא נמים, עם גבות עינים שהושחרו בפקק קלוב, עם קול
סרני צרוד ותבנית של חכית שבר. מדקוסיו גם הוא היה גרוע
כמהוה. זה היה קומדיניטן, שהוסיף הרבה משלו, ובנראצה היה מידעם
הטוב של יושבי הפרסה. שני המשחקים האלה היו משונים ובלענים
ככל הדיקורציה, שנקצית כאלו לוקחה מאיו מאורה שבכפה.
ואולם יוליה! שזה נא לנגוד, הארי, נערה שעוד לא מלא לה שבע
עשרה שנה עם פנים ועידים ורמים, ממש פרה, עם ראש יוני צר
וקוצות תלתלים בעין ערמון כדה; עיניה מעינות תכלת מפנים
תאיה, ושפתיה — סרפי שושנה. היא היתה הנריאצה היותר נעימה
ונחמדה שראיתי עד כה. אלה אמרת לי פעם אחת, כי הפרסום
איננו עושה עליך רושם, ורק היופי, היופי לבדו, יש בכחו למלא
עיןך דמעות. אני אומר לך, הארי: אני כמעט לא יכלתי להסתכל
בנערה הזאת מפני הדמעות שפרשו עין על עיני. וקולה — מעולם
לא שמעה אני קול כזה. בתחלה היה נמוך מאד עם נעימות עמוקות
ורכות, שנכנסו אל אוני כמתלספות. אחרי כן הלך ורם, ושמע כחליל
או כאיביה החוקה. ובטבעת שבין נשמע בקול הזה כל ארתי רטט
הדמעות וההתפעלות שמגיעה לאזנינו עם דמומי שחר כשהומרים
אזורים שירה. ואחרי כן היו רגעים שנשמעה בו משיבת הסערה של
הכנורים. אלה יודע עד כמה יש בכחו של קול להביא לידי התרגשות.
את קולך זאת קולה של סיבילה וין לא אוכל לשכוח לנצח. כשאני
עצם את עיני, אשמע אותם, וכל אחד מהם אומר לי דבר ניוחד.
אני יודע לפי מרם א'מע. — מדוע לא אידע אותה? הארי, אני
אודע אותה! היא לי הכל בחיים. ככל ערב וערב אני הולך אל
התאשרון הבוא לראות איך היא משתקת. פעם היא רומאלינדת,
ופעם — אימעינה. אני האיתה נועת באשלת מערת קבר איטלקית
לאחר שינקה את הרעל משפתי אדוניה. אני התבוננתי בה כשהיא
מהלכת בישרי האדוניים, מתחפשת בלבוש נער יפה, כמנסים
ובחולצה נעמוע מהורה, היא יצאה מדעתה לתבוא לפני המלך כמד

העין והתבון לי שנים ועמתי רשע. היא חזרה תמה נקרה, יתרום
 השתחוות של הקאה חקני את אצור חרן נקרה אצור אצור
 ככל הדורות וכל המלכשים. שים פשוט אכן יטלית לעני את
 דמינו; הן מנבלות כרחמי חרן. כל קסם לא יעלה עליהן לשנתן
 ולהפן. הכל מורים על נקלה את רובן נשמתי כמו שמכירים את
 מנעוטיהן. הן נודעות ככל מקום אכן כל סוד ועל מסתובן שים
 ארת מהן. נקרה הן רכבות לפייל טון. הוועאוק, יאמתי האחרים
 הן מנעוטיהן נמסרת שורות סה. יש להן אהיון דקנטי ימתי הערה
 קבצים. לכן עתים נקרה וכולן גלויות ודעות לפיך. אולם אקניס!
 כמד שנת מרן האקניס! האקני מדוע לא ארת לי, כי הנהש
 הארת הנאורה לארת, זו האקניס?

— אכן כי ארת רבות מרן, דמינו —

— אכן כי ארת מרן, דמינו —

— אכן כי ארת מרן, דמינו —

— אכן כי ארת מרן, דמינו —

— אכן כי ארת מרן, דמינו —

— אכן כי ארת מרן, דמינו —

— אכן כי ארת מרן, דמינו —

— אכן כי ארת מרן, דמינו —

— אכן כי ארת מרן, דמינו —

— אכן כי ארת מרן, דמינו —

— אכן כי ארת מרן, דמינו —

1. Die erste Aufgabe ist die, die *Grundgesetze* der *Arithmetik* zu entwickeln. Diese Gesetze sind die *Assoziativgesetz*, das *Assoziativgesetz* und das *Assoziativgesetz*.
 2. Die zweite Aufgabe ist die, die *Grundgesetze* der *Arithmetik* zu entwickeln. Diese Gesetze sind die *Assoziativgesetz*, das *Assoziativgesetz* und das *Assoziativgesetz*.
 3. Die dritte Aufgabe ist die, die *Grundgesetze* der *Arithmetik* zu entwickeln. Diese Gesetze sind die *Assoziativgesetz*, das *Assoziativgesetz* und das *Assoziativgesetz*.
 4. Die vierte Aufgabe ist die, die *Grundgesetze* der *Arithmetik* zu entwickeln. Diese Gesetze sind die *Assoziativgesetz*, das *Assoziativgesetz* und das *Assoziativgesetz*.
 5. Die fünfte Aufgabe ist die, die *Grundgesetze* der *Arithmetik* zu entwickeln. Diese Gesetze sind die *Assoziativgesetz*, das *Assoziativgesetz* und das *Assoziativgesetz*.
 6. Die sechste Aufgabe ist die, die *Grundgesetze* der *Arithmetik* zu entwickeln. Diese Gesetze sind die *Assoziativgesetz*, das *Assoziativgesetz* und das *Assoziativgesetz*.
 7. Die siebte Aufgabe ist die, die *Grundgesetze* der *Arithmetik* zu entwickeln. Diese Gesetze sind die *Assoziativgesetz*, das *Assoziativgesetz* und das *Assoziativgesetz*.
 8. Die achte Aufgabe ist die, die *Grundgesetze* der *Arithmetik* zu entwickeln. Diese Gesetze sind die *Assoziativgesetz*, das *Assoziativgesetz* und das *Assoziativgesetz*.
 9. Die neunte Aufgabe ist die, die *Grundgesetze* der *Arithmetik* zu entwickeln. Diese Gesetze sind die *Assoziativgesetz*, das *Assoziativgesetz* und das *Assoziativgesetz*.
 10. Die zehnte Aufgabe ist die, die *Grundgesetze* der *Arithmetik* zu entwickeln. Diese Gesetze sind die *Assoziativgesetz*, das *Assoziativgesetz* und das *Assoziativgesetz*.

לבתרופש על ידי פאסיס, והי נחמ נחל למעלה, אבל מתי דובר
בעם הראשונה עם מים סיבילה יין?

— בערב השלישי, היא מלאה אז את תפקידה של רואליתרה.
לא משלתי עוד ברוחי ואך אל אחורי הקלעים, בתחלה ונקתי לה
פרחים על הנמה, והיא נתנה עיניה בי; לפחות, נדמה לי כך.
היהודי הוסף לדאך בי; הוא החליט, נראה, למשכני אל אחורי
הקלעים בעל כרחי— וכך הלכתי אחריי, מה שסרתי להתרוע ארה
היה נחאי מנה מא, הלא?

— לא, לפי דעתי כלל וכלל לא —

— ואך זה לא, האני יקרני? —

— את אנאי לך לעת מאי, ועתה רעה אני לשמוע על

אות הנערה —

— סיבילה? את, היא היתה טיפנית-פחדנית כל כך ועימה
ורבה, יש נה הרבה מן הילדות, היא נקחה את עיניה לרחבת-בתמרון
נחמ, כשהנרתי לה את דעתי על האמנות של משחק, ונראה לא
ידעה כלל את נה, נמדומה לי, שהיניו שנינו נספרים קצת, היהודי
הזקן עמד נפרח של חדר התלבושת המאונק ויעוד פניו נצחוק של
הארה וישנפך נאמים מסולסלים על אדות שנינו, ואהנו עמדנו
והנחנו איש טפני וערוו טלדום, הוא התעקש לקרוא לי "אדוני
הלונד", ולכן הייתי מוכרה להנסיח את סיבילה, שאין אני לא
לונד ולא נישא נה, והיא אמרה אלי טפנית: "היך דומה יותר
לפרינק, אני אטך "הפרינק היפה".

— נהן אנקי, דוויאן, מים סיבילה יודעת לומר חלקות —

— ארה איך מנין את סינדה, היא רואה בי, פשוט, נפש
את שטמחה ידוע, היא אלה יודעת מאמה מן החיים, היא היה
עם אמה, אשה נמושה ונלאה, שבער הראשון מלאה את תפקידה
של לודי קאפליש בארות אנמן נלה, והוודה מניחה, שרארה
ימים טנים מאלה.

— אני יודע מה חוות שטנו אמרת, ואת עושה עלי תמיד

רשם מרנא— אמר לונד הנרי טלחישת ועיניו נחנו את טפניתיו.

— האמנם כן היא האני? — אמר דוריאן בהסופו על מספחתו רסיסי בושם אהדים מצלחתית של פליפון עם קקק של זהב, שעמדה על השלחן — אל נכון כן הדבר, אחרי אשר אתה האומרה ועתה אני הולך לי; אימנעיה מכתה לי. אל השבח את יום המחרת. שלום!

לאחרו שיצא דוריאן, נסגרו עפעפי לורד הנרי ארובי-הרוסים, והוא השתקע בהרהורים. אמת הדבר, כי רק אנשים מעטים מאד עניינו אותו במדה מרובה כזו בדוריאן נרו, ובכל זאת, אותה ההערצה הנלהבה, שהעולם הזה מעריך נפש אחרת וולתה, לא עוררה בקרבו לא אצור ולא קנאה כל שהיא. להפך, הדבר נרם לו הנאה מרובה; כי על ידי כך נעשה לו דוריאן מעין יותר ויפה יותר לבדיקה פסיכולוגית.

לורד הנרי נמשך תמיד אחרי דרכי המחקר של חכמת הטבע, אבל חומר החקירה, שחכמה זו הניחה לפשל בו, נראה לו מאצור ודל ערך. ובכן החליט לעסוק בוויוסקאיה: התחיל בנתוח עצמו ונמר בנתוח אחרים. חיי האדם — הם לנשעצצם כדאי, לפי דעתו, לחקירה ודרישה. כל חומר מחקר אחר כאין וכאפס נגדו. אמנם מי שמתכלל בחיים, במעמקי פנימיותו של אותו הכור המשונה אשר תענוג ויסורים נתבוס בו בערבותה, אינו יכול לשים על פניו מסכת זכוכית ולדחות מעליו את אדי הנפחית שלא יתלבלו את מוחו ולא יעטירו את דמיונו בחיוניות אימתנים ובחלומות טוב. יש כאן מיני אדם דקים מן הדקים, שאין אדם עומד על טבעם אלא אם כן חלה בהם. יש כאן מחלות משניות, שאיך יכול לחקור קודם שננפת בהן. ובכל זאת, מה גדול מתן שכון של חקירות כאלה! מה נפלא ומשונה מראה העולם בהסתכלות כזו! לתפוס את ההגיון הקשה והמשונה של היצור ואת חיי השכל מלאי ההתרגשות ומרובי הצבעים, — להתבונן איפה הם מתפרדים, כאילו נקודה הם מתמונים יחד ומתי מתחילה ההתנגדות ביניהם — כלום יש לך עונג גדול מזה! כלום שואלים כאן, נכמה היא עילת? כל מחיר לא יקר בעד התגשה עמוקה כזו!

הוא הנפש והכח—ועם הרעיון ההתאגד זה מיוחד של נחת
זוה בעינו השחוממת—כי זכרים אחדים שלו, שהסוף במוחזות קולו
על אנו של היראק, הם הם שרפנו את נשמתו אל אורה הנערה
הזנה להעריצה ולברוע לפניה בהדרת קדש, ממדה מסוימה הני הזה
העלם הזה יצירה שלו, הוא הניש את הרפתחותיו,--וזה זכר לא
קמן ללא, אצנים פשוטים ממתינים עד אשר יעלו להם החיים בעצמם
את סודותיהם; אך למעשים, ליחודי מגילה, מתגלים מסתוריהם עד
קודם שהוסר הציק מעליהם, לפעמים זרבי פעולתה של האמת,
ניחוד זו של הספרות, הפניה ישר אל היצר ואל השכל, אך יש אשר
תבוא אישות מולכנה ותמלא את המקודה של האמת ויודעה
בעצמה ליצירת אמת אמתית; כי יש להם גם להחיים יצירות של
מופת משיגללות, מאותן שיש לה לפאסיסה, להיטוב ולאיירות.

מן הרפתחותיו של העלם היתה מוקדמת, הוא אסף את
קצירו, בעוד האצנים בחייו עוד סערת אור העצורים מתעששת בקרבו,
ונכח החל לרמז ולדעת את עצמו, ואמנם תענוג גדול הוא לכתוב
אליו, נפלא הוא כישי האנו ונישי נששו, לא זה העיקר מה יחיה
נשפן, ומה ממוענת להיית אחרית כל זה, הוא היה סאת מאיתן
הנפשות ההתמדות, שאנו רואים בתהלוכה זו נמחז על הנמה,
אשר שמותיהן נראות לנו כרחוקות מלבנו מאד, אבל יסודיהם
מעוררים את חוש הושי שלנו, ופאציהם נדמים לנו כששנים
אדומות.

נשמה נוקף, נוקף ונשמה—נמה חיות פליאות בהם! הנה יש
בהמיות נשמה, ויש לו לנף הנעים של רותניות, החושים
עלולים להתוכך, והרוח עלול להתנבל, מי יוכל לדעת, איפה נומדים
מאזי הנשר ואיפה מתחילים מאזי הנפש? נמה ששחיות הן ההגונות
המקיבלות של הפסיכולוגים האופייאליים! ועם זה כמה קשה
להרצוע בין העיתיהן של הכנסיות השונות! האם הנפש היא אל,
השוכן בבית עין? או אם נאמת הנוף אחד הוא עם הנפש, כאשר
דמה ג'וורדאנו ברנזי? הברלת הרוח מן החומר הוא חידה פליאה,
והתאחדות הרוח עם החומר פליאה חידה גם היא.

לורד הנרי שאל את נפשו: האמנם יוכל בזמן מן הזמנים להעלות את הפסיכולוגיה למדרגת מדע מחולס ומדויק כל כך, שיהיה בנחה ללמוד לו את קסן הלוליס הממזרים שנמסגרת בהיים? עד עתה היה הדבר כך: את עצמנו לא היינו מבינים כלל, ואת אחרים—רק מעט מעט. למסין לא היה כל ערך מסווג: זה היה רק שם, שקראו בו האדם לשנאויים, המוסרניים חסנו את המסין, על פי רוב, למין אחרת: ואינם, יחסו לו כה פעולה מסוגי ידוע בחיך האש, הללונו אליו נמורה המלמד איתנו לסור מדע ולרדוף סוג. אך סוף סוף לא היה בו כה מעט; הוא לא החק אותנו לפעולה, כמו שלא עשה זאת גם מסר הטליות. הוא הניח לנו טאמט רק זאת: כי עתידנו יהיה דומה בכל לעברנו, וכי ההמא שהאמנו פעם ארת גועל נפש, נחזור עליו פעמים רבות ונשמחה וענו.

כמה היה לו, כי ההסתרה האנטפוימנטית היא הדרך היחידה אשר טר נטל להניע לאיזה נדחה מדעי של התאיות; ודוראן גרי הוא מוצא החומר היחיד מסוגל לכך, ובמראה יש תקנה למסקנות השונות ופוריות ממנו. אדברנו הבלבנה נפרע שראם לסימולה וין היא הוין פסיכולוגי השוני, אמנם, אין כל פסק, כי האדנה זו תופסת הסקריות מקום לא קסן, הסקריות והתשיקה למאורעות חדשים; אך בכל אופן אין זו תאיה פשוטה אלא מורכבת ומסוגלת עד מאוד. מה שהיה טר מתמדת בשנים השדורה והמנעית של הענינים, התהפך בנה דמינו למין רגש אידאלי שנגאה לו כרחוק מאד מן הדשויות, ודקא משום כך נעשה מסוכן לו ביותר. התאיות, שעל אדנה מאצן אנתנו משלים את נפשונו נשוא, הן הן הרוחות בנו בכל הוקף, תשושי כה הם ארתם המאויים, שטבעם ומקורם ידועים לנו על טורים, יש שאנתנו חושבים כי עושים אנו נסיונות מאחרים, ונאמרת אנו עושים אותם בנו נעצמנו.

ובעוד לורד הנרי יושב וחושב ותורה בענינים הללו, והנה קול דופק על דלת הדור, ומשרתו בא ויומר לו כי הגעה השעה להחליף בגדים ולנסוע למעורת הצהרים. הלורד קם וישקף על פני חוקי. השמש השוקעת אפתה בורה ארנמן את החלונות העליונים של הבתים

תע עינה נעלים. דמה דבר נלים נקודה וכן ששנים בלחיות.
נשמתה המהירה פתחה למצאה את שפתיה הנורדות. גל של תאנה
עבר עליה, כנח דנומית המה עזה, וירעו את קפוליו שלמדה הרבים. —
אני איהבת איתו— אמרה נפסחת.

— תנוקת פיתה! תנוקת פיתה!— עלה אליה קול הוקנה
נקול נפסו של התוכי. תנועת אצטעודיה הנפוסות המעולפות
ספירים מנישים עשרה את דבריה אלה נלעים מאד.

הערה אחת שוב. נקולה רעה השמחה של אפור נלכות.
עינה הפסו את הנעימה נקול והדבוריה נננה ודון; ואחר נסנו
לרע קטן, כמו להצפין את סודן. ומאשר נפקח, חלף עליהן אל של
חלום הורה.

מן הכורסא המעוך המטה אליה החכמה דקת השפתים,
רמה לדבוריה, פסקה פסוקים מספר הפחדות, אשר מהכרו מתהדר
נשם "הנבל הישר". סיבילה לא הקשיבה. היא היתה בת חורין
נמאסר אדבתה. מן המלך שלה, הפרינץ היפה, היה עמה. היא
קראה לנכון לשנות תמונתו נורה. היא שלחה את נשמתה להפסי,
וזו הניאנהו והעמידה לפניה. נשיקתו יקרה שוב על שפתיה. שמורת
עינה חמו משמח אפו.

אז שנתה החכמה את הנסיסי מלחמתה ותחל לדבר על דבר
מרגלים ובלשים. על ימים זה איש עשיר. ובכן טוב לחשוב על דבר
נשואים. אבל אל אנה של סיבילה נפשו גלי ערמת עולם זו החצים
המעלים עברו ממנה ותלצה. היא האתה את השפתים הדקות רק
נעות, ותצחק.

פתאם הנעימה את האורך לרע. הנעימה הנעימה התחילה
מפחידה איתה.

— אפי, אני!— קראה— על מה הוא איהב איתו נכח? אני
יודעת מדוע איהבתי. אני איהבת איתו, מפני שהוא סמל האדבת:
הוא מתהלך נעלם דמותה. אבל מה היא רוצה ט? אני איני רוצה
לוי ונבל זאת— איני יודעת נעצמי מדוע מן הוא— אך טי יודעת אני
טי הוא נם יעלה ממני דבר, איני מנישה אד עצמי מששלת.

אי אפשר לך לומר, לאה עשיתי, אני, האחת את אהי שני שאי
אחתה את הפדיון הזה?

פני האשה המוקדת הרה מרחב לעטת דפין העט, שניעמה
על לבניה, ושפתיה החרות עמו מלאה סעילה חרה אליה, העקה
את האלה טרוטורה והסק לה.

— סלחי נא לי, אהי אני יודעת כי את לך לבנה על אהת
אני, וכן עין מי אהת אהי עמי. אל נא תרעעני. אני מאשרת
היום, מאשר היות את לפי עשתי שנה. את, תני לבנות מאשרת
עו עולם!

— כתי, שוך עיניה מאי משנת האחתה איש. והין מות,
מה את יודעת על דבר העתיד הזה? כל העין הזה אינו עתה דבר
עצמו; והאמת, משעה זה, שכליכם הולך לנסוע לאיסטנבול, ואני מורה
בזאת מרעות כל כך, היותי נשאית לחשוק, שיהיו מישיעת נדעך
יורה, ואלים, מאשר טנו אמרתי, אם עשיר הוא...

— הוי, אהי, אהי, תני לבנות מאשרת!

מות וין המשה אליה ותחנק אהתה טרוטורה, האחתה
התנועה התאסרונית המונית, שנעשית עליה רוב טבע שני
למשחקים על המטה.

מאחרו רגע נפרדה הדלת ונחור בעל שערות ערמוניות בלתי
מסוקות נא החררה. מנהגו היה מוצק למדי, ודיו והליו גדולות
מאד וכבדות קצת בתנועותיהן. בו לא נראתה כמעט מאמה מן
העדינות שמאחותיה, גם אי אפשר היה לחשוב, שהוא קרוב לה כל כך.
מרת וין שמה עיניה עליו והצחוק שעל פניה התרחב והתננה.
במחשבתה העלתה את מנהג למדנת קהל אופים. בני היה לה
ש"התמנה החיה" עלתה יפה.

— הלא יכלת לעפון נשיקות אחדות גם לי, מיטילה—אמר
העלם בתלונה של טוב לנו.

— את, אהל הלא אתה איך אהת כלל לבנות נשוק, גים
— קראה הנערה—אתה דוג וקן נורא—והין אלי לאורך כל החרו
והתחננה.

גימס התהלך בחור הזה יחנה, נעמם נשלו, אהר שנה אל
הקנה הישנה גימס נטורסא.

— אמן, המוכנים כל הפעו? —

— הכל מיכן—עברה ולא הרמה האשה מן העני אשר נקרה.
זה ירחים אחדים, שהיא מנישה אתו מועקה ברחבה יחנה
עם בנה הקשה והנמוץ. היא השפחית, קלת הדעת, נטורה, נשונה
נתון עינו בנה אף שחנה, מן התעורר טנו נקדנו איה חשו עליה.
שריקתו—מי דבר לא דבר ארה כלל—היתה קשה לה מאד. על
מן התחילה מתאצנת ורוננת. הנשים מניחת על עצמן על ידי
השתענות, ממש כשם שהן משתענות על ידי התעסות משנה
לפניו פתאום.

— אני מקרה מי תמצא הפך בתי נודוך באחרות ימים, גימס
— פתחה אצורה—ונתה, מי ארה נעצמן נחרת נחיים האלה. יכלת
למצא משמרת סקודה גם בלשנתו של פוגליש. הפרקליטים הם
מעט מסורו מאד, וכעדי המדנה מומנים איהם לסעודת האחרים
נחלים היתה הנשים.

— אני שניא את האשנות אני שניא את סקודיתן—ענה גימס—
אל אקרב מאד; מאמת נחנתי לי נעצמי את דוך החיים. כל מה
שיש לי עד לאמר לך הוא: שמי עיך על סמילת. שמוי איהת
על רעי אמן, נשנתי עליה הוצע!

— גימס, דרדוך משנים מלי. הוא מיכן מאלתי, אני משניה
אל סמילת—

— אשתרי, מי אהן אהר מי נל עני אל הדאציון ומשוחת
ארה פאציה נקלעים. תוך חנה? ומה תאמרי לואת?

— חנה ארה נעצנים, שאיך עיך נחם דנה, באצנית
שלמי נעלים איהת באחרות שנים ומרחים של שימת לט והכרת
סיבה. אני נעצמי היתה מקבלת לפוקים המן אחרות פרחים. זה
היה האתם הוצים, שהעולם דע עת להוקיע ולחזיר את האצנית
הראשונה. האשה לסמילת, אינו יודעת עדין עד כמה נשונה
חוקה אז נפורה. אל אין כל פק איהת נעצמי תוצ נעצמן נמי.

הם שאז אל אור השמש המרדנת מרוב היום, ילכו לאורך
הרובע השנים. העיטרים ישנים ראו ותמרה, כי העלם הועף ורענו
היה, במלבוש גם שאינו הולם אותו כלל, מתדלק עם נערה ירושה
ורבת חן ודבור טוב. הוא זמר, לנגן פסוים המטיל עם שינתו.
פני ג'ים התקדמו מזמן לזמן, כשדגיש במכס סקריווקר של
אחד העיטרים. הוא הש תמר רגש של אירוען כשהסתכלו בו, זה
רגש המצי "מאנים" באהרות ימיהם ובנתינים—כל ימי חייהם.
אלים סעילה לא הרגשה כלל נרשם, שהיא עשה על הפנשים
אתה. אהבה היתה מרדנת נאחוק על שפתיה. היא היתה
מהרהרת נפתיץ היתה שלה, ומדי שתוכל להתרה בו עוד יותר, לא
זנחה על אזהרה אלא פתפחה על דבר האניה אשר יפלי ג'ים בה
ג'ים, על דבר הורה אשר נבואי ימאז המרדנתה, על הירשת
העשירה הישראלית אשר יאיל מקף השודדים הנשעים אדומיהותנות.
כן הוא לא יהיה כל הימים מלה אז אפילו ממנה על מלחים,
ובינאז מן הקבוצות שהיא מתערת להן עתה. לא, לא! חיי הספן
אימים מאז. הנה נעצמד: הן סגור ומנוסף האניה מעולת, שהגלים
הננתיים האיתרטים מתפנאים לחבור אליה, ורודוסועה קודר נשף
מטה מטה את תרניה וקורע את מפרשיה לסחטרת אנוכרת מיללות!
לא, על ג'ים לעיוב את האניה הניף נבואי למילבורן, לנכך נזנת
פנייה מנומסת את רג החובל, ולשים פעמי סרוע לשדות הרהב.
ישנים יעברו שנת ימים ורקל נגוש ורג סהור, נש גדול אשר
קמורו לא מאז עוד שום מחפש, ולקח וישם אותו בעולה והיביל
איתו אל החקף בלוית שמירה מעולה של ששה שוטנים הננתיים על
ספים. שלש פעמים יתפללו עליהם שודדים, אך אחרי שפית דמים
מרנתיים ינחו כחזפה. אז לא כן. הוא לא ילך כלל אל שדות הרהב.
הלא אלה הם מקומות נויאים, אשר שם האנשים שותים לשכרה
והורגים איש את יעדו ננתי מרוב ומתפשים ומנרפים זה את זה
בלשון גסה. ג'ים יהיה מגדל אצן הנק, וישם אהר מערב, כשהוא
ישב על סוס לטיהו, יראה את הירשת הישראלית נהנית שני כיד
שודר הנוכח על סוס שחור, אז ידקוק אחרים ויאלץ אתה. כמיין

תבונק נשדו בו וגם נפשו תחשק בה, ותגו את חתונתם ושעו
לאוצים וישבו בלונדון כעיר רם ונשא.

כן, לעים נצטנו עתידות נפלאים. 'ועלפי שידות טוב ונכון, ולא
אחד לנו ולא יזכו את ממנו להביל ורוק. היא היתה גדולה ממני
רק שנה אחת, אבל ידעה את החיים הרעה יותר ממני. גם אריך
היא להנטיחה לכתוב אליה עם כל אית-יוסטה ולהתפלל בעל
עוב לפני שנתה. כי אל רחום אלהים והוא ישמרהו ויגדלהו. גם
היא תתפלל בעדו, ובעד שנים מועטות ישוג כרכוש גדול וכאשר רמ.
העלם שמע לפשטיטה ולבו כל עמו. רע ומר לו על עובו את
ארצו ומשפחתו.

אך לא רק על זה בלעז היה לנו. בעל מעוט ידענו נחיים
וחוסר נסיונותיו הבין והרגיש יפה בסגנה המרחפת על סיבילה. זה
הרגיו הצעיר המחזי אחריה, ספק גדול הוא אם מחשבותיו טובות
הן. הוא היה ג'עלמן, ונגלל זה שאז אותו ג'ים, שאז אותו על פי
היש טבעי משונה המותנה במולדתו, ודוקא מפני שלא יוכל לתת
לעצמו דין וחשבון על שגגה זו, לפיכך תקפה אותו ברתר עו.

גם את ששחיתתה של אמו וקטנות המוח שלה ידע והכיר היטב,
ונמדותיה המנויות האלה ראה סגנה גדולה לסיבילה ולאשרה.
הננים, כשהם קטנים, אזהטים הם את הוריהם, הנדילו—הם מתחילים
שיעטים אותם; לפעמים הם סולחים להם.

אמו! הנה החליט בלבו לפנות אליה בשאלה, בשאלה המנקרת
במחור זה כמה ירחים של שתיקה. דבור אחד, ששמע במקרה, מן
הצד, בת'אטרון, התול אחד, שאמר בלחשיה ושהגיע לאנו באחד
הערבים, נשמעו והמתין ליד מטאז הנמא—עירר בקרבו המין הרהורים
איומים, כשנזכר בדבור, הרגיש כאב, כאלו חבו בשכט על לחיו.
גבית עינו התקמטו ליתר, וכ'ישם של מטאז נשך את שפתו
התחתונה.

— הלא איך שומע דבר מכל אשר אני מדברת אליך, ג'ים!—
קראה סיבילה—ואני עוזבת לעיך את עתידותיך בתזמנות היותי
מפלאות ומשפחות, אטור נא מלה!

— הוא ניטלמן—אמר העלם נועם.
— הוא פרינק!—קראה בקול נמוסקה—ומה לך עוד?
— הוא מתכוין לשעבר אותך—
— הרעיון להיות הפשית מפיל עלי אימה—
— אני רוצה להזהירך ממנו—
— לנאיתו— זאת אומרת להענישו ולעבדו; לדעת ארתו,
וזאת אומרת לטפוח בו—

— סיבילה, הוא הוציאך מדעתך—
היא נתנה באתוק קולה ותשם ידה תחת ורועו;
— גים הוקן התגיב שלי! מדבר אתה נאלו היות נן מאת.
יטא יום ואתה נעצמן תהיה שונה מאהבה— אז תדע מה זאת.
אל נא תקדני את פניך ככה! להפך, עליך להיות שמח, בראיך
מי למרות הפרך מעלי הנני מאשרת יותר משהייתי עד כה. החיים
הראו אותנו קשה, גדול שינוי היה רע ומר מאז. אך מעתה ישלנה
הכל לשום. אתה הולך לעולם חדש, ואני כבר מאצטיו. הנה שני
כסאות: נשבה ונביט על הקהל המקושט והמהודר העובר על פנינו.
הם ישבו בתוך ערת הולכי בטל וסקרנים. שורות הצנעונים
אשר מעטו לדוך להשו כטבעות אש רותחות. אנק לבן, שדמינו
כאז רוצה העולה משרשי האירוס, היה תלוי באויר המחניק. השמשיות
בהירות הצנעים נאננו ופוזו כפרפרות אימתניות.

סיבילה השתדלה להוציא מלים מפי אחיה על אדות עצמו,
על תקוותיו, על תכנותיו לעתיד לבוא. הוא דבר לאסו ומקושף
גדול. הם החליפו זה עם זה דבורים מקומעים כמשחקים בקוביה
המודיעים זה לזה את השנוניותיהם בשעת המשחק. שיחה זו נכאה
מאז את סיבילה. היא התאמצה ולא עלתה בידה לשתף את
אחיה בשמחת לבנה. אחוק כהה שעות קצת את פני הנועם— זה
היה ההד היחיד, שהעליחה להוציא ממנו. אחרי זמן מועט שתקה
לנפשו, פתאם נאננו לנגד עיניה שערות זהב ושפתים שוחקות—
דוריאן גרו עם שתי גבורות עבר במרכבה על פניהם.
היא נתרה' ממקומה ותקרא: הנה הוא!

— מי? — שאל ניס וין.

— הפניק היפה — עתה ותטע אצלי המטעם.

ניס קפץ ממושניו והתפשטה ברוצה טיפים נסות.

— הלאני איתו! מי מרם הוא? הלא נאצטע! אני מתיישב

לראותו! — קרא בקול רם; אך נאיתו רגע עתה מליהם מנסתו

של הרוטם מעריוק הרתומה לאצטעה סוסים, ואחרי אשר חלמה,

נעלמה ננו מנסתו של דוראן נרי.

— הוא חלף ועבר — להשק סטילד בעצט — ואני הפעתי

מאז שתרואתו.

— גם אני הפעתי ואני, מי אם יעשה לך רעה, חי אלהים

מי הרי אהנתו —

היא נטיסה אליו אהות אצמה, והיא שנה את זרעו; הדברים

נזנו את האיו מסכות חנו. הקהל אשר מסתובב פה פיו ועינו

מסקרות, והעבודה, שעמדה בקרבת סטילד, התחילה מנחת.

— נלכה מזה, ניס, נלכה מזה — אמרה סטילד מלחישת.

היא הלך אהות קודר והעף מני עתה בן הדמון. ואולם

נסתו לבו שמח על הדברים שהוציא מפיו.

כאשר הגיעו אל פסל אהילים פנתה ודשע אהוי. בעתה נאץ

הינן ועל שפתיה פיו האהוק. היא הניעה אליו מלאכה ותאמר:

— הן נסיל, ניס, שופה נמור, נער רע לב, לא פחות ולא

יותר. איך יכולת להעלות על שפתך דברים אימים כאלה? איך

יודע בעצמך מה אתה סה. פשוט, הקאדה והשואה מדברות מתוך

נרעך. את, מה מאז הפעתי, שתתקף אותך האהבה. על ידי האהבה

נעשים דברות טובים ועימים, ואתה דברת דברי רשע.

— אני בן שש עשרה — ענה הנער — ואני מסין את הדבר

על טובה. אמנו לא הובל לעוה לך. היא אינה יודעת איך להשגיח

עליך. עתה אני לך, שאני נוסע לאסטרהליה. יש לי הפך גדול לנפול

את כל עין הנסיעה. וגם הייתי ששה כך, לולא התמתי ננו על החוזה.

— אגא, ניס, אל נא תדבר נטוטר ואש מזה. דימה אתה

בעני לאחד הנטורים האותן המילודרמות הנטענות, שאמנו אהבה

למה לא תבא אלי? —
למה לא תבא אלי? —
למה לא תבא אלי? —

— למה לא תבא אלי? —

— למה לא תבא אלי? —

— למה לא תבא אלי? —

— למה לא תבא אלי? —

— למה לא תבא אלי? —

למה לא תבא אלי? —
למה לא תבא אלי? —
למה לא תבא אלי? —

למה לא תבא אלי? —
למה לא תבא אלי? —
למה לא תבא אלי? —

למה לא תבא אלי? —
למה לא תבא אלי? —
למה לא תבא אלי? —

למה לא תבא אלי? —
למה לא תבא אלי? —
למה לא תבא אלי? —

למה לא תבא אלי? —
למה לא תבא אלי? —
למה לא תבא אלי? —

למה לא תבא אלי? —
למה לא תבא אלי? —
למה לא תבא אלי? —

היו להגיד לו קודם לכן, אם יש נגלים לחסדו, אמו יסבה והתעוררה
 מי נבאנה ופחדו, המלים נשנו משפחות נמנע שלא מדעתו, אצבעותיה
 הרועדות קמטו משפחת מלסלות קרועה, נאשר אלצל השעון שש
 פעמים קם וילך אל הפתח, אבל הוא שנ ויעמוד נכחה ויטט אליה,
 עיניהם נמושי, הוא האה נמנעה בקשר חנינה ערה, על זאת נערה
 נאש המרה.

— אמך עלי לשאלך דבר — פתח ואמר, עיניה רועו בחובה
 נחנה, והוא לא עתה דבר,
 — אמרי לי דברי אמת, לי יש הנותר לדעת הכל, החיית
 אצתו של אני? —

היא נאברה מעומק הלם, וזאת היתה אברה של רוחה, הרגע
 הנורא, הרגע אשר יורה יום וילילה זה כמה שנועות וירחים, הנה
 היע נא — ועתה, עתה אין עוד כל פחד לנדה, ולא עוד, אלא
 שהיו לה תרעומות על אשר נמנה תחלתה נכחינה ידעה, ושאלה
 הפסוקה והיטה דרשה גם כשעה פסוקה ישרה, המינאציה לא
 התפתחה כהגון שלא תהרגה יפה, מאן היתה מלאכה-הגלם, זה
 הונו לה נעמי-עיה שלא עלתה יפה.

— לא — עתה ותשתמש על פשפושם דגסה של החיים,
 — אם טן היה אני נעל! — קרא היעני ויקפוץ את ארופיה;
 היא נעשה נואשה;

— אני ידעתי שאינני טווי, אבל אינני אהבנו זה את זה לא
 לו נשאנ נחיים, אני היה הוא לנו ומלא חסוננו, אל חסנו מי
 סרה, מי היה הוא אהבנו ונעלמן, נאמת, הוא היה מקורו לרע
 ומאפה.

ללכה נהקה נשפתי נים:

— אין אני הוא לי — קרא מקול נים — אבל חרז אני
 לנעלילת, הוא גם הוא נעלמן, איתו האיש שאהבתי איתך אי
 שאיני טן נעני? ומתנא מקורו גם הוא לי, חמא, חמא —
 רגע אחד הרעיה אפרה את שאננו נחנה ומאפה, לא
 היא את אפרה ומאפה את עיניו חרזים נעלילת.

— לסיטילה יש אם — אמרה בלחשה — ואני הייתי יתומה.
לע דנער הונך ורחמי נמרו עליה. הוא נש אלה, נחן נשק לה.
— אן לי מאד מי היגידך בשאלתי על אהר אבי — אמר —
אבל אי אפשר היה לי שלא לעשות זאת. ועתה עת לי לנסוע. הוי
שלום. אל תשכח, מי מערה יהיה לך רק ולו אחד הפען שמירה
והשגחה, ודעי בטוחה, כי אם אהרתי האיש יעלים את אהרתי,
אחפשוהו ואמארהו ודמרת אמיתרו נטלת. מי נשערת!

האיום הנסרו והמכותל שגא בליות תנועת יד נגשה, והדבורים
המלודרמטיים, שנאמרו בלי השגון ודעת, כל זה נתן לחיים גוון יתר
עו בעיניה. אטמוספירה זו היתה נשמת אפה. עתה שאפה רוח
ברכה, ונשעם הראשונה אהרתי כמה ונמה ירחים התפעלה מנחה
באמת וברמים. היא הפצה מאד להמשיך את המשינה מאותו הנוסח
הרגשני, אך הוא הפסיק איתה תיכף ומיד, עליו להודיד את
הארגונים מן העליה ולהתקין להם חפויים. השוער יוצא ומא נעסקנות
יתרה. אהרתי מן החל המשא ומתן עם בעל העגלה. הרגע היתה
נבלע בדרדוקי קמנות. ומאשר נסע הבן משם, והוא עמדה ליד החלון
ונפסה את משפחת הסלסלים הקרועה, תקף אותה שוב רגש של
תוחלת נכונה. היא הרגישה, כי שעת הכושר ל"דרמטיות" מאין
כמות נודמנה לידה והלכה לאבוד. אך בוצת התנחמה, שהגידה
לסיטילה עד כמה היא מרגישה את עצמה שוממה וגלמודה, מאחרי
שאין לה אלא ולו אחד הזקוק לשמירתה ולהשגחתה. את הפראוד
הואת זמרה היטב, היא ישרה בעיניה. אך על אהרתי האיום לא
הגידה דבר. זה הונע בדברים עוים ובלהטים ודרמטיים. היא חשה,
כי יבוא יום וכלם יתרו יצחקו על זה.

ו.

— בודאי כבר שמעת את החברה, בייל? — אמר לורד הנרי
באותו הערב, מאשר אך נכנס האלואארד אל החדר המיוחד ב"מדינסול"
ששם היה ערוך השלחן לשלשה.

— לא, לא — ענה וזמן מספר את מנעמו ואת
 לפנות המרחבה ויגלו — מה תחשוב הלאה? אקנה אגן ו
 מעניי הפוליטיקה. זו אינה מושגת את כל עיקר. מסופקי אם
 יש בעל הנות דההדון לאס אום אום, אלא לא; אף טי נעים
 וקוקים מאד לקצת לבון.

— דוראן גוי אש לו אלא — אמר לורו וירענון אלו
 בעינים חקירות.

אלא דוראן יתו ממקומו ופניו דקדונו.

— דוראן אש לו אלא! — קרא — הוה עז אש אלא!

— דוראן אש לו אלא —

— אש לו אלא? —

— אש לו אלא אלא אלא אלא —

— אש לו אלא אלא אלא אלא אלא —

— אש לו אלא אלא אלא אלא אלא אלא —

בזל יקו, —

— אש לו אלא אלא אלא אלא אלא אלא אלא —

לפון, —

— אש לו אלא אלא אלא אלא אלא אלא אלא —

הן לא אש לו אלא אלא אלא אלא אלא אלא אלא —

אש לו אלא אלא אלא אלא אלא אלא אלא אלא —

אש לו אלא אלא אלא אלא אלא אלא אלא אלא —

לא הוה לי אלא.

— אש לו אלא אלא אלא אלא אלא אלא אלא —

אש לו אלא אלא אלא אלא אלא אלא אלא אלא —

כל טו אלא —

— אש לו אלא אלא אלא אלא אלא אלא אלא —

מסופקי אש לו אלא אלא אלא אלא אלא אלא אלא —

מסופקי אש לו אלא אלא אלא אלא אלא אלא אלא —

— אש לו אלא אלא אלא אלא אלא אלא אלא —

אש לו אלא אלא אלא אלא אלא אלא אלא אלא —

— אה, היא יותר מהנערה: היא יפהפה — זכנו שפתי לורי
הנרי בנמצא מיץ לענה ותפוחיזהב מן הכוס — דוריאן אומר, שהיא
יפהפה, ובעיניו כאלה אין הוא טועה אלא לעתים רחוקות מאד.
תמנתו שאיננה הועילה לפתח בו את הערכת האינטימית של
הבריות. ויהי עוד אחרת משעולותיו הנפלאות של איוור, אהנו נראה
את הנערה נשנה הוה, אם רק לא שנה את דברו.

— נאמת וברמים?

— נאמת וברמים, ביל. האמינה לי, כי מעולם לא דברתי

נאמת וברמים כנשעה זו —

— ואתה מסכים לזה, הארי? — שאל הציר בהתהלכו בחדר

הנה והנה ונשנו את שפתי — הן אי אפשר לך להסכים לזה?
והיי סמיות עינים וסמיות הלם.

— אני איני מסכים עוד לשום דבר ואיני מנה עוד שום דבר.

והיי שפתי גדולה לחוות דעה בעיני החיים. אהנו לא נשלחנו על
מני האדמה כדי להפליש אל תוך האויר את הדעות המוסריות
הקודמות שלנו. איני שם לב מעולם לדבריהם של המוני העם,
ואיני מתעבר מעולם במעשיהם של אנשים מלבנים. מכיון שלבנתני
אישיותו של אדם, הרי כל דבר וכל מעשה שהוא מביע בו את
אישיותו, מביא אותי לידי התפעלות. דוריאן גרי חשק לאהבה נערה
יפה המשתקת על הנמה בתור יוליה, והוא אימר לקחתה לאשה.
מדוע לא? גם אם היה נושא את מיסאלניה, לא היה לבונו נפחת
על ידי כך. הלא ידעת כי אני איני נלחם לנשואין. התסרון היותר
גדול שבחי הנשואין הוא זה, שהם אינם מניחים לאדם להיות
אינואיסטן. ואשים שאינם אינואיסטים הם משוששי הצנע; חסרים
הם את המהות המיוחדת. ואולם יש אנשים בעלי אופי, שחי הנשואין
עושים את אפים מורכב ומרובה צנעים עוד יותר. הם שומרים את
„אניותם“ שלהם, ועוד מוסיפים עליה הרבה, „אניות“ של אחרים,
הם מוכרחים להיות יותר מחיי אדם אחר. הם נעשים על ידי כך
בעלי אורגניזציה מתוקנה ומשוכללה יותר — וזהו, לפי דעתי, תכלית
חיי אדם, ומלכד זה, הנה לכל נסיון יש ערך ידוע, וגם המתנגד

הייתו עו לחיי הנשואין אינו יכול להחשיש שהם נסיון. ממשחתי
שדוריאן נרין יקח את הנערה לאשה, יעריצנה בהתלהבות ששה
ינחם תמימים, ואחרי כן תתלקח בו פתאום אהבה לגיטימה אחרת.
הוא יהיה חומר יקר להקירה.

— הרי איך מאמין אף במלה אחת מכל מה שאמרת, הארי;
ואתה בעצמך יודע זאת. אם יחרבו חייך של דוריאן נרין, הרי תנענע
אתה על זה יותר מכל. ואמנם לכך טוב הרבה יותר מפני שאתה
רצת להתיארת.

לורד הנרי אחק ויאמר:

— אהנו אודנים ליחס לאחרים מדשבות טובות, משים שאנו
מפחדים מפני עצמנו. יסוד האופטימיות הוא הפחד. אהנו חוששים
את עצמנו לגדיבים, מפני שאנו תולים בחברנו איתן המדות הטובות
העלולות להביא תועלת לנו בעצמנו. אהנו מהללים את השולחני,
נרין שגדיל הלאזיתיו על אמנותנו, ומספרים נשנה מדותיו של לסטים
מוזיק, בתקופה שלא יגע לרעה בניסונו. אני פי ולבני שויס. אני מתעב
את האופטימיות מעומק הלב. ואשר לחורגנם של החיים, הנה
נחבשים רק אותם החיים, שנפסקה התפתחותם באמצע. רצונך
לקלקל את טבעו של אדם, התחל בתקונו. ואשר לענין הנשואין,
נודאי זה יהיה שטות גדולה, אבל יש עוד קשרים אחרים, יותר
מעניינים, המתערים את האיש והאשה. ולהם נודאי אסייע. ויש להם
חן מיוחד, כי הם מן המורה. אך הנה דוריאן בעצמו. הוא יגיד לך
יותר ממה שאוכל אני.

— הארי יקירי, נויל יקירי, עליכם שניכם לברכני במול טוב—
אמר העלם בהשליכו מעליו את אדירתו המרוממה משי ופחנקי את
ידי כל אחד מהם בזה אחר זה—מימי לא הייתי מאושר כל כך. זה
בא, נמוכן, לפתע פתאום—נדרבנו של כל דבר נחמד ונעים שאמת.
וטל זאת נדמה לי, שהוא הדבר האחד אשר נקשתו ואחרי
כל הימים.

פניו אדמו משמחה ומרתת-נשיות, ונאצתה שעה היה יש
למראהו עד מאד.

— אקרה שיהיה רצוני מאיזה ענין, הריאן—אני דלילאית
אני לא אהיה לסלוח לך, שלא הודעתני את דברי אלושיך. לדברי הברית.
— ואני לא אהיה לסלוח לך שאהבת כל כך לטוב לסעודת
הצני—הפסקי לומר הנני נשחוק וישם ידו על שנים העולם—ועדת
הנה נשם אל השלחן ונדרוך את אצבעתו של "שר הפטנים" הדרש,
ואחר הפסקי לנו איך נקרו ונאמרו כל אידים הנדרים.
— נאצת אין טאן לספר הברית—קרא דוראן לאחרי שרפסו
שלשתם מקום אל השלחן העגול הקטן—הדבר היה פשוט כן:
לאחרי שעזבתך, האני, אדמול נענתי, לשפתי נדרים אחרים ודלדתי
לסעוד קצת נאחרי טית המשתה האיטלקי הקטן נחנתי ושרפס,
שדואיתני זה לא נטו, ונשעה השמיעת נאחרי אל הריאצרוק.
מיילת שחקת נחנתי הולענתה. כמנן היתה עינת המחה אומת
ואורלתו היה נלעג מעש. אהל מיילת—לו ראיתם אידה! נאשר
נאחרי נמלכוש של ישר, הפלאית את כל הלכות. היא היתה
לבושה מעיל של קטפה ירוקת-נהה עם שדוללים נען הקמטן,
מכנסים אדום ועינים נום כן קמטן עו עם פתילים משולבים על
הנכנס, על ראשה מאנפת ירוקה קטנה עם נאצת נן המהודקה
באן טונה ועל כתפיה אדמת רחבה עם רפוד אדום-ינהה. מעולם
לא היתה יפה כל כך נענתי. היה שפון נה כל איהו החן והעדינות
של הפסל האנטי הקטן העומד נחנתי הוואר שלך, כולל. שעזבתה
התענתו סנינו לפניה כעלים כהים סנינו לשושנה הדרת. ואשר
למשחקת—הלא תדאו אותה היום נענתי. היא פשוט אדום-סמית
מלודת ומנמן. אני ישפתי נרא המורה וכולי איהו נרשית קסמית.
שחתי שחנתי כלונדן ומאזה החשע עשרה. אני היתני עם אדונת
נפשי, הרוק הרוק מות, נענתי אשר לא שפתי עין אלוש. אחרי כלות
המחה הלדתי אל מאחרי הקלעים ואשים איהו. נשפתינו יחד,
סמנים זה לזה, נה פראם איך חוש נענתי, אשר לא הנשפתי נו
עו נה. שפתינו התקרנו אל שפתינו. איהו נשקנו איש את רעהו. לא
אניל לתאו לעם את אשר השפתי נאחרי נענתי לי נאצת, כי כל
י נאצתנו נענתי עלה איהו של עני ונאצתנו. היא היתה כולת

שאלתי את השאלה מתיך הנימוק היותר רצוי, מתוך הנימוק היחיד
באמת, שנשעילו סולחים לאיש על שאלו שאלות, — משום מתוך
סקרנות. אני מחזיק בדעה, כי הנשים הן המציעות לנו את הצעת
הנשואין ולא אבהו להן. יוצא מן הכלל הזה, כמובן, המעמד הבינוני.
אבל המעמד הזה נחשב תמיד בעינינו הנוגעים למורה.

דווקא בני נתן בחוק קולו ויגע בראשו:

— אתה אין לך תקנה, הארי; אך אין נכך כלום. אי אפשר
לבעים עליך. לנשתראד את סיבילה ויין, הנגיש ותודה, כי האיש אשר
ימלאהו לבו להעליטה ולצורה אינו אלא חיה בעורת אדם, חיה
עולה לב. איני יכול להבין, איך יאנה איש לנגל את אשר הוא אודני.
אני אודני את סיבילה ויין. אני הייתי רוצה להעמידה על מן של זהב
ולראות את העולם כולו כודע ומשתתחה לרגלי האשה אשר לי. מה
הם נשואין? נדר אשר אין להפיר. משום כך אתה לועג לחתונה. אל
נא תלעג! אני רוצה לנדוד נדר, שאין לו הפרה עולמית. נשחונה
מנדיתי להיות טוב. נשואי יושב אצלה אני נכלם מכל התורות
אשר הודיתני; אני נדפך לאיש אחר, עד שלא תיכירני עוד, ומגע ירה
של סיבילה ויין דיו להשכיחני אותך ואת כל תורותי המזויפות,
המלעבות, הארסיות, הנחמדות...

— והן...? — שאל לורד הנרי בקחתו לו מעט מן החזרת.

— את, דעתיך על החיים, דעתיך על האהבה, דעתיך על
התענוגות, תקימות, כל תורותיך, הארי.

— התענוג הוא הדבר האחד הנאי לתורה מיוחדת — ענה
הלז בקולו המתון והנעים — אך אני מוכנה להודות, שבתורה האחת
אינה שלי, אלא של דמנע ננטודו ונעמנו. התענוג זה אין כוחו של
הטבע, זה אית החכמה שלי. נשאחטנו מאושרים, הנוו סובים תמיד,
אך נשאחטנו סובים, אין אנו תמיד מאושרים.

— אבל מהו פירושו של "סוב" לפי דעתך? — קרא טייל האלא ארו.

— כן — שנת דווקא ויט ראשו לאחור וישען על גב הנשא
וישקף על לורד הנרי בעד השיח העבות של אירוס הארמון, שעמד
מאמצע השלמן — מהו ה"סוב" לפי דעתך, הארי?

— להיות טוב, זאת אימרת להיות נהסנס ונאמרת עם עצמו— ענה בנענו נאצטעויתו המהוקצעות והחורות כרגל הדקה של הנביע אשר לפניו— המחלוקת הפנימית מתחילה, נשמעוהם את האדם להיות נהסנס ונאמרות עם אחרים. היוו של עצמו— הם העיקר. ואשר לחיי חברינו, הנה מי שרועה להיות הצוף או חסיד, רשאי להתפאר עליהם כדעותיו המוסריות, אבל הן אינן נוגעות לשום אדם, ומלבד זה, הנה לאינדיבידואליסמוס יש מדרה יתר רמה: המוסריות בימינו דורשת מן האדם השתעבדות לאמת המדה הממוצעת של דורו. ואני חושב, כי השתעבדות כזו היא אימוסריות היותר נסה לאיש משביל בעל תרבות.

— אבל אם האדם חי רק לעצמו, האני, הריהו משלם נער זה מחיר גדול מאד— העיר העיר.

— כן, הלא בזמן הזה פושטים את עורנו מעלינו במחיר של דבר, כמדומה לי, שהרטרנדיה הממשית של העניים היא זה, שאין הם יכולים לספק לעצמם כלום חוץ מנסול היש שלהם. החסאים הישים, ככל הדברים הישים, הם זכותם הפרטית של העשירים.

— אפשר לשלם כדברים אחרים, לא רק נספק—

— באיזו דברים, ביול?

— למשל: כמסר כליות, ביסורים, ככלל: בהרששת השפלות— לורד הנרי הניע ככתפיו:

— נערי הסוב, האמנות של ימי הבינים מפליאה אותנו, אבל ההרששות של ימי הבינים כבר עברו זמנן. כמזון אפשר להשתמש בהן כספרות היפה. ככלל: דבר שתשמישו כספרות, מידע שנבר עמו ובשל מן העולם. האמינו לי, שום אדם בעל תרבות לא יתחנש לעולם על הענוג שהתענוג, ושום אדם חסר תרבות אינו יודע ככלל מה זה הענוג.

— אני יודע מה זה הענוג— קרא דוריאן גרי— זאת אימרת להעריץ את מי שהוא.

— כדאי זה טוב מהיות נערץ— ענה לורד הנרי בהשתעשעו כספרות— אין לך דבר המשעמם יותר מהיות הנמר להצגתה הישים.

מבדחנות איתנו נמנהגו הנבונים עם אלהיהם. הן מענישות איתנו
ועם זה הן מאיקות לנו בנקשות לעשות דבר בשבילך.

— אני הייתי אומר, מי מה שהן מנקשות ממני, כנני נתנו הן
לנו קודם לכן— העיר העלם כנכוד ראש— הן מחוללות בקרבנו את
הזאת, ולכן יש להן הרשות לנקשה מאתנו בחזרה—
— זה נכון מאד, דוריאן— קרא האלואידי.

— שום דבר איננו נכון מאד— אמר לורד הנרי.
— אבל זה נכון— הפסיקו דוריאן— הלא תודה, דארי, מי הנשים
נותנות לאנשים את זה הנידון.

— אפשר— נאמה הלו— אבל הן דורשות איתנו תמיד בחזרה
נפישות קטנות. הנשים— כמו שאומר שופט אנפתי הרוי— מעוררות איתנו
למפעלים טטרים, ותמיד הן מפריעות איתנו מהוציאם אל הפועל.
— דארי, איום ונורא אתה! ואיני יודע מדוע אני מחבט
איתך כל כך—

— ואתה תחבט איתי תמיד, דוריאן— ענה לורד הנרי— רבותי,
ואיננו לשתות קהוד? משנת, הבא קהוד, קניאק ופיניגיות. אך
לא: בסניגיות אין לנו ארך, יש לי משלי. טייל, איני יכול להרשות
לך לקטר סיגרות, קח לך סיגרות. סיגרות— זהו הפסום המשוכלל
של תענוג משוכלל. היא נפלאה, ואינה נותנת לנו ספוק. כלום
אפשר לדנוש עוד יותר?— כן, דוריאן, אני אהיה הניע עליך תמיד.
אני מנשים לך את כל החמאים אשר לא מאמת עין נמפך לחשא.

— מה זה תדבר שוב דברי שפות, דארי!— קרא העלם שהציתו
את הסניגיות שלו ברוקן הכסף היוק אש, שהעמיד המשרת על
השלחן— נלכה אל התיאטרון. כאשר תאז סיטלה על העמה יגלה
לך אינאל חדש בחיים. היא תגלה לך מה שלא ידעת ולא ראית
עו עתה.

— אני ידעתי וראיתי הכל— אמר לורד הנרי ועיניו הפיקו
עיסות— אבל אני נכון תמיד לקראת הנשיות חדשות. אלא שאני
חושש, שאין עוד בשבילי הנשיות חדשות נמא אית. ובכל זאת אפשר
שהערה הנפלאה שלך תמא לי לזוי תעשה והתעוררות. אני אודע

מעמי אל עבר על מי כל התיאסונו, והתחלקו את תפוחי החרב שלהם עם הריבות המקושטות כלי חן ופעם היושבות על ידם. מן הפזיז נשמי מצהלות צחוק של נשים אחרות; הקולות היו אעקנים מצד ומצדושים. מן הנופים עלה קול חליצת פקקים.

— אכן זה מקום מסוגל למציאת בת אלים! — אמר לורד הנרי. — כן—ענה דוריאן גרי— פה מצאתיה, והיא בת אלהים נעלה על כל הנראים. כאשר תשחק על הנמה תשנהו עולם ומלואו. כל אלה האשים הדמוניים, הגסים, עם פיהם העזים ותנועותיהם המטורפות, נהפכים לאחרים, כמעט אך העלה הוא על הנמה. אז הם יושנים דומם ומקשינים קשב רב. הם כונים ושוחקים, כפי שהיא נורשת מהם. הם נעים לה כנמרי. הוא שופעת עליהם רוח ומענת אורם, ואנחנו מרנישים כי הם עצם מעצמינו ונשר מבשרנו.

— עצם מעצמינו ונשר מבשרנו! אקרה כי לא כן!—קרא לורד הנרי אשר נהן בעיניו בעד קרן האור את הקהל שעל הגלגליות.

— אל תשים לבך אלי, דוריאן—אמר האיש—אני מעין את נוכח דברך ואני מאמין בנשמה הזאת. מי שאינה אלהי, אי אפשר שלא יהיה יאמר נפלא, ונשמה שעושה איתו הרושם, שתאזרת לנו, אי אפשר שלא תהיה זכה ונדיבה. לשפוך רוח על בני דורו—זהו עבודה חשובה בעמלה. אם הנשמה הזאת יכולה לכתב נשמה לאלה שעו עתה בני בלעזיה, אם יש נשמה להעיר ולעורר את רגש היופי בקרב אלה אשר הידום היו מסואמים ומנוערים, אם יש לאל ידה להפשיטם את "אטותם" ולהושיא מעיניהם דמעות על צרות שאינן שלהן—אז נאזיה היא להשפעתך ולהשרעתו של כל העולם. היטבת לעשות בקהלתך אותה לך לאשת. בתחלה לא היתה דעתי כך, אך עתה אני מסכים לזה. האלהים ישנו את סיבילה ויין בעדך. בלעזיה לא היית שלם כל שררך.

— תודתי לך, ביול—ענה דוריאן גרי ויתבק את ידו—אני ידעתי כי אתה רמין איתי. האני הוא איניקן גדול כל כך, הוא מפיל עלי אימה... ואלם היה טנו הלאאפו הנרי האורקססונו. מניעותיהם אימות מאד, אבל הם אינם מאינטם, מנגנים רק כחמשה רגעים.

אחרי כן יורם המסך ואדם רחוק את הנשמה אשר אני ענין לחקירה
לה כל חי ואשר נבר נתתי לה כל הטוב אשר בי.

נכנס שעה אחרי כן ישאה סיבילה וין על הנמה לקול רעם
של מציאות נפשו המתרששת את האניות. כן, היא היתה נאצת
יפת מראה עד מאד — אחת הנריאות היותר נחמדות, שראה מימי,
כן אמר לורד הנרי בלבו. נחנה הצנוע ועניניה התודות והמדות
היה הרבה מן האילה. למראה הקהל הגדול המקדם פניה בהתפעלות,
נוססה בלחיה אדמומית קלה, כעלה של שושנה נראי של ספק, היא
נכונה אחור צעדים אחרים, ושפתיה היו נמרתות. כיל האלואיד
קפץ ועמד על הנליו והתחיל מרחא כף. דוריאן גרו ישב בלי טע
כחולם ולא גרע עיניו ממנה. לורד הנרי הסתכל בה, בעד קרן הנא
בכונה עצומה ושפתיו דבבו: „מלכנת, מלכנת!“

הסצנה היתה במסדרון ביתו של קאפוליס, ורומא, לבוש
בגדי עולה לרגל, נכנס עם מרקוסיו ורעיו. המנגנים ננו לפי אשר
השיגה יחס, והתחילו המחולות. בין המון המשחקים כבדי התנועה
וכעורי המלבוש התנועה סיבילה וין כצור נעלה מעולם אחר. סיבילה
נע גוה הנה והנה כאשר ינוד הקנה במים. כפיפות צוארה נא
לכפיפות הנצלת לבנה. יריה נראי כמחוטבות שן.

אבל היא היתה פוורת נפש. על פניה לא נראי שום איהודי
שמחה כשהסתכלה ברומאיו. המלים המעטות, שהיה עליה לדבר:

נָזִיר חָסִיד, אֵל נָא תִּחְשׁוּב לְיָדְךָ עֵינִי

עַל תַּתָּה שְׁלוֹם לִי בְּאָדָּךָ וּבְעֵנְוָה.

מִגַּע יָד קְדוֹשִׁים קְדוֹשׁ לֹו יֵאָמֵר,

כִּי אֵל בְּךָ לְנָזִיר זֶה לָקָם נִשְׁקָה.

והריאלוג הקצר שאחריו, יצאו מפיה באופן מעושה מאד. הקול היה
נפלא, אך ה, „נגינה“ היתה לא נכונה לגמרי. הטון היה מוזק. מתוך
כך נטלה נשמתם של החרוזים, וסערת התאיה היתה מלאכתיות.

פני דודיאן נדו חורו לשמע מדבריה. אף אחד מרעיו לא מצא
עוז בנפשו לדבר אליו. הוא היתה בעיניהם כמחוסרת-כשרון לגמרי.
הוא שמה לאל את תוחלתם.

אבל הם ידעו כי אכן הכוחן לכל יוליה הוא הסגנה על
המעקה, כמערכה השנייה. לכן החליטו להמתין לה. אם גם זו לא
תעלה יפה, אז אין לה כל תקווה.

היא היתה יפה עד להפליא, כשנגלתה לנגה הירח — זאת
אי אפשר היה לנחד. אבל משחקה היה תיאטרוני עד לבלתי נשוא,
והוא הלך ונעשה גרוע יותר ויותר — תנועותיה נעשו מלאכותיות עד
לחוסר-טעם. ככל הדברים שהיה עליה לדבר הכניסה הפרזה לא
יפה. החרוזים המצוינים:

יָבֵעַתָּה כִּי צְעִיף הַלְלֵיךָ מִסְתִּיר פְּנֵי מִמֶּךָ.

לֹא־אֵן כֵּן אֲזוֹ צְבָעָה אֶת לְחֵי בִשְׂת בְּתוֹלָה

עַל תְּדַבְּרִים שְׂדִבְרָתִי בְּאֲזוֹנֶיךָ פֹּה הַנְּשָׂף —

את החרוזים האלה דקלמה בדיוק מענה של תלמידת בית הספר
אשר למדה את המלאכה מפי מורה הדקלמציה מן המדרגה השנייה.
וכאשר נחנה על מסעך המעקה והגיעה אל השורות הנפלאות:

אָף כִּי שָׁמְחָה אֲנִי עֲלֶיךָ,

לֹא אֲשַׁמַּח עַל הַבְּרִית שְׂפָרְתָנוּ פֹּה הַלְלֵיךָ:

מִבְּהֶלֶת הִיא בְּלִי חֶשְׁבוֹן, וּלְפִתַּע פֶּתְאִים בָּאָה

וְדוֹמָה הִיא לְבָרֶק אֲשֶׁר הָאִיר וּבִעֲלָם

בְּטָרִם יִקְרָא אִישׁ: «הִנֵּה בָרֶקוּ» תִּעַרְבֵנּוּ שְׂנֵתְךָ!

צִיץ אֶתְבָּה זֶה תֵּלֵא יִגְמַל מִנְשַׁמַּת-קִיץ

וְהִנֵּה לְפָרַח חֲמֵד עַד שְׁנִית עוֹד נִפְגָּשׁ —

ואת הדברים האלה פלטה מפיה כאלו אין הם נוגעים אליה כלל.
ולא היה זה מתוך ועווע עצבים או משום אימת הצבור; אדרבה,

היא היתה שלוחה, בלי שום התנגשות. אלא, ששם, זאת היתה
אמנות גרושה. זאת היתה מפלה גמורה.

אפילו הקהל ההמוני, הנבער מדעת, שבגליוניה ובפרטיות, לא
מצאו עוד חפץ במחזה. הם רגשו ורגזו, התחילו לדבר בקול רם
ולשזוק. הדירקטור היהודי, שעמד בירכתי הפרטיות, רקע בגליו
במשתולל ויקלל ויחרף בועם אפה. הנפש האחת בתיאטרון, שעמדה
במנוחה שלמה, היתה הנערה בעצמה.

כאשר תמה המערכה השניה קמה סערה של שריקות, ולורד
הגוי קם מנסאו וילבש את מעילו:

— היא יפה מאד, דוריאן — אמר — אבל לשחק אין היא יודעת.
נלכה נא.

— אני אמרתן עד תום כל המחזה — ענה העלם טקטיה
ובמרינות — מצטער אני מאד, שהנאצתי אתכם לידי אלוה ערוב. אני
מבקש סליחה משניכם.

— דוריאן יקירי, כמדומני שמדת ויין חוללה היום — הפסיקה,
האלוארד — אהבו נבוא לראותה בערב אהוב.

— מי יתן והיתה חוללה! — ענה דוריאן — אך לי נראה,
שהיא ששון, חסרת רגש וקרה. היא נשתנתה לעממי. עוד אדמול
בערב היתה אינסיסטת גדולה — ובערב הזה אינה אלא משחקת
ביוערת, פשוטה.

— אל תדבר מדברים האלה על הנפש האנושה לך, דוריאן.
האנושה נלצה מן האמנות.

— שתיהן הן רק עורות של חקי — העיר לורד הגוי —
אבל נלכה נא, דוריאן, אל תסיף לשבת שם. לראות במשחק גרוש —
זה מוזק לרגש המוסר. ומלבד זה חושב אני, כי אתה לא תאמר
כלל שתשחק אשתך על הכמה. ולכן מה לך ולדברי אם היא
משחקת בתיב יוליה כנוטה של עץ? היא יפה ונעימה מאד, ואם
ידיעתה בהיים אינה מרובה מדישתה באמנות, הרי תהיה חסמי
נסיון מענין מאד. יש רק שני סוגי אנשים המלעגנים באמנות: אנשים
היודעים הכל, ואנשים שאינם יודעים כלום. אבל, נשם אלהים,

אל נא תלכש צורה כרנית זו, נעדי הטוב! הרוצה שישאר תמיד בצעירותו, צריך להמנע מכל התרגשות שאינה הוגנת. כוא אתנו אל הקלוב, עם בזיל ועמי. שם נקטר סיגרטות ונשתה לכבוד יפיה של סיבילה ויין. יפהפיה היא — ומה לך עוד?

— לך לך, הארי! — קרא העלם — אני רוצה לשבת ברה. לך גם אתה, בזיל. הוי, ובי אין אתם רואים כי לפני נשבר בקרבו? — דמעות רותחות נקו בעיניו; שפתותיו רתתו; הוא רץ אל ירכתי ההא, סמך ראשו אל הקיר ויסתר פניו בכפיו.
— נלכה, בזיל — אמר לורד הנרי בקול רך, שלא היה מצוי בו. ושניהם יצאו מן ההא.

רנעים אחדים אחרי כן האירו שוב מאורות הַרְמְפֶה והמסך הורם: התחילה המערכה השלישית. דוריאן גרי שב למקומו. פניו היו חורים, וכלו הפיק נאיה ושיוון רוח. המשחק נמשך בארוכות מינעתי, כאלו אין קץ למחזה. רוב הקהל עזבו את התיאטרון, בדפקם על הרצפה בנעלותיהם הכבדות ובצחקם בקול רם. כל הצגת המחזה היתה מפלה גמורה. את המערכה האחרונה שחקו לפני ספסלים ריקים. המסך הורד לקול חיוך ושריקה.

מיד אחרי כלות המחזה רץ דוריאן גרי אל מאחרי הקלעים לחדר המלבוש. הנערה עמדה שם יחידה, ופניה הביעו שמחת נצחון. עיניה נוצצו בזיו מיוחד, וכמו נוגה מסביב לה. שפתיה הפתוחות למחצה שחקו מתוך עונג על סוד הידוע רק לה לבדה.

כאשר נכנס דוריאן הציצה בו ורגש של אושר אין קץ האיר את פניה.

— מה הרעותי לשחק בערב הזה, דוריאן! — קראה בלכתה לקראתו.

— רע מאד! — ענה ויבט אליה בתמהון — נורא! רע עד לזועה. האם חולה את? לא תוכלי לאייר לעצמך כמה גרוע היה משחקך. לא תוכלי לאייר לעצמך כמה סבלתי.
הנערה חייכה.

— דוריאן — ענתה בהמשיכה את שמו בנועם קולה נאלו היה

מתוך מנוש לשפתותיה שושנים—דוריאן, עליך היה להבין, ועוד
הלא רבין, הלא?

— מה אבין?—שאל בפנים וועמים.

— מפני מה היה משחקי גרוש היום, מפני מה יהיה משחקי
גרוש המזל, מפני מה לא אוסף עוד לשחק יפה עד עולם.

הוא הניע ככתפיו:

— כמדומני, שחולה את. ואם חולה את, לא היה לך לשחק.

הלא עשית עצמך לשחק, לרעי היה המשחק לוצא, וגם לי.

הוא, כנראה, לא שמעה כלל את דבריה, פניה קרנו משמחה.

מין דנקודת של אשר תקפה אותה.

— דוריאן, דוריאן—קראה—קודם שידעתך, היה המשחק

המאצות היחידה בחיי. רק כדוריאןן מעמתי מעם היום, שם היה

לי הכל אמת לאמתה, בערנו אחד הייתי החלטה, ובערנו השני—

פוגעית, שמתת ביאצניסה הייתה שמתת, ויסווי קנדיליה—יסווי

נפשי, אני האמתני טלל, האנשים הפשוטים, ששחקי אתי יחד, נדמי

לי כנני אלים, הקוליות המצויות היו לי עולם מלא, עולמי שלי.

אני ידעתי רק אלהים, ודום היו נעני כדברים של ממש—והנה

האמת אמת—האמת, ארובי הנעלה—והוא ממסג נפשי אמת

למדתי מה דום היו המאצות, והיום בערנו הרגשתי לפעם הראשונה

בחי את כל הנטונות, את כל הניק, את כל המפשות שמאצות

התמאצות הניקוד הנוצרת למראה עינים, אשר נה שחקני כל

הימים, היום, בפעם הראשונה, נקדו עיני לוצאת, מי הנמצא הוא

וקן מנוע וכתול, וננה הורה נון הוא תקני מניק, והמאצת היא

המניית, והדברים שנתרתי דום אישנעיים, לא שלי דום, אינם אדום

שחייתי רוצה אני לאמת, אמת הנאצת לי דבר נעלה יותר, אשר כל

האמת אמת אלא כנראה שלו, אמת הורחתי לועת מה וצת

אמתה טאצת ורתמים, ארובי! ארובי נפשי! הרניק היפה! נסך

חי! עשה נפשי לצללים, אמת הנך לי יותר מכל מה שחיטל האמת

לחיית לי מה לי ולטונות של משק התיאצון? מאשר עליתי

בעיני היה על הנעמת, לא יעלתי להבין, אין סי ותלך ממני על ידי

ישפתינו המחושות הסתלסלו בשחוק של קלסה ואינה. בהתנגשותם של אורח, שגבר חולנו לארבע, יש תמיד צד נלעג. סיבילה וין היתה בעיני מלונזמסטר עד למשפחה. המעוררה ואנקותיה היו עליו לפונה. — אני הולך מזה — אמר לאחרונה בקול צלול ושלם — איני רוצה להיות אנה, אבל איני יכול לראות עוד את מיך. אנה הונשרני משפתי.

היא נכחה דומם ולא ענתה דבר, רק זחלה וקרנה אליה. ידיה הקטנות נששו באייר, נאלו חששו איתה. והיא סגנו על עקבו ויצא מן החדר. בעוד הנשי מספר היה נגד מחוץ לתיאטרון.

אנה הלך — אית לא ידע אל נכון. הוא רק נזכר, שעבר דרך החנות שאינם מאגנים די ארכס, על פני פתחי-שערים מנוערים אצלם ובתים השונים. נשים עם קולות צרודים ואחוק גם קראו אליו. שזורים מקללים ומתרפים ומשוחחים עם עצמם נעו על פניו כנגלים נושלות כקופים אימתנים. הוא ראה ילדים דלים נערמים על ספי הפרחים, ושמש אעקות וגדופים מתוך הצרות אצלות.

עם דמדומי השחר הראשונים נמצא בקרבת קובנטגרוון. החושך הלך ונמוג, והרוקיע, זרוע אור הכליליכהה, התקמר למרגלות יפה. קרונות גדולים מלאים הבעלות מתנועעות על גבעוליהן סאנו נמתינות על המרעפת החלקה של הרחובות הרוקים מאדם. האוויר היה ספוג ריח פרחים, וישי מראיהם היה נמרצא למטאובי העלם. הוא הלך אחרי הקרונות עד השוק, ועמד והביט באנשים הפורקים את עגלותיהם. אחד מבגלי העגלות, לבוש כרתות לבנה, הושיט לו מעט דומדמניות. העלם הודה לו, תמה על שסרב לקחת כסף במחירם, ובמשפ פוודה התחיל אכול את הגרגרים. הם נקטפו בחצות הלילה וספגו לתוכם את קרת הירח. שורה ארוכה של נערים, נושאים סלים מלאים צבעונים מנומרים ושושנים צהובים ואדומים עברו על פניו כפלסם להם נתיב בין תלי תלים של ירקות. בין עמודי האיסטבא האפורים, מני השמש, התשוטטה כנופיה של ריבות מוזהמות, פרועות ראש, שהמתנו לקצה של המכירה בפומבי. אחרות התנוודו אצל דלתו בית הקהה הסובבת על צויתן בלי מעצור. הסוסים הכבדים

האנשים לקרונות המשאית נתקלו לתועים ושעמי מרסותיהם על פני אנו המראפת הקשית, כקשקש כוונתם ונטל מלידם. אהדים מבעלי העולות ישנו על צנורי שקים, ויום מתנוססות בשלל צנעי הקשת התרוצצו אנה ואנה ונקרו ורעועים.

אחרי זמן מעט ישב במרכבה שכורה ויסע לביתה ליד השער התענג קצת וינט סביבותיו על הנכח הרומם עם הלונותיו העצמיים נעלי התרומים וסתומי היולאות, פני הרקיע היו עתה זמים ונהיזים כעין הלשם, ונורת הדתים נוצצו ננסף לנינה ורחו מאיו אריות, מעבר הרחוב, עלתה תימרת עשן דקה, היא הסתלסלה כפתיל תכלת באויר הדאגה לצדף בעיני.

בעשיות הנוציות הגדולה המוזהבת, שלווה לפנים מנידולה של אהר הרומים ועתה היא תלויה נספן של המסדרון רחב הידים המצופה עלעות אלונים, דלקו עוד מאורות הנו המסמסמים: הם נראו כסרפי לרבה כחולים דקים משונצים נמסגרת אש לבנה, היא נבה איתם, וישלך את אדרתו ואת מנבעתו על השלחן, ויעברו דרך הדג הספרים אל הדג משטנו: הדג שמנת קצורת ורחו ידים תקומה הראשונה, אשר זה מקרוב ערך אותו כשגיל עצמו נטל יקר תפארת פורנית ויקטש את קירנתו נספסין יקרו מאצית מימי הרומים, שנמצאו נכבה נשכחה בעלית בית סילבי,

סאטר נע נסף המסעיל נמטנו עיניו, מטלי שים לט, אל המנתו שציר בייל האלאארי, היא ננדע לאצותו סאלו נסרע ממאזה עיניו—ונאשר נטם לדורו היה נטוק, היא הואז את השדה מליאזת נגור, ויעמד תחרו נמספיק, לנסוף שבה וישט אל התמנה ויחל לבחן ולננוק אירוב, לאור המדומם, שחרו עני וילאזת החלקן הלגיטימיים; ננאדה לו נמנת דוקט סאלו נשכחה קצת, המעת הפנים היתה ארבת, סאלו הונש נישם של אנונת מסטנו לשיי, זה היה מספיד מאו.

הנאן נש אל החלק וישלך את היולאזת, אינו טרבו נשדודן כחרו וילם את האללים המסמסמים אל נשכחה האצות, נשם הסתתו נעצור, אטל הנועה המזרחי, אשר עלה נשכחה ויקטש

לא סדר מעל פני התמנה, ולא עוד אלא שגאון נהנה ונהנה
 יותר קנה המצא הנורחית הנלשן את רשע האנושית סטיו
 לעי טרוק נהנה על כך, אלא הסתכל הוא הנק אצלו עשותו
 מעשה רשע נראה.

הריאן בתחלה, הוא לקח מעל השלחן האי קטן נמסרת של
 קמיונים מהימים שן, — ארת מתשונותיו המרובות של לונדו הנה —
 יסתכל בו נפחד ובעין עמוק, אך שום קו גם לא שבת את יפי
 שפנותיו, מה פשר הנה הזה?

הוא שפך יפה את עינו ויש שנית אל התמנה ועמד
 סמוך לה מאז, פנים אל פנים, וידל שוב לנזקה על פני הנה לא
 ננו שום שני, ונטל זאת אין על ספק כי הערת על הפנים נמסרה
 לאחור, זה לא היה זמן שגאון היה עומד בלילה עד לזעה.

הריאן התפל על נגז ויחנק בהרהורים, ופחזם נשן
 נעמדו מה שאנו נהנו מלאכתו של כזיל האלאוד טום נלונדו את
 איוו תמנה, כך, הוא נה את הנהים טרוק, הוא נעש אז חפן
 שפוק, שהוא יתמיד בעלומי, ותמנהו חוקן; שיפו שלו לא יעם,
 נמרת דוקו שעל הנה רשא את על טל הארתו ותאזרתו;
 שפנותים והעלום ירשו את הנהים נמנה המאונת, וכו נעמו
 יתמנו לעד על הדך והנעם על נעני הנעום, שהנחתו זה עתה.
 האנס נהנה לו שאלתו? הלא זה אי אפשר, אין להעלות נגזת
 על הדעת, ונטל את הנה התמנה לפני, עם רשם על אנושית
 נהיה נפח.

אחורית! למה זה אחר? הנהה נעמד הנהה אמרת, לא
 זה הוא שפך את נפשו נחקה כי היה הנהה נעמד נלול,
 עם נהן לה את אחרתו כי נעט ארתה לעלול ונהה נעמד את
 תחלתו; הוא נעמאת שפנותו נקד, ונטל את חק איוו נעם
 של המלה נהה, נהנו אין נענה לעלול הנהה נעמדת, הוא
 נהה, אין נעמו לעד נמרת נהה, מנה נעמא מה? מנה נעמה לו
 נעמה מה? אטל הלא גם הוא נעל, אפס אפס מהה נעמרת האומרת,
 ארתו נעמרת, הנה נהנה על יסודים, נעמ נעמא נעמרת, מנה

היא קם משישני, ויעלה מחצית יריעת פני התמנית, וישט
החוקרה נדשעתי אליה. "מה נרא'!" דונטו שפתו וילך אל הדלת
ויפתחנה. ומאשר אצרו תליו על הושא בן שאף רוח בולחנה. איה
הסוקר הקדור. גרש את כל עצמותיו. הוא הרבה עוד רק בסימיליה.
הו נסה של אהבתו שב אליו. הוא שנה וחזו ושנה את שמה פעמים
רבות. העצים, ששוררו בן הרטוב מלל בוקר, נאלו שפרו לפתחים
על אהודיה.

ה.

כבר עברה שעת הצהרונים כאשר קם משנתו. משרתו החליק
בתיך החרר פעמים אחרות על ראשי בהמות תליו לראות אם כבר
הקין, ויתפלא, מדוע זה מאריך אוננו האצור הפעם משנתו. למסוף
נשמע קול הפעמון מחדר משנתו, ויקפור ננס באצורים רכוס ויבזו
כיס תה וצורו מכתמים על אס קטן של פורצילאן סגור ישן, ויסלק
את יריעת המשי הירוק המרופדות תכלת נדה ופנושות על שלשת
החלונות הנכודים.

— למסני ערבה שנתו בסוקי הוד — אמן המשנת באחוק קל.
— איה שעה עתה, ויקפור? — שאל דוריאן גרי אהו תנומה.
— שעה ורבע אהני האדונים, מסני —

מה מאחרת השעה! דוריאן התוער וישב על המטה, נמצ
מסוס הרבה ודפן נמנתיים. אהו מהם היה מאת לורד הנני והושא
בסוקר על ידי שליח מיוחד. דע קטן נמלך בודעתי, ואחר הניה אהרו
האזה, את יתני המכתמים פתה וקרא נשעון רוח. הם תעילו את
הקבצה הנעילה של כרטיסים, הומנת לפעודות האחרים, פתקי
כניסה לפתיחות של תענובות, פדורמיות של קנאזשים למענת
העצים, וניזאז בהם מן "הכתמים", שמאים בשטף על כל עילימים
מן החברה העליונה בכל בוקר במשך ה"סיון". היה בן הכתמים
גם השמן על מסוס הנני בעד מערבת כלי החצה יצוקים מסף מסגנון
לודוויקוס התמשה עשר, שקנה זה מקדונו. עוד לא ערנו את לנו

לחפש את המסכן לאשכנזי, כי הם היו אשכנזי מן המדינה הזאת
 שלא ידעו ולא הבינו, כי הנה הנה המעורבים לעצמם, הם
 הם הנהגים להינותם גם הנהגים המעורבים לעצמם המעורבים
 מאז מאז מלפני שנתנו למעורבים, המעורבים להינותם
 בכל עת ועת כיום שיתפן וינתנו מעצמם מאז מאז הנהגים
 כלום אלא שנתנו אחרת של הנהגים.

מעשה נעים אחר כי יודע על מעשה נעים שנתנו נקי של
 את קטמרי עם קמת קשי מעשה חכם, ילך אל הנהגים
 הנהגים, המים הקלים דפנו את המעורבים הנהגים הנהגים
 נגדו לאו שנה כל עת שנתנו עליו אשכנזי המעורבים הנהגים
 ונהגים של הנהגים מאז שנתנו מעשה, אל המעורבים הנהגים
 כל אשכנזי של הנהגים הנהגים.

אחר לשון את הנהגים נעים לומר המעורבים לאו שנתנו
 קלה, שנתנו לו על שלחן ענין קטן סמוך לשלחן המעורבים הנהגים
 קין נעלה האינו דום הנהגים סמוך לנהגים המעורבים
 אל הנהגים הנהגים המעורבים המעורבים המעורבים המעורבים
 המעורבים המעורבים המעורבים המעורבים המעורבים המעורבים

הנהגים המעורבים המעורבים המעורבים המעורבים המעורבים המעורבים

— האם קי למעורבים? — אלא המעורבים המעורבים המעורבים

הנהגים המעורבים המעורבים המעורבים המעורבים המעורבים המעורבים

הנהגים המעורבים המעורבים המעורבים המעורבים המעורבים המעורבים

— לא לא קי לי — הנהגים המעורבים המעורבים המעורבים

הנהגים המעורבים המעורבים המעורבים המעורבים המעורבים המעורבים

הנהגים המעורבים המעורבים המעורבים המעורבים המעורבים המעורבים

הנהגים המעורבים המעורבים המעורבים המעורבים המעורבים המעורבים

הנהגים המעורבים המעורבים המעורבים המעורבים המעורבים המעורבים

הנהגים המעורבים המעורבים המעורבים המעורבים המעורבים המעורבים

הנהגים המעורבים המעורבים המעורבים המעורבים המעורבים המעורבים

הנהגים המעורבים המעורבים המעורבים המעורבים המעורבים המעורבים

מצי הדברים הנכונים. לאברי שוננים המשרת את הקדוה והסניטורית
יפנה לעצתו, הנניש דוראן הפך עו לאיורי לעמדי ארבו, ואן נסרה
הולת אברו קנא לו לשנו, המשרת עמד ויחנה למאורו, העלם
התטון בו נני קסן ואברו אברו מאברה:

— היום לא אקבל איש, וקסרה, יהי מי שיהיה! —

היא קם מאל השלחן, העיר לו סינורטה, ויתנפל על דרגש
מנשי נננים מהדורים, שעמד ממול החין. החין היה יפן נישן, עשוי
ער ספרו מורה, נטוש ומקושט מאיורים מהירים נסננין לודוביקוס
ה"ה. העלם הנניש אלוהי פענים כוחנית והקורות, ומאל השתוקק
לדעת, אם נבר נדמן לו קודם לזה לדוית סתרה על סוד היו
של אדם.

היחלק אירי אם לא? ונדוע לא יעמדו על מקומו? ומד תועיל
לו ידעתי? אם אמת הדבר, הלא נרוא הוא, ואם לא אמת הדבר,
למד זה ולא יודענו? אטל סוד יהיה, אם נסורה המול אי נמקרה
אשרי תאין עין זו לאחוריו הפננה ותרואה את השני האיום נרממה?
מד יעשה אם ירוא טול האלואנד ויקש לרואית את עיר נפיו?
יטול נרוא שיעשה כך, ללא עליו לנחק את הדבר הישט ועלי דחוי.
הדבריה, איה שנהיה, סינה מן המסקות האיומים.

היא קם נימנה את שתי הדלתות אחריו. לשפת יהיה יחיו
נחורו את סודה הנפרו. אברו מן העניק הארה את המהיאה ויפס
את המערה פנים נפנים. אכן אמת הדבר — הדממה נשתנתה.

יפנים ננים אברו מן עיר היה ויניו נרמדין, שנתחלה דרגש
מעין הדממה משרת למראה השני. היא לא יכול להאמין מאפשרותה
של השתנה כזו, — ועל זאת הלא עוסדה היא הדירה פה איו
קורנה פלאת מן האזניים החמישים שנתחללו מאענים ומאורה
קטורה על הדו ופן הנשמה אשר קרנה? האפשר הדבר, שנים
השימו מה שהנשמה נרתה, ושנים אמתו מה שהיא חלמה? אי יש
פה סנה אורה, אמתה עיר יורה? היא שני טרואו ויפס אל דרגש,
ויפס וישנה, וישקף מעם סודה חלמה אל הנממה.

ואתם פועלה אברו — אין הנניש הישט — אלתה נני עין

התעורר לפעול עליו. הוא הביא אתו לידו תפוח העל והתעורר
 ששילל לתיכונה יין. אך עוד לא ענה הוסיף עוד אשתי לזקן את
 המעורה. הוא יטול עוד לקחתה לאשתו. אהרתי המעורה והאשתי
 התיך מקום להשערה יתר ומהו, הנהפך לזעקת יתר עזרה,
 ותמטתו אשר ישר בעל האלואנה תורה לו לעזרה דרך נתיים,
 תורה לו מה שהקדושה היא לאהו, מוסר הלב — לפני, ויראת
 אלהים — ללבו. יש אלפילים למסר סלוח, סמים המשינים את
 הנוש המוסרי. ואולם מה הוא לפני סמל מודש של הירודה הירודה
 נעקב החסא, סמן מטרק ומתמיד של החרבן, שטרמים הטריות
 לשמרתם.

עברה הצעה השלישית והרביעית והשנין השמעי גם את היא
 החמישית, והוסיף בני עוד לא קם ולא יש. הוא נסד לבסר את
 המי השני של התיים ולעשות מרס מעשה את אהו; למפאז את דתו
 סלמדינטיהדמים של התאווה אשר בו הוא תועה ומעשה. הוא לא
 ידע, מה יעשה ומה יחשבו. סוף כל סוף נש אל השלחן ושם יתנה
 אהרתי נסערה ונרשה אל העורה אשר אהו נתחלה, ונעקש מאהו
 סלחה, ויטפול על עצמו אשמת שנין. הוא מלא גלחן אהרתי גלחן
 נמלים קדחות של הרטה ונמלים קדחות עד יתר של יסורים.
 יש תענו מיוחד בהאשמת עצמו. השאחטו מניס את עצמו, אי
 מנישים, שאין עוד רשות לאיש אהרתי לעשר אתו. לא הרהר, אלא
 הרהרה נשדוה לעצמה נרנת את מחילת העונות. סאסר טלה
 הוסיף לחרוב את האהרתי, הש בו נסלה לו.

סרזאם נשמי קול הוסיף נבלתי, ולאצתי הניע קולו של לידו
 דתו הקורא לו מחוק:

— עדי בתענו, אי מחנינו לנאצתי. שרבו לי טרעו, איני יטיל
 לברשות שרמתי כן בהרדך —

הואשמה לא ענה דתו ולא מש מקומי. אך קול המעיקה התיך
 והרמיה, התיך והוקי, הן, מוטט שיתן ללבו דתו לתענו, וסאז לי
 את התיים החמישים, שהוא אומר לעתנו טם, והתקיים ט אם ירדה
 אירך לרהוקיטט, וספרו מעלי אם ירדה טן הרהרה לתיך לתיך עזרה.

היא קצת מקומה, מהו והעמו את המהות לפי התענה ומתן את תולדת.

— אי מאשר מאז מאז על כל אשר קרה — אמר לורד הנרי
טוב החברה — ואלם לא טוב לך לברכות השנה טוב.
— מנחם לענין סבילה וין? — שאל העלם.

— כן, טמון — ענה לורד הנרי וישרק טמוןא ופשיט
מברכות את שלי ידו — זה, טובא, מעשה טובא, מקודת ואת
ידוע, אבל לא אשמך היא הנהגה נא לי, תהלכת לראית
מאשרי הקלעים אשרי טלות המהות?

— כן —

— טאת ומתי גם אני, תשלו דברי ידועת טינים?
— אי הברי גם, הארי, גם ואטורי, אבל עתה תכל טון ויש.
אני מאז כלל על הדבר אשר קרה. זה הברי לדעת את
נפשי ידתי.

— אה, דוראק, שמה אי מאז, שארה מתיסם אל העין
מאן טרה. ואי הברי דוא ומפדו פן אמאן שקוע טעור וחרטה
ותלש את שערתיך המסולסלות התמומות.

— אי טנו עברתי על כל אלה — אמר דריאן כהניו את
ראשי טחוק — ערה דני מאשר בהחלטה. האשרת כל ידוע אני עתה
מה זה מסר דלע. זה אינו כלל מה שאמרת לי אברה. זה חלק
אלות הודתי נעלה שנקדתי. אל תלשי עוד לזה, האני — לכל המהות
לא טפני. אי הפך להטיט את דרני. אינו יכול לשאת את הדיעון
שנשמתי מתועבת.

— זהו טסם אמרתי נדמו לעוסנות הדשה, דריאן! אי טרן
לך את טרתי לואת. אבל טעד תחיל טרתי?

— תלקיחת סבילה וין לאשה —

— את סבילה וין! — קרא לורד הנרי ויקם ויטס אליו בתמהון
נורל — אבל, דריאן יקרני — —

— כן, האני, אי ידוע מה שארת רוצה לאמר. אינו ממרא
אומה על השואק, אל נא תאמר. אל תיסק עוד דבר אלי טרתי

על דברים טעלה. לפני שני ימים נקשרתי מאת הטעלה וכן לחזור לי
לאשר—ואת בני לא אהל, הוא תהיה לי לאשר.

— לך לאשר! דוניאן!... האם לא קוללת את מרת? אז
נתת לי דנים נוקרי ושלתתי לך את המרתה בני משפתי.

— מרתך? אה, כן, וזמר אני, אבל עוד לא קראתה, האני
אני יפאדתי מן אמאז מן דברים אשר לא ידעו לשי דתה, הלא אהרן
כורת את החיים לעמים טאטמורתיך.

— אם כן איך יודע מאומה?—

— לקח אהרן מרתוין?—

לורד הנרי עבר את כל ההרד וישט סמוך לדוניאן בני יחוק נשתי ידו.

— דוניאן—אני—אל תבהל—מרתני הודיעך את דבר מרתה

של טעילה וין—

ועקת טאט אנוש פתחה משפתי הנער, ויסר ממושטו הרוואא
את ידו בחוקה מלפנתת לורד הנרי.

— מרת! טעילה מרת! זה לא אמתי! זה שקר נורא! אין

נשות להניד טאט?

— אמתי כטון דנתי—אמר לורד הנרי טטונו ראש—טל עתמי

הנקר מדישים על אדותי, אני נקשרתי נמרתני שלא תדנו עם
איש ער אשר אנוא אליך, מי טורא יעשו לקורת, ולא טוב שינטיסו

איתך בענין זה, דברים מעין אלה עושים את האדם למפורסם ולאני
שבטוקלינים נפאדתי, אבל בלונדון עוד שקועים הדורות בדעות קדומות.

פה לא טוב לעול ימים להתחיל בסקנדל, את זה עלינו לחשוך לעת
זקנה, בני לעררי שימת לב, אקרה מי נאיתי התיאטרון אין איש

יודע את שמך, ואם הדבר כן, אז הבל טוב ויפתי, האם נאה איש
בלכתך אליה אל חדר התלבושת? זהו פרט חשוב מאד.

דוניאן לא ענה דבר כמשך רגעים אחדים, הוא נדחם מן
הבטורה האיומה, לאחרונה נמנם בקול נדוק:

— האני, אתה דברת על אדות נקורת? מה זאת? האמנם

טעילה—? הוי, האני, לא אבל לשאת זאת! אבל הייתה נא
מרתה, ספר לי את כל פרטי הדבר.

יותר ממי, אי מנטיה איהך, דוריאן, כי אף אחר מאיתן הנשים
שאהבתו, לא היתה עושה בשבילי מה שעשתה סיבולה וכן בשבילך.
נשים מן המין הבינוני, מוצאות תמיד תנחומים לעשן. אהדות מהן
מתחמרות כזה, שהן מתלכדות באנשים סנטימנטליים. השמר לך
מאשה הלבושת שמלות באנץ מלנטיקן, תהיינה שנותיה איו
שתהיינה, והשמר לך מאשה למעלה משלשים וחמש המחממת
פזילים ורדנים. זהו תמיד סימן למעשה שהיה. אהדות מוצאות
תמה מרובה כזה, שהן מגלות פתאם נטעיותן את כל המדות
היפות שבעולם. הן מתהדרות בפני כל באשר ונגם, מאילו היה
זה המלכט שנתפאם. אף יש שהן מתחמרות כדתי. במסתורין שבה —
אמה לי אשה פעם אבת — יש כל דהן והנעומות שנפלוט; ואני
יטל להננין זאת. מלבד זה, אין לך דבר המחניף כל כך לשחצנותנו
לאהדת הקריאה התמידית באינטי, שאהבתו הפאם. מוסר הלב
עושה אהבת כלנו ל"אנטיים". כן; אין מספר למיני תנחומים,
שדנשים יכולות למצוא בחיים המודרניים. באמת עוד לא הזכרתי
את הגולדה שנתחמרת.

— אינו היא, האני? — שאל העלם בפש מעונה.

— זו חזיתי עושה ודויתו מחשית: לישול את אהבתה של
אהבת, נשאנו איתו שלה. נהנה בהשונה, תתולדה זו מסודות
את האשה תמיד מכל האהבות. אתל באהבת, דוריאן, כמה שניה
היתה סיבולה וכן מכל אהבת הנשים השטיות! אי מוצא במיתתה
יפסי מיהו. שמה אני, שותיתי לחינת כזה, אשר בו יקנו נפלאות
כאלה. הם מנחמים אהבתו להאמין באמתתם של אהבת הנענים,
שאנו כלנו נעלים לשחק עליהם, — מן המנטיקת, האהב סוערת,
אהבת.

— אי התאמתרתי לך עד מאז, זאת שבת —

— אי חשב, שדנשים מעדימות את האהבות, באהבתה
היתה נסה, למעלה מכל. חזיתן הסמעים הם עדיין פרימיטיבים
עד לתפלא. אהבת שחזרתי איתך, אך הן לא שמו לב לאהבת, ועדין
שפחות המנטיקת לכן אהבתם. הן רוצות שישתדלו עליהן. מוסדות

שדירה נהדר מאד שעה מעולם לא נאיתך יום נאצת
ונתמים, אבל יכל אני לשנות לפני את הדרך והדרך אז אין מלמד
כל זה, הנה שלשים אמרת לי דבר, שנראה לי כנאשנה כהפלה
דמונית, אך עכשו אני ראה שהוא אמת לאצתו, והוא הנעשה
לכל העין כולו.

— מה היה הדבר, האני? —

— אתה אמרת לי, כי סיבילה בין מנשימה לך כל הנבחות
של החושים המשוברים — כי נעננו אחד היתה לך דיסדימונה, ונעננו
השני — אפיליה; כי אם מרת בתור יוליה, קמה לתחיה בתור
אימוניה.

— עתה לא תקום עוד לתחיה עד שלום — זאת העלם יום
את פני בדין.

— לא, היא לא תשוב עוד לתחיה. היא שחקה את תפקודה
באחרון. אבל עליך לראות במיתה גלמודה זו בתוך הפאז המזויף
שבהר התלבושת רק שריר קורר ומורו של סרגייה מימי המלך
יעקב, סאנה נפלאה ממחזרתו של נפסטר, פורד אז סיביל סבנה. הנענה
שליך לא היתה נאצת כלל, ולכן לא מרת נאצת כלל. לך, לפחות,
היתה תמיד רק הלום, חיוק, אשר נאנן ועבר ניעף את מחזרתו של
סקספיר ורופע עליהם יתר נהרה על ידי מאצות; חליל, אשר כי
נשמעה המוסיקה של סקספיר בירתו עו ונרתו נשימות. אך נאצתי
רנע שנענה בחיי המאצות סגמה אותם והם נאנן אצתה, ועל כן
ענה אצתם. עורר מספר על אפיליה, אם נאנן נאנן. והק אפר
על האשר, כי נתקרה קורבוליה. ועק לשמים, כי מרת נרת נשפעה. רק
אל תהיה דמעות על סיבילה בין. היא היתה נחור במאצות מארתן שלי.
הם החרישו שיהיה. דמדומי הערב נהרו את החור. נהלו
נאנן נהננו רומם האללים מן דין. אנשי העצמים אנו לרם יום
ויתמו לנוע.

אצתי זמן מעט נשא דוראן נני ארד נאנן.

— ארה חספת לפני ארד נפסי, — אנו נלחשה, ינאצתה של
נהרה נשמעה נקילו — אז תשרי נפשו את כל החושים נאצתה

מאזינות החיים תיכף להתחננות. זה האמנות, שקללת את הקיים המדוקדק של השבת, נתגלה, בלי שום, מאדו ויע ששתיה הערה את סם המות. אז אולי אין העונות נועת כלל אל התמונה? אולי היא מחזירה רק את תשורת העש? היא לא יכול לבוא לידי החלטה בנדון זה, אך קרה כי זמן מן הזמנים יתרה השנוי לנו עיניו, לתקרה זו אחזתהו החללה.

סימלה העלונה! איה זמן נלא היה נכל זה! היא הקרה את המות פעמים רבות על הנמה. והנה מא המות נעצמי ויע בה וקתנה ארה. אך שחקה אורה הסעינה האומה האתונה? האם קללה ארה נמותה? לא; היא מרה מאהנתה ארה, על כן תהיה לו האונה קוש קושים מערה ועו עולם. מיתרה היא נסרה על הכל. היא לא יוסף עוד להזכיר את היסורים שנמה לו מארה העיט נתיאצרון. אם יענה אורה עדי, אז רק כרמנה סנעית נלאה ששלחה על נמת העולם כדי להגשים את הכח העולה שנאחנה. חזין סרני נלא! עינו נלא דערת נוננו את פניה המלאים ילדות, את תעשרתיה המלאית דמיון מלטה ואת חנה הענוע הנסרה. היא מרה ננוע את הזמנות הללו וישע להתנוק בתמונה.

הוא הנניש, כי נאמת הנני זמן לבוא לידי החלטה. אז אולי ננו החלש וננה? כן, החיים ננו נחוו נשנילו—החיים וסקרנותו לסינות החיים שאנה פוסקת. נעורים נחיים, תארה בלי קק, הענינות מדוקדקים ונלאים, שמחות פרושית והנאים פרושים עדי יתה—כל אלה יתנו תכל נחלתה. והתמונה תשא עליה את סל השבת— ויתרו אין דבה.

נש של אער תקף ארה, נשנתו לננה את החלול והנכל הנשקף לאורה היפה שעל פני הנה. עדי זה לא ננו, נחקרה נמשנית נעורת את נרקסוס, נשק, אז עשה את עצמו נאלו נשק, את השפתים הנאירות הללו, הנשחקות אלו ענה מאזונות נסה כל נק. ננוקי ננוקי היה יושב לפני התמונה והתנלא על ישרה, ולפעמים נמה לו כי אש אונה מדלקתה קננו אליה. נאננס נשנתה מערה לפי כל נמה נשנתה נערת ולפי כל ננוק ענה שידקרה! נאננס

התהפך למפלגת ציונית מעולה, שעלי ידו להסתדר בהר
טור ומסוגל לכל השויה עין השמש, וי השמש שהויהה פעמים
רבות כל כך ברתו עו את גלי תלתליה המהירים? מה גבול הצעל
הכל, הכל!

היו אחר השט להתפלל לאלהים, שהקשר הטוב אשה שני
ובין התמנה יתק ויחלל. הן התמנה נשתנה נכשונה על תלתי;
אלי גם תחל להשתנות נכשונה על תלתי? אך גלל זאת,
מי האיש הודע קשר את הים, יתנו על האשנות של
נעמי נח, גם אם אפשרות זו דמיונית מאד גם אם נכונים נה
סנות ופעים ועים? ומלכו זה, כלום תלוי הדנו בו? האצת חוללה
תלתי: תמנה זו? אלו יש פה סנה מדעית נעלמה? אם השל החושב
יכול להשפע על דנו שיש בו רוח הים, מדוע ינאו ממנו להשפע
על דנו שאין בו רוח הים? אך, גם בלי מחסרה ובלי
רצון השש, אפשר שנמצאים מחוץ לעצמותה, בחלל העולם, כחות
המנסחים בהתאמה עם נשיות נפשו ותאיתו, ואלים קורא אל
אלים באדנה עלאה סודות א בקינות מסתורית? אך סוף סוף לא
הסנה היא העיקר. היא לא יוסף עוד לנסות תפעלה את הכחות
האימים. אם נודה על התמנה להשתנות, תשתנה לזה זה הכל!
ולמה זה יעמיק לחקור כל כך?

מי היה ההתמנה בתמנה תנוס לו האצת עצמה. לו
היה מערה תכלת לנלות את סתני נשוי היתר היםים. התמנה
השמש לו נא קסמים מאין. נשם שולתו לו את האזנו, כך החשף
למנו את נשמתו. ומאשר יגע בחוקר לתמנה יוסף היא לעמוד עוד
באזני הגבול, שהאצנו מסנו עדין להיה מקומו לקץ. ומאשר יחלוק
הים מעורר התמנה וישאנו אחרו מסנת שיר חורר עם עיני עופרת,
יוסף הוא לפנות בתפארת העונים. אך אין אחר לא יכול משהו.
אך הפק הים אחר לא ירבה בו. מאלהי העינים ידו כל ימנו חסון,
מדיד ושמה. כלום נגע לו מה שיקרה לתמנה המאירת על פני
הנד? היא נשל מכל שני דע. וזה העיקר.

הריאן השני את המתנה למקומה הראשון, לפני התמנה,

אמר משרתי אשר החטא נסרה את איוני. ואמנם תתקן מאשר נסמתי
הונשתי שחל אזה שמי בחרוך.

— משרתי אינו ענין לכאן. ותי תעלה על דעתך, שאני נרתן
לו רשית לעשות נחודי נסונו בעיניו? הוא מסודו לפעמים את
הפניהם— ולא ירתני. לא אני נעצמי העמדת את המחשבה— כי אור
השמש היה קשה לתמונה.

— האני קשה לה? זה אי אפשר טלל, נעמי השום, הלא זה
המקום היותר יפה לה. הנה, אסתכל זה... והאלואיד שם פעמי
אל ענת החרו.

ועקת טוללה פראה מפי דוויאן נני. הוא השתדל אל המחשבה
ויתאש טנה וכן האיוני.

— טויל— אמר ופניו חודו מאן— אל נטס אליה. אין דאני נסך.
— אמרו לי להנטי אל פועל יני? משסה אתה טי. ותי למה
זה לא אסתכל זה?— קוצא האיוני נעחוק.

— אם ננסה להנטי אליה, נשבעתי נטנוד, טי לא אנטר
עד דנו ארך כל ימי חיי אי אמו את נטונו ראש נמור. אינו
נרתן טל טאני ונימוק לדברי, ארתה אל תדרוש טאנת ממני. אעלם
נטור, טי, אם הנש נמחשבה זה, ונא דקן לידידותי.

האלואיד עמו נכלום נעם. הוא הנטי אל דוויאן נחמרון
נדול. מעלם לא נאד אורו נמאט ננוש טוד. פני העלם היו לעניס
נשיד מועם. ידיו היו קפואות טאלו אחוה השבן ונכות עיניו נטאנו
נשלתנות טוללות. הוא נעו נטל אערו.

— דוויאן!

— אל תדברי!

— אטל מה זאת? טמון לא אנטס אל התמונה אם אין
דעוך נסך— אמר האלואיד בקרינות, ויסוב על עקבו וישב אל
החלק— וטל זאת הלא עמד הדטר, שאיני רשאי להסתכל נעיוותי,
ונפשו שיש נועתי לשלות אותה אל התערובה נפאדו נמי הסתיו.
טנא יורה עלי לנתן אותה מחדש קודם לכן, ונשטיל כך הרי
אניו וקיק לנאותה טאנו דימס, ומדוע זה לא היום?

— להצטרף בתעוררה! אתה אינך לשלוח אל התעוררה? —
קרא דוריאן בני ואיזה גדולה נעלה עליה האמנם יעלה סודו לכל
העולם עליו? האמנם יושפו את מסתרי חיי לעיני הנרדפות התורות?
לא, היה לא תהיה! עליו להפיר סרנע זמנו זה של טייל—אך מי
לא ידע שדין במה.

— כן, הן לא אוכל להאמין שאתה תתנגד לזה. ניוורני פשי
מאסף את כל איזני המעולים בשטיל תעוררה מיוחדת, שתפתח
נרדונו די סוז טראשית ימי אוקטובר, תמונתך תשרה שם רק ירח
ימים. אדמה, כי זמן מועט מזה תוכל להתקיים בלעדיה. וגם אתה
הלא תסע מלונדון בעת ההיא, ומכיון שאתה מסתיר אותה מאחרי
המחשבה, הרי, כנראה, אינך מתענין בה כל כך.
דוריאן בני העטיר את ידו על מצחו אשר גסה טאגלי ועתה,
הוא הש' מי אפיו הוא אל סנדה אינמה.

— ירח ימים לפני זה אמרת לי, מי לא תציג אותה לעולם
—קרא העלם—מדוע שנית את דעתך? אחם כלכם, המשתדלים
להראות קטבוני דעות, אתם מחלישים את נפיות רוחכם עשרת
מונים, ככל האדם. ההגדל הוא רק בזה, שהקפריסות שלכם החוקות
מן השטל יוררו. האמנם שנתה, מי הנשחתני בחנינות נלדבה, כי גם
אם יתנו לך כל הללו של עולם לא תשלח אותה אל התעוררה?
וגם להאני אמרת כדברים האלה—הוא עזר פתאם נמלים ומעניני
נאין נוק. הוא נוכח, כי פעם אחת אמר לו לונדו דניו הציו ככונד
ראש והציו בהלצה: "דראנין לנלות רנע שעה ברנע ענין, מנע נא
נבול, שיבאר לך מפני מה הוא מסרנע להציג את תמונתך, לי הננד
את נימוקי וזה היה לי מעין דברי נבאודת". כן, אפשר שיש גם
לבויל סוד נמוס. הוא ינסה תנף לחקרו ולדלוחו מלבו.

— טייל—אמר העלם ויקרנ וירחינע לפניו ויפתנהו בעניני—
לכל אחד משנינו יש סודו שלו. הגידה לי את שלך ואני אגלה לך
את שלי. מאיזה טעם מאנת להציג את תמונת בתעוררה?

האלואנדו התחלחל ננד ונענו:

— דוריאן, תושטני, שאם אינך לך טעמי, תתמטע בתוך אליו,

לפי, דוראן, כלל הדברים שהודו לי, נאמר עני אחרני לונאני:
אנה נאמר להודו.

דוראן בני אפי רוב לונדה. האמנות שנה ללדני עת
אנוק נוסה על שפתו. דנסנה ענדו דא אל לפי ענה ואלם
הודו דמפנה, שפע הו ענה, ענה כלבו דנעם נעם על נאני,
נעם נאני לנעה, דקנה נעם הו לנעה משוער כל כך לאשעת
על אנה ענדו. לנעה דנע לנעה את דלענות ענה שדא נסען
אפי לא ענה, דא ענה ונע מני נאניקן ינע מני, נאניקן
אנה נעם. דנעם ענה נאניקן אנה ינע לנעה דנעה נענה
נעם הו נאניקן נעם נענה דנעם ענה לנעה?

— נענה דא נעני, דוראן—אנה דאניקן—נע נאניקן על
הו נענה. דנעה את נאניקן?
— אנה דנעה נע אנה נע—ענה דנעה—נע נענה על
נענה נאניקן.

— אנה נע ענה דנעה לנעה לנעה נענה—
דוראן נע נאניקן:
— אל הנקש נעני נאני, נעני. נעם אפי אנה נע לנעה
לנעה לנעה דנעה—
— אנה לנעה נעני?
— לנעה לנעה!

— אנה אנה אנה אנה, דנעה, דנעה שלום, דנעה. אנה
דנעה דנעה אנה, דנעה נאניקן על אנה. על דנעה נאניקן,
נעני נעני לנעה, אנה אנה נענה ענה דנעה לנעה לנעה על
מה דנעה נעני.

— נעני נעני—אנה דוראן—נעני מה הו דנעה נעני? הלא נע
נאניקן אנה נעני. מה אנה אנה קנעלענע.
— נעם לא דנעה נעני לנעה קנעלענע. הו דנעה נעני. נאניקן
דנעה נעני, נעני לנעה נעני דנעה. אנה לא נעני לנעה את
דנעה נעני.

— הו דנעה נעני, דנעה דנעה—

לחלופה, בקרב העלם חוססים מאזינים, שיראצמי למצוא להם מוצא
נורא, והלומית, שיראצמי לנשם את עללי רעלים.

הדוראן הזים מעל הניסיונה את שמנית הארנמן המרוקמת והזכ
ויקחנה וישאנה אל מאחרי המחיצה, האם נעשתה הצורת, שעל
פי הדג נחשבה עוד יותר? נמדומה לך, ששמונים חדשים לא נחרו
בה, ובטל את עיני התנבאי בעל נפשו אליה. שערות החרב, עיני
התכלת, שפתי השושנים — כולן עזרו כמו שהיו, רק הבעתן
נשתנתה. אך זו היתה אינמה באנדריותה, מה קלות וקלושות היו
הוכחותיו של בול על אדות סיבילה וכן לעימת הגני וההאשמה,
שמגיעה לו רמיה זו! נשמתו בעצמה נסקפת אליו מתוך הכזב
והזנעת אותו לדין, הקסם של כאב נמוך רתת בפני דוראן, והוא
מהר וישלך את השמיטה הנחרדה על הרמיה, ברגע ההוא נשמע קול
דופק בולתי, דוראן יצא בחפזן מאחרי המחיצה, ומשרתו בא החדרה.
— האנשים טאק, מוסי —

דוראן הרגיש, שהוא מחויב לשלח את משרתו לפי שעה, אין
לו לדעת לאן תנשא הרמיה, יש בו ערמה באדם זה, ועיניו
מניעות מומות בנה, דוראן ישב אל שלחן הכתיבה וירשום בחפזן
פרקא אל לורד הניו, ננקטה לשלוח לו ספר לקריאה, וגם הוטב
לו כי נחרו להוציא מערב בשבע ורבע.

— הנה לתשובה — אמר במסרו את הפרקא לויקטור —

ולפי שעה הנס את האנשים הנד.

בעוד שנים שלשה יגיעם הרופקו שוב על הדלת, ננס ננבדו
ונעצמו מי הוצאת, עושה המסגרות המפורסם, עם עזרתו, אצור
מחוקקל וננו תועה קצת, מי הוכארו היה אדם נוק, אדמוני, אדם
נפשו ואדם בוקט, אשר העזרתו את האמנות נחלשה במדה
מסוימה על ידי הסדן ניסם המתמיד של האמנים, שהיה לו עסק
עמם, סדן כלל לא היה הולך בעצמו אל המערושא שלו; הוא
היה משרק, שינא הברות אליה, אבל למען דוראן נני יצא משרדו,
היה כי דוראן מה שניש לו את כל הלכות, לוצרתו כלל
על היה עיני נחל.

הטילה ויק אקסטרסוה אעורה לימים, שיה לא נהי החלה לשתק
על המדו כתיאשקרהאל כדלמסין. נמשא ויהלמס, טי מיתרה
מזה על נהי מקרה אסון. הנהגה השתדלמסו מניחה לאמה של
המורה, ששגרה מעמי ויאשי טול עת הקיררה, וים נהי שקרה
את הד"ר טול אשר נחה את נפשה המרה."

מי דוריאן דהכרכמו מעמי. היא קרע את הערין לשנים,
וישנה אל סנת החרו ממולו וישלך אצרה את קרעי העליון מה
מטעמי טל דה! ומה נסה ששפירם של הנכרים על נהי נעמי דה!
כמעט שקרע על לונדו הנרי, ששלה לו דיקוחשכונ דה. ולשננס ארתו
בערין ארתו, ואת היתה נודאי אלתה נרה. דלא נקמה טול
לקרא את החרו; ויעתה טלשין האנולית מספקה די והורה לכה.
אשמי שזא קרע טטו את הערין וטטו התעורה חשו טלמי.
אן מה טת? וי מה לזוריאן נהי ולמיתרה של סטילה ויק? אן
כאן מה לפרה. זוריאן נהי לא המרת ארתה.

עיני נמשכו אל המרה החרוה, ששלה אלתו לונדו הנרי. מה
טינו של ספר דה? הוא נש אל השלחן שמערת הקארתו הנעק דה,
שנמה לו המרה ממלארתן של הנרים מצרות משונות המעטות
כסף במקום דבש, וקה את הספר טירו וירנפל טורנאז ויהל לזרע
בו. לא עתה הנשים מועמים וטטו היה שקע טולו קרה ארתה. וה
היה ספר נשלה, אשר נמרהו לא קרע מעמי. נדמה לך טי טל
המקאים ששעלים שנרים על פניו כננדיהמרות לקיל ומה קרה
של הלילים, כמו טעשמימה. הנרים שדנה הרה ויהלם עליהם,
נדשמו כאן למה עתה פתאום הנרים שלא הלם מעולם נדלו
אליו מעם מעם.

וה היה זמן טלי שים סטוטום עם נשש ששלת ארתה, אן
פשוט, מקרו פסיכולוגי על ארת אשר פאנדי אשר טלה את עתה
כנסיות למשש נמארה דה"ש את טל המאניום ואת טל הלשונות
של החרות שקדמו לה, ולדשנות על עצמו את טל ארתו מעמי
הנפש השונים, שדרכם עתה נפש העולם זמן מן הזמנים, נהי
לחרו למחרתם של ארתם הירדניים המעשים, שהנרית קרעו

— 1870 —
— 1871 —

1872

1872
1873
1874
1875
1876
1877
1878
1879
1880
1881
1882
1883
1884
1885
1886
1887
1888
1889
1890
1891
1892
1893
1894
1895
1896
1897
1898
1899
1900

1901
1902
1903
1904
1905
1906
1907
1908
1909
1910
1911
1912
1913
1914
1915
1916
1917
1918
1919
1920
1921
1922
1923
1924
1925
1926
1927
1928
1929
1930
1931
1932
1933
1934
1935
1936
1937
1938
1939
1940
1941
1942
1943
1944
1945
1946
1947
1948
1949
1950
1951
1952
1953
1954
1955
1956
1957
1958
1959
1960
1961
1962
1963
1964
1965
1966
1967
1968
1969
1970
1971
1972
1973
1974
1975
1976
1977
1978
1979
1980
1981
1982
1983
1984
1985
1986
1987
1988
1989
1990
1991
1992
1993
1994
1995
1996
1997
1998
1999
2000

נפעם אין מא דוריאן בני החרדה. נמורה פניו היה דמרימה שפעל עליהם כהונתה וגויו. מאיאתו נשהא לעצמה כאלו הונחה להם את התומה שהם מטמאים. הם תמהו, אין יכול איש המדות ורב הן נמורה להמלט משפיעת חותמו של דורו הטמא והתאוותה הגם.

לפעמים קרובות, נשובו מאחת מנסיעותיו המלאאת סודות והממושבות, שנתנו מקום להשערות משונות כל כך בין ידידיו או בין אחרם שחשבו את עצמם לידידיו, היה מתנגב למעלה אל החרד הפגור, פותח את הדלת כמפתח, שלא זו עוד מתוך כיסו, לוקח ואי נידו ומתיצב לפני תמונתו, שצויר כזיל האלואארד, מסתכל פעם נצורה הנשעה והמוקינה שעל פני הנד, ומעם נאורה היפה והאעירה הנשקפת לו נצחוק מראי הקלל. תגבורת הנגוד היה הנטיקה בה את גוש השמחה וקורת הרוח. הוא נאחו נאדנה יותר ויותר ליפיו שלו, והתענין יותר ויותר בקרבן נפשו שלו. הוא היה כודק בעומק העיון, ולפעמים כהנאה אימה אי-משעית, את הקיום הנתענים המפליחים את מצחו המקומט והנחללים מסבני לפני התאיתני-הגם שנתמנה, והיה שואל את עצמו לפקדים איזו מהם מנוערים יותר: עקבות החסא או עקבות הזקן? ויש אשר יניח את ידיו הלכנות אצל הידים הגסות הנפחות של התמנה ונחך. הוא לעג לנף המתנוול ולאגריים התשושים.

אזנים יש אשר בשנתו נלילה כחרד משנתו המקומט בשמים דקים או כחרד משנף של ברת מרות, שסירו רע, סמוך למקום ריקון האניות, שהיה מנקו בו נשני השם ובחלוק נגדום, — יש אשר בשנתו טהר ושנתו נדרת, או אז יהררה כחורבן שהנבא על נשמתו, יהררה ויעשער, ונערו ממאיר ביתו מפני שהוא נובע מתוך אינואיסמוס נצור. אבל רגעים נאלה היו מפתיעים אותו רק לעתים רחוקות. איתה הסקרנות לחיים, שצויר בקרבו לורד הנגז לפני כמה שנים בשנתם נגנו של ידיום המשותף, התנגדה, כהנאה, יותר ויותר נאיתה מדה שנתן ספוק לה. ככל אשר הוסיף לדעת, כן התאזה לדעת עוד יותר. כולמסו מסורף אהו אותו, וכל מה שהשטיעו, הרעיונו שדו יותר.

ועם כל זה לא הניח את יחוסי התנחלתים. עם א' פעמים בחודש במשך החורף ובכל יום הרביעי בשבוע במשך ה"סיוון" היה מורה את דלתי ביתו המפואר לפני ה"עולם" הגדול והיה ממין את גדולי המוסיקה שנארתה שעה ללבו את אורה בפלא אמרתם. פעודותיו "הקטנות", שבעריכתן עור לו תמיד לורד הגדל, היו מפורסמות לשבח לא רק בגלל הנירוה המדוקדק של הקרואים והושבתם בביתו יתרה, אלא גם בשביל הפעם המוכתר בעדינות השלחן וקישושו, בסדר ההרמוני של הפרטים השונים שמדויק לאיך, במפות המרוקמות, במערכת כלי הרהב והכסף העתיקים, ואמנם היו רבים, ביחוד בין הצעירים, אשר ראו בנוריאן גי, א' דמו לנאצת בו, את התגשמותו השלמה של היסוס אשר חלמו על אבותיו לעמים קדויות בשנות למדידהם באיפן א' באונספורד, טיפוס אשר יאחד בקרבו את ההשכלה האמיתית של הלומן עם החן והחשיבות והנמוסים המדוקדקים של אדם מן הישוב העליון. נוריאן נדשג בעיניהם כאחד מאותם האנשים, שעליהם אמר דנט, ש"הם שאפו להשתלם בעצמם על ידי הערצת היופי". כמו נופי, היה גם הוא מאותם, שלהם "השולם המחשי ישנו במציאות".

ונאצת היו לו החיים האמנות הראשונה והגדולה שבגולן, וכל יתר האמנות נחשבו בעיניו רק בהכנה לזו. המורה, אשר על ידה נעשה הדמוני למולך נכפה לפי שעה, וכן גם הדינסימוס, המנסה על פי דרכו לחוק ולבצר את המודרני המוחלש שניופי, — הם, כמוכן, לקחו את לבו גם הם, דרך תלבשתו המיוחד והנוסחאת השונות בחליפות בניו מעת לעת השפיעו מאופן מוחשי על המהדרים הצעירים שנביתו המחולות בניופי ובקלוב "פלמל", שהיו מחקים אותו בכל מעשיו ומתאמצים ליצור בעצמם בדרך מלאכותית את החן המקרי שבקטנות ההדרותו, שהוא עצמו לא ירן להן כמעט כל ערך. אמנם הוא קבל ברצון גדול את המעמד, שהוצע לו תוכף לאחרי שהגיע לשנת בנרות, וגם מצא הנאה מיוחדת בניפון, שהוא יוכל להיות ללונדון שבימי מה שהיה מחבר ה"סטרוקוקו" לחומא שטימי ברוך קיסר. ואולם בעמקי נפשו הפך נוריאן לדמות מעט יותר

אשר שלמתי לאלה שנת דוריאן בני ליהודים החיים בארצות.
ועודו ממש אתי הנשים הנשות ומעטת שיהיה טרם ארבו
יסוד הנחת אשר בו משפחן כל כך הרומנטיסטי, יש שיהיה אהו
לעמים עמולן ועומת שאינם כלל לפי רוחו ופועו, והשתערו
להשפעתם החלוצית והלך שני אחיהם, אך לאהבי שנתנו את
מדותם ואלא נהם את האצת שכלו, סו מעלידם ועונם נאורה
קרינת הרוח המשתה, שאנה מתנגדת כלל למשפחמם בלתי וסועת,
ולא עוד אלא שלפי דעת אחרים מאהובי הפסיכולוגים היא מרהבה ונה
פעם אחר עברה השמעות, כי דוריאן אומר להנחם נענית
הדת הקתולית, ונאמת היו סודו הפולחן הקתולי מלגנים אהו
המיה, הקרבן, שמקריבים הקתולים כול יום אהו התפלה, האיס
יתר מכל הקרינות של העולם העתיק, הנוש את נשו גם נאמן
ותהו על משפחת החושים, גם נעשיות הפרומטיות של יסודותיו,
וגם נפרום הנשו של המנהגיה של האדם, שנקרבן היה אהו
לפול, הוא היה אהוב לנרוע על רצפת השיש הקרב ולהנחם אהו
הנחן הלבוש אהוב נטרה נקודת פרחים, נשדוא מסו לאש נהו
הלבושת את הצעף מעל אהו הקדשים ומרים את כל הקדוש
המשולף ספונים ועשוי נתנגדת פעם, עם אהבה החלדה הלבושת,
שלפעמים אפשר להשיג נאמת שדוא, "לחם השמים", לחם המלאצנים;
א נשדוא לבוש נהו המשית המענה ונוע את לחם הקדוש לתוך
הנשו ונכה על לבו, להרשים על המארתו, מתחת הקטורת,
אשר ערים נהו ראש, לנושים אהובן והלסלכות, נשפו כאילו נשדו
הם גדולים, עשו עליו רושם הלוקה את הלב נקטמיה ונארתו מן
ההיכל, היה מנוש ומחפלא אל נסארת הנהו השתורים ומשהוקק
לשנת נעלו הנהה של אהו מהם ולראון לנהו האנשים והנשים
המוסנים בלבושת, נעו השנכה המונמה, את ספוד הירום האמת.
ואולם הוא נהו ונשמו מעטור נעו הרעפתחות שללו על יני
קבלה קטועה של עקרי אמנה או של שמה יועדת: הוא לא נא
לנהו טעות לחשוב נמקין תמידו ניה מלון המשפיק רק ללענת לילה
או למחנה שעת אהובת כלל אהו, נשדוהנחמם לא ענה אהו

ויהיה אהי מחלי לזה. המיסטעיזמים, עם זה הנמצא לרוב
למחזים ולמלאי מדות את הדברים הנתי שששים ועם לוחל חוקי
המסר הנרק תמיד בעקבה היה מושך את לב הוראן אלה מני
ענה אחר; ובענה שאחריה היה מסת לרועת החסדות של התועה
הרדיונית בנועמה ויהי נהנה האה משנה להתקנה על שני
המחשבת והתאמת של בני האדם ולמאמם מאזה תא קטן ואשר
שעמה או מאזה עורק לכן שכלל, ויהי שני שמרה מן הדעות,
שהיה משוער אל החומר ותלוי בתנאים נשנים יוצים, הוללים
או נוצים, נרמלים או שונים, אבל מאמר, שום תיבת היס לא
נחשבה נעני למאמה לעומת החיים מעול משו. נהיה היה לה, כי
כל עין שכלל שאן עמו מעשים וסוגות החיים, היתה עקר וללא
כל תועלת. הוא ידע כי גם לחשים יש מרתו רות, כמו לשמרה,
המחכים לנלוי ופתרון.

או יתאזה לעמד על סינם של הנשמים ועל סוד ישרותם,
יהי מוקק שמים משברים ושורף שרפים ריבנים של המדה. הוא
בדק ומאז כי לכל מעמד של הדת יש דוגמתו בחי החשים, ועל כן
השתדל למאז את היהוסים האמתים שבניהם, לחקרי רועת, מדוע
הלבנה מניאה לדי מיסטעיזמים והעמבר מעורר את התאווה,
מדוע היה הסלכות מעורר וברכות של אהבה שמחה, והמוקק מכלל
את המוח והצ'מפק מודים את הדמיון. מעמים רבות נסה לעבר
פסיכולוגיה נמדה של הנשמים ולברר ולהעריך את השפעתם
ופועלתם של הפרחים והצמחים הרוחנים, של הצרי והנדר המחלים
את האדם, של הדוביניה המטריפה דעתו של אדם, ושל האהלות
אשר עליהן יאמר כי יש נחתן לגוש את "המדה השחורה" מקרב
האדם.

פעם אחרת התמכר כלו למוסיקה. כהרו אהי עם הלצות
מסורגים ותקרה משונה באצני קינובר והיה וקירות בעין הוהים
היה עורך קונצרטים משנים. שם היו צוענים מסורפים מוצאים
מקתרופיהם 'הקמנים נעמות פרועות; בני מונים קשי מים באהות
צהובות נקשו על מרתו צוננים אמתנים המתהים קשה; וארים

עשי העוהות משונות תופשי במטמטמיות שאינה מוסקת על תופשי
נהשת, ומני הדור ומי קומה חנושי תרבושי רובצים על מחצלות
אנומיות היו מחללים בחללים ארונים של קנה או של נחשת
ואסונים נחללי קסם — או עשו את עצמם נקסמים — נחשים גדלי
ראש יפתים מקרעים בתעטום, הקולות הפרועים והמטורפים של
המנונות הפלאיות הללו היו מעוררים אהבה, תהה אשו הנעימות
הנותר של שירם, אהבתו הנפלאות של שוקן וההרמוניות הנטיות
של נסחוקן עתו על אהו כלי הפאז כל רוסם, מארבע נוסות
האזן אפך את כל כלי הזמר היותר גשונים, שיהיה אפשר למשא
רק נקטות העמים שעברו ונשלו מן העולם, או מן שטני הפלאים
המצויים ששלו ממני עם התרבות המערבית, והוא היה אהב
לחוק ולחקון אתם ולתון בהם, בקבוצת כלי הזמר שלו נמצאו:
ה"דוידושים" הפלא סוד של ההדרים אשר בתי יערה, ששמה לנשים
להנחיל מן, וגם הנחורים אים ושאים לראותו אלא לאהרי שטני
את נשם נעים וטעם מלקות; כרי החקש הפיראניס, שמעאליס
מדם קולות היום נקול האשור; הלילים ששים עצמות אהב, מאדם
שפע אלמניו די אהלו מלי; אהי יפנה הנמצאות נקטות
קוקא המשמעות קול אלצול מרחק פי מאה, היו לו חלוצות מעוררות
מפלאות נאומי העין המסקריות נחשקן; ה"קלארין" האזן של
המסקרקים, שהמנן אהי דוקי מו אלא שאף רוח מרובי; ה"טור"
הצעקן של שטני האמנים, אשר בו רוקים הצוים היפסונים כל
היום על העאים הנחורים אשר קולו נשמע, נפי שאימנים, במרחק
שליש מילין; ה"סופרנוטו" עם שתי לשונות עין מרסות, שמקשים
עליו במקלות המשוחים בשרף שפני, שמעאליס ממין חלב של צמחים;
פעמני האצטקים, שנתלים הנילות הנילות מאטלות עננים; רוף
גילי גדול מאה, מרות נעורות נחשים נעורים, החמה לוח שונא
כריאל דיאו מאשו נקר עם קורפו נדויכל מקסוקה, ואשר את קול
ילתו תאז לנו נספרו נחורים היום מאה, האופן הפנספטי של כלי
העין הללו לטט מאה את הוויאן, והוא מעא קורת רוח משונה
ברעיון, שים אשתר יש ליה, כמו לפני, מני מפלאות, כלים פלאי

בתענית ואישי הקולות. אבל לאחדו זמן מעט היה לו כל זה לומר
ישנו ישנו כראש שלו נטות האופרות, לכוז א עם לורד הנדל, והאין
נתמסלות למעניות, "מנהיג", וראו ה"מנהיג" של יצירת אצות
הנלה זו האור המנהיג של נספרו שלו.

פעם אחרת השתקע בחקר האנשים המנוה, ינשף מחולות
למחשבים הלטיניים בא המלחמה של אן די יאציה, האומרת של
אשרת, המקישה בחמש מאות וששים מגליות. ואנשים הנבה זו
לכחשישים האדוטה אשלו ימים, ולפי האמת לא עטרה איתו לעולם.
לפעמים היה ישנו כל היום ומושא ומננים מנודיק לנודיק את
האנשים היקרות אשר אסף: כרונוניללים ידוקים כוהת, המראגמים
לאור המנוה; קימפנים עם קוי הכסף הדקים מן הדקים העיניים
כרונס; מעדות אדומות כשיטה וזרונות טיין; אקרהים לדרשים
כאנמן, המושפים טנחון של ארבע קרני כוננים; אנני קמין אדומות
כשלבנות; אחלמות עם ידיו אידם וספיר העיניים כהן חלפית
כסדרם. הוא אהב את הוהג האדום של אן השמש, את לכנעית
המנגלית של אן הירח ואת הקשת השטורה של לשם החלב.
מאששנדם הניא לו שלשה אמנונים מאינים כנולם ונשלל אעיהם,
ומוקתה היתה לו זו הנקראה "זו לה יילו רש", שעליה קאז
זו כל מניני דבר.

היא הפש ונאז גם ספורי נפלאות על אצות אננים סוטה.
נספרו של אלפנסו, "קליניקאליס דיסקפלינה" מדוהו על נחש עם
עינים של קינתון מטש, ונשפני אגרות על אדות אלנסטור מקרון
יספרי מי המושפ הנדול מאז כנקעת הורדן נחשים, "עם מחנוות של
אסמנדים מטש, שאמרו להם על נחם". פילוסופים מידע לנו, מי
כמחו של דוקן אפנה אן יקרה, "ובהארת לחיה האמתית
אנתיית דהו וטנו אנמן" אשה להפיל עליה תודמת קסם ולהנהיג.
לפי דבריו של האלחמן הנדול פיר די כונס יש שמה, שכתו
לעשרת את האדם לראו יאנו נראה, ואנשים הודי, שיטיל להעניק
לאדם את מרת הדנויות. הקניזאל משוך חמה, והואקנתון מפיל
שנה, ואבלמה משנה את הין. העיף מנש כוהת השות, והאצות

השמן האל נמצאו את נטתו של הנני השמני אל מול שיר
לפי הנהן נתר החלכות בראשי, מספר, כי „הוא היה ליש בני
רקמת והי, עם הנורה ורועה אגנים סגורת ועל אגרו שישות אגנה
של אגני אדם גדולות. פילופי של יעקב הראשון היו לבן באגרון
עילי אומנה משוכן חסי והי מוקדקים ארואני השני נתן השורה
לפנים נכססון חלעה של והי אדם ערוה יאקטות, עק של
שושני והי ממולאים מוקיות ונדה מקושפת מרגליות. מנעתי של
קרל האמין, היס מרגליות, היתה מעולפת סמנים ובשלות היו
חליות מרגליות בתנית אגנים.

מה מהדרים היו החיים לפני! כמה טובו על מדינת
ופימני! הלא למקרא תוארו היו הפונות של המתים העלון השפי.
אחרו כן שם מעינו נרקמות ונרועות הקירות, ששמשו במקום
צווי הפסקו בחדרים הקדורים של עמי ארופה האפנית. ומאפי
העמק עינו נוקירה זו — ולדוריאן היה כשרון מיתו כהפלא
ולדתנו מלוו כולו כול עין שהעמק אורו לפי שעה — תקפו אורו
הרהורים נעים על הנהן והמליה, שהעת מעיאה על כל היס
והפלא. היא לפחות, נמלא מגיל זה. קין נורף קין, הפחית גני
ונלו פעמים נרות, לילות זעה ספרו וחזרו וספרו את דברי הנפחה,
אך היא לא שנה טמארה. שום חורף לא עמס את פני ולא נל
את אפי עלומי. אול מה נשתנו הדברים החמרים, מעשי ימי אדם!
איה פני הלטי? איה אשה עתה איתה אנת ארעה עם תיאני
מלחמת האלים עם הנקיות, אשר ימי נעורת שתומת קמו איתה
להגאתה של ארעה? איה ה„הילקן“ הטני אפי מרה ירון קסי
על הקילוס אים נושא, זה מפוש האגמן העק, שלפי היו מרואנים
שמי הכוננים ומנערת אפילו הרתומה לפנים אחרים עם רסני והי?
מה מאי השתוקק דוריאן לנאות את המפוח האפניות, שנקמו בשל
כהן השמש, שעליון תוארו על המעמים והמענים העולים על
השלחן בטעות מהדורות; איה מנסה אנו של המלך הילפין עם
שליש מאית דברי הנהן; איה האלפנים האפסטיים, שעררו את
התמננותו של הניקוס אים פעמים, אשר עליהם היו מאונים

"אצות, פוריות, דעים, כלים, עזות, סלים, עדים — וכל מה שיש לי יול לחקור את הטעם"; ואזו חקר של קול האנולאזי, אשר על שכלולו היו מלקטים החזנים של דומן המרחיל סמלים "סום, יסאזי או יסאזי" וחקים של בני המורה היו עשים חוס והב, ורדנים עצם — לפי אורנם המרובעת שנסעם דעת הדג — היו ממלאים טאזע מרעית כל אחד.

דריאן קרא נספי על בני הדגו שיערו טאזמן הרעם לרמלה יתני המרובות, אשר על קירותיו היו מוקמים "1321 מאטאזית נסאזי את גל המלך, ורקס"א שופנים עם גל המלכה נספיהם, החל בקמת זהב". קרונה המרובעת עשתה לה מסת אטל של קישור שהורה מוקמת נשמשות והאזי לענה. ידועת המטה היו עשיות אטון המסק עם רקמת ספף והב ופארוי אשים ומקלעות פדים חיים, ושוליהן משנאות מרעיות. המטה עמוד עמוד אשר על קירותיו היו מוקמים פתגמה של המלכה באותיות קטפה שהורה על רקמת ספף, עמודי המורה של לוחיקים הי"ד היו לו קאזאסיות מוקמות זהב, נסרות המש עשרה גל, מסתו של יאן סניסקי מלך פלונד, היתה עשירה רקמת והו אימיות ובה פסוקים מן האלקוראן במלואת אנוי מוקמת. כרעי המטה היו ספף מצופה זהב, מקישט נשורות יתרה במרעיות וננות וממלאות טאזנים יקרות. מסה זו היתה בין השלל אשר מצא נמחה המוקים ליד יתה, ומתחת לחופת הרה הוספת עמו גל מחמה.

כמה אסף וקבץ דריאן נשקיה עצומה נספף שיה תמימה את כל הנסח והנהדר שנטעשה אורו ונמשה רקמה. הוא נפש לו את המלמה היעלבות הוקה מן הוקה, הקלועה בחוסי והג ותפורה ננשי החסיל ממנאה הקשה; גות מדאקא אשר נשעיל ספירותן קוראים לרן טאזיות המורה "איני ארוג", "מים גולים", "טל ערב"; אטון יקר מאי יאזא עם אורות משניות; ידועת חינה מעשה חושב; ספרים מפורסם באטלס ארמם א נמשי תכול ומקושטים נפרחי הנעלה, נאפנים ונאורות שניות; אטון הונגרי מעשה שורה; רקמת והו מסעילית וקטפה קשה מאטממה; מעשה רקמה מרובותיה

ממשניות ממשיות והם, "מקיסות" יפניות עם יוקוק והן יפנית הצפרים הפלאית שליהן.

הנה יתרה הראה לנוי כהונה ולכל מה שיש לו הם עם הפולחן הרתני. נאנוי הארו האחרים שעמדו שורות שורות על היציע המערבית של ביתו נאצרו דוגמאות יפות ויקרות המציאות מנגדיה של "בלת המשיח", שהיתה אריכה ללבוש אדמקן, בין ותכשיטים, כדי לנסות על הגוף החור והמזמא, שנחלש ניסורים שהיא מנקשת ומקבלת טאהבה, ומנסה נפאעים מסופי עצמה. היה לו נאצרו נגד כהונה יקר ערך, עשוי משי אדום כדולע ואסן דמשק קלוע בחוסי והב עם רקמת רמוני והב במשניות פרחים משובהעלים אשר על שפתן חלום אנטים נוקמת מגליות קטנות. שילוי המושלים נחלקו למרובעים נבדלים עם ציורים מחי הנתולה הקדושה, ועל הצוארון המושל מתוארת הנתונה של הנתולה נוקמת משי אפנוני. זה היה מעשה רקמה אשלקי מן המאה החמש עשרה. ועוד נגד כהונה היה לו, עשוי קטיפה יוקרה, מרוקמת נקבואות עלי אקנתום נתנתית לב, שמתן מסתעפים מסופי צינים לננים על נפעלים אדומים אשר כל פרמידם עשום חסי כסף וכדולח אפנוני כדוק נפלא; ורנס החב עשוי נתנתית ואש שרף, נוקמת אורה כולסת. שילוי המושלים נאנו משי אדום

והב ומקושטים מצורות הרבה קדושים, ונתם גם סטטאיאן הקדוש. היו לו נגדו כהונה ממשי תכול ועסק העננה, מרקמת והב ומשי דמשקי אהוב, עם תאצרו עניו ואליתרו של יסוף מרוקמים מצורות אדויות, טווסים, ועוד מיני סמלים נאלה; דלמטיקות עשויות אטלם לבן ואסן דמשק ורדו כהה, עם עדי אפנונים, דולפמיים ופחוי הנצלת; כסוי מרח עשום קטיפה אדומה כדולע ונד תכול, והרבה כסויי גביעים וסודרים, ועוד תשמישי קדושה. מפולחן המלא סודות, שבו שמשו הנגדים ותכלים הללה, היה דברמה אשר סימן מין לדמויו.

כי כל האצורות האלה, וכל מה שקמץ ואסף אל ביתו היפה, היו לו רק "מגילות לשבחה", תחבולות להמלט לזמן קצר מן

אזי עין אור "דעת הקהל" — אינן הנשים חזרו עתה מנושה
ועשרו נאמר בא הויאן החדוד.
ואולם כל אינן השמיעות יחידות, שנמסו בלחישת משה
לאן, היעילו להגיד על אר לעטו השמיעה והמנוח. הנה הנני
הנה מעט ומנו. החבר, על כל פעם בחברה המתוקנת, אינה נחה
כלל לקבל לשון הרע על אישים שהם עשירים ונעימים כאחד. היא
מנישה נחשה הנשי, כי נמיסם מדוקדקים עומדים למעלה מחוקי
המסר, והאדם היותר הנקן הוא לפי דעה שורה בערכו על שיש
לי משל טוב. וסוף כל סוף הלא נאמר נחמה שחובה היא לך
לדעת, כי האיש שהמיקן למערה והאילוף מצללים קלישים והשקר
יטרת נדעים, עמד למעלה מכל בקורת נחמי הפעמים. גם מעשים
טובים ומאז עליהם לא יוכלו לטפן על "אפונה" קר למחנה טעויה,
נאמר נמי דעת לומר הנני נשיתה אחר נעמן זה; ויש הרבה מן
האשר טועה ה. כי החקים של החברה החשונה, הם איתם —
א איננים לנחת איתם — של האמת. האורה היא העיקר.
ל"חברה" אינה לנחת אורה החשימה שיש נאומיה עם אורה
המלאכה שמה; היא אינה לאחד בקורה את אינאמיתות
שנפחה נעמי עם הנשי והחנניות הנרתם הן של מדה טיה
נעמי. האם אינאמיתות היא נאמת דבר נאם כל כך? לפי דעת,
כלל יכלל לא, היא רק החנולה לעשרת את אישיותה לנחת נעמי.
כי הדבר ללל הפחות דעת של הויאן נמי. היא היה נחמה
דעתי על הפיטוליות הלכות של איתם החשנים את ה"אפונה"
שנאם ליתו פשה, נחמה, נאמן ומאזו נמטה. לפי דעתו האם
היא עני טעל נחמה דעם ונחמה הנשיות, נחמה מנחמה, נחמה
נעמי, מנחמה מנחמה של מנחמה הנשיות והאמת, ואשר גם
נחמה נאמה נמחלת אינאמיתות של המדעם. הויאן היה איתם
לנחמהלך נחמה הנחמה דעם ונקן שנאמן השדה שלו ולנחמהלך
נחמה דעם של איתם האשנים אשר דעם נחמה בעוקיה. הנה
נחמה של אחר מנחמה האשנים, פיליפס הנחמה, שעליו אחר
פיליפס אינחמה נחמה ונחמה משי הנחמה אלשמה והמלך יעקב,

התורה האשה! את האות יש ממנו? העולם השני אתו לנבל.
הוא היה ראש המסדרים של משתי התללות, של האוניות
בקאלסון. היותו היסוד של את הנסד, "גמר" נוצן על לבו בשורה
אחר עם הלוח המצוי ונתן, אשר חזרת מים ודקת שפתים,
לבושה שחורים, גם דמה הוא נול בעוקני של הריאן, מה מענין
כל זה! אמו שלי, עם קלסטר פניה הרומה כל כך לוח של לידו
המלאך, ועם שפחה הרחובות כמו מין — הוא ידע מה שירש
ממנו! הוא נול ממנו את שני שלו ואת החסוקה לפים של אחרים.
בשעותיה היו קלויים עלי גנים, והאנגן הנול שסך ועבר על שפת הנביע
שאהיה נורה. אטע הרמיה נבר חורג, אך הענים עזן נפלאות נעמקן
ובין המוחי, נראה מאלו הן פגרת אחרי אל כל אשר הוא הולך.
ואולם יש לו לאדם אחר לא רק נמשחתו, כי אם גם
בשפחה, ואלה קרובים לו יותר מהם נטישים ונמשפחנים, והשפחתם
עליו מוחשת ומורשת לו כדאי הנסד יותר. היו ימים, שנדמה לו
לדוריאן גרי, כי כל דברי ימי עולם הם רק זכרונות מחייו הוא, ולא
מאדם שחי בפועל, אלא אדם שהאז לו המינו ונפי שנתקמו
במחו ונעשו. הוא הנגיש שהיה מניו וידע את כולם, את כל
אתם העורים האומים, המשנים, אשר עמדו על גמת העולם
ואשר עשו את החסא מושך כל כך את הלב ואת הרע נחמד כל
כך, נדמה לו, כי באחת פלא היו חייהם הם גם חיו הוא.

גם לגבורו של הרומן הנפלא, שהשפיע כל כך על חיו, היו
דמיונות משונים כאלה. בפרק השניעי של ספרו הוא מספר, כי בחור
טיבריום, מעטמר נור דמאי, שלא יכחו הדוק, ישב לו בנן מאי קפרי
וקרא את הספרים המנוולים של אילימטיס, וננסים ומוססים אשרו
סביבו בחשיבות, והמחלל בחליל היה מקטר את מנסף הלבוניה;
ונתרו קלעולא שחה וישבר באורות עם העברים ידוקי המקסרונות
ואכל מתוך אכוס שן עם סוס ערוי בעניף של אבני חן; ונתרו
הומשיאנוס התהלך באולם, שקירותיו אבני שיש ממורקות כדאי,
והמטעי בלהות השש בהן את ברוק להב התנית אשר ישים קץ לחייו,
ותיו היו עליו למעמסה ולחרא, כי הוא חולה מחלת נועל החיים

הנוקסת את כל אורכם, שהחיים לא מענו מהם מאומה; ונתתי
בירון השקיף בעד אמתו מלפני על ידית הקוקס המאום, ואז
ישב באצטרון של אגמן ומגלילת הברזם לשניים ששמוהם
השולית בנסף, ושם לבית זהב דרך רחוב הרמנים, ועל דרכו מצוי
לאנני קול העם ברעו "בירון קיסר!" — ונתתי הילמנטילום הוא
ישב בשנים כחולים נקרט השיים ומחוק מעלך, ואחר כן הניא לי
את הלכנה מקרתא ושיאה לשמש בושאי מסרודין.

דוריאן קרא והור וקרא את הפנק הרומי הזה עם הפנים
הנאים ארתי שנהם מתוארים כמו על ידיעת קיר משנות א על
אצלית אטורית, על אורכם הנראים האצנים והשיים גם יחד,
שהשא, אצמן הרם ונשל דתים עשו אתם לאמתנים ולמשנעיים;
פיליפ, הדוכס המילאני, שהרג את אשתו ומשה את שפתיה נאים
אדום למען אשר יעק ענתה את המרת מפנה של זו שלשף גמף
בהיד; פייטרו נאנטי הווינטי הנוצני בשם פאול השני (אפיפיור),
שנשחצתו היתרה דרך ארתי דננו "יפה תואר" ואשר את
"עשרת האפיפיור" שלה, שהערתו את שנת נמאדים אלף ודוכס,
קרה במחיר עין כמד ונוא; גלוקנבורגוויסקונט, שהיה עורך אוד על
אשנים עם כלבו, ואשר לאחני שנראה נסדה וזה אהת את נשרו
בששנים, מאהבתה אותו; בורגיא על סוסו הלבן, עם הורג אמו
הנוגע על יד, ואזרתו המופת גום פירושו; פייטרו ריארי, הקרדנל
ארכידגמן מפלורנץ, בנו ואחיו של האפיפיור סקסמוס הרביעי,
אשר נמינו כן גדלה השתהדרותו, ואשר קבל את לאגורה האנגלית
באהל של משי לבן ואדום, ועד מופת זהב מקף רגלו ועד קדקדי
שנת לפניהם בשעת משהיהם; איוליני, אשר ה"מרה השחודה" שלי
לא ילה להרשא אלא על ידי מחנה רעה, ואשר תאווה לדם אדום
היתרה שיה כהאות אחרים לין אדום, — בנו של השפן, לרובי
האגדה, אשר רמה את ארתי בשחקו עמו נקובא בשבר נשמתי שלו;
גיאמנטוסי ציפו, אשר כדורתו לאפיפיור קרא לעצמו בלשון סני
נהור ה"נקי", ולתוך עורקו הנושים הול רמא יהודים של שלשה
נעים; סיימנטו מאלאזיטשא, ענתה של אונטה ומשלחין

בדמיוני, אשר הניק את פליסטינה ממסד והסקה את נתיבותיה דאיסטי
ועל כנס אימנודון, — היא מאלאסיסטא, אשר תמונתו הועלה על
המוקד בשמני ברומא. כתמונתו של שונא אלהים ואנשים, על אשר
הקים לטעורה של האיה מנוולת מקדש אלילי עם פולחן דתי נוצרי;
המלך קארל הששי, אשר אהב את אשת אהו אהנה עוד כל כך,
שמצדד אחד הודיה אותו משני השנין הממשמש ונא עליה, וכאשר
נטרפה עליו דעתו באמת לא היה אפשר להרגיעו אלא בקלפי
סרקאזים שעליהם מצוירים האהבה, המות והשנאה; ולאחרונה,
היושעו כליוני במקסומו הנהדר, במנבעתו העדויה אעני חן
ובתלולתו הדימים לאקנסים, רועים של אספורי ובלתו וגם של
סימניו ועשרו משורתו, — זה כליוני אשר יפיו ותו היה גדול כל
כך, שגם איבדו לא יכלו לעצור בעד דמעותיהם כאשר שנת גוע
בנסר הצהוב פטרונוא, ואף אצלטה אשר ארזה ארתו, נתנה לו
את טרבתה.

ככל אלה הנריות היה איה כח מושך איום. הוא נאה
אותם בחלום, וגם בהקין עוררו את דמיוני. בדרו הרניסנס המציאו
מיתות משונות של הרעלה: — הרעלה על ידי כובע ולפיד אש, על
ידי נעלי יד מרוקמת ומניפה עדויה רנטיסטים, על ידי כדורי מושק
מחודדים ושורשרת עננה. דוריאן גרי הרעל על ידי ספרו, היו הנעים
אשר השג את הרע רק כרחובלה לממש על ידו את האידיאל של
היפוי אשר יגר לו דמיונו.

י"ב.

הדבר היה בתשעה כטומטני, בערב עם מלאכת לו שלשים
ושמנה שנה, כפי שנרשם בטרוננו.

היא הלך בהגלתי בשעה האחת עשרה בערב, בשוכו מבית
לידה הניו אשר אצלו סעד, והתעסק יפה באדרת השער, כי גדל
הקני והערפל בלילה הרומא. כאשר הגיע לקין זווית של כתר גרוסוניה
והחב מיתר-אודלי, עבר על פניו בערפל בגלגלים מעורבות איש עשרה אדרת

עלי להפגל נחם, כל אשר אני לוקח עמדי מזה תלמודי זה, ונעשיתי
נעים אצח לטוב התעוררת עם גדולתה אציר.

דוראן העים אלי ושאק ויאמר:

— הנה דרך נסעה נאה לאיך מן העולמות העליונים! ילקים
של גלוסטון קמן וארות של אילסטר! ואולם נכנס נא מדרה, מן
יחוד העשיל לרובך הנית, ועשה נא אתי חסד: אל נא תרנה אלי
דברים סתוויים, נממנו אלה אין כלל דבר סתווי, — על כל
מים, לא היה ארוב לרבות.

האלוארה העים נמאשו נאשר נכנס והלך אחרי דוראן לחדר
הספרים, שם, נקמן הדול, התלקחה מדרה יפה, המצוורת דלקו
כולה, ועל שלחן קמן עמד רוב נקנקים של סוף עם ספונים של מי
סדה ומוסרת מלושורת גדולת.

— הנה נאה, דוראן, כי משרתך השתדל להמאז לי כל
הנישורת למען ירנה לי כמו נכיתי, הוא נתן לי את כל הפני,
לרבות סטרוטורין המעלות עם פורת הרה, הוא מאשין במדת
הנסרת ארבות, שם הוא נעמנו דרנה ירנה מן הערפת, ששפס אצלך
קדם לך, אנה, אנה אצח הוא ארנה הערפת?

דוראן העים נכרסו: — "נכרסו נשש את ארתה של לרני
דלי ונשש ארתה לפנה נתר חמת אנלית, האנלומניה
היא נשש עם דנה שנמרת, נמי שפמרת, דלא אלת היא נש
הנפרת, האן ארת? ואולם — יהא ארת? — הוא לא היה מפרת
רע כל עתה, אי לא הנרת ארת, אכל נארת לא היה לי מה
לרנאן עלי יש עתה עם על דרנה חתום חתום נערת, ס
נארת דנה מנה לי מא, ונרא דנה אר לי מא ללכת ממני,
היא ארת דנה עם עם? א א ארת דנה חן עם
לפני? נשש נשש, אי שרת דנה חן עם סלמס, סדרו חסון
נשש נשש ארת חסון.

— הנה דרך נסעה נאה לאיך מן העולמות העליונים! ילקים
של גלוסטון קמן וארות של אילסטר! ואולם נכנס נא מדרה, מן
יחוד העשיל לרובך הנית, ועשה נא אתי חסד: אל נא תרנה אלי
דברים סתוויים, נממנו אלה אין כלל דבר סתווי, — על כל
מים, לא היה ארוב לרבות.

1. Die erste Aufgabe ist die Bestimmung der
 2. Die zweite Aufgabe ist die Bestimmung der
 3. Die dritte Aufgabe ist die Bestimmung der
 4. Die vierte Aufgabe ist die Bestimmung der
 5. Die fünfte Aufgabe ist die Bestimmung der
 6. Die sechste Aufgabe ist die Bestimmung der
 7. Die siebte Aufgabe ist die Bestimmung der
 8. Die achte Aufgabe ist die Bestimmung der
 9. Die neunte Aufgabe ist die Bestimmung der
 10. Die zehnte Aufgabe ist die Bestimmung der

יודע אני כי השערותי על אהרתי אדוק מאד. דבתי היו רעים ורחוקים. ואלהם אהבתי, דודיאן, עם פניך הונים הגלויים, הנקיים, אתה נשענתך הנפלאים, התמימים, — לא אטל לדאמן לבנה רעה על אהרתיך. אטל אני הוא אהרתיך לעתים רחוקות כל כך, ואהבתי איך מר עד ללל לבדו מלאכה, ושאיני רחוק ממך ושומע את כל אהרתיך התועבות, שהסודות מתלחשים על אהרתיך, אז איני יודע מה אומר ומד אהשבו. מה זה, דודיאן, כי איש כהדומים מברויק עוזב את הדר הקלוב נשארה נכנס? מה זה, כי נמשלמים רעים בלונדון אינם רוצים לא לטקד נטירך ולא להזמין אליהם? לשנים התרועעת עם הלורד סטובלי. נשבע שיער נודמתי אהר נבית אחד ממסרינו. נשעת הסעודה נטר שמך במקרה נשברו על המיניאטורות, שהשאלת לתעובתה של לורד דודלי, סטובלי עזב את שפתיו נכנס, ויאמר כי אפשר, ששמך האמיתי מפורח במאד מאד, אטל אדם אהבתי, שאסור לכל נערה טהורה לדעת אותך ולכל אשה נשרה לשהות אהר בחדר אהבתי. אני הונרתי לו, כי אהבתי רעי וידידי, ואשאלהו פשר דבריו. והוא הגיד לי, הגיד ולא מוש בפני המסובים. והדברים שהגיד היו איומים משמעו! מדוע רעוהך מקננה נכה לעצורים? הנה אהרתי הבחור האמלל בחיל הנאדרה ששלח יד בנפשו. אהבתי היית רעהו הקרוב. הנה סיר הנני אשמן, שהוכרח לעזוב את אנגליה בשם נכנס. אהבתי והוא היתם יודים אינפורים. ומה בדבר אהרתי סטובלין ואהרתי המרה? ומה אהרות בנו יחידו של לורד קנט ומעלליו? אתמול פגשתי את אביו ברחוב ס'ט דומס. הוא נראה רצין ונכבד מחרפה ויגון. ומה בדבר הדוכס הצעיר מפורת? איזה אהרתי חיים בחר לו עתה? איזה נמשלמן יאבה להתחבר לו?

— הרף, בוזל. הרף מדבר על דברים שאינם ידועים לך כל עיקר — אמר דודיאן בנשבו שפתיו בנשבו, ובקילו נשמעו אליהו כו און קן — אהבתי שואל אותי, מדוע עוזב ברוויק את החדר נשאי נכנס. פשט, מפני שאני יודע את אהרות חיו לכל פרטיהם, ולא מפני שהיא יודע דברמה מחיי שלי. כדם כזה שגול בעורקי, כלום תוכל

ישמרו להיות חנונים? אהה שאל איתי על דני דני אששן
וערב האשיר. בלום היריתי אני לאהב את מימי המיסונים ולשני
את פניאיתו והפקרותו? אם נני הנעור של קטן לוקח לו אשה מן
הרחוב, איה עין אני לנאן? אם אדוניי סנעלסון מייף את הדימת
רעהו על שטרבונו, בלום אני איסטרופס לו? אני יודע נאני מפשעים
הנרית באנלית. אנשי המעמד הבינוני פולטים את דעותיהם
הקדומות ה"מוסכיות" בשעת סעודותיהם החפלות ומתלחשים על
מה שהם קוראים השחתת המוסר של המעמדות העליונים, כדי
להתנאות נאלו הם נני בית נאורה החברה העליונה ומקורבים
מאד לאיתם האנשים שהם מואלים דתם רעה. נאנעו נני לי
לאום שיהא בעל יחס ובעל מוח, כדי שתחזיק לו כל לשון רעה בלי
השך. ומה הם דניי הירום של איתם הנריות המתהדרים מצדקתם
ועמוסנותם? יודני הוקר, אהה שונה, שאנו חיים נאין האנושים
והחששים.

— דניאן—קרא האלואנו—לא על זה אנו דנים. אנלית
מקלקלה למדי, אהה יודע אני, ונני "החטרה" האנלית בלום רעים
והנאים. מי על כן אני חפץ שאהה תהיה סדור ותמים. ואהה אהך
סדור. רשאים אהנו לדון את האדם לפי השפעתו על יודני. רעיו
אהה אנו מהם, כנראה, כל הנש של כבוד, של טוב, של סדור. אהה
מסנת מקרנם רוב עושים, תשוקה הוללה לתענוגות שאינם פוסקים.
הם שקעו, יררו בלום לאנרון. אהה הנאת אותם עד הלום. כן,
אהה סנות טפשים, ועודך מאחק. ועוד רעה מאת. אני יודע מי
אהה ודניי יודנים דנקים זה כזה. בגלל זה לבד הלא היה לך
להורה מרפך את שם אהותו לפני של נאני.

— השמר לך, ניל! אהה מנהיק ללכת—

— אני מחיט לדבר, ואהה מחיט לשמוע. עי שנועת ללידי
מגדולין לא נני טר אף אהך של לשון הרע. ועתה, החמאש בלעדיך
אף אשה הנטה אהת אשן תאנה לטייל אהה בתיידי-שאן? הלא
נני על ילדיה אסנו לפני אהה יחוד. ועוד מעשים מבוועים מספונים על
אזהרתך—לשאל, מי נאני אהתך בומרושי חוקר מרננו מטרנים מקולית,

הנשקת ששפלים עליך. אם תאמר לי מי הן שקי נמור מראשן ועד סופן, אאמין. הכחישה איתך, דוריאן, הכחישן! האניך הוא נמור אני מאד וסובלני הרה, אלא! אל לא תאמר לי מי רע אהיה ומשתת ונקלה. דוריאן נהי נהך, שפתי נעו בסלסולי בנה.

— עלה אתי, נחל—אמר במנוחה—אני כותב בספר את מעשי בכל יום, והספר אינו עמו את החזו אשר בו הוא נודע. אני אנאדו לך אם תאטה לעלות אתי.

— אני אלך אתך, אם תאנין נהך, דוריאן, הוא אני שנהר אחרתי את המסע. אך אין נהך כלום. אינל לנסוע מחר. רק אל הדנוש ממני לקרוא איהו נהך כלילה הרה. כל תשני רק לקבל תשובה ברורה על שאלתי.

— אותה תקבל למעלה. פה לא אינל לתרה לך. לא יהיה עליך לקרוא הרבה.

יג.

היא יצא מן החדר והתחיל עולה על המדרגות, וביול האלואהר הולך בעקבותיו. הם צעדו אמ, כמו שרגילים לעשות כלילה שלא במתכוין. המנורה זרקה צללים פנטסטיים על הקיר ועל המעלות. זכוכיות החלונות צללו מפני הרוח אשר קם בחוץ.

כאשר עלו למעלה העמיד דוריאן את המנורה על הרצפה, היציא את המפתח מכיסו והתחיל מהפכו בחור המנעיל.—אתה דורש תשובה ברורה, ביול?—שאל בשפל קולו.

— כן —

— טוב מאד—ענה דוריאן בצחוק. ואחר הוסיף בקול נם קצת:—אתה הנך האדם היחודי בעולם שיש לו הצדקה לדעת הכל על אדתי. אתה תפסת בחיי מקום גדול יותר ממה שתוכל לצייר לעצמך.—וכהריומו את המנורה פתח את הדלת ויכנס. ורם אויר קר עבר על פניהם, ואור המנורה הבהב רגע אחד בלהב צהובי-עבור. דוריאן הודעו.

דוריאן נזי חפץ פניו ויבט אליו בעינים מלאות דמעות — „כבר
עבר המועד“ — אמר בלחישתו.

— לא, תמיד יש שעות לחזור בתשובה. הנה, נכרע על פרטנו
ונסבה להעלות בזכרוננו איזו תפלה, כמדומני שיש מסוק כזה בספרי
הקידוש „אם ירדו המאנים בשני, בשלג ילבינו?“

— בשבילי אין עוד שום ערך במלים הללו —

— הן! אל תאמר כזאת. כבר השעת למדי מימי חייך, אלה
אלהים! האניך ראה איך מציעה עלינו התמונה האחרונה הזאת?
דוריאן נזי הביט אל התמונה, ופרתאם תקפדו הנש של משטמה
עיה לבדל האל אדו, כמו נסבה עליו התמונה רוח שנאה זו, וכמו לחשנה
מאזני השפתים הנעוהת שעל פני הנה. המתופח של היה נרדפת בערה
טו ותמלאהו שאט נפש לאיש היושב אל השלחן, במרה שנמרה לא
העב מעולם שום אדם. הוא הביט סביבותיו בעיני שנוקן. על נזי
האזנו העיניו שעמד מעילו נעין דברמה. מטפו נמשך אל הדבר הנעין.
הוא ידע מה זה זה היה סטן שהעלה אהו לפני ימים אחדים נזי
לטרות טו הטל ושנה לקברו אהו נרדתי. הוא קרט אליו לאמו
נטנו את האלואאדו. ונאשר עמד מאחוריו חפץ היש את הסטן ויסב
את פניו מענה האלואאדו התנודד ננסא נאלו אמר לקים. אז התנפל
עליו דוריאן ונתקע את הסטן בירי הגדול שמאחוריו האין, ונכנסו
את ראש האיש אל השלחן הוסף לדקור בלי חשך.

נשמעה אקרה עמומה ואהו הקול הנורא שיצא מנודנו של
הנתק נדמו. שלש פעמים התנוממו והועותיו הנפונות בעיות למעלה
ואצטעות ידיו הקומארות נפשו מאזיר בתנועות משונות. דוריאן דקר
עוד שתי פעמים, אך הנקף לא יע ולא יע עוד. דברמה התחיל
מספסף על הדפפה. דוריאן המתין עוד רגעים אחדים בהוסיפו לכף
את הנאש למטה. אהו נזק את הסטן על השלחן ויש אהו
ויקשה.

אך מלכו מספסף דום על המרנד הישן לא נשמע מאמה.
דוריאן פתח את הדלת ויצא אל המרפסת. בעית מנוחה שלמה. איש
לא יע. רגע קטן עמד שחנה ליד מסעו המעלות וישקף למטה בתדום

השחר של השנת הלילה. אחר הניצא את המפתח מן המעול וישב
החדרה ויטל את הדלת מטפנים.

המת ישב עוד על ספא, בראש מדרג על השלחן, בנג ספק
וברועות מארבות נסירות עטספיות. אלמלא פגע העורף עם השנתות
שנשפתו ורקק הום השחר הדולף ומשתפק ומתרחב לאפי על
השלחן, היה אפשר לחשוב שהאיש התנמנם.

כאילו מדוברת נעשה כל זה! הנש של מנחה משונה תקף את
דוריאן; הוא נש אל החלון ושתתרו וישא אל המעקה. הרוח הציץ
את הערפל והרקיע נראה כונג סום אימתני, זרוע רטטת עיני והם.
הוא הביט לארץ וירא את השומר הסינב ונדק את החבל שלו
בהאשו קוי האור האדומים של פנסו על פתחי הדתים הדוממים.

האור האדומים של מנצבה מוקדה נצין בקרן הרחוב ותיקף נעלם.
אשר אחר עשורת שמינה, שהתנפפה ברוח, התנוודה לאטה נספיעות
לאיטיותה ליר גדרות התרועעים. לפקקים עמדה תחתיה והנש
סנינותיה. פתאים התחילה משוננת בקול צרוד. השומר קנב אליה
נצאלתים ויאמר לה דטרמה. האשה אחרה ותתנווד ותלך הלאה
בהנשלה בכל פסיעה ופסיעה. נשיבת רוח עוד עברה על פני הספר.
פנסי הנו התלקחו מאור תכול, והנעים החשופים הניעו את ענפיהם
השחרים הנה והנה. דוריאן הודעו, סגר את החלון וישב החדרה.

הוא נש אל הדלת, הפך את המפתח כחור המעול ושתתנה.
על הדונג לא העיף עין כלל. הוא הניש, שעליו לדהאמן לבלי
תר לעצמו דין וחשבון מכל הנעשה. ידו שציר את התמונה
האדומה— אשר אמנה מא עלי כל הצרות— הונת ממסלת חייו ונודה.
אז נכר במנורה שהעלה מחדרו הליום. זו היתה מנורה יקרת
המציאות כמעט, מתחזשת הערובאים נספנד, עשויה כסף כדה, עם
צנצווי צנצוקות של עשרת ממורקה וממלוצת אבני סוקריות. לא
מלושפות. אולי ינניש המשרת שהעזרה ויכוא אליו נשאלות. דוריאן
פקפק רגע קטן, ואחר פנה ויש אל השלחן וקח את המנורה. מבלי
משום הציץ על הדונג. מה דומם הוא נשענת! מה אומה לנצוית
ידיו האדומות! האלו היה זה אלם דונג אימתני.

דוריאן שא ינעל את הדלת אחרי וידו אז מעל המדרגות.
שלטי העץ השמיעו קול הניקה, כאלו נאקו מאנא. מעמים רבות
עמד תחתיו ויש און ויקשה. לא כלום, מנחה שלמה נטל. זה היה
רק הדו אעדי הלילה.

נשוכו לחור הספרים נאה נענת הדבר את האזנת וילקיש
דמסע. איתם אונך הוא להשפין. הוא פתח אונך סרנים נאפי הקרי
אשר בו נשמרו בני התחשיתו המסוגים וישלך לרובו את הפעי
בזיל. לאחרי וקומה דלא ינעל לשופם. אחרי כן הוציא את שעיני
מסו ויתבונן בו. שעה נאנעסם רנעים אחרי הצות הלילה.

הוא ישב על הנסא וישתקע במחשבות. נטל שנה, נמעט נטל
חוש, ננעים נאנעליה אנשים לתליה, נטלל אשר עשו מרה ששעה
הוא נאיו מנחת האזת שנקן של נעה. איוה נוננ איום התקרה
ננאזי ירה מדי אל האנעה... ונאלם איוה האזת מנחתה היסלחה
לעזת בו? בזיל האלאזר עוב את הנית בשעה האבת עשורה.
איש לא נאה נשוכו אתו. רוב משרתיו היו נטלבו ונאל.
משרתו הנשי ישן ננר... פאדו! כן, בזיל נסע לפאדו נננעה
היוצאת סחצי הלילה, נאשר אמר לעשורה. ומפני שאהבתו המסונה
לבתבונן ולהתעלם מן העין מפורסמת ונדעה לנל מננה, לא
יתעורר שום חסד אלא לאחרי נמה חדשים. חדשים! ננעדים הנלא
אפשו לעני הנל.

פראוס נענן רעין נמחמו. הוא לנש את אדבת השער ואת
מנערתו ונא המסדרונה. שם עמד, בו שמע את קול מאעדי השומר
הננדים על המנעפת ונאה את קני אור פנסו נשקפים סחלון. עמד
והמתין נעצרו נער נשימה.

לאחרי רנעים מעטים התיק את הנרות, פתח את הדלת,
וישא נלאש החוצה ואת הדלת נעל אחריו. אחר החחיל מושך נפעמן
נמאלל. נעבור המשה רנעים ננלה משרתו, לנוש למחצה ומתנמנם
למחצה.

— ער לי מאד שהננרתתי להענין— אמר דוריאן נהננסו—
אנל שנתתי לקחת אתי את המנרתה. איו שעה עתה?

— שרתי שעות ועשרה ימים, אנוני— ענה המשרת בנדיבות
על שעתו בעינים ממשעות.
— שרתיים ועשרה? מה מאוחרות השעה! הייתי לא מהר בנזקך
ברכתי, מי דבר בחוק לי.
— כן אעשה, אנוני—
— הריהו איש מה בערבו?
— מ"ו האלואארד, אנוני. הוא היה עז אהבת עשרה ואחר
הלך לו, מי נחפו אל הרובות.
— החל שלא באיתו. האך להניח לי זה?
— לא, אנוני, מי אם רק שיטתו אליך מפאניו אם לא ימאך נקלות.
— שני מאד, פנחסים. אל השנה להעירני בתשע שעות.
— לא אשנה, אנוני.
המשרת הלך לו בשקטו בסנדליו.
דוריאן נהי השליך את אדירתו ומנבעתו על השלחן וילך לחדר
הספרים. שם התהלך הנה וזנה כרבע שעה, הלך ונשקף שפתיו
וחשבו מחשבות. אחר לקח את ספר האדוניסות מעל דף הכותל
והתחיל הופך בו. "אלאן קמבל, 152 רחוב הורטפורד, מיפור". כן,
זה האיש שהוא צריך לו.

ידי.

ביום המחרת בשעה התשיעית בנזקך נכנס המשרת החדרה
ובידו כוס שוקולדה על טם, ויפתח את תרומי החלונות. דוריאן ישן
עוד במנוחה שלמה, שוכב על צדו הימני וידו תחת לחיו. הוא נראה
כעור אשר עיף ויגע במשחקו או בלמודו.
המשרת הוכרח לגעת בכתפו שרתי פעמים עד אשר יעור, וכאשר
פקח את עיניו שעשעה בתוצחוק קלה על שפתיו, כאלו עודנו הוגה
בחלום הנעים. אך נאמת לא חלם כלום. כלילה לא הפרעו את
שנתו לא חיוניות משמחים ולא חיוניות מעצבים. הנוער מחייך גם
בלי כל סבה; וזה סוד חנו דפיוחד.

דוריאן הרופא, נשען על מרסקו והרחיל גומא את השוקולדה.
שמש נכבדתי החור הציון בעד החלוק. פני השמים היו סהרורים,
הנולדים, והום מחיה היה תלוי באיזו מעש בוקר של סיון.
לאט לאט התחילו מעשי ליל אתמול וחללים אל מוחו בצעדים
הרשיים עקובים מדם, ומתרשמים שם בנדידות אימה. הוא הודיע
בזכרו את כל אשר סבל; ואזתה ההרגשה הפתאומית של משטמה
ושאט נפש לנזיל האלואדה, שנודשערתה דג ארתו נשנתו על הכסא.
תקפה ארתו שוב רגע אחד, והוא חש קור בכל גופו מסרוף הדעת.
המת עוזבו ישב שם בעלדה, ועתה מאירה עליו גם השמש. מה נורא
הדג! בלחות נאלה עוד אפשר לשאת בחשכת הלילה, אך לא
לאור היום.

דוריאן הרגיש, שאם ירבה להתרה במעשהו יחלה או יא
מדעתו. יש חסאים אשר זכרונם מלבב ומעני יותר מגופו של מעשה;
נצחונות משונים, שנותנים ספוק לנאדה יותר מאשר לתאודה, ומשמחים
ומחיים את הרוח יותר מן השמחה שהם נותנים או יכולים לתת
לחושים. אבל לא ממין זה היה החסא שלו. ארתו עליו לעקור מן
הזכרון, לישן בסגרים, לשים לו מחנק, למען אשר לא יחנק הוא
את בעליו.

כאשר אלאל השען בחצי השעה העשירית העביר דוריאן את
קף ידו על מצחו, וקם בחפזו וילבש בגדיו בדקדוק יותר מן הרגיל,
וביחוד דקדק בבחירת הנביד והסינדה, וגם את טבעותיו החליף
פעמים אחדות. הוא האריך הפעם בסעודת שחרית, טעם מן התבשילים
השונים, הרבה שיחה עם משרתו הפרטי על התלבושת החדשה,
שהוא אימר להזמין בשביל משרתיו אשר בסילבט, ועבר על כל המכתבים
שנתקבלו. אחרים מהם העלו אחוק על שפתיו; שלשה מהם הכעיסוהו.
את האחד קרא פעמים אחדות ולבסוף קרע ארתו כפנים וועפים. "מה
נורא כה הזכרון של הנשים!" כמו שאמר לורד הנרי פעם אחת.
לאחרי ששתה כוס קהרה שחורה מחה את פיו במתינות נאמה,
רמו למשרת שימתין, וישב אל השלחן ויכתוב שני מכתבים. את
האחד הניח בכיסו ואת השני מסר למשרת,

— שא את המכתב הזה מיד לרחוב הירטפורד, 152, פרינסטון, ואם נסע מ"ר קמבל מן העיר שאל לכתבתו.

אך יצא המשרת לקח לו דוריין סינרטיה ויצת בה אש, והתחיל מאייר ורושם על גליון נייר בתחלה פרחים ושרטוטי בנין, ואחר צורות בני אדם. פתאום הרניש, מי כל צורה, שהוא רושם, יש לה המין משונה עם פני כויל האלוארד. אז קם בפנים מפורכמים ויגש אל ארון הספרים ויוצא ספר מן הכא נייר. הוא גמר כהחלט, שלא יוסף עוד להרהר באותו המאורע מלבד אם יהיה מוכרח לכך.

לאחר שהשתרע על הרפידה הסתכל בשער הספר. זה היה קיבוץ שירים של נוטייה „נונים וקמיעות” בהוצאת שרפנטויה על נייר יפוני עם ציוריו של ז'קמר. הוא היה מסורך עור ירקרק בעין הלימון עם מלואת שבתות מוזהבות ורמונים מנוקדים. הספר היה מרננה, שנתן לו אדריין סינגלטון. בהפכו את הדפים נמשכו עיניו אל השיר על אדות ירו של לאסנר, זו היד הקרה, המפורכמה, „שעיד לא רוחצה היסט מן הרצח”, עם השער האדמדם ועם „אצבעות של פנינים” שלה. הוא הציץ אל אצבעותיו שלו, הלבנות, הדקות, ורשט קל חלפרו מבלי משום. אחרי כן הגיע אל החרוטים היפים על ויניציאה:

»במַעלות שֶׁלֶל כָּל-צָבֵעַ מַעֲמָקֵי תְהוֹם פְּתֻחָהּ,

וּמִזְהִיר חִיקָה עוֹד מֵאֲגִלֵי פְּנִינִים קְטָנִים,

כִּכָּה עֵלָה וַיְנוּס מִמַּצְלוֹת הָאֲדָרָה,

וְאֲדָמִים יִצְרִיחַ וְצָחִים כְּמוֹ שׁוֹשְׁנִים.

מִגְדְּלֵי עַד יִבְשְׂאוּ עַל-תְּכֵלֶת פְּגֵי מִשְׁבְּרִים,

כְּאֲרֶשֶׁת שֶׁפֶת בְּאֲמָנִים מְהַקְצָעִים וּמְחַטְבִּים,

וּמִפְּשָׁקִים הֵמָּה פֶּתָאם כְּפִיּוֹת מִסְגָּרִים,

שֶׁפֶתְחָה אוֹתָם עֵתָה אֲנַחָה שֶׁל-אֲהָבִים.

שיטי חתר לבוא אל-החוף וארד —
עת חבְּלוּ עַל-פְּנֵי עַמּוּד יִשְׁלִיךְ, וְהֵם מְסַבִּים,
לְמוֹל פְּנֵי קִיר חוֹמָה אָדָם כְּעֵין הַנּוֹרֵד —
עַל-חֲלָקֶת פְּנֵי הַשֵּׁשׁ עִם-אֶחָד מִן-הַשְּׁלֵבִים.*

מה נפלאים הם החרוזים האלה! בקראך איתם דומה אתה
שהנך שם בנתיבות המים של עיר השושנים והמרגליות לשבתך
בניגולת שחרית, שהרוממה כסף וירועתיה סרוחות. גם השורות של
ה"בתים" נראו לי לנוראן באותן המעצות הישנות של תבלת
מקוננת המאורות נתיב אחי הסירה המפלגה אל הלידה. כרקי
הישי הפתאמים שבתוונם הוכירו לי את משחק שלל הצבעים
בעצמי העשית הפורחים מסבין לקמטולי עם אשנני הנומים לטברות
שטברת, אי הצועדים להם בחשיבות חנית החת כפות האוקדות.
הנראן הטה האשי לאחור, נשען אל גב הספא, ושנה וחור ושנה לעצמי
את השורות:

«לְמוֹל פְּנֵי קִיר חוֹמָה אָדָם כְּעֵין הַנּוֹרֵד —

עַל-חֲלָקֶת פְּנֵי הַשֵּׁשׁ עִם-אֶחָד מִן-הַשְּׁלֵבִים.»

והישיאה כולה הייתה בשתי השורות הללו. הוא זמר את ימי
העציה אשר בלה בה את האהבה הנפלאה אשר המשיכה אתי
להיללות תמדה יש רומנטקה ככל עיר ועיר. אך הושיעה, זמן
גם באוטספירי, שתרמו כוחו היסוד והסביבה הנאה לרומנטקה —
זה העיקר. במשך זמן ידוע התאזר אצלו הושיעה גם כול,
התפעלות של זה מעורבו של מעורבו לא ידעה ככול. כול
המסכן! אנו מיתה משונה מת האיש הזה!

הנראן אצח ושים לקח את הספר בידו, כסעלה לשבתה. הוא
קרא על הסנייית המעושית, ישיא ישיבו, בבית הקדוה הקטן באימיה,
ששם וישנים החלילים ומינים מספר לתפלותיהם לפי הענפים
שטפתייהם, יסחרים השישי תרכוש מעשנים במקטרתיהם האנוסית

(*) החרוזים תורגמו ע"י ד. פרישמאן.

עדיית ציבור, ונדונים בהשיטות מרובה איש לדעה; הוא קרא על האוביליסק אשר על הכנר, "די לה קונקורד" בפאזיה המזרח ומערב הלמיש בגלברו הגלמודה הסרת השמש ומשתוקק ומתגעגע על החיים החמים של הגילום המכוסה בלוג, ששם יש הפענסות ונישפים ורדנים ונאים לבנים מזהבי צפרנים ותנינים עם עיני שיהם קטנות, הזוחלים אט על פני המצה היוקרה העשנה; הוא התחיל מזהיר בארתם החרוזים, אשר המוסיקה שבהם היא מן השיש הנחתם בנשיקות, המתאדים את הפסל, שהמשיל נוטיה לקול הקונטראלטי, ארתו הפסל, "האימתי הנחמד" השמור טאלם הפרפוראי אשר בלונה. אבל בעבור הנעים מועטים נשמט הספר מידו. עשני התחילו מדועעים ואימה גדולה נפלה עליה. ומה אם אלאן קמבל נסע מאנגליה? אפשר שימים רבים יעבורו עד אשר ישנו, ואולי לא יאנה לנוא. מה יעשה אז? טל רגע תלום החיים והמות.

לפנים, לפני המש שנים, היה הוא וקמבל יודים נאדטים, אשר נמט לא נפרדו. אך פתאים טא הקץ לידודותם. עתה, נשרם נמשים בחברה, נראה רק אחוק על שפתי דוריאן גרין, אלאן קמבל אינו עונה על השתוק.

הוא היה צעיר הנם מאד, אף כי לא הבין כלל את ערכה של האמנות הפלסטית, והשגתו המועטת ביסדה של השירה באה לו גם היא מאת דוריאן. ולעומת זה השתוקק בתאורה עזה למדעים. בלמדו בקמברידג' עבר זמן רב בלבורטוריום, ויעמוד על המפתח מדיעות הפנע בהצלחה רבה. וגם עתה עודנו עוסק בחנה יתירה בחימיה וגם הבין לו לבורטוריום מיוחד אשר בו הוא יושב סגור ומסוגר ימים שלמים, לעשרה הגדול של אש, אשר אדיר היה הפצה שיעמוד על המחירה לפולמנט, ואשר לפי עניות דעתה הימיקן הוא יוקח פשוט. אך מלבד זה היה קמבל גם מוסיקן מצוי, וגם כננור גם נשיאנו היטיב לנגן טל הדילטנטים אשר בגילו. ואף אמנם המוסיקה הוא היא שחברה ארתו בתחלה עם דוריאן גרין, — המוסיקה מצויקת ארתו הכח המושך המיוחד, שהיה לו לדוריאן בני מערתו ושלא מדעתו. הם התודעו זה אל זה בעתה של לדי בירקשייר מארתו הנשף אשר נגן שם

רבישטיין, ונאזו היו האים אורם תמיד יחדו כגית האשירה וכל
מקום של מוסיקה מעולה.

ידידותם נמשכה שמונה עשר ירחים, קמבל נמצא תמיד אצלה
אז סילבסטרובאל אז כננה נזכרנית, דוריאן היה לה כמו להרבה
אחרים, משימו של העלא והמלכט בחיים, איש לא ידע, אם נפלה
קטטה ביניהם אז לא אך מתאום הרגישו הכל, שאין הם מדברים
מעט כלל בהפגשם יחד, וזו קמבל משתדל להקדים לעזוב כל חבורה
שנמצא בה דוריאן נהי, וכלל נהפך קמבל מעט לאיש אחר, —
לפרקים היה עזבו רוח מצד, לא אהבו עוד, כנראה, לשמוע מוסיקה,
וגם בעצמו לא נהן עוד כשהיו מנקשים ארתי, הוא התנצל על מצונו,
נאמרו שהוא שקוע בלבו בעניי מדע ואין לו עוד מאז לתרגילי נהן.
ונאמת כן היה הדבר, מיס ליום התמנה, כנראה, יותר ויותר
למחקרי טיולוגיה, ושמו נזכר פעם אז פעמים ביוזנלים מדעיים בחבור
עם איו נסיונות מעניינים.

זה היה האיש אשר הנה לו דוריאן נהי, כמעט כל רגע הסתכל
בשענו, וכאשר עברו וחלפו הרגעים כן גדלה התרגשותו ואימתו.
לנסוף קצן ממושנו והתחיל מתהלך בחדר הנה והנה, ומראהו היה
כחיה יפה, שסוגרה בלבו, הוא פגע פסיעות נסות, וידיו נעשו קרות
יותר ויותר.

קצרה רוחו בחבורתו, נראה לו שהעת ווחלת כרגלי עופרת,
תחת אשר ארתו סערו והטילו רוחות כבירים אל שן סלע שהיך הנשו על
פי סור שחת, הוא ידע מה שמוכן לו שם, הוא ראה זאת ככרות,
ובעודו רועד בכל גופו לחץ בידיו הקרות את עפעפי הלוהטים, נאלו
אמר לעקור ממחי את חוש הראיה ולדחוק את כבות עיניו לאחור
לתיך חוריהן, אך זה היה ללא הועיל, למוח היה מוזן משלו אשר
נו הוסיף להתפשט, והדמיון, נעה מאימה, מעוקם ומסורס מכאב,
משש כיעור חי, רקד וכרכו כמרוגיטה נתענה על הנמה ועשה העוולת
אימות כין המסכות המתחלפות, ופתאום עמד גלגל הזמן, כן, אותו
היצור העור, הנושם בעצלותים, חדל לחול, מת הזמן! והרהורים
אימים התרוצצו והתהוללו לפניו ויסחבו איות עתיד של וועה מקברו

והוא זה לדוגמא. הוא העיט אלו העינים מקומות נול בהן יתאמן
מטלהות אמה.

לנסוף נפתחה הדלת והמשרת נכנס. דוגמא פנה העיט אלו
בעינים קמות.

— מר קמבל, אדוני—הודיע המשרת.

אנחה של רוחה פגעה משפתיו היטשות והאזנים שט ללחיים.

— "בקש אותו להכניס מיד, פנסיים" —הוא הניש בו שט

לאזניתו. פחדו ומורד לנו חלפו ואינם.

המשרת השתתחה ויא. בעבור העיט נכנס אלאן קמבל, מרדו

וחזר מעט; חזרת מרדו הובלטה עוד יותר על ידי שערותיו השחורות

נפחם ונכות עיניו הנדהות מאד.

— אלאן! זה יפה מאד מעדך. אני מודה לך על אשר נאית.

— אני נמרתי בלעי לבלתי אעזר עוד על מפתן ביתך, נרד.

על אתה אומר נמננתך, שהחיים והמות תלויים בוה, אם כן—

קולו היה קר וקשה. הוא דבר במתינות ועישוב הדעת. עינו

הסוקרות והחוקרות המוסמכות אל דוגמא העישו בוה. ידו היו תקועות

עמוק בטיסי אברתו, וננואה לא השגיח בתנועת ידו של דוגמא

לנתינת שלום.

— כן, בוה תלויים החיים והמות, אלאן, ולא של איש אחד

בלבד. שנה נא.

קמבל ישט על נסא ליד השלחן, ודוגמא ישט ממולו עיניהם

נפשו. מטפו של דוגמא הניע חמלה רבה. הוא ידע כי דבר נא

מתעורר לאצאת אל הופל.

אחרו הניע של שתיקה קשה נמן אלו ידברו נמנחת שלמה

ורק עינו נחטו את הנושם שעושה כל דבר מדבריו על פי אורח:

— אלאן, נחרד סגור, בעליות הבית הוה, נחרד אשר של

איש זולתי לא יוכל להכניס בו, יושט אל השלחן אדם מרד. הוא מת

נבר לפני עשר שעות. אל תתנוש אל העיט עלי בעינים נאלה. מי

הוא איתו האיש, למד מרד, איך מת כל זה אינו יודע לך. מה

שעליך לעשות זה הוא.

— הרי, נרי, איני רוצה לשמוע עוד דבר. אהרן הוא לי אם
אתה רוצה שאמרת ואם לא, אני מסוג נהחלם להתערב בעניני
היך. יהיו סודותיך הנהגתיים לך לענך. הם אינם מעניינים אותי עוד.
— אלא, הם יהיו צריכים לעניין אותך. על כל פנים הסוד
הזה. או לי עליך מאד, אלא, אבל אין לי עצה ותחבולה אחרת.
אתה הנך האחד שנידך להצילני. אני מוכרח להבטיחך לתוך הענין
שלי. אין לי ברירה אחרת. אלא, אתה איש מדעי, אתה יודע סודות
החמית, ודומה מן המדעים הללו. אתה עשית נסיונות רבים
במקצו זה. עליך אפוא לנער את זה אשר פה בעלית, לנער אותו
עד תומך, אשר לא ישאר ממנו שריד וזכר. איש לא ראה אותו מאשר
נניס לביתו. באמת חוששים הנל שהוא עתה בפאריז. רק לאחד
מה חרשים ירגישו טרעורו. ואז מן העורך הוא, שלא ימצא לו כל
זכר פה. אהרן, אלא, מחויב להפוך אותו ונל אשר עליו למלא כף
אשר, אשר אהרן אותו לזה.

— הנה יעצת מדעתך, הוריאן—

— אה, קונא אתה לי הוריאן— לזאת חכמת.

— משוגע אתה, אני אומר לך: משוגע אתה לחשוב, שאני איני
אף אשטע אהרן ליטועתך ולהצלחתך, משוגע אתה, שהתודות לפני
דוני איום כזה. איני רוצה להתערב בעסק זה, יהי מה שיהיה. חושב
אתה שאני אעמיד את שמי בסכנה למענך? מה לי ולמעללי תופת שלך?

— זה היה אהרן עצמו לדעת, אלא.

— על זה אני שמח. אך מי הובאו לנך? הוריא אתה.

— העורך ממאן לעשות את הדבר למעני?

— כמובן אני ממאן. איני רוצה שיהיה לי שום דבר אתך.
אתה הוא לי אינו חרפה תמוס עליך. מידך זאת לך. אני לא אהעצב
כלל בנאיתי אותך נתון. לחרפה, מנסוה קלון קבל עם. איכנה
נועת לבקש אותי, מכל האדם אשר בארץ, להכניס עצמי בזועה זו?
דומה הייתי, שאהרן מבין יותר באופים של הנריות. איני יודע מה
למד אתך ידוך לורד הנרי וואטון, אבל בפסיכולוגיה הוריא של
למדת ממני היתה, שום דבר לא יכריחני לעשות צעד אחד להצלחתך.

לפי שכן לא יוכלו להשיג את האמת האלהית באמצעות
האדם בלבד.

— אולם האדם אינו יכול להשיג את האמת האלהית
באמצעות האדם בלבד. הוא צריך להשיג את האמת
האלהית באמצעות האדם והאלהים יחד.

— אולם האדם אינו יכול להשיג את האמת האלהית
באמצעות האדם והאלהים יחד. הוא צריך להשיג את
האמת האלהית באמצעות האדם והאלהים יחד.

— אולם האדם אינו יכול להשיג את האמת האלהית
באמצעות האדם והאלהים יחד. הוא צריך להשיג את
האמת האלהית באמצעות האדם והאלהים יחד.

— אולם האדם אינו יכול להשיג את האמת האלהית
באמצעות האדם והאלהים יחד. הוא צריך להשיג את
האמת האלהית באמצעות האדם והאלהים יחד.

ביום על הנהר קם מקורו וצא מנפת, נקדו מל פנות. הלא אלק
 בקר ודיש, אלן הם המרים שאנו עשה נהם את נהמרת.
 אל הנקדו גם הפסם. ונאמר ננו הנדודי לך יתנו מדי. את אל
 מפעם נן לעשית אתי את החסד הזה. הלא הינו יודים לפעם, אלאל.
 — אל הננו לי את הימים בהם, הויאל: הם מנו.

— המרים מתמהמהים לפעמים. ואלש, שם למעלה, לא ית
 את מקומו. הוא ישנו אל השלחן כאלש מורו ונחנעוהו נמית.
 אלאל, אם לא תהיה לעונתי, אטודי. הלא תלה יתלו אתי, אלאל!
 ואלן יתנו אתי? הם יתלו אתי כולל המעשה אפי עיני.

— אן, לשיא האנדך את המאניה האלה. אי מסרנו טבולס
 לשיא ניעדו של שדוא נעמן זה. שיען הוא מאנד לטקס ממני נאלד.
 — אנה עמנו נמאלק?

— טן —

— אי מתחנן אליך, אלאל!

— ללא הועיל —

ישנו נעמה נעמו של הויאל נני איתו הנעת החמלה,
 שנאלתו נדן כראשית השיחה. אהני נן שלה את ידו ויקח פסת
 נני ויטרנו עליה הנדמה. לאהני שקרא פעמים את הנרות, נפל
 את הפדק בתכלית הדיק ונודקוהו על פני השלחן אל קמפל הדיש
 נמולו, וצאו קם וילך אל החלון.

קמפל היטש אליו בתמהון, ויקח את הפדק ויפתהו. נקרא
 הלטיש מני נסיד והוא נפל אחרנית על נג הנסא. תקפה איתו
 הנעשה איתה של מולתו, נאלו יפנו לנו נאיה חלל נק.
 לאהני שנים שלשה נעני הנעיד אימה הפך הויאל את מני
 ויקח אל קמפל ויעמד מאחורי וישם ידו על שפמו.

— אי לי עליך מאד, אלאל — לחש לו — אתל אנה לא
 נהרת לי נתינה אדוני. ננו סתתתי מרתו. נהנה. הלא אנה את
 הנתינת שיעלי? אם לא תענו לי איהו מענה לפעלה. אנה
 יתנו את הנאצית הנחמדות הזה. אתל נסוה אי טי הנעוה עתה
 לא תוכל לסרנו שדו. אי הנפתהלתי שלא לפעם נן — הויאל אנה

מזמנו להחיות. יאלום אנה היות קשר, עי, מלפני אנה דתתת
אני מלפני לא העני עני שים אים—לעית: שים אים הו
להתנה אנה אני נשאתי וסללתי כל יתי אך ענה העני הו
אני לעניך לך את הנאים שלי.

קמבל נסה פני בידו ונשט חלף את נפשו.

— נו, אללא, עתה העני הונו לעניך לך את הנאי אנה
הנו איתם הנו פשוט מלא. אל לא תנא איתך לניו דתתתת
הם המלאכה מטרחה להיות נשית. דתתתת נש לעיתת.

קול אקה פנין משפתי קמבל נל אנה הענו. נמנה לך
נאלו הוקטק של השען שעל טיטו הקמן מחלק את הזמן
לאמנים דקים של נסיסה, אשר כל אחד מהם שם מחק לעשני. הו
הנניש נאלו השוק טיול הולך ומדוק מעט מעט את מצחו ונאלו
התשה שנוא אפני אלה טנו נמשה עלי. הו המענות על טנו
התורה עלי טו עשית. הו לא יטל נשאי את סללה. הו נשאי אנה.

— הנה, אללא, עליך להחליט טנוע.

— איני יטל לעשית את הנוט — דוטנו שערנו ממערת,
נאלו הו נסה דנונו לשנות את מעט הענין.

— אנה מטרחה אין לך טיירה. אל תתמהמה.

אללא קפק עור נוע. — "היש תנוו בחדר העלית?" —

— כן יש שם תנוו של נו מרוץק אטטטטט.

— אבל עלי לנסוע מקודם לבידו לקחת מן הלטורטוריום שלי
סממנים וכלים אחרים —

— לא, אללא, אשר לך לעצת מוה. כתוב על גילון טיב כל
מה שרוש לך, ומשרתי יסע טעלה לטייך ויביא לך הכל.

קמבל כתב שורות אחדות על גילון וישם את הפרק במעטפה
וירשום עליה את שם עמרו טלטורטוריום. הו נאן לקח את הפרק
ויקראוהו בעיון גדול, ואחר אלצל טעמנו וימטרנו למשרתי וישתו למחר
לשונ עם הכלים.

כאשר נסגרה דלת המסדרון נדעוע קמבל, ויקם מנסאי ונש אל
הקמן. רעו של קרחת אחורו. עתו טעפרים הנשים ואיש מהם לא

דוֹרְיָא הִנֵּה מֵפִי. וְכֵן מִמֶּנּוּ הִתְעַסֵּף בְּחַדְוֵי, וְהִתְקַשֵּׁק שֶׁל הַשַּׁעֲרָן
נִשְׁמַע כְּהַלְמֹת פִּיִּשׁ.

כְּשֶׁדִּשְׁמַע הַשַּׁעֲרָן אֶת הַשַּׁעֲרָן הַרְאֵהוּ אֶת הַפֶּךְ קָמַל מִיּוֹ אֶל
דוֹרְיָאן בְּרִי יוֹנָא וְהִנֵּה עֵינָיו מִלְּאֵת דַּמְעוֹת. נִסְתַּרְתָּם וְנִדְקוֹתָם שֶׁל
הַפִּיִּם הַעֲבִיבִים הִלְלוּ הֵדֵה, נִרְאָה, דַּרְוָה, שֶׁהֵנָּה אֶת קָמַל
לִידֵי חֶמַת שַׁעֲרָן.

— נַל אֲתָה, נַל יְמוֹה!—דוֹנֵנו שְׂפִדֵי.

— אֵל נַא, אֵלֶּיךָ אֲתָה הַעֲלֵת אֶת חַי—עֵנֵה דוֹרְיָאן.

— אֶת חַיךָ? אֵינִי שְׂנֵשְׂמִים! הַגֵּם לֵאלֹהֵי יְקוֹא חַיִּים? אֲתָה
שָׁקַעַת מִמֶּה מִמֶּה, עַד שֶׁהִגַּעַת לַמְדוּגַת רִנְיָה. טָאֶשְׁרֵי אַעֲשֶׂה מִה שְׁאֲעֲשֶׂה,
מִה שֶׁהִנְחַרְתִּי לַעֲשׂוֹת, אֵין זֶה נִשְׁעִיל הַעֲלֵת חַיךָ.

— אֵת, אֵלֶּיךָ—נִאֶת דוֹרְיָאן—לוֹ הִיָּה טִלְטֵךְ אֵיךְ אֲחֵת מֵאֵלֶּיךָ
מִן הַחֲמֵלֶה שִׁישׁ טִלְטֵי עֵלֶיךָ—וְנִדְבַעְוֵי הַפֶּךְ מִיּוֹ אֵל הַחֲלוֹן וַיִּשְׁקֵף עַל
הַגֶּן. קָמַל לֹא עֵנֵה דַרְוָה.

כַּעֲבוֹר עֲשׂוֹה הַפִּיִּים נִשְׁמַע קוֹל הַזֶּקֶן טוֹלֵת. נִכְנַס הַמְשַׁרְתֵּי וְיִדּוּ
נִתְרַק שֶׁל מַהֲגוֹי מִלֹּא סַמְמִיִּם חַיִּיִּים עִם טוֹיָה אֲרוּכָה שֶׁל חוֹטֵי
עֶשֶׂת וּפְלִיטָה וְשֵׁי הַשִּׁקְוִי כְּזוֹל מְשׁוּיִים לַמְרָאָה.

— הַאֲנִיָּה אֶת הַכִּלִּים פֶּה, אֲדוֹנֵי?—שָׁאֵל אֶת קָמַל.

— כֵּן—עֲנֵהוּ דוֹרְיָאן—וְאֵר לִי מֵאָה, פִּנְסִים, כִּי עָלִי לַחֲשׂוֹחַךְ
נִשְׁלִיחַת שְׂנֵה. מִה שֶׁמֶן שֶׁל אֲוֵהוּ הַאִישׁ בְּרִישׁוֹמֵנֵה הַמְסַפֵּק אֲחֵיִדּוּת
לְבִיתוֹ נִשְׁלִיחַ?

— הַרְדִּיק, אֲדוֹנֵי—

— כֵּן, כֵּן—הַרְדִּיק. וְכֵן שֶׁ מִיָּד לְרִישׁוֹמֵנֵה וְהַלְכַת אֵל הַרְדִּיק
וְאֲמַרְתִּי לִי שִׁשְׁלַח אֲחֵיִדּוּת פִּי שֵׁיִם מֵאֶשְׁרֵי אֲוֵרִי, וְעַלְטֵי שִׁימְעֵם
טִלְטוֹת. טִאֲמַרְתִּי אֵין לִי אֲוֵרֵךְ טִלְטוֹת כֹּל עֵיקָר. מִזֶּה הַאֲוֵר טוֹב
הַיּוֹם מֵאָה, וְרִישׁוֹמֵנֵה הִיא עֵיקָר יֶשֶׁה, אֵלְמֵלֵא כֵּן לֹא הִיָּתֵר מִסְרִיחַ
נִשְׁלִיחַת.

— אֵין דַּרְוָה, אֲדוֹנֵי. לַמְדֵי אֲשׁוֹנֵי?

דוֹרְיָאן הִנֵּס עַל קָמַל.

— אֵר כִּמֵּה יִשְׁפֵךְ הַנְּסִיחֵן שֶׁלִּי, אֵלֶּיךָ?—שָׁאֵל מִמֶּנּוּ וְנִשְׁרִיחַ

רוח נצח, שאיננו של נפש שלשית טהור אחר אלו, טהור, נצח, נצח, מיוחד.

קמטל נשך שפתו נשנו ושנו התקדו.

— לערך המש שעות—ענה.

— אם כן הנהל לשנו נשנו והשי, פנינים, א—המקן נא:
הכן לי את נדו, ואי תהיה חפשי לנשך כל הערה, אי לא אסע
היום עתה, ולא יהיה לי אפיא אורך טך.

— אי מודד לך, אהני—אמר המשרת ושא מן החרב.

— ועתה חיש מרה, אלא, אין לנו לאנד אי נע אחר. מה
טעו דא באנו הנה! אי אשאנו לך למעלה. ואתה קח את יתר
המלים—דוראן דבר עמדות ונקול מצוה. קמטל נשמו לי נעל
כרה, דם יאז מן החרב יחרו.

כאשר עלו אל המרפסת הוציא דוראן את המפתח מנישו
והפנתו עתה המנעול. אחרי כן עמד תחרוץ ועדה אחרתהו ואחרת
מטובה נלא פניו.

— נראה לא יעמד מי רוח לדנוס החרב—אמר עלחשה.

— אחר היא לי, אין לי כל אורך כך—ענה קמטל בקרובות.
דוראן פנה את הדלת למחצה. מענה הכותל נטו הצעה
אלו, לאור השמש, האורה האומה שעל פני הנה. ועל הקרקע,
לפני התמונה, מנה המסך הקדוש. הוא נכח, מי אמש שכה, נשעם
הנאשנה נחיו, לנסות את התמונה האחרת. עתחלה אמר לרוך
אליה לנסותה, אבל אין אער אעדים אהדים נדע לאחוריו בויעה.

מה השל האדם והמנעול הנה, דלה והמשיך, התלוי בדה
האחרת של התמונה, נאלו הויע הנה דם? מה איומה התמונה לפי
שעה נראה לו איומה יתר מאורו הנקף הדומם הנסוף על השלחן,
שלא מש מקומו כל הלילה, כמו שהעיד עלו האמתני על פני
המנוה הנרתם נום.

דוראן שאף רוח מלוא הנאה, פנה את הדלת מעט יותר,
ובעינים עצומות למחצה ונראש מוטג העדה נכנס בחפזן החרבה,

יבטלו בחלום לפני העין על המצב אשר קיבצו כל שונאי אברהם בן
נחך, לקח את מסך הארמון המזוקק והבו וישלחוהו על התמונה.
היא עמך החרב, כי יבא לדבט פניו, ויעין עינו בנקמה
במסלוליה של המסך, אע"פ ששני הדבט קמטל את האנו המבט,
את הדבט ואת יתר הדבטים הנחשבים לו לעמודיו האומה. הוא היה
באנו לדעת אם ידע אלמן ויטול האלואהו זה את זה, ואם ידע
מה היו השנים אשר על רעהו.

— שבע עשרה לבדי — קרא קול קודר מאחוריו.

הריאן פנה ויצא היש מהר, ובדרך הליכתו הספיק לראות
שדמת ימה לאחור אל גג הכסא וקמטל מניס מעורה ארוכה
מאצת. ועברו מן המדברות הנעה לאצו חרוקת המפתח המסתהך
בחדר המעול.

כבר עברה השעה השניעית נאמר שני קמטל לחדו הספרים.
הוא היה חור ועם זה שוקט ונרנע.

— עשיתי את אשר בקשת ממני — הניחו שפתו — וערה, שלום
לך, לא נראת עוד אשר את רעהו.

— אתה האלתו מאדון, אלמן, אי לא אשכח ואז עי שלום
— אשר דוריאן טפספורה.

היקף לאחורו ששא קמטל אלה דוריאן למעלה, חדר העליה
היה מלא ריח מחנק של המצת אורס, אבל הנקף שישב אל השלחן
נעלם ואינו.

טו.

בארתו שבו, בשמחה שעות וחצי, נכנס דוריאן יחי במסדרין
האולם של לידי נרטר, הדרו עלבושו ואשכול סגליות כלילאצות טגרו,
והקבל כנבוד גדול והחנעה מרובה על ידי המשרתים אשר פתחו
לפניו את דלתות האולם נקודות והשתחוויות.

עצמו היו מופיעים עי מאז ורקיותו העין כהולם פעם, אך
הנרת פניו לא עתה עי ונמקום היה מלא חן וניעם טרטיפו לשקף את

ידב של בעלת הבית. אשר דוקא שפראוס מניח לשחק בנעקדי מלאכותי הוא נראה הפשי ומטעי בנדרה. שים איש, שראו את דוריאן בני טארו עני, לא היה יכול להעלות על דעתו, כי זה עתה עני כמו שנעדיד אימה שלא נעות נמה נדוני. איתן האנשים הדקות המחושבות לא יכלו לחשוב סנין נעומת. פשע, ויתן השפתים המשחקות לא יכלו לדלעט טאלדים ומאוק. גם דוריאן עצמו חמד על שלומו ובהנהגתו השוקפת, ונגע אחר חש את הרענן הסיער שבהים נפולים.

היתה טאן חבורה קטנה, שאמפת לידי נדוניו מסניח לה נמנע בחפזן. היא היתה אשר נענה מאד, עם שרדי טיער מאין מאמת — כמו שרדי לודו בניו אימו עליה.

היא היתה אשת מופת לאחד הדיופולמסים היותר משעממים שלנו, ולאחרי שקברה את בעלה נטפדו ונהדרו הלאי לה נמנוולין של שיש שנבנה על פי דתכנית שערנה נעאמד, ולאחרי שהשיאה את נערתה לאנשים עשירים ומרובי שנים קאת, התמננה טלה לתענוגות של הספרות האנספתית, של דמנשל האנספתי ושל החודו האנספתי — נשיטלה להשניו.

דוריאן היה מקפונטיה דתנינים עליה נידרה, ולא אשת הנעיה לו את שמחתה על שלא התודעה אלו טימי עלומיה. "נענחה אני, שדייתי מתלקחת באונה ענה אליך — כי היתה אומרת לו — ולמנך הייתי משליטה הטל אחרי נני. אך לאשני עני לא נדעת בקהל בעת הדיא. וגם אמנם לפי מאנ הדננים אז לא היה לי מה להשליך, ועל כן נשארתו כל ימי עלי פלינר. ואולם כזה אשם נידוד נדוניו עצמו. הוא היה קאת נארת עני לועדה, וני אינו הנאה יש טאן לרמות בעל שאינו נואד נלום!"

החבורה של הערב הזה היתה משעממת למדי. טנת הדני היא — טפי שטאנד בעלת הבית לדוריאן מאחוריו מנשה מעינה מאד — כי אחת מנערתיה הנשאאת טאנד פדאוס להנאונה אעלה, ולהנעיש את אמת הועד הנואד גם את אשם אדה. לפי דעתי לא ישר עשתה נתי, תנימי — דוספה ללחוש לו — אמנם גם אי טאנד

ומתאזרת אלם בכל קיץ לאחרי שובי מהזמורת, אבל הרי אשה זקנה כמוני אריכה לשאוף אייר אה מזמן לזמן; ומלבד זה הרי אני נאמרת מעוררת ומעוררת אותם בנואי. לא תוכל לצייר לעצמך איזו אזהרת היים נוהגים שם, פשוט היי כפר בעצם טהרתם. הם משבזים לקים מפני שיש להם עבודה מדונה, ומקדימים לשכנע על משרם מפני שאין להם מחשבות רבות. מימי המלכה אלישבעת לא אינע בכל הסביבה שום סקנדל, ועל כן מתנמנמים כולם תיכף לאחרי סעודת הצהרים. אל נא תשב אצל שום אחד מהם, ארה השב אצלי ותשעשעי בשיתך.

דוריאן פלש איזה קומפלימנט מתוק והתחיל מסתכל סביבותיו. אכן חבורה זו משעממת הוא. שנים מן הקרואים לא ראה מעולם בלתי היום, ושאר בני החבורה היו: ארנסט הארודין, בן אדם בינוני בחצי ימיו, מן המין המצוי כל כך בקלובים הלונדונים, אחד מאותם שאין להם שונאים ואשר יודיהם אינם אידונים אותם כלל; לידי רוקסטון, בת שבע וארבעים, לובשת בגדים צעקניים, עקומת אף, המשתדלת תמיד שיציאו לעו עליה, אך היא אי מעניינת כל כך, שלאערה הגדול אין מי שיחשוד בה; מרת אירליין, ריקנית טרחנית, עם אפצוף נחמד ושערות אהובות וינעניות; לידי אליסה צ'פמן, בת בעלת הבית, לא יפה במראה ולא נאה במלבושה, עם אחד מאותם הפרצופים הנרימים האופיים, שאם נאית איתם פעם לא תזכרם עוד עד עולם; ובעלה, יצור אדום לחיים ולבן זקן, אשר השב, ככל בני מינו, כי עליוות יתרה מכפרת על ריקות דמות. דוריאן כבר התחיל מצטער על אשר נא הנד, והנה פתאום קראה לידי נכורה, בהנשטה אל השעון המוזהב הגדול, העומד מקושט בפרחי מלכניקי על כרסוב הקמין: "לא יפה עושה לורד הנרי ואטין לאחר כל כך! אני הזמנתיו היום בבקר על ידי שליח מיוחד, והוא הבטיח לי בהתצדקו כי לא יכזיב תוחלתי".

הצפיה לביאתו של הארי היתה לו חצי נחמה, ומאשר נפתחה הדלת ודוריאן שמע את קולו המתון, המוסיקלי, המשוה חן וקסם על התנצלותו הנוכח, לא חש עוד כל שעמום.

ואולם לאכול לא יכול דוריאן מאימה. קערה אחי קערה
בונשה אלי ודוא לא פעם מהן כלום. לידי נטוהו דורה אלי
דברי נבושים, על "שהיא מעליה את אדולף המסכן אשר כל מה
שמה נעריכה המעמדים לא מרה אלא בשבילי", לפי דבורה; ולדוד
הגוי הנוש אליו לרנעים ורמה על שתיקתו ועל סוד נפשו לעתים
קרובות מזו לו המשרת כוס יין שמפני, ודוריאן שרה בהאזה עזה,
אך אמאנו, ננראה, הלך וגדול.

— דוריאן — אמר לודו הגוי לנסוף מאשר בונש "דורה
החם" — מה זה היה לך בערב הזה? הן הפעם שלא נדננך.

— נמדומי שהוא אחו אהבה — קראה לידי נטוהו — והיא
ינא לדודו לי פן תאחזי קערה. וזה אינו סוד שא; אי טרדא אקא
— לידי יקרה — השיב דוריאן נאחוק — זה שנוע תמים
שלא שיתי באהבה, — לפן העת אשר נסעה מזה מום די פירול.

— איטרה זה תוכלו אתם הנגנים לשענת מאהבת אשר
ז! — קראה הלידי הוקנה נקול — קשה לי לדתין זאת.

— זה פשוט, מפני שהיא מוכירה לך את ימי ילדותך, לידי
נטוהו — אמר לודו הגוי — היא הפענת האהבת נטוהו וטין
שמלותיך הקצרות.

— היא אינה מוכירה לי כלל את שמלותי הקצרות, לודו
הגוי. אבל אני זוכרת אותה היטב — זה היה לפני שלשים שנה,
היא הייתה אז השופת-הזהב עד למאד.

— וכן היא גם כיום — ענה נקחתו זית מאצבעותי הארוכות —
ונשהיא לונשת מלבוש מהודר היא נראית נמהודרה מהודרה של
רומן צרפתי נרוע. היא נאמת מפליאה ומלאה הפתעות. ביחוד
מצטיינת היא בנשרון מיוחד לאהבת משפחה. כאשר מת אישה
השלישי הפך שערך זהב מינון.

— הארי, איך זה תוכל לאמר נאמת! — קרא דוריאן.
— זהו טאור רומנטי מצוין — עקרה בעלת הנית — אבל
הנה אמרת "אישה השלישי", לודו הגוי; — האם טינתך
שפירול הוא הרביעי?

— הלא, לדי נדבדו —

— איני צאנית לנדנדן —

— איני צאנית לנדנדן — איני צאנית לנדנדן —

יחזקאל

— האמת נדבדו, מי נדבדו?

— מי הוא מנדנדו לי, לדי נדבדו — עני דנדנדן — איני

שאלתי איתר, אם נם היא, נמנדנדתה דנדנדת נשערת, הנדה
את לנדנד בעלית ונדנדת איתרם מאנדנד. ונדנד ענדנד מי לא ענדנד
נד, מפני שלא דנד טל לט אף לאנד נדנד.

— אנדנדת בעלית! ונדנד נדנד שקנדנד ינדנד —

— איני אמנדתי לנד: הענה ינדנד — אמר דנדנד.

— איני, לנד יש הענה די ונדנדת, יקנדני, נמי דנד נמי דנד

אנדנד פנדנד? איני איני ינדנדת איתר.

— בעליתן של נשים ינדנד מאנדנד נדנדנד לנדנד נדנדנדנד —

אמר לנדנד דנדנד נדנדנד נדנדנד.

לדי נדנדנד הנדנדת איתר נמנדנדתה. — "לנדנד הנדנד, איני

נדנדת כלל שדנדנדלס הנדנד איתר לנדנד נדנדנד."

— אינדד עילם? — שאל לנדנד הנדנד נדנדנד את ננדנד ענדנד —

נדנד ננדנד לנדנד נדנד עילם הנדנד. עם העילם דנדד איני ענדנד
נדנדנד נדנדנד נדנדנד.

— כל איש ואשה, שאני ינדנדת איתרם, אינדנדנד, שנדנדת נדנד

נדנד — קנדנדת הלנדי דנדנדת נדנדנדת נדנדנדת לנדנד דנדנד.

לנדנד הנדנד לנדנד איתר סנדנדנדת לנדנדנד איתרם, ונדנד איתרם:

"נדנדנד הם נדנד נדנד נדנדנד! הם נדנדנדנד נדנדנד שלא נדנדנד
נדנדנד שדנדנד איתר לנדנדנדנד."

— לא, לאיש דנדד אין דנדנדת! הלא נדנד? — קנדד דנדנדנד

נדנדנד לנדנדנד.

— אקנדד מי נדנד דנדד — שנדנדת בעלית נדנדת — איני נדנדנד

איתרם נדנדנדנדנד כללם איתר נדנדנד די פנדנדל ענדד לנדנדנד, דנדנד נדנדנדנדנד
לנדנדנד שדנדד, נדנד שלא לנדנדנד נדנדנדנדנד.

— את לא תשאלי עוד לאיש, לידי נטורו — העני ליהוה
הניי — מי את היית מצטרפת יתר מדי טורו הנאסף. תאצרה נשאת
שבת, הרי זה מעט ששאב את בעלתו הנאסף. תשאלי נשאת שבת,
הרי זה מעט שבערין את אפרו הנאסף. הנשים מנסות את מלך;
הנשים מעמידים את שלהם בסכנה.

— נטורו לא היה כלל מליל השלמות — קראה הלידי
הקנה.

— אלו היה טור, לא היית אהבת אותו, עורתי הקנה —
השני הלו — הנשים אהבות אותנו כגלל הסנוניתה. אם הם
נשארים אצלנו נטפספס מספיק, אז רק סולחות לנו הנל, אפילו
לשבתנו. הוא אני, שאחתי הנני אלה לא תוסיפי עוד להזמני
לסעודה, לידי נטורו; אבל הנני אמת הם.

— טובאי נטורו כן הוא, ליהוה הנני. לולא אהבתיכם אהבו
הנשים כגלל הסנוניתה, לצן הייתם נאים? איש מעם לא היה
אז נשוי; כלכם הייתם אז חבורה של נקיים אצללים. אמנם זה
לא היה עושה נטס שני נטו. טמן הוה היים כל הנשארים טוקים
ונל הנקיים נשארים.

— קץ הנאדה! — שלם ליהוה הנני.

— קץ העולם! — עתה בעלת הנחת.

— אי הייתי הפין מאז שינא קץ העולם — אמר הוואן

הנאדה — החיים הם רק מעט נפש גדול.

— את, יקוני — קראה לידי נטורו בעלת את עלי ידה —
אל תאמרי לי, שחיים היו לך לונא. כל איש האמר טארת, נדע
שנא היה לונא לבהיים. ליהוה הנני הוא נשע גדול, ולפעמים
הפסתי גם אני להיות כמותו. ואולם אתה נארת להיות טיב —
הינך מעורה על טוקי. חובה עלי למנא לך אשה אלה. מה
הערך, ליהוה הנני, האם לא הנשע זמן למר נני לקחת אשה?

— הלא זה הנני אלהי כל הימים, לידי נטורו — ענה ליהוה
הנני וישתחו.

— אם טן עליה לנקש לו זמן הנק. עת היום עתה אענה ונאן

על מלת החסין של דורט ואין לי רשימה של כל המלות
הראויות לו.

— עם מספר שנותיו בן זמון? — שאל דודאן

— נמובן, עם מספר שנותיו, מנה ומתוקן קצת על ידי
המערכת. אבל — לא בחפזן. אני רוצה שזה יהיה מה שקורא
ה"מורנו פוסט" וזה לא, ושניכם תהיו מאושרים.

— אך שטות היא מה שמדברים הכריות על זוגים
מאושרים! — קרא לורד הנרי — האיש יכול להיות מאושר עם איזו
אשה שרצה, כל זמן שאינה ארזה אותה.

— הרי איזה איניקן אתה — קראה הילדי הוקנה בדעתיקה
את נסאה ונענעה בראשה לילדי רוקסמן — עליך לבוא אלי
ולסעוד אצלי שים בקרוב. אתה הנך מגולה נפלאה לחוק העצמים,
מנה דגנה יותר מזה שפקד עלי סיר אנדריה. אבל עליך בעצמך
לאמר לי, את מי אתה חפץ למשא לאן. רוצה אני שזה תהי נעושה
בחדרה.

— אני ארצה אשים שיש לרם ערני נשים שיש להן עני —
ענה לורד הנרי — אך אם טן הוא אז הוא אני שלא תעלה בידי
לאסוף אלא הנונה של נשים.

— גם אני רוצה לראת — אמרה נאחוק נקומה — סלתי נא
לי לידו רוקסמן יקורה, אני לא רוצה שעה לא מלית לקפו את
הסיניטה שלך.

— אין דבר, לילדי נרובו. אני מקפדת נאצת יתר מדי. אני
נבר החלפתי להסתפק נמוס להנא.

— אלא אל נא העשי נאצת, לילדי רוקסמן — אמר לורד
הנרי — הנמאס הוא מרה מסוכנת. די האורך — זה תמשיל אחר.
יתר מדי — הני זה סעודה.

לילדי רוקסמן הניסה אליו נסקרנות.

— עליך לסוג אלי נאצת הימים אחרו הנמרים ולנא לי
נאצת, לורד הנרי, תורה זו עשויה למשא חן בעיני — לחסה לו
ותחלוק מן האולם.

— עתה אל נא תשקיע עצמכם יחדו מני כפול-שוקה
וטרטולות — קראה לידי נרטורו אל הנברים נעמדה נשתה — מן
נתקומט שם למעלה.

הנענים אדוק, ומר אצמן עבר טהור מיהוד מקצה השלחן אל
קצהו השני. דוריאן גוי שנה גם הוא את מקומו וישב ליד לידי
הגוי. מר אצמן הדחיל נואם נקיל רם על מצב העניים נבית
התחתון. הוא לשע למתנגדיו. המלה „דוקטרינו“ — מלה שהיא
לועזה לכל איש אנגלי — נשמעה לפעמים ננופות בין יתר קריאידי
הקולוניות. לתפארת המליצה השתמש ביד רחבה בלשון נפל על
לשון. הוא נשא את דגל אנגליה על מרומי המחשבה. השפעות,
סגל הירושה של האנגלים — נסוב לבו קרא לה „השגל הנריא
האנגלי“ — הורמה נפיו למעלת חומת מן של החברה.

נת אצוק סלסלה את שפתי לורד הנרי. הוא פנה וינע אל
דוריאן.

— הרוסט לך, נערי הטוב? — שאלהו — נשעת הסעודה לא
היה רחך טוב עליך.

— שלום לי ככל, האני. רק עיף אני — ולא יתר.

— אמש לנדה את כל הלענות. הרוסית הקטנה היא נולה

שלך. היא אמרה לי שיש נדעיתה לבקרך טפילני.

— היא הנפידה לי לנא ליום העשנים נחודש זה.

— הנם מנמנות ינא?

— כננא, האני.

— היא היה לי לנא, נמנע מנע נמו לה. היא מקחית

מא, מקחית יתר מנני הנאני לאשת. הסר לה אורו הנן המיוחד

של הנפון. נגלי החומר הנן הנן המטלישות כותרת את ישעת הורט

של הסל. הנלית נארת מא, אבל לא מחומר קננא — נגלי

פורצילין לנן הנן, אם תנעה. הנן עברו נמו איש, ומד שהאש אינה

מלה, היא מחסמת. היא מעלת נסיונות ננים.

— נמה שנים היתה נסנא?

— נעה נשים, לפי הננית. לפי הירושית ששאנתי מספר

דשנה של אצילי אנגליה — הן עשר שנים.. את עשר שנים עם
מונמרת שקילות ננו האחרית ומי יוצא עוד?
— את משפחת וילובי, לורד רנני הונגרי, נעלת דנית
שלנו, גיפטי קלונסטר, התנועה הרנעלה, הומנטי גם את לורד
נרוסניאן.

— היא מוצא הן נעני — אמר לורד הנרי — רעים אינם
הנענים אלה, אתל נעני הוא נחמד מאד. על עשר נננו, שהוא
מראה לעצמים יתר מדי, מנפר עושר השכלתו, שהוא מראה נמני.
הוא טפוס אמתי של אדם מודרני.

— איני בטוח בהחלט שטוב, האיני, אשר שעליו יתכן לנסוע
עם אנו למנטיקולר.

— אינו נשמרת יתירות הם אבותיהם של הנדיות! השתכל
מא ותר על לבו שטוב. דרך אגב ננודתי מי אמש קדמת לערות.
עד לפני השעה האחת עשרה ענת ארתנו. מה זה עשית אנוי ט?
ההלכת ישר לנידך?

דוריאן הניס אליו ננהלה ועניו התנוכמו. — לא, האיני —
ענה לנסוף — לא הלכתי הניתה אלא נשלש שעות אחרי האות הלילת.
— ההלכת אל הקלוב?

— טן — ענה, אך תנסף נסך שפתי נשני ויאמר: — לא,
לא טן היתה כנתי. לא הייתי נלל נקלוב. פשוט התהלכתי
ננהלות. ננו שנחתי מה שעשיתי... איך אתה חוקר ודורש,
דאנו! אתה מתאזה תמיד לדעת מה שאדם עושה, ואני מתאזה
תמיד לשנוח מה שעשיתי. אני שנתי הניתה נשתיס ותאי — אם
רצונך לדעת את השעה בדיוק, שנחתי את מפתחי ננתי, ועל
המשנת היה לקום ולפתוח לי. ואם איך אתה לקיים את דנתי
נעדים, שאל ארתו ונידך.

לורד הנרי הניע ננתיסוי: — כלום הדנר נונע לי? ואולם
נעלה מא אל האולם, תודה לך מר א'פמן, שני לא אשתה. דוריאן,
לך אירע דנרמה; ספר לי מה נהיתה. אתה איך נענע הוזה
ננמול שלשום.

— אל השים לך לזה האני. אי יעש יחיה סרה. מה
אז שחברים אנוז אליך. קש נשמי סליבה מאת ליהי נעניי. אי
לא אעלה אל האלם. הולך אי ליהי. איך אי ליסוע הטיחה.
— שנה דריאן, אקה לכאיתך. נעירי מהר לשעת הרה.
נס הנוסרת תנא.

— אפרול לנא, האני — עה דריאן טאאני מן הרה.
נפשו ליהי הש, מי נש האמה, אשר זמה שנה הנוש
איה, שם ותקף איהי. שאלתי המקרות של ליהי הנה ועש את
שנתי עד היסוד לפי נש, והוא הלא זקוק עתה למנוחת עניים שלמה.
עליו לנו את הנדנים והנפאים העלולים לעורר השו. הוא התחלול.
הנשין ששהא לשאמו, שעליו יהיה לנוש נהם, היה לו לועה.
אכל הנהר מחינכ להיות נעשה, להיות נעשה על יד, ואין
לפקק ולהתמחמה. ועל כן תינף כשנכנס לחדר הספרים שלו ועל
את הדלת ויפתח את הארון הנסתר אשר זקן ליהי את איהי
ואת ילקשו של טיל האלואיה. קמין להסה מורה גולה. הוא
הגול את המורה, הוסף עליה נהי עינים. הנהי של הנה
המתהנה והעור המתהנה היה קשה מנשא. שלשת נש שעה
עשו עד אשר אל הכל. לאהרי אשר מלה את עבודת, הנוש
דריאן עיפות, נועל נש וסחחרות, וקשר פססילות אלימיות
אחרות על מהרת נחשת, ויחזק את מאנו ויהי נחומק מוסק מאין.
פראוס אחרתו רעה. נעניי נאמה אש זרה והוא לעם את
שפתו התהנה מתוך ועוש עניים. מן שני החלונות עשו ארון
פלורנטיני גדול, עשוי עצי הנטם עם משנאות מן ואגן תוליה.
דריאן נען עינו מן סאלו היה מארון זה מה קסם נוא, וסאלו
אפן מן דבר שהוא משהקק לו ומתעב איהי נאמה. הוא נשם
במדינות. השוקת שנין הקפה איהי. הוא הצית אש פמניושה
ותינף זקן איהי מרה. עפעפו שהי, עד שטעם נעשו נהי עינו
האנושים בלחיו. אכל הוא הצין עיניו מארון. לעוסף קס מן
היפיה אשר שנה עליה ונש אל הארון וסחחרתו ונש טענת
גול מסותרת. הין משולש השתלף אש. אטענתו של דריאן

נמשכו אל התיק מכלי משיים, נתקעו בתוכו ותפשו שם דבר-מה. זו היתה קופסה הינית קטנה, שחורה ומוזהבה, מלאכה יפה מאד, עם ציורים מתולתלים על צדיה ופתילי משי תלויים בכפתוריה גדולה וקלועים בחושי מתכת. דוריאן פתה את הקופסה: בה היה איזה חומר ירוק, נוצץ כדונג וריח חריף וקשה נודף ממנו.

דוריאן פקפק רגעי מספר ועל פניו נחה בת צחוק משונה. אחרי כן התנער מתוך רשף איברים, אף כי נחרר היה חם מאד וזקף קומתו ויסתכל בשעון. היתה השעה השתים עשרה חסר עשרים רגעים. הוא השיג את הקופסה למקומה, סגר את הארון, וילך לחדו משכבו.

כאשר השמיע השעון טאקיד המעורפל את שעת הצאת הלילה, התחמק דוריאן גרי מעירתו בלאט כמתגנב, לנוש בנדים בלואים עם מטפחת עבה סביב לצווארו. נרחוב בוגד-סגרים בקש ומצא לו עגלה עם סוס טוב, ויקרא אל בעל העגלה וימסור לו בלחישה אדוניסה אהת.

בעל העגלה הניע נוצצו: — „זה רחוק מאד בשבילי“ —
דובבו שפתיו.

— הא לך סובנדיון (בליטרא סטרלינג) — אמר דוריאן — ואם תמהר לנסוע תקבל עוד אחד.

— טוב אדוני, — ענה בעל העגלה — בעוד שעה נהיה שם. —
ואך עלה הנוסע שלו אל העגלה הפך ידו ויסע במהירות גדולה בדרך העולה אל הנהר.

טז.

גשם קר התחיל מטפטף, והאורות הכהים של פנסוי הרחוב נראו מתוך הערפל הלח כרוחות מרקדים. בתו המרוח נסגרו אחד אחד, ותמונות מרומדמות של אנשים ונשים התאספו כנופיות כנופיות ליד פתחיהם. מאחדים מבתי היין היה בוקע ועולה קול מצהלות צחוק פרוע. ויש שנשמע מתיכנס קול צוחה וקללות וגדופים של שכורים.

בראש מוסה לאחור כירכתי העגלה ונמנעתי מוודה על מצתי עד לעיניו הביט דוריאן גרי בשיוון נפש על הפרצות המסואגת של הכרך הגדול, ולזנעים דוככו שפתיו את הדברים אשר אמר לו הלורד הנרי ביום הראשון להתודעותם: „עלינו לרפא את הנשמה על ידי החושים ואת החושים על ידי הנשמה“. כן, זהו הסוד הגדול, וזהו סגולה בדוקה ומנוסה. הוא כבר נסה אותה פעמים רבות, וגם הפעם יפנה אליה. יש מאורות-חשאים לעישון אופיום, שבהן קונים שכחה; ויש מערות פריאים, שבהן ימח זכרם של עונות ישנים בהוללות של חשאים חדשים.

הירח תלה ברקיע השמים, נמוך מאד, כקדקוד כתרם. מזמן לזמן עלה ענן גדול חדל צורה ויכנס עליו כזרועו הנטויה. פנסי הגז הלכו הלוך ומעוש, והרחובות הלכו הלוך וצד, הלוך ואפל. פעם תעה העגלון ויהי מוכרח לשוב על עקביו כחצי מיל. אז עלה מן הסוס כאשר שקשקו פרסות רגליו בניצות. חלונות העגלה נסו בחתולת ערפל אפורה.

„לרפא את הנשמה על ידי החושים ואת החושים על ידי הנשמה“. איך צלצלו הדברים באזניו! נשמתו נודאי חולה, חולה נוטה למות. האמנם יוכלו החושים לרפאה ולהחלימה? הוא שפך דם נקי. במה יוכל לכפר עליו? לא, לזה אין כפרה. אבל אם אין סליחה, הלא יש שכחה, והוא גמר בלבו בהחלט לשכוח, למחות את הדבר מזכרונו, לדממו ולרמסו, כמו שרומס אדם את הפתן ששף עקביו. ובאמת, מי נתן לבזיל רשות לדבר אליו ככל אשר דבר? מי שם אותו לשופט על אחרים? הלא דבריו היו איומים, מזועזעים, נזדים מנישא.

העגלה התנוודדה לזנעים והתנהלה לאטה; ולדוריאן נדמה, שהליכתה נעשית אטית יותר ויותר. הוא פתח את החלון ויצו את בעל העגלה למהר לנסוע. בולמוס האופיון התחיל מענה אותו. גרזנו קרח וידיו הדקות נקפצו ברטט של שבץ. במשוגע הניף את מקלו על הסוס מקוצר רוח. בעל העגלה צחק ויעליף על הסוס בשוטו. אז צחק דוריאן, ובעל העגלה החריש.

הדרך נמשך לאין סוף והרחובות נראו מקורי ענניש שחורים
אימתניים. המנוטטיות היתה כנדה מעשא, והאשר התננו והתענה
הערפל, כן גדל פחדו.

אחר עברו על פני בתי-משרפות לבנים נודדים. פה לא היה
הערפל עב סל כך, ודוריאן יכול להבחין את הכבשנים המשונים
העשויים בתבנית קבוקים, שמהם מתפרצות לשונות אש בתבנית
מיפות. כאשר קרבה העגלה נבה להם כלב, ושם נמרחק, בעלטה,
נשמע קול איחתו של שתף. הסוס נתקל בפחת, קפץ הצדה וירץ
כדהרה.

לאחרי זמן מיעט עזבו את אדמת החמר, והעגלה השתקשה
שוב על המרצפת המקולקלת של הרחובות. רוב הלונות הבתים
היו אפלים, אך לפרקים נראו צללים פנטסטיים מפוזים על פני
וילאות מאזנים. דוריאן הביט עליהם כסקרנות. הם זו כמרויגושות
ענקיות והגיעו יידיהם ביצורים חיים. הם הרגינו אותו מאד. הוא
נמלא חמד.

כאשר הפנתה העגלה לקרן זווית, אעקה לקראתם אשה ארת
הכרימה מתוך פתח פתוח, ושני אנשים נאו אחרי העגלה דרך מאה
יארד. טעל העגלה הצליף עליהם בשוטו.

אימרים, שהתאזרה מכוונתה את המחשבת להסוב כמעגל, ואף
אמנם לא חדלו שפתיו היבשות של דוריאן גרו לטמא ולחווה ולטמא
אותו המאמר ההרף על היחס שבין הנשמה והחושים, עד אשר מאא
סו כפוי נמור של מצב הנפש שלו ואמתלה רוחנית לאותן התאזרות,
אשר בלי האצדקות זו היו מושלות כרוחו ונראונו. המחשבת האחת
הואת פרשה מצורתה על טל תאי מותו והתשוקה הפרצית לחיות—
זו העזה והנוראה בכל התאזרות הטבעיות של האדם—הנבירה
והחישה את דפיקתו של כל אחד מעורקו ונימוו. הכיעור, אשר לפנים
היה שגא עליו מפני שהוא מראה את הדברים כמו שהם נמאיות,
נתחבט עליו עתה מאני אותו טעם עצמו. הכיעור הוא הריאליות
היחידה. הצעקות והחרושים הנסים, המאזרה המתועבת, האלמות
האנוריה של החיים המקולקלים, השפלות והעגלה של הנבנים

יותר פסולת האנושיות — כל אלה הם, במציאתם המוחשית, יותר חיוניים ויותר פועלים על הרמיון, מכל התמונות הפנימיות של האמנות וצללי החלומות של השירה. ארתור הטייגר דרוש עתה לחפצי, כי הוא הסגולה הברוקה לשבתה. בעוד שלשה ימים יחלץ מעיני נשתי.

פתאום עזר בעל העגלה בסוסו והעגלה עמדה מתוך שלשלה ליד מבוא סמטה אפלה. מאחרי העגות הנמוסות וארובות העיני הנחוצות של הפתים נראו התרנים השחורים של האמנות. וזו ערפל לפניו היו תלויים בגלגולנות התרנים נמסרשים פנטסטיים.

— מסתמא מאן נסתיבה זו, איוני, הלא? — שאל בעל העגלה בקול צרוד בעד האשנב שבעגלה מאחרי מושבו.

דוריאן הודיעו וישקף החוצה. — טוב — ענה וידו נחפזן מן העגלה, ואחרי שמסר לבעל העגלה את מסבעת הורג היתרה שהבטיח לו הלך בפסיעות נסות דרך חוף הנהר. שם ושם נעין אור פנס מירכתי אנית סוחר גדולה. האור רעד והתפוצץ בטעיות. וזהו אדום בא מאניה כנירה המוכנת להפליג מאוקינוס ולפי שעה הוא צונבת לה פחמים, צידה לדרך. מרגשת הדחוב החלקלקה המתה לאצרת נומי רטובה.

דוריאן הרחיב אצרו ויפן לשמאל, ולדגעים הסט נאשו לראית אם אין איש הולך אחריה. לאחרי שנעה או שמונה רגעים הניע אל בית שפל ודל, המעוך בין שתי מנורות גדולות ורמות. טחלון של חבר העליה האירה מנורה. הוא עמד תחתיו וידפוק בדלת הפקדה מיוחדת.

לאחרי זמן מועט נשמע מאחורי הדלת קול מצעדים, הוספה השלשלת והדלת נפתחה. דוריאן נכנס, בלי דבר דבר אל הביתה העבה, המכוערה, שהסתלקה הצדה מצל כדי לפנות לו הדרך. בקצה המסדרון היה תלוי מסך ירוק בלה, שהתחיל מתנווד הנה ובהנה מפני הרוח שהתפרץ מן החוץ. דוריאן התיק אותו הצדה ויבוא אל חבר ארוך ונמוך, שנראה כאלו שמש לפניו אילם מחולות מן המדרגה השלישית. על הקירות מסביב נמשכו קרני גז מפאיות אור מנקר את העינים, אור שדוההו כנונה כדה ומעיקל מאספקליות העשירות

והנבחרות נקודי זכויות, היפליקטורי פחים מוהמים שמאחר קרני
הנו החינו כרמי אור הנשים, על קרקע החרר היתה זוויה נסורת
לתומה, שנמקומות אחרים נהפכה לרפש מדויסתרנלים ומשפכות
משקאית, מאלאים אחרים רבצו ליד האה המבוערת ושחקו בעצמות,
נלוחם את שניהם הלכות מדי דברם, נאחת הפנות ישב מלח
סוף על השלחן והאשו נשען על זרועותיו, וליד שלחן המכירה
שנמשך לאורך כל הקיר, עמדו שתי נשים מנוולות ולעגו לאיש וכן
אשר נקה במנודת את שרוליו בנה, כשפניו מביעים אותות נועל
נפש, „דומה שנמלים אדומות ונחלות עליו“ — צחקת אחת הנשים
בעבור דוריאן על פיתון, הזקן הניס אליה בועדה והתחיל מיננ.
נקצה האולם נמצא סולם קטן אשר בו עלו אל הדר אפל.
בתרומם דוריאן על שלשת שלביו הרועים נשא לקראתו ריח כבד
של אפיתון, הוא שאף אותו עמוק לתוכו, ונחיריו רטפו מתענוג.
כשנכנס לאותו החדר נשא אליו עיניו ונענע לו בראשו, כמפסק קצת,
איש אעיר לימים בעל שער אהוב וחלק, אשר ישב סוף על מנורה
והצית אש במקסורת ארונה ודקה.

— פה אתה, אדוריאן? — שאל דוריאן.

— ואיפה זה אדוריאן? — ענה הלו בשיון רוח — שום איש מן

החברים אינו רוצה עוד לדבר אתי.

— אני דמיתי, שעזבת את אנגליה —

— דרלינגטון לא יעשה עוד דבר למעני, אחי שלם לנסוף את

החשעון, גם נ'אורג' איננו מדמי עוד אתי... אך אין כנך כלום —

הוסף נאצחה — כל זמן שיש לו לאדם סם זה, אין לו אורך ברעים

וידידים, כמדומי שהיו לי ידידים יתר מדי.

דוריאן התחיל סוקר את הנריות המשוות, ששכבו בפנות

מזרות על מזננים קרועים, האברים המעוותים, הפיות הפעורים,

העינים הקמות, שפנה ויון — כל זה לבט איתו, הוא ידע באיזו גני

ערן משונים סבלו וצאו ואיזה ניהנם קורר מגלה להם סודם של

תענוגים חדשים, להם היה טוב ממנו, הוא היה אסיר רעיוני, הוכרן

השליח היפה את המטעית האשעית לחיטות. חזרתה היפה
אליה נקצרה.

— הלא הישיל הוא — נאנה אדויאן סינלסון — אין נישני
לשונ. ותי למד זה? אי מניש עמי פה מאישר טבל.
— הלא נכתב אלי, אם יחסר לך הטר? אמר דוריאן לאחרי
הפסקה.

— אולי —

— אם כן, היה שלום!

— שלום — ענה הצעיר בעלותו על השלטים ונמחותו את
פיו היש נמשכה.

דוריאן הלך אל הפתח בפנים נעים מיסוריו. — כאשר סלק
את המסך הצדה פוץ אחוק מנוול מן השפתים המפורסות של
האשה, שלקחה את כספו. — הנה משאומתן של השד — שרקה
בקול אדום.

— אנונה! — ענה הוא — אל תעזי לננות אתי כך!

היא ארדה באשעותיה: — רוצה אלה, שיקראו לך הפניין
היפה, הלא? — קראה אחריו טאטרה.

המלה המתנמים קפץ וקם על הנליו לשמע דבריה אלה ונשט
סביבותיו טהמת פרא. רעש הנפת דלת המסדרון הגיע לאזניו. אז
התפרץ מן הדור בטערה כאמר לרדוף אחרו איש.

דוריאן גרי אחו דרנו לאורך החוף וימרה ללכת בנשם השוקף.
פנישתו עם אדויאן סינלסון הניאה אותו לידי התרגשות משונה,
והוא החל לחקור, האמת הדבר כי הוא סנט בנפש הצעיר הזה,
כאשר אמר לו בול האלאוד בתוכחות מעליבות כל כך? הוא נשך
שפתו טשניו, ורגע קמן הפיקו עיניו עגבת. ואולם, סוף כל סוף, מה
לו ולכל זה? הן ימי חייו קצרים כל כך, ומי זה יעמום עוד על
שכמו טבל האחריות בעד האמת אחרים? כל איש חי את חייו הוא
ומשלם מחירם משל עצמו. אך זאת תודעה, כי טבל המא אחד אריך
אדם לשלם פעמים רבות. תורל נפרע מן האדם ותורו ונפרע ואינו
משהו את השטנוותו עד עולם.

הפסיכולוגים מספרים לנו, כי יש אצל נאצית הנאצי — אף זה שהנריות קוראים לו הנאצי — נתנתו על האדם כליל, שכל אדם מנימי שנידו על אדו מרצו מזה נודעים ועודים טוב אדו, שאין לעמוד עליה. נבנים האלה יאדו מן האדם — אם אש אף אש — חופש רצונו, חופש החירות. הם מנידים אל אבריהם האנושה האנומאטים. אין להם נידה, ומסו להם אף שנתק אף שדוא די עדין, אצל רק בני לדה למנידה יתו הן ולמני יתו קסם. הלא כל הנאצים הם — נמו שמניחים אדונו הדיאולוגים השנים והנבה ולא יעשו — רק האצות מני. האש כל אדו הנוב דנאד, אדו טיבו הוב, משמים אדן, הלא היתה משלתו רק הולדת מני ומדו.

חול הנגשה, שקוע טרורונים על הוב והנאצי, עם רוב נכתמה נשמה אמצה למני, הלך דניאן לפנים בהחלטה אדו עדי יורה. אך טעט ענה הארה נבנים אל החד השעי המקומי והאשל, שששה אדונו פעמים רבות קפדניא כלתו אל אדונו הנתיים המנוולים, — ובהה רפשי אדונו אש מאדונו, ועמים יסעק לדגן על נפשו, נלחץ אל הקיר ויד נסה הונקת את אדונו.

הוא נלחם על חייו במתהולל ומאמשי טה טיור הצליח להתלחץ ממעקת אצעותו של האיש. אך בו טרנע הניש לאדו קול חזיקת מקור נמתה ולנגד עיניו נוצץ קנה של דיבולטה המכוון אל האש, ותננית מאושמשה של אש בריא ושפל קומה עמדה לפניו.

- מה לך אלי? — הוציא דוריאן מפיו בקול אדו ומרוסק.
- עמדו במנוחה — ענה האיש — אם תווע ממקומך אירה טך.
- היצאת מדעתך? וכו מה עשיתי לך?
- אתה נרמת במיתתה של סיבילה ויך — השיב האיש — וסיבילה ויך היתה אחותי. היא אברה עצמה לדעת. אני יודע זאת. זאת חיב במיתתה. ולכן נשבעתי להמיתך. שנים רבות נקשתי אדך. לא היה לי כל סימן, כל רמז ונבה. שנים, שהיו יכולים להציד טך, מתו. לא ידעתי על אדונוך, מאומה, מלפני טניו החבה אשר קראה לך. כלילה הוה שמעתי אדונו במקרה. התורה לפני אלהים, כי מות תמות הלילה.

לכ דוריאן פנ מפחד—מעולם לא ידעתי אותה—דוננו שרתיו
בנמנים—מעולם לא שמעתי על אדורתיה. משוגע אתה!
— מוטב שתתודע על האמתך, כי נשבעתי בשמי גימס ויין, כי
מות תמות כרנע.

זה היה רנע נורא. דוריאן לא ידע מה להניח ומה לעשות.
— כרע על ברסוך!—חוק האיש בשניו—אני נותן לך רנע
אחד לתפלה, לא יותר. הלילה אני מפליג בים להודו, ועלי לבצע
את מעשי קודם לכן. רנע אחד. לא יותר!
ידו דוריאן שקעו ברפיון על צדדיו. כאחוז שבץ עמד ולא ידע
מה לעשות. פראוס נאנצה נמוחו תקות שנתון.

— עמוד!—קרא אל האיש—כמה שנים עברו מעת אשר מרתה
אחותך? הגידה, מהר!
— שמונה עשרה שנה—ענה הלז—אך למה אתה שואל כזאת?
וכי מה ענין השנים לנאן?

— שמונה עשרה שנה!—צחק דוריאן בקול נצחון—שמונה
עשרה שנה! הנישתי נא אל הפנס והסתכל נא בפני!
גימס ויין פקפק רנע קטן, כי לא ידע מה כונתו. אחר תפש
את דוריאן ויסתברו אל מחוץ לשער המקומה.

אור הפנס הכהה, המרפרף בחיפיות הרוח, הספיק בכל זאת
להראות לגימס את השניאה האיומה אשר נכשל בה—לפי דעתו;
כי פני האיש, אשר אמר להרוג, פרחו כהוד יפי עלומים, וסתרת
הנוער נוססה בהם. הוא נראה לגימס לכל היותר כבן עשרים,
כמעט לא רב בשנים מכפי שהיתה אחותו סיבילה בהפרדו מעליה.
ברור הדבר, כי לא האיש הזה הוציא אותה מן העולב.

המלח הרפה ממנו ויסוג אחור:—אלי, אלי!—קרא—הלא
עוד מעט והרגתיך!

דוריאן גרי שאף רוח מלא הריאה:—כפשע היה בינך ובין
מעשה רצח איום—אמר בהביטו קשה אל גימס—יהי לך זה למוסר
ולאזהרה, שלא תוסף עוד לקחת נקם ולעשות דין בעצמך.

— סלח לי, אדוני—נמנס גימס ויין—אני נתעיתי בשוא. מלה

שנורקה במקרה ואני שמעה אותה נאצתה המאוצת האצורה, היא
הולכת אותי שולל.

— מוטב שתלך לביתך ותצפון את הריטולבית, פן יפולע לך —
אמר דוריאן ויסוב על עקבו וילך לדרכו בנחת.

ג'מס. עמד על מראסת הרחוב אחו וועת. הוא רעד כלו מבק
ונלו עד קדקדו. עברו רנעים אחרים ואל שחור אשר וחל ליד הקיר
הלח, יצא מאפלה לאור הפנס ויקרב אליו כמתננב. ג'מס הרגיש
מע יד אדם על זרועו, ויודעו ויפן ויבט סניכותיו. והנה אחת הנשים,
אשר סנאו ליד השלחן, עומדת אצלו.

— מדוע לא הרגת אותו?— שוקה נחש בהקרינה את פניה
הצנומים אל פניו— אני ידעתי כי יצאת לדורף אחריו כאשר התפרצת
מנית דילי. פתי! מדוע לא המת אותו? יש לו ממון רב מאד, ואיש רע
הוא מאין טמורה.

— לא זה האיש אשר אני מנקש— ענת המלח— ולנסף אחרים
איני זקוק. נפשו של אדם אני מנקש. האיש, אשר את נפשו אני
מנקש, הוא עתה כנן ארבעים, רחבת אשר זה עודנו כמעט נער.
תהלה לאל כי לא שמעתי רם נקי.

האשה נתנה קולה נאחוק מר:— עודנו כמעט נער!— לענת
לו— הלא זה כשמונה עשרה שנה אשר הפרינק היפה עשני למר
שאני ניסם.

— שקר את דוברת!— אעק ג'מס וין.
האשה נשאה את ידה למרום:— ננו אלהים אני אומרת כי
אשר נשי!— קראת.

— ננו אלהים?—

— הדבק לשוני לחני, אם לא כן הוא. נעל הוא מכל הנבלים
הנא'ים אל הנית הזה. אומרים שהוא מנו עצמו לשמן כשטיל
פראשו היפה. אני התודעתי אליו זה כשמונה עשרה שנים.
הוא לא נשתנה הרבה למן העת ההיא. לא כן אני — הוסיפה
כשחוק העינה.

— התוכלי להשבע על זה?

— נשבעת אני—התפרץ כהר צרוד משפתיה הנוכלות—רק
אל תסגירני אליו—הוסיפה בקול תהנונו—יראה אני אותו, תן לי
מעט נסף ללינת לילה.
הוא נפרד מעליה בקללה וישתער אל פנת הרחוב, אבל
דוריאן גרו טר נעלם ואיני, וכאשר הביט נימס מאחוריו חמקה
עברה גם האשה.

יז.

מקץ שבוע אחד ישב דוריאן גרו בנן החורף אשר באחוותו
בסילברוואל, וישוחח עם הדוכסית היפה מונמרת, שנמצאה בין
אורחיו יחד עם בעלה, איש כבן ששים, עיף למראה. זה היה בשעת
התר, והאור הנעים של המנורה הגדולה המכוסה בנסך סלסלים,
שעמדה על השלחן, האיר על הפורצילן החיני הדק ועל מערכת כלי
הנסף היצוקים, שהתעסקה בהם הדוכסית. ידיה הלבנות התנועעו
בחן בין הנוסות והבוזים, ושפתיה המלאות והאדומות שחקו לדבר
אשר לחש לה דוריאן. לורד הנרי שבט על כסא מקלעת המקפה
אנן משי וינט אליהם. על רפידה אדמדמת כעין האפרסק ישבה
לידי נדבורו והעמידה פניה טאלו היא מאזינה לדברי הדוכס, אשר
תאר לה את החסיל הברזילי האחרון, שצדף לקבוצתו. שלשה
צעירים לבושים סמוקיניים מהודרים הגישו תופינים לבנים. לפי
שעה נמצאו בחבורה שנים עשר איש, אך למחר חכו לאורחים
חדשים.

— על מה אתם מדברים שניכם?—שאל לורד הנרי מנשתו
אל השלחן ונהעמידו את בוזו—אקוה כי דוריאן כבר הגיד לך,
גלדים, את מחשבתו לשנות את שמות כל הדברים. זה רעיון
מלבט מצד.

— אבל אני איני זקוקה כלל לשנוי השם, הארי—ענתה
הדוכסית ותשם בו את עיניה הנפלאות—שמי טוב בעיני מצד,
וכפוחתה אני כי גם מר גרו שמח בשמו.

— נלדים יקרותי, הלילה לי משנת שם אהו מעם, שיהם
בתולדת השלמות, ואלום אני התחנתי נחוד לפרחים, ארמול
נרתי לי אהודיה ללולאת נרתי, זה היה פרת נקוד נפלא, נחמו
נשנע הזאת שאלו, מתוך סוד הנפש שאלתי את הנק לשמו של
הפרה, קבלתי השיבה, כי זה מין יפה של "רוכנסניאנה", אז שם
איום אחר נוצא בזה, וזהו אמת מעשינה, שאמר לנו הנשרון
לקרוא לנרנים שמות יפים, והשם הוא העיקר, אינו רב מעולם על
מעשים, אני רב ומתוכח ירק על מלים, משום כך אני שונא את
הריאליות נספנות, מי שקרוא למעור מעור, ארונים להנריותו
להשתמש בו ולעבוד בו כל ימי חייו, כי-רק לזה יעלה.

— ובכן מה השם אשר נקרא לך, האני?—שאלה הרונסית.

— שמו—המלך מרדוכס,—אמר דוריאן.

— על פי השם הזה אטורו כרנע—קראה הרונסית.

— אז אפשי בו!—חזק לורד הנרי ויצא על נסא—מפני כח

על נפי שלש אין מנוס ומפלא, אני מסרב לקבל את הוצא
הנער.

— מלך שמחל על כבודו אין כבודו מחול!—התנו בו שתי

שפתים יפות.

— ונעך אפוא שאין על נסא מלכותי?

— כן —

— אני מנא את האמהות של יום מחי—

— אני מנורת את השגיאת של היום—ענתה היא.

— את מנאלת אותי את נשקי, נלדים!—קרא נשחוק.

— רק את מננך, אך לא את היתך—

— מעולם אינו נלחם עם הנופי—אמר מדנישו את ידו.

— וזהו שניאתך, האני; האמיתה לי אתה מעריך את הנופי

יתר מדי.

— אך תוכלי לאמר נאמר! מורה אני, שלפי דעתי מיטב

להיות יפה מדיות טוב, אך מן הצד השני מוכי ומורה אני, כי מיטב

להיות טוב מדיות מנוער.

- אלוהים —
— וזה? —
— חלוק מודרני תחת האמונה.
— אלה ספקן —
— כלל וכלל לא! ראשית אמונה ספקות.
— ומה אלה?
— כל הגדרה היא הנבלה —
— הן לי לפחות רמז, חוש —
— החושים יתקו פתאים, זאת האשרי דרך כלטורניס.
— אלה מבלבל ומערבב אותי. נשית נא מענין אחר.
— בעל הבית שלנו הוא חומר נחמד לשיחה. לפני שנים נזרת
קראו לו „הפרינק היפה“.
— אה, אל תזכיר לי זאת — קרא דוריאן גרי.
— לבו של בעל הבית שלנו איננו טוב עליו יותר מעדו
הזה — ענתה הדוכסית ותראדם — דומה אני שהיא חושב, כי
מונחת נשא אותי רק מטעם מדעי, מפני שראו כי את הדוגמא
היותר טובה של הפרפרים שברורנו.
— אך אקוב כי הוא לא יתקע כך שריפות, דוכסית — אהן
דוריאן.
— אה! זאת כבר עושה אמתי, מר גרי, כשהוא כועסת עלי.
— וכשביל מה היא כועסת עליך, דוכסית?
— בגלל הנלי הנלים, מר גרי, על פי רוב, כשביל שאני מאה
ומודיעה איתה עשרה רגעים לפני השעה העשירית, שעליה להלטישני
בשמונה וחצי.
— איזה חוסר בינה מצדה! עליך לשלחה מעל פניך.
— לא אצטוב את לבי, מר גרי, הלא היא ממציאה לי את
מנבעותי. הוזכר אלה את מנבעתי בחג הגן של לידי הילססין? אלה
איך זוכר, אבל יפה הוא מצדך שאתה מעמיד פנים כזוכר. בקיצור,
היא יאנה איתה ממש מאין. כל מנבעת יפה נוארת מאין.
— כמו כל שם טוב, נלדים — העיר לורד הנרי — כל רשם

מאזם עשרת, מלא לו שפאל אונד אים להיות נטען, בני להיות
מפולטו ולברחטנו על הערות.

— אן לא על הנשים — אמרה הווססית ותנע את ראשה —
יהשים מפולטו בעולם, אני מנסהה איהך, אין אני יכולות לשאת
את הנטינים, אהנו הנשים — כמו שנטו נאמר — איהפדת טאנען,
נמו אצחם סתו מים איהנו מנעילים — אם נלל איהנו מים אים.
— מרומה לי, שאן אני עשים נלל איהת — דנטו שפתו
הנאלי.

— את אם סו, איה איהנו מעלים נאמת — החיטה הווססית
הנען מעשהה.

— נלדים יקידנו! — קרא ליהו הנני — איה תוכלי לאמר
סנוו הווד! ניש האנהו מוסף אמן וסו חינו על ידי השמחה,
השטנו מרמט את תראיה לאמנות. ומלני זה כל עם איהת
איהו יהו נאשם האשנה. שנו, אאניקט אני מפי את יהדות
הנאיה, האן רק מעמק איהת, רק הנהיה עקוה איהת, לכל
היהו, נעלה נעילנו, וסו הנשים ותכליתו הן, איה לשנות נלל
הנאיה יהו את הנעשה האת את הנען יחידו הווד.

— גם הנאיהו נען הנא עלינו יסורים, הנאלי? — אלה
הנענית לאשרי הנענה קערה.

— ניהו נשנהא עלינו יסורים — ענה ליהו הנני
הנענית ערה אל הנאן נני ותנע עלינו נענה מיהו.

מה נשנה אתה על זה מן נני? — הקרה איהו.
הנאן נעק נע קטן, ונא ניהו הנא נאלי איהו יעקו: —

אני מנסים תמוז ללא, הנענית —
— גם נשאן נברו אודקים?

— אן אשפן שנהו הנאלי לא יהו אודקים, הווססית.
— והפוליסופיה שלו עשה איהך לעאשור?

— מעולם לא נקשרתי איהו, מה יתן ומה יוסף לנו? אני
נקשרתי רק עונה.

— ומאנת איהו, מן נני?

— תן לי הגדרה מדויקת של המין שלנו — התגרתה בו.
— ספינקסות בלי סודות.

היא הביטה אליו בצחוק, ואחר אמרה: — מה מאחר מר גרי
לשוב! נלכה ונעזור לו. עוד לא הגדתי לו את צבע שמלתי.

— עליך לבחור את שמלתך לפי פרחיו, נלדים.

— זאת תהיה מסירת המעודה קודם זמנה.

— אמנות רומנטית מתחילה מן הסוף.

— צריכה אני לשמור לי דרך לנסיכה.

— כמנהג הפרחים?

— הם מצאו להם מפלט במדבר. אני לא איכל לעשות כן.

— לא תמיד יש ברירה לנשים — ענה לורד הנרי; אך כמעט

כלה את פתגמו והנה מקצהו הרחוק של גן החורף עלה קול אנקה

כבושה ואחריו קול מפלת גוף כבד. כל המסובים נתרו ממקומם.

הדוכסית עמדה בלי נוע, אחוות וועה, ולורד הנרי השתער, בעינים

מביעות אימה, בין כפות עצי תמרים מסובכות, אל קצה הגן, וימצא

את דוריאן גרי שוכב מתעלף ופניו על מרצפת האבנים.

תיכף נשארוהו אל האולם הכחול וישיבוהו על רפידה. אחרי

רבעים מועטים שבה רוחו אליו והוא הביט סביבותיו בתמהון גדול.

— מה קרה? — שאל — אה, אני זוכר. הנטוח אני פה מסכנה,

הארי? — והוא התחיל רועד.

— דוריאן יקירי — ענה לורד הנרי — אתה רק התעלפת —

וזה הכל. אל נכון התייגעת יותר מדי. מוטב שלא תבוא אל הסעודה.

אני אמלא מקומך.

— לא, אני אבוא — אמר דוריאן ויקם על רגליו — מוטב

שאדו אליכם. לא טוב לי היות לבדו.

הוא הלך אל חדרו ויחלף את בגדיו. בשעת הסעודה היה

עליו ושמח במדה שאינה מצויה, רק לעתים אחותהו רעדה בזכרו כי

ראה את פני ג'ימס וין החורים כמטפחת לבנה, והם דבקים אל

זכויות חלון בית החורף ומסתכלים בו בעיון גדול.

יח.

ביום המחרת לא יצא דוריאן מפתח ביתו ורוב זמנו בלה
בחדרו המיוחד, נענה מאימות מות ועם זה שוה רוח לחיים. התחיל
תוקף אותו הרעיון, שרודפים אותו, שפורשים רשת לרגליו, שמתחקים
עליו. אם נדנדו הרוח את הוילון, מיד נודעו. העלים הנובלים
שהתדפקו אל זכויות החלונות, נדמו לו כהחלטותיו האבודות
ודאבוניו המסורפים. בעצמו את עיניו ראה שוב את פני המלח
הנשקפים בעד השמשה המזועה, והאימה הנבירה אטפה על לבו
ביתר עז.

אך אולי זה הוא רק דמיונו אשר העלה לפניו את מפלצת
הנקמה מתהום הנסיה והקים סביבו אלמי בלהות של גמול ועונש?
היי המציאות אינם אלא תהו ובהו, אבל בדמיון יש תמיד איוה
הגיון אכזרי. הדמיון הוא הוא אשר יצר את מוסר הלם ופקד עליו
לדיות מלפף והולך אחרי הקטא. הדמיון הוא הוא הנותן לעבודה
את ולדותיה האיומים. בעולם המעשים והמציאות אין הרשע נענש
ואין הצדיק מקבל שכר טוב. ההצלחה נתונה לנכור והמפלצת היא
מנת חלקו של החלש. וזה הכל. ומלבד זה, אלו היה נאמת איש
זו מתהלך סביב לבית, הלא היו מרגישים בו המשרתים והשומרים.
אלו נכרו עקבות דריסת רגל בערוגות הפרחים, הלא היו הנננים
מודיעים אותו. כן, זהו רק פני הדמיון, הן לא שב אחיה של סיבילה
וין למען הרוג אותו; הוא הפליג בים, ואניתו נשברה כליל סופה.
בכל אופן אין כל סכנה נשקפת לו מגימם וין. הן האיש לא ידע, לא
יכול לדעת, מי הוא. מסכת הנוער הנינה עליו.

ובכל זאת, אם נאמת לא היה זה אלא מתעושי הדמיון,
הלא נורא הרעיון, שיש בכתו של מוסר הלם ליצור צלמי זועה כאלה
ולהלבישם צורה מוחשית ולתת להם תנועה והליכה לעיני אדם! מה
נורא יהיה גורל חייו, אם יום ולילה יציאו אליו אללי עינותיו מפנות
אפלות, וילעגו לו מסתור מתבואם, וילחשו באזניו בשנתו אל המשתה,

ועיניו משתרו באצטעיה קרה! מאשר חלף היעקן היה נמחו חורו
מני מאיפה, וכמה לו גאלו התקרנו האייר פרחים. הוי, איה רוח
שנען ננס טו אז מאתרה השעה האחרת מאשר קרה את ידו! מה
נרצ הוא זכרו של אירו מעשה הרעה! הנה הוא נראה החל לפני
עיניו. כל אהר מן הפרטים האיומים הנישג לפניו כמו חי, בירר
ועד ויירר מעור. מביק עלתה העור הנה אל נטרם מרם, אל
פשוו הנוצא.

מאשר ננס גאלו לורד הנרי השעה הששית, מאז אירו איעק
וננה גאלו השט לטו להשטר.

רק טוים השלישי מאז דוריאן עה נלכו לעצת מרת. מאיר
הנרדו של אירו טוקר החורף הפשוט היה אגנים היה דנרומה,
שננאה השט לו את ששנו וחשוקת הניים. ואלם השנו במעמד
רובו מא לא רק על ידי מחות השנע שמסטיט לו. שנו הוא
הרקוים ננו ערצותם של עיניו המנקשים לפניו ולעסור את
שלמות שלהו. כך הוא תמיד דונם של מאפומאטים מדוקדקים:
האחריותם העזת אנוכות אז לכופ אז להכופ. אז שהן ממכות
את בשליון אז שהן מכות בעצמן. ארות קלושות ואהבה קלושה
מאנוכות ימים עד אין קץ. ואלם ארנה ננירה ויסורים טנידים
מפושעים מנוכר משאם. מלמד זה, מא דוריאן לירד הכרה, שהיא
היה קרנן לרמיון נפשו ורעש, וערה הנטס על כל מלכותו נמנו
ראש ונם נקצת בו.

לאחרי אהבת הנוקר טייל נון שער שלמה עם הרונסית,
ואחר נסע דרך הפרנס להלות אל הנורת האידים. הנפשו המתפרך
היה מפור על מי דשא נמלה. הרקיע נדמה לקערה הפונה של
מתנת נחלה. שנתת קרה דקה הקיפה טור טניט את האור אשר
קרה וסוף גדלו בו שנו.

על שפת יער האגנים וצה מרחוק את טור גיפרי קלוסטון,
אברה של הרונסית, שוק שני טורים ריקים מרובוה. דוריאן קפן
מאנטטו, וישו לנכנו להשיג את הסוס הניחה, וילך לקראת
אחרו בתוך השך והשיחים הדוקרים.

— הוצאתי עיניך, מיספרי? — של ארתו.

— הציג לא עלה יפה, דוריאן. רוב האנשים, נראה, עברו לרוב אל המיסור. אקרה כי לאחר אנוחת הנזקך נשלח יותר, מאשר נעבור אל מקום אחר.

דוריאן הלך אחר הלאה. האויר הריחני החריף, האשים הכתומות והאנומות שנמצאו ביער, הקריאות שהשמיעו הרצים מעת לעת בקול צרוד וקול נשף היורות הנצות תכופות אחריהן — כל זה לקח את לבו של דוריאן ועורר בו רגש של חירות נעימה. תקפה אותו שליה שבאשר ונשחן שנשמחה.

ופתאם והנה מאחרי ערמת הציור כנורד, נעשנים אדם למינתם, קפצה אנובת עם אונים וקופות, שחורות מקציהן, ורגלים אחרות ארוכות, ותעף כחץ מקשת אל חורשת האלמונים. סיר מיספרי טיגן אליה את רוסתו; אבל טרנעוניתה של החיה היה חן מיוחד, שלטו את דוריאן נתי, ופתאם קרא — אל תירד בך, מיספרי, החיה ארתו!

— איו שפות, דוריאן! — אדק בקלובות, וכו טונע שחניעה האנובת אל החורשה ירה בך. והנה נשמעו שני קולות: אקרה אימה של האנובת, שנפאעה פאעי מות, ואקרה אימה עוד יותר של אדם, שהוכה מטה מות.

— אנוי שנשמעו! הכוור פגע באחד הנאים! — קרא סיר מיספרי — איה חמור הוא, לעמוד לנגד המוריס! חדלו מירדת! — אען ככל ברו — איש נפלא!

ראש הנזפרים טא במרצפה עם מקל בידו — איה, איה? איה? — קרא. וכו טונע סקרה היורה לאורך השורה.

— פה! ענה סיר מיספרי זעף, בחושו אל החורשה — מדוע אינך עוזר באשפך? הם קלקלו לי את עיני הציור לכל היום.

דוריאן הביט אחריהם נשחם פורעם לרוב דרך טין סטני העצים ונומסם את היונקות הרטום, עד שהשתקעו בעיני החורשה. בעוד רגעים אחדים נכלו אליו שוב, נסחטם אחרונים נקף אים לצד השמאל. דוריאן נסחט עיניו ממנס מוצה. נראה לו, שאלוהים יוצא

תעקנותיו אל כל אשר ילך, הוא שמע בשאל סיר ג'וספי, הבאמת מת
האיש, וגם שמע בענין הנוסר: כן, ופתאים נדמה לו כאלו מלאכה
החורשה רוח חיים והמן בריות. נשמעה שעטת רבנות רגלים ולהש
עמום של קולות רבים, פסיון גדול, עם חזה אדום מנחושת, התעופף
בין אמרות העצים.

לאחרי רגעים מועטים, שניאו לו טהרתגשותו כשעות עניו אין
קץ, הרגיש מנע יד על שכמו. הוא התחלחל ויבט סביבותיו.
— דוריאן — אמר לורד הנרי — מוטט שנאמר להם להפסיק
היום את הציד לגמרי. לא נאה יהיה להמשיכו.

— מי יתן ויחדל לעולם — ענה במרידות — כל עיני הציד
אינו אלא אכזריות ונועל נפש. האם האיש — ?
הוא לא יכול לשלוח את שאלתו; קשה היה לו להוציא את
הדבר מפיו.

— דואג אני מי טן הוא — ענה לורד הנרי — מלאכת הנשק
נולה נאה בלבו. הוא מת בוראי בן רגע, הנה, נלכה הניתה.
הם הלכו זה עמד זה טורך העולה אל שדרת העצים, במהלך
המשים ארה, טלי דבר דבר. אחר נשא דוריאן עיניו אל לורד הנרי
ויאמר טאנחה עמוקת: — זה סימן רע, הארי, סימן רע מאד —

— מה זה? — שאל לורד הנרי — אה, כונתך אל האסון אשר
קרה? נערי הטוב, לזה אין עוד תקנה. ארתו האיש התחייב טנפשו:
למה זה עמד מול קנה הרובה? ומלכו זה, הנה לנו אין זה נוגע
כלל. רק לניוסרי לא ינעם הדבר. הבאמת לא מן הנאני הוא לירות
ברעים. זה נותן מקום לבריות להשוו את המורה, שהוא טירון
לארתו דבר. ואת לניוסרי יהשוו עמה שאין טן; הוא דוקא מורה
ממחה אשר לא יחטא. ואולם אין כל תועלת לספל עוד מענין זה.
דוריאן הניע טראשה: — זה סימן רע, הארי, מרגיש אני מי דבר
נורא יקרה את אהו מאתנו. אולי ארת — הוסף טהעמיכו את יד
על עיניו טרנועה של טואט.

רעהו, הנדול ממנו טשנים, אחק: — הדבר היותר נורא שמעולם,
זה השעמם, דוריאן. זה דבשא דאחו שאין לו טענה. ואולם אנתה,

עמי הנבואה, נשפדים ממני, אם רק לא העלה על דעתם של הנביאי לעשות את המאורע חומר לשיחה נספורה מן הצורך היא להוזהרים מאד, כי אורו הענין הנם הוא, ואסור לנוע בו, ואשר לסימנים, — אין טעם במאמרו. הגורל אינו שולח לנו אירוס מזדוניים. הוא הנם יורה מני אז אנוני יתנו מני מעשות כוצרת ומלכו זה, מה יוכל לקרות אותך, דוריאן? הלא יש לך כל מה שתשאל נפש האדם. אין איש אשר לא יאמר בכל לבו להיות נפשו תחת נספך.

— אין איש אשר לא אנה להתחלף אתו, האני אל תצחק כנה. אני אומר לך דברי אמת. האנו האמלל, שמת זה עתה, נמצא במעמד שוב משלי. אני אינני יוצא את המות. אך קרבת המות מפילה חתיכה עלי. נפשו האמתנית נאלו מרחפות באויר העופרת סטטותי. איננו ששמים! האיןך רוצה שם מאחרי העצים איש אורו לי, מפתין לי?

לורד הנרי הניס אל המקום אשר הנאתה לו היה הסגורה הנוערת.

— כן — אמר טאחוק — אני רוצה את הנני המחכה לך. מסתמא הוא רוצה לשאלך, אינו פרחים תאנה להעמיד על השלחן לסעודת הערב. אבל מה מוועועים עציבך, נערי היקר! עליך לשאול ברומאי היטף לאחרי ששונת העיר.

דוריאן הוציא אנהה של רוחה מאשר נגש אליו הנני. הלו רפרף את מנערתו, הציץ בקצת מקטוק לענו פני לורד הנרי, ואחר הוציא מניסו מנרת וימסרתו לארנו.

— הדרת נעורה אותני לחכות לתשובה — אמר בשל קולי. דוריאן שם את המנרת בניסו — אמור להדרת נעורה, שאני הולך הניתה — אמר בקרינות. הנני פנה וילך במהירות בדרך העולה אל הנית.

— מה מאז אודותות הנשים לעשות דברים מסוכנים! — אמר לורד הנרי — וזהו אחת ממדותיהן המעוררות כי התפעלות יתרה. האשה נעורה לענו עם כל מי שידות, כל זמן שאחרים מנישים עליה. — מה מאז אותה אתה לרצה דברים מסוכנים, הדין! ונענו

שלא יפגעו בך שום אנשים. הדוכסית מצאה חן בעיני מצא, אבל איני
אורה אורה.

— והדוכסית אורנית אותך מצא, אבל איך מצא חן בעיני
כל כך. ונתן אדם נאים זה לזה מצא.

— אתה הולך רגיל, הארי, ומאמת אין מאן כל יסוד לרגילות.

— היסוד לכל רגילות היא האמתה מאימוסניות — אמר

לורד הנרי טואירו אז טסינייטה.

— בשטיל פתום הריף אתה נתון להעלות לקרנן את מי שידיה.

— העולם עולה על המוסר לרעיון — ענה הלורד.

— מה מצא הפך את שאונל לאדונו? — קרא דוריאן נרי

נריש — אך טגאה אגדה ממני סערת הוצר ושנתתי את התשוקה.

אי הדוכסית יתנו מדי בעצמי. אישיותי של עצמי היתה עלי לפנות.

הוצר אי לערות, להמלא, לשנות. טפשות היתה מי לעצמי הנה. יש

הועדו לשלוח שלטונה אל הארץ, שיטן לי את אירתי. טשאט

טאניט אטפה ולא אפחד.

— תעשה ולא תפחד? מפני מי, דוריאן? הוצר אי מי האר

מעיקרה על לבך. מדוע איך משיחה לך הלא ידעת מי עוור אעורך.

— איני יגיל להשיחה לך, האני — ענה דוריאן טעג — וים

טפח אי מי היא רק פני דמויני. האסון הזה טלעל את מותי. לטי

טעג לי, מי טעין זה יקרה גם אירתי.

— הנה תכלית!

— גם אי מקרה מי הנה הוא, אבל איני יכול להפקיע עצמי

מטובאת לטי זה את, הנה הדוכסית, — מפני אנשימים טלעוש מורתי.

היך רואה, דוכסית, מי שטני.

— סוד הנה לי הטל, מי נרי — ענתה הדוכסית — ניופתי

העלות נריש ומבולעל מצא. וכמוזתה לי שארתי טקשת ממנו שלא

יורה אצנתתי? טפלאת היא!

— זה טאמת דנו טפא. איני יודע מה הדוכסית טקש ממני

טחא. אל טיין, איני קפריטה. הארנית היתה חיה קטנה טה טה

טא. אי אי לי טא, וט טפשו לך טי טל דנו דא. טאט זה חמו איוט.

— זה חומר מעצמם — היתה לומר דברי — אין לי כל ענין
 פסיכילוגי. אין לי ענין זאת ליופיו העודד, מה מענין דבר דברי! אין
 היתה נוצר להחזיק עם איש שדברו נמשך מפעל ממש.

— מה נביא אברה, האני! — קראו הדוכסית — הלא נק, מי
 נביא האני, הנה מי נבי קלש שוב, הוא אימר להחזיק.

דוביאן הרעודו ככל מאמאי כחן, ונחך: — אין דבר, דוכסית —
 דוכסו שפתי — עשני חרנו ממסגרותיהם, זה הכל, נביא, הדוכסית
 לשיל יתר מי היום נחוקר. לא שמעתי מה שאמר האני, דבר נב
 מא, מה? את תנודי לי נשעם אהרת, אל תשכח! ועתה, נמדימי,
 סע לי לשענו לכות, הלא תנקשי נעמי סליחה מאת האוהבים?

הם הגיעו אל המעלות הרחבות השולות מן החורף אל
 האנסדרה. שאמר נסגרה הדלת מאחרי דוביאן, פנה לורד הנבי אל
 הדוכסית ונמש אלה נעיליו העיפות. — את אהרת איתו מא? —
 שאל אברה.

נשים אחרים החזיפה ולא עתה דבר, וקשקף על הנקף
 היפה. — מי יתן נידעתי זאת — אמרה לבסוף.

הוא הגיע נראשית — "הידיעה הכול להביא לידי סכנה, רק
 איתנויות מלכטת ארתנו, הערפל משה קסם מיוחד על כל דבר.

- אין הוא גם מרעה מן הדוד —
- כל הדוכסית נפשיים נקודה אהת, נלדים יקורתי.
- ואינו הוא?
- הוחלת נוכח.
- זו היתה הרהרלה שלי נהיים — אמרה נאנה.
- היא נביאה לך עשרה —
- ננו דני לי לורא עלי ננני האמה אשר נעשרת הדוכסית

שלי.

- דם הולמים אהרן יפה —
- רק נקרה —
- את לא תוכלי לומר עליהם — העני לורד דנני,
- אין נדעתי כלל לאמר אין עליה אהר.

— יש אניים למונמות —

— אזני ה'קנה נכדות.

— וכי לא קנא מעולם?

— מי יתן והיה —

לורד הנרי הניט סניבורניו נמחפש דברימה.

— מה אהה מנקש? — שאלה אותו.

— את איצי העלים — ענה הוא — את השמטת אותם מעשרתך.

— עוד נשארה לי המסגרת — אמרה ותצחק.

— היא תשים ליות חן לעיניך — השיב.

היא אצקה שוב. שניה הודירו כורעונים אחרים בפני אדום.

וכעת ההוא שכב דוריאן גרי על הרפידה בחדרו, בעלית הבית

ובל אבריו רעדו מאימה. החיים היו לו פתאם למשא נתעב, כבר

מנשוא. מיתתו האיזמה של הרץ האומלל, שנהרג בחורשה כחיה

רעה, נראתה לו כסומן למיתתו הוא. המימרא האינית שפלט לורד

הנרי במקרה, דרך הלצה, הביאה אותו כמעט לידי התעלפות.

כשעה ההמשית קרא אליו את משרתו ויצוהו לצור את הפציו

ולהכין הכל למועד צאת הרכבת ללונדון ואשר מרכבתו תהיה

תדומה ומוכנת לשעה השמינית וחצי. הוא גמר בלבו בהחלט, שלא

ללון אף לילה אחד בסילביריא. זה היה מקום מוכן לפורעניות.

המות מתהלך פה לאור השמש. העשב ניער עקוב מדם.

אחרי כן כתב פתקה אל לורד הנרי ויודיעהו כי הוא נוסע

העירה לשאיל גרופא ויבקשהו למלא את מקום בעל הבית אצל

אורחיו עד אשר ישוב. כאשר שם את הפתקה במעטפה, נשמע קול

דופק על הדלת והמשרת בא ויגד לו כי ראש הנוטרים מנקש לדבר

אתו. דוריאן רעם פניו וישיך שפתיו בשנינו. — הכניסוהו אלי — דוכב

לאחרי פקפוק מועט.

אך נכנס הנוטר הוציא דוריאן את קונטרס הצ'קים מתבת השלחן

ויפרשהו לפניו.

— אתה טאת טודאי בדבר האסון אשר קרה בנוקר, תורנטון? —

אמר נקחתו את העט מידו.

— נו, אדוני, — ענה הנזיר.

— הריה האמלל בעל אשר? הרינו לו קרובים, שפירמתם
עליו? — שאל דוריאן בפנים משועמזים — אם נן הוא לא אעזנם
בעת צרתם והנני נכון לשלוח להם סכום נספך ככל אשר תאמר.
— אין אנהו יודעים מי הוא, אדוני, מי על נן ערבתו את
לבי לבוא אל אדוני.

— איננם יודעים מי הוא? — אמר דוריאן ננפש פוונד — מה
אתה סח? כלום לא היה הנזירי אתו מאנשיך?

— לא, אדוני, מעולם לא ראיתי אותו. הוא נראה נמלה, אדוני.
העם נפל מידו של דוריאן. הוא הרגיש מי לבו עומד מדפוק. —
מלח? — קרא בקול רם — אתה אימנ: מלח?

— נו, אדוני, יש בו סימני מלח: כתובת קעקע על שתי
זרועותיו, וטינא צוד.

— הנמצא אצלו דבר? — שאל דוריאן וינחן ויבט אליו בעינים
ננערתות — דבר הפעיד על שמו?

— רק נספך, לא הרבה, וריבולבר בן ששה. אבל תעודה ושם
לא נמצא כלל. מראהו נאדם הנון, אבל מגושם קצת. לפי דעתנו,
זה מין מלח.

דוריאן קפץ על רגליו. תקוה נוראה עופפה על פניו, והוא לפת
אתה ולא הרפה ממנה.

— איה הדבר? — קרא בקול — היש מהו! ארוך אי
לראותו מדי.

— הוא שונט נאורות ריקה נפירמה הישנה, אדוני. הנפיריים
אינם מניחים להננים דברים ממין זה אל עירום. הם אומרים מי
נוף מת מביא אסון.

— נפירמה הישנה! לך שמר תינף וחנה לי. אמר לאחד
ממשותי להבוש לי את סוסי. לא. אין מן האורך. אי ארך נעצמי
אל האורות — כדי למרה.

לא עבר רבע שעה ודוריאן נשא נדורה על סוסתו נשדדת
העצים הארוכה. האילנות עופפו על פניו נתהלכות של רוחות,

וצללים משונים רקדו לרוחב הדרך. מעם אהת נטהה דמוסה פתאם
האדה אל עמוד שער לבן, וכמעט הפילה אותו אצלה. דוריאן
הצליף על צואר הבהמה נשואו. היא הלטה את האזניו המאונק
כחץ מקשת. האבנים נתוו מתחת פרסותיה.

לבסוף הגיע אל הפירמה הישנה. שני אנשים הדשוששו בחצר.
היא קפץ מעל הכר ויורוק את הרסן לאחד מהם. האזניה האחרונה
בידתי החצר נאנץ אור. דוריאן השב לנכון כי שם שונע החרוב,
וימחר אל הדלת וישם ידו על הכריתה.

הגיע קסן עמד תחתיו כסרם יפתח את הדלת. הוא הניש,
שהוא עומד לפני גלוי אשר יציל את חייו או יחרובם. לבסוף פתח
את הדלת לרוחה בחוקה ויננס.

על צבור שקים, בפנה החוקה, שבע גוף מת לבוש כתונת
עבה ומננסים כחולים. מטפחת נקודה כסדה את פניו. נר זול,
תחוב במקצוע, הבהב לצדו.

דוריאן נריו הודיעו. הוא הניש כי לא יהיה נכחו להסיר את
המטפחת. בידו, ויקרא אל אחד ממעמשי הפירמה לבוא אליו.
— הסר את המטפחת מעל פניו; אני הפך לראותו — אמר
ויחוק במזונות הפתח להשען עליו.

לאחרי שהסיר הפועל את המטפחת, ניש דוריאן אל המרת.
קריאת שמחה התפוצצה מפיו. האיש שנהרג בחורשה היה גימס וין.
הנעים אחרים עמד דוריאן והתנגן בגוף המרת. ומאשר רב
לחיתו נוצאן המעות בעיניו, — עתה נטה ולא שחר עוד.

יט.

— אך לשוא תנסיתי כי רצה אהה להיטיב דונך — קרא
לורד הנרי בטבלו את אצבעותיו הלמנות נאנן נחושת של מי
שושנים — הנך שלם בתכלית השלמות. אגא אל השתנה.
דוריאן הניע מראשו: — לא נן, הארי, אני הרבתי לפשוט

עמי ה' לא אסוף עוד לעשות תועבות נאלה. אתמול החלתי
במעשים טובים.

— איפה היית אתמול?

— בנפרד הארי, אני ישנתי יחדי במלון קטן.

— ועדי הטוב — אמר לורד הנרי בבת אחת — בנפרד יוכל
כל אדם להיות צדיק, שם אין נסיגות ופתוי הוצא. מטעם זה, כל
אורח הבריות היושבים מחוץ לעיר הם מחוסרי-ציטילוציה כל כך.
לא נקל כלל וכלל לכוש את הציטילוציה. היא נקטת בשתי
דרכים. האחת היא הקולטורה, והשנית — שהיכות המדות. לאנשי
הכפר אין יכולת לדעת לא זו ולא זו, על כן הם נחשלים ועומדים
בנסות מנהיגים.

— קולטורה וקלקלה — ענה הרויזן — אני ידעתי את
שתייהן. ועתה נושא לי הרעיון, שהן הולכות שלובות יד. מי יש לי
עתה אדיאל חדש, הארי, אני נכון להשתנות. במדומתי שננו בשתייהן.
— עדין לא הגדת לי מה הוא המעשה הטוב אשר עשית.
או אולי אמרת שננו עשית מעשים טובים מרובים? — שאלתו
הננו ויאמר על מנתו פירמידה קטנה של גרמי אדמה מדיילטים
יוזר עליה סוכר מתוך כך עשירה בכנרה בתבנית קונכי.

— לך איטל להניד הנטר, האני. לאתנים זולתך לא אגרה
לספר מעשים נאלה. אני חסתי על נפש נקיה. דבר זה נשמע
בתרפאיות מתוך שהענות, אבל אתה הלא תבין את כוונתי. היא
יפה מאד ורומה לסיטילה וכן עד להפלא. במדומתי כי בגלל זה
נמשטתי אחריו טראשט. ויזר אתה את סיטילה, הלא? מה רבו
הימים! כמובן אין הטי מננות המעמד שלנו. הוא, פשוט, נערה
טפירה. אבל אני אהבתי אותה נאמת ונרמים. טרה לי, שאהבתי
אותה. במשך החודש סיון הפלא של הקיץ הזה הייתי נוסע שמה
פעמים, שלש בשבוע, להתראות אתה. אתמול נועדנו טפרים קטן.
יצאי התפוח נפדו על שערות ראשה, והיא אחרת. אהבנו החלפנו
לנסוע מזה יחדו היום כעלות השחר. ופתאים נמלך עלי לבי
לעבור בשחרותה, טרחת פרה, כמו שמאצתיה.

— אני משער, כי הדושה של ההרגשה נרם לך רגש של
הענוג אמרת, דודיאן — הפסיקו לורד הנרי — ועתה אספר אני
תחתוך את סופה של אינוליה זו. אהה השאת לה עצה טובה
ושברת את לבה. וזו היתה ראשית השתנותך לטוב.

— הארי, מה נתעב אהה! אל תדנו דברים מגונים מאלה.
לבה של המי לא נשבר כלל. טמון בנחה, התישחה, ונימצא בזה —
אבל טובה הדש עמה. היא יכולה לחיות בנחה, פפרדושה —

— ולבנות על פלורוזל הבוגד — אמר לורד הנרי באחוק,
הדמותו נאשו לאחור על גב הנסא — דודיאן יקרוי, לפעמים חוקפות
אותך פנסיסיות של נער, האמנם תחשוב, כי אותה נערה תוכל
מעתה למצוא ספוקה, נאמת וכתמים, נאהב מנני מעמדה? אל
נכון ישיאיה נאהב הימים. לבעל עגלה גם אי לאכר בעל אחוק
איילי. ואולם אותה העובדה, שהתודעה אליך ואהבה אותך, תלמד
אותה לבנו לבעלה, והיא תהיה אמללה מאד. מנקודת ראיה
מוסרית איני יכול כלל לשבח מאד את כפית יאוך זו. אפילו בתור
בתחלה היא רפיה מאד. ומלמד זה, מאין אתה יודע שהמי אינה
צפה ברגע זה על פני ברכת טחנה, שהכוננים נשקפים ממנה,
וחבאלות אחרות סביבותיה, מאופיליה בשעתה?

— נלאיתי כלכל את דבריך, הארי! אתה לועג לכל דבר,
ואחרי כן אתה מעביר על פני תמונות איומות ומפיל עלי טלחות.
עתה אני מאסער על שספרתי לך את הדבר. איני שם לב כלל
למה שארתה אימר לי. אני יודע, כי היטבתי לעשות. המי העלובה!
נאשר רכבתי היום בבוקר ליד הפירמה ראיתי בעה החלון את
פניה הלבנים כמו בר של יסמין. אך אל נוסף עוד דבר בענין הזה
ואל תנסה להוכיח לי כי המעשה הטוב הראשון, שעשיתי לאחר
שנים רבות, והקרוב הקטן של כבוש התאורה, שהבאתי, אינו נאמת
אלא מין חטא. אני רוצה להיטיב מעללי. וכבר החלתי להיטיב.
ועתה ספר לי על אדורתך. מה נשמע בעיר? אני לא הייתי בקלוב
זה כמה ימים.

— הבריות מוסיפים עוד לשיח בדבר התעלמותו של פויל העלוב.

— ואני דמיתי מי עינין זה כבר הספיק להזות להם לטווח —
אמר דוריאן במזגו יין לבוסו ופניו נתנרנמו קצת.

— לערי היקר, הם דברו על זה רק ששה שבועות, והקהל
האנגלי אין ביטולתו לאמץ את כחות שכלו בשביל חומר שיחה
חדש, אלא פעם בשלשה ירחים, ואולם בעת האחרונה היתה לו
לקהל שלנו הצלחה מרובה. היה להם דבר הגירושין שלי
ואנדויעצמו של אלאן קמבל, ועתה עוד התעלמותו המלאה סודות
של אמן מפורסם. הכולשת עדיין עומדת על דעתה, כי האיש בעל
האדרת האפורה, שנסע מזה בתשעה בנובמבר בחצי הלילה, ברובת
ההולכת לפאריז, זה היה בזיל המסכן, והפוליציה הצרפתית
מודיעה כי בזיל לא בא כלל לפאריז. אפשר כי בעוד שבועים יסופר
לנו, שראו אותו בסן־פרנסיסקו. מוזר הדבר, אבל מנהג מקובל הוא,
כי כל מי שנתעלם, רואים אותו בסן־פרנסיסקו. אל נכון זו קרית
חמדה, שיש בה כל הקסמים של העולם אשר מעבר לים.

— ומה דעתך אתה: מה אירע לו לבזיל? — שאל דוריאן
בהרימו את כוסו עם יין בורגונדה לנגד השמש, ויתפלא על עצמו,
שהוא יכול לשיח בענין זה במנוחה שלמה.

— אין לי כל דעה בזה. אם בחר בזיל להסתתר, איני
צריך להתערב בדבר. ואם מה, איני רוצה לחשוב על אדותיו.
המות, זה הדבר האחד המפיל עלי אימה. אני שונא אותו.

— מדוע? — שאל דוריאן בקול נלאה.

— יען כי — ענה לורד הנרי בהגישו אל אפו עלוהית של
פלייטון — יען כי את הכל ישא בן דורנו וחי, מלבד את המות.
המות והדמוניות הם שני החזיונות היחידים במאה ה"ט, שעדיין
לא נתבארו כל ארנס. הנה, נלכה לשתות את הקהוד שלנו בחדר
החמדה, דוריאן. רוצה אני שתנן לפני ממניקות שופין. האיש אשר
אתו נדחה אשתי, היה מפליא לננן את שופין. ויקטוריה העלוכה!
היא היתה הניעה עלי מאד. הנית כמעט שומם מעת אשר יצאתה.
אמנם היא הנשואים הם רק הרגל, הרגל מגונה. אבל אדם מאסער

גם על אגוד הרגליו היותר מגונים. אפשר שעליהם הוא מאסע
ביותר. כי הם חלק עקרי של אישיותו.

דוריאן לא ענה דבר, ויקם וילך אל החדר הסמוך וישב אל
הפיאנו ואצבעותיו פרו על המנענים השחורים-הלבנים. לאחר
שהניש הקהה עזר פתאם ויפן אל לורד הנרי ויאמר: — הארי,
האם לא עלה על דעתך הרעיון כי אפשר שבזיל נרצח? —

לורד הנרי פהק: — בזיל היה פופולרי מאד ותמיד נשא שיען
זול. ולמה יקרנו אותו? הוא לא היה פקח כל כך, שיהיה לו
שונאים. אמנם הוא היה צייר אמן מאיין. אבל אפשר לו לאדם
לצייר כוויילסקין ולהיות עם זה משעמם למדי. רק פעם אחת עיין
אותו, זה היה לפני כמה שנים, כשאמר לי, שהוא מעריך אותך עד
לשעוק, ופי אתה המושג השליש ביצירתו.

— אני אהבתי אותו מאד — אמר דוריאן בקול עזוב קצת —
ואולם האין הנביות אומרים, שהוא נהרג?

— אה, כן, כך כותבים עתונים אחרים. אבל אין זה מתקבל
על לבני יודע אני כי יש בפארו מקומות של סנה, אבל לא איש
כבזיל ילך שמה. הוא לא היה סקרן. זה היה ראש הסרונותיו.

— מה האמר, הארי, אם אינו לך, כי אני הנבתי את
בזיל? — אמר דוריאן; ולאחר שהוציא הדברים מפיו הניח אליו בעיניו.

— אני אומר, יודי היקר, שאתה רוצה להתגבר בתפקיד,
שאינו הולם אותך כלל. כל פשע הוא המוני, כמו שכל המניות
היא פשע. אין אתה מסוגל, דוריאן, למעשה רצח. אז לי מאד אם
אפגע בשחצונתך באמרי זאת, אבל אני מנחחך כי כן הוא פשעים
באלה הם נהלת המעמדות השפלים. ואין אני מננה אותם כל
עיקר בגלל זה. אני חושב, כי הפשע הוא להם מה שהאמנות היא
לנו: פשוט, החבולה לחוש הנשורת בלתי מאויות.

— תחבולה לחוש הנשורת? התחשוב אפוא כי מי שהרג
את הנפש יוכל לעשות שוב מעשה רצח כזה? אם האמר כן, לא
אזמין לך.

— אה: כל דבר שאדם שונה בו לעתים קרובות, סימני נשמה לו

לתענוג — קרא לורד הנרי נצחוק — וזו אהו מסודות נהנים ביהודי השונים. ואולם נראה לי, כי הרצח הוא תמיד שגאה. לעולם אל יעשה אדם דבר שאי אפשר לשיח בו לאחריו בפעולה. אבל נדל נא מבזיל המסכן. מי יתן ויכולתי להאמין, שמיתרתי היתה רומנטית, כמו שאהיה משער; אבל איני יכול להאמין באת. יתרו קרוב לאמת, שהוא נפל מן האומניבוס לתוך הסירה, והקטרוקסר השקיע את הרבה. כן; לפי דעתי, כך היה קצו. אני הוצא איתו בדמיוני שוכב על גבו בתוך אותם המים הרלוויס-הירוקים עם הספינות הכבדות השפות על פניהם, וקני הסוף הארוכים שהסתגשו בשערותיו. יודע אתה? לפי דעתי לא היה יכול עוד ליצור יצירת חשובות. בעשר השנים האחרונות הלך כח יצירתו הלך ונפדה.

דוריאן נאמת, לורד הנרי עבר אל קצה החור והתחיל מחליק את ראשו על התוכי פגני המשוהה, עוף גדול אמון הנראה אדם הכרובולת והזנב, שהתנענע על גו של במבוק. כאשר נעתי בו אצבעותיו החדות של לורד הנרי, הוריד את עפעפי הלבנים של עיני הזכוכית השחורות והתחיל מתנדנד לפניו ולאחרו.

— כן — הוסיף לורד הנרי בשונו על עקבו ונדושיאז מטפתו מניסו — כח יצירתו היה פוחת והולך. נראה אני לי דברמה. אגדה משאת נפשו. כשהולדה הריעות ביקך ועיני, חבל היא מהיות אמן גדול. מדוע נתפרדה חבילתכם? אל נכון היה עליך לסורה. אם כן הוא, אז לא סלה לך לואת עד עולם. כך דרנם של כל הסרתנים. כדרך אגב: מה היתה אחריתה של התמנה הנפלאה אשר אינו אותך? כמדומי שלא ראיתיה מעת נמר מלאנתה. את, נוכרתי שלפני כמה שנים ספרת לי, כי שלחת אותה לסילפי ונודך אגדה או נגנה. האם לא נמצאה? חבל! זו היתה נאמת מעשה ידי אמן. וזכר אני כי חפצתי לקנותה. חבל שלא קניתיה. היא היתה מיצירותיו המעולות של בזיל. מי אן נרפטה יצירתו לאיורה העניסה משונה של איירות נרועה ומחשבות טובות, הנותנת המיד את הנות לבעליה להקרא אמן בריטי טיפוס. ההודעת על דבר האגדה? עליך היה לעשות זאת.

— שכחתי — ענה דוריאן — כמדומני שהודעתני. אך נאמת לא מצאה התמונה חן בעיני מעולם. מצטער אני ש"ישנתי" בשבילך. וזכה שניא עלי. למה אתה מדבר על אידותי? היא הזכירה לי המלי אתם החרוזים המשובטים שבמחזה אחד — כמדומני "המליט" — הלא זה דבריהם:

«כמו ציור של יגון,

פנים בלי לב».

כן, לזו נדמתה.

לורד הנרי נתן כצחוק קולו: — "אדם המתחכם אל החיים נאמן, מוחו הוא לבו" — ענה וישתקע בכורסה.

דוריאן נהי הניע בראשו ופרוט על מונעני הפיאנו אקורדיוס הים אחרים. — "כמו ציור של יגון — שנה נננו — פנים בלי לב".

הכרו הנדול ממנו נשען על גב הנסא ויבט אליו בעיניו הסנוניות למחצה. — "בדרך אגב, דוריאן — אמר אחרי הפסקה קצרה — מה יועיל לאדם אם קנה את כל העולם כלו ואבד — אך אפרים חבריות? — את נשמתו.

המענינה נפסקה פתאום, ודוריאן נהי לנתע לאחורו ויבט אל רעהו בעינים קמות. — מדוע אתה שואל אותי בדבר הזה, הארי? —

— חבני הטוב — ענה לורד הנרי בהרימו את גבות עיניו טרמיה — אני שאלתי אותך, יען טי דמיתי, שיש טיכלתך לענות על השאלה. ולא יותר. ביום הראשון לשבוע זה התהלכתי כהייד

סאניק, ובקרבת קשר השיש האיתי כנופא קטנה של אנשים לבושים בנדי עני עימדים ומקשובים לדבריו של מטוף המוני, מאותו הימן המצוי

ברחובות לונדון. ובגשתי שמעתי את המטיף קורא בקול רם אל שומעיו את השאלה אשר שאלתיך. הוא עשה עלי גושם דרמטי.

לונדון עשירה מאד במחזות משונים כאלה. יום א' גשום, "קדוש" משונה באודת גומי, שרשרת של פרצופים חרוסי-חולנים תחת גג

נקוב של מחסות מטפספות, ומימרא מפליאה נורקת באויר בקול חד מתוך שפתים היסטיריות, — זה היה נאמת יפה ומיוחד במינו,

מעט סנסטיבה, הפאתי להגיד לאורנו הנטיא, כי יש נשמה באנשים
אבל לא נאדם. אך יש לשער שהיא לא היה מנין את דברי.

— אל נא, הארי! הנשמה היא מעצמות איומה, אשר
לקנותה, למכרה ולהחליפה. אפשר להדשלה ואפשר לשללה. יש
נשמה בקרב כל אחד מאתנו. אני יודע זאת.

— האם נשמה אלה כי כן הוא נאמת, דוביאן?

— נשמה נבהלת.

— את, אם כן, מעות היא בידך, אילוניה. דברי, שאנחנו

נפוחים באמתתנו המוחלפת, הוא תמיד דבר שאינו נמצאית. והיו
הנורה שנתנה על האמונה, והיו המוסר הווצא מן הרומנסיות. למה
אתה מעמיד פנים וועשים כל כך? אל לא נבוננו ונאש! מה לי ילד
ולאמונות הספלות של דורנו? אנתו עוננו נבר את האמנה הנשמה
האדם. אלא, נון לי דבר-מה. נון לי תקופותיה, ומדי ננו, תמיד לי
בלחישת, אך עליה בידך לנשור את עלומיך. בודא יש אתך "טעלה",
תחבולה שנסוד. אני גדול ממך רק עשר שנים, ונבר אני מקיפס
וכתום ובלה. ואתה, הנך מעט סלא, דוביאן. מעולם לא היית ישר
ומלנב כמו בערב הזה. הוודך עתה מוכירה לי את היום אשר
ואיתך נפסם הראשונה. אז היית חוקר ונישן נאמה, ונכלל-בניה
שאנה מאירה. נסובן שנית, אך לא נמראך. הפך הייתי, שתכלה לי
את סודך. למען השב לי את נעורי, נסון אני לעשות כל מה שיהיה
מעני, חוק מנימנסטיקה, השעמט שחרית והתנהגות נהונן. נעורים! אין דבר
אשר ידמה להם. אך אולת היא לנבר על בערות הנער. האנשים
המעשים, שאני שומע עתה לדעותיהם נקאת נבוד, הם אעירום מעני
מאד. הם נראים נאלו קדמוני, נאלו עטרו אותי. החיים נלו להם
את פלאם האחרון, ואשר לאנשים הנאים בימים, לדעותיהם הם
אני מתננר תמיד. אני עושה זאת מתוך פרינציפיון. נשאתה שואל
לדעתם על מעשה שהיה ארמול, הם מוסרים לך בחשיבות מיוחדת
את הדעות, ששררו בשנת 1820, נשהגדות היו לנבשים שהמקאות
אדוכים ומאמניים לכל דבר ונבערים מטל דעת. מה יפה מנינה זו
שאתה מננן! תאז אני לדעת, האם חנר אותה שופן במאורוקה, נשאל

הים המזרחי והשקט מסתובב לנוודו ורסיסים מלווים נהוו אל חלונות
היא רוממית עד להפליא. מה מאושרים איתנו, שנשארה לנו לפחות
אמנית אחת, שאינה מחקרת! — אגא, אל נא תפסקי. עתה נפשי
למוסיקה בערב הזה. נדמה לי, כי אתה אפולון העלם ואני מרסיאס
השומע למענותי. יש לי דאגות שלי, דוריאן, שגם אתה איך יודע
מהן כלום. הפרגודיה שבוקרה אינה זו, שאיתנו מוקינים, אלא זו,
שאתנו ישארים בנעורתנו. אני משהומם לפעמים בעצמי על המימורי
וגלוי לבטי. אה, דוריאן, מה מאושר אתה! מה נפלאים החיים אשר
בלית! אתה שתית את כוסו של כל הענוג והענוג עד תומה. אתה
סחטה את הענבים אל הקד. שום דבר לא נסתר ממך. ועם זה עבר
עליך הנבל בקילות של מוסיקה. הענוות החיים לא השאירו
בך כל פוס. הן עוד איתו שהיית.

— איני עוד איתו שהיית, האני.

— לא, עודך כמו שהיית. האני אני לדעת, איך יעמדו יתה

ישו היך. אל נא השחרתם בנבושי יאן ונפשויות. עתה הן כליל
השלמות. אל תעשה את עצמך פנום ומצומצם. עתה אין בך כל
דופי. לשוא הניע בראשך: אתה יודע כי כן הוא. ומלמד זה, דוריאן,
אל תשלה את נשך. החיים אינם נשמעים לראון ולמחשבות טובות.
החיים הם ענין של עצמים ונימים ורזאים, שברקמו לאדם, אשר נדם
מקנן הניעין והיוה התאווה. יכול אתה לחשוב את עצמך נסוה מכל
דע והסן עד כל אסון ופתון; אבל גוון אצט במקרה בחדר אי נשמי
בוקר, היה כושם מיוחד, שאהבת לפנים, המעורה בקרבך וכרונות
עצמים, הרוו של שירה נשכחה, שנודמן לעיניך שוב במקרה, קטע של
מנגינה, שחדלת זה כבר לנגן — אלה הם הדברים, דוריאן, שבהם
תלואים חיינו. ברוינינו מדבר בענין זה באחד מספריו; אבל גם חושינו
מוכיחים לנו אמתת הדבר. יש אשר פתאים נודף סביבותי ריחו של
הלילך הלבן, ואז יקים זכרוננו לפני את החודש היותר משונה, שעבר
עלי בימי חיי. אלו יכולתי להמיר אתך, דוריאן! העולם נתן את
שנינו לנחופים, אבל אתך העריץ תמיד. והם יערוצוך כל הימים.
אתה הן הטיפוס, שדורנו מנקש ורוא למצאו. אני שמח מאד, שלא

פעלת מימין מאומת: לא חשבת כל פסל, לא אצרת כל תמונה,
וטלל לא יצרת כלום. החיים הם הם האצטרת שלך. אנה עשית
את עמך שופט למסיקו, ימך הם דמוניסים שלך.

דוריאן קם מאל השיאנו ועבר את ידו בין שערותיו.

— כן, נפלאים היו ימי חי — אמר נפשל קולו — אבל אין
ברצוני להמשיכם סדר, האני, ואהב אל לא תדעו אלי דברי
התפעלות משונה סאלה. אין אנה יודע הנל על אהובי, ואני חושב,
מי אלו ידעת, או פנית גם אנה אלי עורף, אנה מאחק? אל תצחק!
— מדוע חזלת לנני, דוריאן? שם ונני לי שום אנה הנקסרונה.

ראה את הורה הגדול, כעין הדגש, התלוי מאייר הערפל. הוא
מצפה לקסמך, ואם תנני, ישפיל לזרת אל האומה. איך הוזה?
אם כן נלכה אל הקלות. זה היה ערע נעים, נמר לא אנה
בנימיות. שם תקלוב יש נפש אהר אשני ראש הפאה הוא לדעת
איתך — זה לורד פול האציר, בנו הנטור של טרנמרת. הוא טור
תקב את הנידי אלאך ונקט ממני לדאגתו לפטיך. הוא טורו נחמד,
דומה קאר אליך.

— אקוב מי לא — אמר דוריאן ועיניו פיקו עשתת — אל
אני עיף מאד חיים, מאני, אין את נפשי ללכת אל הקלות. דבר
השנה האנה עשנה ואני נצרת לזקנים לשכח.

— שם לא ערד אתי. מעולם לא היפנת לנני כמו נעמ הורה.
המנע שלך היה נפלא. מעולם לא ברגשתי בו הנעה עמוקה כל כך.
— זהו מפני שאני נטון לביטח דברי — ענה זה מאחוק — טור
השתדלתי, מפני.

— לי אנה הוא אם חשבתה ואם לא חשבתה, דוריאן —
אמר לורד הנני — אנה ואני נהיה תמיד יחדים.

— ואלום אנה הנעלת אתי פעם אנה טפסר שנתת לי.
לזאת לא אנטל לסלות לך. האני, הנמטתי, שלעולם לא תשאיל את
הספר לאישי. מרת טו!

— נערי דמות, הנך מתחיל מאצת ונתמים להנשיף מסרי, ערד
מעט תסינו טהאצות ננעל תשנה נמור, ותהיה את העם מל

איהם החסאים, שהיו לך לונא. אבל הנך נעים ויפה יתנו מדי מעשות נאצת. ומלכד זה, ללא הועיל הוא. אנה ואני הננו מה שהננו, ונהיה מה שנהיה. ואשר להרעלה על ידי ספר, זה דבר שאי אפשר. האמנות אינה משפעה כלל על מעשינו. ולא עוד אלא שהיא מעירה את החשוקה לפעול ולעשות. היא עקרה באינה. הספרים, שהעולם קורא להם „א' מוסריים“, הם הספרים המראים לעולם את הרפתו. וזה הכל. אבל אל נא נדושה עתה על עיני ספרות. בוא אלי מחר: אני נכון לרנב נאצת עשרה, ואני נוכח לרנב יחדו. ואחר אקחך אתי לסעוד אצל לידי בריסקים. היא אשה נחמדה, ונאונה להתעשן ארך על דבר ידועות קיר, שהיא אומרת לקנות. ובכן בוא ונלך אליה יחדו. או אולי נסעוד אצל הדונסית הקטנה שלנו? היא מתאוננת, שאינה רוצה אותך עוד. אפשר שנבד קצת בגלדים? אני ידעתי את מראש. לשונה המחונמת מניעה את העצמים. איך שיהיה, בוא אלי נאצת עשרה.

— האמנם נחוק הדבר, האני?

— טובא. הפאק נפלא עתה למראית. דומה אני, כי מעת שנמשנו נפעם הראשונה, לא היו עמי הלילך שנו ישים כל כך נאצת זו.

— טוב. אני אהיה פה נאצת עשרה — אמן דוריאן — שלום לך, האני. — ונאשר הנע עד הפתח עמו תחתיו רנע קטן, נאלו היה לו עוד מה להגיד. אנה נאצת ונאצ.

ה.

הלילה היה נעים מאד, חם כל כך, שהוא הניח את אדרתו על גרועו, אף לא שם את מספרת המשי על איאנו. וכשהוא הולך לאסו ומקטר סיגרופה, עברו על פניו שני אעירים לבושים פראקים, והוא שמע בלתיש האחד לרעהו: זה דוריאן ג'י. הוא זנו מה נעים היה לו לפניו, נשרהאז עליו נאצת, או הניפו עליו אז דברו עליו.

ואולם עשיתי כבוד ולאח לשמוע את שמו. עיקר חזו של הנסח, אשר נסע אליו בעת האחרונה לפעמים קרובות כל כך, היה כזה, שיש לא ידע איש מי הוא אל הנסח, שעודו כה את האהבה אליו, אמר וזהו אמר, שהוא עני, והוא האמינה לו. פעם אבת אמר לו, כי הוא איש רע מאד, אך היא אהבה לזכרו ותען, כי הנשעים הם תמיד זקנים מאד ומטוענים מאד. מה יפה היה הצחוק שלה! ממש שירת הביטלי. ומדו נחמדה היתה נשמלת הכרתן שלה ועמנועתה רחבת השוליים! היא לא ידעה דבר, אבל לה היה כל מה שאנו לו. כאשר בא דעיתה מאז את משנתו יושב ומחכה לו; וישלחנו לשכנו לישון, ונעצמו השתדע על הרפודה נחרד הספרים והתחיל מחרוזת כוכבים אחרים, שהגיד לו לזרד הנרי.

האמת הרבר שלא יוכל האדם להשתנות? הוא חש נענועים עזים על סהרת התום של נעוריו — הנעויות האמורה-הנוריות, כמו שאמר פעם לזרד הנרי. הוא ידע כי סמא את עצמו, כי קלקל את רוחו וסרס את דמונו, כי השפיע לנעה על אחרים, ועוד שמה באכזריות לאדם, וכי פרע לשמאה דוקא את הנפשות היפות והרוחות הניינים, שנמשו ארזו במסלת חייו. אבל כלום אין לזה שום תקנה? האם אין לו עוד כל תקנה?

היו על רגע השנעון, אשר נגודל לבנו ונפערת יצרו נעקד מפי הדפלה, שהתמונה תשא עליה את סגל שנותיו, והוא יתנוסס כל ימיו ביפעת עלומים! כל הרפת חייו נאה לו מן התפלה המסופפה הזאת. הלא טוב טוב היה לו אלו טא העונש תיכף אחרי כל הטא והטא. בעונש יש נקיון, וברך. לא, "סלה לנו לעונותינו", כי אם "יסר אותנו על תועבותינו", כן היה צריך האדם להתפלל אל אלדו המשפט והיושר.

הוא המגולף פתוחי דמיון נפלאים, אשר נתן לו לזרד הנרי לתשורה לפני כמה שנים, עמד על השלחן לפניו, והקופודונים לפני הדגלים אשר מסביב למסגרתו, הוצו פנים שוחקות כמקדם. הוא לקח אותו בידו, כמו טאורתו ליל זוערת אשר בו נלה בראשונה את השניים טדמונת הפנעים, ופעמים תועות ועבורות מדמעה הניס אל

פני הקודמים. נפש אחת, אשר אהבה והעריצה אותו כאלהים, נתנה אליו פעם אחת מנתנו שנינו, שסיימה בדברי עבודת אלילים הללו: „העולם נשתנה, יען כי אתה נבראת מזהב ושן. קני שפתותיך כיתנים מחדש את ההיסטוריה“. הוא נזכר עתה בפרזה זו, ושנה אותה פעמים אין מספר. ופתאום היה לו יפיו לתועבה, וישלך את הואי ארצה, וירמסהו ויכתתהו בעקבו לשברי כסף. היופי הוא הוא שאנו והחרוב איתו, היופי והנוער אשר עליו התפלל. אילו לא שני אלה לא היה כל כחם על חייו. יפיו היה לו רק מסכה, והנוער — קלסה. ומה היא הנערות באופן היותר טוב? עת הבוסר, הירקון, עת של מעמדי נפש אויליים ורעיונות חולניים, למה זה לבש את בגדי העבדות שלה? הנערות החריבה אותו.

מיטב שלא ירהר כלל בעבר שלו. את הנעשה אין להשיב ואין לשנות. עליו לשים עתה מעיניו בו בעצמו ובעתידו. גימס וין טמון בקבר בלי שם בחצר קברות בסילבני. אלאן קמבל המית עצמו בידיה באחד הלילות בלבדסטרוין שלו, ואת הסוד, אשר הברויהו דוריאן לדעת אותו, לא גלה. ההתרגשות על דבר התעלמותו של בייל האלוארד, השתקע בקרוב גם היא. היא כבר הולכת ופוחתת. ובכן אין כל סכנה נשקפת לו. וכאמת לא מיתתו המשונה של בייל האלוארד הוא שהעיקר עליו ביותר. מיתתה המתונה של הנשמה שבקברו היא הנותנת לו לב רגו ומלבישה אותו חרדות. בייל צייר את המונתו אשר קלקלה את חייו. זאת לא יכול לסלות לו. התמונה אשמה בכל. בייל דבר אליו דברים, שאין לשאתם, והוא סבל אותם באורך כוח. הוצא היה רק שירוף דעת של רגע. ואשר לאלאן קמבל, הלא הוא אבד עצמו לדעת, מתוך בחירה חפזית, ואין זה נוגע כלל לו, לדוריאן.

חיים חדשים! זהו מה שדרוש לחפצו. לזה הוא מצפה. וכבר התחיל בנד. על כל פנים הלא המל על נפש נקייה. הוא לא יוסף עוד להביא את החום לידי נסיון. הוא יתנהג כהונן. ומדי השבו בראי מירטון. השתוקק לדעת, אם בא עוד שני בתמונה הסגורה בחדר העליון. אל נכון אין הוא עוד אינמה כמו

שהיתה אולי, כאשר עמו חיו, יצאה להעמיד מעורבה את כל עקבותיהן של התאונות הנסרות. ואולי כבר נמחו עקבותיהן. עלי לעלות ולראות.

הוא לקח את המנורה מעל השלחן ויעל בלאט אל הדר העליונה. בפתחו את הדלת ירד צחוק של שמחה על פני המפלאים בעלומיהם, ויעמוד רגע קצת על שפתיו. כן, הוא יושב את רגלו, והתמנה התענה, אשר הסתיר מעיני כל, לא תהיה לו עוד לזעה. הוא הרגיש כאלו נטלה כבר המעמסה מעליו.

במנחה שלמה נכנס אל החדר, ויעל את הדלת אחריו במשפטו כל הומים, ויסר את מכסה הארגמן מעל פני התמונה. זקרת מטאט ודמה התפוצצה מן שפתיו: הוא לא מאז בד כל שנוי, מלבד אשר מן העינים הצצה מרמה ומסביב לשפתים התפתלו קמטי התנועה. התמונה עודנה נתעבה — ואם אפשר: עוד יותר משדוהה — ואל הארגמן, שהסתים את הוד, נראה עו יותר ודומה עוד יותר לדם שפך מקרוב.

דוויאן הודעו. האמנם רק השחצנות היא שעוררה אתי לעזיב את המעשה הטוב היחידי שלו? או הצמאן להרגשה עזה חדשה, כמו שרמז לו לורד הנרי בצחוק שלו המלא לעג? או אולי התשווקה לשחק בתפקיד, המנוחה אותנו לפעמים לעשות מעשים שהם נדירים יותר ממה שאיתנו בעצמנו? או אולי כל אלה הסנות ביד? ומדוע נדל הכתם האדום מאשר היה? הוא נשה מציעת מנאלה על פני האצטעות המקומסות. היה דם גם על היגלים, כאלו שפספ עליהן מלמעלה — וגם על הוד אשר לא הפשה בסבון. הילך ויתודה? האם סוגת כל זה היא כי יתן תודה? כי ילך וימסר עצמו למשפט מות? הוא יתן בצחוק קולו. הוא הרגיש שזה העין שניעון ומלמד זה, גם אם יודה על עונו, מי זה יאמין לי? הלא אין כל זכר וכל שרוד לנצח, וכל אשר היה לו נסע מן העולם. הוא, דוויאן, שרף בעצם ידיו כל מה שישאר ממנו כבוד מרבה. הלא הנל יאמרו לו, כי פשוט, נא מדעתי. ואם יעמוד על תודתו, יאסורו כבוד המשושעים...

ובכל זאת הלא חונתו היא להודות, לשאת תרופה ומסר עמו קבל עם. הלא יש אלהים הדירש מן האדם להגיד פשעי לא רק לשמים כי אם גם לארץ. כל אשר יעשה, לא יסדר אותו, עד אשר יודה על עונו. עונן? הוא הניע את בתפיו. מיתרו של בוייל האלואיזד לא נחשבה בעיניו מאד. הוא חשב על אדות דפי מירסון. כי זה היה ראי לא נכון, אותו הראי של נשמתו אשר הביט בו. שחצנות? סקרנות? חנופה? האמנם לא היה נמעשה פרישתו שום דבר מלמד אלה? לא, כאן היה יותר מזה, — כך, לכל הפחות, חשב הוא. אך מי יוכל להגיד כהחלש? ... לא! לא היה כאן שום דבר יותר. מתוך שחצנות חמל עליה. מתוך חנופה לנש אורה של טוב לב. מתוך סקרנות נסד לנבוש את יארו. עתה הונטר לו כל זה.

אבל אותו הרעח — האמנם ירדוף אותו כל ימי חייו? האמנם לא יוכל לפרוק מעליו עד עולם את סבל הענן? או האם ילך ויודה על עונו? לא! עוד נשארה מקצת עדות אחת נגדו. התמונה עצמה — זוהי העדות. אך גם אותה יבער מן העולם. מדוע לא עשה אתה כלה עד כה? בעת הראשונה הרגיש קורת רוח להתבונן בה ולבאזות אך היא הולכת ומשתנה ומוקינה. אך זה כבר חדל להתעני על המראה הזה. להפך, התמונה הניסה שנה מעיניו. נשחיה בדרך צנה אותו הפחד, פן תשונה עין זה. היא המופה טפה של מרה שחורה בכל תענוגותיו ותאזותיו. וכרונה לבדו ערנב לו הרבה הנעי שמחה. היא היתה לו מוסר לבו. עליו לבערה!

דוריאן הביט סביבותיו וירא את השכין אשר דקר בו את בוייל האלואיזד. הוא נקה אותו פעמים רבות עד אשר לא נשאר עליו בתם, עתה הוא ממורס וממורק. אותו השכין שהמית את הציר, ימית גם את יצירת הציר וכל הנרוך בה. גם את העבר ימית, ועמיתו של זה תהיה לו נאלה. הוא ימית גם אותם היינשמה האיזמים, ונאשר יחדלו אזהרותיה המתירדות, או ינוח בשלום לבטח. הוא אהו את השכין ויתקערהו בתמונה.

נשמע קול זעקה וקול מפלה. הועקה, זעקת נסיסה ויאיש, היתה איזמה כל כך, שהמשרתים התעוררו משנתם בבהלה ויחלו בדערה

מתדריהם. שני גנטלמנים אשר עברו בעת ההיא את הכנר, עמדו תחתם וישיבו למעלה אל חלונות הבית הגדול. אחרי כן היסיפו ללכת, עד אשר פגשו בשומר ויוליכוהו אל הבית. הלז עלצל בפעמון פעמים אחדות, ואין קול ואין עונה. הבית היה אפל כלו, מלבד אור נדה בחלון של חדר העליוה. השומר המתין רגעים אחדים, ואחר הליך ויפתח בפתח השער באחד הכתים אשר מנגד, לראות איך יפול דבר.

— למי הבית ההוא, שומר?—שאלהו הזקן שבשני הגנטלמנים.

— למי דוריאן גרוי, אדוני — ענה השומר.

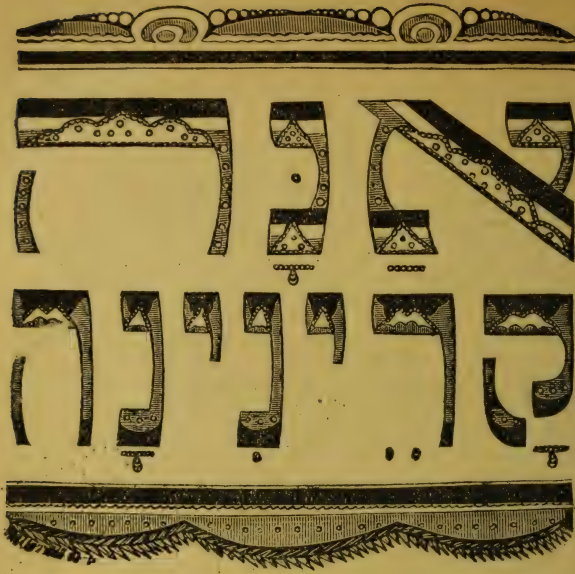
הגנטלמנים הביטו איש אל רעהו, ובלגנתם משם צחקו בנזוף.

דאחר מהם היה יודו של סיר הנרי אשטון.

ושם בבית באגף המסור לרשותם, נדננו המשרתים הלבושים למתצה איש אל רעהו בקול מלחשים. מרת ליף הזקנה בנתה ופרשה בנפשה. פרנסיס היה חור כמות.

לאחרי רבע שעה לקח ארתו את הנכד ועוד אחד מן המשרתים ויעלו שלשתם במעלות. הם דפקו בדלת — אין עונה. הם קראו בקול — דממה עמוקה. לבסוף, אחרי אשר נסו לשבור את הדלת ולא עלתה בידם, עלו על הגג ומשם ירדו אל המעקה שלפני חלון החדר. החלון נפתח על נקלה; בריחיו היו ישנים ורעועים.

כאשר נכנסו אל החדר, נשקפה אליהם מעל הקיר תמונה נהדרת של אדונם כמו שהוא, כמו שראו ארתו לפני שעות מועטות, ככל הוד תפארתו ויפעת עלומיו הנפלאה. ועל הרצפה שכב איש מרת, הדרור בלבושו, ושכין תקוע בלבו. פניה היו מקומטים, כמושים, ומעוררים געל נפש. ורק לאחרי שבדקו את טבעות אצבעותיו, הנידו וידעו מי הוא.

רומן בשמונה חלקים
 מאת ל. נ. טולסטוי.

הרגום י. א. טריווש.

מוסקבה, תרע"ח.

אנה קרינינה

(משנת 1873 עד שנת 1876)

ספר ראשון.

חלק ראשון.

א.

כל הבתים הברוכים דומים זה לזה, וכל בית שאין הברכה שורה בו צלותיו משונות משל חברו.

בבית האובלונסקים רבה העזובה והמבוכה. לאם הבנים נודע, כי בעלה התנה אהבים עם הצרפתית, שהיתה קודם לזה מורה-אומנת בביתם, ואז הודיעה האשה לבעלה, כי לא תוכל עוד לשבת אתו בבית אחד. אותו המצב נמשך זה היום השלישי ויהי לדאבון נפש מורגש מאד גם לו ולה בעצמם, גם לכל בני הבית ומשרתיו. כל בני הבית ומשרתיו הרגישו, כי אין טעם בישיבה זו שהם יושבים יחדיו, וכי האורחים המזדמנים לאחד הפינדרקאות המצוים בכל מקום, קשירים זה בזה יותר מהם, מבני ביתם ומשרתיהם של האובלונסקים. היא לא יצאה מחדריה; הוא לא היה בביתו זה היום השלישי; הילדים רצו הנה והנה בכל הבית כתועים בדרך; המורה האנגלית התקוטטה עם הממונה על הכלכלה ותכתוב פתקה לרעותה ותבקש מאתה למצוא לה מקום אחר; הטבח הלך לו עוד אתמול בשעת סעודת הצהרים; המבשלת הפשוטה והרכב בקשו את פטוריהם.

ביום השלישי אחרי התגלע הריב הקיץ הנוסיך סטיפן ארקדיביץ אובלונסקי—המכונה בספירות הגבוהות שלו סטיבה—בשעה שהיה דרכו להקיץ, בשמונה שעות בבוקר, לא בחדר משכב אשתו, כי אם בחדר עבודתו, על דרגש סאפיאץ. הוא הפך את גופו הבריא והמפונק על נוצות

הנחושת שבדרגש, כאילו רצה לשוב להרדם לזמן רב, ויחבק בחזקה את הכר מצדו השני וילחץ אליו בלחיו; אך פתאום נתר ממקומו וישב על הדרגש ויפקח את עיניו.

„כן, כן, איך היתה זאת? שאל בלבו, בזכרו את חלומו. איך היתה זאת? כן הוא, אלבין עשה משתה בדרמשטדט; לא, לא בדרמשטדט, כי אם באחד המקומות שבאמריקה. כן הוא, אך באותו מעשה היתה דרמשטדט באמריקה. כן הוא, אלבין עשה משתה על שולחנות של זכוכית, כן, והשולחנות שרו: *Il mio tesoro*, גם לא *Il mio tesoro*, כי אם נגון טוב מזה, ואיוו בקבוקים קטנים, שהיו באותה שעה גם נשים, ככה זכר את חלומו מעט מעט.

עיני סטיפן ארקדיביץ התחילו נוצצות באור שמחה, וידבר עם לבבו בצחוק קל: „כן, טוב היה, טוב מאד. עוד הרבה מן המובחר היה שם, אך אין להגיד במלים וברעיונות, גם להביע זאת באיזה אופן בהקיץ אי אפשר. ולמראה רצועת האור הבוקעת מאצל אחד ממסכי החלון העשויים ארג-צמר, הוריד רגליו בטוב-לבב מעל הדרגש, וימשש בהן וימצא את סנדליו המחופים סאפיאן מוזהב מעשה ידי אשתו שרקמה לו (לתשורה ליום הולדתו בשנה שעברה), ובלי עמוד על רגליו, הושיט ידו, כמו שהיה רגיל זה תשע שנים, אל המקום שמעילו הביתי היה תלוי שם בחדר משכבו. וברגע ההוא זכר פתאום כיצד ומפני מה הוא ישן לא בחדר משכב אשתו, כי אם בחדר עבודתו; ומיד סרה בדיחתו מעל פניו ומצחו נתקמט.

„אח, אח, אח! א! א! געה באנחה, בזכרו כל אשר קרהו! ובדמיונו חזרו ונשנו לפניו כל פרטי הריב עם אשתו, כל קשי מצבו שין עצה לנגדו, והכרת אשמתו הציקה לו יותר מכל.

„כן הוא! היא לא תסלח ולא תוכל לסלוח. וביותר נורא הדבר, שבאשמתי כל זאת, — באשמתי זאת, ואשם אינני. זאת כל הדרמה שבאותו המאורע — הרהר בלבו. — אח, אח, אח! בטא בשפתיו ביאוש ויזכור את הרשמים היותר קשים, שנעשו עליו במריבה הזאת.

רע מכל היה הרגע הראשון, כאשר בא שמח וטוב לב מהתיאטרון, ואגם גדול שבגדולים בידו בעד אשתו, ולא מצא אותה בחדר האורחים,

וגם בחדר עבודתו לא מצאה, ויהי לפלא בעיניו, ולאחרונה ראה אותה בחדר המשכב, והפתקה הארורה, שגלתה את כל הסוד, בידה. והיא, דולי אשתו, העסוקה והטרודה כל היום, שדעתה קצרה בעיניו, ישיבה בלי נוע והחזיקה את הפתקה והביטה אליו בפני פחדים ויאוש וחמה.

— מה זאת? זאת? — שאלה אשתו וְתור על הפתקה. ולזכר הדבר הזה הצטער סטיפן ארקדיביץ ביותר, כמו שיקרה בחיים פעמים רבות, לא על עצם המאורע, כי אם על דרך התשובה שהשיב על דברי אשתו אלה.

באותו הרגע קרהו כמקרה כל האנשים, בזמן שמעידים בפניהם פתאום שעשו דבר מכוער מאד, הוא לא השכיל להעמיד פניו כראוי למצבו זה נגד אשתו כשנגלה עונו. תחת אשר היה לו לעשות עצמו כמי שנעלב הנם, לכחש, להצטדק, לבקש סליחה או לשתוק שתיקת בוז — כל זה היה נאווה לו יותר ממה שעשה — עברה על פניו פתאום שלא ברצונו («ריפליקסי המוח שבראש», אמר בלבו סטיפן ארקדיביץ, שהיה מאוהבי הפיזיולוגיה), שלא ברצונו כלל, בדיחתו המצויה אצלו, אותה הבדיחה הטובה, שבגלל זה היא גם טפשית.

על הבדיחה הטפשית הזאת לא יכול לסלוח לעצמו. דולי ראתה אותה ותרעד כמו ממכאוב בשר, ובחום לבבה המיוחד לה המטירה עליו מלים קשות הרבה מאד ותנס ותצא מן החדר. מאותה שעה מאנה לראות את אישה.

„בדיחה נבערה זאת היא שעכרתני“, אמר סטיפן ארקדיביץ בלבו.

אך מה עלי לעשות? מה לעשות? דבר עם לבבו ביאוש ולא מצא מענה.

ב.

סטיפן ארקדיביץ היה איש אמת בדברים שבינו לבין עצמו. הוא לא יכול להתכחש ולאמור לנפשו, שהוא מתחרט על מעשהו. הוא

לא יכול להתחרט, על אשר, בהיותו בן שלשים וארבע שנה, טוב רואי ונוח לאהוב, לא דבקה נפשו באשתו, שהיתה אז אם לחמשה ילדים חיים ולשנים מתים וצעירה ממנו אך שנה אחת. הוא התחרט רק על כי לא השכיל יותר להסתיר את הדבר מאשתו. אבל הרגיש הרגיש את כל כובד מצבו, וצר היה לו על אשתו, על בניו ועל עצמו. אולי עלתה בידו יותר להסתיר חטאותיו מאשתו, אילו שער, שהידיעה הזאת תעשה עליה רושם כזה. כראוי לא ברר לעצמו מעולם את השאלה הזאת, אך במקצת נדמה לו, כי אשתו מבינה מכבר, כי איננו נאמן לה, והיא עושה את עצמה כאינה יודעת. ולא עוד אלא שנדמה לו, שבשביל שתשש כחה וקפצה עליה זקנה וסר יפי מראה, והיא כיום אשה פשוטה, שאינה מצוינת בשום דבר, רק אם טובה לילדיה, מן היושר הוא, שתכנס עמו לפנים משורת הדין. והנה הוא להפך.

„נורא הדבר! אי, אי, אי! נורא מאד! — שגן סטיפן ארקדיביץ לעצמו ולא יכול למצוא כל עצה. — ומה טוב היה כל זה קודם לאותו המאורע, מה טובו חיינו יחדו! היא היתה שמחה, מאושרת בילדים, ואני לא הפרעתיה מכל מעשה ואתן לה לטפל בילדים ובהנהגת הבית ככל אות נפשה. אמנם לא טוב הדבר, שהיא היתה מורה בביתנו. לא טוב הוא! מדרכי הדיוטים ומגונים הוא לעגוב על המורה שבבית. אבל מה נחמדה מורה זו! (הוא זכר היטב את עיניה השחורות והמביעות ערמומיות ואת גיחוכה של מדמואזיל רולאנד). אך הן כל הימים אשר ישבה אתנו בבית לא הרשיתי לעצמי מאומה. ורע מכל—מה שהיא כבר... כמו בכוונה נהיה כל זה! אבל מה עתה, מה יש לי עשות?

תשובה לא נמצאה, חוץ מהתשובה הכללית שהחיים משיבים על כל השאלות המסובכות שאין לפתרון. התשובה הזאת היא: יש לעסוק בצרכי היום, כלומר: להסיח את הדעת. על ירי שנה אי אפשר לו עוד להסיח דעתו, לפחות אי אפשר עד הלילה; אין לשוב עוד אל הנגינות אשר נגנו הבקבוקים-הנשים; על כן צריך הוא להסיח דעתו עיי תרדמת עיני החיים.

„אחרי כן יתברר, אמר סטיפן ארקדיביץ, ויקם וילבש את

מעיל-ביתו האפור, שתוכו משי כחול ויענב את פתילי ציציותיו וישאף רוח כנפשו שבעו אל חלל חזהו הרחב ויקרב אל החלון בצעדי און, כדרכו, על רגליו המעוקמות שהיו קלות כל כך לשאת את גופו הבריא, וירם את המסך ויצלצל בקול רם. לקול צלצולו נכנס מיד אוהבו הישן מטוויי, משרת-החדר שלו, ויבא לו בגדים ונעלים וטלגרמה. אחריו נכנס גם הגלב ותשמישי מלאכתו בידו.

— הנתקבלו ניירות מבית הועד? שאל סטיפן ארקדיביץ ויקח את הטלגרמה וישב נוכח הראי.

— על השלחן, ענה מטוויי ויבט אל אדוניו דרך שאלה והשתתפות בצער וימתן מעט ויוסף בבדיחת ערמה: — מהאדון-העגלון באו הנה.

סטיפן ארקדיביץ לא ענה מאומה ואך דרך הראי הביט אל מטוויי; בהבטה זו שנפגשו בה שניהם שם נראה, עד כמה מבינים הם איש את הרהורי רעהו. סטיפן ארקדיביץ כמו שאל בעיניו: למה תאמר זאת? הידוע לא תדע?

מטוויי שם ידיו בכיסי הזקיטקה שלו ויזז רגל ויבט אל אדוניו בשתיקה, בהטית חסד ובחיוך דק מאד.

— אני צויתי אותם, שיבואו ביום הראשון הבא ושעד היום הזה לא יטרידוך ולא יטרידו את עצמם חנם — אמר את הדברים, ששנן לעצמו בודאי מראש.

סטיפן ארקדיביץ הבין, שרצונו של מטוויי ללוץ קצת ולהסב אליו לב אדוניו בזה. אחרי פתחו את הטלגרמה קרא אותה בתקון השבוישים שעלו בה, כנהוג, ופניו נהרו.

— מטוויי, אחותי אנה ארקדיבנה באה מחר, אמר בעצרו רגע אחד בידו הנוצצת והמסובלת-בשר של הגלב, שהיה עסוק באותה שעה בסלילת המסלה שבין פאות הזקן הארוכות והעבותות.

— תודות לאל, אמר מטוויי, כדי להראות, שגם הוא מבין היטב כאדוניו, כמה חשובה ביאה זו, שיכולה היא אנה ארקדיבנה, אחות סטיפן ארקדיביץ האהובה לו, לעזור בדבר השלום בינו ובין אשתו.

- לבדה או עם אישה? — שאל מטוויי.
סטיפן ארקדיביץ לא יכול דבר, כי הגלב עסק בעשית שפמו, וירם אצבע אחת לתשובה. מטוויי הניע ראש אל מול הראי.
— לבדה. האכין מושבה במדור העליון?
— הגד לדריה אלכסנדרובנה, ועשית כאשר תצוה.
— לדריה אלכסנדרובנה? — שנה אחריו מטוויי כמפקפק בדבר.
— כן, הגידה לה. קח את הטלגרמה, מִפָּר לה, וכאשר תאמר...
— „לכסות אתה רוצה“, אמר אליו מטוויי בלבו, אך בשפתיו לא הוציא אלא: — שומע עבדך.
סטיפן ארקדיביץ הספיק לרחוץ ולסרוק והיה נכון ללבוש את בגדיו. והנה מטוויי שב החדרה בפסיעות מתונות בנעליו החורקות קצת, והטלגרמה בידו. הגלב לא היה עוד בחדר.
— דריה אלכסנדרובנה צותה להגיד, כי היא נוסעת מזה, יעש כטוב בעיניו, כלומר, כטוב בעיניך, אדוני, אמר בצחוק, אשר נראה רק בעיניו בלבד, וישם ידיו בכיסיו ויט ראשו הצדה ויבט ויתבונן באדוניו. סטיפן ארקדיביץ החריש. אחרי כן נראה על פניו היפים צחוק קל של חסד וקצת בושה.
— ומה? מטוויי? אמר וינע בראשו.
— אין דבר, אדוני, יעבור, — אמר מטוויי.
— יעבור?
— כן, אדוני.
— כך דעתך? מי שם? שאל סטיפן ארקדיביץ, בשמעו שאון שמלת אשה מאחרי הדלת.
— אָנִי, ענה קול אשה חזק ונעים, ובעד הדלת הציצו פניה הזעומים והמנוקדים של מטרינה פילימובנה האומנת.
— ומה תאמרי, מטריישה? שאל סטיפן ארקדיביץ בצאתו אליה בפתח.
אף על פי שסטיפן ארקדיביץ חטא חטאה גדולה לאשתו והרגיש זאת בעצמו, היו כמעט כל אנשי הבית, ובתוכם גם האומנת, המקורבת לדריה אלכסנדרובנה יותר מכולם, נוטים אחריו.

— ומה? — אמר בעצבון.

— לך נא, אדוני, ובקש סליחה עוד. אולי יעזור אלוה. מצטערת
היא מאד, צער הוא גם לראות זאת, גם כל אשר בבית היה למהפכה.
צריך לחוס על הילדים, אדוני. בקש סליחה, אדוני. מה לעשות? פטור
בלא כלום...

— הן לא תקבל...

— ואתה עשה את שלך. האל ירחם. התפלל נא, לאל, אדוני, לאל
התפלל.

— טוב, לכי לך, — אמר סטיפן ארקדיביץ ויתאדם פתאום.
ועתה תנה את בגדי, פנה אל מטוויי ויסר במהירות את מעילו
הביתי.

ומטוויי כבר אחז בידו את הכותנת הגלויה בדמות טבעת גדולה
ורחבה וינשוף עליה, כמו להסיר איזה דבר, ובקורת רוח גלויה העטה
בה את גוית אדוניו המפונקת.

ג.

סטיפן ארקדיביץ זרק על עצמו מי-בושם, אחרי לבשו את
בגדיו, ויישר את שרוולי הכותנת וישם בכיסיו בידים מורגלות לכך את
הפפירוסים ואת הארנק ואת הגפרורים ואת השעון עם השרשרת
הכפולה ותכשיטיה, וינער את מטפחתו, ובכל תוקף הצרה הבאה עליו
הרגיש בעצמו שהוא מנוקה, מבושם, בריא ושמח על בריאות גופו,
יצא ברגלים רועדות קצת אל חדר האוכל, ששם היה קהוה מוכן לפניו
ועל יד הקהוה מכתבים וניירות מבית הועד. הוא קרא את המכתבים.
אחד מהם היה לו למורת רוח — הוא בא מהסוחר, אשר היה נכון לקנות
יער באחוזת אשתו. את היער הזה היו מוכרחים למכור. אבל עתה,
בטרם ישלים עם אשתו, לא יכול לדבר בזה כלל. וקשה מכל היה לו
מה שעל ידי זה נתערב דבר שבממון בענין השלום שהוא עתיד לעשות
עם אשתו. והרעיון, שהעסק הזה יכול להיות לו לקו, שבשביל מכירת
היער יבקש להשלים עם אשתו — הרעיון הזה היה לעלבון לו.

ככלותו לקרא את המכתבים הגיש אליו את ניירות בית הפקידות, ויעבר במהירות על דפי שתי חוברות וירשום רשימות אחדות בעט עופרת גדול, ויסלק את החוברות הצדה וישלח ידו אל הקהוה; אחרי שתותו פתח את גליון הבוקר, אשר עוד לא הספיק להתיבש, ויחל לעיין בו.

סטיפן ארקדיביץ היה מקבל וקורא עתון ליברלי, לא מן הקיצוניים כי אם מן הרצוים לרוב הצבור. וף על פי שלא העסיקו אותו ביחוד לא מדעים ולא אמנות ולא פוליטיקה, היה דבק בחזקה באותן ההשקפות על כל הדברים האלה, שהיו הרוב והעתון שלו מחזיקים בהן, ולא שנה את השקפותיו עד שנשתנו גם דעות הרוב, או, מה שנכון יותר, הוא לא שנה אותן לעולם, כי אם מאליהן היו משתנות בקרבו, והוא לא התבונן.

סטיפן ארקדיביץ לא בחר לו לא דרך עיונית ולא השקפות, אך מאליהן באו אליו דרכיו והשקפותיו, כשם שלא בחר לו תבנית כובע או מעיל, כי אם לקח לו מן המינים המקובלים בזמניהם. ובהיותו בן חבורה ידועה וגם זקוק קצת לפעולת כח העיון, שדרכו להתפתח באדם בשנות הבררות, היו השקפות נחוצות לו ככובע לראשו. אם היתה איזו סבה, שבשבילה בחר בדרך הליברלית מהקונסרבטיבית, שגם בה אחזו רבים מבני חבורתו, היתה זאת לא מאשר חשב את הדרך הליברלית לנכונה יותר, כי אם מאשר היא התאימה יותר לארחות חייו. המפלגה הליברלית אמרה, כי הכל רע ברוסיה, — ובאמת היו לו לסטיפן ארקדיביץ חובות לפרוע לרוב, וכסף היה חסר תמיד. המפלגה הליברלית אמרה, כי הנשואים הם מוסד שעבר זמנו, ובאמת המציאו לו חיי נשואיו אך עונג מעט והזיקיהו לשקר ולהתכחש, וזאת שנאה נפשו בטבעו. המפלגה הליברלית אמרה, או, מה שנכון יותר, סברה, בלי הגד בפרוש, שהאמונה אינה אלא רסן לפראים שבחברת בני האדם, ובאמת לא יכול סטיפן ארקדיביץ לעמוד גם בתפלה קצרה בלי כאב רגלים ולא יכול להבין, מה חפץ בכל המלים הנוראות. והנשגבות על אודות העולם הבא, בשעה שאפשר לחיות ולשמוח הרבה גם בעולם הזה. מלבד זאת נעם לו לפעמים לסטיפן

ארקדיביץ, שהיה אוהב להתלוצץ, להרגיז איש תם באמר
שהרוצה להתגאות ביחוס אבות, אין לו להתחיל בריריק ולהתכחש,
לאביו הראשון, שהיה קוף, ובכן היתה הדרך הליברלית רגילות
לסטיפן ארקדיביץ, ויהי אוהב את עתונו, כמו שאהב את הסיגרה
שאחרי הצהרים, בגלל האד הקל שהולידה במוחו. הוא קרא את המאמר
הראשי, שהוסבר בו, שבימינו צווחים לשוא, שהרדיקליסמוס פוער פיו
לבלוע את כל היסודות הקונסרבטיביים, ושהממשלה חייבת לאחוז
בתחבולות הראויות כדי לדכא את ההידרה הריבולוציונית, — כי, להפך,
על פי דעתנו טמונה הסכנה לא בנחש הריבולוציוני המדומה, כי אם
בעקשות האדיקות בישנות, העוצרת מהלך הפרוגרס, וכיוצא בזה. הוא
קרא מאמר אחר בעניני הפיננסים, שהוזכרו בו בנתם ומיל והובעו
בו עקיצות למיניסטריים. בתפיסתו המהירה הבין פירושה הנכון של כל
עקיצה: למי היא ואל מי כוננה ובשביל איזה מעשה, וכנהוג מצא בזה
קצת עונג לנפשו. אבל ביום הזה ערבה קורת רוחו לזכר עצותיה של
מטריונה פילימובנה ועניני הבית שאינם כתקונם. הוא קרא עוד,
שהגרף בייסט נסע לפי הנשמע לוויסבדן, שיש תרופה בדוקה לשער
לבן, שמרכבה קלה נמכרת באחד המקומות, שאשה צעירה מבקשת
משמרת בבית; אך הידיעות האלה לא המציאו לו את עונג הלצון הקל
כבראשונה.

ככלותו לקרוא את העתון ולשתות את כוס הקהוה השנית ולאכול
את עוגתו המשווה בחמאה, קם וינער את פירורי העוגה מעל הזיליט—
ויזקוף את חזהו הרחב, ובדיחת שמחה עברה על שפתיו, לא מפני שהיה
שבע עונג ביותר, — קיבתו הבריאה בעיכולה היא שגרמה את הבדיחה
הזאת.

אבל אותה הבדיחה של שמחה הזכירה לו מיד הכל ויחל
להרהר.

שני קולות ילדים (הוא הכיר את קולות גרישה קטן בניו וטניה,
הילדה הבכירה) נשמעו מאחרי הדלת. הם סתבו והפילו איזה דבר.
— הלא אמרתי לך, שאין מושיבים פסזירים על הגג, צעקה
הילדה אנגלית; — עתה לך ולקוט!

„אך מהומה ומבוכה—אמר סטיפן ארקדיביץ בלבו—הנה הילדים רצים לבדם“. ויקרב אל הדלת ויקרא אליהם. הם עזבו את התבה הקטנה, אשר היתה להם לרכבת במשחקם ויבואו אל אביהם.

הילדה, אהובת אביה, רצה אליו באומץ לבב ותחבקהו, ותלפות את צואריו ותקלה בו ותצחק כדרכה תמיד, ותשמה על ריח הבושם הנודע לה, הנודף מפאות זקנו. אחרי נשקה אותו בפניו, אשר האדימו בעמדו כפוף וינהרו מרגשי חבתו לה, הסירה את ידיה מעליו ותכון לרוץ משם, אך אביה עצר אותה.

— השלום לאם? —שאל אותה ויעבר את ידו על חלקת צוארה הרך. שלום, אמר אל הנער בפנים צוחקים בתשובה על ברכתו. הוא ידע, כי הנער אהוב לו פחות מבתו, והיה משתדל תמיד שלא להבדיל ביניהם, אבל הנער הרגיש זאת ולא ענה בבדיחת חבה על בדיחת אביו הקרה.

— האם? היא קמה, ענתה הנערה.

סטיפן ארקדיביץ נאנח.

„זאת אומרת, גם הפעם נעורה כל הלילה“, אמר בלבו.

— ומה לה, השמחה היא?

הנערה ידעה, כי ריב היה בין אביה ובין אמה, וכי לא יכלה אמה להיות שמחה, וכי אביה יודע זאת בודאי, וכי מתכחש הוא בשאלו זאת כדבר של מה בכך, ובושת כסתה פניה בגללו. הוא הבין זאת מיד ויתאדם גם הוא.

— לא ידעתי — ענתה על שאלתו, — היא לא צותה אותנו ללמוד, אך צותה ללכת לטייל עם מיס גול אל זקנתנו.

— לכי לך אפוא, בתי. אבל המתיני נא, — אמר ויוסף לעצרה ולהעביר ידו על ידה הרכה.

הוא לקח קופסת תופיני-ממתקים מעל הַאָח, מן המקום אשר העמידה בו אתמול, ויתן לה שנים מהם, אחד שוקולדי ואחד נגר, מדעתו, כי אלה אהובים לה.

— לגרישה? אמרה הנערה ותור על השוקולדי.

— כן, כן. ואחרי העבירו את ידו על כתפה נשק לה על ראשה
ועל צוארה וישלחה.

— המרכבה נכונה, — אמר מטוויי ויוסף:— גם אשה מבקשת!

— זה זמן רב?—שאל סטיפן ארקדיביץ.

— כחצי שעה קטנה.

— כמה פעמים צויתך להודיע לי מיד!

— הלא צריך לתת לך לפחות לשתות קהוה, אמר מטוויי בסגנון

חבה גם, שלא היה אפשר לכעוס בגללו.

— תבוא נא מהר — אמר אובלונסקי ויקמט גוו בתרעומות.

המבקשת קלינינה, אשת שטבס-קפיטן, בקשה דבר שאי אפשר
ואין טעם בו; אך סטיפן ארקדיביץ הושיב אותה ושמע את בקשתה,
כדרכו, בשום לב ובלי הכנס לתוך דבריה, ויעץ אותה עצה מפורטת,
אל מי לפנות ומה לעשות. וגם כתב לה בלשון עזה ומתוקנה בכתב ידו,
כתב יפה וברור של איתיות גדולות וממושכות, פתקה אל האישה, אשר
היה בידו לעזור לה. אחרי שלחו אותה לקח את כובעו ויעמד מעט,
לעיין אם לא שכח דבר. והנה לא שכח מאומה, חוץ ממה שרצה לשכוח,
כלומר: חוץ מאשתו.

„אמנם כן“ הוא הוריד ראשו, ופניו היפים התחילו מביעים
דאגה. „האלך אם לא אלך?“ דבר עם לבבו. וקול מקרבו אמר אליו,
כי אין לו ללכת, כי חוץ מהתכחשות לא יוכל לצאת מזה מאומה, כי
להיטיב, לתקן את היחס שביניהם אי אפשר, על כי אי אפשר לחזור
ולעשותה נעימה ומעוררת אהבה או לעשותו לזקן שאינו מוכשר לאהוב.
חוץ מהתכחשות ושקר לא יכול עוד לצאת דבר; והתכחשות ושקר היו
שנואים לו על פי טבעו.

„אבל אם לא עכשיו, לאחר זמן; הלא אי אפשר שיהי כן לעד“
אמר ויתאמץ להרבות לו עצמת רוח. ויוסף את חזהו ויוצא פפירוס
ויקטר ויעל עשנו במהירות שתי פעמים וישלך אותו אל ספל האפר,
העשוי קליפת מרגלית, ויעבור בפסיעות מהירות דרך חדר-האורחים ויפתח
את הדלת השניה המובילה אל חדר משכב אשתו.

ד

דריה אלכסנדרובנה עמדה בתוך חפצים פזורים על קרקע החדר לפני ארון ארגזים פתוח והוציאה מתוכו איזה דבר, ומעיל קצר על כתפיה, ומקלעותיה הדקות, שלפנים היו מלאות ויפות, פרופות על קדקדה, ופניה רעים ורזים, ועיניה גדולות, בולטות מפני רזון הפנים ומביעות בהלה. בשמעה את קול צעדי אישה עמדה והביטה אל הדלת והתאמצה, אך לא עלתה בידה, להעמיד פנים של זעם ושאת נפש. היא הרגישה, שהיא יראה מפניו ויראה מפני הפגישה הקרובה. זה עתה נסתה לעשות נמה שנסתה זו הפעם העשירית בשלשת הימים ההם: לקחת לה את חפצי ילדיה ואת חפציה ולהביא אל אמה, וגם הפעם לא מלאה לבה להקים את מחשבתה; אבל גם באותה שעה אמרה עם לבבה כבפעמים הראשונות כי אי אפשר שיהי כבראשונה, כי עליה לעשות איזה דבר, לענשו, לביישו, להנקם ממנו לפחות כשעור חלק קטן מהמכאוב אשר גרם לה. היא לא חדלה לאמר, כי תסע ותלך ממנו, אבל הרגישה, שזה אי אפשר; זה היה אי אפשר, לפי שהורגלה מאד לחשבו לבעל נעוריה ולאבהו, ולא יכלה לסור ממנהגה זה. מלבד זאת הרגישה, שאם פה בביתה כמעט לא הספיקה להשגיח על חמשת ילדיה כראוי, בודאי ירע להם עוד יותר שם, במקום שהיא עתידה לבוא עם כולם יחד. הן גם פה חלה קטן בניה בשלשת הימים האחרונים, על כי האכילו אותו מרק לא טוב, ושאר ילדיה כמעט לא סעדו אתמול כלל בצהרים. היא הרגישה, שלנסוע מזה אי אפשר; אך בכל זאת כחשה לעצמה ולקחה את חפציה כנכונה לנסוע.

כראותה את אישה הורידה את ידיה אל אחד מארגזי הארון כמחפשת דבר, ולא שמה עיניה עליו עד גשתו אליה. אך פניה, אשר נתכוונה להביע בהם זעם ואומץ לבב, הביעו אך אבדן עצות וצרות לבב.

— דולי! אמר בקול שפל ורפה. הוא השקיע ראשו בין כתפיו ורצה להראות כנכה רוח ונכנע, אך בכל זאת נגה עליו אור עלומים ובריאות. היא התבוננה בו מראשו ועד כף רגלו בהבטה מהירה אחת.

זראתה היטב, שכולו נוהר בהוד עלומיו ובריאותו. כן הוא, הוא מאושר ושמח, — אמרה בלבה, — ואני? ... וטוב-לבו הנתעב, שהכל אוהבים ומדללים אותו בגללו: אני שונאה את טוב-לבו, אמרה בלבה עוד. פיה נקפץ, ואחד משרירי לחיה הימנית התחיל רותת על פניה החורים והקפדנים.

— מה אדוני מבקש? אמרה בקול נחפו יוצא מחלל הלב ולא בקולה הרגיל.

— דולי! שנה בקצת רעד בקולו — אנה באה היום.

— ומה לי ולה? אני אינני יכולה לקבלה! צעקה דריה אלכסנדרובנה.

— אבל אף על פי כן, דולי ...

— סור לך, סורה, סורה! — צעקה בלי הבט אליו, כצועקת מכאב בשר.

סטיפן אַרקדיביץ היה יכול לשקוט ברוחו בשעה שהגה באשתו, יכול היה לקוות, שהכל יעבור, כמו שאמר מטוויי, ולקרוא במנוחה את עתונו ולשתות את הקהוה שלו; אבל בראותו את פניה העיפים מצרה וממכאובים, בשמעו את צלצול-קולה זה של קבלת יסורים ויאוש, הרגיש מחנק בנשימתו, איזה דבר חדר לגרונו, ובעיניו הבריקו דמעות. — אוי, מה זאת עשיתי! דולי! למען אלהים ... הן ... — הוא לא יכול דבר עוד, בכי סתם את גרונו.

היא סגרה את הארון בדפיקה עזה ותסתכל באישה.

— דולי, מה אוכל לאמור? .. רק דבר אחד: סלחי ... זכרי נאי, האין תשע שנים בחיים יכולות לכפר על רגע, רגע ...

היא הורידה את עיניה ותקשב ותחכה לדבריה, כמו התחננה אליו, כי יבטיחנה באיזה אופן, שטעות היא בידה.

— רגע התפתות ... אמר ויהי נכון להוסיף, אך הדבר יצא מפיו, ושפתיה חזקו ונלחצו זו לזו כמו מכאב בשר, ושריר לחיה חזר ונתר על עברי פניה הימני.

— סור לך, סור מזה! — צעקה בקול חודר, — ואל תדבר אלי על אודות התפתותך ותועבותיך.

היא הפצה ללכת משם, אבל כשלה בלא כח ותאטו בגב הכסא להשען עליו. פניו רחבו, שפתיו התנפחו, ועיניו מלאו דמעה.

— דוליו! — דבר אליה בבכי-ילל — למען האלהים, זכרי את הילדים, הם אינם אשמים! אני האשם, יסרי נא אותי, צוי אותי לכפר עוני בכל אשר תמצא ידי, אני נכון לכל! אני אשם, אין מלים די באר, עד כמה אני אשם. אבל, דולי, סלחי נא.

היא ירעה. היא שמע את נשימתה הכבדה והסוערת, וצר היה לו עליה עד מאד. פעמים אחדות רצתה להחל דבר, אך לא יכלה. הוא המתין.

— אתה זוכר את הילדים כדי לשחק עמהם, ואני זוכרת ויודעת, כי אָבדו עתה, — השמיעה כנראה את אחת המליצות, אשר אָמרה לנפשה לא אחת ולא שתיים בשלשת הימים האלה.

היא פנתה אליו הפעם בלשון יחיד, והוא הביט אליה בתודה וינס לאחוז בידה, אבל היא נטתה מפניו בגועל נפש.

— אני זוכרת את הילדים ועל כן אני נכונה לעשות כל אשר תמצא ידי, כדי להצילם; אך אינני יודעת בעצמי, במה אצילם: אם בהוליכי אותם מבית אביהם, אם בהניחי אותם עם אב רודף זנונים... — כן הוא, עם אב רודף זנונים... אמר נא, אדוני, אחרי כל... מה שהיה, האם אפשר לנו לשבת יחדו? אפשר הדבר? אמר-נא האפשר? שנתה בהרמת קול: — אחרי אשר אישי, אבי ילדי, מתנה אהבים עם מורת ילדי...

— אבל מה לעשות? מה לעשות? אמר בקול מעורר רחמים בלי דעת בעצמו, מה הוא אומר, ובהשפילו את ראשו יותר ויותר.

— נתעב אתה לי, אדוני, משוקץ! — צעקה והתלהבה יותר ויותר — דמעוטיך — מים! מעולם לא אהבת אותי; אין בך לא לב ולא רוח נדיבה! שקץ אתה לי, תועבה, זר, כן, איש זר לגמרי! — בטאה בשפתיה את המלה הנוראה לה, זר, במכאוב ובחמה.

הוא הביט אליה, והחמה אשר נגלתה על פניה הפחידה והפליאה אותו יחד. הוא לא הבין, כי חמלתו שחמל עליה הרגיזה את לבבה. היא ראתה בו חמלה עליה, אך לא אהבה אליה. לא, היא שונאה אותי. היא לא תסלחי, אמר בלבו.

— נורא הדבר, נורא! — אמר בקול.

בחדר הסמוך התחיל צועק אחד הילדים, שלפי הנראה, נפל שם ברגע שהוא. דריה אֶלכסנדרובנה הטתה אֶזוניה, ופניה נעשו נוחים לרצות פתאום.

ברור היה, שסיקונדות אחדות חשבה את דרכיה, כמו בבלי דעת איפה היא ומה עליה לעשות, ואחרי כן קמה מהר ותשם פעמיה אל הדלת.

„הלא אוהבת היא את בני — אמר בלבו בראותו את השתנות פניה לקול צעקת הילד — את בני; ואיך תוכל לשנוא אותי? — דולי, עוד מלה אחת, — אמר וילך אחריה.

— אם תלך אחרי, אקרא לאנשים, לילדים! ידעו נא הכל, כי נבל אתה! אני נוסעת היום. ואתה לך שב לך פה עם פלגשך!

כה אמרה ותצא ותסגור את הדלת אחריה ברעש.

סטיפן אַרקדיביץ נאנח וימח פניו ויצא מן החדר בלאט. „מטוויי אומר: „יעבור“; אך כיצד? אני אינני רואה גם אפשרות. אַח, אַח, מה נורא! ומה מגונה היה קולה בצעקה, — דבר עם לבבו בזכרו את צעקתה ואת דבריה: נבל ופלגש. — ואפשר שהנערות שמעו זאת! מגונה מאד“ סטיפן אַרקדיביץ עמד לבדו סיקונדות אחדות וימח עיניו ויאנח ויזקוף חלל חזהו ויצא מן החדר.

יום ששי היה וחרש-שעונים אשכנזי כונן את השעון בחדר האוכל. סטיפן אַרקדיביץ זכר מה שאמר על אותו החרש הקרה, השומר תפקידו תמיד בשעתו, שהאשכנזי הזה „כונן בעצמו מראש לכוון שעונים כל ימיו“, ויחייך. סטיפן אַרקדיביץ היה אוהב הלצה יפה. „ואולי „יעבור“ באמת. גם זו מלה יפה. זה ראוי לספר.

— מטוויי! קרא סטיפן אַרקדיביץ, — הכן שם הכל, אתה עם מריה, בחדר הדרגש, לֶאֱנָה אַרקדיבנה, — אמר אל מטוויי הבא לפניו.

— שומע עבדך.

סטיפן אַרקדיביץ לבש את אדרת החורף ויצא אל מבוא הפתח.

— בבית לא תאכל? — אמר מטוויי בלכתו אחרי אדוניו.
— כפי שיזדמן לידי. הנ? קח לך להוצאות, — אמר אליו ויתן
לו עשרה רובליז מארנקו. — היספיק?
— אם יספיק, אם לא יספיק, נראה שיש לאמור די, — אמר
מטוויי בסגרו את דלתי המרכבה ובהסוגו אחור אל מבוא הפתח.
בין כה הרגיעה דריה אלכסנדרובנה את הילד, וכאשר הבינה
על פי קול המרכבה, כי נסע לו, שבה אל חדר המשכב. החדר הוא
היה מקום מקלטה האחד מדאגות הנהגת הבית אשר סבבוה מיד בצאתה
משם. גם עתה ברגעים המעטים אשר יצאה אל חדר הילדים הספיקו
האנגלית ומטריונה פילימובנה לשאלה שאלות אחדות שאי אפשר
לדחותן, ושרק היא לבדה יכלה להשיב עליהן, והן: מה ילבשו הילדיכ
בשעת טיולם? היש לתת להם חלב? אם אין צורך לקרוא לטבח
אחר?

— הרפינה ממני, הרפינה! — השיבה להן ותשב אל חדר המשכב
ותשב במקום אשר דברה בו עם אישה ותקפוץ את ידיה הצנומות עם
הטבעות, שהיו יורדות מאליהן מעל אצבעותיה הדקות, ותחל לחזור
בזכרונה את כל השיחה ההיא. „הנה נסע! אך מה גמר בדברים שבינו
לבינה? אמרה עם לבבה. — האומנם הוא רואה אותה? מדוע לא
שאלתי אותו? לא, לא, להתפשר לא נוכל. גם אם נוסיף לשבת בבית
אחד — זרים אנחנו זה לזה. זרים לנצח! שנתה בהדגשה מיוחדת את
המלה הנוראה לה. ומה אהבתי, אלי, מה מאד אהבתי אותו!... מה
אהבתי! ועתה כלום אינני אוהבת אותו? האם לא יותר מבראשונה אני
אוהבת אותו? נורא ביחוד...“ התחילה ולא גמרה את רעיונה, כי
מטריונה פילימובנה הכניסה ראשה ורובה מאחרי הדלת.

— צוי נא לקרוא לאחי, — אמרה האומנת — הוא יכין סעודה
על כל פנים; ולא יהי כביום אתמול, שלא אכלו הילדים עד שש שעות.
— טוב, אני אצא מיד ואעשה הכל. השלחו להביא חלב

חי?

ובזה צללה דריה אלכסנדרובנה בדאגות היום והטביעה בהן לפי
שעה את צרת לבבה.

ה.

סטיפן ארקדיביץ למד בבית הספר היטב, כי כשרונות טובים היו לו, אך עצל והולל היה, ועל כן גמר כאחד מהאחרונים במעלה; אבל אף על פי שהתנהג תמיד כמרדף תענוגים, ותארי כבודו לא גדלו ועוד לא הגיע לימי זקנה, נתנה לו משמרת נכבדה ששכרה מרובה, והי ראש באחד מבתי הועד המוסקבאיים. המשמרת הזאת נתנה לו על ידי אלקסיי אלכסנדרוביץ קרינין, בעל אנה אחותו, שהיה אחד השרים החשובים ביותר באותו המיניסטרום, שבית הועד המוסקבאי (ההוא נמצא ברשותו); אך אילו לא הפקיד קרינין את גיסו על המשמרת הזאת, היה סטיבה אובלונסקי מופקד על ידי מאה אנשים אחרים, אחים, אחיות, מבטן ושלא מבטן, דודים או דודות, על משמרת זאת או על אחרת דומה לה, ששכרה כששת אלפים, כי הוצרך לאותו השכר, כי אף על פי שהיתה אשתו בעלת עושר מספיק, היו עסקיו מקולקלים.

חצי אנשי מוסקבה ופטרבורג היו קרובים ורעים לסטיפן ארקדיביץ. הוא נולד בספירת האנשים שהיו ונעשו לתקיפי העולם הזה. שלישיית גדולי הממלכה מקרב הזקנים היו רעים לאביו ואיתו ידעו בעודנו בכתונת ילדים; שלישייתם השניה היו מדברים אתו בלשון יחיד, והשלישית הנותרת היו מיודעיו ומכיריו; ככה היו משפיעי טוב העולם הזה בדמות משמרות פקודה וחכירות וזכויות, וכיוצא בהן, כולם מבקשי טובתו ולא יכלו לדלוג עליו; ולא הוצרך אובלונסקי להשתדל ביותר, כדי שתנתן לו פקודה טובה; די היה לו שלא ימנע מקבל, שלא יקנא, שלא יריב, שלא יהי נוח להעלב, וכל זה היה נגד טוב מזגו הטבעי. כשחוק היה בעיניו, אילו אמרו לו, שלא תנתן לו פקודה שהוא צריך למתן שכרה; והוא הן גם לא דרש לו יותר מן המדה; הוא לא בקש לו אלא מה שנתן לבני גילו, ולמלא משמרת כזאת היה מוכשר לא פחות מכל איש אחר.

כל יודעיו אהבו אותו לא רק בגלל טוב מזגו וצחלת רוחו וישרת לבו הברורה לכל. בו, במראהו היפה והמבהיק, בעיניו הנוצצות, בגבות

צנינו השחורות, בשערנו, בזיו פניו ובאודם להיוו היה איזה כח חמרי
אזרור ידידות ושמחה בקרב הנקרים לפניו. „צחא! סטיבה! איבילונסקי!
זנה גם הוא!“ קרא בשמחה כמעט כל מי שפגש איתו. גם אם קרה
לפעמים, שהוברר אחרי השיחה עמי, שלא נהיה כל דבר משמח ביותר, —
שמחו לקראתו לא פחות מזה כל פוגשיו גם ביום השני, גם ביום
השלישי.

בהיותו זו השנה השלישית ראש לאחד מבתי הועד במוסקבה קנה
לו לא רק אהבה, כי אם גם יחס של כיבוד אליו בתוך חבריו ובתוך
המשועבדים לו והממונים עליו ובתוך כל אותם שהיה להם דבר אליו,
מדותיו הראשיות שהמציאו לו את הכיבוד הכללי הנה בין חבריו
העובדים אמו היו ראשונה, כניסה מרובה עם אנשים לפנים משורת
הדין, ומדתו זו נוסדה על חברתו את הסרונותיו; השנית — ליברליותו
הגמורה, לא זו שקרא על אודותיהן בעתונים, כי אם זו שהיתה בטבעו
מלידה ושברוחה היה מתחס באופן אחד ממש אל כל האנשים בלי הבדל
מצב וכנאי; והשלישית, והיא העיקר, קרירות דעתו הגמורה בענין שעסק
בו, שבגלל זה לא התלהב מעולם ולא נכשל בשבוסים.

בבואו אל מקום משמרתו עבר אל הקפינט הקטן שלו וחפיסת
כתביו בידו, ושומר הסף הלך אחריו ביראת הכבוד; וילבש את מעיל
השרד ויבוא אל הועד. כל הבלברים והפקידים הקטנים קמו ויקדו בשמחה
ובדרך כיבוד. סטיפן ארקדיביץ הלך ובא בחפזון כדרכו אל מקום
שבתו וילחץ ידי חברי הועד וישב. הוא פתח בדברי בדיחה וידבר
כשיצור הנאות ויגש אל העבודה. איש לא השכיל יותר מסטיפן ארקדיביץ
למצוא את גבול החירות והפשוטות ושמירת הסדר הנהוצות לנועם
העבודה. המזכיר קרב בשמחה ובדרך כבוד, כמנהג כל האנשים במעמד
סטיפן ארקדיביץ, וניירות בידו, ויאמר בסגנון האחזה והליברליות שהונהג
שם על ידי סטיפן ארקדיביץ:

— אכן עלתה בידינו לקבל תשובה מההנהגה הפלכית הפינזאית.

הנה, הטוב בעיניך...

— סוף סוף נתקבלה? — אמר סטיפן ארקדיביץ בשימו את אצבעו

על הנייר. — עתה, אדוני... והועד החל לעשות את שלו.

אילו ידעו, — אמר בלבו, אחרי הטותו את ראשו בהכרת חשיבותו לשמוע את ההרצאה, — עד כמה היה היושב בראשם נער חוטא ונכנע לפני חצי שעה אחת! ועיניו צחקו בשעת קריאת ההרצאה. עד שתי שעות אחרי הצהרים נהגו לעבוד בלי הפסק, ובשתי שעות נקבעה הפסקה לפת שחרית.

עוד לא מלאו שתי שעות, ודלתות הזכוכית הגדולות נפתחו פתאום, ואיזה איש נכנס. כל החברים שמזחה לתמונת הקיסר ומאחרי המראה שמחו על הנקדה המבדח את הדעת ויביטו אל הדלת; אבל שומר הסף גרש מהר את הנכנס ויסגור את דלת הזכוכית אחריו.

כאשר נגמרה קריאת ההרצאה קם סטיפן ארקדיביץ ויתמתח ובעוז רוח הליברליות השוררת בזמן הזה הוציא פפירוס מכיסו בעודו בחדר הועד וילך אל הדר עבודתו. שני חבריו, הפקיד הזקן ניקיטיץ והקמר-יונקר גריניביץ, יצאו עמו.

— אחרי הלחם נספיק לבאר, אמר סטיפן ארקדיביץ.

— כלום אפשר שלא נספיק! — אמר ניקיטיץ.

— ופומין זה הוא לפי הנראה רמאי מצוין — אמר גריניביץ על אחד

מהמשתתפים בענין שדנו עליו.

סטיפן ארקדיביץ קמט פניו קצת על דברי גריניביץ אלה, ובוה הביע מה שבלבו, שלא נאווה להוציא משפט לפני זמנו, ולא השיב לו מאומה.

— מי זה נסה להכנס? — שאל את השומר.

— איזה איש, אדוני המרום, דחק ולא בקש רשות, כמעט

שנטיתי משם. אותך אדוני דדש. אני אמרתי: לכשיצאו החברים או...

— איפה הוא?

— אפשר שיצא אל הפרוודור החיצון, אך כל היום התהלך פה.

זהו בעצמו, — אמר השומר וירמוז על איש בריא רחב כתפים ומכולסל זקן, שעלה במרוצה וברגלים קלית במעלות האבן שנושפו מרב ימים, ומצנפתו, מצנפת עיר כבשים, על ראשו. אחד הפקידים, איש דל בשר, שירד במעלות באותה שעה וחפיסת ניירותיו בידו, עמד מלכת ויבט בעיני תרעומות אל רגלי העולה במרוצה ואחרי כן הסב עיניו דרך שאלה אל אובלונסקי.

סטיפן ארקדיביץ עמד ממעל. פניו המאירים באור רצון מתוך צווארון מעיל השרד המרוקם, נהרו עוד יותר, כאשר הכיר את הנפוח לעלות אליו.

— אמנם כן! לוויין, סוף סוף! — אמר בבדיחת ידידות ויתבונן בלוויין הקרב אליו — איך לא בזית בעיניך לבקש אותי במערת פראים זאת? — אמר סטיפן ארקדיביץ וישק לרעהו בלי הסתפק בלחיצת-יד לבר.

— הוזה זמן רב?

— זה עתה באתי, ונפשי השקה לראותך, — ענה לוויין ויבט כה וכה בביישנות, אבל גם בכעס ובדאגה.

— הבה נלך לנו אל הקבינט, — אמר סטיפן ארקדיביץ, אשר ידע את ביישנותו של רעו, שיש בה גם התכבדות ורגזנות, ויאזז בידו וימשכהו אחריו, כאילו העבירו במקומות מסוכנים.

סטיפן ארקדיביץ היה משתעה „בלשון יחיד“ כמעט עם כל מכיריו: גם עם זקנים בני ששים שנה, גם עם נערים בני עשרים, גם עם אקטורים, גם עם מיניסטרים, גם עם סוחרים, גם עם גנרל-אדיוטנטים, ובין מקורביו אלה נמצאו רבים מאד בשתי הקצוות של הסולם הצבורי, והקיצונים ההם היו תמוזים הרבה, אילו נודע להם, שיש בהם איזה צד שוה על ידי אובלונסקי. הוא היה משתעה בלשון יחיד עם כל אשר שתה אתו יין שמפן, ויין שמפן היה שותה עם כל מכיריו, ועל כן, כאשר נקרו לפניו במעמד הפקידים המשועבדים לו בעלי לשון יחיד מחפירים כאלה — כן קרא לרבים מרעיו דרך הלצה — היה מתחכם בטכסיסיותו המיוחדת לו להקל מעל הפקידים ההם את קשי הרושם הזה. לוויין לא היה מן המחפירים בתור משתעה בלשון יחיד, אך אובלונסקי הרגיש בטכסיסיותו, כי לוויין חושב עליו, שלעיני הפקידים הקטנים ממנו אפשר לו שלא ירצה להראות עד כמה הוא מקורב אליו, ועל כן מהר להביאו אל הקבינט.

לוויין היה כמעט בן-גילו של אובלונסקי ועמו השתעה בלשון יחיד לא בגלל היין השמפני בלבד. לוויין היה רעו וידידו מראשית ימי נעוריו. הם אהבו זה את זה, בלי שים לב לשנויי אפים וטעמם, אהבת

רעים שנתקרבו בראשית ימי נעוריהם. אבל עם זה היה כל אחד מהם בווה בלבו את עסקי רעהו, כמנהג המצוי בין אנשים שבחרו להם מיני עסקנות שונים זה מזה, אף על פי שבשיחת חברים למדו סניגוריה איש על עסקנות רעהו. לכל אחד מהם נדמה, שהוא חי חיים ממש, וחיי רעהו אינם אלא דמיון מתעה. אובלונסקי לא יכול לעצור בצחוק לעג קל למראה לוויין. זה כמה פעמים ראה אותו בא למוסקבה מן הכפר, שהיו לו בו איזו מעשים, אבל מה היו מעשיו, לא יכול סטיפן ארקדיביץ להבין היטב, גם לא כוון לבו לזה מעולם. דואג, נחפו, מתבייש קצת ורוגז בגלל ביישנותו היה לוויין בכל פעם בבואו למוסקבה, ועל פי רוב הביא עמו גם השקפה חדשה לגמרי על עניני העולם. סטיפן ארקדיביץ צחק לזה, אבל גם נעים היה הדבר לו. ולוויין גם הוא בזה בלבו את חיי רעו העירוניים ואת פקודתו, שנהשבה בעיניו לדבר ריק, והיה צוחק לכל זה. אולם אובלונסקי, שהיה עושה מה שאחרים עושים, צחק בבטחה ובטוב לב, ולוויין צחק לא בבטחה ולפעמים גם רגז בצחוקו.

— אנחנו הכינו לך זה זמן רב, — אמר סטיפן ארקדיביץ בכניסתו לקבינט ובהוציאו את יד לוויין מידו, כמו הראה בזה, שבמקום שבאו לשם אין כל סכנה עוד. — שמח אני, שמח מאד לראותך, — הוסיף ויאמר: — ומה אתה? מה? מתי באת?

לוויין החריש בהביטו אל פניהם הזרים לו של שני חברי אובלונסקי, וביחוד אל ידו של גריניביץ ההדור בלבושו אשר לו אצבעות ארוכות לבנות כל כך וצפרנים ארוכות, צהובות וכפופות בקצותיהן כל כך, וכפתורים גדולים ונוצצים כל כך על כותנתו, שבודאי מלאו הידים ההן את כל לבו בלי תת מקום בו לחופש הרעיון. אובלונסקי התבונן בזה מיד ויבדה קצת.

— אכן אציגה נא אתכם, — אמר להם. — רעי פיליפ איבנוביץ ניקיטין, מיכאיל סטניסלביץ גריניביץ, וזה — הוסיף בפנותו אל לוויין: — עסקן בזמסטבה, איש זמסטבה חדש, גימנסט, מרים חמשה פודים ביד אחת, איש מקנה וצד וידיד לי, קונסטנטין דמיטריביץ לוויין, אחי סרגיי איבנוביץ קוזניש'ב.

— נעים מאד, — אמר הוקן.

— אני מתכבד לדעת את סרגיי איבנוביץ אחיך, — אמר גריניביץ בהושיטו את ידו הדקה וארוכת האצבעות. לוויין הרעים פנים וילחץ את היד הנתונה בלי התלהבות ויפן מיד אל אובלונסקי. הוא כבד בלבו כבוד גדול את אחיו מאמו, שהיה סופר נודע בכל רוסיה, עם זה לא יכול בשוא, אם פנו אליו לא באשר הוא קונסטנטין לוויין, כי אם באשר הוא אחי קוזנישיב המפורסם.

— לא, לא עסקן בזממנו אני עוד. כבר היו לי ריבות עם כל העסקנים ואינני נוסע עוד אל האספות, — אמר בפנותו אל אובלונסקי. — מה מהרת! — אמר אובלונסקי בצחוק קל. — אבל איככה? על מה?

— היסטוריה ארוכה היא. באחד הימים אספר, — אמר לוויין, והתחיל מספר מיד. — בלשון קצרה אגיד, הוברר לי, שאין כל עסקנות זמסטבה בעולם וגם אי אפשר שתהיה, — הוא דבר כאילו הקניטו איש באותה שעה — מצד אחד הוא משחק, אנשים משחקים בפרלמנט, ואני איננו לא צעיר ולא זקן למדי לשעשע את נפשי במשחק; ומצד אחר (פה גמגם קצת), הוא תחבולה לצבור כסף בידי תקיפי המחזות. לפנינו היו בעדם מוסדי אפיטרופסות, בתי דינים, ועתה יש זמסטבה; לא בתמונת שוחד, כי אם בתמונת שכר קבוע, — אמר בהתלהבות מרובה, כאילו נחלק עליו אחד מן הנמצאים באותו מעמד.

— כן הדבר! רואה אני, כי אתה עוד הפעם בתקופה חדשה, בתקופה קונסרבטיבית — אמר סטיפן ארקדיביץ. — אבל בואת נדבר אחרי כן.

— כן, אחרי כן. אך הוצרכתי לראותך, — אמר לוויין ויסתכל בשנאה ביד גריניביץ.

סטיפן ארקדיביץ בדה בדיחה קלה מאד.

— הלא אמרת, כי לא תלבש עוד בגד אירופה עד עולם, — אמר ויסתכל בבגדו החדש, שנראה בו בבירור, שהוא מלאכת חייט צרפתי, — כן הוא! רואה אני שתקופה חדשה היא לך. לוויין התאדם פתאום, אך לא כמו שגדולים מתאדמים, — במקצת

יבלי הרגש בעצמם, אך כמו שמתאדמים נערים קטנים שהם מרגישים שמגוחכים הם בבנישנותם ובגלל זה הם מתביישים ומסתמקים עוד יותר. כמעט עד הורדת דמעות. ומשונה היה מראה הפנים האלה, פני הכמה וגבורה, במצב ילדותי כזה כל כך, שתדל אובלונסקי להביט אליו. — ואיפה נראה איש את אחיו? הלא צריך אני מאד מאד לראותך — אמר לוויין.

אובלונסקי כמו התחיל מעיין בדבר. — זאת נעשה: אנחנו נסע לסעוד פת שחרית אצל גורין ושם נדבר. עד שלש שעות אני פנוי מעבודה. — לא, — ענה לוויין, אחרי הרהרו קצת — עלי עוד לעשות בקורים. — אם כן נסעד יחדיו בצהריים. — בצהריים? הלא באמת אין לי ענין חשוב ביהוד, רק שתי מלים יש לי לאמור לך, לשאול, ואחר נשוחח. — אם כן אמור את שתי המלים, ובשעת הסעודה נשית. — שתי המלים אלה הן, — אמר לוויין, — ואנכם אין לי דבר מיוחד. פניו נעשו זעמיים פתאום מרב השתדלות לכבוש את ביישנותו. — מה שלומם של השצרבצקים? הכל כבראשונה? אמר לוויין. סטיפן ארקדיביץ, אשר ידע מכבר, כי לוויין אוהב את קיטי גיסתו, גחך גיחוך דק מאד, ועיניו צהלו ויבריקו. — אתה אמרת שתי מלים, ואני אינני יכול להשיב בשתי מלים. כי ... סלה נא רגע קטן ...

המוכיר נכנס, ובדרך כבוד של מקורב לאדוניו ובענותנות המיוחדת המשותפת לכל המזכירים והקשורה בהכרת יתרונם על אדוניהם לעיין ידיעת העסקים, קרב אל אובלונסקי וניירות בידו ויחל להסביר לו בטגנון של שאלה איזה דבר מוקשה. סטיפן ארקדיביץ לא גמר לשמוע את דבריו וישם ידו בחבה על שרוולו של המזכיר. — לא, תעשה נא כאשר אמרתי אני — אמר אליו ויבדח כדי להמתיק את הנויפה הקלה ויפרש בלשון קצרה, מה דעתו באותו ענין, ויסלק את הניירות הצדה ויאמר: — ככה תעשה נא, בבקשה ממך עשה נא כך. וחר ניקיטיץ.

המוזכיר יצא נכלם. לוויין הספיק בין כה להבליג לגמרי על מבוכתו ויעמוד נשען בשתי זרועותיו על הכסא ועל פניו שימת-לב של התקלסות.

— אינני מבין, אינני מבין, — אמר אליו.

— מה אינך מבין? — אמר אובלונסקי אף הוא בבזיחה של שמהה ויוצא פפירוס מכיסו. הוא היה נכון לשמוע אינו קריאה משונה מפי לוויין.

— אינני מבין, מה אתם עושים, — אמר לוויין וינע כתפיו. — איך תוכלו לעסוק בזה בשים לב?

— על מה?

— על כי... אין מה לעשות.

— אתה חושב כן, אבל אנחנו טרודים בעסקים רבים

— בעסקי ניירות כן הוא, לך כשרון לזה, — הוסיף לוויין.

— כלומר חושב אתה, שיש לי איזה חסרון?

— אולי כן הוא, — אמר לוויין. — אך בכל זאת אני מביט בתאורת

נפש אל גדלך ומתגאה, שיש לי בין אהבי אדם גדול כזה. אף על פי כן

לא השיבות לי עוד על שאלתי — הוסיף ויתאמץ בכל כחו להישיר עיניו

נגד עיני אובלונסקי.

— טוב, טוב. המתינה עוד ותבוא עד הלום. טוב לך, כי שלשה

אלפי דיסיאטינות אדמה לך במחוז קרוזין, ושרירים חזקים כאלה,

ולחך כלה ילדה בת שתים עשרה שנה, — ועם זה תבוא אלינו גם אתה

על אודות הדבר אשר שאלת: אין שוני, אבל יש להצטרף, שלא היית

שם זה ימים רבים.

— ומה? — שאל לוויין בבהלה.

— אין דבר — ענה אובלונסקי. — עוד נדבר. אך בשביל מה

את הנה?

— גם בזאת נדבר אחרי כן, — אמר לוויין וכל פניו אדמו גם

זפעם

— טוב אפוא. מובן, — אמר סטיפן ארקוויביץ. — ראה נא,

ענה רצוני לקרוא לך לבוא אלי, אבל אשתי חולה קצת. זאת נעשה:

אם חפץ אתה לראותם, הנה הם היום בודאי בגן הזואולוגי מארבע שעות עד חמש. קיטי מחליקה שם על שדה הקרח בנעלי ברזל. נסע שמה וגם אני אבואה אחריך, ויחד נסע לאכול באחד המקומות.

— טוב מאד; להתראות!

— השמר לך, הלא ידעתי אותך, שכוח תשכח או תסע פתאום אל הכפר! קרא סטיפן ארקדיביץ בצחוק.
— לא, כן אעשה.

לווין יצא מן הקבינט, ואך כשכבר עמד בפתח זכר, כי שכח להתפטר מחברי אובלונסקי.

— אין זה כי אם איש אנירגי מאד, — אמר גריניביץ, אחרי אשר יצא לוויין משם.

— כן הוא, — אמר סטיפן ארקדיביץ וינע בראשו, — אך זה מאושר! שלשת אלפי דיסיאטינות במחוז קרוין, הכל נכון בידו לעתיד, ומה רב לחו! לא כאחד מאתנו.

— ואתה על מה תתאונן, סטיפן ארקדיביץ?

— קשה, רע, — אמר סטיפן ארקדיביץ ויאנח במרירות.

7.

כאשר שאל אובלונסקי את לוויין, בשביל מה בא, נסתמק לוויין וכעס על עצמו על דבר אשר נסתמק, מבלי יכולת להשיב לו: „באתי לבקש לי את גיסתך“, אף על פי שרק בשביל כך בא.

בתי הלוינים והשצרבעקים היו בתי-אצילים מוסקבאיים ישנים, ובכל עת היתה חבה וידידות ביניהם. הקשר הזה התחזק עוד יותר בימי תלמודו של לוויין. הוא התכונן וגם נכנס לאוניברסיטה יחד עם הנסיך שצרבעקי הצעיר, אחי דולי וקיטי. בעת ההיא בא לוויין לעתים קרובות לבית השצרבעקים ויאהב את ביתם. משונה הוא, אבל כך היה מעשה: קונסטנטין לוויין דבק בבית, במשפחה, ביחוד בנשי משפחת השצרבעקים. לוויין בעצמו לא זכר את אמו, ואחותו היחידה היתה גדולה ממנו, ובבית השצרבעקים ראה בפעם הראשונה את חיי המשפחה

הנהוגים בקרב האצילים המשכילים והישרים שבימים הקודמים, הם החיים אשר נמנעו ממנו במות עליו אביו ואמו. כל בני הבית הזה, ביחוד הנשים שבהם, נראו לפניו כמכוסים במזזה נעלם, במסוה פיוטי, ולא רק לא ראה כל חסרון בהם, כי אם עוד חזה לו, מתחת למסוה הפיוטי הנתון עליהם, רגשות רמים ונשגבים וכל מיני מעלות טובות. בשביל מה הוצרכו שלש הנערות האלה לדבר תמיד ביום אחד צרפתית וביום שאחריו אנגלית; בשביל מה נגנו זו ואחר זו בשעות ידועות עלי פורטופיאנו שנשמעו קולותיו למעלה בחרר אחיהן, שהסטודנטים למדו בו; בשביל מה נסעו אליהן מורי הספרות הצרפתית והמוסיקה והשרטוט והמחולות, בשביל מה נסעו במרכבה בשעות ידועות עם מדמאזיל לינון אל הטבירסקוי בולבר שלש העלמות האלה באדרות האטלס שלהן — דולי בארוכה, נטלי בארוכה למחצה וקיטי בקצרה, שנראו תחתיה רגליה הקטנות והישרות בכל תארן בפוזמקאזתיהן האדומות המתוחות יפה יפה עליהן; בשביל מה הוצרכו להתהלך על פני הטבירסקוי בולבר בלויית משרת שקוקרדה של זהב על כובעו, — כל זה ועוד הרבה ממנהגי עולם המלא סוד לא היה מובן לו, אבל ידוע ידע, שכל מה שנעשה שם היה נהדר ובחביון-המעשים ההוא דבקה נפשו לאהבה אתו.

בימי תלמודו נטה לאהוב את הבכירה, את דולי, אבל מהרה נתנה לאובלונסקי אחרי כן התחיל אוהב את השניה. הוא כמו הרגיש שיש לו לאהוב את אחת מהאחיות האלה, אלא שלא יכול לברר לעצמו את מי משלשתן. אבל גם נטלי נשאה, כמעט שנראתה בעולם, להדיפלומט לבוב. קיטי היתה עוד ילדה בשעה שיצא לוין מהאינברסיטה. שצרבצקי הצעיר נכנס לצבא האניות ויטבע בים הבלטי, ולוין היה ממעט לביא אל השצרבצקים מן העת ההיא, אף על פי שהיה רע לאובלונסקי. אבל בבואו בשנה הזאת בראשית ימי החורף למוסקבה, אחרי שבתו שנה אחת בכפר, ובראותו את השצרבצקים, הבין את מי משלשתן היה עתיד לאהוב באמת.

לכאורה לא היה דבר פשיט מזה, שהוא בעצמו, באשר הוא ממשפחה מיוחסת וראוי להתחשב בעשירים יותר מבעניים, וימי חייו שלשים ושתיים שנה, ישים את בקשתו לפני שצרבצקיה בת הנסיכים בעצמה.

בודאי היו מכירים אותו מיד לשדוך טוב. אך לוויין אהב את קיטי, ובהאבתו גדמה לו, שהיא כלילת כל המעלות, יצור מרומם על כל אשר על פני האדמה והוא בן-אדמה ויצור שפל כל כך, שלא היה אפשר גם להעלות על הדעת ששאר בני הבית והיא בעצמה יכירוהו להוגן לה. אחרי שבתו מלא שכרון-אהבה שני חדשים, שהיה רואה בהם כמעט בכל יום ויום את קיטי בתברת מרום עם הארץ, שהתחיל לבקר שמה בשבילה, כדי לפגשה, החליט פתאום, כי לא תהיה זאת ויסע אל הכפר.

החלטת לוויין, שזה אי אפשר, נוסדה על ההשערה, שבעיני הקרובים הוא שדוך שאינו הגון ואינו לפי ערכה של קיטי הנחמדה, וקיטי איננה יכולה לאהוב אותו. בעיני קרוביה לא היתה לו עסקנות קבועה וברורה ומצב נכון, בשעה שהבריו כבר היו בעת הזאת, בשנת שלשים ושתים לימי היינו, זה ראש גדוד ופליגל-אדיוטנט, זה פרופיסור, זה מנהל בנק ומסלות-ברזל, או ראש בית ועד כאובלונסקי; והוא (נפשו ידעה מאד, כמה יוכל להחשב בעיני אחרים) בעל אחוזה עוסק בגדול פרות, בירית חרטמונים גדולים ובבנינים שונים, כלומר איש בלי כשרון, שלא הגיע לכל מטרה, ושלפי הדעות המקובלות בצבור הוא עושה מה שאנשים אשר לא יצלחו למאומה עושים.

וקיטי הנפלאה והנחמדה בעלמות לא יכלה בודאי לאהוב אדם בלי תאר והדר כמו שהיה הוא בעיניו, וביחוד אדם פשוט כמוהו, שאינו מצוין בשום דבר. מלבד זאת נדמתה לו התייחסותו הקודמת אל קיטי — התייחסות גדול אל ילדה בשביל ידידות לאחיה — כגוד חדשה בדרך אהבתו. הוא חשב, כי איש כעזר וטוב, כמו שהיה הוא בעיניו, אפשר שיאהבוהו כידיד ורע, אך כדי שיאהבוהו כאהבתו את קיטי, צריך שיהיה יפה מראה, והעיקר — איש מיוחד במעלותיו.

אף אמנם שמע, כי דבר מצוי הוא, שתאהבנה נשים גם רעי מראה ופשוטים, אך לא האמין לשמועה זאת, כי שפט על פי רוחו והוא היה מוכשר לאהוב רק נשים יפות, מפליאות ומיוחדות כמינן. אבל אחרי שבתו בדרך שני חדשים בכפר, הוברר לו, כי לא היתה אהבתו זאת ממין הרהרי האהבה שהעסיקוהו בימי בחרותו

הראשונים, כי הרגש הזה לא נתן לי מרגוע אפילו שעה קטנה אחת, כי לא יכול עוד לחיות בלי פתור את השאלה: התהיה לו לאשה אם אין, וכי יאוש הוא אך פרי דמיונו ואין בידו כל הוכחה, שישבו את פניו. ועתה בא למוסקבה בהחלטה גמורה להביע את בקשתו ולקחת את קיטי לאשה, אם יאותו לו. או... הוא לא יכול להרהר במה שיהיה לו, אם ישבו את פניו.

ז.

לווין בא למוסקבה בבוקר ויסר אל קוזנישיב אחיו מאמו, הגדול ממנו בשנים, ויחלף שמלותיו ויבא אליו אל חדר עבודתו, ובלבבו היה לספר לו מיד, מה הדבר אשר הביאהו הנה, ולבקש עצ מפיו; אך לא את אחיו לבד מצא שם. עמו ישב פרופיסור לפילוסופיה מפורסם. אשר בא מחרקוב לשאת ולתת עמו בדבר המחלוקת הקטנה שנפלה ביניהם בשאלה פילוסופית חשובה מאד. הפרופיסור הזה גלחם מלחמת סופרים בחמת רוחו עם המטריאליסטים, וסרגיי קוזנישיב התבונן היטב בכל מהלך הפולמוס הזה, ואחרי קראו את מאמרו האחרון של הפרופיסור כתב לו באגרת את השגותיו. באגרתו הוכיח את הפרופיסור על ויתורים יתרים שהוא מוותר למטריאליסטים. והפרופיסור מהר ויבא אליו, למען יתבררו הדברים ביניהם. הם דנו בשאלה זו, שדשו בה רבים: היש גבול בין החזיונות הפסיכיים ובין הפיזיולוגיים בפעולת האדם, ואיפה הוא הגבול הזה?

סרגיי איבנוביץ קדם פני אחיו בצחוק-החבה הקר, שהיה מקבל כל אדם בו, ויציגהו לפני הפרופיסור ויוסף לדבר בענין שדנו בו.

הפרופיסור, איש קטן-תואר, בעל משקפים וצר-מצח, הפסיק רגע קטן לנתינת שלום ויוסף לדבר בלי שים לבו ללווין. לווין ישב והמתין, עד שיצא הפרופיסור, אבל ענין השיחה התחיל מעסיק אותו במהרה.

לווין ראה בז'ורנלים את המאמרים, אשר דברו המדיינים על

אודותיהם, וקרא אותם בשים לב, כי מצא בהם את התפתחות יסודי חכמת הטבע הידועים לו — כי תלמיד מחלוקת הטבע היה באוניברסיטה — אך מעולם לא צרף את המסקנות המדעיות האלה על אודות מוצא האדם, שהוא דומה בו לשאר בעלי החיים, על אודות הריפליקסים, על אודות הביולוגיה והסוציולוגיה — אל השאלות בענין מהות החיים והמות לו בעצמו, שהיו עולות על לבבו בימים האחרונים לעתים קרובות יותר ויותר.

בשמעו את שיהת אחיו והפרופיסור התבונן, שהם צרפו בדבריהם שאלות מדעיות ממין זה אל השאלות הנוגעות בנפש האדם, ופעמים אחדות כמעט החלו לדבר בשאלות ההן בעצמן, אלא שבכל פעם שקרבו אל אותו הענין, שהיה עיקר לו, מהרו להתרחק מהן וחזרו והעמיקו בתהום החלוקים הדקים והמיעוטים והציטטות והרמזים ושמות בני סמכא, ואז הבין בכבודות, במה הם מדברים.

— אני אינני יכול לשער, — אמר סרגיי איבנוביץ בלשון הברווזה שהיה רגיל בה ובדבורו המדוקדק ובהברתו היפה, — אינני יכול להסכים בשום אופן לדעתו של קייס, שכל מה שאני חושב על אודות העולם החיצון יצא לי מרשמים חושיים. גם המושג היסודי על דבר ההויה בא אלי לא על ידי חוש, כי על כן אין לנו גם אבר מיוחד למסירת המושג הזה.

— כן, אבל הם — וואורסט וקנויסט ופריפאסוב — ישיבו לך, שהכרת ההויה שאתה מכיר, יוצאת מסכום כל רשמי החושים, שהכרת-הויה זו היא פרי ההרגשות הגופניות. וואורסט אומר גם בפירוש, כי אם אין הרגשות גופניות, אין מושג הויה.

— אני אומר להפך, — התחיל סרגיי איבנוביץ. אך פה נדמה עוד הפעם ללווין, שקרבו אל השאלה העיקרית והנם חוזרים ומתרחקים, וימצא את לבבו לפנות בשאלה זו אל הפרופיסור:

— אם כן, בכלות חושי, במות גויתי, אי אפשר לכל הויה שלי עוד? — שאל לוויין.

הפרופיסור הביט בתרעומות וכמו מתוך מכאוב רוחני אל השואל

המשונה, הדומה במראהו לאחד הבורלאקים, מושכי הספינות, יותר מלאחד הפילוסופים, ויסב עיניו אל סרגיי איבנוביץ כשואל את פיו: מה יש לאמור לו? אך סרגיי איבנוביץ, שדבר לא בהתלהבותו המרובה ולא בקטנות מוחו של הפרופיסור, ושכלל זה לא היה מעצור לו גם להשיב לפרופיסור גם להבין את נקודת ההשקפה הפשוטה והטבעית, ששאלת לוויין נשאלה על פיה, צחק צחוק קל ויאמר:

— שאלה זו עוד אין לנו רשות לפתרה...

— אין לנו נדונים, — ענה אחריו הפרופיסור לקיים דבריו — ויוסף לטעון בענינו: — לא, — אמר עוד — אני מער, שגם אם יסוד ההרגשה הוא הרושם, כמו שאומר פריפאסוב בפירוש, עלינו להבדיל בדיוק בין שני המושגים האלה.

לוויין לא הטה אזניו עוד לדבריהם ויחכה ליציאת הפרופיסור.

ח.

כאשר יצא הפרופיסור פנה סרגיי איבנוביץ אל אחיו:

— שמח אני מאד כי באת. הלימים רבים? ומה עסקי האחוזה?

לוויין ידע, כי עליני האחוזה מעסיקים אך מעט את אחיו הגדול ממנו בשנים, וכי מעביר הוא על מדותיו בשבילו בשאלו כזאת, ועל כן ענהו רק על דבר מכירת החטים ועל דבר הכסף.

לוויין רצה להגיד לאחיו את מחשבתו על דבר נשואים ולשאול בעצתו; אך כאשר ראה את אחיו והקייב את שיחתו עם הפרופיסור וכאשר שמע אחרי כן את קול מדברו אליו, שנגד רצונו היה קול גונן ומיטיב, בשאלו איתו על עסקי האחוזה (שותפים היו באחוזה שירשו מאם, ולוויין היה המנהל בעדו ובעד אחיו), הרגיש, שמאיו סבה אינו יכול להכנס בדברים עם אחיו על אודות החלטתו. הוא הרגיש, כי אחיו יתיחס אליה, אל החלטתו, לא כמו שרצוי לו.

— ומה הזמסטה שלכם? — שאל סרגיי איבנוביץ, שהיה

מכבד את הזמסטה וערכה גדל בעיניו.

— אמנם אינני יודע...

— מה זאת? ... הלא חבר ההנהגה אתה?

— לא חבר אני עוד; אני יצאתי, — ענה לוויין, — ואינני נוסע עוד אל האספות.

— חבל! — אמר סרגיי איבנוביץ ופניו רעמו.

לוויין החל לספר, בחפצו להצטרף, מה שנעשה באספות שבמחוזו.

— כן הוא בכל עת! — נכנס לתוך דבריו סרגיי איבנוביץ. —

אנחנו הרוסים זה דרכנו תמיד. אפשר שזו גם מדה טובה — כשרון אדם לראות נגעי עצמו, אבל מפריזים אנחנו, אנחנו מתנחמים בשפת לצון הנכונה בפנינו תמיד. אני אך אומר לך, שאם יתנו זכויות בדמות מוסדות הזמסטה שלנו, לעם אירופאי אחר... אשכנזים או אנגלים, למשל, היו מגיעים לחרות על ידך, ואנחנו אך מלגלים.

— ומה אעשה? — אמר לוויין כאשם. — זה היה נסיוני האחרון.

בכל נפשי נסיתי. אינני יכול, אינני מוכשר.

— לא אינך מוכשר, — אמר סרגיי איבנוביץ, — אינך מתיחס

אל הדבר כראוי.

— אולי כן הוא, — השיב לוויין בעגמת נפש.

— הידעת, כי ניקולי אחינו חזר ובא הנה.

ניקולי היה אחיו הגדול של קונסטנטין לוויין מאביו ומאמו

ואחיו מאמו של סרגיי איבנוביץ, איש אשר פזר חלק גדול מהוננו

והתחבר אל אנשים משונים וסוררים והיה מתקיט עם אחיו.

— מה אתה אומר? — קרא לוויין בפחד. — איך ידעת זאת?

— פרוקופי ראה אותו בחוץ.

— פה במוסקבה? איפה הוא? הידעת? לוויין קם מכסאו כנכון

ללכת מיד.

— צר לי, כי הגדתי לך זאת, — אמר סרגיי איבנוביץ וינע

בראשו על צערו של אחיו הצעיר. — אני חקרתי ויודע לי, איפה הוא

יושב, ואשלח לו את שטר-החוב שלו על שם טרובין, אשר פרעתי בעדו

וזה הדבר אשר השיב לי.

סרגיי איבנוביץ נתן לאחיו פתקה שהוציא מתחת מכבש־
הניירות שעל השולחן.

לווין קרא בכתב המשונה והנודע לו את הדברים האלה: „אני
מבקש בכבוד הראוי שינתן לי לנות. זה הדבר האחד, שאני דורש מאחי
הנעימים. ניקולי לוויין.“

לווין קרא זאת ובלי הרים ראשו עמד לפני סרגיי איבנוביץ
והפתקה בידו.

בקרבו נלחמו החשק לשכוח לפי שעה את אחיו וההכרה שדבר
רע היא שנחה כזאת.

— רוצה הוא, כנראה בברור, לעלוב אותי, — הוסיף סרגיי
איבנוביץ, — אך זאת לא יוכל, ואני חפוף אחפוף בכל נפשי לעזור
לו, אך יודע אני, שזה אי אפשר.

— כן, כן, — שנה לוויין. — אני מבין ומעריך כראוי דרכיך עמו,
אבל אני אסע אליו.

— עשה כן, אם הפץ אתה, אך אני לא איעצך לנסוע אליו, אמר
סרגיי איבנוביץ. — ולא לי אני דואג: הוא לא יטה את לבבך
מאחרי, אך למענך אני יועץ אותך, טוב אשר לא תסע. לעזור אי
אפשר. אולם עשה כטוב בעיניך.

— אפשר שבאמת אין לעזור לו, אך אני מרגיש ביחוד ברגע
זה — כן, אבל זה ענין אחר — אני מרגיש, כי לא אוכל לנות.

— אכן זאת לא אבין, — אמר סרגיי איבנוביץ. — דבר אחד
אני מבין, — הוסיף לאמור, — זה סייג לשפלות רוח. אני החלתי להביט
בעינים אחרות ובנטיה גדולה מבראשונה כלפי זכות על כל מה
שנקוא נבלה, מאז נהיה אחינו ניקולי למה שנחיה... הלא ידעת מה
שעשה...

— הנה, נורא הוא, נורא — שנה לוויין אחריו.

לווין לקח מידי משרתו של סרגיי איבנוביץ את האדריסה
של אחיו ורצה לנסוע אליו מיד, אך כחשבו את דרכיו גמר לדחות את
נסיעתו זו עד הערב: קודם כל דבר היה לו, כדי שתנוח דעתו. לגמור
את הענין, שהוא בא בשבילו למוסקבה. מבית אחיו נסע אל בית הועד

אשר אובלונסקי בו, וכשנודע לו מה שהוצרך לדעת על אודות השצירבצקים, נסע אל המקום, אשר אמרו לו, כי שם יוכל למצוא את קיטי.

ט.

בארבע שעות ירד לוויין מעל מרכבה שכורה אצל הגן הוואולוגי בלב פועם בחזקה, כמו שהרגיש היטב, וילך במסלה הפונה אל ההרים ואל שדה הקרח, וכבר ידע באותה שעה בברור, שימצא אותה שם, כי ראה את מרכבת השצירבצקים אצל המבוא.

יום קרח בהיר היה היום ההוא. אצל השער עמדו שורות שורות של מרכביות כבודות, עגלות חורף, מרכבות שכורות, וז'נדרמים, לובשי מלבוש נקי, שכובעיהם בראשיהם התנוססו לנוגה אור השמש, עמדו צפופים במבוא הגן ובמסלות המנוקות שבין הבתים הקטנים „הרוסיים“ המקושטים בכלונסאות מפותחים. עצי הלבנים הענפים הזקנים, שכל ענפיהם נכפו מפני השלג, נראו כעוטי שמלות-חג חדשות.

לוויין הלך במסלה הפונה אל שדה הקרח, הלך ודבר עם לבבו: „לא אירא ולא אַחת, עלי אך להרגע. מה לך? מה זאת? החרש, פותהו! דבר אל לבו תוכחות. אך כאשר התאמץ להרגיע את רוחו, כן כבדה עליו נשימתו. אחד ממיודעיו נקרה לפניו ויקרא אליו, והוא לא הכיר את מיודעו. מהרה נגש אל ההרים, ועליהם צלצלו שלשלאות העגלות הקטנות היורדות והעולות, והעגלות השטות שקקו, וקולות צהלה נשמעו. בצעדו עוד צעדים אחדים, נגלה שדה הקרח לפניו, ומיד הכיר אותה בתוך כל המחליקים.

לוויין הבין, כי היא פה, על פי השמחה והפחד אשר תקפוהו. היא עמדה ודברה עם אשה אחת בקצהו השני של שדה הקרח. לא נראה כל דבר מיוחד לא בלבושה ולא בעמידתה; אך לו נקל היה להכירה בתוך ההמון הזה, כי נראתה לו כשיח שושנים בין הרולים. היא אָצלה מאורה על הכל. היא היתה צחוק נעים, מגיה על כל אשר מסביב. „האמנם יכול אני לרדת שמה על הקרח, לגשת אליה?“ שאל

בלבו. המקום אשר עמדה עליו היה בעיניו קדש, אשר אין לנגוע בו. וכרגע אחד היתה יראתה על פניו כל-כך, שעוד מעט והלך לו משם. הוא הוצרך להתחזק ולהסביר לנפשו, שאנשים מכל המינים הולכים סביבה, שגם הוא בעצמו היה יכול לבוא שמה לשוט בנעלי-שיט. הוא ירד וזמן רב נמנע מהביט אליה, כמו שנמנעים מהביט אל השמש, אבל גם בלי הבט ראה אותה, כמו שרואים את השמש בלי הסתכל בו.

ביום זה ובשעה זו בכל שבוע היו נאספים על הקרח אנשים בני חבורה אחת, שכולם ידעו זה את זה. בהם היו גם שייטי-קרח מהירים, מתכבדים ומתגאים באמנותם, גם מתלמדים מאחזים בכסאות, שתנועותיהם במורך ובכבדות, גם נערים קטנים, גם זקנים, שנתכוונו בזה לשם בריאות הגוף; כל אלה היו בחירים ומאושרים בעיני לוויין, על כי נמצאו במקום הזה והיו קרובים אליה. כל השטים על פני הקרח העבירוה, השיגוה גם דברו עמה ובלי השתעבדות לה התעלסו ויתענגו על הקרח החזק ומוג האויר הטוב.

ניקולי שצירבצקי, "שני בשני" של קיטי, ישב מלובש בזוקיטקה קצרה ובמכנסים צרים ובנעלי הברזל שעל כפות רגליו על אחד הספסלים, ובראותו את לוויין, קרא אליו:

— הנה שייט הקרח הראשון שברוסיה! הוזה ימים רבים? הקרח טוב מאד, שים נעליך על רגליך.

— גם נעלים אין אתי, — ענה לוויין ויתפלא בעצמו על עז רוחו וחופש מדברו במעמדה ולא חדל מהגות בה גם רגע קטן אחד, אף על פי שלא הסתכל בה. הוא הרגיש, כי השמש הולך וקרוב אליו. היא נמצאה בפנה, וברגליה הדקות, המתוחות בנעלים גבוהות, שטה אליו, וקצת מורך נראה בתנועותיה. נער בלבוש רוסי, מגופף ידיו בכל עז כחו ומשתוחח מאד בשוטו. רדף אחריה. היא שטה ברגלים בלתי בטוחות כל צרכן; ידיה המוצאות מתוך המופה הקטנה התלויה לה על תקות-חוט, היו מזומנות לנתינת שלום, והיא הכירה את לוויין ותבט אליו ותצחק לו ולפחדה יחד. כשנגמר הסבוב דחקה ברגלה הקטנה והקלה ותשט אל מול שצירבצקי. ותחזק בידו ותרכן לו בראשה בצחוק קל. היא יפתה בעיניו יותר מאשר נראתה לו בדמיונו.

בהגותו בה היה יכול לשוותה נגד עיניו בכל פרטי מראה, ביחוד את הוד ראשה הקטן והצהוב החפשי כל כך בתנועותיו על כתפיה, כתפות עלמה מעוגלות, והמביע תומת ילדות וטוב לבב. הילדות הנסוכה על פניה ויפעת גזרתה הנחמדה, היו יסודי היופי המיוחד לה וזמובן לו היטב; אבל בכל פעם היה משתומם כעל חזיון חדש, אשר לא שער מראש, על מבט עיניה הטובות, השוקטות והמביעות אהבת אמת, וביחוד על נועם צחוקה, אשר היה מעבירו מדי פעם בפעם אל עולם־קסמים, ששם הרגיש בעצמו, שנתמלא תום ורוך ונעשה כמו שהיה, על פי זכרונו, בימי קדמת ילדותו המעטים.

— הוזה זמן רב אתה פה? — אמרה אליו בהושיטה לו את ידה. — תודות לך, הוסיפה, כאשר הרים את המטפחת שנפלה מתוך המופה שלה.

— אני? זה מעט, אתמול... כלומר... היום... באתי, — ענה לוויין, אשר בסערת לבו הבין את שאלתה בקושי, — אני אמרתי לנסוע אליך, — אמר עוד, ובזכרו כרגע, בשביל מה בקש לראותה, נבון ויתאדם. — אני לא ידעתי, כי יודעת־שיט את ומיטיבה לשוט. היא הביטה אליו בשים לב, כמו נתכוונה להבין, על מה הוא נבון.

— תהלה מאתך יש להוקיר. פה מסורות בידינו, כי אתה הגדול שבשייטים, — אמרה קיטי בבדיחה. — מה הפצה אני לראותך בשוטך על הקרחו נעל נא נעלי־שיט ונשוטה נא יחדו. „לשוט יחדו! האמנם אפשר הדבר?” אמר לוויין בלבו, בהביטו אליה.

— כרגע אנעל, — אמר וילך לשים נעלי־שיט על רגליו. — זה ימים רבים לא היית אצלנו, אדוני, — אמר המשרת בתמכו את רגל לוויין ובהדקו עליה את עקב הברזל. — ואחר־כך לא נמצא עוד מפליא לעשות כמוך בין האדונים. — הטוב יהיה כן? — הוסיף במתחו את הרצועה.

— טוב, טוב, מהר נא, — ענה לוויין, וביגיעה עצר ברוחו שלא יחוק צחוק השמחה שנראה על פניו שלא בכוונתו. כן הוא — אמר

בלבו, — אך אלה חיים. אך זה אושר! יחדו, אמרה, נשוטה נא יחדו. האומר לה עתה? אבל הן בגלל זה אני ירא לאמור, בגלל אשר עתה אני מאושר, מאושר לפחות על ידי התקוה... אך אז... אבל הגיעה העת! מן הצורך הוא צריך, צריך! סור ממני, רפיון!

לווין עמד על רגליו ויפשוט את אדרתו, ואחרי מרוצת התרגלות על הקרח הרך, שעל יד הבית הקטן קפץ ובא אל הקרח החלק וישט בלי יגיעה, וכמו ברצונו לבד עלתה בידו להחיש, לקצר ולכוונן מרוצתו. הוא קרב אליה בחלישות דעת, אך גם הפעם הרגיעתהו בנועם צחוקה. היא נתנה לו את ידה וילכו יחד הלוך והחש מהלכם, ובמדה שמהרו ללכת הרבתה ללחוץ בחזקה את ידו.

— עמך הייתי ממהרת יותר להשתלם בדבר, כך אני בוטחת, בלי רעת מדוע, — אמרה אליו.

— ואני בוטח בעצמי, בשעה שאת נשענת עלי, — אמר הוא אליה, אבל נבהל מיד על אמרו זאת ויתאדם. ובאמת, כאשר אך יצאו הדברים מפיו, חלפה פתאום כל החבה שהיתה על פניה, כחמה בהסתתרה מאחרי העבים, ולווין הכיר את משחק פניה הידועים לו, שהיה מעיד בכל פעם על עיון מרובה; על מצחה הקטן עלה קמט קטן.

— לא קרה אותך כל מקרה לא טוב? אולם, אין לי רשות לשאול, — אמר במהירות.

— מפני מה? ... לא, שום דבר לא טוב לא קרני, — ענתה בשפה קרה ותוסף מיד: — האם לא ראית את מדמואזיל לינון?
— לא ראיתיה עוד.

— לך נא אליה, היא אוהבת אותך כל כך.

— „מה זאת? אני העצבתי. הושיעני נא, אלי!“ אמר לוויין בלבו וירץ אל הצרפתית הזקנה שישבה על אחד הספסלים ושערותיה היו סדורות לה תלתלים לבנים. היא קבלה אותו בבדיחה ובגלוי שניה התותבות, כמו שמקבלים ידיד ישן.

— אמנם גדלים אנחנו, — אמרה אליו ורמוזה בעיניה על קיטי, — הדוב הקטן היה לגדולו — הוסיפה הצרפתית בצחוק והזכירה לו את

הלצתו על אודות שלש העלמות, שהיה מכנה אותן שלשה דובים על פי אגדה אנגלית לילדים. — הלא תזכור, שהיית אומר כן? הוא לא זכר כלל וכלל, אך היא צחקה לזכר הלצה זו ואהבה אותה זה כעשר שנים.

— לך לך, לך לשוט. וקיטי מיטיבה לשוט עתה, האין זאת? כאשר שב לוויין במרוצה אל קיטי, לא היו לה פניה הנועמים עוד. עיניה הביטו באהבת אמת ובחבה כבראשונה, אך לו נדמה, שמסבר הפנים היפות שלה נשקפה מנוחה מיוחדת שיש בה כוונה. והדבר הזה העציב את רוחו. היא דברה במורתה הזקנה ובמנהגיה המשונים, ואחרי כן שאלה אותו על אודות ארחות חייו.

— האמנם לא תרגיש עצבות בחורף בכפר? — אמרה אליו. — לא, אין בי עצבות, עסוק אני מאד, — אמר אליה, ובדבריו הרגיש, שהיא גוררת אותו אחרי רוח המנוחה השורר בדבריה, ולא יעמוד בו כח לסור מאחרי הרוח הזה, כשם שלא יכול לסור מאחריו בתחלת החורף.

— הלימים רבים באת הנה? — שאלה אותו קיטי. — אינני יודע — ענה בלי השמיע לאזניו מה שהוא מוציא מפיו. הרעיון, שאם יוסיף להגרר אחרי הידידות השוקטת הזאת ישוב גם הפעם בדרך אשר בא, בלי הועיל מאומה, עלה על רוחו ויגמור להתקומם לה.

— איך לא תדע?

— אינני יודע. זה תלוי בך, — אמר ויבהל מפני דבריו. אם לא שמעה את דבריו, אם לא חפצה לשמעם, אך היא כמו נכשלה ותדפוק פעמים ברגלה הקטנה ותסב מאצלו מהר. היא שטה ובאה אל מדמואזיל לינון ותאמר לה איזו דברים ותשם פעמיה אל הבית הקטן, אשר הסירו בו הנשים את נעלי השיט מעליהן. „אלי, מה עשית! ה' אלהי! עורני נא, למדני נאו אמר לוויין, ובשעה שנשא תפלה זו הרגיש צורך בתנועה עזה וישט בכח בסבובים היצוניים ופנימיים.

באותה שעה יצא מבית הקהוה אחד הצעירים, המעולים שבשייטי

הקרח החדשים, ופפירוס בפיו, ונעלי שיט ברגליו, ואחרי מרוצת התרגלות רץ בשקשוקים ובקפיצות דרך המעלות למטה. הוא עף למטה ובלי שנות גם את מצב ידיו התחיל משוטט על פני הקרח. — אכן, זה מופת חדש! — אמר לוויין וימהר וירץ למעלה לעשות כדבר הזה.

— השמר לך, הרי זה דורש רגילות! — קרא אליו ניקולי שצירבצקי.

לוויין עלה על המישור שלפני המעלות וירץ הנה והנה ככל אשר היה בידו, וירץ למטה, ובתנופות ידים גנן על שווי המשקל הנחוץ בתנועה זו, שלא היה רגיל בה. במעלה התחתונה נתקל, אך כמעט שנגעה ידו בקרח נטה בכח ויזקוף ויצחק וישט הלאה.

„בן חיל, נעים, — אמרה קיטי בלבה באותה שעה, בצאתה מן הבית הקטן עם לינון ובהביטה אליו בצחוק-חבה פנימית כמו אל את אהוב. — האמנם אני אשמה, האמנם עשיתי איזה דבר רע? הם אומרים: התיפות היא. ידעתי, כי לא אותו אני אוהבת; אבל עם זה נעים לי עמו, והוא בן חיל כל כך. אך למה אמר זאת?...”

כראות לוויין את קיטי בצאתה ואת אמה אשר פגש אותה על המעלות, והוא היה אדום מרוב תנועה מהירה, עמד וישקע בהרהורים. הוא הסיר את נעלי השיט וישג את האם עם הבת אצל שער היציאה. — שמחה אני לראותך, — אמרה הנסיכה. — בליל חמישי אנו נקבלים כדרכנו תמיד.

— אם כן היום הוא?

— שמוח נשמח מאד לראותך, — אמרה הנסיכה בקרירות מגולה. קרירות זו הדאיבה את קיטי, ועל כן לא יכלה לכבוש את רצונה. להרך את הרושם הקשה שעשתה אמה, ותסב ראשה ותאמר בצחוק קל:

— להתראות!

באותה שעה נכנס סטיפן ארקדיביץ אל הגן, וכובעו היד מוטה הצדה, ופניו ועיניו נהרו, וכולו מראה מנצח מלא שמחה. אך בקרבו אל חותנתו ענה על שאלותיה לשלום דולי בפני חוטא נעצב.

אחרי דברו בלחש ובעוצב עם חותנתו, זקף את חזהו ויאחו את לווין בזרועו.

— ומה אפוא, נוסעים אנחנו? — שאל את לווין — כל הימים האלה הגיתי בך, ומאד מאד אשמח, כי באת, — אמר ויבט אל עיניו בפנים מביעים מחשבות עמוקות.

— נוסעים אנחנו, נוסעים, — ענה לווין בשמחה: הוא לא חדל לשמוע את צלצול הקול שאמר אליו „להתראות“, ולראות את הצחוק הנעים, שנאמרה בו מלה זאת.

— „לאנגליה“ או לארמיטאז?

— אין חלוק לך.

— ל„אנגליה“ אפוא, — אמר סטיפן ארקדיביץ, לפי שלבית המלון הזה היה חייב יותר, ועל כן חשב לדבר שאינו הגון להתרחק ממנו. היש לך רכב? טוב מאד, כי את מרכבתי שלחתי הביתה.

— שניהם החרישו בכל שעת הנסיעה. לווין הרהר בהערכת השנוי שנראה על פני קיטי: פעם הבטיח את נפשו, כי יש תקוה, ופעם הוברר לו, כי תוחלתו נכזבה, ובכל זאת הרגיש בעצמו, שנהפך לאיש אחר, שאינו דומה עוד למה שהיה לפני צחקה ולפני אמרה: „להתראות“. בדרך סדר לו סטיפן ארקדיביץ את, סדר הסעודה.

— הלא אוהב טירבה אתה? — אמר ללווין בגשתם במרכבתם אל

בית המלון.

— מה? — שאל לווין אחריו: — טירבה? כן, מאד מאד אני אוהב.

י.

כשנכנס לווין עם אובלונסקי אל בית המלון, לא יכול לבלתי התבונן, שיש בפניו ובכל תארו של סטיפן ארקדיביץ איזה רישום מיוחד, כמין צהלה מסותרת. אובלונסקי הסיר את אדרתו ובכובע מוטה הצדה עבר אל חדר האוכל, ובעברו נתן פקודות למשרתים טטרים לבושי פרק ומחזיקי מפות לבנות, אשר דבקו בו כולם. הוא נתן שלום והחזיר שלום ימינה ושמאלה, כי גם פה נמצאו לו מודעים שקדמו פניו

בשמחה כבכל מקום, ויגש אל הבופיט וישת כוס יין-דגן ויקח לו דג קטן ויאמר לצרפתית המפורכסת, העדויה קשורים מעשי סריגה דקה וסלסולי שער, שעמדה מבפנים לקצסה, דברים שהביאו גם אותה לידי צחוק מקרב לב. ולווין לא שתה הפעם, ודוקא בגלל אשר געלה נפשו בצרפתית הזאת, שהיתה כולה כמין הרכבת שערות נכריות ואבקת-אורז ומי-בושם. הוא אך שם עיניו עליה ויט מפניה מהר כמו ממקום מטונף. כל נפשו מלאה זכרונות על אודות קיטי, וצחוק נצחון ואושר נגה בעיניו.

— הנה, הוד נסיכות, גשה נא, פה לא יטרירו את הוד נסיכותך, — אמר אחד הטטרים אשר החזיק בו ביחוד, איש זקן שכולו לבן וירכיו רחבות וכנפי הפרק שלו נפרדות עליהן. — גשה נא, הוד נסיכות, — אמר אל לווין בכוונה לשמש בשקידה, מפני כבודו של סטיפן ארקדיביץ, גם את האורח הבא עמו.

כרגע פרש מפה מצוחצחת על שולחן עגול מכוסה במפה מכבר, שמנורת ברונזה ממעל לו, ויקרב אליו כסאות של קטיפה ויעמוד לפני סטיפן ארקדיביץ, ומפה קטנה וכרטיס המטעמים בידו, ויחכה למצוותיו.

— אם יצוה הוד נסיכותו לתת לו חדר מיוחד, יפנה חדר בעדו מהר: הנסיך גליצין שם עם גבירה אחת. צדפות חיות נתקבלו. — או צדפות.

סטיפן ארקדיביץ התחיל מהרהר.

— אולי נשנה את הסדר, לווין? — אמר וישם את אצבעו על הכרטיס, ופניו הביעו עיון גדול. אך, הטובות הן הצדפות? — פלינסבורגיות הן, הוד נסיכות, אוסטינדיות אין. — לו תהיינה פלינסבורגיות, אבל החיות הן? — תמול נתקבלו.

— אולי נתחיל בצדפות, ואחר נשנה את כל הסדר? מה תענה

על זה?

— לי אין חלוק בדבר. לי ציר ומקפה נבחר מכל; אך כזאת הלא

אין בזה.

— מקפה א-לא-ריס, הטוב בעיניך? — אמר הטטרי ויגחן אל לוויך כאומנת אל ילד.

— לא, לא משטה אני, כל מה שתבחר ייטב בעיני. אני שטתי על הקרח ורעב אני. ואל תדמה, — הוסיף בראותו אותות-תרעומות על פני אובלונסקי, — כי לא הערכתי כראוי את טוב טעמך. בעונג אוכל מטעמים.

— פשיטא! אמור מה שתאמר, אבל זה אחד מתענוגי החיים, — אמר סטיפן ארקדיביץ. — תנה אפוא אחי, עשרים או, זה ימנע, שלשים צדפות; נזיד עם קלחים...

— פרנטיניר, — נענה הטטרי אחריו. אך, לפי הנראה, לא רצה סטיפן ארקדיביץ לעשות לו נחת רוח ולקרא את המטעמים בשמותיהם הצרפתיים.

— עם קלחים, הידעת? אחרי כן טירבה עם ציר שביליתו עבה, אחרי כן... רוסטביף; אך השתדל, שיהי יפה. נוסיף על זה תרנגולי-בר, ועל זה, כמובן, כבושים.

הטטרי זכר, שאין דרכו של סטיפן ארקדיביץ לקרוא את המטעמים בשמותיהם הרשומים צרפתית בכרטיס, ועל כן לא שנה אחריו כבראשונה, אך אחרי כן המציא לנפשו את העונג הזה ושנה את כל המטעמים שהוזמנו יחד זה אחר זה על פי הכרטיס: מרק פרנטיניר, טירבה סוס בומרשה, פולרד א ליסטרגון, מסידואן די פריאי... ומהר, כמכונה של נוצות-מתכווצות, הניח את הכרטיס המכורך האחד ויחטוף את השני ויושט לסטיפן ארקדיביץ.

— ומה נשתה?

— אני — מה שייטב בעיניך, אך לא הרבה... שמפני — אמר

לוויך.

— מה? בזה נתחיל? ואולם גם זה אפשר. אתה אוהב את החתום

בחותם לבן?

— קשה בלן — מלא הטטרי את דבריו במהירות.

— אם כן תתן יין זה עם הצדפות, ואחר נראה.

— שומע אני. ויין סעודה מאיזה מין תצוה להביא?

— ניאי תביא. לא, טוב ממנו יין שבלי שדעת הכל נוחה

הימנו.

— שומע אני. וגבינה תצוה להביא משלך?

— כן, כן, פארמיזאן. אולי אתה אוהב מין אחר של גבינה?

— לא, לי אין כל חלוק בדבר, — אמר לוויין בבלי יכולת לעצור

שפתיו מצחוק קל.

והטטרי רץ בכנפים — כנפי פרק — פרושות, ואחרי חמשה רגעים נכנס במעופו זה, ובידו קערות צדפות פתוחות ומוטלות על קליפותיהן, קליפות מרגליות, ובקבוק בין אצבעותיו.

סטיפן ארקדיביץ מלל את המפה הקטנה המגוהצת וידביקה מתחת לזיילט וישם את ידיו על השולחן במנוחה ויחל לאכול את הצדפות.

— אכן לא רעות הן, אמר, בהסירו במזלג-הכסף הקטן את

הצדפות המפרכסות מעל קליפותיהן המבהיקות ויתחיל בולע אותן בתאות נפש זו אחר זו. — לא רעות, — חזר ואמר בהפנתו את עינו הלחות והנוצצות פעם אל לוויין ופעם אל הטטרי.

לוויין אכל גם מן הצדפות, אף על פי שפת מלופתת בגבינה ערבה לו יותר. אך הוא התבונן בנחת אל אובלונסקי. גם הטטרי הביט, אחרי הוציאו את הפקק ומסכו את היין היפה אל הכוסות הדקות המצופות זהב, בצחוק של ורת רוח אל סטיפן ארקדיביץ ויתקן את ענקו הלבן.

— ואתה אינך מאוהבי צדפות? — אמר סטיפן ארקדיביץ

בשתותו את כוסו, — או שרוי בצער אתה? האין זאת?

הוא רצה, שייטיב לוויין את לבו. ולוויין אמנם לא היה עצב, אך המקום היה צר לו. קשה וצר היה לו על פי רעיוני רוהו לשבת בעת ההיא בבית המשתה בין חדרים, שסעדו בהם עם נשים, בתוך המרוצה וההשתדלות המרובה לעשות כרצון איש ואיש; אותה ההתקשטות בברונזה, במראות, בגז, בטטרים — כל זאת היתה-דרך עלבון לו. ירא היה, פן ישקץ את הרגש הקדוש הממלא את נפשו.

— אני? כן, דואג אני; אך מלבד זאת מורת רוח לי כל אשר

אראה פה, — אמר לוויין. — אתה לא תוכל לשער, עד כמה משונה כל זה בעיני, באשר אני בן כפר, עד כמה צפרניו של אותו האדון, שראיתי אצלך...

— כן ראיתי, שצפרני גריניביץ האומלל משכו את עיניך עליהן, אמר סטיפן ארקדיביץ בצחוק.

— אינני יכול, — ענה לוויין. — אתה השתדל נא, ראה את לבי, עמוד על דעתו של בן כפר. אנחנו מתאמצים להכשיר את ידינו כפי האפשר לעשות בהן מלאכה; בעבור זה אנחנו קוצצים את צפרנינו ומפשילים לפעמים את שרוולינו. ופה אנשים מגדלים בכוונה את צפרניהם, עד כמה שאפשר להן להתקיים, ומרתקים את כפיהם בכפתורים רחבים כקערות, כרי שלא יוכלו לעשות דבר בהן.

סטיפן ארקדיביץ צחק צחוק שמחה.

— הרי זה אות, שידידי זה אינו צריך לעבודה גסה. בינתו עובדת לו...

— אולי כן הוא. אך בכל זאת משונה הדבר בעיני, כשם שמשונה בעיני עתה מה שאנו, בני הכפרים, משתדלים לאכול ולשבוע מהר, למען תספיק לנו השעה לעשות את שלנו, ואני ואתה משתדלים אנו באכלנו, שלא לשבוע זמן רב כפי האפשר, ובשביל זה אנו אוכלים צדפות...

— מובן הוא, — מלא סטיפן ארקדיביץ את דבריו במהירות. — אבל זאת מטרת ההשכלה: להפוך כל דבר לתענוג.

— אם זאת היא המטרה, אני נכון לבחור לי להיות פרא.

— גם פרא אתה בלעדי זאת. כולכם, כל הלווינים, פראים

אתם.

לוויין נאנח. הוא זכר את ניקולי אחיו, ולבו הכהו ויצר לו יפלו פניו; אך אובלונסקי החל לדבר בענין, אשר השכיחו את עצבו כרגע.

— ומה, התסע היום בערב אל קרובינו, אל השצירבצקים? — אמר ויסקל מלפניו את הקליפות הריקות האוושניות ויקרב אליו את הגבינה, ויברק בעיניו דרך רמיזה עמוקה.

— כן, נסוע אסע, — ענה לוויין. — אף על פי שנדמה לי,

שהנסיכה האם קראה אותי לא ברצון.

— מה לך? חבל וריקו! כך דרכה... עתה תנה נא אהי, ננידו... כך דרכה, גרנד דם, — אמר סטיפן ארקדיביץ. — גם אני אבוא, אבל צריך אני לנסוע אל הגרפינה בונינה לזמרת-הכנה. ולא פרא אתה? באיזה טעם אחר אפשר להסביר מה שברחת פתאום ממוסקבה? השצירבצקים שאלו אותי תמיד עליך, כאילו חייב אני לדעת. ואני יודע אך דבר אחד: כל הימים אתה עושה, מה שלא יעשה איש זולתך. — כן הוא, — אמר לוויין בגמגום ונצער מגולה: — צדקת, פרא אני. אך פראותי נגלתה לא ביציאתי מזה, כי אם בחזירתי שחזרתי עכשיו... — אבל מה מאושר אתה! — קרא סטיפן ארקדיביץ פתאום בהביטו לתוך עיני לוויין.

— במה?

— אני מכיר סוסים אבירים על פי החותמות החרותים עליהם וצעירים אוהבים — על פי עיניהם, — אמר סטיפן ארקדיביץ כקורא ברגש כתוך ספר. — הנה הכל עודנו עתיד לך. — ולך האמנם כבר עבר הכל? — לא, אמנם לא עבר, אך לך עתיד, ולי הוה, ואורו ההוה אינו תדיר כלל.

— ומה אפוא?

— הוא אינו טוב. אך על אודותי אינני רוצה לדבר, ולא עוד אלא שלהסביר הכל אי אפשר, — אמר סטיפן ארקדיביץ. — ואתה בשביל מה באת למוסקבה?... הסירה את הקערות, קרא אל הטטרי. — אתה מבין מעצמך? — השיב לוויין, בלי גרוע עיניו הנוצצות מעל סטיפן ארקדיביץ

— מבין אני, אך אינני יכול להחל דבר בזה. גם על פי זה תוכל לראות, המצאתי אם לא מצאתי את חידתך — אמר סטיפן ארקדיביץ ויבט אליו בצחוק דק.

— ומה תאמר לי? — אמר לוויין בקול רועד וירגש בבירור, שכל שרירי פניו מזדעזעים. — מה דעתך על זה? סטיפן ארקדיביץ שתה במתינות את כוסו, כוס יין שאבלי ובלוי גרוע עיניו מלוויין.

— אני?... אמר סטיפן ארקדיביץ, — אין לי דבר שאני רוצה
בו יותר מזה, אין דבר! זהו המעולה מכל מה שהיה אפשר.
— אבל שמא טועה אתה? הידעת במה אנו מדברים? — אמר לוויין
ויעמק עיניו בדובר עמו. — החושב אתה, שאפשר הדבר?
— אני חושב, שהוא אפשר. מפני מה אי אפשר?
— לא, הבאמת תחשוב, שהוא אפשר? לא, אמור כל מה שאתה
חושב! ומה אם ישיבו את פני?... ואני גם ברי לי...
— ולמה תחשוב כן? — אמר סטיפן ארקדיביץ בבדיחה על
סערת רוחו.

— כן נראה לי לפעמים. הלא זה יהיה נורא גם לי גם לה.
— על כל פנים אין כל דבר נורא בזה לעלמה. כל עלמה מתגאה
כשמבקשים את ידה.

— כן, כל עלמה, אך לא היא.
סטיפן ארקדיביץ חייך קצת. הוא ידע מראש את הרגש
הזה שבלוויין, הוא ידע, שעל פי השקפתו נחלקות כל העלמות שבעולם
לשני מינים: האחד הוא — כל העלמות שבעולם, חוץ ממנה, בהן כל
דרכי היצר המשותפים לכל בני האדם, והן מצויות מאד; והמין השני—
היא לבדה, שאין בה כל מדה שאינה הגונה, וגבוהה היא מכל מין האדם.
— ראה נא, קח לך מן הציר, — אמר ויעצור ביד לוויין, אשר
סלק מאצלו את הציר.

לוויין שמע אליו וישם ציר על קערתו, אך לא הניח לסטיפן
ארקדיביץ לאכול.

— לא, ראה נא, אתה, ראה, אמר אליו — בינה נא, כי שאלת
החיים והמות זאת לי מעולם לא דברתי עם איש אודות זאת. הן אני
ואתה זרים אנחנו זה לזה בכל דבר: טעמים שונים, השקפות שונות,
שונים בכל אש-נפנה; אבל יודע אני, שאתה אוהב אותי ומבין דרכי,
ובגלל זה אני אוהב אותך אהבה נוראה. אך למען ה', דבר אלי את
אשר בלבבך באמת.

— אני אומר אליך מה שאני חושב, — אמר סטיפן ארקדיביץ
בצחוק קל. — אך גדולה מזו אומר לך: אשתי — אשה נפלאה מאד...

הוא נאנח בזכרו את הדברים שבינו לבין אשתו, ויוסף, אחרי החרישו רגע אחד: — בה רוח נבואה. היא בוחנת לבבות, אך לא זאת בלבד, — היא יודעת מה שיהיה. וביחוד בעניני שדוכים. היא נבאה, למשל, כי שחובסקיה תנשא לברניטילן. איש לא רצה להאמין, אבל דברה בא. והיא נוטה אחריו.

— ובמה היא אחרי?

— בזה שהיא לא רק אוהבת אותך, כי אם גם אומרת, כי עתידה קיטי להיות לך ולא לאחר.

לדברים האלה נהרו פני לוויין פתאום בצחוק קל, בצחוק קרוב לדמעות גיל.

— כן היא אומרת? — קרא לוויין — אני אמרתי תמיד, כי אך מחמדים היא אשתך. ורב לנו, רב לדבר בזאת, — אמר בקומו ממקומו. — טוב, אבל שב נא.

אך לוויין לא יכול לשבת. הוא עבר פעמים בצעדי אוננו בחדר הקטן, הדומה לכלוב ויקרוץ בעיניו, כדי שלא תראה דמעה בהן, ואחרי כן חזר וישב אצל השולחן.

— בינה נא, — אמר בשבחו, — שאין זו אהבה. כבר אהבתי, אך זה ענין אחר, לא רגשי הפנימי הוא, כי אם איזה כח חיצוני הכניעני. הן יצאתי מפה, על כי החלטתי, שלא תהיה כזאת לעולם, התבין, כשרי שאין אושר בארץ; אך אני נלחמתי עם נפשי, ורואה אני, כי בלעדי זאת אין חיים לי. ויש לגמור...

— ולמה יצאת?

— חכה נא! כמה רעיונות בלבי! כמה שאלות לי שמע נא. הן אתה לא תוכל לשער, מה הגדלת לעשות עמדי, כשאמרת לי מה שאמרת. אני מאושר כל כך, שהייתי לאכיר-לב נתעב; שכחתי הכל. היום נודע לי, כי אחי ניקולי... הלא ידעת, נמצא פה... וגם אותו שכחתי. כמדומה לי, שגם הוא מאושר. הרי זה כמין שגעון. אבל ענין נורא הוא... הנה אתה בעל אשה, אתה יודע רגש זה... נורא הוא, שאנו — אנשים זקנים, אנשים שכבר טעמו... לא טעם אהבה, כי אם טעם חטאים... מתקרבים פתאום אל יצור זך ונקי מעוון; הלא תועבה

היא, ועל כן אי אפשר לאיש כמוני שלא ירגיש את עצמו לבלתי ראוי
— אבל אתה חטאיך מעטים.
— אך בכל זאת, — אמר לוויין, — בכל זאת אני חוזר בגועל
נפש על ספר דברי ימי ומרעיד ומקלל ומתאונן במרירות... כן.
— ומה נעשה? כך דרכו של עולם, — אמר סטיפן ארקדיביץ.
— כל נחמתי בנוסחת התפלה האהובה לי מאז, „כי לא על
צדקותי, כי אם ברהמיך הרבים סלח נא לי“. גם היא יכולה אך לסלוח.

יא.

לוויין שתה את כוסו, ושניהם החרישו.
— עוד דבר אחד עלי לאמר לך. הידעת את וורונסקי? — שאל
סטיפן ארקדיביץ את לוויין.
— לא, לא ידעתי. למה אתה שואל זאת?
— עוד בקבוק, — אמר סטיפן ארקדיביץ אל הסטרי, אשר
מלא את כוסותיהם והשתדל לשמשם דוקא ברגעים שלא הוצרכו לו.
— עליך לדעת את וורונסקי, על כי הוא אחד מאנשי תחרותך.
— מה הוא וורונסקי? — אמר לוויין, ופניו, אשר זה עתה היו
שעשועים לאובלונסקי בצהלה הילדותית המובעת בהם, נהפכו פתאום
למלאי זעם ורעי מראה.
— וורונסקי הוא אחד מבני הגרף קיריל איבנוביץ וורונסקי
ואחד מן הטפוסים היותר משוכללים שבצעירי מרום עם הארץ הפטרבורגי.
לי נודע בטוור, בימים אשר עבדתי שם, והוא בא שמה לזמן לקיחת
אנשי צבא. הוא עשיר מאד, יפה, מתהלך עם גדולי הארץ, פליגל-
אדיוטנט ויחד עם זה איש חמודות, טוב ונעים מאד. אך לא טוב
ונעים בלבד. כפי מה שהכרתי אותו פה היא גם בעל השכלה ונבון דבר.
על כל פנים הוא עתיד להצליח ולגדל.
לוויין הרעים פניו והחריש.
— והוא בא הנה ימים מעטים אחרי יציאתך, ולפי מה שאני
רואה, הוא אוהב אותה אהבה עזה, ואתה מבין, כי האם...

— סלח נא לי, אבל אני אינני מבין מאומה, — אמר לוויין, ופניו מלאו רגוז ודאגה. ומיד זכר את ניקולי אחיו ועד כמה נתעב הוא בעצמו בשכחו את אחיו זה.

— המתינה נא, המתינה, — אמר סטיפן ארקדיביץ ויצחק ויגע בידו. — אני אמרתי לך מה שידעתי, ואני שונה, שבענין הזה נראה לי, כפי מה שאפשר לראות מראש, שאתה עתיד לנצח.

לוויין נרתע לאחוריו על כסאו, פניו היו חורים. — אבל אני איעצך למהר כפי האפשר לגמור את הדבר, — הוסיף אובלונסקי וימלא לו את הכוס.

— לא, תודה לך, אינני יכול לשתות יותר, — אמר לוויין, בסלקו את כוסו מלפניו. פן אֶשכר... ומה שלומך? — הוסיף לוויין, וברור היה, שרצונו לעבור אל ענין אחר.

— עוד מלה אחת: על כל פנים איעצך למהר לפתור את השאלה. ביום הזה לא איעצך לדבר. — אמר סטיפן ארקדיביץ. — בא מחר בבקר להשתדך כמנהג המקובל, ויברכך אלהים...

— הלא חפצת כל הימים לבוא אלי לצוד ציד? בוא נא באביב הזה — אמר לוויין.

עתה נחם מאד, כי התחיל בשיחה זו עם סטיפן ארקדיביץ. הרגש המיוחד שלו נטמא בשיחה זו על אודות תחרותו של איזה אופיציר פטרבורגי ובהשערותיו ובמועצותיו של סטיפן ארקדיביץ. סטיפן ארקדיביץ צחק קצת. הוא הבין את הדברים שבלב לוויין.

— אני אבוא באחד הימים, — אמר אל לוויין. — כן הוא, אחי, הנשים הן הציר, שהכל סובב עליו. הנה גם לי רע, רע מאד. וכל זה בשביל הנשים. הגידה נא לי בלי כחד, — הוסיף בקחתו סיגרה ובהחזיקו בידו האחת בכוס, — הבה נא עצה לי.

— אך באיזה דבר?

— זה הדבר. נשער נא, שאתה בעל אשה, ואוהב אתה אותה, אך נפתית אחרי אשה אחרת...

— סלח נא, אבל אינני מבין זאת כלל, כיצד... כשם שאינני

מבין, כיצד אצבור עכשיו, אחרי אכלי לשבוע, לפני חנות של נחתום
ואגנוב עוגה משם.

עיני סטיפן ארקדיביץ הבריקו יותר [מהרגיל].
— ומדוע לא? יש אשר יערב ריח העוגה כל כך, שאין לעמוד

בגדו.

היממדיש איזט'ס, ווענן איך בעצוואונגען

מיינע אירדישע בעגיער;

אַבער דאָך ווענניס ניכט געלונגען,

האַטט איך אויך רעכט היבש פלאזיר!

באמרו זאת צחק צחוק דק. גם לוויין לא יכול להתצפק מצחוק

רגע קטן.

— אַך בלי דברי לצון, — הוסיף אובלונסקי — בינה נא, כי האשה

הזאת — נפש נעימה, טובה, מלאה אהבה, אשה אומללה, בודדת, שוויתרה

על כל. עתה, כשכבר נעשה מעשה, בינה נא זאת, כלום אפשר לעזבה?

גם כי נאמר שיש להפרד, כדי שלא להרוס את האושר הביתי, אך

האומנם אין לחוס עליה, אין לכוונה, אין להקל את מצבה?

— לענין זה סלח נא. הלא ידעת, על פי רוחי נחלקות כל הנשים

לשני מינים... כלומר לא... נכון יותר: יש נשים ויש... אני לא

ראיתי ולא אראה בנות-חמד נדחות, ונשים כאותה הצרפתית, המפורכסת

שמבפנים לקצסה, בעלת התלתלים, שקץ הן לי, וכל הנדחות דומות

לה.

— והאמורה באבן-גליון?

— חדל נא! המשיח לא היה אומר מעולם את הדברים האלה,

אילו נודע לו, עד כמה ילמדו מתוכם להרע. אבל אני מדבר לא מה

שאני חושב, כי אם מה שאני מרגיש. תועבת נפשי הן הנשים הנדחות.

אתה ירא מפני עכבישים, ואני מפני השקוצים האלה: הן בודאי לא

למדת את טבע העכבישים ואינך יודע את דרכיהם, והוא הדין

לי.

— נקל לך לדבר כן; הרי זה דומה לאותו האדון שבספורו של

דיקנס, שבידו השמאלית הוא משליך אחרי כתפו הימנית את כל השאלות

הקשות. אבל הכחשת מעשה לא תשובה היא. מה לעשות אפוא, הגידה לי מה לעשות. הנה אשתך נעשית זקנה, ואתה מלא חיים. בטרם תפן כה וכה, אתה רואה, שאינך יכול לאהוב את אשתך, גם כי תכבד אותה מאד. ופתאום תבוא אהבה בלבך, ואתה אבדת, אָבדת! — אמר סטיפן ארקדיביץ בעצבון וביאוש.
לווין צחק.

— כן הוא, אָבדת, — הוסיף אובלונסקי — ומה לעשות?
— אין לגנוב עיגות.

סטיפן ארקדיביץ צחק צחוק גדול.

— הוי, מטיף מוסר! אבל בינה נא זאת: הנה שתי נשים לך: האחת תובעת את זכויותיה, ואותן הזכויות הן אהבה מאתך, מה שאין בידך לתת לה; והשנית מקרבת לך את כל נפשה ואינה דורשת לה מאומה. מה לך לעשות? איך תנהג? הרי זו דרָאָמה נוראה!
— אם חפץ אתה לשמוע את אשר בלבבי בענין זה, אומר לך, כי אינני מאמין, שיש בזה דרמה. וזה טעמי. האהבה על פי דעתי... שתי האהבות, שאַפלטון מברר ערכן, כמו שתזכור, בספר „המשתה“ שלו — שתי האהבות אבן בוחן הן לאנשים. יש יודעים אך את האחת, ויש יודעים אך את השנית — והאנשים היודעים רק את האהבה שאינה אַפלטונית, אין להם להזכיר דרמה בדברם בה. באהבה כזאת אי אפשר לשום דרמה. תודה רבה לך על הנאה זו, חיי בשלום — וזאת כל הדרמה. ובאהבה אַפלטונית אי אפשר שתהי דרמה, כי באהבה כזאת הכל ברור וטהור, כי...
ברגע ההוא זכר לוויין את חטאותיו ואת המלחמה הפנימית אשר נלחם, ויוסף פתאום:

— ובכל זאת אפשר שצדקת, אפשר מאד... אך אני אינני יודע, אינני יודע לגמרי.

— זה הדבר, — אמר סטיפן ארקדיביץ, — אתה אדם שלם מאד. זה יתרויך וזה גם חסרויך. אתה שלם באַפִּיך וּחפִּיך אתה, שיהיו כל החיים הרכבת חזיונות שלמים, ואין הדבר כן. הנה אתה בונה את העבודה בעניני הצבור, על כי רצונך, שתהי העבודה מתאמת תמיד

למטרתה, ואין זה ממנהגו של עולם. רוצה אתה עוד, שעסקנותו של היחיד תהי מכוונת למטרה, שהאבה והחיים הביתיים יהיו תמיד ענין אחד, — וגם זה אינו ממנהגו של עולם. כל שנוי הגוונים, כל ההוד, כל ההדר שבחיים הוא הרכבת צל ואור. לווין נאנח ולא ענה מאומה. הוא הרהר בענינו ולא שמע את דברי אובלונסקי.

ופתאום הרגישו שניהם, שאף על פי שהם רעים, אף על פי שסעדו יחדו ושתו יין, שהיה לו לקרבם זה לזה יותר, מהרהר כל אחד מהם אך בענינו ואין איש מהם דואג לרעהו כלל. אובלונסקי כבר הכיר לא אחת ולא שתים את ההתחלקות הגדולה הזאת, הבאה אחרי סעודה תחת התקרבות, וידע מה שיש לעשות במקרים האלה. — חשבון! — קרא בקול ויצא אל החדר הסמוך ושם פגש כרגע אֶדְיוֹטְנֵט נודע לו ויכנס בדברים עמו על אודות אַקְטְרִיסָה אחת ומפרנסה. ומשהתחיל מדבר עם האֶדְיוֹטְנֵט ההוא הרגיש רוח ומנוחה מעמל השיחה עם לווין, אשר בכל פעם היה מביאו לידי גיעת מוח ונפש רבה מאד. כאשר בא הטטרי והביא חשבון בסכום עשרים וששה רובל עם קופיקות והוספה לייך דגן בעדו, לא שת לווין את לבו לסכום ארבעה עשר רובל שהוטל עליו, אף על פי שבזמן אחר היה משתומם על זה ככל בן כפר, וישלם ויסע לביתו על מנת לחלף את בגדיו ולנסוע אל השצירבצקים, ששם היה גורלו עתיד להתברר.

יב.

בת-הנסיכים קיטי שצירבצקיה היתה בת שמונה עשרה שנה. היא החלה להראות ב"עולם" אך בחורף ההוא. בדרכיה ב"עולם" הצליחה יותר משתי אחיותיה הגדולות, וגם יותר מאשר קותה אמה הנסיכה. מלבד אשר הצעירים המחוללים בנשפי מוסקבה אהבו כולם כאחד את קיטי, נזדמנו עוד בחורף הראשון ההוא שני שדוכים חשובים באמת. ראשונה: לווין, ומיד אחרי יציאתו ממוסקבה — הגרף וורונסקי.

כניסת לוויין לביתם בתחלת החורף, בקוריו המרובים ואהבתו המגולו, לקיטי גררו אחריהם את השיחות הראשונות בין הנסיך והנסיכה על אודות עתידות קיטי בתם וגם העירו דברי ריבות ביניהם. הנסיך טען ללוויין ויאמר, כי איננו מבקש לו טוב ממנו לקיטי. והנסיכה אמרה, על פי דרכן של נשים לנטות מעיקרה של השאלה, כי קיטי עודנה צעירה מאד, כי לוויין אינו מראה לדעת בשום דבר, שהוא נכון באמת להשתדך, כי קיטי איננה דבקה אחריו, וכיוצא בזה; אך לא אמרה עיקרו של דבר, שהיא מחכה לשדוך טוב מזה לבתה, שאין לבה נוטה אחרי לוויין ושאינה מבינה את דרכיו. וכאשר יצא לוויין פתאום ממוסקבה, שמחה הנסיכה ואמרה לאישה בגילת נצחון: „הלא תראה, כי צדקתי”. וכאשר נראה וורונסקי, שמחה עוד יותר, כי מצאה בזה חזק לדעתה, שעתידה קיטי לא לשידוך טוב סתם, כי אם לשידוך נפלא בטובו.

אמה של קיטי לא יכלה גם לדמות את וורונסקי ואת לוויין זה אל זה. לא ישרו בעיניה גם סברותיו וחומרותיו המשוונות של לוויין, גם כבודות תנועותיו בצבור, שהיתה לפי דעתה מדרכי הגאווה שלו, גם חייו בכפר — חיי פרא לפי טעמה — ועסקנותו בעניני המקנה והאכרים; גם מלבד זאת חרה לה מאד, על כי באהבו את בתה היה נוסע אל ביתם חודש וחצי ונראה כמחכה לאיזה דבר, כבוהן ובודק, וכמו היה מתירא, שמא יגדל הכבוד יותר מדי, אם ישתדך, ולא הבין, כי בנסעו אל בית אשר בו עלמה-כלה הוטל עליו להגיד את אשר בלבבו. ופתאום יצא מן העיר בלי דבר דבר. „טוב שהוא רע-מראה כל כך, שלא אהבה אותו קיטי”, אמרה הנסיכה בלבה.

וורונסקי התאים לכל מאווי היום: הוא היה עשיר מאד, נבון, יחסן, עולה למדרגה גבוהה בעבודת הצבא והחצר, וכולו מחמדים. היא לא יכלה לבקש טוב ממנו.

בנשפי מחול היה וורונסקי מבקש קרבתה של קיטי בגלוי. הוא היה מחולל עמה ונוסע לביתם, ולא יכלו להסתפק בדבר, שהוא הושב באמת לקוחתה. אך אף על פי כן דאגה וחרדה אמה מאד כל ימי החורף ההוא.

הנסיכה בעצמה היתה לאיש לפני שלשים שנה בשדכנותה של דודה אחת. החתן בא לראות ולהראות, לאחר שכבר נודע הכל על אודותיו; הדודה השדכנית שאלה וידעה והודיעה את הרושם שנעשה בשעת הראיון; הרושם היה טוב; אחרי כן השתדך לפני האב והאם ביום שנועד לזה מראש, וההשתדכות שחכו לה מקודם נתקבלה ברצון. הכל נעשה קל ופשוט מאד. לפחות, נדמה כן לנסיכה. אך בבנותיה נסתה וראתה, עד כמה לא קל ולא פשוט הוא ענין השצת הבנות הנראה כנעשה מאליו. כמה יראות יראה, כמה מחשבות חשבה, כמה כסף הוציאה כמה מריבות קלות היו בינה ובין אישה על דבר נשואי שתי בנותיהם הגדולות, דריה ונטליה! ועתה כשהתחילו „מוציאים“ את הצעירה, שבו אליה הדאגות והספקות ההם, והמריבות עם אישה גדלו בפעם הזאת יותר מעל אודות בנותיה הראשונות. הנסיך הזקן היה, ככל האבות, מדקדק ביחוד בכבוד בנותיו ובשמן הטוב; הוא היה מקנא לבנותיו בלי גבול, וביחוד לקיטי, האהובה לו יותר מכולן, ועל כל פסיעה ופסיעה היה גוער בנסיכה, באמרו, שהיא משפלת את כבוד בתה. הנסיכה היתה רגילה בזה עוד בימי טיפוליה בבנותיה הראשונות, אבל עתה הרגישה, כי חששנותו היתרה של הנסיך יש לה יסודות יותר מבראשונה. היא ראתה, שבנות גילה של קיטי יסדו איזו חברות, נסעו לאיזו שעורים, התהלכו עם גברים בלי חשש, נסעו יחידות ברחובות, רבות חדלו לקר. והעיקר הוא, שהיו כולן מובטחות, שהן בעצמן צריכות לבחור להן בעלים ולא אבותיהן. „בימים האלה אין משיאים עוד כבראשונה“, חשבו ואמרו כל העלמות הצעירות האלה, וגם כל הזקנים עמהן. אך כיצד משיאים בימים האלה, לא הגיד איש לנסיכה. המנהג הצרפתי — שהאבות משיאים כטוב בעיניהם את הילדים — לא נתקבל, הוא נחשב למגונה. המנהג האנגלי, — שהעלמה חפשית לגמרי — גם הוא לא נתקבל, ואי אפשר לקבלו בצבור הרוסי. המנהג הרוסי, מנהג השדכנות, נחשב לדבר מכוער, עליו לעגו הכל וגם הנסיכה בעצמה, אבל איך ראוי להנשא ולהשיא — לא ידע כל איש. כל האנשים, שדברה הנסיכה עִמָּהם במקרה על אודות זאת, אמרו אליה פה אחד: „חדלי נא, בימינו אלה עת לעזוב את המנהג הנושן הזה. הלא הצעירים הם הבאים בנשואים ולא אבותיהם,

על כן יש לתת לצעירים לכוונן את חייהם על פי בינתם. אך נקל היה לדבר כן למי שאין לו בנות, והנסיכה הבינה, שבתה יכלה לקרב ולאהוב במקרה גם איש, אשר לא יאבה לקחתה או אשר לא יוכשר להיות לה לאיש. ואחרי כל הדברים אשר שגנו לנסיכה, שבימינו ראוי לצעירים בעצמם לכוונן את חייהם, לא יכלה להאמין לזה, כשם שלא יכלה להאמין, שבזמן מן הזמנים יש לחשוב רובים ממולאים לכלי-שעשועים טובים בידי ילדים בני חמש שנים. ובגלל זה דאגה הנסיכה לקיטי יותר ממה שדאגה לבנותיה הראשונות בשעתן.

עתה יראה, פן יסתפק וורונסקי בבקשות ידידות לבד. היא ראתה, כי בתה אוהבת אותו, אך נחמה את נפשה באמרה, שהוא איש ישר ועל כן לא יעשה זאת. אבל יחד עם זה ידעה, מה נקל הוא להעביר עלמה על דעתה, על פי מנהגי החופש המקובלים בימים האלה, ומה קלה דעתם של גברים בכלל בדבר העון הזה. בשבוע הקודם ספרה קיטי לאמה מה שדברה עם וורונסקי בשעת מאזורקה. השיחה ההיא הרגיעה קצת את הנסיכה; אך לשקוט לגמרי לא יכלה גם אחריה. וורונסקי אמר לקיטי, כי הוא ואחיו רגילים כל כך לשמוע בקול אמם בכל דבר, שאינם מחליטים להתחיל בשום דבר חשוב בלי הועץ אתה. ועתה אני מחכה ליום שתבוא אמי מפטרבורג, כמו שמחכים לאושר מיוחד, אמר לה בשיחה ההיא.

קיטי ספרה זאת, בלי מצוא חשיבות מיוחדת בדברים האלה. אך אמה הבינה אותם באופן אחר. היא ידעה, כי מחכים שם לזקנה מיום ליום, גם ידעה, כי שמוח תשמח הזקנה על בחירה זו שבחר בנה לעצמו, ומשונה היה בעיניה דרכו זה, שאינו משתדך, מיראה, שמא יעלוב את אמו בזה; אבל נפשה חשקה כל כך בשידוך זה ועוד יותר במנוחה שהוא עתיד להביא לה מדאגותיה, שהאמינה לדברו של וורונסקי, אף על פי שהיה תמוה בעיניה מאד. מר מאד היה לנסיכה לראות בצרת בתה הבכירה דולי, אשר היתה נכונה לעזוב את אישה, אבל דאגתה הרבה לגורל בתה הצעירה, כבשה תחתיה את כל שאר רגשותיה. והיום הזה, בבוא לוויין, נוספה עוד דאגה חדשה: היא יראה, פן תחמיר בתה על עצמה, באשר כבר נטתה קצת זמן קצר, לפי מה שנדמה לה, אחרי

לווין, ותשיב את פני וורונסקי, ובכלל, פן תהי שיבת לווין למכשול ולמעצור בדבר הזה, הקרוב כל כך להגמר.

— מה לו, הזה זמן רב בא הנה? — אמרה הנסיכה על אודות לווין, בשוכן הביתה.
— היום, אמי.

— דבר אחד יש את נפשי לאמור... החלה הנסיכה, וקיטי ראתה את פניה, כי מלאו שימת-לב והתעוררות, ותבן, במה היא נכונה לדבר.

— אמי, אמרה בחרי אף ותסב אליה במהירות, — אל נא, אל נא תאמרי מאומה בזה. ידעתי, ידעתי הכל.
גם היא רצתה במה שרצתה אמה, אבל בטעמים, אשר נכונה אמה לתת לדבר, ראתה עלבון לה.

— אני אך רוצה לאמר, שנתינת תקוה לאחד...
— אמי, אל נא, למען אלהים, אל נא תדברי. מה נורא מאד לדבר בזה.

— לא אדבר, — אמרה האם, בראותה דמעות בעיני בתה; — אבל דבר אחד, בתי היקרה: הנה את הבטחתיני, שלא יהי לך דבר נסתר ממני. לא יהיה?

— לעולם לא יהיה, אמי, דבר לא אסתיר, ענתה קיטי ותתאדם ותבט בעינים מישירות אל פני אמה. — על דעתי אין חפץ לדבר בזה עתה. אני... אני... אילו רציתי, אינני יודע מה להגיד ואיככה... אינני יודעת...

לא, שקר לא תוכל לדבר בעיניה אלה" אמרה אמה בלבה ותצחק לסערת רוחה ולשמחתה הגדולה של קיטי. הנסיכה צחקה, על כי בעיני התמימה הזאת גדול וחשוב כל כך מה שמתחולל בקרבה בשעה זו.

יג.

בין סעודת הצהרים ובין תחלת הנשף הרגישה קיטי ממין רגשותיו של איש חיל צעיר לפני תגרת מלחמה. לבה פעם בקרבה בחוקה, ורעיוניה תעו בבלי יכולת להתרכז בענין אחד.

היא הרגישה, כי בנשף הזה, ששני אוהביה יודמנו בו בפעם הראשונה במקום אחד, תלוי גורלה לכל ימי חייה. בלי הפסק רגע שותה לנגד עיניה את שני אלה, פעם את כל אחד מהם בפני עצמו ופעם כשהם נועדים יחד. בהעלותה על לבה את דברי הימים שעברו על ה, היה זכר דרכיה עם לוויין יקר ונעים לה מאד. זכרונות ימי ילדותה, שהם היו ימי הידידות בין לוויין ובין אחיה המת, שוו הוד מיוחד, הוד פיוטי, על דרכיה עמו. אהבת לוויין אליה — ונפשה ידעה מאד שהוא אוהב אותה — היתה לה לכבוד ולשמחת לבב. בגלל כל זה היה זכרו אך טוב ונעים לה. לא כן היו זכרונותיה על אודות וורונסקי. אליהם נלוה איזה רגש קשה, אף על פי שהיה וורונסקי איש נמוסי ומתון עד מאד: כמין הערמה נראה לה בדרכיה עמו, ולא בו ראתה כזאת — בו בטחה, שתמים הוא עמה — כי אם בה בעצמה: היא כמו הערימה קצת בעודו לנגדה, בשעה שעם לוויין התנהגה בלי כל שמץ התחכמות. אבל במחשבותיה על אודות הימים הבאים נשקפו לה החיים עם וורונסקי בדמות יום שכולו הוד והדר ונעימות, והחיים עם לוויין — בדמות יום מעוון.

בעלותה ללבוש את שמלותיה לנשף הסתכלה במראה וראתה לשמחת לבבה, שהיום ההוא היה מן הימים הטובים שלה, שפניה טובים כראוי וכל כחה אתה, מה שהיה נחוץ לה אז ביחוד; את המנוחה החיצונית ואת חופש התנועה הרגישה בעצמה במלואם.

בחצי השעה השמינית ירדה אל חדר האורחים, וכרדתה שמה, קרא המשרת בשם "קונסטנטין דמיטריץ לוויין". אמה הנסיכה היתה עוד בחדרה, גם הנסיך עוד לא יצא לקבל את הבאים. "באה שעת מגורת", אמרה קיטי, וכל דמיה פרצו אל לבה, ותבט אל המראה ותבהל מראות, מה חורו פניה.

ברור היה לה, כי בכוונה הקדים לבוא, לבעבור ימצא אותה לבדה ויגיד לה את כל לבו, ובפעם הראשונה נגלה לה כל הענין הזה מצד אחר, מצד חדש לה לגמרי: באותו הרגע שמה אל לבה בפעם הראשונה, כי השאלה נוגעת לא בה לבד, כי לא שאלות מי ייטב לה ואת מי היא אוהבת הן העיקר האחד בדבר, וכי עליה לעלוב עלבוך כבד מנשוא את האיש האהוב לה... ועל מה? על כי האיש הישר והטוב הזה

אוהב אותה, על כי דבקה נפשו בה. אך אין דרך אחרת, והדבר נחוק.

„אהה אלי! האומנם עלי להגיד לו זאת בעצמי? — שאלה בלבה. — האמנם אומר לו, כי לא אהבתיו? הלא שקר יהיה דברי זה. מה אפוא אומר לו? האגיד לו, כי אהבתי איש אחר? לא, זאת לא אוכל. אָסורה נא מזה“ ...

היא נגשה אל הדלת, וקול צעדיו בא באזניה. „לא, הלילה לי. מה אירא? כל רע לא עשיתי. יעבור עלי מה! את האמת אָגיד! ובודאי לא יציק לי בדברי אליו אמת. הנהו“, אמרה אל לבה, בראותה את תארו המלא חוסן ומורך יחד ואת ברק עיניו המכוונות אליה, ותבט אליו בעינים נשואות אל פניו וכמו בקשה רחמים ממנו, ותתן יד לו. — באתי ולא עת, כמדומה לי שהקדמתי, אמר ויתבונן בחדר הריק. בראותו, כי כאשר דמה כן היה, כי אין מעצור לפניו לדבר ככל אשר עם לבבו, נפלו פניו מרוב מבוכתו.

— לא, לא, — אמרה קיטי ותשב אצל השולחן.
— אבל מראש חפצתי בזאת, למצוא אותך לבדך חפצתי, — אמר בלי שבת ובלי הבט אליה, למען יעמוד רוחו בו.
— אמי תצא הנה מהר. תמול עיפה מאד. תמול ...
בדברה, לא ידעה בעצמה, מה שהיא מבטאה בשפתיה ולא גרעה מעליו את עיניה המבקשות רחמים והמביעות חבה.
הוא אך שם עיניו עליה, ופניה אָדמו, ומליה נעתקו.
— הנה אמרתי לך, כי אינני יודע, אם לימים רבים באתי ... כי זה תלוי בך.

בדברו השפילה ראשה יותר ויותר, מבלי דעת, מה תענה על הדבר אשר יאמר עוד מעט.
— כי זה תלוי בך, — שנה לוויין. — רצוני לאמר ... רצוני לאמר ... בעבור זה באתי ... בעבור ... היי נא לי לאשה! — בטא לבסוף בלי השמיע לאזניו מה שהוא מוציא מפיו; אבל כאשר הכיר וידע, כי הדבר האיום והנורא כבר יצא מפיו, עצר במלים ויבט אליה.

היא שאפה רוח בכבודות ואליו לא הביטה. שמחה גדולה שמחה בקרבה. נפשה מלאה עונג. לא עלה על רוחה מראש, כי הודאתו תעשה עליה רושם חזק כזה. אבל רק רגע קטן התענגה על נצחונה, כי זכרה את וורונסקי, ותשם את עיניה הבהירות והמביטות לנכח על פני לוויין המלאים יאוש, ותען בשפתים מהירות:

— זה אי אפשר... סלח נא לי.

מה קרובה היתה אליו לפני רגע אחד, מה גדל ערכה בחייו! ומה זרה לו ורחקה ממנו עתה!

— זה היה לי לדעת מראש, — אמר וישעה עיניו ממנה ויקוד ויכון ללכת.

י.ד.

אך ברגע שהוא יצאה הנסיכה הזקנה מחדרה. פניה לבשו חרדות במצאה אותם לבדם ובהתבוננה אל המבוכה שעל פניהם. לוויין קדד לפניה ולא אמר דבר. קיטי החרישה ולא הרימה עיניה. תודות לאל, רואה אני, שהשיבה את פניו, אמרה הנסיכה בלבה, ועל שפתיה נראה צחוק החבה, שהיתה רגילה לקבל בו את באי ביתה בכל יום חמישי בשבוע. הנסיכה ישבה והתחילה שואלת את לוויין על דבר עסקי הכפר. גם הוא חזר וישב, ויהי את לבבו להמתין, עד שירבו הבאים, ויוכל לצאת משם באין מתבונן אליו.

בעוד חמשה רגעים נכנסה הגרפינה נורדסטון, רעותה של קיטי, שנשאה לאיש בחורף הקודם.

ונורדסטון אשה חולנית, רגשנית, צנומה ומכורכמת, ועיניה שחורות נוצצות. היא אהבה את קיטי, וכדרך כל הנשואות עם העלמות החביבות להן, רצתה שתנשא קיטי לאיש, אשר תמצא בו היא, נורדסטון, את המעלות החשובות בעיניה; היא, על פי רוחה, בחרה בעדה את וורונסקי. ולוויין, אשר בראשית ימי החורף ראתה אותו לעתים קרובות בבית השצירבצקים, לא מצא חן בעיניה מעולם. בכל פעם אשר נקרו יחד, אהבה להתקלס בו בלי הרפות ממנו.

— נעים לי, כשהוא מביט אלי בגודל לבבו, או כשהוא מפסיק משיחת חכמה שלו בדברו אתי, מאשר נבערתי מאד, או כשהוא מעביר על מדותיו בשבילי. אהבתי מאד את וותרנותו זאת. שמחה אני בכל לב, כי לא יוכל שאתי, — דברה עליו תמיד.

ולא טעות היו דבריה אלה בידה, כי באמת לא יכול לוויין לשאת את דרכיה, ויבו לה על כל מה שחשבה לה לכבוד ולתהלה — על רגשנותה ועל הבוז אשר בזה לכל ענין פשוט וטבעי בחיי האדם.

בינה ופינו הונהג החזיון המצוי בחבורת בני מרום עם הארץ, ששני אנשים, מן הנראים כאוהבים על פי הנמוסים החיצונים, בזים זה לזה בלבם כל כך, שאינם יכולים לדבר זה עם זה לשלום כראוי וגם לעלוב זה את זה אין בידם.

הגרפינה נורדסטון כמעט שראתה אותו החלה להעתיר דבריה עליו.

— אה! קונסטנטין דמיטריץ! — קראה בתתה לו את ידה הקטנה והמכורכת — הנה שבת יבאת לבבל הסוררת שלנו — רמז למה שאמר פעם אחת על מוסקבה, שהיא דומה לבבל — מה זאת, השבה בכל מרשעתה, אם אתה שבת מצדקתך? — הוסיפה בעיני לעג ותפן אל קיטי.

— לכבוד גדול אחשבה לי, גרפינה, שאת זוכרת היטב את דברי, — ענה לוויין, שבין כה הספיק להתחזק אחרי תשובת קיטי, ומיד עבר אל סגנון הלעג והשנאה, שהיה רגיל בו בדברו עם נורדסטון — הלא זה את, שהם עושים עליך רושם חזק.

— אמנם כן הוא! גם כתוב אכתוב את כולם על ספר. ואת קיטי החלקת על הקרח גם היום? ...

ככה עברה אל דברי שיחה עם קיטי. קשה היה לו לצאת באותה שעה, אבל נבחרה לו זאת משבת שם כל הלילה ומראות את קיטי, כשהיא ממעטת להביט אליו ונמנעת מפגוש את מבט עיניו. אך כשרצה לקום, ראתה הנסיכה בעלת הבית, שהוא מהריש, ונכנסה בדברים עמו.

— הלימים רבים באת למוסקבה? הלא, כמדומה לי, אתה עוסק בעניני הזמסטה ולצאת ממקומך לזמן רב לא תוכל.

— לא, גברתי, אינני עוסק עוד בעניני הזמטטה. באתי הנה לימים אחדים.

„איזה מקרה מיוחד קרהו, — אמרה הגרפינה נורדסטון בלבה, בהביטה על פניו הזועפים והקרים. — משתמט הוא משיחותינו. אך אני אמשכהו אחרינו. אהבתי מאד לשימו לצחוק במעמדה של קיטי וזאת אעשה גם הפעם.

— קונסטנטין דמיטריץ, — אמרה אליו; — אמר נא לי, מה פשר הדבר — הלא אתה יודע זה — בכפר הקאלוגאי שלנו נתנו האכרים והאכרות את כל אשר להם בייץ-דגן, ועתה אינם משלמים מה שיש לנו בידם. מה זאת? ואתה משבח תמיד את האכרים.

באותה שעה נכנסה עוד אשה אחת, ולווין קם.

— סלחי נא לי, גרפינה, אבל אינני יודע בכל זאת דבר ואינני יכול להשיב על שאלתך, — אמר ויסתכל בפקיד הצבא, שנכנס מאחרי האשה ההיא.

„אין זה כי אם וורונסקי“, אמר לווין בלבו, וכדי לברר את הדבר לעצמו הביט אל קיטי. בין כה הספיקה גם היא לראות את וורונסקי ולשים עינה אחרי כן על לווין. ועל פי ברק עיניה הבין, כי אוהבת היא את האיש הזה, והדבר הוברר לו, כאילו הגידה לו בפירוש. אבל מה טיבו של אדם זה?

לווין ראה, כי איננו יכול עוד למהר לצאת משם, כי מתאוה הוא — אם מחכמה ואם לא מחכמה — לדעת, אדם זה שאהבה נפשה מה טיבו.

יש אנשים, אשר אם איש תחרותם יגבר עליהם, הם נכונים להסב עיניהם מכל דבר טוב שנמצא בו ולראות בו אך את הרע; אבל יש גם אנשים, שרצונם למצוא באיש אשר כזה אך את המעלות הטובות שעמדו לו במלחמה עמם, ובלב פצוע וכואב הם מבקשים בו אך את הטוב, ולווין היה מהמין האחרון הזה. אף אמנם לא קשה היה לו למצוא את הטוב והנעים שבוורונסקי, כי נמשכו עיניו עליהם כרגע. וורונסקי היה שחרחר, קומתו לא גבוהה, אך מבנה גויתו היה של איש בריא, ופניו יפו ונעמו והביעו הרבה מתינות ועוז. בפניו ובכל תארו, משער ראשו השחור

והקצר ומזקנו המגולח עד מעילו הרחב, מעיל חדש בן יומו, נראו אך טוב טעם ויופי. בבואו נתן ידים לאשה אחת, שנקרתה עמו בפתח, להכנס ראשונה, ויגש אל בעלת הבית ואחרי כן אל קיטי.

בגשתו אל קיטי, הזהירו עיניו היפות בזהר מיוחד, ובצחוק-חן מביע גיל ונצחון (כך נדמה ללווין) פשט לו את ידו הקטנה והרחבה. אחרי כן נתן שלום ודבר דברים אחדים לכל הנמצאים שם, וישב בלי שים עינו על לווין אפילו פעם אחת, ולווין לא גרע עינו ממנו.

— אקרא נא בשמותיכם, — אמרה הנסיכה הזקנה ותור בידה על לווין: — קונסטנטין דמיטריביץ לווין, גרף אלקסיי קירילוביץ וורונסקי.

וורונסקי קם ויבט במנוחה לתוך עיני לווין ויחזק בכף ידו. — כמדומה לי שהיינו נכונים לסעוד יחד באחד הימים בחורף הזה, — אמר וורונסקי ויצחק כדרכו בלי כל תנועה מיוחדת, — אלא שיצאת פתאום אל הכפר.

— קונסטנטין דמיטרייץ בווה ומתעב את הערים וגם אותנו, בני הערים, עמהן, — אמרה הגרפינה נורדסטון.

— אכן רושם חזק עושים דברי עליך, שאת זוכרת אותם כל כך — אמר לווין וכרגע זכר שכבר אמר כזאת פעם אחת, ויתאדם.

וורונסקי הביט אליו ואל הגרפינה נורדסטון, ויצחק צחוק קל.

— ואתה יושב תמיד בכפר? — שאל את לווין — הלא בחורף שולטת שם עצבות.

— אם יש עבודה אין עצבות, גם לשבת בדד אפשר בלי עצבות — ענה לווין כקורא תגר.

— אני אוהב את הכפר, — אמר וורונסקי ועשה את עצמו כמי שאינו מרגיש, שמדברים אליו בסגנון שאינו לפי כבודו.

— אקוה, כי אתה הגרף לא תסכים לשבת תמיד בכפר — אמרה הגרפינה נורדסטון.

— אינני יודע, לשבת ימים רבים בכפר לא נסיתי, אבל זה דבר

פלא שמצאתי בי, — הוסיף הגרף. — בשום מקום שבעולם לא היו לי געגועים עזים על הכפר הרוסי עם האכרים שבו וסנדליהם המיוחדים כמו בעיר ניצה, שישבתי בה חורף אחד עם אמי. בניצה שוררת עצבות, כאשר ידעת. גם ניאפול וסורינו נעימות אך לימים מעטים. ודוקא במקומות האלה עולה רוסיה על הלב. ובפרט הכפר הרוסי. הרי זה... בדברו פנה גם אל קיטי גם אל לוויין, ועיניו—עיני מנוהה ובקשת טובה — נסבו לרגעים פעם עליה ופעם עליו; בכלל נראה, שדבר מה שעלה על רוחו במקרה.

בראותו, כי הגרפינה נורדסטון רוצה לאמר דבר, הפסיק ולא גמר מה שהתחיל ויקשב לדבריה.

השיחה לא נפסקה אפילו רגע אחד, והנטיכה הזקנה, שבכל עת היו מוכנים אתה שני ענינים גדולים להעסיק בהם את אורחיה בשעת הדחק, והם שאלת ההשכלה הקלסית והריאלית וערכה של חובת עבודת הצבא הכללית, לא הוצרכה להוציא את כלי זיינה אלה, והגרפינה נורדסטון לא הוצרכה להקניט את לוויין.

לוויין רצה להשתתף בשיחה הכללית הזאת ולא עלתה בידו; בכל רגע ורגע אמר לנפשו, עתה אצא, אך לא יצא משם ויהי כמחכה לאיזה דבר.

והנה התחילו מדברים על אודות השולחנות המשיבים לשואליהם בדפיקות ובסבובים והרוחות המספרות בהשבעת הספיריטים, והגרפינה שהאמינה במעשים כאלה ספרה נפלאות שראתה בעיניה.

— נהגיני נא, גרפינה, בשם ה', נהגיני נא אליהם! — אמר וורונסקי בצחוק. — מעודי לא ראיתי כל מעשה נסים, אף על פי שאני מבקש פלאות בכל מקום.

— הנני, בשבת הבאה, — ענתה הגרפינה נורדסטון. — ואתה, קונסטנטין דמיטריץ, התאמין בזה? — שאלה את לוויין.

— למה זה תשאליני? הלא ידעת מה שאשיב.

— אבל חפצה אני לשמוע מה שתאמר על זה.

— על פי דעתי, — ענה לוויין, — מעידים השולחנות הסובבים האלה, שהצבור הנקרא אינטליגנטי, אינו עולה בחכמה על האנשים

הפשוטים. המה מאמינים בעין רעה, במעשי כשפים ובמוזיקים, ואנחנו ...

— אינך מאמין אפוא?

— לא אוכל האמין, גברתי הגרפינה.

— ואם ראיתי בעיני?

— גם הזקנות שבכפר מספרות שראו „שדי-בית“ בעיניהן.

— אם כן אתה חושב, שאני משקרת?—אמרה הגרפינה בצחוק שאין עמו נחת לבעליי.

— לא כן, מִשָּׂא, קונסטנטין דמיטריץ אומר, שאינו יכול

להאמין, —אמרה קִטִי, ופניה כסתה בושה על גסות מבטאיו של לוויין, והוא ראה ויבן וירגז עוד יותר ויאמר להשיב על זה, אך וורונסקי עמד בפרץ, ובפניו הצוהלים לא נתן למשיחים לבוא לידי ריבות שפתים.

— האומנם לא תוכל להעלות על דעתך שיש בזה איזו אפשרות?

—שאל את לוויין.—מדוע? הלא מאמינים אנחנו במציאות האלקטריות, אף על פי שאין אנו יודעים מה היא; ומדוע אין להאמין, כי ישנו עוד כח אחד לא נודע לנו, אשר ...

— כשנגלתה האלקטריות — נכנס לוויין לאורך דבריו, — נגלה

אך החזיון ראשונה, ולא נודעו אז מוצאו ופעולתו של החזיון הזה, ועד שהתחילו להשתמש בו עברו מאות שנים. לא כן דרך הספיריטיסם, בתחלת מעשיהם נמצאו שולחנות כותבים להם מכתבים ורוחות מספרות עמם, ואחרי כן התחילו אומרים, שכח בעלם הוא.

וורונסקי שמע את דברי לוויין בשום לב, זה היה דרכו תמיד —ונראה שדבריו העסיקו אותו.

— כן הוא, אבל הספיריטיסם אומרים עתה: אין אנחנו יודעים,

כח זה מה הוא, אך ידוע לנו שישנו במציאות, ואלה התנאים שהוא מתגלה בהם. ועתה יבואו נא החוקרים ויגלו, מה הוא הכח הזה. לא, אני אינני מבין, מאיזה טעם אי אפשר לאמר, שהוא כח חדש, אם הוא ..

— זה טעמו של דבר, — נכנס לוויין שנית לתוך דברי וורונסקי,

—הנה חזיון אלקטרי ידוע נראה בכל פעם שנשפסף זפת בצמר, מה

שאינו כן בענין זה, שלא בכל פעם יראה החזיון, אות שאינו טבעי.

וורונסקי הרגיש בודאי, שהשיחה מדעית יותר מהראוי לחדר אורחים, ועל כן לא השיב עוד, כי אם נתן לב לנטות ממנה ויאמר אל הנשים בפנים צוהלים:

— הבה ננסה נא מיד; אך לוויין רצה לפרש דבריו.

— אני אומר, — הוסיף לוויין, — כי רצונם של הספיריטים לבאר את מעשי נפלאותיהם במציאת כח טבעי חדש הוא נסיון אשר לא יוכל הועיל. הלא בפירוש הם אומרים, שכה רוחני לפניהם, ואיך יבחנוהו בחינה המרית?

כל בני החבורה רצו שיגמור מהר, והוא הרגיש בדבר.

— ואני אדמה, כי עתיד אתה להיות מידיוס מצוין, — אמרה

הגרפינה נורדסטון, — כי יש בך מאותה ההתרגשות.

לוויין פתח שפתיו להשיב, אך התאדם ולא אמר דבר.

— הבו נא, — פנה וורונסקי אל קיטי, — ננסה נא בשולחנות, —

הטוב בעיניך? — שאל את הנסיכה הזקנה, ויקם מכסאו ויחפש בעיניו בחפצו לקחת לו שולחן קטן.

קיטי הלכה להביא שולחן, ועיניה נפגשו בעיני לוויין בעברה

לפניו. צר היה לה עליו מאד, וביחוד נדה לו בזכרה את הצרה הגדולה אשר הביאה עליו היא בעצמה. „סלח נא לי, אם יכול אתה, — דברו עיניה אליו — מאושרה אני מאד“.

„שונא אני לכל, גם אותך גם את נפשי אשנא“, ענו עיניו על זה,

וישלח יד לקחת את כובעו. אך עוד לא הגיע זמנו לצאת. כאשר נכונו כולם לעשות מעשי בחינתם מסביב לשולחן, ולוויין נכון לצאת, עבר הנסיך הזקן על פניהם ויתן שלום לנשים ויפן אל לוויין.

— אהו — קרא בשמחה — הוזה ימים רבים שבת אלינו? ואני לא

ידעתי, כי אתה פה. שמח אני מאד לראותך.

הנסיך הזקן היה מדבר אל לוויין פעם בלשון יחיד ופעם בלשון

רבים. בחבקו את לוויין ובדברו עמו אחרי כן, לא שם עינו על וורונסקי, אשר קם ויחכה במנוחה, עד שיפנה הנסיך אליו.

קיטי הבינה היטב, עד כמה קשתה לו ללווין חבה זו, שהראה לו אביה, אחרי כל הדברים האלה. אחרי כן ראתה כי אביה החזיר שלום לוורונסקי בקרירות מגולה, והוא הביט אל אביה בידידות ובתמהון יחד, מבלי יכולת להבין כיצד ומפני מה אפשר להתרעם עליו, — ובושת כסתה פניה.

— אדוני הנסיך, — אמרה הגרפינה נורדסטון, — תנה את קונסטנטין דמיטריץ לגשת אלינו. רוצים אנו לעשות נסיון.

— איזה נסיון? לסבב שולחנות? סלחו נא לי, גבירותי ואלופי, על דעתי טוב מזה לשחק בזריקת גלגלים, — אמר הנסיך הזקן בעינים מוסבות אל וורונסקי — והנסיך הכיר בו, שהוא היה המתחיל בדבר הזה — במשחק הגלגלים עוד אפשר למצוא איזה טעם.

וורונסקי הביט בתמהון אל הנסיך בעיניו המעידות על עז רוחו, וצחוק דק מאד נראה על שפתיו, וכרגע נכנס בדברים עם הגרפינה נורדסטון על דבר המחול הגדול, שהיה עתיד להערך בשבוע הבא.

— אקוה, כי גם את תהיי שם? — אמר אל קיטי.

כמעט שנטה הנסיך הזקן מאצלו, חמק לווין ויצא משם, והרושם האחרון מכל מה שנרשם בזכרונו בנשף ההוא היה מראה פני קיטי המלאים נחת וגיל, בהשיבה לוורונסקי על שאלתו בדבר המחול.

טו.

אחרי צאת כל האורחים ספרה קיטי לאמה את דבר השיחה שבינה ובין לווין, ובכל השתתפותה בצערו של לווין, שמחה על כי התחילו משתדכים לה. כל ספק לא היה בלבה, שכהוגן עשתה מה שעשתה. אך זמן רב נדדה שנתה בלילה ההוא. תמונה אחת עמדה לנגדה ולא הניחה לה לישון: תמונת לווין כשהוא עומד לפני אביה והמדבר אליו, וגבות עיניו מפיקוח עוצב, ועיניו המביעות אך טוב מביטות מתחתיו אליה ואל וורונסקי, ורחמיה נכמרו עליו, ובעיניה גל דמעות — אבל מהר זכרה את האיש, אשר בחרה בו תחת לווין, את

פניו המלאים גבורה ועז רוח, את מנוחתו המעידה על רוח נדיבה ואת לבו המבקש טובה לכל. ובזכרה את אהבתו של אהוב נפשה זה אליה, שב ששון רוחה אליה ותשכב בצחוק שמחה על הכר שמתחת לראשה. „צר לי עליו, צר לי מאד, אבל מה אעשה? לא פשעי ולא חטאתי“ דברה עם לבבה; אבל קול מקרבה דבר אליה ברוח אחרת. לא הוברר לה, אם על כי משכה אחריה את לוויין היא מתחרטת, אם על כי השיבה את פניו, אבל שמחתה ערבה על ידי הרהורי חרטה. „אל נא, רחם נא, רחם נא!“ אמרה בלבה בנוסחת התפלה המקובלת בכנסיתה עד שנרדמה.

ובמדור התחתון בחדר עבודתו הקטן של הנסיך גדונו אביה ואמה על אודותיה בדברים שנאמרו ונשנו ביניהם בימים חהם פעמים רבות.

— זה הדבר אשר אמרתי! — קרא הנסיך ויפרוש ידיו, וכרגע חזר ועטה את אדרתו הביתית התפורה על עורות סנאים, — אין כך גאות, אין רגש כבוד, את נותנת לחרפה את בתנו בהשתדלותך על דבר השדוך הזה, שהוא אך גנות ואולת.

— אבל השיבה נא אל לבך... נסיך. אני מה? מה עשיתי?

אחרי שמעה את דרכי בתה באה שמחה וטובת לב אל אישה להתפטור מאתו כדרכה, ולא רצתה להגיד לו, כי לוויין השתדך, וקיטי השיבה את פניו, אבל רמזה לו, שוורונסקי חפץ בה, לפי מה שנראה לה, ושהענין יגמר בבוא אמו למוסקבה. לדברים האלה עלתה חמת הנסיך והתחיל צווח ומחרף.

— מה עשית? זאת עשית: ראשונה את מושכת חתנים אל ביתך, בזה תהיי למלה בכל העיר, ומידך זאת לך. אם נשפים בביתך, קראי לכל מיודעינו, ולא לחתנים נבחרים בלבד. קראי לכל הכלבים הקטנים האלה (כן כנה הנסיך את צעירי מוסקבה), הזמיני מנגן למחולות, ויכרכרו להם ככל אשר תאוה נפשם, אך היום קראת אך לחתנים, ואין זו אלא בקשת אהבה לשם שדוך. תועבת נפשי מראה כזה, תועבה הוא לי, — ואת עשית וגם עלתה בידך, וכבר הטית את הנערה מגי דרך. לוויין

איש טוב ממנו אלף פעמים. הלא זה אחד השחצנים הפטרבורגים, שכולם טבועים בחותם אחד, כולם דומים זה לזה, וכולם לא יצלחו למאומה. גם אילו היה מזרע המלוכה, אין חפץ לבתי לבקש אהבה מאיש.

— אבל מה עשיתי?

— עשית... קרא הנסיך בועם.

— ידעתי, כי אם אשמע בקולך, — נכנסה הנסיכה לתוך דבריו,

— לא נתן את בתנו לאיש לעולם. אם כן, עלינו לצאת אל הכפר.

— גם טוב לנו לצאת.

— אבל בינה נא, האם אני משדלתו בדברים. חלילה לי לשדל.

אך איש צעיר נקרה, והאיש טוב מאד, והוא אוהב אותה, וגם היא כמדומה לי...

— כמדומה לך! ומה תעשי, אם תאהבהו באמת, והוא אינו חושב

לשאת לו אשה יותר ממני? — מי יתן ולא תראינה עיני כזאת. אה

ספיריטיזם! אה ניצה! אה אותו הנשף! — הנסיך קרא את הקריאות

האלה בקידות ובהשתחוויות, ונדמה לו, שהוא מחקה את אשתו — ומה אם

נביא רעה על קיטי הנהמדה, אם תגלה את נפשה באמת? —

— ולמה תחשוב עליו כזאת?

— לא חושב אני, כי אם רואה, כי על כן לנו עינים ולא

לנשים. מצד אחד אני רואה לפני איש, אשר לבו תמים עמנו, והוא

לווין, ופה אני רואה צפור שעשועים, שאין עיניו ולבו כי אם אל

חיי רגע.

— זה דרכך תמיד, כי יעלה על לבך דבר...

— עוד תזכירי את דברי, אך לאחר זמן, כמו שהיה

בדשינקה (*).

— טוב, טוב, אל נא נדבר בזה, — שתקה אותו הנסיכה לזכר

בתם האמללה.

— טוב מאד, ושלום לך!

הזקן והזקנה צלבו זה את זה וישקו זה לזה וילכו לחדריהם, אבל

שניהם הרגישו בהפרדם, שכל אחד מהם מחזיק בדעתו.

(* שם חבה לדריה, היא דולי.

אולם רק בראשונה היתה הנסיכה מובטחת, שבלילה ההוא הוברר גורלה של קיטי, ושאינן לפקפק במחשבותיו של וורונסקי עליה, ודברי בעלה על אודותיו הפריעו את מנוחתה. ובשובה אל חדרה שנתה גם היא בלבה, ברב חרדתה על הצפון בחיק העתיד, קריאת „אל נא, רחם נא“ פעמים אחדות.

טז

וורונסקי לא ראה חיי נשואים מימיו. אמו היתה בימי עלומיה אשה גדולה ידועה בין מרום עם הארץ, ובימי נשואיה, וביחוד אהרי כן, היו לה מאהבים רבים זה אחר זה, וכל בני חבורתה ידעו זאת. את אביו לא זכר כמעט לגמרי, והוא נחנך בקורפוס לפאזיים.

מבית מדרשו זה יצא בתור אופיציר צעיר ומכובד מאד, ומהרה הורגל היטב בכל מנהגי האופיצירים העשירים שבפטרבורג. גם לעולמם של אזרחי מרום עם הארץ הפטרבורגי נכנס לפעמים, אך כל הענינים הנוגעים בדברים שבצנעה שלו היו מחוץ לעולם ההוא.

במוסקבה קרהו בפעם הראשונה, אחרי חיי-העונג הגסים שראה בפטרבורג, מקרה נעים זה, שעלמה כבודה טובת מראה וברת לבב התקרבה אליו ותאהבהו. ולא עלתה על דעתו כלל, שאפשר למצוא שמץ דבר רע בדרכיו עם קיטי. בנשפי מחול הרבה לחול עמה ביחוד, וגם נהיה מבאי ביתם הקבועים. בשבתו עמה דבר אליה מה שנוהגים לדבר בחבורתה: דברים בטלים מכל המינים, אלא ששיחה בטלה זו בינו ובינה קבלה בפיו שלא בכונה הוראה מיוחדת לה. אף על פי שלא אמר לה אפילו דבר אחד, שלא היה יכול לאמרו בפרהסייה, הרגיש בה, שהיא הולכת ומשתעבדת לו ובמדה שהרבה להרגיש זאת, בה במדה נעמה לו ונתחבבה עליו יותר. והוא לא ידע, כי דרכו עם קיטי הוא דבר שיש לו שם מיוחד בעולם, שכל אשר כזה הוא דרך פתוי שלא על מנת לשאת, וכי הוא מן העבירות, שצעירים כמוהו מבני מינו דשים אותן ברגליהם, לו נדמה, שהוא מצא ראשונה את העונג הזה וישמח על מציאתו.

אילו שמעו אזניו מה שדברו אביה ואמה בלילה ההוא, אילו היה

בידו לעמוד קצת על דעתם של אבות-בית, אילו הוגד לו, שעל פי רוחם הוא מביא רעה גדולה על קיטי, אם לא יקה אותה לו לאשה, היה אך משתומם ולא מאמין לשמועה. אי אפשר היה לו להאמין, שמה שממציא עונג גדול ונעים כזה לא רק לו, כי אם גם לה, לא אך טוב וישר הוא. ועוד פחות מזה היה יכול להאמין, שהוא חייב לשאת לו אשה.

מעולם לא נחשב קשר הנשואים בעיניו לדבר שיוכל לנהוג גם בו. מלבד אשר לא רצה בחיי נשואין, נחשבו החיים האלה בעיניו, ובפרט מצבו של בעל אשה, על פי השקפת כל בני חבר הבחורים שלו, לאיזה דבר משונה, מעורר משטמה ומגוחך עד מאד. אך בלי דעת וגם בלי העלות על לבו מה שדברו אביה ואמה בלילה ההוא, הרגיש וורונסקי בצאתו מבית השצירבצקים, שהקשר הרוחני הנעלם שבינו ובין קיטי נתחזק בנשף ההוא כל כך, שהוא דורש מאתו איזו מעשים. אך מה הוא יכול ומה הוא חייב לעשות, לא יכול להבין.

„אכן זה יפה מאד, — אמר בלבו בשובו מבית השצירבצקים, שיצא משם כבכל פעם ברגש נעים מיוחד של נקיון והתעודדות, — במקצת מאשר לא קטר כל הלילה — ובפעם הזאת נוסף עוד רגש חדש של קורת רוח על אהבתה אליו, — אכן זה יפה מאד, שלא אמרנו דבר, לא אני ולא היא, ואף על פי כן שמענו גם שנינו בשיחה סתומה זו של הבטוח והדגשות מלים, שהיום הגידה לי בלשון ברורה מבכל פעם אחרת שהיא אוהבת אותי. ומה נעימה ופשוטה היא בדרכיה, והעיקר, מה תמימה היא עמדי! גם בי אני מרגיש, שנעשיתי ישר וטוב מבראשונה. אני מרגיש, שיש בי לב ויש בי הרבה מדות טובות. מה נחמדו עיניה המלאה אהבה! כאשר אמרה: „נכונה מאד...“

„ומה בכך? אין דבר. גם לי גם לה אך טובי, גמר הרהוריו אלה והתחיל מעיין בשאלה באיזה מקום יבלה את שארית הלילה הוזה. כל המקומות שהיה יכול לנסוע שמה עברו כרגע לנגד עיניו, „אולי אל הקלוב? לשחק בביזיק ולשתות יין שמפן עם איגנטוב? לא שמה לא אסע. אולי אל „היכל הפרחים“, ששם אמצא את אובלונסקי, וחרוזים יושרו שם, וקוניאק? — לא, קצתי בכל זה, הלא על כן אהבתי

את השצירבצקים שאני מיטדר בביתם. אסעה נא הביתה." בבואו אל בית מלוננו עבר מיד אל חדרו, ושמה צוה להביא לו את סעודת הערב, ויאכל ויתפשט את בגדיו וישכב, וכמעט שהניח ראשו על הכר, נרדם תרדמה עזה.

יז.

ממחרת נסע וורונסקי באחת עשרה שעות בבוקר אל בית הנתיבות הפטרבורגי לקראת אמו, והראשון אשר נקרה לפניו על המעלות, היה אובלונסקי, כי יצא לקראת אחותו, שגם היא היתה עתידה לבוא ברכבת ההיא.

— אה! אדוני הגרף!— קרא אובלונסקי— למי תחכה פה?
— לאמי, — ענה וורונסקי בצחוק, ככל מי שנקרה אובלונסקי לפניו, ויחזק בכף ידו באהבה ויעל עמו יחד במעלות. — הנה היא עתידה לבוא היום מפטרבורג.

— ואני חכיתי לך אתמול עד שתי שעות. אנה נסעת מבית השצירבצקים?

— לבית מלוני, — ענה וורונסקי. — בצאתי אתמול מלפני השצירבצקים נעם לי כל כך, שלא רצתה נפשי לנסוע לשום מקום אחר.

— אני מכיר סוסים אבירים על פי החותמות החרותים עליהם, וצעירים אוהבים על פי עיניהם, קרא עליו סטיפן ארקדיביץ מה שקרא גם על לוויין באותו ענין ממש.

וורונסקי צחק צחוק הודאה, אבל השיאו לדבר אחר.

— ואתה, לקראת מי אתה יוצא?

— אני? לקראת אשה יפה, — אמר אובלונסקי.

— האומנם גם אתה? ...

— בוז וקלון למי שחושד בכשרים! לקראת אנה אחותי.

— לקרינינה! — אמר וורונסקי.

— הידעת אותה?

— כמדומה לי, שידעתי. אך לא... אינני זוכר, באמת — ענה בגמגום,

ולזכר שם קרינינה שוה לנגד עיניו תמונת אשה מקושטת וחסרת טעם.
— אך את גיסי המפורסם אלקסיי אלכסנדרוביץ הלא ידעת
בודאי? הן כל העולם יודע אותו.

— ידעתי בשמו ובמראהו. ידעתי, שהוא איש חכם, מלומד, גם
מתנהג בחסידות קצת... אך הלא תבין היטב, כי כל זה הוא לא לפי
טעמי, — אמר וורונסקי.

— אכן גבר נעלה הוא; קונסרבטור במקצת, אבל אדם הגון
מאד, — העיר סטיפן ארקדיביץ, — הגון מאד.

— אשריו וטוב לו, — אמר וורונסקי דרך בדיחה — הנך פה, — פנה אל
משרת אמו, איש זקן רם קומה, שעמד אצל הדלת; — בוא הנה.
בימים האחרונים דבק וורונסקי ביחוד בסטיפן ארקדיביץ, —
אשר היה אהוב לבני חבורתו בכלל, — בגלל קרבת המשפחה שבינו
ובין קיטי.

— וביום הראשון נעשה משתה ערב לכבוד מזמרת? — אמר אליו
וורונסקי ויחזק בזרועו.

— עשה נעשה. אני אאסוף חתימות. ההתודעת אתמול אל ידידי
לוויץ? — שאל סטיפן ארקדיביץ.

— התודענו, אך הוא מהר מאד לצאת.

— בן חיל הוא, — הוסיף אובלונסקי. — האין זאת?

— אינני יודע, — ענה וורונסקי, — מפני מה יש בכל המוסקבאים
(חוץ מהאנשים שאני מדבר עמהם, כמובן, — העיר בלצ'ון) איזו קפדנות
יתרה. רגזנים הם, נוחים לכעוס בכל עת, כמו רוצים הם תמיד להזכיר
איזה דבר.

— אכן יש בהם ממדה זו... אמר סטיפן ארקדיביץ בצהלת
צחוק.

— ומתי תבוא הרכבת? — פנה וורונסקי אל אחד מפקידי המסלה.

— הרכבת יצאה, — ענה הפקיד.

התקרבות הרכבת הורגשה יותר ויותר, כי גברה התנועה בבית
הגתיבות, הסבלים רצו בחפזה, וז'נדרמים ופקידים נצבו על משמרותיהם,
והבאים לקדם פנים נתרבו. מתוך האד שבאוויר הקרח נשקפו פועלים

עוברים על שריגי המסלה באדרות-חורף קצרות ובנעלי לבד. מעל ענפי המסלה הרחוקים נשמעו שרקת עגלת קיטור וקול המון עגלות מרובות בנסען.

— לא, — אמר סטיפן ארקדיביץ, ונפשו נכספה מאד להגיד לוורונסקי את מחשבות לוויין על קיטי. — לא, לא הערכת כראוי את לוויין ידידי. אמנם רגזן הוא, ויש אשר יכבד על הנושאים ונותנים אתו, אך לפעמים נעים הוא מאד, כי תמים הוא, איש אמת ובעל רוח נדיבה. אולם אתמול היו סבות מיוחדות, — הוסיף סטיפן ארקדיביץ בצחוק של רמזים עמוקים וישכה מה מאד השתתף אתמול בצערו של ידידו זה, אף השתתף הפעם במדה זו ממש במצבו של וורונסקי. — כן הוא, יש דבר, אשר בגללו אפשר שהיה אתמול מאושר ביחוד או אומלל ביחוד.

וורונסקי עמד מלכת וישאלהו:

— מה פשוטו של דבר? האומנם השתדך אתמול לגיסתך?

— אפשר הדבר, — אמר סטיפן ארקדיביץ, — כזאת נראה לי אתמול... כן הוא, אם הקדים לצאת ופניו נפלו, בודאי כך היה מעשה. הוא אוהב אותה זה ימים רבים, וצר לי מאד.

— זה הוא פשר הדבר!... אולם אני אדמה כי יכולה היא לבקש לה שדוך טוב מזה, — אמר וורונסקי ויזקוף קומתו ויוסף ללכת. — אבל אינני יודע אותו, — הוסיף לדבר דרך הלכו. — אכן מצב קשה הוא על כן בוחרים להם רב האנשים להתקרב אל קלות-הדעת. אם לא תצליח את דרכיך אתן, אין זה אלא אות, שלא היה לך כסף למדי, לא כן פה שכבודך בסכנה. אך הנה הרכבת באה.

שריקת עגלת הקיטור נשמעה באמת ברגע ההוא מרחוק. בעוד רגעים אחדים נודעזעה הפלטפורמה, ועגלת הקיטור עברה לפניהם עבור ונשום באד לבן שוקע למטה מפני הקור העז, והמוט המבריח שבאופן האמצעי התקפל והתפשט במתינות ובסדר, ומנהל המכונה העטוף בבגדיו והמחופה כפור הרכיין בראשו אל הנצבים; ומאחרי עגלת-השמוש הלכה עגלת-הבגז, הלוך והמעט במרוצתה, הלוך והרעד עוד יותר את האדמה מסביב, וקול יללת כלם עלה מתוך העגלה ההיא, ולאחרונה קרבו, גרתעו ועמדו מרכבות הנוסעים.

הקונדוקטור השחצני חלל בחלילו, עוד בנרצ עמדו המרכבות, ויקפוץ וירד, ואחריו התחילו נוסעים קצרי-רוח יוצאים אחד אחד: אופיציר גורדיי זקוף קומה ומתבונן בפנים קפדניים על סביביו, סוחר קל בתנועותיו צוחק מטוב לב ותרמילו בידו, ואכר בשק מופשל על שכמו. וורונסקי עמד אצל אובלונסקי ויתבונן במרכבות וביוצאים מתוכן ואת אמו שכח באותה שעה. השמועה על אודות קיטי היתה לו לששון ולעונג רב; עיניו הבריקו שלא מדעתו, כי עלץ לבו בנצחונו. — הגרפינה וורונסקיה במחלקה ההיא—אמר הקונדוקטור השחצני בגשתו אל וורונסקי.

הדברים האלה העירו את וורונסקי מהרהוריו ויזכור, כי אמו באה, והוא הולך לקראתה. בלבו לא כבד את אמו וגם לא אהב אותה, אלא שלא הוברר לו דבר זה בשלמותו אך על פי מנהגי החבורה שגדל בה ועל פי חנוכו לא יוכל גם להעלות על לבו, שאפשר לו להתנהג עם אמו לא בכבוד גדול ובהכנעה מרובה ובדקדוק מיוחד בדבר למראַה עין, במדה שאין הכבוד והאהבה יוצאים מן הלב.

יח.

וורונסקי הלך אחרי הקונדוקטור אל המרכבה, ובהגיעו אל פתחה של המחלקה, שישבה בה אמו, עמד ויתן ידים לאשה אחת לצאת משם. כדרך איש נמוסי רגיל במנהגיו הכיר בה וורונסקי באשה ההיא, שמבנות מרום עם הארץ היא, ויבקש סליחה מאתה ויכונן פעמיו לתוך המרכבה, אך בטרם יכנס חזר והביט עליה בתאות נפש,—ולא מאשר יפתה מאד, לא בגלל הודה וטוב טעמה שנראו בכל תארה, כי אם בגלל אשר הביעו פניה הנעימים, בעברה אצלו, איוו חבה ונדבת-רוח מיוחדות. כאשר פנה אחריו להסתכל בה שנית הסבה פניה גם היא אחריה. עיניה האפורות הנוצצות, שנראו כשחורות מתחת לגבותיה המרובות בשער, כוננו אליו בידידות ובשימת-לב, כמו על מנת להכירו, ואחרי כן נסבו אל המון העוברים, וכמו חפשה איש ביניהם. בהבטה הקצרה ההיא הספיק וורונסקי להתבונן אל ההתעוררות וההתאפקות שנראו יחד על

פניה ועברו במעוף בין ברק עיניה ובין הצחוק הדק שהופיע על אודם שפתיה. איזה כח אדיר, שמלא את כל קרביה עד אפס מקום עוד, הובע על כרחה פעם בזיו עיניה ופעם בצחוק שפתיה. את ברק עיניה התאמצה להמעיט, אך נגד רצונה נראתה פעולתו בדמות הצחוק הדק ההוא.

וורונסקי נכנס לתוך המרכבה. אמו—אשה זקנה וצנומה, שעיניה וקווצותיה שחורות, הסתכלה בו בעינים קורצות ובצחוק קל על שפתיה הדקות ותקם מעל הדרגש הקטן ותמסור לאמתה את הילקוט אשר היה אתה, ותתן לבנה את ידה הדקה והיבשה לנשיקה, ואחרי נשיקתו הרימה את ראשו מעל ידה ותשק לו על פניו.

— את הטלגרמה קבלת? שלום לך? תודות לאל.

— הבשלום באת?—אמר וורונסקי וישב אצלה ושלא בכוונה הטת אזנו לקול אשה מאחרי הדלת, וידע, כי הוא קול האשה שנקרתה לפניו בפתח.

— ובכל זאת לא אסכים לך,—אמרה האשה.

— מדעות הפטרבורגיים הוא, גברתי.

— לא מדעות הפטרבורגיים, כי אם דעת נשים בכלל,—אמרה

האשה.

— עתה, אשקה נא את ירך.

— שלום, איבן פטרוביץ. ראה נא, אם אחי פה, שלחהו נא

אלי,—אמרה האשה אצל הפתח וחזרה ונכנסה לתוך המחלקה.

— המצאת את אחיך? שאלה וורונסקיה את האשה שנכנסה.

לשאלה זאת זכר וורונסקי, כי היא קרינינה.

— אחיך פה,—אמו אליה ויקם.—סלחי נא לי, כי לא הכרתיך,

אבל התודעותנו היתה קצרה מאד,—הוסיף בקידה—ובודאי לא תזכריני עוד.

— לא, לא, לא יכולתי לשכוח אותך, כי בכל שעת נסיעתנו

דברנו אני ואמך, כמדומה לי, רק בך לבד,—אמרה קרינינה, ובאותה,

שעה לא עצרה עוד בתנועת החיים העוה בקרבה מלהראות על שפתה בדמות צחוק קל,—אבל אחי עוד איננו לפני.

— קרא נא לו, בני,—אמרה הזקנה.

וורונסקי יצא ויקרא:

— אובלונסקי! פה!

אך קרינינה לא המתינה עד שיקרב אחיה אליה, כי, בראותה אותו, יצאה מתוך המרכבה בצעדות און ומהירות. וכאשר נגש אליה אחיה, חבקה בשמאלה את צוארו בתנועה עזה ויפה, שהשתומם עליה וורונסקי, ותמשכהו אליה במהירות ותשקהו באהבה רבה. וורונסקי הביט אליה בלי גרוע עיניו ממנה, ויצחק בבלי דעת על מה. אך בזכרו, כי אמו מחכה לו, שב אל המרכבה.

— נחמדה היא, האין זאת?— אמרה הגרפינה על קרינינה.— אישה הושיב אותה עמי, ואני שמחתי מאד, כל שעת נסיעתנו שוחחנו אני והיא. ואתה, אומרים עליך... כי אוהב אתה זה ימים רבים,—הוסיפה בלשון צרפת—זה מוטב, יקירי, זה מוטב.
— אינני יודע רמו זה מה הוא, אמי,—ענה בתרעומות,—נלכה נא, אמי.

וקרינינה חזרה ונכנסה אל המרכבה להתפטר מהגרפינה.
— את, גרפינה, פגשת את בנך, ואני את אחי,—אמרה בפנים שמחים.— גם כל ספורי תמו. אילו הוספנו לנסוע, לא היה לי מה לספר עוד.

— לא כן הדבר,—אמרה הגרפינה ותחזק בידה,—גם כי אקיף את כל הארץ עמך, לא תקוץ נפשי בדרך. את אחת מהנשים החביבות, אשר ינעם גם לדבר גם לחשות בחברתן. ולבנך אל נא תשימי את לבך: אי אפשר להיות כל הימים יחדו.

קרינינה עמדה בלי נוע בקומה זקופה יותר הרבה מהראוי, ועיניה מלאו צחוק.

— לאנה ארקדיבנה בן,—הסבירה הגרפינה לבנה,—הוא, כמדומה לי, בן שמונה שנים, ומימיו לא נפרדה מאתו, ועתה היא מצטערת, על כי עזבה אותו.

— כן הוא, שתינו דברנו אך בבנינו, אני בבני, והגרפינה בבנה,
—אמרה קרינינה, ועוד הפעם הופיעה בדיחתה על פניה, בדיחת חבה מכוונת אל וורונסקי.

— ובוודאי קצה נפשך בשיחה זו, — ענה וורונסקי על דברי הגירוי שלה במהירות גבור משכיל במצחק תחרות, אך היא מאנה, לפי הנראה, להוסיף דבר בסגנון זה, ותפן אל הגרפינה.

— אני מודה לך מאד, — אמרה אל הזקנה. — כשעה אחת קצרה עבר לי יום אתמול בשבתי עמך. ברכת שלום לך, גרפינה.

— שלום, שלום, ידידתי, — ענתה הזקנה. — אשקה נא את פניך היפים. אגידה נא לך בפשיטות, כדרך אשה זקנה, כי אהבתיך מאד.

קרינינה האמינה, לפי הנראה, בכל לבבה לדברים האלה, שאינם אלא מן המליצות השגורות בפי רבים, וגם שמחה עליהם, כי על כן התאדמה ותכף מעט ותגש את פניה אל שפתי הזקנה ואחרי כן חזרה וקפפה קומתה ותתן ידה לוורונסקי, והצחוק הדק עבר עוד הפעם בין עיניה ושפתיה. כאשר החזיק ביד הקטנה הנתונה לו שמח שמחה גדולה על הלחיצה העזה, שלחצה את ידו בהניעה אותה בחזקה ובאומץ לב. בהליכה דומה למרוצה יצאה משם, אף על פי שהיתה לא דלת בשר.

— נחמדה היא — אמרה הזקנה; וכדבר הזה אמר עליה בלבו גם בנה. הוא לא גרע עיניו מתארה היפה עד אשר נתעלמה משם, וצחקו לא סר מעל פניו. בעד החלון ראה כי נגשה אל אחיה והניחה את ידה על ידו והתחילה מדברת אליו בהתעוררות מרובה בענין, שבלי כל ספק לא נגע כלל וכלל בו, בוורונסקי, ועל זה הרגיש כמין צער.

— השלום לך באמת, אמי? — שאל את הזקנה שנית.

— אך טוב ושלום. אלכסנדר התנהג בחבה. ומריה יפה עתה מאד למראה! היא לוקחת נפשות.

היא הוסיפה לספר דברים, שמשכו את לבה ביותר: על אודות טבילת נכדה, שבשבילה נסעה לפטרבורג, ועל החסדים שהקיסר עושה לבנה הגדול.

— הנה פה גם לוורינטי, — אמר וורונסקי בהשקיפו בעד החלון. — יצאה נא עתה.

המשרת הזקן, שנסע עם הגרפינה בא אל המרכבה להגיד, שהכל נכון, והגרפינה קמה ללכת.

— גלכה נא, עתה נמוג ההמון, — אמר וורונסקי.

הנערה המשרתת לקחה את הילקוט ואת הכלב, והמשרת הוקן והסבל לקחו את שאר החבילות. וורונסקי החזיק בזרוע אמו; אך אחרי צאתם מתוך המרכבה רצו ועברו על פניהם אנשים אחדים בבהלה. גם ראש התחנה עבר במרוצה במצנפתו המצוינת בצבעה. ברור היה, כי מקרה שאינו מצוי קרה שם. המון היוצאים מן המרכבות שבו ורצו אליהן.

מה? .. מה? .. איפה? .. התנפלו! .. הודק! נשמע בין העוברים ושבים.

גם סטיפן ארקדיביץ ואחותו האחווה בזרועו שבו בפנים נבהלים ויעמדו, בחפצם להבדל מתוך ההמון, אצל פתח המרכבה שירדו וורונסקי ואמו מעליה.

קרינינה והגרפינה נכנסו למרכבה, וורונסקי ואובלונסקי הלכו אחרי ההמון לחקור ולדעת את פרטי האסון. אחד השומרים לא שמע — אם מחמת שכרות אם מאשר נתעטף מאד מפני הקור — שהרכבת התחילה ללכת אחורנית, והודק תחתיה.

הפרטים האלה נודעו לאנה ולגרפינה מפי המשרת הוקן עוד בטרם שבו וורונסקי ואובלונסקי אליהן.

שניהם ראו את גוית ההרוג הסחופה והמבוססה. אובלונסקי היה מלא סער. פניו התכווצו, ונראה, שהוא נכון לבכות.

— אוי, מה נורא הדבר! אוי, אנה, אילו ראית! מה נורא המראה! — אמר אובלונסקי פעמים הרבה.

וורונסקי החריש, ופניו היפים מלאו מחשבות, אבל מנוחה שלמ. שכנה עליהם.

— אילו ראית, גרפינה, — אמר סטיפן ארקדיביץ. — גם אשתו פה ... מראה איום ... היא התנפלה על הגויה. שמעתי אומרים, כי בני ביתו רבים והוא היה המפרנס האחד. זה מקרה נורא.

— האין לעשות למענה דבר? — אמרה קרינינה בלחישה מתוך דאגה וצער.

וורונסקי הביט אליה ויצא מן המרכבה.

— עוד מעט ואבוא, אמי, — אמר בפתח בהסבו את פניו.
בשובו בעוד רגעים אחדים, כבר דבר סטיפן ארקדיביץ עם
הזקנה על אודות המזמרת החדשה, והזקנה הביטה לרגעים אל הפתח
וחכתה לבנה.

— עתה נלך, — אמר וורונסקי בבואו. בצאתם הלכו הוא ואמו
ראשונה, וקרינינה ואחיה אחריהם. אך ראש התחנה רץ אחריהם ויקרב
אל וורונסקי.

— הנה מסרת לסגני מאתים רובל. הגידה נא, למי הם נתונים
מאתך? — שאל אותו ראש התחנה.

— לאלמנה, — אמר וורונסקי בתנודת כתפים, — תמה אני על
שאלה זאת.

— נדבת כסף נתת? — קרא אליו אובלונסקי מאחריו וילחץ זרוע
אחותו ויוסף: — יפה מאד! יפה מאד! אכן בן חיל הוא. ברכת שלום
לך מאתי, גרפינה.

אובלונסקי עמד עם אחותו ויחפש בעיניו את הנערה
המשרתת.

בצאתם מבית הנתיבות לא מצאו עוד את מרכבת הוורונסקים.
השיחות על דבר האסון לא פסקו עוד.

— זו היא מיתה נוראה — אמר אדון אחד בעברו על פניהם — יש
אומרים, שנגזר לחצי.

— ואני אומר, להפך, אין לך מיתה קלה מזו, בהרף עין, —
אמר איש אחר.

— מדוע לא יתקנו תקנות, — אמר עוד אחד.
קרינינה ישבה במרכבה, וסטיפן ארקדיביץ ראה לתמהון
לבבו, ששפתיה רועדות וקשה לה לעצור בדמעות שבעיניה.

— מה לך, אנה? — שאל אותה כשכבר הרחיקו ממקום המעשה
הרבה מאות אמה.

— סימן רע הוא, אמרה אנה.
— הבלים! — אמר סטיפן ארקדיביץ. — היטבת, כי באת,
זהו העיקר. לא תוכלי לשער, עד כמה אני מקוה לעזרתך.

— הזה ימים רבים אתה יודע את וורונסקי? — שאלה
אָנה.

— כן הוא. דעי לך, כי אנחנו מקוים, שהוא ישא את
קיטי.

— האומנם? — שאלה בקול שפל. — עתה נדברה נא בך, —
הוסיפה ותנע את ראשה תנועה מהירה, כאילו נתכוונה להסיר מעליו
איזה דבר מיותר ומפריע אותה מעבודתה. נדברה נא בענינך. הנה
קבלתי את מכתבך ואבואה.

— כן הוא, בך כל תוחלתי.

— ספר לי הכל.

סטיפן ארקדיביץ התחיל מספר. כאשר נגשה המרכבה אל
הבית, הוריד אובלונסקי את אחותו ויאנח וילחץ את ידה וילך לו אל
בית ועדו.

יט.

כשנכנסה אָנה, ישבה דולי בחדר האורחים הקטן עם נער לבן-
ראש ומסובל בשר, שכבר דמה בתארו לאביו, והנער חזר לפניה על
שעורו הצרפתי. בקראו דלדל בידו בלי הפסק את אחד מכפתורי מעילו,
אשר לא היה מודבק למדי, והנער התאמץ לעקרו. אמו סלקה את ידו
פעמים אחדות, אך היד העסקנית הקטנה והמעוגלה שבה ואחזה בכפתור
מדי פעם בפעם. דולי עקרה את הכפתור ותשימהו בכיס שמלתה.

— חדל לך, אסוף ידיך, גרישה, — גערה בו אמו ותוסף לסרוג
את השמיכה, אשר החלה לסרגה לפני ימים רבים ובכל שעת צרה היה
דרכה לשוב ולעשות במלאכה הזאת, והפעם סרגה וספרה את העניבות
בהתרגזות מיוחדת. אמנם צותה לאמר בשמה לאישה, שאם תבוא אָנה
ואם לא תבוא לא תשית לב לזה. אך עם זה הכינה את כל הנצרך
ותחכה לגיסתה בסערת לב.

ודולי התאבלה מאד ולא שכחה אף רגע אחד את צרת לבבה.
בכל זאת זכרה, כי אָנה גיסתה היא אשתו של אחד מנכבדי פטרבורג.

ואשה גדולה היא שם. על כן לא שמרה מוצא שפתיה ולא עשתה את עצמה כאינה יודעת, שגיסתה נכונה לבוא. «וסוף סוף, — אמרה בלבה, — נקיה היא אנה ממני. הן היא לא חטאה לי, עליה אני יודעת אך טובות, אתי הלכה תמיד בידידות ובאהבה». אמנם, לפי מה שיכלה לזכור את הרושם, שנעשה עליה, בבואה אל הקרינינים בפטרבורג, לא ישר ביתם בעיניה בעת ההיא: כמין ערמומית נראה לה בכל דרכיהם זה עם זה. «אך אני למה לא אקבלה בבואה אלי? ובלבד שלא תאמר לנחם אותי!» — אמרה דולי בלבה עוד: «התנחומים ודברי הפיוסים וחובות-המחילה הנוצריות — הלא כל אלה דברים, אשר השיבותים אל לבי אלף פעמים, וכולם כאחד לא יצלחו לי».

בכל הימים ההם ישבה דולי לבדה עם ילדיה. לדבר על אודות מכאובה מאנה נפשה ולדבר בענין אחר בעוד מכאובה נגדה לא עצרה כת. נפשה ידעה מאד, כי הגד תגיד לאנה את אשר קרה אותה, אבל פעם שמחה, על כי תוכל עוד מעט להגיד את כל זה, ופעם חרה לה, על כי היא זקוקה להשפיל כבודה לפני אחותו ולשמוע מפיה את הדברים הנחומים המוכנים אתה.

מרגע לרגע הביטה אל השעון וחכתה לגיסתה, אך דוקא באותו הרגע שבאה בו אנה נטרדו רעיוניה, — מקרה מצוי למדי — ולא שמעה את קול הפעמון.

ובשמעה פתאום רשרוש שמלה וקול צעדים קלים מאצל הפתח נשאה עיניה, ועל פניה, פני אשה קשת רוח, נראה תמהון, ותקם ותחבק את גיסתה.

— האומנם ככה מהרת לבוא? — אמרה דולי בנשקה

לה.

— מה מאד אשמח לראותך, דולי.

— גם אני שמחה, — אמרה דולי בבדיחה קלה ותתאמץ להבין על

פי מראה פני אנה, אם יודעת היא את אשר נעשה. «בודאי היא יודעת», החליטה בלבה, בראותה על פניה סימני השתתפות בצערה. — נלכה נא ואנהגך אל חדרך, — הוסיפה בחפזה לדחות כפי האפשר את הרגע הקשה של התגלות הלב.

— הוזה גרישה? מה גדל הנער! — קראה אנה ותשקהו בלי גרוע
עיניה מדולי, ואחרי כן אמרה באודם פנים: לא, אל נא נלך מזה; ותסר
את מטפחתה ואת צניפה ותנער את ראשה, כדי להסיר מעל הצניף את
אחת מקווצותיה השחורות והמסתלסלות, שנאחזה בו.

— ואת פורחת ומלאה זיו! — אמרה דולי כמעט בקנאה.

— אני? ... כן הוא, — אמרה אנה. — ראי נא, הלא טניה היא,
בת גילו של סיריוז'ה בני, — הוסיפה, בפנותה אל הנערה הקטנה שקפצה
ונכנסה, ותקחה על זרועותיה ותשק לה. — ילדה נחמדה היא, כולה
מחמדים! הראיני נא את כולם.

אנה קראה לכולם בשמותיהם וגם הזכירה את שנותיהם וחדשיהם
של כל אחד מהם ואת אפיהם ואת תחלואיהם — לא שכחה דבר, ודולי
שמה לבה אל כל זה.

— נלכה נא אפוא אליהם, — אמרה דולי — רק ווסייה ישן עתה.
אחרי ראותן את הילדים ישבו לבדן בחדר האורחים לפני כוטות
קהה. אנה נגעה בטס ותסלקהו מאצלה מהר.

— דולי, — אמרה אנה אל גיסתה, — הוא הגיד לי.

דולי הביטה אליה בפנים זועפים, בחשבה לשמוע מפיה דברי
השתתפות מלומדים, שאינם יוצאים מן הלב; אבל אנה לא השמיעה
כאלה.

— דולי היקרה! — אמרה אליה, — אין את לבבי לא להמליץ
עליו לפניך ולא לנחמך; זה אי אפשר. אבל צר לי עליך, מחמד נפשי,
ממעמקי לבי אנוד לך.

מבעד ריסי עיניה הנוצצות נראו דמעות פתאום. אחרי דבריה אלה
קמה ממושבה ותקרב ותשב אצל גיסתה, ותאחז את ידה בימינה הקטנה
והמהירה. דולי לא השתמטה ממנה, אך פניה הזועפים לא סרו
מעליה.

— לנחמני אי אפשר, — אמרה דולי — הכל היה לאין אחרי כל
אלה. הכל אבד ולא ישוב עוד.

הדברים יצאו מפיה, ופניה נעשו נוחים מבראשונה. אנה הגישה
את ידה היבשה והצנומה של דולי אל שפתיה ותשקה, ותאמר:

— אבל מה לעשות, מה לעשות? איזה דרך יכשר יותר במצב הנורא הזה? — זה הדבר שיש לנו לעיין בו.
— הכל אבד, אמרתי, ואין לי מה להוסיף על זה, — אמרה דולי —
ורע מכל, ביני נא זאת, מה שאיני יכולה לעזבו: למוש מזה אי אפשר לי בגלל הילדים, וגם לשבת עמו לא אוכל, כי חבלים יאחזוני למראהו.
— שמעי נא דולי. אמנם כבר הגיד לי, אבל רוצה אני לשמוע מפיק. ספרי נא לי הכל.

דולי הביטה אליה דרך שאלה.

פני אנה הפיקו השתתפות בצער ואהבה נאמנה.

— הנני, — אמרה דולי פתאום — אבל אֶחלה נא מראש. הלא ידעת אותי בשעת נשואי. בתורת אמי הלכתי ואחי לא רק ילדה תמה, כי אם גם חסרת דע. לא ידעתי מאומה. שמעתי אומרים, שהגברים מספרים לנשיהם את דרכיהם שלפני הנשואים. אבל סטיבה — סטיפן ארקדיביץ תקנה את לשונה תוך כדי דבור — לא ספר לי דבר. הן לא תאמיני לי, ואני חשבתי עד כה, כי לא ידע אשה זולתי מעולם. כה עברו עלי שמונה שנים. עתה הלא תביני, כי לא רק לא חשדתיו מאשה אחרת, כי אם גם חשבתי זאת לדבר שאי אפשר, ופתאום בעודני ילדה תמה כזאת נגלתה לי כל הנבלה, כל התועבה ההיא... ביני נא זאת. אחרי בטחון גמור כזה פתאום... הוסיפה ותתאפק... בא לידי מכתב... מכתב מאתו אל אהובתו, אל האומנת שהיתה בביתי. לא, זה נורא מאד! — פה הוציאה את מטפחתה במהירות ותכה בה את פניה, אני מבינה שאפשר להתפתות, — הוסיפה אחרי החרישה קצת, — אך פה מעל מסודר בתחבולות מרמה... ועם מי? גם בעלי היה וגם אהריה הלך... זה דבר נורא! את לא תוכלי הבין...

— לא, לא, מבינה אני! מבינה אני היטב, דולי היקרה, — אמרה אנה ותחזק בידה.

— שמא תאמרי, מבין הוא מה נורא מצבי? — הוסיפה דולי — אינו מבין ואינו מרגיש מאומה! הוא מאושר ושמח.

— בוזאת לא צדקת! — מהרה אנה להשיב — הוא מר גפש, חרטה תשבר לבו...

— כלום בר חרטה הוא? — נכנסה דולי לתוך דבריה ותבט בפניה בשום לב.

— כן הוא, אני ידעתי אותו. רחמי נכמרו בהביטי אליו. הנה שתינו יודעות אותו. הוא איש טוב, אבל גא בטבעו, ועתה הוא מושפל כל כך. ומה שנגע בלבי ביחוד... (כאן מצאה אנה במה לפייסה) הנה שני דברים מדאיבים את נפשו: הוא בוש מפני הילדים, ולבו דוי על כי בכל אהבתו הרבה שהוא אוהב אותך... כן, כן, — מהרה להפריע את דולי, שרצתה להכנס לתוך דבריה — כי אף על פי שהוא אוהב אותך יותר מכל אשר בארץ — הצר לך במעשהו זה ויהי בעוכריך. לא, לא, היא לא תסלח, הוא אומר בלי הפוגות.

דולי הסבה עיניה קצת מגיסתה כמהרהרת בענין ושמעה את דבריה.

— כן הוא, בין אבין, כי נורא מצבו: קשה צערו של חוטא, בזמן שהוא מרגיש, שהביא רעה באשמתו. אבל איך אסלח לו? איך אוכל לשוב ולהיות לו לאשה אחריה? לכאב אָנוש יהי לי לשבת עמו מצתה, וביחוד מאשר יקרה לי האהבה שאהבתיו עד כה... ומליה נעתקו מבכי.

אך בכל פעם אשר שככה חמתה שבה לדבר כמו בכוונה במה שהרגיז את רוחה.

— הן צעירה היא, הן יפה היא, — הוסיפה דולי. — הלא תביני, אנה, כי עלומי ויפיי היו למשסה... לו ולילדיו. אני מלאתי צבא עבודתי לו, וכל כחי כלה בעבודתי זאת, ועתה, כמובן, נעימה לו הסוררת הצעירה יותר ממני. בודאי שוחחו שניהם על אודותי, או, מה שקשה מזה עוד, לא נשאו את שמי על שפתיהם אפילו פעם אחת... התביני?

ועוד הפעם בערה אש עברתה בעיניה.

— ואחרי כל אלה יאמר לי... אך כלום אאמין לו? לעולם לא אאמין. לא. כבר עבר ובטל כל מה שהיה בו כדי לנחמני, להיות שכר לפעולתי, לעבודתי הקשה... האמיני נא לי: הנה למדתי את גרישה לפני בואך; בראשונה היתה לי העבודה הזאת לששון ולשמחת לבב,

ועתה אין לי בה אלא מכאובים. למה זה הבל איגע? למה לי ילדים?
זה שברי, כי נהפך לי פתאום לב אחר, ותחת אהבתי הרבה שאהבתי
לפנים, מלאה אני חמה עליו, כן הוא, חמה בוערת. אני נכונה עתה
להרגו ו...

— דולי, מחמדי, ברור לי כל זה, אך אל נא תדאיבי את נפשך.
עלובה את מאד ובנהמת לבך את רואה דברים רבים שלא כהיתם.
דולי לא ענתה על זה מאומה, ושני רגעים החרישו שתיהן.
— ומה לעשות, — אמרה דולי אחרי כן, — הבי עצה, עזרי נא.
אני עיינתי בדבר מכל צד, ואינני יודעת מה אעשה.
אנה לא יכלה גם היא למצוא עצה, אך לבה התעורר לכל מלה
מדברי דולי ולכל אחת מתנועות פניה.

— דבר אחד אומה לך — אמרה אנה, — אחותו אני וידעתי את
אופיו, שהוא מוכשר לשכוח הכל, כל אשר בעולם (היא הניעה
בידה לפני מצחה), להתלהב בלי גבול, אבל גם להתחרט חרטה גמורה.
הנה עתה איננו מאמין, איננו מבין כלל, איך יכול לעשות מה
שעשה.

— לא, מבין הוא, הוא הבין! — קראה דולי. — אבל אני...
זכרי נא אותי... היקל בזה לי?

— שמעי נא את דברי. כאשר דבר אתי הוא בזה, עוד לא הבינותי
למדי מה רע ומר לך. אני אך אליו התבוננתי, גם ראיתי, ששלום
הבית נהרס, ויצר לי עליו; אבל אחרי דברי עמך, אני רואה, באשר
גם אני אשה כמוך, מה שלא ראיתי בראשונה; אני רואה את מכאוביך.
אין מלים בפי די הביע לך מה צר לי עליך. אולם, מחמד נפשי, את
מכאוביך אני יודעת מאד, אבל דבר אחד לא ידעתי עוד: לא ידעתי...
אינני יודעת, עד כמה עוד יש בלבך אהבה אליו. רק את יודעת, אם
יש בך אהבה אליו די סלוח לו, — אך אם יש, אין טוב לך
מסלוח.

— לא, — החלה דולי להשיב לה; אבל אנה נשקה את ידה ולא
נתנה לה לגמור.

— אני יודעת מנהגו של עולם יותר ממך, — אמרה אנה אליה. —

ידעתי את השקפת האנשים מבני מינו של סטיבה על ענין זה. הנה אמרת, כי דבר עמה על אודותיך, וטעות היא בידך. האנשים האלה אף על פי שאינם נאמנים לנשיהם כראוי, בתיהם ונשיהם קודש בעיניהם. הנשים האחרות ההן לבוז בעיניהן בכל עת ואינן מסירות את לבם באמת מאחרי בתיהם. כמין גבול אשר לא יעבר יש להם בין שלום הבית ובין עניניהם אלה. אני לא אבין זאת, אבל כן הדבר.

— הלא נשק לה...

— שמעי נא, דולי יקירתי. אני ראיתי את סטיבה בימי אהבתו איתך. זכור אזכור, כי בבואו אלי היה בוכה מדי דברו בך, יצור פיוטי רם ונשגב היית בעיניו, ואני ידעתי, כי כאשר הוסיף לשבת עמך, כן הוסיף לכבדך ולרוממך בלבו. הן רגילים היינו לצחוק לו על כי היה אומר בכל רגע, דולי אשה נפלאה. בת אלהים היית לפי דבריו תמיד, וכן את בעיניו עד היום הזה. וחטאתו זאת לא פרי רגש היא...

— ואם יחטא וישנה?

— לא תהיה כזאת על פי דעתי.

— ואת סלחת על זה, לו יש נפשך תחת נפשי?

— אינני יודעת, אינני יכולה לשער... לא, יכולה אני לשער, — קראה אחרי הרהורים קצרים, וכאשר הספיקה לברר לעצמה את מצבו של דבר ולשקלו במאזני שכלה הוסיפה: — יכולה אני, יכולה אני. בודאי סלחתי. על פי טבעי לא היה אפשר לי שלא אסלה, ומחילה גמורה הייתי מוחלת לו, כאילו לא היו דברים מעולם...

— זה מובן מאליו, — מהרה דולי להכנס לתוך דבריה, ונראה שאמרה בזה דבר, שכבר הרהרה בו לא אחת ולא שתיים — בלי תנאי זה אין זו מחילה. אין מחילה אלא גמורה בלי כל השארת זכר. עתה נלכה נא ואנהגך אל חדרך, — אמרה בקומה ותחבק את אנה בלכתה עמה — מה מאד אשמח, מחמד נפשי, כי באת הנה. בבואך רוח לי, הרבה מאד רוח לי מבראשונה:

כ.

כל היום ההוא ישבה אנה בבית ולא נתנה לאיש לבוא לפניה, וכבר שמעו ביום ההוא אחדים ממכיריה את דבר בואה וימהרו לשחר פניה. כל שעות הבוקר ישבה עם דולי ועם הילדים. ואל אחיה שלחה פתקה שיבוא הביתה ללחם הצהריים. „בוא, ואלהים ירחם“, כתבה לו.

אובלונסקי עשה כדברה; השיחה שבשעת הסעודה היתה כללית, גם אשתו דברה אליו והשתמשה בלשון יחיד ולא רבים כבימים הקודמים האחרונים. עוד נראתה התנכרות ביניהם, אך כל מחשבת התפרדות לא הורגשה עוד, וסטיפן ארקדיביץ ראה, כי מעתה יוכלו להשפט יחד ולהגיע לידי שלום.

הם אך גמרו לאכול, וקיטי באה שמה. אך מרחוק ידעה קיטי את אנה עד כה, ובנסעה לשחר פניה דאגה קצת, אולי לא תפיק רצון מהאשה הגדולה הפטרבורגית הזאת, המהוללה בפי כל יודעיה, אבל באמת מצאה חן בעיניה — זאת ראתה קיטי ברגעים הראשונים. אנה הביטה ותתבונן ביפיה ובזיו עלומיה, וקיטי בטרם פנתה כה וכה הרגישה בעצמה, כי לא רק נגררה מהר אחרי אנה, כי אם דבקה בה ותאהבה אהבה עזה, כדרך של עלמות לדבוק מהר בנושאות ובגדולות מהן בכלל. אנה לא דמתה במראה לרוב הנשים מבנות חבורתה או לאשה שיש לה בן שמלאו לו שמונה שנים, כי כמעט כעלמה בת עשרים היתה בתנועותיה המהירות, בעדן מראה וברוח החיים הנסוכה על פניה, שהופיעה פעם בדמות צחוק נעים ופעם בהבטה מיוחדת; אבל עיניה הביעו הסתכלות, ולפעמים נשקפה עצבת מתוכן, ואחריהן נמשכה קיטי בכח גדול. על פיהן הכירה, כי אנה מדברת דברים כמשמעם ואינה מחדת דבר, אלא שיש בזה איזה עולם אחר של עיניים גבוהים מורכבים ונשגבים מבינתה.

אחרי הלחם יצאה דולי אל חדרה, ואנה קמה ותקרב מהר אל אחיה, אשר הצית אש בסיגרה.

— סטיבה, — אמרה אנה אליו ותקרוץ בעיניה בשמחה ותור בה על הדלת: — לך, ואלהים יהי בעורך. אוכלונסקי הבין את כוונתה וישלך את הסיגרה וילך ויסגור את הדלת מאחוריו.

ואנה שבה אל הדרגש, אשר ישבה עליו קודם לזה בתוך הילדים, אשר סבבו מיד. אם התבוננו מהר, כי אמם אוהבת את הדודה הזאת, אם הרגישו מעצמם חבה יתרה אליה, אבל עוד לפני הלחם דבקו שני הילדים הגדולים בדודתם החדשה, ואחריהם גם הקטנים, כדרך הילדים תמיד, ולא סרו ממנה רגע. וכמין משחק מיוחד נערך ביניהם, שכל אחד מהם השתדל בו לשבת אצלה בקרוב, כפי האפשר, לנגוע בה, להחזיק את כפה הקטנה, לנשק לה, להשתעשע בטבעתה או, לפחות, לנגוע בכפל שמלתה.

— טוב, טוב, כמו שישבנו בראשונה, — אמרה אנה ארקדיבנה, בחזירתה.

ושוב הכניס גרישה את ראשי תחת ידה ויסמוך ראשו על שמלתה ופניו נהרו מגאווה ומעונג.

— ומתי יהיה נשף המחול? — שאלה את קיטי.

— בשבוע הבא, ונשף יפה יהיה, אחד מהנשפים ששמחים בהם בכל פעם.

— האמנם יש נשפים, ששמחים בהם בכל פעם? — שאלה אנה דרך הלצה קלה.

— פלא הוא, אבל יש נשפים כאלה. בבית הבוברישיציבים שמחים תמיד וכן בבית הניקיטינים, ובבית המיזיקובים שוררת עצבת. האם לא התבוננת?

— לא, מחמד נפשי, לי לא אמצא עוד נשפים, ששמחה שוררת בהם — אמרה אנה, וקיטי שבה וראתה בתוך עיניה לדבריה אלה את העולם המיוחד הסגור לפניו. — אני אין לי עוד אלא נשפים שאינם קשים ואינם מעציבים הרבה מאד...

— וכי אפשר הדבר, שאת תהי עצובה בנשף מחול?

- ומפני מה אי אפשר שאהיה אני עצובה בנשף מחול? —
שאלה אנה.
קיטי הבינה, כי יודעת אנה, מה שתענה על שאלתה.
— על כי בכל מקום את היא היפה מכל הנאספות.
אנה לא היתה קשה להתאדם. גם הפעם התאדמה בהשיבה על
תשובה זאת:
— ראשונה, אין הדבר כן; והשנית, גם לו היה כן, מה חפץ
לי בזה?
— התבואי אל הנשף הזה? — שאלה קיטי.
— כמדומה לי, שלא אוכל להמנע מבוא. זאת קחי לך, — אמרה
אל טניה, אשר הסירה באותה שעה מעל אחת מאצבעותיה של אנה
הלבנות ההולכות ודקות בקצותיהן, טבעת נוחה לעבור משם.
— אני אשמח מאד, אם תבואי. נפשי נכספת לראותך בנשף הזה.
— אם אצטרך לבוא, תהי זאת נחמתי, שאמציא לך עונג בזה...
גרישה, חדל לך, אל נא תתלוש בשערי, גם בלעדי זאת כבר נפרע כולו.
— אמרה אל הנער, בתקנה את אחת מקווצותיה, שהוצאה מחוץ לתחומה
והיתה למשחק בידי גרישה.
— אדמה, כי תבואי בשמלה סיגלית.
— מפני מה בשמלה סיגלית? — שאלה אנה בבדיחה. — עתה לכו
לכם ילדים. הנה מיס הויל קוראה לכם לשתות חמים, — אמרה אל הילדים
ותסירם מעליה ותשלחם אל חדר האוכל.
— ואני ידעתי מפני מה את קוראה לי לבוא אל הנשף, את מחכה
לגדולות בנשף הזה. ורצונך, שהכל יהיו שם והכל ישתתפו בו.
— במה ידעת זאת? כן הוא באמת.
— מה טובו ימיך אלה, הוסיפה אנה — אני זוכרת ויודעת את אד
התכלת הזה, הדומה למעטה האד שעל הרי שווייץ. הכל מכוסה באד הזה
בתקופה היפה הזאת, שהילדות מגעת בה עד קצה, והמרחב הגדול המלא
אושר ושמחה, נהפך למסלה הולכת וצרה, והכניסה לתוך המסלה הזאת
משמחת ומפחדת יחד, אף על פי שאור ויופי נראים בה... מי לא עבר
בדרך הזה?

קיטי צחקה והחרישה. אבל איך עברה היא בדרך הזה? מה מאד אחפוץ לדעת את כל הרומן שלה, אמרה קיטי בלבה, בוכרה את מראהו של אלקסיי אלכסנדרוביץ, שלא היה בו כל הדר פיוטי.

— הוגד הוגד לי. סטיבה אמר לי, ואני מברכך, הנה הוא טוב בעיני מאד, — הוסיפה אנה; — אני פגשתי את וורונסקי במסלת הברזל. — הוא היה שם? — שאלה קיטי ותתאדם. — ומה אמר לך סטיבה?

— סטיבה גלה לי את כל הסוד. ואני שמחתי מאד, אילו... הנה נסעתי ובאתי עם אמו של וורונסקי יחד, — הוסיפה אנה לפרש דבריה, — ואמי דברה עמי אך על אודותיו, אותו היא אוהבת מכל אשר לה; אמנה ידעתי, כי אין אם מעידה על בנה, אך... — ומה ספרה לך אמו?

— הרבה הרבה ספרה! אף אמנם ידעתי, כי אהובה הוא, בכל זאת נראה, שהוא בעל רוח נדיבה... בין שאר הדברים ספרה לי, שרצה לתת את כל רכושו לאחיו, שבימי ילדותו הגדיל עשה פעם אחת, שהציל אשה טובעת. כללו של דבר, מן המצוינים הוא, — לדבריה אלה זכרה את מאתים הרובל, אשר נתן בתחנת מסלת הברזל.

אך לא ספרה לקיטי את דבר המאתים ההם. מאיזו סבה היה קשה לה קצת לדבר בזה. היא הרגישה, כי היה בזה דבר נוגע בה, וכי שלא כהוגן היה הדבר ההוא.

— היא בקשה מאתי מאד, כי אבוא אליה — הוסיפה אנה, — ואני אשמח לראותה, ומחר אסע אליה. אבל, תודות לאל, זה זמן רב יושב סטיבה בחדרה של דולי, — עברה אנה פתאום אל ענין אחר ותקם ממקומה כמתרעמת על דבר, — כן נדמה לקיטי.

— לא, אני ראשונה! לא, אני, אני! — קראו הילדים ברוצם אל דודתם אחרי שתותם.

— כולכם יחד! — אמרה אנה ותצחק ותרוץ לקראתם ותחבקם ותפילם זה על זה, והם התלכדו וידחקו זה את זה ויצהלו בכל כחם וישמחו שמחה גדולה.

כא.

לשתית החמים, שנערכה אחרי כן לגדולים לבדם, יצאה דולי מחדרה. סטיפן ארקדיביץ לא יצא עמה, ונראה שיצא מחדר אשתו דרך פתח אחר.

— יראה אני, פן יקר לך שם בחדר העליון, — אמרה דולי אל אנה, — אני רוצה להעבירך אל המדור התחתון, והיינו קרובים אליך. — לי אל נא תדאגי, — ענתה אנה ותבט אל פני דולי, בחפצה להבין, אם השלימו ביניהם אם לא.

— פה יהיה אור לך, — אמרה דולי. — ואני אומרת לך, כי ישנה אני בכל מקום ובכל עת כמרמטה. — במה אתן נחלקות? — שאל סטיפן ארקדיביץ את דולי, בצאתו אליהן מחדר עבודתו.

על פי קול מדברו הכירו קיטי ואנה כרגע, כי השלימה עמו. — אני חפצה להעביר את אנה אל המדור התחתון, אך יש לתלות את יריעות החלונות. זאת לא יוכל איש לעשות בלעדי, — ענתה דולי בפנותה אל אישה.

„אין לדעת, אם שלום גמור הוא“, אמרה אנה בלבה, בשמעא את קול מדברה הקר והמתון.

— רב לך, דולי, למצוא מעצורים בכל דבר, — ענה אובלונסקי. — אני אעשה זאת, אם טוב בעיניך...

„לפי הנראה, שלום גמור הוא“, אמרה אנה בלבה.

— ידעתי את כל אשר תעשה, — ענתה דולי: — אתה תצוה את מטויי לעשות מה שאי אפשר כלל ותשב לך במרכבה ותסע לדרכך, והוא ישחית הכל, — קצות שפתי דולי נקמטו באמרה זאת כבכל פעם שדברה בבדיחה.

„שלום גמור בלי שום פקפוק“, החליטה אנה בלבה, ובשמחתה, על כי השלום נעשה על ידה, קרבה אל דולי ותשק לה.

— לא כן הדבר; על מה ככה תבוזי לי ולמטוויי? — אמר סטיפן ארקדיביץ ויפן אל אשתו בצחוק קל מאד.

בכל הערב ההוא דברה דולי אל אישה דרך בדיחה קלה, כמו שהיתה רגילה תמיד, והוא היה שמח וטוב לב, אבל במדה, שלא יראה על פיה, שכיון שנמחל עונו, נשכח הדבר מלבו לגמרי.

בחצי השעה העשירית, כשהיו בני הבית יושבים ושותים חמים ומשוחחים ושמחים, נשבתו שיחתם ושמחתם על ידי מקרה שמצד עצמו הוא מצוי מאד, אלא שנדמה מכל המסובים כחזיון משונה. הם דברו על אודות מיודעיהם הפטרבורגיים, ופתאום קמה אנה ותאמר על אחד מהם: — הנה תמונתו באלבום שלי, ואגב אורחא אראה אתכם את סיריוז'ה

בני, — גמרה בצחוק גאות-אם.

בשעה העשירית היתה רגילה לברך את בנה בשכבו ולפעמים השכיבה אותו בעצמה לפני נסעה אל נשף מחול, ועל כן התעצבה בשעה הזאת, על כי היא רחוקה ממנו, ומכל ענין שדברו בו עברו רעיוניה אליו. נפשה חשקה לראות את תמונתו ולרבר על אודותיו, ובשביל זה השתמשה באמתלה ראשונה שנודמנה לה ותקם ותלך בצעדי אונה הקלים להביא את האלבום שלה. המעלות אל חדרה שבמדור העליון יצאו אל הפרוודור החיצון הגדול והחם שבמדור התחתון

בשעת יציאתה מחדר האורחים נשמע צליל הפעמון בפרוודור.

— מי זה יבוא עתה? — אמרה דולי.

— להוליך אותי הביתה לא עת עוד, — אמרה קיטי, — ולאיש זר

היא שעה מאוחרת.

— בודאי הובאו ניירות לי, — אמר סטיפן. ארקדיביץ; כשעברה

אנה לפני המעלות, רץ המשרת למעלה, אל המדור האמצעי, להודיע על דבר האיש הבא, והאיש ההוא עמד אצל הפנס; אנה הביטה למטה ותרא כי ורונסקי הוא, ורגש נפלא של עונג, שנלוה אליו גם פחד מפני איזו סכנה שאינה ברורה, התעורר בלבה פתאום. האיש עמד מלובש באדרתו והוציא איזה דבר מכיסו. ברגע שהגיעה אצל המעלות האמצעיות נשא עיניו ויראנה, ועל פניו נראו סימני בושת ובהלה. היא הרכינה לו בראשה קצת ותלך לדרכה, ומיד שמעה מאחריה את קול סטיפן ארקדיביץ

קורא אליו לעלות ואת שפל קולו הרך והמרגיע של וורונסקי, שלא אבה ללכת אחריו.

בשובה עם האלבום, כבר הלך לו וורונסקי משם, ואובלונסקי ספר עליו, שבא לשאול על דבר המשתה, שהם עושים למחר לכבודה של המזמרת המצוינת. — ולהכנס לא אבה, מה משונה הוא האיש הזה. — גמר סטיפן ארקדיביץ.

קיטי התאדמה, בחשבה, שרק היא לבדה הבינה למה זה בא ומאיוה טעם לא אבה להכנס פנימה. „הוא היה בביתנו, — אמרה בלבה, — ולא מצאני ויבן, כי פה אני, אך להכנס לא רצה, מפני שהשעה מאוחרת ומדעתו שגם אנה פה“.

כל המסובים הביטו זה אל זה ולא אמרו דבר והתחילו מתבוננים בתמונות שבאלבום.

כל דבר נפלא או משונה לא היה באותו מעשה שבא אדם אל רעהו בערב בחצי השעה העשירית לדבר על אודות המשתה, שהם עושים יחד, ולתוך הבית לא נכנס; אך לכולם נדמה, שהוא דבר משונה. ומשונה ורע ביחוד היה הדבר בעיני אנה.

כב.

הנשף אך החל, וקיטי ואמה נכנסו לפרוודור החיצון הגדול, שהיה מלא אורה ומקושט בפרחים רבים ובמעמד משרתים מצוחצחים בפוך לבן ומלובשים מעילים אדומים. מתוך החדרים הגיע שמה קול צעדים ותנועות שאינו משתנה ואינו פוסק, כזמזום דבורים בכורתם, ובשעה שתקנו שתייהן לפני המרָאָה ברחבה שאצל הפתח, בין עציצי העצים, את שערותיהן ואת לבושיהן, נשמעו מבפנים נגינות הכנורים, שהחלו לנגן בזהירות ובדקדוק את הוולס הראשון. זקן אחד, לבוש בגדי שרד אורחיים, שתקן לפני מרָאָה אחרת את מעט שערותיו הלבנות, שנשארו לו לפליטה על רקותיו, והפיץ ריח בשמים מרובה מסביב לו, נקרה אצלן על המעלות ויט מפניהן הצדה ויסתכל בתאות נפש בקיטי, אשר לא ראה אותה עד כה. ואיש צעיר בלי חתימת זקן, אחד מאותם שהנסך שצירבצקי קרא

להם, כלבים צעירים, מלובש זיליט פתוח יותר מהראוי, גחן לפניהם דרך הלוכו, ובאותה שעה תקן את הענק הלבן שעל צוארו, ואהרי עברו אצלן במרוצה חזר לאחוריו ויבקש ממיטי לחול אתו בקדריליה. אך בקדריליה הראשונה כבר הבטיחה לצאת עם וורונסקי, ועל כן הוכרחה לאצול את השניה לצעיר ההוא. אופיציר שרכס אצל הדלת את אחת מנעלי־ידיו, נטה מפניהן, ויחלק שפמו ויתענג על מראה קיטי הבהירה כשושנה.

אף על פי שהרבה יגיעות יגעה על לבישת בגדיה והטבת ראשה ושאר ההכנות אל הנשף הזה, נכנסה לטרקלין בהליכה פשוטה וחפשית, בלי זהירות יתרה בשמלת הטול המתוחה על ארג וורדי, כאלו לא טרחו היא ובני ביתה אפילו רגע אחד על כל אותם השושנות ומעשי-הסריגה הדקים ושאר עיני התלבושת, כאילו יצאה מרחם אמה במעטה הטול ופטורי הציצים, במקלעת שערה הגבוהה ובשושנה הדבוקה בשערה בצירוף שני העלים שממעל לשושנה.

כשרצתה אמה לתקן לפני כניסתה לפנים את פתיל חגורתה שנגלם, נסתה קיטי קצת הצדה: ברור היה לה, שהכל טוב ויפה, ואין כל צורך לתקן דבר עליה.

אחד הימים הטובים שלה היה היום ההוא. שמלתה לא לחצה אותה בשום מקום, כסוי־הסריגה שעל כתפיה לא הורד לצד אחד, השושנות לא נעקרו ולא נמעכו; נעלותיה הוורדיות לא לחצו את רגליה בעקביהן הגבוהים והכפופים, כי אם היו להן לשעשועים ולעונג. הקווצות הצהובות הנכריות, רבות השער, דבקו בראשה הקטן, כאילו נמצאו במקום גידולן. כל שלשת הקרסים שבנעלי־ידיה הגבוהות והמהודקות מלאו את תפקידם ולא נעקרו ולא קלקלו את תבנית הידים הנתונות בהן. רביד הקטיפה השחור, שהמידליון תלוי עליו, היה ענק יפה לצוארה. נחמד היה הרביד הזה, וכבר התבוננה במראָה בביתה, כי כמו פה ושפתים נתנו לו כשהיא על צוארה. אפשר היה להטיל ספק בכל אחד משאר חלקי תלבושתה, אבל הרביד הזה היה נחמד ונעים בלי שום פקפוק וגמגום. גם פה צחקה מטוב לב בהתבוננה אליו במראָה. בכתפיה ובזרועותיה החשופות הרגישה קרת אבן שיש, ורגש זה נעם לה ביחוד. עיניה הבריקו. ולא יכלה לכלוא שפתיה האדומות מצחוק־נחת על החוט של חסד המשוך עליה. כשנכנסה לטרקלין,

כמעט שהספיקה לגשת אל המון הנשים הצעירות המקושטות בכל מיני ארג דק ושקוף ומעשי-סריגה ופתילי צבעונין, שחכו יחדו למקדשים למחול (הרבה לא עמדה קיטי מעולם בתוך ההמון הזה), וכרגע נקראה אל הוולס, ובחיר הקוולרים, הראש והראשון שבממשלת המחולות, הסדרן והמנצח המפורסם בעולם הנשפים, ייגרושקה קורסונסקי שמו — איש תואר ויפה מראה ובעל אשה — הוא שקדשה למחול. אך הוצא הוציא מבין זרועותיו את הגרפינה בונינה, אשר גמר אתה את הסבוב הראשון, וישקף על ממשלת ידו, על הזוגים האחדים שיצאו לכרכר לפניו, וירא, והנה קיטי נכנסת, וירץ אליה מרוצה קלה וחפשית, שרק מנצחים במחולות מסוגלים לה, ואחרי הקידה הנחוצה שלח ידו לחבק את גורתה הדקה, וגם לא שאל אותה, אם רוצה היא. היא פנתה כה וכה, לראות, למי תוכל למסור את מניפתה, ובעלת הבית קבלה אותה מידה בבדיחה של חבה.

— מה הטיבות, כי באת בעתך, — אמר לה בחבקו את גורתה, — מדה מגונה היא לאחר לבוא.

וקיטי שמה את שמאלה על כתפו, ורגליה הקטנות הנתונות בנעלים וורדיות החלו לדלג על חלקת הרצפה דלוגים קטנים ומסודרים, מתאימים לנגינות.

— הרקידה עמך אינה אלא מנוחה לעיף, — אמר אליה בפסעו את הפסיעות הראשונות המתונות, — נפלאה היא קלות רגלים זו, — דבר אליה מה שהיה מדבר כמעט אל כל הנשים הידועות.

קיטי צחקה לדברי התהלה האלה ותוסף להשקיף מאצל כתפו על הנאספים. היא לא היתה מן הבאות אל נשף כזה בפעם הראשונה, שכל פרצופי הפנים שהן רואות בו מתאחדים בעיניהן ועושים עליהם רושם כללי אחד בלבד, וכן לא היתה גם מן העלמות הרגילות בנשפים זה ימים רבים, שכל אותם הפרצופים ידועים להן מכבר והיו עליהן לטורח; כי מן הבינוניות היתה. עוד עשה המחזה הזה עליה רושם חזק ועם זה יכלה גם להתבונן על סביבה בעינים פקוחות. בפנה השמאלית שבטרקלין נכח הפתח התחברו מבחר בני מרום העם. שם ראתה את אשת קורסונסקי, שהיתה חשופה יותר הרבה ממה שנהגו להתיר; שם נמצאה בעלת הבית; שם התנוסס הקרח קריווין, שבכל עת היה בוחר לו לעמוד במקום גדולים;

שמה הביטו צעירים, שלא מלאם לבם לגשת אל הנבחרים ההם, ושם חפשה קיטי בעיניה ומצאה את סטיבה ואחרי כן ראתה את תארה הנחמד ואת ראשה המלא חן של אנה קרינינה, שהיתה לבושה שמלת-קטיפה שחורה. וגם הוא היה שם. קיטי לא ראתה אותו עוד מן הערב, אשר השיבה בו את פני לוויין. בעיניה הרואות למרחוק הכירה אותו מיד וגם התבוננה, כי הוא מביט אליה.

— אולי עוד סבוב אחד? האם עוד לא עיפת? — אמר קורסונסקי וישאף רוח קצת.

— לא, תודות לך, אדוני.

— ואנה תצוי להובילך?

— כמדומה לי, שקרינינה שם... הובילני אליה.

— כטוב בעיניך, גברתי.

וקורסונסקי רקד רקידה מתונה מבראשונה בפנים מועדות אל החבורה שבפנה השמאלית, ויעבור עבור ורקוד דרך ים של מעשי-סריגה וארג דק ופתילים, עבור ולחש: „פרדון, מאדאם, פרדון, פרדון מאדאם“, ובלי נגוע מדי עברו גם בנוצה קטנה, הפנה ויעמד במהירות את בת זוגו למחול, וכהפנתו אותה, נגלו רגליה הדקות המחופות באנפילאות שקופות, וסרח שמלתה התרחב כמניפה פתוחה והושם על ברכיה של אשת קריוויין. קורסונסקי קדד וחזר וזקף קומתו ויתן לה יד ימינו להגישה אל אנה. בפנים אדומים הסירה קיטי את סרח שמלתה מעל ברכי האשה ההיא ותפן כה וכה לבקש את אנה, והכל היה הולך וסובב קצת לנגד עיניה עוד אחרי מחולה. ואנה לבשה בנשף ההוא לא שמלה סיגלית, כאשר יעצה קיטי, כי אם שמלת קטיפה שחורה מקוטעת קטע עמוק בפי צוארה, וכתפיה המלאות וחלקי שדיה הגבוהים וזרועותיה העגולות, שכפות ידיים קטנות ודקות בקצותיהן, יצאו חשופים מתוכה, ומראיהם כפסילי שן ישנה מעשה ידי אמן, וכל השמלה מרוקמת מלמעלה רקמת-ציצים וויניצאית. בשערה השחור, שלא הוכרחה להוסיף עליו כל שער נכרי, התנוסס זר קטן של פרחים כחולים, וזר פרחים כאלה התנוסס גם על הפתיל שעל חגורתה בין מעשי הסריגה הלבנים. במקלעת שערה לא נראה כל שנוי מן המקלעות המצויות, אך הטבעות הקצרות, טבעות שער מסתלסל,

שיצאו לה בכל עת על רקותיה ומצד מפרקתה שתו עליה לזית חן מיוחדת, ועל צוארה הנטויה בעזו הבריק חרוז מרגליות.

קיטי ראתה את אנה יום יום ותאהבה אהבה נאמנה, ותמונתה עמדה נגד עיניה אך בשמלה סיגלית. אך בראותה אותה הפעם בשמלה שחורה הרגישה, שעד כה לא העריכה עוד את כל יפיה, כי בפעם הזאת ראתה אותה כמו בריאה חדשה, מה שלא שערה קודם לזה. עתה הוברר לה, שלא יכלה אנה לבוא בשמלה ההיא, שכל יפיה היה בה בעצמה ולא במלבושיה, שיפעת לבושיה לא נראתה עליה מעולם. גם שמלתה השחורה עם כל מעשי הרקמה השונים לא נראו עליה בתור הוספת יופי; כל זה היה אך מסגרת, ורק היא בעצמה נראתה לעין בבירור, היא בפשיטותה, בטבעיותה, בטוב טעמה, בצהלת פניהם וברוח החיים הנסוכה עליה. אנה עמדה קוממיות כדרכה תמיד, וכשנגשה קיטי אל החבורה

ההיא, דברה עם בעלת הבית והסבה את ראשה קצת אליו.

— לא, אני לא אידה אבן באיש, — ענתה אותו על שאלה, שלא יכלה קיטי לשמעה, — אף על פי שאיני מבינה, — הוסיפה בתנודת כתפיים יתבט אל קיטי בצחוק אהבה וקצת השתררות. בהבטה קלה של נשים ראתה את כל לבושיה והביעה הסכמתה בתנועת ראש קטנה מאד, אבל מובנת היטב לקיטי, — מחוללת את גם בשעת כניסתך לטרקלין, — הוסיפה אנה.

— היא אחת מעזורתי הנאמנות, — אמר קורסונסקי ויקוד לפני אנה ארקדיבנה, אשר לא ראה אותה עד היום ההוא — עוזרת היא לשמה את הלבבות בנשף מחול וליפות את הנשף. אנה ארקדיבנה, סבוב וולס אחד, — הוסיף בכריעת ברך.

— ואתם מיודעים? — שאל בעל הבית.

— למי איננו מיודעים? אני ואשתי דומים לזאבים לבנים, הכל יודעים אותנו, — ענה קורסונסקי. — סבוב אחד, אנה ארקדיבנה.

— אינני מחוללת, בזמן שאפשר להמנע, — ענתה אנה..

— אך היום אי אפשר, — ענה קורסונסקי.

— אם היום אי אפשר, הנני, — ענתה אנה, בלי התבונן אל קידת

וורנסקי, ותשם ידה במהירות על כתף קורסונסקי.

למה זה תתרעם עלי? אמרה קיטי בלבה בראותה, כי בכוונה נמנעה אנה מהשיב על קידתו של וורונסקי. והוא נגש אל קיטי ויזכר לה את דבר הקדרייליה הראשונה אשר הביטחה לו, אף הביע צערו, על כי לא נודמן לו בכל העת הזאת העונג לראותה. קיטי שמעה את דבריו, ובאותה שעה הביטה והתענגה על אנה בחוללה. היא דמתה, כי וורונסקי יקרא לה למחול הוולס, אך הוא לא קרא, ותשם עיניה עליו בתמהון, ויתאדם ויקרא לה מיה, אך בשימו את ידו עליה ובצעדו את הצעד הראשון, נדמו כלי הנגון פתאום. קיטי הביטה אל פניו, שהיו קרובים אליה מאד ברגעים ההם, וימים רבים אחרי כן, אחרי שנים אחדות, נשבר לבה בקרבה מחרפה לזכר ההבטה והיא, אשר הביטה אליו באהבה רבה ואשר לא השיב לה עליה בעיניו.

— פרדון. פרדון! ולס, ולס! — קרא קורסונסקי מעברו השני של הטרקלין ויחזק בעלמה שנודמנה לפניו ראשונה ויחל לכרכר.

כג.

סבובים אחדים סבבו וורונסקי וקיטי במחולם. אחרי הוולס נגשה קיטי אל אמה וכמעט שהספיקה לדבר דברים אחדים עם הגרפינה נורדסטון, והנה קרב אליה וורונסקי לקחתה למחול הקדרייליה הראשונה. בשעת המחול לא דברו דברים חשובים, אך שיחה מקוטעת שחו על אודות קורסונסקי ואשתו, והוא תאר אותם בדברי גיחוך ויאמר עליהם, שהם ילדים טובים בני ארבעים שנה, יעל אודות התיאטרון הצבורי העתיד להכונן, ורק פעם אחת ירד ענין השיחה למעמקי לבה, כי שאל אותה וורונסקי לשלום לוויין, ואם הוא במוסקבה, והוסיף, כי לוויין מצא חן בעיניו מאד. אבל ידוע ידעה מראש, כי בשעת קדרייליה לא ידובר בשאלות חשובות, ותחכה בקוצר רוח למחול המזורקה, כי נדמה לה, שבשעת המחול הזה יגמרו ביניהם את כל ענינם. אף אמנם לא הזמין אותה בשעת הקדרייליה אל המזורקה, אך הרבר הזה לא הרגיו את רוחה. מובטחת היתה, שתחול עמו מזורקה גם הפעם כבנשפי המחול הקודמים, כבר קראוה המשה מחוללים למזורקה, והיא השיבה את פניהם, באמרה,

כי הבטיחה לאחרי. כל הנשף הוא עד הקדריליה האחרונה היה לה כחלום נעים ונפלא שכולו מראות מרהיבים ונגינות ותנועות משמחות לבב. לכל קורא לה נדרשה, ורק כאשר עיפה מאד, בקשה, שינתן לה לנוח. אך במחול הקדריליה האחרונה, שיצאה בו עם איש צעיר חסר-טעם, אשר לא יכלה להשיב את פניו, רקדו וורונסקי ואנה לקראתה, פנים אל פנים. ואנה לא נקרתה לפניו בנשף הוא מפגישתן הראשונה שבשעת כניסתה עד הפגישה הזאת, והנה עוד הפעם מצאה בה קיטי פנים חדשות, אשר לא שערה. את הסימנים הידועים לה היטב ראתה בה, את סימני השמחה הגדולה על ההצלחה בתוך קהל ועדה. קיטי ראתה, כי אנה כשכורה מרב החן אשר היא מוצאה. אח הרגש הזה ידעה קיטי עם כל סימניו, ואותם ראתה הפעם באנה, — בה ראתה את ברק העינים הרועד והמתחוק, את צחוק השמחה וההתלהבות המעוה את השפתים שלא ברצון בעליהן, ואת ההשתדלות בתנועות יפות, מדויקות ומהירות. מי הוא הגורם והמעורר? — שאלה קיטי בלבה. — כל הצבור או איזה יחיד? ובלי עוזר לבן-זוגה שנטפלה אליו לרקידה זו בענין שיתתם שנטה הצעיר האומלל ממנו ולא מצא לו דרך לשוב אליו, השתתפה אך השתתפות חיצונית גם במחול עצמו, אך למראה עין מלאה את מצוות קרסונסקי אשר טלטל ברום קולו את כל המחוללים ויעמידם פעם בדמות „גלגל גדול“ ופעם בדמות „שלשלת“, אבל באמת התבוננה אך אל אנה, ולבה השתומם בתוכה. „לא, לא חנה בעיני ההמון הזה, כי אם חן רב בעיני אחד הוא שהעבירה על דעתה. ואותו האיש — האמנם הוא האחד הוזה?“ בכל פעם אשר דבר עם אנה פרץ ברק עליצות מעיניה, ושפתיה האדומות נעו מצחוק שמחה ואושר. גם נראה, שהתאמצה למשול ברוחה, לבלתי הראות את שמחתה, אבל האותות האלה גברו ממנה ומאליהם נגלו על פניה. „אבל הוא מה ידמה?“ קיטי הביטה אליו, ויראה ורעד באו בה.

מה שראתה והכירה בפני אנה ראתה גם בפניו. אָנה פנו מתינתו ועז תנועותיו והמרגעה הנסוכה על פניו תמיד? בכל פעם אשר פנה אליה השח ראשו מעט, כמו רצה להשתחוות אפים ארץ לפניו, ועיניו הביעו בהביטו אך השתעבדות ויראה. „לא לעלוב חפצי, — דברו עיניו

אליה מדי פעם בפעם, — אך להציל את נפשי, ואינני יודע איככה אנצלי.
מעלים לא ראתה אותו קיטי בפנים כאלה.

אך בדברים בטלים דברו כשעת מחולם, דברים של מה בכך על
אודות אנשים נודעים לשניהם, אך לקיטי נדמה, שכל אהת מהמלים
היוצאות מפיהם היא הטלת גורלם וגורלה. ומה נפלא הדבר, שגם הם
הרגישו, כי דבריהם על אודות הברתו הצרפתית המגוחכת של איבן
איבנוביץ ועל אודות העלמה יליניצקיה הנכונה להנשא למי שאינו הוגן
לה למדי, יש בהם גם כוונה מיוחדת בעדם, כשם שהרגישה זאת קיטי
במתבוננה אליהם. כל הנשף והעולם כולו החתלו פתאום בענני ערפל
בעזה. רק ההרגלות המרובה בחומרות הנמוסיות שנתחנכה בהן מילדותה,
היא שעמדה לה והכריחה אותה לעשות מה שדרשו השעה והמקום מאתה,
לרקוד, להשיב על כל שאלה וגם לצחוק בנחת, כאילו לא קרה אותה
דבר. אך לפני תחלת המזורקה, כאשר החלו להעמיד את הכסאות וזוגות
אחדים עברו מן החדרים הקטנים אל הטרקלין, אפופה בלהות רגע אחד
בצר רוחה. חמשה מן המחוללים שבו ריקם מלפניה, ועתה לא תשתתף
במחול. גם לא נשקפה לה כל תקוה להקרא, כי נודע היטב שהכל רצים
אחריה תמיד, ואיש לא יכול להעלות על לבו, כי עוד לא נקראה עד
כה. ראוי היה לה לאמור לאמה, כי חולה היא ולנסוע הביתה, אך
לא מצאה עוז בנפשה לעשות כן, ולבה היה חלל בקרבה.

במר נפשה באה אל חדר האורחים הקטן, ותשב ישיבה שיש בה
סמיכה, על כסא רך בירכתי החדר. מחציתה התחתונה של שמלתה
הדקה והקלה רחפה כעב מסביב למתניה: אחת מידיה החשופות והדקות,
כיד עלמה ענוגה, היתה תלויה בלא כח למטה ומובלעת בין כפלי
שמלתה התחתונה; וידה השנית החזיקה במניפה ותנפנף בתנועות קצרות
ומהירות על פניה הקודחים. במראיה זה דמתה לצפורת אוחות בציץ דשא
ונכונה בכל רגע לפרוש כנפי צבעונין שלה ולעוף בלי שמץ דאגה, אך
לבה נדכא מיאוש נורא.

ואפשר שטעות היא בידי, לא נהיתה הרעה הזאת, אמרה בלבה
ופרגע זכרה עוד הפעם את כל אשר ראתה.

— מה זאת, קיטי? — אמרה הגרפינה נורדסטון, אשר קרבה אליה

בלאט שלא בכוונה, כי נחבא קול רגליה ביריעה הרכה. — לא ידעתי,
מה זה היה לך?

קיטי שמעה, ושפתה התחטונה רעדה, ותקם מעל הכסא במהירות.
— האם לא תחולי במזורקה?

— לא, לא, — אמרה קיטי בקול רועד מדמעה.

— הוא קרא אותה למזורקה בפני — אמרה נורדסטון בידיעה
ברורה, שתבין קיטי מי הם „הוא“ ו„היא“ אלה. — ו„היא“ אמרה: „האם
לא תחול עם שצירבצקיה?“

— רב לך, מה יתן ומה יוסיף לי דבר זה? — ענתה קיטי.

איש בלעדיה לא הבין את מצבה, כי איש לא ידע בלעדיה, כי
תמול השיבה פני אחד ממיודעיה, אשר נטה לבה אחריו מעט ואולי גם
הרבה, ורק בגלל אשר בטחה באחר השיבה את פניו של זה.

הגרפינה נורדסטון מצאה את קורסונקי ותחל עמו ותצוהו להזמין
את קיטי.

בזוג ראשון יצאו קיטי וקורסונקי, ולטוב לה לא הוצרכה לדבר
עמו בשעת המחול, כי טרוד היה בעבודתו, מרוצץ רצוא ושוב ומפקד
צבא מחולליו בלי השקט רגע קטן. וורונסקי ואנה ישבו כמעט נכחה.
בעיניה המביטות למרחוק ראתה אותם, גם נודמנה אצלם פעמים אחדות
בהתנגשות הזוגות, וכאשר הוסיפה לראותם כן הכירה וידעה שלא פחד
שוא פחדה בלילה ההוא. בעיניה ראתה, כי שניהם שוכנים לבדד הם בתוך
ההמון הגדול הזה, ואת פני וורונסקי, שבכל עת מלאו עוז וחופש,
ראתה, והנה הם מביעים התרפסות והשתעבדות, כפני כלב פקה בזמן
שהוא יודע בעצמו שחטא לאדוניו.

כשצחקה אנה, דבק הצחוק גם בו, ובשקעה במחשבות, הביעו
פניו גם הוא עיון ומחשבות. איזה כח שלמעלה מן הטבע משך את עיני
קיטי אל פני אנה. ונחמדה היתה אנה בשמלתה השחורה התפורה בלי
התחכמות יתרה, נחמדים היו גם זרועותיה המלאות בצמידיהן, גם צוארה
העז בחרוז המרגליות, גם שערותיה המסתלסלות, שנסתרה קליעתן, גם
תנועותיה הנעימות והקלות ברגליה ובידיה הקטנות, גם פניה היפים

והמלאים רוח חיים, אבל נמצא איזה יסוד נורא ואכזרי בכל אותו ההוד והיופי.

עוד יותר מבראשונה התפלאה קיטי על נעם תארה ומראיה, ודאבון לבה הלך הלוך וגבור. הלומה ומדוכאה היתה קיטי בעיני עצמה, ופניה ענו בה, שכן היא. בהתגשם במזורקה, ראה אותה וורונסקי ולא הכירה בראשונה, כל כך נפלו פניה.

— נשף יפה! — אמר לה, כדי לצאת ידי חובה.

— כן הוא, — ענתה ואמרה לו.

בתוך המחול, בהשנות „תמונה“ מורכבת אחת, שהמציא קורסונסקי מעצמו, נצבה אנה בפקודתו במרכז העגול, ושני קוולירים הביאה אליה ותקרא לאשה אחת ולקיטי, שתגשנה גם הן ליצירת התמונה המחולית. קיטי הביטה אל אנה בבהלה בקרבה אליה. אנה קרצה קצת בעיניה בהביטה אל קיטי, ותצחק צחוק קל ותלהץ את כף ידה. אך בראותה את קיטי משיבה לה על צחוק זה בפנים מביעים יאוש ותמהון, פנתה מעליה ותבוא בדברים עם האשה האחרת, אשר קראה אליה.

„אכן יש בה איזה יסוד זר של מלאך-חבלה נחמד למראה“, אמרה קיטי בלבה עליה.

אנה מאנה להשאר שם ללחם הערב, אבל בעל הבית פצר בה. — חלילה לך, אנה ארקדיבנה, — אמר קורסונסקי ויאסף את זרועה החשוף תחת שרוול הפראק שלו. — יש לי רעיון חדש לקוטיליון, רעיון יפה להפליא!

הוא צעד לאט, בחפצו למשכה אחריו, ובעל הבית ראה זאת ויצחק דרך הסכמה וחזוק ידיים.

— לא, לא אשאר, — ענתה אנה בצחוק, אבל גם קורסונסקי גם בעל הבית הבינו על פי עז מדברה באמרה זאת, כי גמרה שלא לסעוד עמהם, גם כי ירבו לפצור בה.

— לא, הנה רקדתי בנשף הזה במוסקבה יותר ממה שרקדתי בפטרבורג בכל ימי החורף, — אמרה ותעף עין על וורונסקי שעמד אצלה, — ועלי לנוח מעט לפני נסעי.

— וכבר גמרת לנסוע מחר בלי התמהמה? — שאל וורונסקי.
— בודאי לא אתמהמה, — ענתה אנה וכמו תמהה עליו, כי מלאו
לבו לשאול כזאת; אבל ברק עיניה שהורגש גם בצחוק שהופיע על
שפתיה ברגע ההוא היה כאש לזהסת לו.
והיא עשתה כאשר אמרה, ותסע משם בטרם ישבו אל הלחם.

כד.

אכן יש בי בודאי איזה דבר מגונה, מעורר משטמה, — אמר לוויק
בלבו בצאתו מבית השצירבצקים ובלכתו משם ברגליו אל אחיו. — אין
חפץ בי לאחרים. יש אומרים, שפרי גאותי הוא. אך לא כן הדבר, אין
בי גם גאווה. אילו היתה בי גאווה, לא העמדתי את עצמי במצב כזה.
ובהגיגו שזה לנגד עיניו את וורונסקי המשכיל בכל דרכיו, שבטוב לבו,
בתנועותיו ובמתינותו, לא הובא בודאי מעולם במבוכה גוראה כמבוכה
שהובא בה הוא בלילה הזה. «כן הוא, ראוי היה לה לבחור בוורונסקי ממני.
כך יפה לה, ולי אין על מי ועל מה להתאונן. בי לבד האשמ. מי נתן לי
זכות לדמות. כי תאבה להלוות אלי בדרך החיים? מי אני ומה אני? אדם
בן בלי שם, אשר אין חפץ בו לאיש בארץ. בהרהוריו אלה זכר את
ניקולי אחיו, וזכרו המציא לו קורת רוח ברגע ההוא. ולא יפה אמר
ניקולי, שכל מה שבארץ רע ונתעב? — הוסיף לדבר עם לבבו, — גם קרוב
מאד, שלא צדקנו ממנו בשפטנו אותו. אמנם על פי רוחו של פרוקופי,
שראה את ניקולי באדרת חורף בלה ובשעת שכרותו, אך נבוה וחלל
אישים הוא; אבל אני יודע אותו ידיעה אחרת. אני ידעתי את לבו ורואה
אני, שאנו דומים לו. ובכל זאת נסעתי ביום בואי הנה לא אליו לראותו,
כי אם לאכול ולשתות נסעתי ואל הבית הזה». לוויק קרב אל הפנס ויתבונן
באדריסה אל אחיו, שהיתה רשומה אתו ומונחת בארנק-המכתבים שלו
ויקרא אל רכבו. בכל הדרך הארוכה, שבין בית השצירבצקים ובין בית אחיו,
זכר את כל המקרים המיוחדים הנודעים מחיי אחיו האומלל הזה. הוא זכר,
כי אחיו זה היה מתנהג בפרישות בכל ימי היותו באוניברסיטה וגם שנה
אחת אחרי גמרו את שעורו, מדקדק במנהגי הדת, בכל דיני התפלות

והצומות ובורח מכל התענוגים, וביחוד התרחק מנשים, בלי שים לבו לרעיו שלגלגו עליו תמיד בגלל כל זה; וכי אחרי כן נתק מוסדותיו פתאום ויתחבר עם פורקי עול רעים וחטאים וילך שובב בדרכי לבו בלי גבול. עוד זכר, כי לקח לו אחיו נער בן כפר לגדלו ולחנכו ובקצפו עליו פעם אחת הכהו הכה ופצוע, והדבר הגיע לידי כך, שנתבע עי הכאה שיש בה הטלת מום. עוד זכר מעשה במשחק בקלפים שאין לו אומנות אחרת, שהפסיד אחיו כסף רב במשחק ששחק עמו ונתן לו שטר על חובו זה, ואחרי כן הגיש קובלנה עליו והביא ראיות שבמרמה זכה מה שזכה (זה החוב שפרע סרגיי איבנוביץ בעדו). עוד זכר, כי לילה אחד לן אחיו במאסר באחד מחלקי הפוליציה בגלל ריב ומצה בחוץ. עוד זכר, שנתבע אחיו זה לדין את אחיהם הגדול מהם סרגיי איבנוביץ, ובא עליו בעלילה שלא נתן לו את חלקו בנחלת אמם; ובימים האחרונים היה עוד מעשה בו, שנסע לעבודת הממשלה בחבל המערבי ושם נתבע לדין על הכותו באגרוף את זקן הכפר שנמצא בו... כל זה היה מכוער מאד, אך בעיני לווין נחשב למכוער במדה פחותה ממה שיכלו לחשבו אחרים, אשר לא ידעו את ניקולי ואת דברי ימי חייו ואת לבו כמו שהוא.

לווין זכר, כי בימים אשר התנהג בחסידות ובפרישות ועסק תמיד בחפלה ובתעניות, כאשר בקש בדת עזרה ומגן מפני יצרו הרע המתגבר עליו, לא היה איש מרעיו ומקרוביו מתחזק עמו בדבר הזה, כי כולם כאחד, וגם הוא, לווין בעצמו, בתוכם, צחקו לעגו לו ויתגרו בו ויקראו לו „נח“ ו„נזיר“, ואחרי כן, כאשר פרק עול זה ויתיצב על דרך רע לא נמצא תומך בידו, וכל אוהביו ורעיו סרו מאחריו בבהלה ובשאת נפש לווין שם אל לבו, כי ניקולי אחיו בכל משובותיו לא היה באמת אוהב רע ושונא טוב יותר מהאנשים, אשר בזו לו על רוע מעלליו. לא באשמתו אין מעצור לרוחו ודעתו קצרה מיום הולדו. הן בכל עת רצה להיות איש טוב. „אני אגיד לו הכל ואכריחהו להגיד לי את כל לבו ואראהו לדעת, כי אהבתי אותו ועל כן הבינותי את דרכיו“, גמר לווין בלבו, בגשתו במרכבה בשעה האחת עשרה בערב אל בית המלון הרשום באדריסה.

— למעלה, בשנים עשר ובשלשה עשר. — ענה שומר הסף על שאלת לוויין.

— והוא בבית?

— כנראה, בבית.

דלת החדר השנים עשר היתה פתוחה למחצה, וברצועת האור שיצאה בעדה מבפנים יצאה גם משאת עשן טבק רע ומבאיש, וקול מוזר לו הגיע לאזניו, אך עם זה ידע, שגם אחיו שם, כי שמע את קול שיעולו הנמוך.

הוא נגש אל הדלת, ובעל הקול המוזר אמר:

— הכל תלוי במדה שינהלו את הדבר בהשכל ובדעת.

קונסטנטין לוויין הציץ וראה, שהמדבר הוא איש צעיר, שראשו מסובל בשער רב, ולבוש הוא אפודת-אכרים, ואשה צעירה שפניה מכוסים צלקות קטנות, יושבת על הדרגש בלבוש צמר בלי חשוקי-יד ובלי צוארונים. אחיו לא נראה לעיניו. קונסטנטין ראה, ולבו נשבר בקרבו, בהתבוננו, מה זרים ומשונים הם האנשים האלה, שאחיו יושב בתוכם. איש מהם לא שמע את קול צעדיו, והוא הקשיב ושמע, בהסירו את ערדליו, מה שדבר האדון בעל האפודה העבה. האדון ההוא דבר באיזו התחלת עסק. — ילכו לאבדון כל המורשים, — אמר אחיו מתוך שיעול. — מצשא,

הביאי נא לנו מעט אוכל ותני יין, אם נשאר, או שלחי לקנות.

האשה קמה ותצא מן המחיצה ותרא את קונסטנטין.

— הנה אדון אחד, ניקולי דמיטריץ, — אמרה האשה.

— אל מי? — שאל ניקולי מבפנים בקול זעף.

— אני הוא, — ענה קונסטנטין לוויין ויגש אל המקום שהאור

נגה בו.

— מי הוא ה"אני"? — שאל ניקולי בקול זועף עוד יותר מבראשונה.

וקונסטנטין שמע בקומו בחפזו ובהכשלו קצת בשעת קימתו, ואחרי כן ראה לפניו בפתח את התמונה הנודעה לו היטב והמפלת עליו אימים בכל פעם כפראות ובחולניות הנראות עליה, את תמונת ניקולי אחיו, שהיה איש מדות, דל בשר ומעוקם קצת, ועיניו גדולות ומביעות פחד. רוה היה עוד יותר מלפני שלש שנים, כאשר ראה אותו קונסטנטין

לווין בפעם האחרונה. ומעיל קצר היה עליו, וידי וועצמותיו הרחבות נראו כגדולות עוד יותר מבראשונה. שערו נתמעט, שפמו היה כבר אשונה חפוי שערות ישרות על שפתיו, ועיניו הביטו כדרך הבטה משונה, שאיננה מביעה מאומה, אל הנכנס אליו.

— אה, קוסטיהו — קרא פתאום, בהכירו את אחיו, ועיניו האירו באור שמחה. אך באותו הרגע הסב עיניו אל האיש הצעיר וינע תנועת רעד חולנית בראשו ובצוארו, תנועה ידועה לקונסטנטין מכבר, כמי שנתן על צוארו ענק צר מאד, ופניו הצנומים נשתנו כרגע ונמלאו חמה, דאבון ואכזריות.

— כבר כתבתי גם לך, — דבר אל אחיו בלשון רבים, — גם לסרגיי איבנוביץ, כי אינני יודע אתכם ולא אחפוץ לדעתכם. מה לי ולך, מה אתה מבקש?

לא כמו שדמה קונסטנטין למצוא את אחיו מצא אותו עומד לפניו; בשעה שהגה בו שכת מה שהיה קשה ורע ביותר במדותיו עם הקרובים אליו; ועתה בראותו את פניו, ובפרט את תנועות ראשו החולנית, זכר כל זאת.

— אינני מבקש דבר, — ענה ברגש מורך, — אני אך לראותך באתי. פחדנותו של קונסט. טין הניחה קצת את דעתו של ניקולי אחיו, — זה נראה בבירור — ושפתיו רעדו רעידה קלה.

— לזאת באת אפוא? — אמר אל אחיו, — בואה נא, שבה אתנו. רצונך שתסעד עמנו? מאשה, הביאי נא שלש מנות. אבל המתניני נא; הידעת מי זה? — פנה אל אחיו — ויור על בעל האפודה הגסה — זה האדון קריצקי מידועי מימי שבתי בקיוב, אחד המצוינים. מובן מאליו, שהפוליציה רודפת אותו, על כי איננו נבל.

ובדברו העיף עיניו כדרכו על כל הנמצאים בחדר. בראותו, כי האשה שעמדה בפתח, שמה פעמיה ללכת, קרא אליה: „הלא אמרתי לך, המתניני! ועוד הפעם הביט אל כל הנמצאים בחדר ויספר בגמגום ובל"סדרים, בסגנונו הידוע לקונסטנטין מכבר, את דברי ימי קריצקי: כי גורש מהאוניברסיטה על דבר אשר יסד חברת-תמיכה לסטודנטים עניים ובתי

ספר ליום ראשון בשבוע, כי אחרי כן היה למורה בבית ספר לעם
ויגורש גם משם, ואחרי כן נתבע לדין על איזה דבר.

— מהאוניברסיטה הקיובי אתה? — אמר קונסטנטין לוויין לקריצקי,
בחפצו להפריע את הדומיה הקשה.

— כן, מהקיובי הייתי, — ענה קריצקי בזעף וגבות עיניו נתכווצו.
— והאשה הזאת, — נכנס ניקולי לוויין לתוך דבריו ויור בידו
עליה, — היא מריה ניקוליובנה, רעוטי בחיים. מאחד הבתים לקחתה —
באמרו זאת הניע צוארו בתנועה המיוחדת לו. — אבל אוהב ומכבד אני
אותה; ומאת כל הרוצים לדעת אותי, — הוסיף בהרמת קול ובפנים
נזעמים — אני מבקש, שיאהבוה ויכבדוה. היא אשתי, אשתי ממש. מעתה
אנך יודע אותי ואת דרכי. ואם תדמה, כי לא לכבוד היא לך, הן הדלת
פתוחה לפניך, לך לך בשם אלהים.

— ועיניו נסבו עוד הפעם דרך שאלה על כל הנמצאים בחדר.

— אינני מבין, במה אשפיל כבודי פה.

— אם כן צוי מאשה, ויביאו לנו לסעודת הערב שלש מצות, יין

דגן ויין גפן... לא, המתיני נא עוד... לא, אין צורך... לכי.

כה.

— עתה ראה נא — הוסיף ניקולי לוויין ויקמט מצחו בכמדות

ויצורי גוו רעדו לפרקים.

ברור היה, כי כבד לו למצוא במה לדבר ומה לעשות.

— ראה נא... אמר ורמו בידו על מטילי ברזל אגודים בחבלים

ומוטלים בחדר בקרן זוית. — הרואה אתה זאת? — זאת תחלת העסק שאנו

מיסדים: אגודת פועלים-שותפים היא...

קונסטנטין לא שמע כמעט את דבריו. הוא הסתכל בפניו, פני

חולה שחפת, ורחמיו נכמרו עליו מרגע לרגע, ועל כן לא יכול למשול

בדוחו ולשמוע את הרצאתו על דבר אגודת הפועלים שלו. לבבו הבין,

כי באמת אין לו באגודה זו אלא סגולה מפני הבוז שהוא בו לעצמו על

דרכיו ועל מצבו. וניקולי הוסיף לדבר דבריו:

— הלא ידעת, כי ההון שבידי יחידים מדכא את הפועלים. האכרים, שהם הפועלים בארצנו, טובלים על שכמם את כל עול העבודה הקשה, ומצבם רע כל כך, שבכל עמלם שיעמלו לא יוכלו להנשא משפל מדרגתם, מדרגת בהמה. את כל פרי פעולתם, אשר יספיק להיטיב את מצבם, להמציא להם שעות למנוחה וממילא גם לקניית השכלה, — את כל העודף על תשלומי שכר המלאכה נוטלים בעלי ההון מהם. והסדר הנהוג גורם, שבמדה שהפועלים ירבו לעבוד, יהיו הסוחרים ובעלי הקרקעות הולכים הלוך וגדול, והפועלים יהיו תמיד לבהמות נושאות בעול. את הסדר הזה נחוץ לבטל, — גמר ניקולי ויבט דרך שאלה אל אחיו.

— כן הוא, בודאי, — אמר קונסטנטין בהביטו אל עצמות לחיי אחיו הבולטות, שמדי דברו נסתמק העור המתוח עליהן.
— ואנחנו מיסדים אגודת חרשי-מסגר, שכל עסקיה, גם הרוח, גם כלי המלאכה, יהיו לה לבד.

— ואיפה יהי בית-מלאכתה של אגודה זאת? — שאל קונסטנטין לוין.

— בכפר ווודרים, בפלך קון.
— מאיזה טעם תבחרו כפר לבית מלאכתכם? הלא בכפרים יש עבודה רבה גם בלעדי זאת.

— זה טעמו של דבר: האכרים עודם עבדים כמו שהיו עד מה, ועל כן לא טוב בעיניך ובעיני סרגיי איבנוביץ, כי יבואו אנשים לפרותם מעבודתם, — אמר ניקולי לוין בזעפו על המקשן.
קונסטנטין לוין נאנח, ויתבונן היטב בחדר הכהה והמטונף. האנחה הזאת הרגיזה, כנראה, עוד יותר את ניקולי.

— ידעתי את ההשקפות האריסטוקרטיות המשותפות לך ולסרגיי איבנוביץ. ידעתי שהוא יגע בכל כח בינתו ללמד זכות על הרע השורר בארץ.
— לא כן הוא, אך למה תדבר בסרגיי איבנוביץ? — אמר לוין בצחוק קל.

— בסרגיי איבנוביץ? בשביל כך! — קרא ניקולי פתאום בקול זעם לשמע שם אחיו זה... בשביל... אך מה אומר ואדבר?... הגידה

נא לי דבר אחד... למה באת אלי? אתה בז לדבר הזה, טוב מאד, לך בשם אלהים, לך — צעק בקול בקומו מעל הכסא, — לך, לך! — חלילה לי לבזו, — אמר קונסטנטין לוויין ברוח נמוכה. — גם אינני חולק על זה כלל.

ברגע ההוא שבה מריה ניקוליובנה. ניקולי לוויין שם עיניו עליה בועף, והיא קרבה אליו, ותלחש לו איזה דבר.

— חולה אני, נעשיתי נוח לכעוס, — אמר ניקולי לוויין בשוב אפו וינשום בכבדות, — ואתה מדבר אלי על אודות סרגיי איבנוביץ ומאמרו. הלא מאמר זה הבל הוא, רעיוני רוח והתכחשות. מה יוכל לכתוב על דבר אמת וצדק איש אשר איננו יודע מה המה אלה? הקראת את מאמרו? — פנה אל קריצקי וישב שנית אצל השלחן ויסלק מעליו את הפפירוסים הממולאים עד חצים, משום שהיה צריך למקומם. — לא קראתי, — ענה קריצקי בפנים עצובים ונראה, שלא רצה להכנס בדברים.

— מפני מה? — פנה הפעם ניקולי לוויין בועף אל קריצקי.

— מפני שאיני רואה צורך לאבד זמן על זה.

— אולם, שמע נא, במה תדע, כי תאבד זמן? יש אנשים רבים

שאינן המאמר הזה לפי כחם, שדבריו למעלה מהשגתם.

— אבל אני לא כן עמדי, אני מבין היטב את רעיונותיו ויודע

אני במה אינם נכונים.

כל המסובים החרישו. קריצקי קם במתינות וישלח ידו לקחת את

מצנפתו.

— אינך רוצה לסעוד? לך לשלום. בוא מחר עם החרש.

אך יצוא יצא קריצקי, וניקולי לוויין צחק צחוק קל ויקרוץ

בעיניו.

— גם זה לא יכשר הרבה, — אמר ניקולי — הלא עיני

דואת... —

אך ברגע ההוא קרא אליו קריצקי מתוך הפתח.

— מה לך עוד? — אמר ניקולי ויצא אל הפרוודור החיצון. ולוויין

נשאר לבדו עם מריה ניקוליובנה ויפן אליה ושאלה:

- הזה ימים רבים את יושבת עם אחי?
— זו השנה השנית. לא שלום לו לאדוני, רע לו מאד בימים האחרונים. מרבה הוא לשתות, — אמרה מריה.
— שתיה זו מה היא?
— יין דגן שותה אדוני, וזה מוזק לו.
— והרבה הוא שותה? — שאל לוויין.
— כן, — השיבה לו ותבט בפחד אל הפתח, וניקולי נראה בו ברגע ההוא.
— במה דברתם? — שאל בפנים נועזים ויעבר עיניו בפחד מזה אל זה — במה?
— לא דברנו במאום, — ענה קונסטנטין במבוכה.
— אם אינכם רוצים להגיד, עשו כטוב בעיניכם. אבל אין לך לדבר עמה. היא אָמה, ואתה מן האדונים — אמר וינע צוארו כדרכו. — הלא רואה אני, כי הבינות אף הערכת הכל, ואתה מביט ומצטער על שגיאות, — הוסיף לדבר בהרמת קולו.
— ניקולי דמיטריביץ, ניקולי דמיטריביץ, — לחשה לו מריה ניקוליבנה בגשתה אליו.
— טוב, טוב... אבל הסעודה מה תהא עליה? אך הנה גם היא, — אמר בראותו את המשרת בא וטס בידו. — קרב הנה, העמד פה, — אמר בזעף ויקח וימסוך לו כוס יין דגן וישת בתאות נפש. — שתה נא גם אתה, הטוב בעיניך? — פנה אל אחיו, ופניו צהלו מיד. — עתה רב לנו לדבר בסרטיי איבנוביץ. בכל זאת אשמה לראותך. אמור מה שתאמר, סוף סוף לא זרים אנחנו. שתה נא. ספר נא לי מה מעשיך, — הוסיף וילעס בתאות נפש פת לחם וימסוך לו כוס שנית — מה שלומך?
— אני יושב בדד בכפר, כאשר ישבתי עד כה, ועוסק שם בענייני האחוזה, — ענה קונסטנטין, ונפשו נבהלה למראה התיאבון המרובה שנראה על אחיו באכלו ובשתותו, ויחד עם זה השתדל שלא יתבונן אחיו שהוא מסתכל בו.
— למה לא תקח לך אשה?
— לא נודמנה לי, — ענה קונסטנטין ויתארם.

— ולמה לא תקח לי אי אפשר עוד. אני כבר השחתי את נפשי.
זאת אמרתי ולא אחדל לאמור, אילו נתנו לי חלקי בשעה שהוצרכת לי,
היו כל חיי חיים אחרים.

קונסטנטין מהר לנסות מענין זה.

— וזאת ידעת, כי וניוּשקה שלך עובד אצלי בלשכה בפוקרובסקויה?
ניקולי הניע צוארו והתחיל מהרהר.

— ספר נא לי מה נעשה עתה בפוקרובסקויה? האם הבית עודנו
עומד, ועצי הלבנה, וחדר למודנו ישנם עוד בעולם? והגנן פיליפ האמנם
עודנו חי? מה מאד אני זוכר את הסוכה ואת הדרגשו!... ראה נא, אל
השנה דבר בבית, אך קח אשה מהר וקומם את כל אשר היה שם לפני,
ואני אבוא אליך בעת ההיא, אם תהי אשתך אשה טובה.

— בוא נצ עתה אלי, — אמר לוויין — ואנחנו נכונן מושבנו
שם היטב.

— נכון הייתי לבוא אליך אילו ידעתי, שלא אמצא שם את
סרגיי איבנוביץ.

— לא תמצא אותו. אני יושב לבדי, ואין לו דבר אלי.

— אך על כל פנים עליך לבחור באחד משנינו, — אמר ניקולי
ויבט בדאגה אל אחיו.

הבטה זו העירה חמלה בלב קונסטנטין.

— אם חפץ אתה לדעת את כל אשר בלבבי בדבר הזה, אנדה
נא לך, כי במריבה זו שבינך ובין סרגיי איבנוביץ, אינני נוטה לא
אחריו ולא אחריו, כי לא צדיקים גם שניכם. אתה אינך זכאי ביחוד על
פי הפרטים החיצונים, והוא — על פי התוכן הפנימי.

— אה, אה ואתה הבינות זאת, אתה הבינות? — קרא ניקולי בקול
רם ובשמחה.

— אך אני בעצמי, דע לך, כי אהבתך יקרה לי מאהבתו,
על כי...

— על מה, על מה?

קונסטנטין לא יכול לאמור לו, כי יקרה לו אהבת ניקולי, על כי

אומלל הוא ואהבה ורעות דרושות לו. אך ניקולי הבין, כי זאת היה את לבבו לאמור לו, ויפלו פניו וישלח ידו עוד אל יין הדגן.
— רב לך, ניקולי דמיטריקו! — אמרה מריה ניקוליובנה ותשלח ידה המלאה והחשופה אל הבקבוק.

— הניחי לי! אל תעתירי עלי דבריק! הכה אכהו — צעק ניקולי. מריה ניקוליובנה צחקה צחוק נעים של בקשת טובה, והצחוק הזה עבר גם אל ניקולי, ומיד לקחה לה את הבקבוק מעל השולחן.
— אל תדבר, כי איננה מבינה דבר — אמר ניקולי — היא מבינה הכל יותר ממנו. יש בה איזה רוח טובה ונעימה, האין זאת?
— לפני הימים האלה לא היית מעודך במוסקבה? — אמר קונסטנטין אליה בלי כוונה מיוחדת.

— אל נא תדבר אליה בלשון רבים. היא יראה מזה. איש לא דבר אליה כן חוץ משופט השלום, כאשר נתבעה על דבר אשר גמרה לעזוב את בית-הזומה. מה משונים דרכי הימים האלה! — קרא פתאום בקול רם. — המוסדות החדשים האלה, שופטי השלום, הזמססטה—מה כל ההבלים האלה!

ואחרי הקריאה הזאת החל לספר את המעשים שהיו בינו ובין המוסדות החדשים.

קונסטנטין לוויין שמע את דבריו, ואף על פי שגם הוא לא האמין בגודל ערכם של המוסדות החדשים וגלה דעתו נגדם פעמים רבות, קשה היה לו לשמוע כזאת מפי אחיו.

— בעולם הבא נבין כל זאת, — השיב לו בבדיחה.

— בעולם הבא? הה, אינני אוהב את העולם הבא אינני אוהב, — אמר ניקולי ויבט אל אחיו בעיני פחד ושממון. אמנם נראה, שטוב להסתלק מכל עמל החיים, מכל התועבות וההבלים שאדם רואה בעצמו ובאחרים, ואף על פי כן אני ירא מפני המות, ירא אני מאד, — אמר וירעד — אבל שתה נא. אולי חפץ אתה ביין שמפן? או נסעה נא אל אחד המקומות. אל הצוענים נסעה! בימים האחרונים אהבתי את הצוענים ואת השירים הרוסיים.

לשוננו נבללה, ובלי כל חבור עבר ודלג מענין לענין. בעזרת מאשה

הטה אותו קונסטנטין להמנע מנסוע בלילה הזה. וישכיבהו על מטתו, והוא היה שכור מאד.

מאשה הבטיחה לקונסטנטין לכתוב לו, כשיהי צורך בדבר, ולפתות את ניקולי לעבור אל בית אחיו, אל בית קונסטנטין, ולשבת עמו יחדו.

כו.

בבקר יצא קונסטנטין לוויין ממוסקבה ולפנות ערב בא לביתו. במרכבת מסלת הברזל דבר עם שכניו הזמניים בעניני הפוליטיקה ועל אודות מסלות הברזל החדשות, וגם פה הרגישו את רוחו ערבוב המושגים הנהוג ברב הצבור, תלונה פנימית על נפשו ואיזה רגש בושה שלא הוברר לו ענינו; אך כאשר יצא אל התחנה הסמוכה לאחוזתו והכיר את יכבו איגנאט החגר שחכה לו בצורון מורם; כאשר ראה באור הכהה, שגנה מחלונות בית הנתיבות, את עגלת החורף שלו, המכוסה ביריעות חמות, ואת סוסי מקושרי הזנבות, המקושטים בטבעות ובזוגים על רסנם, כאשר ספר לו איגנאט עוד בשעת טעינת העגלה את החדשות שנהיו ככפר, כי בא הקבלן השוכר את הפועלים, וכי ילדה הפרה המשובחת „פֶּהֶי“, — הרגיש מיד, שהמושגים מתבררים לו קצת, והבושת והתלונה הפנימית הולכות ועוברות. זאת הרגיש בשומו עינו על איגנאט; אך כאשר לבש את אדרת-הכבשים, שהביא לו איגנאט ויתעטף וישב בעגלה ויסע ויחשוב מחשבות על אודות המעשים אשר יעשה בכפר ויתבונן אל הסוס הדוני, שלפנים היו רוכבים עליו, ועתה כשכשל כחו מרב עבודה הוא אך נלוה למרכבה רתומה לטוב ממנו, ועם זה עודנו סוס אביר, החל לראות ולהבין בכל המוצאות אותו מה שלא ראה ולא הבין עד כה. עתה הרגיש, כי חזר לבריתו הראשונה ואיננו רוצה להיות לאיש אחר. הוא אך רוצה להיות ישר וטוב מבראשונה. מן היום ההוא גמר בלבו, שלא יקוה לאושר הידוע והמצוי, הראוי לבוא אליו על ידי נשואים, ועל כן לא יבזו עוד הרבה למה שיש בידו. מלבד זאת גמר, שלעולם לא יחיר לעצמו עוד ללכת אחרי התאוה הנתעבה, אשר דאב לבו מאד לזכרה בימים אשר היה נכון להשתדך. בזכרו את ניקולי אחיו קבל עליו

להשמר כל ימיו משכוח אותו, להשגיח עליו בעינים פקוחות תמיד. כדי להיות נכון בכל עת לחוש לעזרתו, כאשר יצר לו, והוא ראה ויבן כי קרובה צרתו לבוא. וגם שיחת אחיו על דבר הקומנויומוס, אשר זלזל בה מאד בדבר אחיו אליו בענין ההוא, העירה בו עתה מחשבות שונות. את שנוי סדרי החיים הכלכליים חשב לרעיון רוח; אך כל ימיו הרגיש, כי עול הוא מה שיש לו רב מכל טוב הארץ, והעם דל מאד, ועל כן גמר כי מעתה, יעבוד עוד יותר מבראשונה וגם יהי בורח יותר מן התפנוקים המיותרים, לבעבור יוכל לאמור זכיתי לבי, אף על פי שגם עד כה היה יגע הרבה וממעט ברדיפת תענוגים. כל זה נראה לו כדבר נקל מאד ויהי לבו אך טוב עליו בכל שעת נסיעתו זאת. ברגש תקוה נעימה לחיים חדשים וטובים מהישנים, קרב בעגלתו אל ביתו בשעה התשיעית בלילה.

מחלונות חדרה של אגפיה מיכאילובנה מינקתו הזקנה, שהיתה ממונה על כלכלת הבית, נגה אור על הרחבה שלפני הבית המכוסה שלג. הזקנה עוד לא ישנה בבואו, והיא העירה את קוזמה משנתו, ויצא מתנמנם ויחף אל היציעה שלפני הפתח. גם הכלבה „לסקה“ קפצה ותצא אליו, ועוד מעט והפילה ארצה את קוזמה בקפצה, ותנבח בקול גדול ותתחכך בברכי אדוניה ותתנשא לשים את רגליה הקדומות על לבו, אך לא נועזה לעשות כן.

— מהרת לשוב, אבי, — אמרה הזקנה.

— געגועים תקפוני, אגפיה מיכאילובנה. טוב לאורח וטוב ממנו

למי שהוא בביתו, — השיב לה לוויין וילך לו אל חדר עבודתו.

מעט מעט האיר הנר שהודלק את החדר. החפצים הנודעים לו נראו לעיניו: קרני הצביים, דפי הכותל עם הספרים הנתונים עליהם, המרצף, התנור עם ארובת החום, שהיתה צריכה תקון מכבר, הדרגש שהיה מיוחד לאביו, השולחן הגדול, ועליו ספר פתוח, וצלוחית-לאפר שנשברה מקצתה, ומזכרת בכתב ידו. כראותו את כל אלה נסתפק רגע אחד, אם יוכל לכונן את החיים החדשים, אשר חזה לנפשו בדרך. כל החפצים האלה, שעקבות מהלך חייו הקודמים עליהם, כמו אחוז בו בחזקה ואמרו לו: „לא, לא תלך מאתנו ולא תהיה לאיש אחר, בי אם כאשר היית עד כה.

כן תהיה גם לימים הבאים: בעל ספקות, מתרעם בכל עת על עצמו, מתאמץ לשוא להיטיב דרכיו וחוזר לסורו, מחכה תמיד לאושר ואינו זוכה לו וגם אינו יכול להגיע אליו.

אבל כדברים האלה דברו חפציו ובלבו דבר אליו קול אחר, שאין להכנע מפני העבר ושאפשר לאדם לעשות בעצמו כל אשר ייטב בעיניו. ובשמעו לקול הזה נגש אל קרן הזוית, שעמדו בה שתי אבני משקל בנות פוד אחד, וירם אותן בסדר גימנסטי, בחפצו להשרות רוח שמחה על עצמו. והנה קול חריקת נעלים נשמע מאחרי הדלת, וימהר וישב את אבני המשקל אל מקומן.

מנהל האחוזה בא ואמר, שהכל עולה יפה, תהלה לאל, אבל יחד עם זה הודיע, כי הכוסמת-היונית נחרכה קצת בגורן-היבוש החדש. הדבר הזה הרגיז את לוויין. הוא בנה את הגורן החדש והוא גם המציא את תכניתו במקצת. המנהל היה מתנגד תמיד לגורן הזה. ועתה כשנתקלקלה הכוסמת שמח בלבו על אותו המאורע. ולוויין חשב לדבר ברור, שלא נחרכה הכוסמת אלא מפני שלא שמרו מה שהזהיר מאות פעמים על התחבולות הנחוצות להגן מפני מקרה זה, ויחר לו על זה ויבע נזיפה למנהל. אבל גם מאורע חשוב ומשמח לב אירע באחוזה: פוה"פרתו הנבחרה והיקרה, שנקנתה מאספת פרות מצוינות, המליטה עגל. — קוזמה, הבה את אדרתי. ואתה צו נא לקחת פנס, ונלכה ונראה, — אמר אל המנהל.

הרפת המיוחדת לפרות המשובחות היתה קרובה אל הבית בירכתי החצר. לוויין עבר דרך החצר לפני גל השלג, שנערם אצל שיחי הלילך*.) ויבוא אל הרפת. ריח זבל חם נדף מתוכה, כאשר פתחו את הדלת — ובקושי נפתחה, כי דבקה במקומה בקרח — והפרות התחילו מתנודדות על מצע התבן הנקי, כי תמהו על אור הפנס, אשר לא הורגלו בו. גבה החלק והרחב של הפרה ההולנדית נראה לזר הפנס בחברבורותיו השחורות. שור הבר המיועד לקיום המין, רבץ שם גם הוא וחחו בשפתו, ולמראה האורחים החל לקום: אבל נחם על זאת, ורק נשם פעמים בחזקה, כאשר

עברו לפניו. הפרה האדומה היפהפיה, אשר דמתה בגדלה לסוס־נילוס, הפנתה אחוריה אל הבאים לראותה ותכס בעבי גוה על עגלתה ותריחה. לוויין נכנס לתוך הרפת ויתבונן בפרה וירם את העגלה האדומה והטלואה בחברבורות שחורות, ברגליה הארוכות והכושלות. „פיה רגזה והחלה לגעות, אך שבה למנוחתה, כאשר הגיש לוויין את העגלה אליה, ותאנח אנהה ממושכת ותלק את עגלתה בלשונה הגרדנית. העגלה חפשה בגוית אמה ותדחפה בבטנה בין רגליה האַהרוניות ותכשכש בזנבה הקטן. — הנה, פיאודור, הגישה את הפנס הנה, — אמר לוויין בהתבוננו אל העגלה מכל צד. — כאמה היא! אף על פי שבמראה שערה היא דומה לאביה. טוב מאד! ארוכה ודקת צלעות. הלא טובה היא, וסילי פיאודורוביץ? — פנה לוויין אל המנהל, כי בשמתו על העגלה השלים עמו ויטוש את דבר הכוסמת.

— ואיך לא תהיה טובה? — ענה המנהל. — אבל שמעון הקבלן בא ביום השני לצאתך. יש להתנות ולהתפשר עמו, קונסטנטין דמיטריץ. על דבר המכונה כבר הודעתי לך. בשאלה האחת הזאת נכללו כל פרטי הנהגת האחווה, שהיתה עסק גדול בעל מקצועות שונים, ולוויין עבר מן הרפת אל לשכת ההנהגה וידבר עם המנהל ועם שמעון הקבלן וישב אל ביתו ויעל מיד על המדור העליון אל חדר האורחים.

כז.

הבית היה גדול וישן, ולוויין דר בו יחידי, ועם זה היה מסיק בכל החדרים, וכל הבית היה לו למעון, והוא ידע, כי לא מחכמה הוא נוהג כן וכי גם לא טוב הדבר ונגד מהשבותיו החדשות הוא, אבל הבית הזה היה עולם מלא לו. בעולם הזה חיו ומתו אביו ואמו, וחיייהם נדמו לו למרום מדרגת השלמות, אשר קוה להגיע אליו — בימי חלומותיו על אודות חיי נשואים — גם הוא עם אשתו ובני ביתו.

את אמו לא זכר לוויין כמעט לגמרי. זכר תמונתה היה קודש לו, והעתידה להנשא לו הוצרכה על פי מערכי לבו להיות דומה בכל דבר

לאשה הנחמדה והמרוממה, שנראתה לעיני רוחו בדמות דיוקנה של אמו.

אהבת אשה בלי נשואים לא יכול גם לשוות לנגדו, ולא זאת בלבד, אלא שחיי בעל אשה ובנים היו קודמים בדמיונו לאשה העתידה להיות חברתו ביסוד החיים ההם. השקפותיו על הנשואים לא היו אפוא כהשקפות רוב מיודעיו, שהנשואים נחשבו בעיניהם לאחד משאר הענינים הרבים שבחיי האדם, ובעיניו היו התוכן הראשי, שכל טוב החיים תלוי בו. ועתה הוטל עליו להואש מזה!

כאשר בא אל חדר האורחים הקטן, שהיה שותה בו חמים וישב על כסא וספר בידו, ואגפיה מיכאילובנה הביאה לו את החמים ותאמר לו כדרכה: „ואני אשבה נא לי, אבי“ והשב על כסא אצל החלון—, הרגיש, כי לא נואש עוד באמת מחלומותיו, אף על פי שהדבר תמוה מאד, וכי אי אפשר לו להתקיים בלעדיהם, אם היא אם אשה אחרת תהי עזר כנגדו, אבל היה יהיה הדבר הוזה. בקראו בספר אשר בידו, עיין בדברים שבו ולרגעים עמד מקרוא ויט אזנו לפטפוטי אגפיה מיכאילובנה אשר לא שתקה גם רגע קטן אחד, ובאותה שעה רחפו נגד עיניו גם מראות מעסקי הכפר ומחיי—חיי נשוא לימים הבאים, מראות שונים בלי חבור ביניהם נוצרו זה אחר זה בכח דמיונו, וירגש שבסתר לבו נקבע, נסתדר ונתחזק איזה דבר.

אגפיה דברה אליו על אודות האכר פרוחור, כי אין אלהים בלבו, כי בכסף אשר נתן לו לוויין לקנות לו סוס הוא שותה שכור כל היום, ופעם אחת הכה את אשתו מכות רצח; לוויין שמע את דבריה וגם קרא בספרו ויתאמץ לזכור את כל מהלך רעיוניו שעלו על רוחו בשעת קריאתו. הספר היה חבורו של טינדל על החום, ולוויין זכר, שהתרעם הרבה על טינדל על כי הוא שמח ומגיס לבו בבחינותיו העולות יפה בידו תמיד, ועל כי הוא מחוסר השקפה פילוסופית. ופתאום עלה הרעיון המשמח הוזה על לבו: „הלא בעוד שתי שנים תהיינה לי בעדרי-שתי פרות הולנדיות, גם „פוה“ בעצמה אפשר שתחיה עוד, שתיים עשרה פרות בנות השור הבר הזה ובראשן עוד שלש אלה—מה טוב ומה יפה!“ אחרי הרעיון הוזה חזר ושלח ידו אל הספר. „לו יהי כן, האיליקטריון והחום דבר

אחד הם; אך כלום אפשר להעמיד זו תחת זו בהשוואה לפתרון שאלה חשבונית? הן זה אי אפשר. ואם כן, מה הועילו חכמים בבחינותיהם. את מציאות החבור שבין כל כחות הטבע אנו מרגישים בעצמנו... ביחוד ינעם, שתהיה בתה של „פיה“ פרה אדומה ומטולאה, ומה ייף כל העדר הזה, כשתהיינה שלש אלה בראשו! טוב מאד! אז נצא אני ואשתי ואורחים עמנו לקראת העדר... אשתי תאמר: אני וקוסטיה טפחנו ורבינו את העגלה הזאת ותהי לנו כבת. איככה תוכלי לטפל הרבה בזה? יאמר האורת. והיא תענה: כל מה שמעסיק אותו מעסיק גם אותי. אבל מי היא? בהגיעו לשאלה זאת זכר את אשר קרהו במוסקבה... „ומה אעשה?... לא אני האשם. אבל מעתה ישונה הכל. אך הבל הוא הרעיון, כי דברי ימי הקודמים יפריעוני מהקים את מזמות לבי הטובות. יש להתחזק, להלחם ולהתיצב על דרך טוב בחיים...“ לרעיון זה הרים ראשו ויוסף לשקוע במחשבותיו. הכלבה הזקנה „לסקה“ עוד לא הביעה כל שמחתה על שיבת אדוניה מדרכו, ועל כן רצה אל החצר ותנבח שם כראוי למאורע זה, ותשב ותכשכש בזנבה וריח אויר החורף נכנס עמה, ותקרב אל אדוניה ותשם את ראשה תחת ידו ותיליל בשפל קול ובתלונה, על כי איננו מראה לה סימני חבה.

— רק הדבר אין בה, — אמרה אגפיה מיכאילובנה. — אך זה כלב נפלא... יודעה ומבינה היא, כי אדוניה בא מתוך עצבות.

— למה תאמרי מתוך עצבות?

— האין עינים לי, אבי? עת לי לדעת את אדוני. מילדותי גדלתי בתוך אדוני. אין דבר, אבי, ובלבד שתהי שלם בגופך ונקי מעול. לוויך שם עיניו עליה ויתמה, על כי הבינה את אשר בלבו.

— האביא לך עוד כוס חמים? — אמרה הזקנה אליו ותקח את הכוס בידה ותצא.

ו„לסקה“ לא הדלה לשים את ראשה תחת ידו, עד שהעביר כן ידו עליה בחבה, ואז נפלה לרגליו ותתפול בדמות טבעת, ותשם את ראשה על אחת מרגליה האחרונות. ולאות כי עתה אך טוב ושלום לה פתחה פיה קצת ותשמע קול נשיקה בשפתיה, ואחרי כן אטמה שפתיה המתדבקות זו בזו מסביב לשניה הקהות מזוקן, ותדום במנוחה שלמה. לוויך שם לבו אל תנועתה האחרונה הזאת.

גם אני כן!—אמר אל לבו,—דומה אני לה בזה. אין דבר...
אך טוב ושלוש.

כח.

בבוקר השכם אחרי נשף המחול ההוא שלחה אנה ארקדיבנה
טלגרמה אל אישה ותודיעוהו בה, שהיא יוצאה ממוסקבה בעצם
היום הזה.

— לא, אני צריכה, צריכה אני לצאת היום, — הסבירה לגיסתה את
החלטתה זו, שהחליטה פתאום שלא כמהשבתה הראשונה, ובחפזון דברה
דבריה, כאילו זכרה שיש לה בביתה עסקים רבים מספור, — לא, לא, עלי
לנסוע מזה עוד היום.

סטיפן ארקדיביץ לא סעד ביום ההוא בצהרים בביתו, אבל הבטיח
לבוא בשבע שעות בערב ולנסוע עם אחותו אל בית הנתיבות לשלחה.
גם קיטי לא באה שמה לסעוד בצהרים, כי אם שלחה פתקה
שנאמר בה, כי ראשה כואב עליה. ותסעדנה דולי ואנה לברך עם הילדים
ועם המורה האנגלית. והילדים — אם מאשר כל ילד נוח לשנות דרכו, אם
מאשר הרגישו בבינה היתרה הנתונה לילדים בדברים הרבה, כי אנה איננה
אתם כביום אשר גברה אהבתם אליה, כי אין עיניה ולבה עליהם עוד, —
אבל פתאום חדלו לשחק עם הדודה החדשה, ובטלה אהבתם העזה, ולא
שמו לב ליציאתה הנמהרה. בכל שעות הבוקר עסקה אנה בהכנות לדרך:
בכתיבת פתקאות למיודעיה שבמוסקבה, ברשימת חשבונותיה ובחבישת
חפציה. בכלל נדמה לדולי, שמנחת אנה נפרעה על ידי רגש הדאגה
הנעלמה, שעל פי רוב יש ביסודו התחרטות על מעשה שלא כהוגן, ודולי
ידעה היטב את הרגש הזה, באשר היה מצוי גם אצלה. אחרי סעודת
הצהרים הלכה אנה אל חדרה ללבוש את בגדיה, ודולי הלכה אחריה.
— מה משונה את היום! — אמרה אליה דולי.

— אני? כן תדמי? — אך לא משונה אני, כי אם רוגזת. מקרה
מצוי הוא בי. לבכות אני נכונה כל היום הזה. אולת גדולה היא, אבל
דרכה לעבור, — אמרה אנה במהירות ותשח פניה, שנתאדמו בדברה, אל

הילקוט הקטן, אשר שמה בו את רדיד הלילה שלה ואת מטפחות
הבטיסט. עיניה הבריקו יותר מכלל עת ודמעות נראו בהן בכל רגע—
ככה קשתה עלי היציאה מפטרבורג, ועתה אינני רוצה לצאת מפה.
— בבואך הנה עשית פה דבר טוב, — אמרה דולי ותתבונן בה
בשים לב.

אנה הביטה אליה בעינים רטובות בדמעה.

— אל תאמרי זאת, דולי. לא עשיתי ולא יכלתי עשות פה דבר.
פעמים רבות אני רואה ומתפלאה, שכמו התקשרו עלי אנשים להטות את
לבבי מן הדרך הטוב. מה עשיתי ומה יכלתי עשות? בלבך נמצאה אהבה
רבה, די סלוח...

— אלהים יודע מה היה לנו, לולא באת אלינו, אמרה דולי.
אשריך, אנה, שכולך טובה ותמימה.

— אין איש בלי רוח רעה צפונה במעמקי לבו, אומר האנגלי.

— איזו רוח רעה יש בך? הלא ערום לבך בכל דבר.

— יש ויש! — קראה אנה, ואחרי הדמעות שהיו בעיניה לפני רגע
אחד נעוו שפתיה פתאום מצחוק לעג וערמה.

— אם כן לא רוח רעה היא, כי אם רוח מעורר גיחוך, — אמרה דולי
בבדיחה.

— לא, כי אם רוח רעה. הידעת מפני מה אני נוסעת מזה היום
ולא למחר? הסוד הזה דכא את לבבי, והפצתי לגלותו לך, — אמרה אנה
ותט שכמה לאחור אל גב הכסא ותבט לנכח אל עיני דולי.

ודולי ראתה ותתמה, כי האדימו פני אנה עד אזוניה, עד מחלפות
ראשה השחורות, היורדות על צוארה.

— כן הוא, — הוסיפה אנה — הידעת, מפני מה לא באה קיטי אל
הלחם? — היא מקנאה מפני. אני הייתי לה למוקש... בשלי היה הנשף לה
לכעס ולמכאובים. אבל באמת אינני אשמה בדבר, או אשמה אך במקצת.
ב„מקצת“ האריכה בקול דק.

— מה מאד דמית בדברך זה לסטיבה, — אמרה דולי בשחוק.

אנה מצאה עלבון לנפשה בהערה זאת.

— לא, לא! לא סטיבה אני, — אמרה בפנים זועפים קצת. — רק בגלל

אשר אני בטוחה בעצמי ואינני יכולה לפקפק באמונתי גם רגע אחד, גלית לי זאת.

אך ברגע שיצאו הדברים מפיה, הרגישה, שאינם נכונים, כי לא רק הטילה ספק בעצמה, כי אם דאגה ופחד באו בה בזכרה את וורונסקי, וכדי שלא תפגשהו עוד, מהרה באמת לצאת ממוסקבה.

— סטיבה ספר לי, כי יצאת עם וורונסקי במזורקה וכי הוא...

— לא תוכלי לשער, כמה מגוחך היה סוף מעשה זה. הן לשוך

באתי, ופתאום נתגלגל הדבר... אולי שלא מדעתי...

ופתאום התאדמה ומליה נעתקו.

— דבר כזה מורגש כרגע!— אמרה דולי.

— אבל אילו ידעתי, שיש בלבו באמת מחשבות עלי, כי עתה

היתה לי זאת לכאב אנוש, נכנסה אנה לתוך דבריה. ואני בטוחה, שכל זה ישכח, וקיטי תחדל לשנוא אותי.

— אולם אני לא אכחד ממך, אנה, כי לא טוב בעיני השידוך

הזה לקיטי. ואם באמת יכול וורונסקי לאהוב אותך אהבה עזה ביום אחד, טוב לה, כי יבוטל השידוך לגמרי.

— וזאת היתה בודאי אולת גדולה לו מאד!— אמרה אנה, וגם

הפעם האדימו פניה מנחת, בשמעה מפי דולי את הרעיון אשר היה בלבה, ועתה אני נוסעת מזה, אחרי אשר הקימותי לאויבת לי את קיטי זו שאהבה נפשי. מה נעימה היא קיטי! אבל את, דולי, הלא תתקני זאת? כן?—

דולי יגעה לעצור מצחוק פיה. בכל אהבתה את אנה נעם לה לראות,

שגם היא איננה נקיה מחטאים שבלב.

— לאויבתך זה אי אפשר.

— רוצה אני, שתאהבוני כולכם, כמו שאני אוהבת אתכם; ועתה

דבקה נפשי בכם עוד יותר, אמרה אנה בעינים דומעות. מה זה ככה נבערו דברי היום!

בידים מהירות מחתה את פניה במטפחת ותחל ללבוש את בגדיה.

סטיפן ארקדיביץ אחר לבוא, עד שהגיעה שעת הנסיעה, ובבואו

היו פניו אדומים וצוהלים וריח יין וסיגרות עלה ממנו.

רגשנותה היתרה של אנה דבקה גם בדולי, וכאשר חבקה בפעם
האחרונה את גיסתה, לחשה לה:

— זכרי, אנה: את אשר עשית למעני לא אשכח לעולם. זכרי נא,
כי אהבתי אותך ועד עולם לא אחדל לחשבך לטובה שבידידותי
— ואני לא אבין במה זכיתי לזאת. — אמרה אנה ותשק לה ותתאמץ
למנוע עיניה מדמעה.

— בין תביני היטב, שלום לך, מחמד נפשו

כט.

„ככה נגמר הכל, ויהי שם אלהים מבורך” — זה היה הרעיון
הראשון, אשר עלה על לב אנה, כאשר התפטרה בפעם האחרונה מאחיה,
אשר עמד במבוא המרכבה ולא נתן לה להכנס לתוכה עד הצלצול השלישי, —
ותשב על הדרגש שנתיחד לה, ואנושקה, הנוסעת אתה לשרתה, אצלה,
ותבט כה וכה לאור הכהה שבמרכבת המשכב שנסעה בה. „יהי שם אלהים
מבורך, מחר אראה את סיריוזיה ואת אליקסיי אלכסנדרוביץ, וחי ישובו
למהלכם הקודם הטוב והמסודר”.

כבכל היום ההוא לא שקטה רוחה בקרבה גם אחרי כניסתה למרכבה,
אך בענייני הנסיעה התעסקה בנחת ובהשתדלות; בידיה הקטנות והמהירות
פתחה ותסגור את ילקוטה המאדם ותוציא מתוכו כר קטן ותשם על
ברכיה ותלט את רגליה מכל צד ותשב במנוחה. אשה חולה אחת מן
הנוסעות במרכבה היא שכבה לישון, שתיים מהן החלו להכנס בדברים
עם אנה, ואשה זקנה בעלת בשר הליטה את רגליה גם היא והעירה הערות
אחדות על דבר ההסקה. אנה השיבה להן תשובות קצרות, אך מהרה
ראתה, כי אין שיחת הנשים האלו מסוגלת להעסיקה ותבקש מאת אנושקה
להגיש לה את הפנס הקטן מתוך תפציה, ותדביקהו אל יד הכסא ותוצא
מילקוטה סכין לניירות ורומן אנגלי. בראשונה לא יכלה לקרוא: עד שזוה
הרכבת מאצל בית הנתיבות הפריעוה עבודת הסבלים והמולת העוברים
והשבים. אחרי כן משך קול רעש הנסיעה את לבה; אחרי כן הטרידוה
פתי השלג שנפלו ודבקו בזכוכית שבחלון השמאלי, מראה הקונדוקטור

המכוסה שלג מצדו האחד שעבר לפניה, ושיחות הנשים על דבר השלג והרוח הסוער בחוץ. אבל אחרי כן היה הכל הולך ונשנה: התנודה, משק הגלגלים, השלג הדופק על החלון, ההשתנות לרגעים מחום לקור ומקור לחום, הפנים האחדים העוברים לפעמים לאור הכהה וקולות הדברים האחדים הנשמעים לפעמים, ואז החלה אנה לקרוא ולהבין מה שקראה. אנושקה כבר התנמנמה, וידיה הרחבות אחזו את הילקוט האדום על ברכיה, אחת מנעלי ידיה היתה קרועה. אנה קראה וגם הבינה בדברים, אך כבר היה לה לקרוא, כבר היה לה לעיין היטב בחיים שאינם שלה, כי נכספה נפשה מאד בחיים שלמים ומלאים לעצמה. בקראה על דבר אשה אהובה שומרת חולה אחד, חפצה ללכת אט בעצמה בחדרו של החולה ההוא; בקראה הרצאת אחד הנואמים בבית מחוקקים, חפצה לשאת בעצמה את הנאום ההוא; בקראה, כי איזו עלמה רכבה על סוס אחרי עדת כלבים והרעימה את גיסתה, וכל רואיה תמהו על אומץ לבה—חפצה לעשות זאת בעצמה. אך מכל זה לא יכלה עשות מאומה, רק התאמצה לקרוא, וידיה הקטנות החזיקו בסכין החלקה.

כבר החל הגבור שברומן שלה להגיע אל האושר האנגלי, אל מעלת ברון ואל רכישת אחוזה, ואנה חפצה לנסוע עמו אל האחוזה הזיא, ופתאום הכירה וידעה, שראוי לו להתבושש ושגם היא מתבוששת מטעם זה. אך למה יבוש? «ואני מה אבוש?» שאלה בלבה בתמהון ובעלבון פנימי, ותנח את הספר ותסמוך שכמה על גב הכסא ותלחץ בכח בשתי ידיה את סכין הניירות. לא היה לה כל יסוד לבוש. את כל זכרונותיה משעת שבתה במוסקבה העבירה לפניה בלבה, וכולם היו טובים ונעימים. היא זכרה את ג'שף המחול, את וורונסקי ואת פניו המלאים אהבה והתרפסות ואת כל מה שבינה לבינו, ודבר רע לא נמצא בכל אלה. ובכל זאת התחזק רגש הבושה בקרבה, בהגיעה בזכרונותיה עד כה, וכמו דבר אליה קול מקרבה ברגע שזכרה את וורונסקי, לאמור: «חם, חם מאד, כדי רתיחה». «ומה בכך?»— אמרה אל לבה ברוח אמיץ וטיטב לשבת על הכסא.—מה מני יהלוך? האם אירא להסתכל בדבר כמו שהוא באמת? מה בכך? האומנם היו או יכולים להיות ביני ובין הנער-האופיצר הזה איזו דברים מיוחדים חוץ ממנהגי בני אדם עם כל אחד ממכיריהם?» שאלה בלבה ותצחק צחוק בון, ותשב

ותקח את הספר, אך הפעם לא יכלה להבין דבר בו. היא העבירה את הסכין על פני הזכוכית ואחרי כן הגישה את עברה החלק והקר אל לחיה ותצחק כמעט בקול רם משמחת פתאום, אשר באה בה. בלי כל טעם ברור: היא הרגישה, שעצביה הולכים ונמתחים בקרבה, כמיתרי כנור על יתדותיהם, עד בלי חק. היא הרגישה, כי עיניה הולכות ומתרחבות, כי אצבעות ידיה ורגליה נעות מאליהן, כי נשימתה נלחצת ונעצרת בקרבה, כי כל מה שהיא רואה ושומעת בממשלת האור הכהה שמסביב לה, עושה עליה רושם גדול וחזק יותר מהראוי. רגעי ספקות שונים באו עליה תכופים זה אחר זה: הנוסעת המרכבה לפנים אם לאחור, אם אינה זזה ממקומה כלל? היושבת אצלה אנושקה אם נערה אחרת? מה מוטל שם על הכסא: האדרת היא אם חיה? ומה אני פה: האני בעצמי, אם אשה אחרת? יראה ורעד באו בה בנסותה אחרי רעיוני תעתועים אלה, אך איזה כח הטה את לבבה לאהבה אותם, והברירה היתה בידה, ברצותה נגררה אחריהם וברצותה יכלה לגרשם כלה. רגע אחד שבה אליה כל בינתה וטרא בבירור, כי האכר דל הבשר העוטה אדרת בד גרוע, שנעדר בה אחד הכפתורים, אחד המסיקים הוא שנכנס למרכבתה, ואת הטרמומטר בא לראות, ובבואו נכנסו עמו רוח ושלג; אבל אחרי כן חזרו ונתבלבלו רעיוניה... האכר בעל המתנים הגבוהות התחיל שורט בשניו את הקיר; הזקנה פשטה את רגליה לכל אורך המרכבה ותמלאה ענן קודר; אחרי כן שמעו אזניה קולות חריקה ודפיקה, כאילו שברו וישסעו שם את אחד מבעלי ההיים; אחרי כן להטה אש אדומה מעורת עינים במראיה, ואחרי כן חלף הלך כל זה אל אחורי הקיר, והיא בעצמה נפלה למעמקים. אבל כל זה לא החריד אותה, כי אם נתן שמחה בלבה. והנה קול איש עטוף ומכוסה שלג קרא דבר באזניה ותקם ותעור מתרדמת בינתה ותבן, כי קרבה הרכבת אל תחנה, והקונדוקטור הוא בעל הקול אשר שמעה. ותבקש מאת הנערה המשרתת, כי תתן לה את הפילירינה ואת המטפחת, ותשם אותן עליה ותשם פעמיה אל הדלת.

— לצאת רוצה גברתי?—שאלה הנערה.

— כן, לשאוף רוח אני רוצה. חם פה מאד.

בפתחה את הדלת פרצו השלג והרוח לקראתה וילחמו בה על הדלת

והיא מצאה נחת גם בזה ותפתח את הדלת ותצא. הרוח כמו ארב לה מכבר, ובצאתה שרק לקראתה בשמחה ויכון להחזיק בה ולשאתה משם אך היא אחזה בידה האחת בקנה הברזל הקר שבמבוא המרכבה. ובידה השנית במטפחתה, שלא תזח מעליה, ותרד אל הרחבה ותסוב אל אחורי המרכבות. הרוח נשב בחזקה רק אצל פתחי המרכבות, ומאחריהן שקט האויר הקר. בעונג רב שאפה אנה את אויר השלג אל קרבה בשאיפות גדולות ועמוקות, ותתבונן אל הרחבה ואל התחנה המלאה אור.

ל.

סער נורא נשב מאחרי פנת בית הנתיבות וישרוק בין אופני המרכבות ובין קני הברזל שבמבואיהן. המרכבות והקנים והאנשים, כל מה שנראה לעין, היה מחופה שלג מצדו האחד אשר ממול בית הנתיבות. והחפוי הלך הלוך ורב. רגע אחד שתק הסער, אחרי כן התחזק וישא ויהדוף הדוף והשלך, ונדמה, שאין לעמוד לפניו. אבל בכל זאת רצו אנשים שם הנה והנה וגם באו בדברים זה עם זה, ויצהילו פניהם ברוצם ויצעדו צעדי און על נסרי הרחבה, והנסרים חרקו תחת רגליהם, ובכל רגע ורגע פתחו וסגרו את הדלתות הגדולות שבפתחי בית הנתיבות. תחת רגליה חלף צלו הכפוף של אחד העוברים, וקולות הקשה בקורנוס על בדי המסלה נשמעו. „תנה את הדפשה“ קרא איש בזעם מעבר לחומת השלג היורד. „בואה נא הנה! נומר 128“ קראו עוד קולות שונים, ואנשים עטופים בבגדיהם ומכוסים שלג רצו לקול הקריאות האלה. שני אדונים מכובדים למראה עברו על פניה, ובפיהם פפירוטות בוערות. עוד פעם אחת שאפה אל קרבה רוח כנפשה שבעה ותוצא את ידה מתוך המופה לאחוז בקנה הברזל שבמבוא המרכבה ולהכנס לתוכה, והנה איש באדרת פקיד צבא בינה ובין אור הפנס, ותשם עיניה עליו, והנה הוא וורונסקי. כאשר נפגשו עיניהם, הגיש ידו אל פאת מצנפתו ויקוד לפניה וישאלה, אם אין לה צורך באיזה דבר, אם לא יוכל להועיל לה באיזה מעשה. זמן רב הביטה אליו בלי השב דבר, ואף על פי שעמד בצל ראתה, או נדמה לה שהיא רואה, מה שפניו ועיניו מביעים לה. זאת היתה הבעת החן והכבוד, אשר

משכה את לבה אחריו בליל אתמול בכח גדול מאד. פעמים רבות אמרה אל לבה בימים האחרונים וגם עוד לפני רגע אחד, כי וורונסקי בעיניה אך אחד ממאות צעירים הדומים זה לזה והמצויים בכל מקום, וכי עד עולם לא תתיר לעצמה גם להעלות זכרו על לבה; אבל עתה, בפגשה אותו פתאום, לא יכלה עמוד בפני רגשי השמחה והגאון אשר תקפוחה. בפגישה זאת לא הוזקקה לשאלו, מה לו פה. נפשה ידעה מאד, כאילו כבר שמעה מפיו, כי לא בא שמה אלא בשבילה.

— למה אני נוסע?— שנה את שאלתה ויבט אל תוך עיניה. הלא תדעי לך, כי נוסע אני להמצא במקום אשר תמצאי בו את—אמר אליה.— אי אפשר לי בלעדי זאת.

רוח הסער כמו פרץ לו דרכים חדשים ברגע שהוא וישלך גלי שלג מעל גגות המרכבות ויקשקש בלוח ברזל מדולדל, וחליל עגלת הקיטור שרק שריקה גסה כמין קריאה לאבל ולמספד. אבל כל זה נהדר בעיניה עוד יותר מבראשונה. מה שאמר לה וורונסקי היה משא-נפשה, אלא שגם בינתה עמדה לה ותפחידה. היא לא ענתה דבר, והוא ראה על פניה אותות מלחמה פנימית.

— סלחי נא לי, אם אמרתי דבר שלא כרצונך,—התרפס ויוסף לדבר אליה.

דבריו נאמרו בנמוס ובכבוד אבל גם באומץ לבב ובקשי עורף. זומן רב לא יכלה להשיב לו.

-- מה שאמרת הוא דבר רע, ואני הנני מבקשת מאתך, אם איש טוב אתה, שכח נא את אשר אמרת, כאשר אשכח גם אני,—השיבה לו לאחרונה.

— גם דבר אחד מדברייך, גם תנועה אחת מתנועותיך לא אשכח ולא אוכל לשכוח לעולם...

— רב לך, רב! — נתנה עליו בקולה, אך לשוא התאמצה להעמיד פניה בועם. הוא הסתכל בתאות נפש בפניה, אשר לא הביעו כל זעם עליו, והיא אחזה בקנה הברזל הקר ותעל ותבוא במהירות אל פרוודור המרכבה. אך בפרוודור הקטן ההוא עמדה מעט ותשת לבה למה שנהיה. בלי זכור לא מה שדברה היא ולא מה שדבר הוא אליה, הכירה ותדע

בלבה, כי השיחה הקצרה הזאת קרבה אותם זה אל זה קרבה נוראה, ולבבה פחד ורחב לרעיון הזה. אחרי עמדה רגע קטן נכנסה לתוך המרכבה ותשב על מקומה. בשבתה לא רק התחדש מצב רוחה הקשה, אשר התענתה בו לפני צאתה, כי אם עוד התחזק יותר, עד אשר החלה לדאוג, פן ינתק בקרבה איזה מיתר מתוח יותר מהאפשר. כל הלילה לא ראתה שנה בעיניה. אך לא היה במצבה הקשה ובמשאות השוא אשר חזתה בדמיונה כל דבר מר ומעציב. להיפך, איזה יסוד משמח, מחמם ומחזק ידים הורגש בו. לפנות בוקר התנמנמה אנה על כסאה, וכאשר הקיצה, כבר האיר הבוקר, והרכבת קרבה אל תחנת פטרבורג, וכרגע התעוררו בה מחשבות על אודות ביתה ואישה ובנה ודאגות היום והימים הבאים אחריו.

כמעט שנעצרה הרכבת בפטרבורג, ואנה ירדה מתוכה, נמשכו עיניה אל פני אישה, אשר יצא לקראתה. „אהה אליו האזנים האלה למה נשתנו עתה?“ אמרה בלבה, בהביטה אל תארו הגס והמגושם, וביחוד אל תנוכי אזניו, אשר נגעו בשולי כובעו העגול. בראותו אותה הלך לקראתה ויעמד שפתיו דרך בדיחה כמנהגו, ויבט אליה הבטה ישרה בעיניו הגדולות והעיפות. רגש מר לחץ את לבה למראה עיניו העיפות המכוננות אליה, כאילו חשבה, שיראה לפניה בתמונה אחרת. ביחוד השתוממה על קול תלונה, שעלה אליה מקרבה על עצמה, בראותה אותו לנגדה. לא חדש היה לה רגש זה של התרעמות על עצמה, שהיה דומה להכרת התכחשות בהליכותיה עם אישה; אבל עד כה לא התבוננה ברגש הזה, ועתה הוברר לה וידאב נפשה בחזקה.

— ראי נא, אלוף נעורין מלא אהבה כבשנה השנית לחתונתו. הנה כלתה נפשו לך וימהר לבוא לראותך, — אמר אליה בקולו הממושך והדק ובסגנון שהשתמש בו כמעט בכל דבריו אליה, בסגנון מלגלג על כל מי שמדבר כן באמת ובתמים.

— השלום לסיריוז'ה? — שאלה אנה.

— וזה כל שכרי על אש אהבתי? — השיב לה על שאלתה, — שלום לו, שלום...

לא.

וורונסקי לא נתן שנת לעיניו כל הלילה ההוא. על כסאו ישב ויכוון עינו פעם נכחו ופעם אל הנכנסים והיוצאים, ופניו המלאים שקט ועוז, אשר השתוממו בגללם כל רואיו שלא היו ממודעיו, לבשו עתה גאות ועוז עוד יותר מבראשונה, ועיניו הביטו אל האנשים שאינם מכירים אותו, כאל דברים שאין בהם רוח חיים. איש צעיר רגזן, מפקידי בית דין גלילי, שישב ממולו, נמלא חמה עליו בגלל זה. הצעיר ההוא הבעיר בפירוסה בידי וורונסקי, גם נסה להכנס בדברים עמו, גם דחף אותו בכונה להזכיר לו, שלא אבן דומם הוא, כי אם איש, אך וורונסקי לא הפלה בינו ובין הפנס, והרגזן הצעיר עוה פניו לרגעים והרגיש, כי עוד מעט ולא יוכל התאפק למראה הבוז אשר יבוז לו שכנו חנם.

אך וורונסקי לא ראה ולא ידע מאומה. גאות מלך היתה בו, ולא על כי האמין, שעשה רושם על אנה — עוד לא האמין בזאת — אך על הרושם, אשר עשתה היא עליו, גבה לבו ושמח בלי גבול.

מה תהי אחרית כל זה לא ידע ולא שם לב לדעת. הוא הרגיש, שכל כוחותיו, שהיו הפשים ומפוזרים עד עתה, התכנסו ויהיו לכח אחד מכוון אל מטרה נעימה אחת ובוזה היה לאיש מצליח. הוא אך ידע, כי אמת דבר באמרו לה, כי נסע אל המקום, אשר היא שם. כי כל אשרו בחיים, כל תוכן חייו, היה, על פי דעתו בעת ההיא, לראות את מראה ולשמוע את קולה. וכאשר יצא ממרכבתו בתחנת בולוגויה לשתות מי-סילט וראה את אנה שם, היתה מלתו הראשונה האמורה לה מה שאמר בלבו עליה. ולבו שמח בקרבו, על כי אמר לה זאת, על כי עתה היא יודעת זאת ומהרהרת בזאת. כל הלילה לא ראה שנה בעיניו. בשובו אל מרכבתו חזר בלבו בלי הפסק על כל המצבים השונים, שראה בהם את אנה, ועל כל הדברים, ששמע מפיה. ולפני רוח דמיונו רחפו מראות, אשר ראה בחזון לימים יבואו ואשר נכספה גם כלתה נפשו אליהם.

כאשר יצא מן המרכבה בפטרבורג היה מלא כח ותנועה אחרי

הלילה, אשר עבר עליו בלא שנה, כאיש אחרי עלותו מאמבטי של צוננים, ויעמוד לפני מרכבתו ויחכה ליציאתה. „עוד פעם אחת אראנה — אמר אל לבו ויצחק שלא בכוונה, — אראה את הליכתה ואת פניה: אולי תאמר דבר, תסב ראשה, תשא עיניה ואולי גם תצחק“. אך עוד בטרם ראה אותה ראה את אישה, מובל בכבוד בידי שר התחנה בין המון הנאספים. „אה, כן הוא זה אישהו“ זו הפעם הראשונה הבין וורונסקי בבירור, כי כל מה שנוגע בה נוגע גם באישה. אמנם לא נכחד ממנו, כי אשת איש היא, אך לא האמין במציאותו באמונה שלמה, עד שראהו בעיניו כמו שהוא, בראשו, בכתפיו וברגליו הנתונות במכנסים שחורים; ביחוד האמין בזה, בראותו אותו אוהז במנוחה את ידה, כקנין שהוא שלו. בראותו את אליקסיי אלכסנדרוביץ בפניו מלאי חיים פטרבורגיים, ותארו תואר אדם בוטה בכחו, וכובע עגול על ראשו, וגבו בולט קצת, האמין, כי ישנו לזה בעולם, ובאותה שעה הרגיש, מה שירגיש אדם צמא למים, כשיגיע אל מעין וימצא בו כלב, כבש או חזיר שותה ורופש את המים. מגונה ביחוד היה בעיני וורונסקי הלוכו של אליקסיי אלכסנדרוביץ, שנראה כמגלגל חצי גופו התחתון ורגליו הכבדות. וורונסקי כבר גמר בלבו, שלא ניתנה לאיש זולתו רשות לאהוב את אנה. והיא לא נשתנתה, ומראה שמח לבבו ויאמץ רוחו כבראשונה. את משרתו האשכנזי, שיצא אליו במרוצה מהמחלקה השניה, צוה לקחת את הפציו ולהביאם לביתו, והוא נגש אליה. כבר ראה את הפגישה שפגשה את אישה ובעיניו — עינים בוחנות של אוהב דבק — הכיר בפניה אות התביישות קלה בדברה עם אישה. „לא, — גמר וורונסקי — היא איננה אוהבת אותו ואיננה יכולה לאהבו.“

בגשתו אל אנה, התבונן לשמחת לבבו, כי הרגישה את קרבתו, בהיותו עוד מאחריה, וגם הסבה עיניה ותראהו, אך בראותה אותו, שבה ותפן אל אישה.

— הבשלום עבר עליך הלילה? — שאל אותה בקידה אחת לפניו ולפני אישה, ויכול היה אליקסיי אלכסנדרוביץ להתיחס אל קידה זו כרצונו, לקבלה על חשבונו ולהכיר את וורונסקי, או להמנע מהכירו. — תודות לך אדוני, שלום לי, אך שלום, — ענתה אנה.

פניה נראו כעיפים, ובאותה שעה לא שרה עליהם ההוד המיוחד, שהיה מופיע פעם בדמות צחוק על שפתיה ופעם בדמות ברק קל בעיניה; אך מבט מבריק אחד העיפה עליו, ואף על פי שחלף הברק הקטן ההוא כהרף עין ממש, מצא בו וורונסקי אושר לנפשו. והיא הביטה אל אישה, לדעת, היודע הוא את וורונסקי אם אין. אלקסיי אלכסנדרוביץ הביט אל וורונסקי בתרעומות, ולא זכר בבירור מי הוא. אך פה התנגשו שני כחות שוים: מתינותו ועוז רוחו של וורונסקי לא סרו מעליו בשביל קרירותו וגאוונו של אלקסיי אלכסנדרוביץ.

— הגרף וורונסקי, — אמרה אנה.

— אה! כמדומה לי, שמיודעים אנחנו, — אמר אלקסיי אלכסנדרוביץ בקרירות דעת ויתן יד לוורונסקי. — ביציאתך נסעת עם האם ובחזירתך — עם הבן — אמר וידקדק באותיותיה של כל תיבה כאדם שמונה מטבעות חשובות ונותנן במתנה. — אתת חוזר בודאי אל משמרתך אחרי ימי חופשה, — פנה אל וורונסקי עוד, אך לא חכה לתשובתו ויאמר אל אשתו בסגנון הבדיחה שלו: — ומה היה שם? הנשפכו דמעות לרוב בשעת הפרידה במוסקבה?

דבורו זה נתכוון לרמוז לוורונסקי, שהוא רוצה להותר לבדו עם אשתו, ויפן אליו ויגע בכובעו לאות פרידה; אבל וורונסקי פנה אל אנה ארקדיבנה:

— אקוה להכבד ולבוא אל ביתך, — אמר אליה.

אלקסיי אלכסנדרוביץ הביט אליו בעינים עיפות.

— שמח נשמת, — אמר בלי כל אות חבה, — ביום שני בשבוע באים אלינו. — אחרי כן שלח את וורונסקי ויאמר אל אשתו: — ומה טוב, כי בחצי שעה זו נפנית היום ויכלתי לצאת לקראתך ולהראותך את חבתי, — הוסיף בדרך לגלוג.

— מרבה אתה מאד להדגיש את חבתך, ועל כן לא אוכל להוקירה ביחוד, — אמרה אנה דרך לגלוג אף היא, ואגב אורחא הסתה אזניה לקול רגלי וורונסקי, שהלך אחריהם. „אבל מה לי ולו?” השיבה אל לבה ותשאל את אישה, מה עשה סריוויה בבדידותו.

— הוא בלה זמנו היטבו מאריאיט אומרת, כי נחמד היה בכל

דרכיו וכי... עלי להעציבך... לא התגעגע עליך כאלוף נעורייך. הנני מודה לך שנית, על כי קדמת לשוב אלי יום אחד. המוליאר היקר שלנו ישמח שמחה גדולה (בשם "מוליאר" כנה גרפינה נודעה, לידיה איבנובנה שמה, על כי רגזה ורגשה כל היום ועל כל דבר נמלאה חמה). היא שאלה על אודותיך. ואם טוב בעיניך איעצך נא לנסוע אליה היום. הלא על כל צרה יכאב לבה. עתה נוספו על כל דאגותיה גם הדאגה לשלום ביתם של האובלונסקים.

הגרפינה לידיה איבנובנה היתה ידידה לקרינין ואבן פנה באחת החבורות האריסטוקרטיות הפטרבורגיות, ומבנות החבורה ההיא היתה גם אנה על ידי אישה.

— הלא כתבתי לה.

— אבל היא צריכה לדעת את המאורע עם כל הפרטים. סעי נא אליה, יקירתי, אם לא עיפת. עתה יגיש אליך קונדרטי את המרכבד, ואני נוסע אל הקומיטט. גם היום אבוא אל הלחם לא לבדי, — הוסיף אליקסיי אלכסנדרוביץ, ולא בדרך לגלוג, — לא תוכלי האמין, עד כמה הסכנת...

זמן רב לחץ את ידה ויושיבנה במרכבה בצחוק חבה מיוחד.

לב.

הראשון שיצא לקראתה בבואה הביתה היה בנה. הוא קפץ וירד במעלות אליה, בלי שים לב לגערת אומנתו, ויקרא בצהלה בלי גבול: "אמי, אמי!" וירץ אליה ויתלה בצוארה.

— הלא אמרתי לך, כי אמי באה! — קרא בקול גדול אל האומנת—

אני ידעתי!

גם בנה עשה עליה רושם כאילו נשתנה קצת לרעה. כאשר הרהרה בו, עמד נגד עיניה בתמונה יפה מתמונתו האמתית, ועתה הווקקה לוותר על דמיונה, כדי להתענג עליו כמו שהוא. אבל גם בתמונתו האמתית היה נחמד למראה, במחלפות ראשו הצהובות, בעיניו הכחולות וברגליו העגולות והישרות, המחופות באנפילאות המתוחות עליהן. אנה

מצאה כמעט עונג גשמי בקרבנו ובגופו של הנער הזה, ולהרגעה מוסרית היו לה מבטי עיניו הפשוטים המביעים אהבה ואמון, ובשאלותיו אשר שאל אותה בתם לבבו. ותוציא את התשורות, אשר שלחו לו בני דולי, ותספר לבנה, מה טובה הנערה טניה היושבת במוסקבה, וכי יודעת היא לקרוא, וגם ילדים אחרים היא מלמדת.

— ואני, גרוע אני ממנה?

— לי טוב אתה מכל הילדים שבעולם.

— הן זאת ידעתי, — אמר סריוז'ה בצחוק קל.

עוד לא הספיקה אנה לגמור את משתה הקהה, והנה הודיעו לה, כי הגרפינה לידיה איבנובנה באה. והגרפינה הזאת אשה גבהת קומה ובעלת בשר, ומראה פניה מכורכם וחולני, ועיניה שחורות ויפות ומביעות עבודה עיונית. אנה אהבה אותה, אך ביום הזה כמו נפקחו עיניה בפעם הראשונה לראות את כל חסרונותיה.

— ומה, יקירתי, ההיית מלאך שלום ביניהם? — שאלה הגרפינה

לידיה איבנובנה ברגע כניסתה לחדר אנה.

— כן הוא, הכל נגמר, אך גם בתחלה לא גדלה הרעה כמו

שדמינו פה — ענתה אנה — בכלל נמהרה היא גיסתי מאד בגזרותיה.

אך הגרפינה לידיה איבנובנה, אשר כל דבר שאינו נוגע בה העסיק אותה, הורגלה עם זה שלא לשמוע מה שמספרים לה על אודות הדבר שרצתה לדעת את פרטיו, ולא נתנה לאנה לגמור את דבריה.

— אמנם הרבה יגון ורעה בארץ, ואני בלא כח היום.

— ומה? — שאלה אנה ותתאמץ להמנע מצחוק.

— הנה החלותי ליעף ממלחמה זו שאני נלחמת לאמת תמיד בלי

הועיל, ויש אשר תרפינה ידי, ולא יעמוד בי כח. ענין האחיות הקטנות (זה היה מוסד למעשי צדקה ופטרויות דתית) כבר החל להעשות יפה, אך עם האדונים האלה אי אפשר לעשות דבר, — הוסיפה הגרפינה לידיה איבנובנה בהכנעה ובלעג. — הם אחוזו ברעיון הטוב ויקלקלוהו, ואחרי כן התחילו דנים בו בדקדוקים קלים בקטנות המות. אך שנים או שלשה אנשים, ואישך בתוכם, מבינים את כל ערך הדבר הזה, והאחרים אך משפילים את כל העבודה. תמול כתב לי פרבדין...

פרבדין הוא פנסלביסטן מפורסם בחוץ לארץ, והגרפינה לידה איבנובנה ספרה את פרשת דברי מכתבו.

אחרי כן ספרה הגרפינה עוד דברים שאינם נעימים, ומעשים רעים שנעשו נגד התאחדות כל הכנסיות הנוצריות, ותצא מן הבית בחפזון, כי ביום ההוא הווקקה לנסוע עוד אל ישיבת חברה אחת ואל הקומיטט הסלבי.

„הלא כל זה היה גם עד כה; ומפני מה לא התבוננתי בזה עד היום? — שאלה אנה בלבה — אולי הכעיסה היום כעס גדול? ובאמת מגוחך הדבר: הן מטרתה צדקה, והיא נוצרית, ואף על פי כן היא זועמת תמיד, ושונאים היא רואה בכל מקום, וכל שונאיה שותפים לה בעבודה לדת הנוצרית ולמעשי צדקה.“

אחרי הגרפינה לידה איבנובנה באה אל אנה אחת מידידותיה, אשת דירקטור אחד, ותספר לה את כל החדשות. בשלש שעות אחרי הצהרים יצאה גם היא, אך הבטיחה לבוא אל סעודת הצהרים. אלקסיי אלכסנדרוביץ היה עוד במיניסטרום, ואנה, שנותרה לבדה בבית, ראתה את בנה, באכלו את סעודת הצהרים (הוא היה סועד בפני עצמו), גם סדרה את חפציה ותקרא את הפתקאות ואת המכתבים שהיו צבורים על שלחנה ותכתוב תשובות עליהם.

רגש ההתבישות בלי טעם, אשר הכביד עליה בדרך, עבר יחד עם סערת לבבה. בתנאי החיים התדירים שלה הרגישה בעצמה אומץ לב ונקיון כפים.

את מצבה הרוחני ביום אתמול נזכרה ותתמה. „מה זה היה לי? הן לא קרני מאומה. וורונסקי אמר דבר הבל, שאפשר לבטלו על נקלה, ואני עניתיו כהוגן. להגיד זאת לאיש אין צורך, וגם חלילה לי להגיד לו. אם אך נדבר בזה, הלא נתן אות, שהוא ענין ראוי לשימת לב, ובאמת אינו ראוי לכך.“ ועתה זכרה, שכבר היה מעשה וספרה לאישה, שאחד הפקידים המשוועבים לו, איש צעיר לימים, כמעט הודה לה, שהוא אוהב אותה, ואלקסיי אלכסנדרוביץ השיב לה, שעל פי מנהגי העולם שהם נתונים בו, אין אשה מובטחת, שלא יקרנה כמקרה הזה, אך הוא בוטח בטכסיסיותה, ועד עולם לא ישפיל כבודה וכבודו די השליט בעצמו רוח

קנאה. ואם כן, הלא אין צורך להגיד לו. גם תודות לאל, אין לה מה להגיד, אמרה אנה אל לבה.

לג.

אליקסי אלכסנדרוביץ שב מזו המיניסטרום בארבע שעות, אך לא הספיקה לו השעה לבוא אל חדרה, ויה היה מן המקרים המצויים במנהגי ביתו. בבואו עבר מיד אל חדר עבודתו, לקבל את בעלי הבקשות שחכו לו ולחתום על כתבים אחדים, שהביא לו מזהל הענינים. אל סעודת הצהרים באו בכל יום סעדו אצלו שלשה או ארבעה אורחים: אשה וקנה קרובה אל אליקסי אלכסנדרוביץ, דירקטור לאחד הדפרטמנטים עם אשתו, ואיש צעיר אחד שבקשו עליו מאת אליקסי אלכסנדרוביץ, שיקבלהו לעבודתו. אנה יצאה אל חדר האורחים להעסיק בדברי שיחה את הבאים לסעוד. בחמש שעות בדיוק, בטרם יקיש השעון, המצויר בתמונת פטר הראשון, את ההקשה החמישית, יצא אליקסי אלכסנדרוביץ מחדר עבודתו, וענק לבן על ציוריו, והוא מלובש פרק מעוטר בשני כוכבים, כי אחרי סעודת הצהרים הוצרך לנסוע מיד. לכל רגע מרגעי חייו נקבעה עבודה או עסק ידוע. ולמען יספיק לעשות את כל המוטל עליו בכל יום היה מדקדק מאד בזמנים. „בלי פזיזות ובלי בטלה“ היה פתגמו. הוא נכנס לטרקלין ויתן שלום לכל האורחים וישב בחפזון ויבט אל אשתו בפנים צוחקים.

— עתה בטלה בדידותי. לא תיכלי לשער עד כמה לא נאה לאדם (הוא הדגיש דבור „לא נאה“) לסעוד יחידי בצהרים.

בשעת הסעודה דבר עם אשתו על עניני מוסקבה, ובבדיחת לעג שאל לשלום סטיפן ארקדיביץ; אבל רב דברי השיחה היו כלליים — על אודות עניני עבודת הממשלה וצרכי הצבור הפטרבורגיים. חצי שעה ישב קרינין עם אורחיו ואחרי כן נהן כף ידו לאשתו גם הפעם בשחוק, ויצא ויסע אל המועצה. אנה לא נסעה ביום ההוא לא אל הנסיכה בטסי טבירסקיה. אשר ידעה, כי שבה אנה ותקרא לה עוד ביום ההוא לבוא אליה בערב, ולא אל התיאטרון, אף על פי שהיה לה בו תא לערב ההוא.

ובעיקרו של דבר מאנה לצאת, על כי לא נגמרה מלאכת השמלה, אשר אמרה לצאת בה. אחרי צאת האורחים מלפניה התבוננה אל מלבושיה, והיטב חרה לה: לפני נסעה למוסקבה נתנה שלש שמלות למתפרת לשנותן— בכלל התחכמה תמיד לקמץ בהוצאות על מלבושים. השמלות ההן נמסרו על מנת שלא יכירו בהן אחרי כן שאינן חדשות, וזמן גמר מלאכתך הגיע עוד לפני שלשת ימים. והנה שטים מהם לא נכונו עוד, והאחת, שנגמרה מלאכתה, נעשתה שלא כרצונה של אנה. המתפרת באה להצטדק ותשתדל להסביר לה שכך יפה יותר, ואנה התרגזה מאד, ואחרי כן בושה בוכרה, עד כמה התרגזה על זה. בחפצה לשוב למנוחתה הלכה לה אל חדר הילדים, ותשב עם בנה עד שכבו, ובעצמה השכיבה אותו ותעבר עליו את סימן הצלב ותכסהו בשמיכתו. לבבה שמת, על כי לא יצאה בערב ההוא, כי אם התנהגה כראוי לבעלת-בית טובה. שלום ומנוחה שלמה שררו בקרבה, כי ראתה בברור, שכל מה שנדמה לה במסלת הברזל כמעשה נורא, היה באמת אך אחד המאורעות הקטנים המצויים בחיי אשה מבנות חבורתה, ואין לה להכלם לא בפני איש ולא בפני עצמה. ותשב אצל הקמין, ורומן אנגלי בידה, ותחכה לאישה. בחצי השעה העשירית בדיוק נשמע קול צלולו, ויבוא החדרה.

— לאחרונה באת גם אתה!— אמרה ותתן ידה לו.

הוא נשק את ידה וישב אצלה.

— בכלל רואה אני, כי צלחה נסיעתך,— אמר אליה.

— כן הוא, הצלחתי מאד,— ענתה ותספר לו הכל: את דבר נסיעתה עם הגרפינה וורונסקיה וביאתה אל תחנת מוסקבה והאסון שקרה שם במסלת הברזל. אחרי כן ספרה מה נכמרו רחמיה בראשונה על אחיה ואחרי כן על דולי.

— אני לא אסכים, שאפשר לסלוח לאיש אשר כזה, אף על פי שהוא אחיך,— אמר אליקסיי אלכסנדרוביץ ברוח משפט.

אנה צחקה קצת, מדעתה, כי אמר זאת אך להראות, שאין דרכו לכחד את אשר בלבבו, גם בזמן שהדבר נוגע בקרוב אליו ממשפחתו. את מדתו זאת ידעה מכבר ותיטב בעיניה.

— שמח אני, כי הכל נגמר בשלום וכי מהרת לשוב,— הוסיף

אלקסיי אלכסנדרוביץ. — אבל מה הבריות אומרים שם על אודות החוק החדש אשר הצעתי ונתקבל במועצה בהשתדלותי?

על אודות החוק ההוא לא שמעה אנה מאומה, ומגונה היתה בעיניי שכתה זו ששכחה על נקלה מה שהיה חשוב בעיניו כל כך.

— ופה העיר הדבר רעש גדול, — אמר לה בצחוק נחת. אנה ראתה, כי חפצו להודיע לה דבר נעים לו בענין זה, ותהי לו לעזר בשאלות שונות, עד שספר לה בצחוק נחת זה על דבר האובציות שנעשו לו, כשנתקבל החוק ההוא.

— ואני שמחתי מאד, מאד. הלא זה אות, שסוף סוף נוסדת גם אצלנו השקפה נכונה על הענין הזה.

אחרי שתותו את כוס החמים השנייה שלי בחמאות ובלחם קם וילך לו אל חדר עבודתו.

— ואת לא יצאת מפתח הבית? הלא בודאי התעצבת פה? — אמר לה.

— לא, לא! — ענתה בקומה אחריו ובלכתה עמו דרך הטרקלין אל חדר עבודתו. — ומה אתה קורא עתה?

— עתה אני קורא *Duc de Lille Poesie des cufers* — השיב לה. — ספר יקר הוא.

אנה צחקה כדרך שבני אדם צוחקים לחסרונות קלים של אנשים אהובים. היא ידעה את מנהגו, שהיה לו לדבר נחוץ, לקרוא בערב. וכן ידעה, שבכל העבודה הרבה העמוסה עליו כל היום חשב לו לחובה להתבונן אל כל החדשות החשובות הנגלות בעולם החכמה והדעת. גם זאת ידעה, כי באמת העסיקו אותו אך ספרים פוליטיים, פילוסופיים ודתיים, כי מקצועות האמנות זרו לגמרי לרוחו, אלא שאף על פי כן או דוקא בשביל כך לא הניח דבר מכל אשר עורר רעש במקצועות האלה ויחשוב לו לחוב לקרוא הכל. היא ידעה, שבעיניי פוליטיקה, פילוסופיה ודעת אלהים היה מסתפק או מבקש אמת וצדק; אך בשאלות האמנות והפיוט וביחוד במוסיקה, שלא הבין בה מאומה, היו לו השקפות ברורות ומוגבלות היטב. הוא אהב לדבר על שקספיר, על

רפאל, על בטהובן, על ערך השיטות החדשות בפיוט ובמוסיקה, אשר ידע את ערכן ואת ההתייחסות שבין זו אל זו בכל הדיוק ההגיוני שבדבר. — ויהי ה' עמך, — אמרה אליו אצל דלת חדר עבודתו, שכבר היו מוכנים בו נר ותריס-זכוכית עליו ובקבוק מים לפני כסאו. — ואני אכתוב למוסקבה.

הוא לחץ כף ידה וישק לה שנית.

„סוף סוף איש טוב הוא: איש אמת, נדיב-לב ומצוין במקצועו, — דברה אנה עם לבה בשובה אל חדרה, כאילו טענה לו נגד איש עומד ומלמד חובה עליו ואומר, שאי אפשר לאהבה אותו. — אבל מה האזנים הבולטות האלה המשונות כל כך? אולי גזו ראשו?

בשתיים עשרה שעות בדיוק נשמע קול צעדי המדודים בסנדליו הביתיים. היא עוד יושבה אצל שולחן כתיבתה עסוקה בגמר מכתבה אל דולי, והוא נגש אליה מרוחץ וסרוק; וספר תחת אציל ידו.

— עת לנוח, עת לנוח, — אמר אליה בצחוק מיוחד ויעבור אל חדר המשכב.

„ומה היתה לו צדקה להביט אליו כן?“ — אמרה אנה בלבה, בזכרה פתאום את מראה פני וורונסקי, בשימו עיניו על אליקסיי אלכסנדרוביץ. אולם בפשטה את שמלותיה ובהכנסה לחדר המשכב לא נראה על פניה מאומה מרוח החיים והעליצות, שהיה מבצבץ וזורם מעיניה ומשפתיה הצוחקות לעיני רואיה במוסקבה; כל זיוה סר מעליה או הסתתר באחד המקומות הרחוקים מרחק רב.

לד.

בצאתו מפטרבורג עזב וורונסקי את מע'נו הגדול, שהיה לו ברחוב מורסקיה, בידי ידידו ורעו האהוב לו פטריצקי.

ופטריצקי היה לייטינגט צעיר בלי יחס-אבות מרובה ובלי כל רכוש, אדם שנושיו רבו מספור, ובכל ערב שב שכור לביתו, ולעתים קרובות נתן במשמר הצבאי על מעשים שמקצתם מגוחכים ומקצתם מכוערים, אלא שבכל זאת היה אהוב גם לחבריו גם לשרים הממונים עליו ועליהם:

כאשר קרב ביום ההוא וורונסקי במרכבתו בשעה השתים עשרה אל בית מעונו ראה מרכבה שכורה ידועה לו אצל פתח הפרוזדור החיצון ולקול צלצולו שמע מבעד הדלת קול גברים צוחקים ואשה מפטפטת וקול פטריצקי קורא בכח: „אם הוא אחד השודדים אל תפתחו לו!“ ויצו וורונסקי לבלתי הודיע, כי הוא בא, ויבוא בלאט אל החדר הראשון. הברונית שילטון רעותו של פטריצקי ישבה מתנוססת בשמלת אטלס לילאי ובפרצופה הקטן והצהוב לפני השולחן העגול ובשלה קהוה, והברתה הפריזית מלאה את כל החדר כקול הקנריה. ולפניה ישבו פטריצקי באדרתו והרוטמיסטר קומרובסקי בכל בגדי השרד, ולפי הנראה בא שמה מעבודת משמרתו.

— ברוה! וורונסקי!— קרא פטריצקי ויקפץ ויהדוף ברעש את כסאו. — בעל הבית בעצמו! ברונית, כוס קהוה לו מהמחם החדש! אך זה אורח הגון! אקוה, כי טוב בעיניך כלי חמדה חדש זה שבחדר עבודתך, — אמר וירמוז על הברונית, — הלא מיודעים אתם?

— בודאי, בודאי! — אמר וורונסקי ויצחק צחוק שמחה וילחץ את כף ידה הקטנה של הברונית — מיודעים ישנים.

— הלא מדרך אתה בא אל ביתך, — אמרה הברונית, — בורחת אני כרגע אסע מזה, אם צר המקום לאיש בגללי.

— בביתך את, ברונית, — אמר וורונסקי, — בכל מקום אשר תבואי שלום לך, קומרובסקי, הוסיף וורונסקי ויחוק בידו של זה בלי חבד מגולה.

— אתה אינך יודע לדבר דברים יפים כאלה, — אמרה הברונית אל פטריצקי.

— יכול אוכל. אחרי הלחם איטיב לדבר גם אני כמוהו.

— אחרי הלחם תמהר כל לשון לדבר! הנני לתת לך קהוה, לך, רחץ ולבש בגדיך, — אמרה אל וורונסקי ותשב על כסאה אחרי קומה ותהדק היטב את הגליל הקטן שבמחם החדש, — פייר, תנה את הקהוה, — אמרה אל פטריצקי, אשר קראה לו פייר על שם משפחתו פטריצקי, ולא הסתירה מאיש את הדברים שבינו לבינה, — כי יש לי להוסיף.

— הלא תקלקלי את הקהוה!

— לא לא אקלקלו ואיה אשתד?— נכנסה הברונית פתאום לתוך דברי וורונסקי עם רעי.— אנחנו השאנו אותך פה. ההבאת עמך את אשתך?

— לא, ברונית. להיות צועני נוצרת, וצועני אהיה כל ימי.

— כן יפה לך. כך יפה ייתר הבה את ירך.

ובלי הרפות ממנו החלה לספר לו את מהשבותיה האחרונות לימים הבאים, ובשטף דבריה הביטה מהתלות למכביר ותבקש עצה מפיו.

— הוא אינו רוצה לתת לי פטורים! ומה אעשה? (היא דברה באישה) עתה אני רוצה להשפט אתו על פי החוקים. מה תיעצני? קומרובסקי, הביטה נא אל הקהוה—הנה הוא פורץ ויוצא; הלא עיניך רואות, כי טרודה אני בסספים! אני רוצה לתבעו לדין, כי לרכושי אני צריכה. התבין את האולת הזאת? אני אינני נאמנה לו לפי דבריו.— אמרה בבוז וקלסה,— ובגלל זה הוא מחזיק באחוזתי ורוצה לאכול את פירותיה.

וורונסקי שמע בקורת רוח את פטופטי האשה היפה והעליוה, ויהי כמסכים לה, וייעץ אותה בדברים שחצים מהתלות, ובכלל דבר אתה בסגנון, שהיה רגיל להשתמש בו במשאו ובמתנו עם נשים ממין זה. בחבורתו הפטרבורגית נחלקו כל בני האדם לשני מינים מתנגדים זה לזה בכל דבר. לבני המין האחד, הגרוע—נחשבו האנשים המצויים, הטפשים, המגוחכים—אחרון אחרון עיקר— המאמינים, כי די לבעל אשה באשה האחת, אשר לקח לו ביום חתונתו, כי ראוי לעלמה להתנהג בצניעות, לאשה—להיות ביישנית, לאיש—להיות גבור, מושל ברוחו ונאמן לדעותיו, כי יש לחנך את הילדים שיהיו אוכלים יגיע כפיהם, פורעים חובותיהם; ועוד הבלים כאלה. כן היו האנשים המגוחכים, בני המהלך הישן הנושן. אבל נמצא עוד מין אנשים, שכל בני החבורה היא היו מהם, מין אנשים ממש, שהעיקר על פיהם להיות הדור למראה, גדל-נפש, אמיץ לב ושמח בכל עת, להתמכר לכל תאוה בלי הכלם ולצחוק לכל ענין אחר. רק ברגע הראשון השתומם וורונסקי למראה עיניו ולמשמע אזניו, אחרי כל מה שראה ושמע בעולם האחר, שנמצא בו בהיותו במוסקבה;

אבל בעוד רגע חזר והורגל בעולמו התדירי הזה, שכולו התעלסות ורדיפת תענוגים, כאדם שהוריד רגליו בסנדלי ביתו הישנים. הקהוה לא נתבשל, אך זורק על כל המסובים ורובו פרץ ויצא, ותעודתו נמלאה, כי העיר רעש ושחוק ויטנף את יריעת הרצפה היקרה זאת שמלת הברונית.

— עתה אלכה נא לי, כי אם אין יהיה בי העון הזה, הגדול שבעונות אדם הגון, והוא הזלזול בנקיון הגוף. ועצתך היא, אפוא, ביד חזקה?

— ביד חזקה דוקא, ועם זה תהי כף ידך הקטנה גם קרובה מאד אל שפתיו. אז ישק את ידך, והכל יגמר בשלום, — ענה וורונסקי. — היום אפוא בתיאטרון הצרפתי! — אמרה הברונית ותשקשק בשמלתה ותצא במהירות.

קומרובסקי קם גם הוא, והגרף וורונסקי נתן ידו לי בטרם יצא החוצה, וילך לו אל חדר הרחצה. בשעת רחיצתו תאר לו פטריצקי בלשון קצרה את מצבו, כפי מה שנשתנה בימים האחרים שבין יציאתו לשיבתו של וורונסקי, וזה תוכן דבריו: אין לו פרוטה. אביו אמר, שלא יתן לו מאומה ולא יפרע את חובותיו. החייט אומר להושיבו בכלא וגם החייט השני מאיים עליו, שיביאהו לידי מאסר. ראש הגדוד הודיע לו, שאם לא יושם קץ למעשים המכוערים שלו, עליו להתפטר. הברונית היתה עליו לטורח, וביחוד קצה נפשו בה על כי היא רוצה תמיד לתת לו כסף; אבל יש אשה אחת, והוא יראה אותה לוורונסקי, שהיא יצור נפלא, ואין כמוה ליופי, ובטעם בנות מזרח היא, „ממין שפחת רבקה“. גם עם ברקושיב בא בריב וכבר רצה לשלוח אליו סיקונדנטים, אך, כמובן, לא יצא מזה דבר. ובכלל אך טוב ושלוש מסביב לו ושמחת עולם על ראשו ובלי תת לרעו לעיין היטב בפרטי מצבו, החל לספר לו את כל החיטות החשובות שבחבורה. והספורים הידועים שספר פטריצקי לוורונסקי בבית דירתו, אשר ישב בו זה כשלוש שנים בתוך כלי ביתו הידועים לו כל כך, המציאו לו את רגש ההכרה הנעימה, שעתה הוא חוזר לחייו הפטרבורגיים, לחיי השלוה והנעימות שהוא רגיל בהם.

— אי אפשר! — קרא בקול גדול ויעזב את כפתור הכיור, אשר

זרק בו מים על צוארו האדום והבריא, — אי אפשר! — קרא בשמעו, שהעלמה לורא עברה אל מיליוב ועזבה את פירטנגרף. — והוא עודנו טפש ושמה בחלקו כבראשונה? ומה שלום בוזולוקוב?

— אה, בו היה מעשה נפלא! — קרא פטריצקי, — הן הוא אוהב נשפי מחול, ואין בחצרות משפחת הקיסר נשף אשר לא יבוא בו. פעם אחת הלך אל נשף גדול, וקסד חדש על ראשו. הראית את הקסדאות החדשים? הם יפים מאד וקלים מהקודמים. ויהי הוא עומד... אך שמע נא.

— שומע אני, — אמר וורונסקי בנגבו את פניו באלונטית עבה ורכה. — והנה נסיכה גדולה באה עם אחד ממלאכי הממלכות, ולרע לו נסבה שיחתם על דבר הקסדאות החדשים. הנסיכה הגדולה רצתה להראות לו קסד חדש... וחברנו היקר עומד ומחשה (פטריצקי הראה דמות עמידתו בקסד על ראשו). הנסיכה הגדולה בקשה מאתו, כי יתן לה את קסדו, — והוא איננו נותן. מה זאת? הכל קורצים בעיניהם, מניעים בראשיהם, מביטים עליו בזעף לאמר: תן, תן, והוא איננו נותן, אך עומד כמת. בינה נא זאת!... והנה זה... פלוני... רוצה לקחת מאתו את הקסד... והוא ממאן לתת!... אותו האיש חטף את הקסד ויתנהו לנסיכה הגדולה. זה חדש, אמרה הנסיכה הגדולה, ותדפוך את הקסד והנה — שמע נא אגס וממתקי נופת נפלו מתוכו ארצה, שני לטראות ממתקים!... כל זה אסף בקסד!

וורונסקי שחק עד אשר לא היה בו כח לשחוק עוד. גם זמן רב אחרי כן, כאשר דברו בענינים אחרים, היה הוזר ושחוק בשחוק בריא שלו ומגלה את שני החזקות והמתלכדות זו בזו, בוכרו את המעשה שהיה בקסד.

אחרי שמעו את כל החדשות לבש את מעיל השרד בעזרת משרתו, ויסע להראות לפני השרים הגבוהים מעליו. אחרי כן אמר לנסוע אל אחיו, אל בטסי, ולבוא עוד אל בתים שונים ולשים פניו אחרי כן אל העולם הגדול, אשר יוכל לפגוש בו את אנה קרינינה. כמנהגו הפטרבורגי בכל עת, יצא מן הבית על מנת שלא לחזור עד אחרי חצי הלילה.

חלק שני.

א.

בסוף ימי החורף נועדו שני רופאים בבית השצירבצקים להועץ ולהגיד, מה זה היה לקיטי ומה לעשות לה לחדש כחה ההולך וכושל, כי חלתה קיטי, וכאשר קרבו ימי האביב גברה מחלתה עוד יותר. רופאם הקבוע נתן לה שמן דגים, אחרי כן נתן לה סמי ברזל ואחרי הברזל—אבן-תופת, אך כל אלה לא הועילו, וייעץ אותה לנסוע בימי האביב הוצה לארץ, ובגלל זה נקרא אליה דוקטור מפורסם. אותו הדוקטור המפורסם, אשר עוד לא הגיע לימי זקנה, והיה יפה למראה מאד, אמר, כי עליו לבדוק את החולה. בעונג מיוחד, לפי הנראה, הסביר והוכיח, שביישנות עלמה אינה אלא מדת פראים, שנשארה בידינו משנים קדמוניות, ושאם אדם שלא הגיע לימי זקנה ממשש עלמה צעירה כשהיא ערומה, אין לך דבר טבעי מזה. הוא חשב זאת לדבר טבעי, באשר היה עושה כן יום יום ולא הרגיש מאומה, ולפי מה שנדמה לו לא בא לידי הרהור, ועל כן היתה הביישנות הזאת בעיניו לא רק שארית מדות הפראים, כי אם גם עלבון גדול לנפשו.

קיטי הוכרחה לקבל עליה את הדין, כי אף על פי שכל הרופאים תלמידי בית מדרש אחד הם ותורה אחת להם בספריהם, ואף על פי שנמצאו מרננים אחרי הדוקטור המפורסם ההוא, שאמרו עליו שדעתו קצרה במקצוע שלו, גמרו בבית הנסיכה הזקנה ובתוך כל חבורתה, שרק הוא יודע, מה שכל רופא זולתו לא זכה לדעת, והוא לבדו יוכל להציל את קיטי אחרי כל הבדיקות והדפיקה מכל צד, שהביאו את החולה לידי

שממון ותמהון לבב, רחץ הדוקטור המפורסם את כפיו היטב ויבוא אל הדר האורחים וידבר עם הנסיך אבי החולה. הנסיך הרעים פניו וישעל קצת בשמעו את דבריו. ככל זקן בעל נטיון ובעל בינה, בזמן שאינו בעל יסורים, לא האמין בתשועת רופאים ובסתר לבו רגז על כל המשחק הזה, ולא עוד אלא שהוא, ואולי אך הוא לבדו, הבין באמת, מה שורש דבר החלי הזה. „אך זו נביחת שוא“, אמר בלבו, בסגנון לשון הציידים, על דברי הדוקטור המפורסם, שפטפט באזניו לענין סימני מחלת בתו. והדוקטור יגע, שלא יכיר בו אותו זקן, שהוא, הדוקטור, בווה לו בלבו, ויתאמץ להסביר דעתו בדבורים קלים ומתאימים לקוצר השגתו של זה. הדוקטור הבין, כי אין חפץ לו להכביר מלים עם הזקן, וכי האם שוררת פה בבית. לפניה היה נכון להביע את כל רוחו הכביר. באותה שעה נכנסה הזקנה לחדר האורחים ורופאם הקבוע עמה. הנסיך נטה משם והשתדל, שלא יכירו בו, שכל הענין אך קומדיה בעיניו. והנסיכה היתה נבוכה ולא ידעה מה לעשות. נפשה ידעה, כי יש בה עון לפני קיטי. — עתה הגידה נא, דוקטור, מה נעשה, — אמרה הנסיכה. — היש תקוה? רצתה לשאול, אך שפתיה רעדו, ולא יכלה להשמיע על פיה שאלה זאת. — ומה תענה, דוקטור?

— הנני לדבר כרגע עם חברי, ואזרי כן אכבוד לחוות דעי לך.

— ועלינו לצאת מפה?

— כטוב בעיניך.

הנסיכה נאנחה ותצא.

כאשר נשארו הדוקטורים לבדם, החל רופאם הקבוע של השצירבצקים לחוות דעתם בענוה וביראת הרוממות, שיש כאן תחלת נגע טוברוקולוזי, אלא... וכו' וכו'. הדוקטור המפורסם הקשיב לדברי הרצאתו, ובטרם יגמור נאמו הוציא מכיסו את שעון הזהב הגדול שלו ויבט בו ויאמר: כן הוא. אבל...

הרופא הקבוע עצר במלים מיד מפני כבודו של הגדול ממנו בחכמה. — להורות בדיק את תחלת הנגע הטוברקולוזי אין אנו יכולים, כמו שידעת; עד שתוצרנה הגומות, אין לנו סימן מובהק. אך לחשוש נוכל. ויש רמזים לדבר: מה שאין הגוף נוון כראוי. התרגנות העצבים

ושאר הפרטים. השאלה היא איפוא: כשחוששים לנגע טוברקולוזי במה אפשר וטוב לסייע לקליטת המזון?

— אך בזה מסתרות תמיד, כאשר ידעת, סבות רוחניות, מוסריות—
ערב הרופא הקבוע את לבבו להעיר בצחוק דק.

— זה מובן מאליו,—השיב הדוקטור המפורסם ויבט שנית אל שעונו—סלח נא, ההוקם הגשר, שעל היאווא אם עוד עלינו לסב אותו?—
שאל בתוך דבריו.—אכן הוקם! אם כן אוכל לבוא בעשרים רגעים. הנה אמרנו, כי עלינו לסייע לקליטת המזון ולחזק את העצבים, לעשות שני אלה יחד, להשפיע על שני עברי העיגול.

— והנסיעה חוצה לארץ מה תהא עליה?—

— שונא אני את הנסיעות האלה. הלא אם יש כאן תחלת נגע טוברקולוזי, מה שאין אנו יכולים לדעת, לא תועיל הנסיעה הזאת. נחוצה תחבולה, אשר תועיל להונת הגוף ולא תזיק מצד אחר.

הדוקטור המפורסם הרצה את שיטתו במאורע זה להשתמש במי סודין, וברור הדבר שבחר במים האלה, רק מאשר אם לא יועילו לא יזיקו.

הדוקטור הקבוע שמע בשום לב ובדרך הכבוד הראוי.

— אך אפשר למצוא בנסיעה חלוף מנהגים, התרחקות מן הדברים המביאים לידי זכרון, ומלבד זאת... רצונה של אמה הוא.

— אם כן יכולים הם לנסוע, אפס כי ירא אנכי, פן יבולע לה על ידי השרלטנים האשכנזים... טוב להם שילכו בעצתנו... אך, אם רצונם לנסוע, יסעו להם.

ועוד הפעם הביט אל שעונו.

— אכן הגיעה העת!— אמר וילך לו אל הדלת.

הדוקטור המפורסם אמר אל הנסיכה הזקנה, שהוא צריך לחזור ולראות את החולה. כך נראה יפה לו על פי דרכי הנמוס.

— לבדקה שנית!— קראה הזקנה באימה גדולה.

— לא, אך פרטים אחדים עלי לדעת.

— הואל נא ועשה כדברך.

הזקנה באה אל חדר האוכל אל קיטי, והדוקטור אהרית. קיטי

עמדה באמצע החדר, ופניה דלים ואדמונים, ובעיניה ברק מיוחד, פרי הבושה אשר נשאה זה מעט. כשנכנס הדוקטור, לבשו פניה חמה, ועיניה מלאו דמעה. את כל חליה ומועצות רופאיה חשבה לדברי הבל ורעות רוח; כאנשים שבאו לחבר שבירי קערה מנופצה היו רופאיה בעיניה. לבה משובר, והם אומרים לרפאה בפלפלי סמיהם ובאבקותיהם אך לא יכלה לעלוב את אמה, ובפרט בדבר הזה, שהיתה אמה קובלת בלבה על עצמה, שהיא האשמה בו.

— הואילי נא ושבי גברתי, — אמר הדוקטור המפורסם.

בצחוק על שפתיו ישב ממולה ויאחו בדופקה ויוסף לשאלה את שאלותיו, אשר היו עליה לטורח. אף אמנם השיבה לו, אך פתאום קמה בזעף ותאמר אליו:

— סלח נא לי, דוקטור, אבל אין חפץ בזה. שלש פעמים תשאלני

שאלה אחת.

הדוקטור המפורסם לא הקפיד.

— התרגזות מחמת חולי היא זאת, — אמר אל הזקנה, כשיצאה

קיטי משם. — אולם גמרתי את שלי.

לפניה הרצה הדוקטור על אודות מצב בתה בסגנון מדעי, לאות, כי יודע הוא, שאשה חכמה מצוינת היא, ויסיים בהוראה מפורטת על אודות מימי המעינות, שהיא צריכה לשתות מהם לרפואתה. על השאלה — אם יש לה לנסוע חוצה לארץ, צלל הדוקטור במחשבות עמוקות, כיגוע לפתור שאלה קשה. לאחרונה מצא את הפתרון הנכון, והוא: לנסוע, אך בלי האמין לשרלטנים הנמצאים שם, כי עליהן לפנות אליו בכל שאלה שתבוא לידם.

אחרי צאת הדוקטור נתמלא הבית שמחה, כאילו קרה בו מקרה מרנין לב באמת. הזקנה שבה בפנים צוהלים אל בתה, וקיטי עשתה את עצמה גם היא כשמחה. בעת ההיא הווקקה להתכחש לעתים קרובות, כמעט בכל שעה.

— האמיני נא לי, אמי, כי שלום לי, אך, אם טוב בעיניך לנסוע,

הבה נסעה נא, — אמרה קיטי, ובחפצה להראות, שהנסיעה מעסקת אותה כראוי, החלה לדבר בהכנות הנחוצות לדרך.

ב.

הדוקטור יצא, ודולי באה. דולי ידעה, כי קונסיליום נועד ליום ההוא, ואף על פי שזה לפני ימים אחדים ירדה מעל מטתה (בסוף ימי החורף ילדה בת) ודאגות וצרות שונות היו לה בביתה, עונה : ת הילדה היונקת וילדה חולה אחת, ותבוא לדעת מה גמרו הרופאים הנועצים על אודות קיטי.

— ומה?— אמרה, בבואה אל חדר האורחים ובלי הסיר את רדידה מעל ראשה.— הנה כולכם שמחים. סימן טוב הוא.

את דברי הדוקטור אמנם השתדלו להגיד לה, אך אף על פי שדבר הרבה ובסדר נכון מאד, לא יכלו בשום אופן למסור לה מה שקבלו ממנו. עיקרו של דבר היה, שהוחלט לנסוע חוצה לארץ.

דולי נאנחה שלא בכוונה, כי מרה נפשה, על כי אחותה הטובה לה מכל אוהביה יוצאת מן העיר, וחייה בבית לא נעמו לה כלל. אחרי השלום שנעשה בינה ובין סטיפן ארקדיביץ, היו דרכיה אתו לא לפי כבודה. בדבק לא טוב חברה אותם אנה, והפרץ הראשון בשלום הבית חזר ונראה מהר. בבירור לא נגלה דבר, אך כמעט לא נמצא סטיפן ארקדיביץ אפילו רגע אחד בביתו, גם כסף לא נמצא כמעט בבית אפילו רגע אחד, וכל היום הציקו לה רעיוני חשד, וכבר השתדלה לגרשם ולבטלם בלבה, כי יראה מפני הקנאה הקשה כשאול, שכבר טעמה וידעה מה היא. אמנם רגש הקנאה בכל עוזו, כפי שתקף אותה בפעם הראשונה, לא יכול עוד לשוב אליה; גם אילו נתגלה, שחזר ומעל בה, לא יכול דבר המעל הזה לגרום לה עוד מכאובים קשים כראשונים. התגלות כזאת יכלה אך לבטל את סדרי הבית שהסכינה בהם, על כן נתנה לו לרמותה ותבו בלבה לו ועוד יותר לה בעצמה, על שפלות רוחה. מלבד זאת הציקו לה תמיד הדאגות המרובות המצויות בבית, שנפשות רבות בו: פעם נמצא פסול במינקת, פעם התפטרה האומנת, ופעם חלה ילד או ילדה, כמו שקרה בימים ההם.

— ומה בביתך?—שאלה הזקנה.

— הה, אמי, גם בביתי צרות רבות. לילי חולה, וחוששת אני דה מססגונת. רק הפעם יצאתי לראות, מה יעשה פה, ואחרי כן לא אצא מפתח ביתי, אם, חס ושלום, ססגונת היא.

הנסיך הזקן שמע, שיצא הדוקטור מעל פניהן ונסע לדרכו, ויצא מחדר עבודתו אליהן ויגש את לחיו לדולי לנשיקה וידבר עמה מעט ויפן אל אשתו וישאלה:

— ומה גמרתם לעשות? הנוסעות אתן? ומה תחשבו עלי?

— לדעתי, עליך, אלכסנדר, להשאר פה, —אמרה אשתו.

— כטוב בעיניכן אעשה.

— מאמאן, למה לא יסע אבא עמנו?—אמרה קיטי—הלא זה ינעם

יותר גם לו גם לנו.

הנסיך הזקן קם ויחלק בידו את שערה של קיטי, והיא הרימה את ראשה ותבט אליו בצחוק שלא מקרב לב. תמיד נדמה לה, שהוא מבין יותר מכל בני הבית את מצבה, אף על פי שהיה מדבר אליה מעט. אותה אהב מכל בנותיו, כמשפט לבת-זקונים, ולה נדמה, כי הוא רואה את לבבה באהבתו אליה. כאשר נפגשו עיניה הפעם בעיניו הכחולות והמביעות טובה וחסד, אשר הישירו נגרו ונכוננו אליה, נדמה לה, שהוא רואה את כל צפונותיה ומתבונן אל כל רעיון לא טוב שבקרבה. בפנים מסתמקים נטתה לקראת נשיקת פיו, אך הוא לא נשק לה, רק דפק דפיקה קלה על שערה ויאמר:

— השיניונים האלה אך לשטן הם! רוצה אני להחליק שער בתי,

ובידי שערות נשים שכבר מתו. וצאת, דולי, —פנה אל בתו הבכירה, — מה שלום גבורך בימים האלה?

— שלום לו, אבי—ענתה דולי, אשר הבינה, כי לשלום אישה

הוא שואל. —הוא אך נוסע, בביתו לא ישכנו רגליו, — אמרה בצחוק לעג מבלי יכולת להמנע מהוסיף דברים אלה.

— העוד לא נסע אל הכפר למכור את היער?

— לא, עודנו אך נכון לנסוע.

— כן הדבר!—קרא הנסיך—גם עלי אפוא להכון לדרך? הנני, —

אמר אל אשתו וישב. — ואת, קטיה, זאת עשי, — הוסיף בפנותו אל קיטי. —
התעוררי באחד מן הימים ואמרי אל לבבך: הלא אך שלום לי ולבי טוב
עלי, הבה נלכה נא אני ואבי לטייל ביום קרח כבראשונה. מה תעני על זה?
הדברים הפשוטים האלה יצאו מפיו, וקיטי נבוכה והשתוללה,
כחוטא שנתפש בכף. „הוא יודע הכל, — אמרה בלבה, — הוא מבין הכל,
ובדברים האלה הוא אומר לי, כי אמנם חרפה היא, אך עלי לשאת
לפי שעה את חרפתי, ולא יכלה להתחזק ולמצוא מלים בפיה להשיב.
אך החל החלה לדבר דבר ופתאום נתנה קולה בבכי ותרץ ותצא מן החדר.
— זה פרי מהתלותיך! — התנפלה הנסיכה על אישה. — זה דרכך
תמיד... — החלה לדבר אליו תוכחות.

זמן רב שמע הזקן את תוכחותיה ויחרש לה, אך פניו הלכו
הלך וזעף.

— צר לה מאד, בלי גבול צר לה, — אמרה הזקנה אחרי דברים
הרבה, — ואתה אינך מרגיש, שכל רמז לסבת מחלתה מדאיב נפשה. עד
כמה אפשר לטעות באנשים! — על פי שנוי הקול הבינו דולי והזקן יחד,
שהיא מדברת בוורונסקי — אני לא אבין, מדוע אין חוקים להגן מפני
נבלים נתעבים כאלה?

— ה, מאנה נפשי לשמוע כזאת, — אמר הזקן, ופניו קדרו מכעס,
ויקם מכסאו כנכון לצאת, אבל בפתח עמד מלכת ויוסף לדבר: — יש
חוקים, יש ויש, ואחרי אשר העירותני לענות חלקי אף אני אגידה נא
לך, כי אך את אשמה בדבר, את לבדך. בכל עת היו חוקים נגד
שחצנים כאלה, וגם עתה יש חוקים נגדם. אילו לא נעשה מה שלא היה
לנו לעשות, כי עתה הועדתי כיום לקרב את בן-החיל הזה ולא
שמתי לב לזקנתי, כן הוא, אך אתה לכנה בקשנה רופאים לה, ויהיו נא
שרלטנים אלה בני ביתנו.

רוצה היה הזקן, לפי הנראה, להכביר מלים עמה, ועוד היה לו
הרבה לדבר, אבל היא נכנעה מפניו ותנחם, בשמעה את רוגז קולו, וכן
היה דרכה מדי פעם בפעם, בדברים בשאלות חשובות.

— אלכנדר, אלכסנדר, — לחשה דרך תחנונים ותשם פעמיה לגשת
אליו ותבך.

כהחלה לבכות, עצר הזקן במלין ויקרב אליה.
— רב לך, רבו מר לך מרגם את, ונפשי יודעת מאד. ומה נעשה?
רעה רבה אין בדבר. אלהים ירחם... תודות לך... הוסיף בלי השמע
לאזניו מה שהוא מוציא מפיו, לתשובה על הנשיקה, שנשקה לו הזקנה
בפנים רטובים מבכי על ידו, ויצא מן החדר.

דולי ראתה את קיטי יוצאת בעינים דומעות ותבן מיד, כאם
רגילה ומנוסה בעניני בית, כי נחוצה פה התערבות אשה, ותכון לקבל
עליה את העבודה הזאת, ותסר את רדידה ו"תחשוף את זרועותיה"
למלא תפקידה זה. אך בין כה החלה אמה לדבר קשות אל אביה, ודולי
השתדלה לעצור ברוחה. כפי מה שאפשר לבת מכבדת אב ואם. כשבא
אביה לכלל כעס, שתקה דולי ונשאה חרפה בלבה על שגיאת אמה,
ואהבתה אל אביה גברה ביחוד בשוב אליו טוב לבו מיד; וכאשר יצא
הזקן מן החדר קמה לעשות מה שהשעה דרשה מאתה ביחוד: ללכת אל
קיטי ולהרגיעה.

— זה מכבר היה את לבבי לאמור לך זאת, אמי: הידעת, כי
לווין רצה להשתדך לקיטי, בהיותו פה בפעם האחרונה? כזאת אמר
לסטיבה.

— ומה בכך? לא אבין...

— אולי השיבה קיטי את פניו? היא לא אמרה לך דבר.

— לא, לא אמרה מאומה לא על אודות זה ולא על אודות איש

אחר; גאה היא מאד. אך ידעתי, כי כל זה באשמת...

— שערי נא, אם השיבה פני לוויין, ואני ידעתי, כי לולא בא

זה, לא השיבה את פניו... ואחרי כן בגד בה בגד נורא כזה.

הנסיכה נבהלה לזכר כל הרעה, אשר הביאה על בתה בשגיאתה

ותנאץ.

— אני לא אדע ולא אבין דבר עוד! הכל רוצים היום להתנהג

על פי שכלם ולאם לא יוגד מאומה, ואחרי כן...

— מאמאן, אלכה נא אליה.

— לכי לך. האם אסרתי עליך?— אמרה הזקנה.

ג.

כשנכנסה דולי לחדר עבודתה של קיטי, — חדר קטן ויפה, צבוע בצבע ורדי, מקושט בפסלים קטנים בטעם סכסוניה הישנה, ודומה בהדרו ובנעמו וברום החיים השפוך עליו לקיטי בעצמה במראה לפני שני חדשים — זכרה עד כמה מלאו שתיהן שמחה ואהבה, כשפארו יחדו את החדר הזה בשנה שעברה. לבה כמו קפא בקרבה מקור, בראותה את קיטי יושבת על הכסא השפל הסמוך אל הקיר בעינים מכוונות בלי תנועה אל פנת יריעת הרצפה. קיטי הביטה אל אחותה, ופניה היקרים והנועמים קצת לא שונו בהביטה אליה.

— עתה אסע ואשב בבית ואת לא תוכלי לבוא אלי, — אמרה דריה אלכסנדרובנה ותשב אצלה. — רוצה אני לדבר עמך.

— במה? שאלה קיטי בשפתים מהירות ותרם ראשה.

— במה אדבר, אם לא בצרתך?

— אין לי כל צרה.

— חדלי נא. האמנם תדמי כי אפטר לי שלא אדע? ידעתי הכל.

האמיני נא לי, כי הענין קטן כל כך... על כולנו עברה הכוס הזאת.

קיטי החרישה ופניה רגזו.

— הוא אינו כדאי, שתצטערי בגללו, — הוסיפה דריה אלכסנדרובנה,

בחפצה להתחיל מיד בעיקרו של דבר.

— על כי נטה מאחרי בבוז, — אמרה קיטי בקול רועד — אל נא

תדברי אלי! אנא אל נא תדברי!

— אבל מי הגיד לך זאת? איש לא אמר כזאת. ברי לי, כי אהב

אותך ולא חדל לאהבך, אך...

— דברי ההשתתפות נוראים לי מכל! — קראה קיטי ותקצוף

פתאום ותסוב על הכסא ותתאדם ותנועע במהירות את אצבעותיה ותלחץ את מנועול החגורה, אשר החזיקה באותה שעה פעם בידה האחת ופעם

בידה השנית. דולי ידעה, שכך דרכה לחטוף דברים בידיה חליפות בשעת התרגשותה; וכן ידעה היטב עד כמה היתה קיטי מוכשרת להתלהב ולדבר קשות שלא לצורך, ורצונה היה להרגיע את רוחה, אבל כבי אחרת בזה.

— מה זה באת להשמיעני, מה? — אמרה קיטי במרירות, — כי אהבתי את האישי, אשר לא חפץ להביט אלי וכי מתה אני מאהבתי אליו? וכזאת אומרת לי אחותי, החושבת בלבבה, כי... כי... היא משתתפת בצערי! אין חפץ לי בדברי הרחמים וההתכחשות האלה!

— קיטי, דבריך לא ביושר.

— למה זה תציקי לי?

— אני, להפך... רואה אני, כי עצובה...

אך קיטי בחמתה לא שמעה את דבריה.

— אין לי לא על מה להעצב ולא על מה להתנחם. יש בי גאווה

למדי, וחלילה לי לאהוב את האישי אשר לא יאהבני.

— הן לא אמרתי... רק דבר אחד—הגידי נא לי, — אמרה דריה

אלכסנדרובנה ותחזק בידה:—אמרי נא, הדבר אליך לוויין?...

לשם לוויין קצפה קיטי עד בלי כל יכולת להתאפק עוד, ותקפץ

מעל כסאה ותשלך לארץ את מנעול החגורה מידה ותנענע נענועים נמהרים בידיה ותאמר.

— מה עוד ענין לוויין לכאן? לא אבין, למה לך להציק לי? כבר

אמרתי ועתה אני שונה, כי גאה אני, ולעולם, לעולם לא אעשה מה

שאת עושה, בשובך אל האישי אשר בגד בך ויאהב אשה אחרת. אני

לא אבין זאת! את יכולה, ואני לא אוכלה!

אחרי מבטאיה אלה הביטה אל אחותה וטרא, כי עצובה היא

ושותקת, וראשה כפוף, ולא יצאה עוד מן החדר, כאשר חשבה לעשות,

כי אם ישבה אצל הדלת ותכס פניה במטפחת ותורד ראשה גם היא.

כשני רגעים נמשכה שתיקה זו. דולי הרהרה בעניני מצבה. את

עלבונה, אשר היה נגדה תמיד, הרגישה במרירות יתרה, ברגע שהזכירה

אחותה את הדבר באזניה. היא לא יכלה להעלות על דעתה, שאחותה

תתאכזר לה כל כך, והיטב חרה לה עליה בגלל זה. אך פתאום שמעה

אוסת שמלה וקול בכי בלי מעצור, שפרץ אחרי התאפקות ארוכה, ושתי ידים חבקו את צוארה מאחריה. קיטי עמדה על ברכים לפניו. — אומללה אני, דולי יקירתי, אומללה מאד! — לחשה קיטי כמודה על פשעה ופניה היפים והרטובים ברמעותיה התחבאו בשמלתה של דריה אלכסנדרובנה.

הדמעות ההן היו כשמן משחה נחוץ לגלגלי מכונה נסתרת שעשתה שלום בחשאי בין שתי האחיות, כי מיד החלו לדבר אשה אל אחותה; אמנם לא בענין, אשר העסיק אותן ביחוד נדברו, אבל גם בדברן בענין אחר, הבינו היטב מה שהוצרך להן להבין. קיטי הבינה, כי במה שאמרה בשעת כעסה אל אחותה על אודות המעל אשר מעל בה אישה, עלבה והקניטה אותה עד מאד, וכי אחרי כן סלחה לה אחותה. ולדולי נודע כל מה שרצתה לדעת; מדברי השיחה שלא כענין שלהן הוברר לה, כי השערותיה נכונות, כי צרתה הגדולה של קיטי, מכתה האנושה הממאנת להרפא, בדברים שבינה לבין לוויין יסודתה, כי באמת השיבה את פניו בבקשו את ידה, ואחרי כן בגד בה וורונסקי, וכי נכונה היא לאהוב את לוויין ולשנוא את וורונסקי. וקיטי לא השמיעה על פיה מכל זה דבר, רק במצב נפשה בכלל דברה עמה.

— אינני מצטערת על שום דבר, — אמרה קיטי בשובה אל מנוחתה, — אך יכולה את להבין, כי הכל נמאס בעיני, נתעב ונבזה בימים האלה, ואת נפשי מאסתי ראשונה. לא תוכלי לשער איזו רעיונות מגונים בלבי על אודות כל דבר.

— איזו רעיונות מגונים יכולים לעלות על רוחך? — שאלה דולי בצחוק קל.

— רעיונות נתעבים וגסים מאד. לא אוכל להביעם לך. אין כאן לא געגועים ולא עצבות, כי אם איזה דבר קשה מזה. כמו הסתתרה כל מדה טובה שהיתה בי, ורק הרע והמכוער לבדו נשאר בקרבי. מה אומר לך? — הוסיפה בראותה בעיני אחותה, שהיא משתוממת. — הנה אבינו פנה אלי זה מעט... כמדומה לי שכל מחשבותיו עלי הן הרעיון האחד, שיש לי להנשא לאיש. כשאמנו מובילה אותי לנשף מחול, נדמה לי שמגמת פניה אך להשיאני במהרה ולהפטר ממני. ידעתי כי לא כן הדבר באמת,

אך איני יכולה לגרש מקרבי את הרעיונות האלה. אל הבאים, על מנת להיות חתנים, לא אוכל הבט. כמדומה לי, שהם מודדים אותי באמת מדה. בראשונה מצאתי עונג בנסעי מלובשת בגדי מחול, על תמונתי במראה שמח לבי. ועתה בוש אבוש, גנות אני מרגשת בדבר. ומה לך עוד? ואתו הדוקטור... ועוד...

פה נעתקו מליה; בלבבה היה לאמור עוד, כי מן היום אשר נהיה בה השנוי הזה געלה נפשה מאד בסטיפן ארקדיביץ, ואיננה יכולה לשים עינה עליו, בלי ראות נגד עיניה חזיונות מגונים ומכוערים. — כן הוא, — הוסיפה קיטי אחרי הפסקה קצרה. — הכל מצטייר לפני בצורה גסה ומכוערת. זה חליי. אולי אשאנו, ויעבור...

— אין לך להרהר...

— אינני יכולה. רק בתוך ילדים טוב לי, רק בביתך.

— צר לי, כי לא תוכלי לבוא אלי.

— לא, כי בוא אבוא, כבר עברה עלי מחלת הססגונית, ואני

אפצר באמנו, עד שתאות לי.

אף עלתה בידי קיטי להטות את לבב אמה להסכים לזה ותשב בבית אחותה כל ימי מחלת בתה, אשר היתה באמת חולת ססגונית, ותטפל בילדיה. שתי האחיות יגעו ושמרו את כל ששת הילדים מכל נגע, אך קיטי לא נרפאה, ובאחד מימי „הצום הגדול“ נסעו ויצאו השצירבצקים חוצה לארץ.

ד.

בני מרום עם הארץ הפטרבורגי חבורה אחת הם בעיקרו של דבר, כולם יודעים זה את זה ונוסעים זה אל זה. אבל חבורה גדולה זאת יש בתוכה מחלקות כעין חבורות קטנות פנימיות. לאנה ארקדיבנה קרינינה היו רעים וידידים בשלש חבורות כאלה. האחת של בעלי פקודות בממשלה, זאת היתה חבורת אישה על פי משמרת פקודתו, ובה חבריו לעבודה ופקידים משועבדים לו, אנשים קרובים זה לזה ורחוקים זה מזה במצבם הצבורי באופנים שונים ומשונים. רק ביגיעה יכלה אנה עתה לזכור עד

כמה היתה מכבדת ומוקירה בראשונה את האנשים האלה. עתה ידעה את כולם, כמו שבני עיר קטנה יורעים זה את זה, גם את מנהגיו וחטאיו הקטנים של כל אחד מהם ידעה, גם את התיחסותם זה אל זה ואל המרכז הראשי, מי נסמך על מי, וכיצד ובמה הוא נסמך, מי מסכים למי, ומי חולק על מי, ובמה הם מסכימים או נחלקים. אבל חבורה זו, המאוחדת על ידי עניני הממשלה, שהם עניני גברים בפרט, לא יכלה מעולם למשוך את לבבה, וננד כל דברי תוכחותיה של הגרפינה לידיה איבנובנה השתמטה ממנה תמיד.

החבורה השניה מן הקרובות לה היתה של אותם האנשים, שבעזרתם עלה אלקסיי אלכסנדרוביץ לגדולה. מרכזה של חבורה זו היתה לידיה איבנובנה. בה נכנסו נשים זקנות, מכוערות, עסקניות וצדקניות, ואנשים פקחים, בעלי מדעים ורודפים אחרי הכבוד. אחד הפקחים מבני החבורה הזאת אמר על חבורתו, שהוא „יצרו הטוב של הצבור הפטרבורגי“. אלקסיי אלכסנדרוביץ הוקיר מאד את החבורה הזאת, ואנה, אשר השכילה להתהלך בשלום ובחבה עם כל איש, מצאה לה ידידים ורעים, בימי חייה הראשונים בפטרבורג, גם בחבורה הזאת. אבל אחרי שובה ממוסקבה לא יכלה נשוא אותה עוד כי נדמה לה, שגם היא, גם כל החבורה מדברים בלב ולב, ונפשה קצה בהם כל כך, שהיתה ממעטת כפי האפשר לשחר פני הגרפינה לידיה איבנובנה.

והחבורה השלישית, שהיו לה, לאנה, מהלכים בה, היתה מרום עם הארץ האמתי המכונה בשם „העולם“, — הוא עולם נשפי המחולות והמשותות והמלבושים היקרים, עולם, שידו האחת מחזקת בה צר כדי שלא לרדת למדרגת „העולם האמצעי“, שבני העולם הגבוה ההוא התברכו בלבבם, שהם בזים לו, ושבאמת דמו לו וגם היו כמוהו בכל דרכיהם המוסריים. הקשר בינה ובין העולם הגבוה ההוא התקיים על ידי הנסיכה בטסי טברסקיה, אשתו של אחד מבני דודיה, אשר הכנסתה היתה מאה ועשרים אלף כסף לשנה ואשר אהבה מאד את אנה מן היום אשר נראתה לפניו, ותנחה במועצותיה ותמשכה אל חבורתה ותצחק באזניה לחבורת הגרפינה לידיה איבנובנה.

— כאשר אזקן ואתגול, אהיה כאחת מאתן — אמרה בטסי, —

ולך, אשה צעירה ויפה, לא עת ללכת אל בית-מושב-הוקנים הלזה. בראשונה היתה בורחת כפי יכלתה מעולמה זה של הנסיכה טברסקיה, כי אותו העולם דרש מאתה הוצאה יתרה מכדי הכנסתה, גם ברוחה היתה קרובה יותר אל החבורה הראשונה. אבל אחרי שובה ממוסקבה נהפך לבה, ומן היום ההוא התרחקה מאהוביה הקודמים המישרים ארחותם ותתקרב אל „העולם הגדול“. שם נקרה וורונסקי לפניה, ובכל פעם פחד ורחב לבבה בהפגשם. לעתים קרובות ביחוד נקרו יחדו בבית בטסי, כי בת אחי אביו היתה בטסי, והוא היה מצוי בכל מקום אשר יכול למצוא את אנה, ובכל שעה דבר אליה על אודות אהבתו. פתחון פה לא נתנה לו, אבל בכל פעם שנקרו יחדו, התלקח בקרבה הרגש העז, אשר תקפה במרכבת מסלת הברזל ביום אשר ראתהו בפעם הראשונה. בעצמה הרגישה, כי למראהו הבריכו עיניה וצחוק הופיע על שפתיה משמחת לבה, ולהסתיר את אותות שמחתה לא עמד בה כה.

בימים הראשונים האמינה בכל לבה, שהיא מתרעמת עליו, על כי יערוב את לבבו להציק לה בדברי אהבתו; אבל בבואה, ימים מעטים אחרי שובה ממוסקבה, אל נשף אחד, אשר חשבה למצוא שם ולא מצאתהו, הכירה על פי עצבונה, כי השלתה את נפשה עד כה, וכי רדיפה זו, שהוא רודף אחריה, לא רק אינה קשה לה, כי אם כל משאת נפשה ותוכן חייה היא.

המזמרת המפורסמת הופיעה על הבמה בפעם השנית, וכל בני מרום העם הפטרבורגי היו בערב ההוא בתיאטרון. וורונסקי נשא עיניו מעל כסאו שבשורה הראשונה, וירא את בטסי בת דודו באחד התאים ויגהר אליה שמה ולא חכה לשעת ההפסקה.

— ולמה לא באת לסעוד? — אמרה בטסי. — מה נפלאה רוח הנבואה שבנאהבים — הוסיפה בצחוק קל על שפתיה ובקול אשר לא ישמע לאיש בלעדיו — היא לא באה היום. אך בוא נא אחרי האופירה.

וורונסקי הביט אליה בעיני שאלה, והיא כפפה ראשה קצת. וורונסקי הביע תודה לה וישב אצלה.

— זכור אזכור את המהתלות, אשר היו שגורות בפיך לפנים, —
הוסיפה הנסיכה ביטסי, אשר מצאה עונג לנפשה, בהסתכלה יום יום
בנצחונותיה של תאוה זו. — אנה פנו כל אלה נתפשת, ידידי.
— זה כל הפצי, להתפש איני הפץ, — ענה וורונסקי בבדיחת
המנוחה והנדיבות המיוחדת לו, — רק על זאת אתאונן, על כי באמת
אך מעט מאד נתפשתי, עוד מעט ואיאש את לבי מכל תקוה.
— תקוה זו אינני יודעת מה היא — אמרה בטסי כמתרעמת
על עלבונה של רעותה: — נתאפקה נא... אך בעיניה התרוצצו רשפי
אש, והם העידו בה, שיודעת היא לא פחות ממנו, מה תקותו.
— אין כל תקוה, — אמר וורונסקי ויצחק, וטורי שניו המתלכדות
זו בזו נגלו בצחוקו. — סלחי נא, — הוסיף ויקח מידה את הבינוקל
ויסתכל בו מבעד אחת מכתפיה החשופות בטור התאים אשר ממולו. —
ירא אנכי פן אהיה לצחוק.

והוא ידע היטב, כי בעיני ביטסי וכל בני חבורתה לא יכול
במצבו זה להיות לצחוק. הוא ידע בבירור, כי האנשים האלה נכונים
לצחוק למי שאוהב עלמה או אשה פנויה בכלל, בזמן שאינו מצליח
באהבתו, אך לא לחומד אשת רעהו, המתאמץ בכל התחבולות שבידו ומחרף
נפשו למשכה אחריו ולפתותה — מעשים כאלה יפים ונשגבים הם
בעיני בני החבורה הזאת, והעושה אותם לא יהיה לצחוק להם לעולם; על
כן הוריד את הבינוקל בצחוק של גאווה ועליצות על שפתיו, ויבט
במנוחה שלמה אל בת דודו.

— ולמה לא באת לסעוד? — שאלה ותבט אליו בחבה.
— זאת יש לי לספר לך. טרוד הייתי, — ובמה? נתערבה נא, מאה
נגד אחד, אלף נגד אחד אתן... אם תגידי זאת. אני השלמתי בין איש
אשר נעלבה אשתו ובין העולב. כן הוא. זאת עשיתי.
— ועלתה בידך?

— כמעט.

— עליך לספר לי זאת, — אמרה ותקם. — בוא נא בשעת ההפסקה השנייה.

— לא אוכל: אל התיאטרון הצרפתי אני נוסע.

— בשעה שנילסון פה? — שאלה ביטסי כמשתוממת למשמע

אזניה, אף על פי שלא יכלה להכיר באמת בין קולו של נילסון ובין קול אחת המזמרות המצוינות בכל מקהלה.

— ומה אעשה? עלי להועד שם בדבר השלום הזה אשר אמרתי.
— אשרי רודפי השלום, הם ינצלו, — אמרה בטסי, בזכרה איזה פתגם דומה לזה ששמעה פעם אחת. אם כן שבה נא וספר לי מה זה ועל מה, — הוסיפה ותשב אחרי קומה.

ה.

— אמנם יש בזה משום גלוי סוד, אבל המעשה יפה כל כך, שאני מתאוה מאד לספרו לך, — אמר וורונסקי ויבט אליה בעינים מלאות שחוק. — בשמות אנשים לא אקרא.

— אך אני אמצא את החידה, וזה ינעם עוד יותר.
— שמעי נא אפוא: שני אנשים צעירים, שלבם טובן עליהם, נוסעים...

— כמובן, הם אופיצרים עובדים בגדודך?
— אופיצרים לא אמרתי, אך שני אנשים צעירים שאכלו פת שחרית.

— כלומר: ושתו לשכרה.
— זה אפשר. נוסעים הם לסעוד אל אחד מחבריהם, ולבם טוב עליהם מאד. והנה אשה יפה עוברת עליהם במרכבה שכורה ומסבה פניה עליהם וקורצת בעיניה — על כל פנים נדמה להם כן — וצוחקת להם כמבקשת אהבה. כמובן רדפו אחרי מרכבתה וירעישו את הסוסים כדי להשיגה. והנה האשה היפה עומדת מנסוע אצל הבית והפרוודור החיצון שנסעו שמה גם הם. היא רצה ועלתה אל המדור העליון, והם ראו אך את שפתיה הקטנות והאדומות מתחת לצעיפה הקצר ואת רגליה הקטנות והיפות.

— על פי התרגשותך בדברך אלי עתה, נדמה לי, שאתה בעצמך — אחד מהאנשים האלה.
— ומה אמרת לי לפני רגע אחד? הצעירים האלה באו אל חברם

הדר בבית ההוא אל המשתה אשר עשה, משתה פרידה היה בביתו, ואפשר שבאמת שתו כוסות יתרות, כמו שנוהגים תמיד במשתות הפרידה. בשעת הסעודה התחילו חוקרים ודורשים, מי דר בבית הזה במדור העליון. איש לא ידע להשיב על שאלה זו, רק המשרת השיב על השאלה — אם יש במדור העליון נערות שדעתן קלה? — יש פה כאלה הרבה מאד. אחרי המשתה הלכו הצעירים ההם אל חדר עבודתו של בעל הבית ויערכו שם מכתב אל האשה האלמונית. המכתב נערך ברוח אהבה בוערת שאין בעליה יכולים לשלוט ברוחם, והכותבים נשאו בעצמם את מכתבם אל בית האשה, על מנת למלא על פה מה שאי אפשר להעלות על הכתב.

— למה זה תספר לי דברי נבלה כאלה? ומה נהיה? —

— הם צלצלו, ונערה יצאה אליהם, ויתנו לה האנשים את המכתב וידברו אליה ויסבירו לה, שחולקי אהבה הם, ועוד מעט ויפלו שניהם מתים לפני הדלת. הנערה נשאה ונתנה אתם, בלי הבין מה הפצם. ופתאום יצא אליהם איש בעל פאות-זקן עגולות ככרכשאות ממולאות ופנים אדומים כמראה סרטן מבושל ויאמר להם, כי רק אשתו לבד דרה עמו בביתו, ויגרש את שניהם כאחד.

— ובמה תדע, כי פאות זקנו דומות לכרכשאות, כאשר אמרת?

— שמעי נא. היום באתי אליו לעשות שלום ביניהם.

— ומה סוף דבר?

— פה כל תקפו של אותו המאורע. בעל האשה הוא „יועץ מכונה“, ממילא גם אשתו יועצת. היועץ הזה מגיש קובלנה על עולביה, ואני בא לפשר ביניהם. אבל פשרן נפלא אני! האמיני נא לי, סליירן כאין נגדי.

— במה תכבד העבודה הזאת?

— שמעי נא וידעת... אנחנו בקשנו סליחה כראוי, לאמר: מר לנו מאד, מתחננים אנו, שיסלחו לנו על „השגיאה הנוראה“... היועץ בעל הכרכשאות קרוב להתפייס, אבל גם הוא רוצה להביע רגשותיו, כמעט יפתח שפתיו הוא מתלהב ומגדף בלשון גסה, ואני אנוס לחזור

להשתמש בכל כשרוני הדיפלומטי. גם אני מודה, שלא טוב עשו, אבל אני מבקש מאתך לשים לב, שבשגגה עשו כן, וצעירים הם, והצעירים האלה באו ממשתה. הלא תבין. מתחרטים הם בכל לב ומבקשים סליחה על חטאתם." היועץ מתרצה ומתפייס עוד הפעם ואומר: "כדברך, הגרף, נכון אני לסלוח, אך הלא תבין, כי אשתי, אשתי, אשה ישרה, נרדפת ושומעת דברי נבלה וחרפות מפי נערים עזי נפש..." ואחד הנערים האלה באותו מעמד, ועלי לעשות שלום ביניהם. עוד הפעם אני מתחכם ומדבר דיפלומטית, והיועץ מתלהב ומתאדם עוד הפעם בשעה שראוי לגמור את הדבר, ופאות זקנו מתנשאות, ואני מוסיף להביע סברות דיפלומטיות דקות.

— זאת עלי לספר לך! — קראה ביטסי בקול צחוק אל אשה אחת, שנכנסה אל התא. — הוא בדחני מאד... לך אפוא והצלח, — הוסיפה ותתן לו את האצבע החפשית האחת שבידה המחזקת במניפה ובתנועת כתפים הורידה את אפודת שמלתה, אשר הורמה מעט, למען תהי גויתה חשופה למדי בעמדה אצל המעקה לאור הגז ולעיני כל העדה.

וורונסקי נסע אל התיאטרון הצרפתי, ששם הוצרך באמת לראות את ראש הגדוד, אשר היה זהיר במחזות התיאטרון הצרפתי ולא דלג מימיו גם על אחד מהם, ולדבר עמו בעניני פשרנותו, אשר העסיקוהו וישעשעו את נפשו זה היום השלישי. אחד מהנכשלים בדבר עבירה זו היה פטריצקי אוהב נפשו, והשני צעיר שנכנס לעבודת הצבא זה מעט ונתחבב על חבריו מאד, ושמו קידרוב. ועיקרו של דבר הוא, שהיה הענין נוגע בכבוד הגדוד.

שניהם היו באיסקדרונו של וורונסקי. ואל ראש הגדוד בא היועץ המכונה ווינדין בקובלנה, שהאופיצרים שלו עלבו את אשתו. אשתו הצעירה, אשר לקח לו לפני חצי שנה, היתה — לפי דבריו — בבית תפלה עם אמה, ומפני סבה ידועה, מן המצויות, כשל כחה שם פתאום ולא יכלה עמוד על רגליה ותסע הביתה במרכבתה שנודמנה לפנייה ראשונה, והנה אופיצרים רודפים אחריה ותצר לה עוד יותר ותעל במעלות ביתה במרוצה. הוא, ווינדין, שב מן מעשהו בבית פקידותו

וישמע את קול פעמונו וקולות אנשים זרים לו, ויצא וירא, והנה אופיצרים שכורים ומכתב בידם ויהדפס ויגרשם, ועתה הוא מבקש שיענשו כדי רשעתם.

— אמור מה שתאמר, — אמר ראש הגדוד לוורונסקי, אשר קרא לו לבוא אליו בגלל זה — ואני נלאתי נשוא את פטריצקי. אין שבוע בלי איזה מעשה מכוער. הן הפקיד הזה לא ישקוט ולא ייעף, גם לפני גבוהים ממנו יביא את דברו.

וורונסקי ראה, כי ענין קשה הוא, וכי לערוך דואיל אי אפשר, ונחוץ לפייס את הפקיד הנעלב בלי שוב מפני כל, ולבטל את תביעתו בעודה בראשיתה. וראש הגדוד בחר בגלל זה בוורונסקי ולא באיש אחר, כי אותו חשב לנדיב רוח ונבון דבר וחרד על כבוד גדודו. הם נועצו יחד וגמרו, שחייבים פטריצקי וקידרוב לנסוע עם וורונסקי אל הפקיד שהוא ולבקש מחילה מאתו. ראש הגדוד ווורונסקי הבינו שניהם, כי שם וורונסקי ורקמת הפליגל אדיוטנט שעל מעילו יועילו הרבה לרצות את הפקיד. ובאמת הועילו שני הדברים האלה במקצת, אבל עוד לא יצא הדבר מכלל ספק, כמו שספר וורונסקי לביטסי.

כאשר בא וורונסקי אל התיאטרון הצרפתי נטה עם ראש הגדוד אל המסדרון, ויספר לו עד כמה הצליח במלאכותו ועד כמה לא הצליח. ראש הגדוד עיין בדבר ויגמור להעלים עין מן הקובלנה, ואחרי כן חקר ודרש את וורונסקי להנאתו בלבד על אודות פרטי פגישתם, וזמן רב לא יכול להתאפק מצחוק בשמעו את הרצאת וורונסקי על אודות היועץ שהוא, שעבר מדי פעם בפעם ממנוחה לרוגז גדול לזכר פרטי המעשה, ועל אודות מזמותיו ותחבולותיו של וורונסקי, שברגע שהיו קרובים להתפשר חמק עבר הצדה ויעמד את פטריצקי בעצמו לפני בעל הדין הקשה.

— מאורע מגונה הוא, אבל מגוחך מאד. הלא אי אפשר לו לקידרוב לצאת לקרב עם האדון הזה! כה הרבה להתרגו? — שאל ראש הגדוד עוד ויוסף לצחוק. — ומה תאמר על קליר היום? הפלא ופלא! — אמר על אקטריסה צרפתית חדשה. — גם כי נרבה לראותה מאד, היא כחדשה בכל יום. רק צרפתים מסוגלים לזה.

ו.

ביטסי יצאה מן התיאטרון לפני סוף המחזה האחרון. כמעט שהספיקה להכנס לחדר-הלבישה לפזר פוך לבן על פניה הארוכים והחורים, למחות את הפוך, להתחזק אחרי העבודה הזאת ולצוות להביא חמים אל הדר האורחים הגדול, וכבר החלו מרכבות לגשת זו אחר זו אל ביתה הגדול שברחוב „בולשיה מורסקיה“. הבאים יצאו ממרכבותיהם אל המבוא הרחב, ושומר הסף, איש בריא, שהיה קורא בעתונים בבוקר בבוקר לפני דלת הזכוכית כמו בכוונה לעורר את העוברים ושבים לעשות כמוהו, פתח בלי רעש את הדלת הגדולה ויתן לאורחים להכנס ולעבור לפניו.

כמעט ברגע אחד נכנסו — בעלת-הבית במקלעות שער מחודשות, בפנים מפורכסים מחודשים בפתח אחד, והאורחים בפתח אחר, אל החדר הגדול, שקירותיו היו כהים, ויריעות שעירות — על רצפתו, ואור גדול נגה על שולחנו הנוצץ בלובן מטפחתו, במחם הכסף ובכלי הפורצילאן היקר, מתחת לאבוקות הנרות.

בעלת הבית ירבה אצל המחם ותסר את נעלי ידיה. כל העדה ירבה על כסאות, שהוגשו להם בלאט בידי משרתים, שכמעט לא נראו לעינים, ונחלקה לשני מחנות, — האחד לפני המחם ובעלת הבית, והשני בקצה החדר ממולה אצל אשת אחד ממלאכי הממלכות, אשה יפה מלובשת שמלת קטיפה שחורה ומצוינת בגבות-עינים שחורים עושים רושם על רואיהם. בשני המרכזים האלה היתה השיחה, כנהוג תמיד ברגעים הראשונים, רופפת ונפסקת על ידי פגישות פנים חדשות וברכות שלום והגשות כוסות הטה, וכמו בקשה לה ענין הגון להבנות ממנו.

— יפה היא מאד בתור אקטריסה, נראה שקנתה לה תורת קוילבך, — אמר דיפלומט אחד, שישב אצל אשת המלאך. —
ההתבוננתם אליה בנפלה...

— אל נא נדבר בנילסון! על אודותיה אין להשמיע כל חדש, —

אמרה אשה בריאה ואדומה, צהובת שער, בלי גבות עינים ובלי שינון, ומלובשת שמלת משי ישנה. זאת היתה הנסיכה מיאכקיה, הנודעת במדותיה הפשוטות ובמנהגיה הגסים, שהיו קוראים לה בגללם enfant terrible. הנסיכה מיאכקיה ישבה בין שתי החבורות בתוך ותקשב ותשתתף פעם בוז ופעם בוז. — שלשה אנשים אמרו לי היום מליצה זו על אודות קוילבך, כמו התנו ביניהם מראש על זה. ואני לא אדע, במה מצאה המליצה הזאת חן רב כזה בעיניהם.

השיחה נפסקה על ידי ההערה הזאת, והוצרכו להמציא ענין אחר. — ספר נא לנו דבר גיחוך, אך בלי לשון הרע, — אמרה אשת המלאך, אשה מובהקת בשיחה הקלה שהאנגלים קוראים לה small-talk אל הדיפלומט, אשר לא ידע גם הוא במה לפתוח.

— יש אומרים, שזה דבר קשה מאד, שאין גיחוך בלי לשון הרע, — פתח הדיפלומט בצחוק קל. — אף על פי כן אנסה נא. אבל הבו לי ענין. וזה העיקר. אם יש ענין, נקל הוא לעשותו מטעמים. פעמים רבות עלה על דעתי, שהמשוחחים המפורסמים בני המאה שעברה, לא היו יכולים לדבר על נקלה דברי חכמה בימינו. כל דברי החכמה כבר היו לטורה על שומעיהם.

— גז זה כבר נאמר, — נכנסה אשת המלאך לתוך דבריו. תחלת השיחה היתה בשפת רצון ואהבת הבריות, אבל בגלל זה, בגלל אשר היתה אך תורת חסד, חזרה ונפסקה. סוף סוף הוצרכו להשתמש בתחבולה הנאמנה, אשר לא יבושו לעולם כל הבוטחים בה, — בלשון הרע.

האין דעתכם, שיש בטושקביץ מעין דמיון ללואי החמשה עשר? — אמר הדיפלומט, ועיניו רמוזו על איש צעיר צהוב-שער, שעמד אצל השולחן.

— כן הוא! הנה טעמו כטעם חדר האורחים הזה, על כן הוא מצוי פה מאד.

שיחה זו מצאה לה מחזיקים באשר היו בה רמזים לדברים שלא יכלו לאמרם בפירוש בחדר האורחים הזה, לדברים שבין טושקביץ ובין בעלת הבית.

גם בחבורה שעל יד המוליאר ובעלת הבית נקבעה השיחה — אחרי תעוּתה זמן מעט בין שלשת הענינים שאי אפשר בלעדיהם, והם: המאורע הצבורי, התיאטרון ולמודי חובה על רעים — על הענין האחרון הזה, על לשון הרע.

— השמעתן, גם מלטישצבה — האם ולא בתה — תופרת לה שמלת *diable rose*!

— האמנם? אכן זה נאה מאד!

— תמהה אני, איך לא תבין בפקחותה — הן לא סכלה היא — עד כמה היא מגוחכת.

כל אחד מצא מלים בפיו לקטרג ולשפוך לעג על מלטישצבה האומללה והקולות היו הולכים וחזקים, כקול מדורת אש לוחטת.

בעלה של ביטסי, איש בריא וטוב לב, שהיה מאסף ומחבב מאד כל מיני ציורי פתוחים, שמע, כי אורחים בחדר אשתו, ויבוא שמה לפני לכתו אל הקלוב ויקרב אל הנסיכה מיאכקיה, וקולו לא נשמע בלכתו על היריעה הרכה.

— מה תאמרי על גילסון? — אמר אליה.

— מי זה כה יתגנב לגשת? מה מאד הבהלתני! — השיבה לו. — אל נא תדבר עמי על אודות האופירה, כי אינך יודע מאומה במוסיקה. טוב לנו, כי אשפיל אני לדבר עמך על אודות מעשי פתוחים.

איזה אוצר יקר קנית זה מעט בשוק של סחורה בזול?

— רצונך שאראה לך? אך לא תדעי להבחין בזה.

— הראני נא ואראה. למדתי זאת אצל... מה שמותיהם...

אצל הבנקירים... יש להם פתוחים יפים. הם הראונו.

— האומנם היית בבית שיצבורג? — שאלה בעלת הבית מאצל

המוליאר.

— כן יקירתי. הם קראו לי ולא ישי לסעוד אצלם, ושמעתי,

שהציר, שנעשה לסעודה ההיא, עלה להם באלף רובל, — אמרה הנסיכה מיאכקיה בקול רם, מדעתה, שכל האזנים קשובות לדבריה, — והציר היה חסר טעם מאד, איזה נזיד ירוק. אחרי כן הוצרכתי

לקרוא להם ועשיתי ציר בשמונים וחמש קופיקות, וכל אוכליו שבחוהו מאד. אני לא אוכל להוציא אלפי רובלים על מיני ציר.

= אין כמוהו! — אמרה בעלת הבית.

— נפלאה היא! — אמר אחד האורחים.

בכל פעם הצליחה מיאכקיה בשיחתה במדה אחת, וסוד הצלחתה המרובה הזאת נמצא בתוכן דבריה, שהיו תמיד פשוטים למבין, אם גם לא כענין, כמו שלא היו כענין גם בפעם הזאת. בתוך החבורה שלה היו דברי שיחה כאלה מתקבלים כמהתלות חדות שבחדות. הנסיכה מיאכקיה לא יכלה להבין מה יסודה של הפעולה העזה הזאת שבדבריה, אבל ידעה, שיש בהם כח זה, והשתמשה בו.

מאשר הטו כל הנאספים את דבריהם לדברי הנסיכה מיאכקיה, והשיחה שעל יד אשת המלאך נפסקה, רצתה בעלת הבית לחבר את שני המחנות לעדה אחת, ותפן אל אשת המלאך:

— בשום אופן אין רצונך לשתות טה? הואילי נא ועברי אלינו.

— לא, טוב לנו פה מאד, — ענתה אשת המלאך בצחוק קל.

ותוסף לדבר במה שדברה קודם לזה.

ושיחתה נעמה לה מאד. בה דברו רע על הקרינינים, גם על אנה גם על אשה.

— אנה נשתנתה מאד מיום שובה ממוסקבה. איזה דבר משונה

מורגש בה, — אמרה אחת מרעותיה של אנה.

— השנוי העיקרי הוא, שהביאה אתה משם את צלו של אליקסיי

וורונסקי, — אמרה אשת המלאך.

— ומה בכך? אחת מאגדות גרים היא „איש בלי צל“, אדם

שאין לו צל. עונש הוא לו על דבר חטא. מעולם לא יכולתי להבין,

איזה עונש יש כאן. אבל אשה, כנראה, קשה לה בלי צל.

— כן הוא, אבל נשים, שיש להן צל, אחריתן רעה על פי רוב,

— אמרה רעותה של אנה.

— אל תפתחי פה לשטן! — גערה בה הנסיכה מיאכקיה פתאום,

בשמעה את הדברים האלה. — קרינינה אשה נחמדה. את בעלה אינני

איהבת, ואותה אוהבת מאד.

— ומפני מה תשנאי את בעלה? הלא איש מצוין הוא, — אמרה
אשת המלאך. — אישי אמר, כי אנשים מדיניים כמוהו מעטים הם
באירופה.

— גם אישי אומר לי כן, ואני לא אאמין, — אמרה הנסיכה
מיאכקיה — אילו לא היו בעלינו מגלים דעתם לנו, היינו רואים בעינינו
דברים כמו שהם; ואלקסיי אלכסנדרוביץ טפש הוא על פי דעתו.
בלחישה אני אומרת זאת... האם אין הכל מתברר על פי זה?
בראשונה, כאשר הייתי מצווה ועומדת לחשבו לפקח, בקשתי ומצאתי,
כי סכלה אני, כי על כן לא ראיתי את פקחותו, וכמעט שאמרתי
בלחישה: „טפש הוא“, התברר הכל, האין זאת?
— מה רע לבבך היום!

— לא כן הדבר. אך אין לי דרך אחרת. אחד משנינו טפש.
ואתן ידעתן, כי איש לא יאמר כזאת על עצמו.
— איש בעולם איננו שמח בחלקו, וכל איש שמח בשכלו, —
קרא הדיפלומט את החרוז הצרפתי.

— כן, כן הוא באמת, — פנתה אליו מיאכקיה בשפתים
מהירות, — ואמנם עיקרו של דבר הוא, שלא אתן לכם לדבר תועה על
אנה. היא אשת חמודות. ומה תעשה, אם הכל אוהבים אותה ורצים
אחריה כצללים?

— גם אני אין את לבבי לדבר עליה רעות, — הצטדקה רעותה
של אנה.

— אם אחרינו אין איש הולך תמיד כצל, אין זה מוכיח, שיש
לנו רשות ללמד חובה על אחרים.

ואחרי דברי קנאתה לאנה אל רעותה קמה הנסיכה מיאכקיה,
ויחד עם אשת המלאך התחברה אל היושבים אצל השולחן, שכולם
השתתפו בשיחה אחת על אודות מלך פרוסיה.

— במי דברתם שם רעות? — שאלה ביטסי.
— בקרינינים. הנסיכה הסבירה לנו מהו אופיו של אלקסיי
אלכסנדרוביץ, — ענתה אשת המלאך ותשב בצחוק על שפתיה אצל
השולחן.

— צר לי, כי לא שמענו זאת, — אמרה בעלת הבית ותבט אב הפתח שמצד המבוא. — לאחרונה באת גם אתה! — קראה בבדיחה על שפתיה אל וורונסקי שנכנס ברגע ההוא.

וורונסקי לא רק ידע את כל הנמצאים בחדר האורחים, כי אם גם ראה את כל אחד מהם בכל יום ויום, ועל כן היו דרכיו בשעת כניסתו במנוחה השלמה שאדם מתנהג בה בהכנסו אל חדר, שכל היושבים בו היו עמו זה מעט.

— אי מזה באתי? — השיב לאשת המלאך על שאלתה — עלי להודות, כי אני בא מתיאטרון-בוף, ומה אעשה? כמדומה לי, שהייתי שם זה מאה פעמים ומתענג אני תמיד כבפעם הראשונה. יפה ונחמד! ידעתי, כי חרפה היא; אבל בבית האופירה אני מנמנם, ושם אני ער עד הרגע האחרון, ונעים לי שם. היום...

— הוא קרא בשם אקטריסה אחת ורצה לספר דבר על אודותיה, אבל אשת המלאך שתקה ורגזה ונכנסה לתוך דבריו.
— אל נא תספר לנו נוראות כאלה.

— אם כן לא אספר, גם אין חפץ לספר דברים נוראים, שהכל יודעים אותם.

— והכל היו נוסעים שמה, אילו היה העולם נוהג לנסוע שמה, כמו שנוהגים לנסוע לבית האופירה, — מלאה הנסיכה מיאכקיה את דבריו.

ז.

מאחרי הדלת שמצד הפרוודור נשמע קול צעדים והנסיכה ביטטי ידעה, כי קול רגלי קרינינה הוא, ותבט אל וורונסקי, והוא השקיף אל הדלת בפנים משונים קצת. בשמחה, בעז פנים, אבל גם באותות פחדנות הביט אל האשה הנכנסת ויקם מעל כסאו מעט מעט. בקומה זקופה מאד, כדרך הלוכה בכל עת, נכנסה אנה לחדר האורחים, ובלי הבט הצדה, עברה בצעדי אונה המהירים והקלים, שהצטיינה בהם בין שאר גות מרום עם הארץ, את הרוח המצער, שהיה בינה ובי—בעלת הבית,

ותלחץ את כף ידה ותצחק צחוק קל, ובצחקה שמה עיניה גם על וורונסקי. וורונסקי ענה בהשתחויה עמוקה ויתקן בעדה את אחד הכסאות הקרובים לו.

על זה השיבה בהרכנת ראש, ופניה האדימו ויועפו. אך כרגע התחזקה ותרכן ראשה אל מיודעיה ותלחץ את הכפים, שנפרשו אליה מכל צד, ותאמר אל בעלת הבית:

— בבית הגרפינה לידיה הייתי, ובשעה מוקדמת מזו אמרתי לבוא הנה, אבל התמהמהתי שם. סיר דז'ון היה אצלה. הוא מעסיק את הלבבות. — זה הוא המיסיונר?

— כן. הוא ספר דברים מושכים את הלב על אודות חיי הודו. השיחה שנפסקה, בבוא אנה אל החדר, חזרה והתלקחה, כאבוקת מנורה, בשעה שמונשבים עליה לכבותה.

— סיר דז'ון! כן, סיר דז'ון. אני ראיתיו. הוא מיטיב לדבר, וולסיובה מלאה אהבה אליו.

— האמת הדבר, שוולסיובה הצעירה נשאת לטופוב?

— כן, שמעתי, שכבר נגמר הדבר.

— תמהה אני על אבותיה. שמעתי, שנשואי אהבה הם הנשואים האלה.

— נשואי אהבה? מה הרעיונות הנושנים האלה לך? מי זה ידבר בימים האלה באהבה? — אמרה אשת המלאך.

— ומה נעשה? עוד לא בטל המנהג הישן הזה — אמר וורונסקי.

— אבל ממשול הוא לכל המחזיקים בו. כל הזוגים, שידעתי עליהם שעלו יפה, נשואי חשבון הם.

— אבל גם מעשים בכל יום הם, שהצלחת זוגים כאלת נדפת ונזרה כאבק דק מפני אהבה זו, שכחשו בה בעליה בראשונה — אמר וורונסקי.

— אך נשואי חשבון אנחנו קוראים לאותם, שבעליהם כבר נרפאו שניהם ממשוגתם: הרי זו דומה למחלת הססגונית, שיש לשאתה ולהרפא ממנה.

— אם כן יש למצוא עצה להרכיב אהבה, כמו שמרכיבים אבעבועות.

— אני בנעורי דבקה נפשי באחד מפרחי כהונה, אמרה הנסיכה מיאכקיה; — אך אינני יודעת, אם היתה לי זאת לישועה.
— ואני חושבת באמת, — אמרה ביטסי, — כי לא ידע אהבה אלא מי שטעה בה ושב מטעותו.

— גם אחרי הנשואים? — שאלה אשת המלאך דרך בדיחה
— להנחם אין מאחרים לעולם, — אמר הדיפלומט, והוא משל אנגלי.
— זה הוא אשר אמרתי, — אמרה ביטסי למלא את דבריו, — יש לטעות ויש לתקן. מה דעתך על זה? — פנתה אל אנה, אשר הקשיבה לשיחה זאת בצחוק עצור מאד על שפתיה, אשר כמעט לא נראה לעין.

— לדעתי, — אמרה אנה ותשחק בנעלי-ידיה השלופה, — לדעתי... אם כל איש ואיש שכל מיוחד לו, גם מיני האהבה שונים הם, ומין מיוחד לכל איש.

וורונסקי הביט אל אנה ויחכה לתשובתה על שאלה זאת בלב חרד
אנה פנתה אליו פתאום ותאמר:

— מכתב בא אלי ממוסקבה. כותבים לי, כי קיטי שצירבצקיה חולה מאד.

— האמנם? — אמר וורונסקי, ופניו נפלו.

אנה הביטה אליו בפנים מביעים תוכחות.

— אין זה מעסיק אותך?

— להפך, מעסיק מאד. מה כותבים לך, אם נתנה רשות לדעת

זאת? — שאל את אנה.

אנה קמה ותגש אל ביטסי.

— הבי נא לי כוס טה, — אמרה אליה אנה מאחורי כסאה.

בשעה שמסרה לה ביטסי טה, נגש וורונסקי אל אנה.

— ומה כותבים לך? — שאל אותה שנית.

— פעמים רבות עלה על לבי, כי הגברים אינם מבינים מה הוא

דבר מגונה, אף על פי שהם מדברים בזה תמיד, — אמרה אנה, בלי

השיב לו על שאלתו, — עוד לפני ימים רבים חפצתי לאמר לך זאת, — הוסיפה ותצער צעדים אחדים ותשב בקרן זוית אצל שלחן קטן, שאלבומים אחרים היו מונחים עליו.

— אינני מבין היטב, מה כונת בדבריך, — אמר אליה, בהגישו לה את כוס הטה.

אנה הביטה אל הדרגש הסמוך לה, והוא ישב מיד.
— כונתי למסור לך, — אמרה אנה, בלי הביט אליו, — כי הרעות לעשות, הרעות מאד.

— הידוע לא אדע, כי הרעותי לעשות? אבל מי גרם לי שאעשה כן?

— למה אתה אומר לי זאת? — אמרה ותבט אליו כמדברת משפטים אתו.

— יודעת את, למה אמרתי לך, — ענה באומץ לבב ובשמחה ויבט אליה, בלי גרוע עיניו ממול עיניה.
ולא הוא נבוך, כי אם היא נבוכה.

— אין זה כי אם אות, כי אין לב רגש בך, — אמרה אנה. אבל מבט עיניה העיד בה, כי יודעת היא, שיש לו לב, ובגלל זה היא יראה מפניו.

— הדבר שדברת בו ברגע זה היה לא אהבה, כי אם משגה.
— זכור נא, כי צייתי עליך, אשר לא תשמע על פיך מלה זאת, מלה נתעבה זאת, — אמרה אנה ברעדה; וכרגע הרגישה, כי במלת „צייתי“ העידה על עצמה, שיש לה זכויות עליו לאסור ולהתיר, ובוזה חזקה את ידיו לדבר אליה אהבה. מכבר חפצתי לאמר לך זאת, — הוסיפה ותסתכל בעיניו באומץ לב, ופניה היו פני להבים, — והיום באתי הנה בכוונה, מדעתי, כי אפגשך פה. באתי להגיד לך, כי עלינו לשים קץ לכל זה. מעולם לא האדימו פני לפני איש, ואתה גורם לי, שאהיה בעיני, כאילו נכשלתי באיזה חטאה.

הוא התבונן בה וישתומם על יפיה הרוחני שנראה לעיניו הפעם על פניה.

— מה את דורשת ממני? — שאל אותה שאלה קצרה וברורה.

— חפצה אני, כי תסע למוסקבה ותבקש סליחה מקיטי, —
אמרה אליו.

— לא תוכלי לדרוש כזאת, — השיב לה.

ובעיניו ראה, כי היא אומרת לו מה שהיא חושבת לה לחובה
ולא מה שהיא רוצה לאמר, ופניו נהרו.

— הטרם תדעי, כי את כל חיי? אבל השקט לא אוכל וגם לך
לא אתן להשקט. את כל נפשי, את אהבתי אתן... זאת אוכלה. לא
אוכל לשוות נגדי אותך ואותי כנפרדים לשנים. את ואני — אחד בעיני.
וגם לימים הבאים אינני רואה אפשרות מנוחה לא לי ולא לך. אפשר
שנמצא צרה ויגון... או אושר גדול לבלתי חק... האמנם זה אי אפשר? —
הוסיף בלחישה דקה מאד, אשר עם זה הגיע לאזניה.

היא התאזרה בכל מזמותיה למצוא מענה כהלכה וכענין; אך לא
ענתה דבר, ורק הביטה ותתבונן בו בעינים מלאות אהבה.

„זה הדבר שקויתי לזו — אמר וורונסקי בלבו בעליצות. — כשכבר
נואשתי, כשנדמה לי, שאין כל תקוה עוד, — באה תקותי ונהיתה! היא
אוהבת אותי, ומודה היא בזה.“

— עשה זאת אפוא למעני ואל תוסיף לדבר אלי כדברים האלה
עוד, ואז נהיה שלמים זה את זה — אמרה בשפתיה; ועיניה הביעו גם
הפעם דברים אחרים.

— רק שלמים לא נוכל להיות, זאת ידעת גם את. אבל יכולים
אנו להיות או מאושרים מכל בני הארץ או אומללים מכולם, וזה תלוי בך.
היא רצתה להשיב לו דבר, אך הוא לא נתן לה לפתוח שפתייה
אתו הפעם.

— הלא אך דבר אחד אני שואל מאתך: אני מבקש לי רשות
לקוות, להתענות, כמו שאני מקוה ומתענה עתה; אך אם גם זה אי אפשר,
צוי נא אותי לסור מלפניך, ואסורה מהר. לא תוסיפי לראות את פני
אם אני עליך למשא.

— אין את נפשי לגרשך.

— רק אל תשני דבר. יהי כל זה כמו שהוא עתה, — אמר בקול
רועד. — הנה בעלך.

ברגע ההוא נכנס אלקסיי אלכסנדרוביץ אל החדר, ומהלכו — מתוך וכבד כבכל עת, וישם עינו על אשתו ועל וורונסקי ויקרב אל בעלת הבית וישב אל כוס טה וידבר בקולו המתון, שהיה נשמע למרחוק, ובסגנון לגלוגו שהיה שגור בפיו.

— הנה אספתך שלמה, — אמר ויסתכל בכל החבורה: — הגרציות

והמוזות.

אבל ביטסי לא יכלה נשוא את סגנונו זה, שקראה לו sneering, וכראוי לבעלת בית נבונת דבר השיאה אותו מהר לענין חשוב, לחובת עבודת הצבא הכללית. אלקסיי אלכסנדרוביץ נגרר מהר אחרי הענין הזה וירב להפוך בזכותו של החוק החדש, אשר ערערה עליו בעלת הבית. וורונסקי ואנה ישבו אצל השולחן הקטן כבראשונה.

— הרי זה מגיע למדרגת מגונה, — לחשה אשה אחת ותרמוז בעיניה

על וורונסקי ועל קרינינה ועל אישה.

— ומה אמרתי לך? — ענתה רעותה של אנה.

אך לא שתי הנשים האלה לבדן, כי אם כמעט כל הנאספים וגם הנסיכה מיאכקיה וביטסי בעצמה השקיפו פעמים אחדות אל השנים האלה, אשר פרשו עצמם מן הצבור שבבית הזה, כאילו היתה זאת להם למכשול. רק אלקסיי אלכסנדרוביץ לא הביט אל העבר ההוא אפילו פעם אחת ולא הפסיק את השיחה המעסקת אותו.

הנסיכה ביטסי ראתה, כי הדבר עושה רושם קשה על כל הנאספים, ותושב איש אחר תחתיה על יד אלקסיי אלכסנדרוביץ לשמוע את סברותיו, והיא נגשה אל אנה.

— אני מתפלא תמיד על שפתו הברורה ודבוריו המדויקים של בעלך, — אמרה אל אנה. — גם המושגים הדקים שבדקים מובנים לי, כשהוא מדבר אלי.

— כן הוא, כן, — אמרה אנה, בלי הבין דבר מדברי ביטסי, וצחוק שמחת אושר נגה על פניה, ותקרב אל השולחן הגדול ותחל להשתתף בשיחה הכללית.

אלקסיי אלכסנדרוביץ ישב כחצי שעה ויגש אל אשתו ושאלה, אם

נכונה היא לנסוע עמו יחדו הביתה; אך היא ענתהו, בלי הבט אליו, כי עוד תאכל שם את לחם הערב; ויתפטר ויצא לבדו.

רכבה של אנה, טטרי זקן ובריא בשר בלבוש עור גוצץ, עצר אך ביגיעה את הסוס השמאלי, אשר קפץ ויתפתל מקוצר רוח ומקור ממול המבוא החיצון. משרת עמד ופתח את דלת המרכבה. שומר הסף עמד והחזיק את דלת המבוא. אנה ארקדיבנה הסירה בידה הקטנה והמהירה את סריגת אחד משרווליה שנאחזה בקרס אדרתה ותכף ראשה ותקשב בעונג רב לדברים אשר דבר אליה וורונסקי, שיצא אתה לשלחה.

— אמנם לא אמרת מאומה; גם דרוש לא אדרוש מאומה, — אמר אליה, — אך כבר ידעת, כי לא רעות אבקש לי, כי רק דרך-אשר אחד יש לי בחיים, והוא מה שאין רצונך לשמוע... כן הוא... האהבה...

— האהבה... שנתה אחריו אנה במתינות בקול מקרב לבה, וככלותה להסיר את הסריגה, שנאחזה בקרס, הוסיפה פתאום: — מלה זאת שנואה לי, על כי גדולה הוראתה בעיני מאד, גדולה יותר הרבה ממה שאתה יכול להבין, — לדברים האלה הביטה בפניו. — להתראות!

ואחרי תתה יד לו עברהב צעדים קלים וחזקים לפני שומר הסף ותשב בתוך מרכבתה.

מבטה ונגיעת כפה היו לו כאש צרבת, וישק את כפו במקום אשר נגעה בו ויסע לביתו שמח וטוב לב מאד, בדעתו, כי בערב האחד הזה קרב אל מטרתו יותר מכל שני החדשים האחרונים.

ח

אליקסיי אלכסנדרוביץ לא מצא כל דבר פלא או כיעור בישיבה זו שישבה אשתו אצל שולחן מיוחד עם וורונסקי ושחה עמו בענין שמשך את לבם; אבל התבונן היטב, כי שאר הנאספים חשבו זאת לדבר משונה ומגונה, ועל כן נדמה גם לו, שהוא מגונה ויגמור להגיד זאת לאשתו.

בשובו הביתה עבר אל חדר עבודתו כדרכו, וישב על כסאו ויפתח את הספר, אשר קרא בעת ההיא—חבור על אודות האפיפיורים— במקום אשר הונח בו תער הגלבים לציון, ויקרא עד שעה אחת אחרי

חצי הלילה, כמעשהו בכל הלילות; רק לפרקים מחה את רום מצחו וינע ראשו וכמו נערו להסיר דבר מעליו. בשעה הנהוגה קם וילבש כמות לילה, ואנה עוד לא באה, ויקח את הספר תחת אציל ידו ויעל אל המדור העליון; אבל בלילה ההוא הגה לא בעניני משמרתו כפעם בפעם, כי אם באשתו היו כל מחשבותיו, ובאיזה מקרה לא טוב שקרה אותה. על מטתו לא עלה הפעם בזמן שכיבה שלו, אך הפשיל ידיו לאחוריו וילך הנה והנה בחדריו, כי לא יכול לשכב, עד שיעיין בדבר החדש הזה שנהיה בחייו.

כאשר גמר אליקסיי אלכסנדרוביץ בלבו, שיש לו לדבר עם אשתו, דמה שאין לו דבר קל ופשוט מזה; אבל כאשר החל לעיין בענין החדש הזה, ראה, שהוא מסובך וקשה מאד.

אליקסיי אלכסנדרוביץ לא היה קנא. ברור היה לו, שהקנאה היא עלבון לאשה ושחייב אדם להאמין באשתו. מפני מה הוא חייב להאמין בה, במה עליו לבטוח בכל לבו, כי אשתו הצעירה תאהבהו כל ימיה, לא שאל את נפשו; אך הוא לא דאג ויאמן ויאמר לנפשו, שחייב אדם להאמין. גם עתה לא חזר בו ולא חדל לחשוב, שהקנאה היא הרפה לבעליה ושראוי לאיש להאמין באשתו, אבל עם זה הרגיש, שקרה אותו מקרה משונה ומוקשה ולא ידע מה לעשות. את החיים בעצמם ראה הפעם לפניו, את האפשרות לאשתו לאהוב איש אחר זולתו, וזאת היתה חידה סתומה בעיניו, באשר היא מקורות החיים בעצמם. כל ימיו גדל ועבד בין פקידי הממשלה, בין אנשים, שעסקיהם אך עם זהרורי החיים, ובכל פעם שפגעו בו החיים בעצמם היה נוטה מהם הצדה. בלילה ההוא היה דומה לאדם שהלך במנוחה על גשר, שמצולה עמוקה תחתיו, וראה פתאום שהגשר הרוס, ותהום רבה מסביב לו. תהומות החיים בעצמם נצפנו מלפניו על כי גשר החיים המקוטעים, אשר גדל ועבד בהם, היה נטוי עליהם. עתה התעוררה בו בפעם הראשונה השאלה, אם אפשר, שתאהב אשתו איש אחר תחתיו, ויחרד לבו מאד.

בלי פשוט את בגדיו התהלך הנה והנה בפסיעותיו המדודות: מחדר האוכל, שמנורה אחת האירה בו, מעל הרצפה היפה, שהשמיעה קול הברה בלכתו, עבר אל היריעה הרכה שבחדר האורחים הכהה, שקרני

אור חוזר נראו בו רק על התמונה החדשה, תמונת בעל הבית, התלויה ממעל לדרגש, ודרך חדר עבודת אשתו, ששני נרות דלקו בו והאירו על תמונות קרוביה ורעותיה ומעשי הצעצועים שעל שולחן כתיבתה, הנודעים לו היטב מכבר, בא עד לפני דלת חדר משכבו, ומשם חזר והלך אל חדר האוכל.

בכל הליכה וחזירה, ועל פי רוב בצעדו על רצפת חדר האוכל לאור המנורה שבו, עמד מלכת ואמר לנפשו: „כן הוא, נחוץ לגמור ולשים קץ לזה, להגיד לה מה דעתי על זה ומה גמרתיו“. כאמרו זאת הסב פניו ויוסף ללכת. „אבל מה אגיד? מה גמרתיו?“ שאל את נפשו בחדר האורחים ולא מצא מענה. „ואחרי כל אלה,“ אמר בשימו את פניו אל חדר עבודתה, — מה קרה פה? מאום לא קרהו היא שחה עמו זמן רב, ומה בכך? האין דרכה של אשה כבודה לדבר עם איש כטוב בעיניה? והמקנא את אשתו הלא משפיל הוא את עצמו ואותה יחד,“ השיב אמריו לו בבואו אל חדר עבודתה; אבל סברה אחרונה זו, שקודם לזה היתה חשובה בעיניו מאד, בטלה עתה ולא הובאה בחשבון עוד. מפתח חדר משכבו נטה ויסוב עוד הפעם אל הטרקלין; אך בשובו אל חדר האורחים הכהה, דבר אליו איזה קול, כי לא אך טוב ושלום לו, כי אם כבר ראו זאת אנשים וזולתו, בודאי יש רגלים לדבר. ובחדר האוכל חזר ואמר: „כן הוא, נחוץ לגמור ולשים קץ לזה ולהגיד לה מה דעתי...“ ובחדר האורחים חזר ושאל את נפשו לפני צאתו משם: מה עליו לגמור? ואחרי כן שאל: מה קרה? על שאלה זאת השיב, שקרא קרה מאומה, ונזכר הלכה, שהקנאה עלבון לאשה; אבל עוד הפעם הוברר לו שם, שבודאי קרהו דבר. הרהורי לבו חזרו חלילה, כמו שהיה גופו הולך וחוזר, וכל חדש לא נגלה לו. כאשר התבונן בזה, מחה את מצחו וישב בחדר עבודתה.

שם הביט אל שולחנה ואל המחק של מלחית המונח עליו ממעל עם הפתקה שלא נגמרה כתיבתה, ומהלך רעיוניו שונה פתאום. ברגע ההוא החל לעיין בה ובמחשבותיה וברגשותיה. בפעם הראשונה שם לבו אל חייה כשהיא לעצמה, אל רעיוני לבה, אל מאוייה, והרעיון, שאפשר וראוי שיהיו לה חיים מיוחדים לעצמה, היה נורא מאד בעיניו, ויסירהו מלבו מהר. זאת היתה המצולה העמוקה, אשר חרד להביט אליה. להסתכל

במחשבותיה וברגשותיה של נפש אחרת לא נסה אליקסיי אלכסנדרוביץ מימיו. הסתכלות כזאת היתה הזיה מסוכנת בעיניו.

„ונורא מכל,—אמר בלבו,—מה שקפץ עלי הרוגו המשונה הזה בעת הזאת, בימים שמלאכתי עומדת להגמר (הוא כוון בזה להצעת חק שהכין בימים ההם), ועלי לעבוד במנוחה שלמה ובכל כחות נפשי. אבל מה אעשה? ואני אינני מן האנשים, אשר, בבוא עליהם דאגה ופחד רעה, לא ימצאו עוז בנפשם לראות את אשר לפניהם בעינים פקוחות.

— עלי לעיין, לגמור ולהסיר מלבי,—הוציא בשפתיו בקול.

„השאלות על אודות רגשותיה, על מה שהיה ושיכול להיות בקרבה לא ענין לי הן, כי אם ליצר לבה, וממקצוע הדת הן,—אמר בלבו וירוח לו, במצאו את מחלקת החוקים, שדין כזה נחתך על פיהם.

„ובכן,—אמר אליקסיי אלכסנדרוביץ אל לבו—השאלות על דבר רגשותיה ושאר הדברים ממין זה הן ענין אך ליצר לבה בלבד, ואני אין חפץ לי לנגוע בהן. אבל חובתי ברורה לי אני ראש הבית, עלי להורות את הדרך אשר תלך בה, ואחראי אני במקצת על מעשיה, עלי להראותה את הסכנה שאני רואה, להזהיר וגם לכפות... עלי להגיד לה.”

ובלבו הוכן ונסדר היטב כל מה שהיה עתיד להגיד לאשתו בלילה ההוא. כשעיין בדברים אשר עליו לדבר, הצטער, על כי הוא אנוס לבלות זמן ולהשתמש בכח הגיונו לצרכי הבית ובצנעה כזאת, אך אף על פי כן יצר לו את תכנית הנאום, שהיה נכון לנאום באזניה, לחלקיו בכל סדרו, כהרצאה מוגשת לפני בעלי שלטון. „עלי לאמור ולהגיד את הדברים האלה: ראשונה, בירור ענין דעת הצבור והנמוסיות; השנית, בירור ענין הנשואים על פי הדת; השלישית, אם יהי צורך בדבר, אזהרה מפני הרעה היכולה לבוא על בנו; הרביעית, אזהרה מפני הרעה היכולה לבוא עליה.” אליקסיי אלכסנדרוביץ שם את אצבעות ידיו אלה באלה וימשכן, וכפיו מכוונות למטה, ואצבעותיו השמיעו קול חריקה.

תנועה מגונה זאת, שהורגל בה,—הרכבת הידים וחריקת האצבעות—הרגיעה אותו בכל עת והשיבה לו את השלטון ברוחו, שהיה נחוץ לו בשעה ההיא. מאצל הדלת החיצונה נשמע קול מרכבה נגשת. אליקסיי אלכסנדרוביץ התיצב באמצע הטרקלין.

קול צעדי אשה נשמע מעל המעלות. אליקסיי אלכסנדרוביץ עמד
נכון לנאום את נאומו וילחץ את אצבעותיו הנתונות אלה באלה ויחכה
לחריקה קטנה אחת ובאמת חרקה אחת מהן.
על פי קול הצעדים הקלים הכיר, כי היא הולכת וקרבה אליו, ויראה
באה בו מפני דברי הריב הנכונים לו, אף על פי שנאומו המוכן היה
כלבבו.

ט.

אנה נכנסה בראש כפוף, וידיה שחקו בציציות רדיד-החורף שלה.
פניה נהרו והבריקו, אך לא בברק שמחה, כי אם בברק בערה באישון
לילה ואפלה. כראותה את אישה, הרימה את ראשה ותצחק צחוק קל,
כנעורה משנתה.

— לא על מטתך אתה? זה פלא!— אמרה אליו ותסר מהר את רדידה
ותלך בחפזה אל חדר הלבישה.— עת לשכב, אליקסיי אלכסנדרוביץ,—
אמרה מאחרי הדלת.

— אנה, יש לי לדבר עמך.

— עמי?— אמרה בתמהון ותשב משם ותבט אליו.— ומה זאת? במה?
— שאלה ותשב.— הבה נדברה נא, אם יש צורך בדבר. אבל נבחר לי
לישון.

אנה דברה ככל אשר עלה על לשונה, ובשמעה באזניה את אמרי
פיה, התפלאה בעצמה על כשרונה לדבר שקר. מה פשוטים וטבעיים היו
דבריה ומה נקל היה להאמין לה, כי עיפה נפשה מבלי שנהא היא הרגישה
שהיא כמלובשת שריון שקר, אשר לא יראה בערו מאומה; וכמו כח נעלם
עמד לימינה ויתמכה.

— אנה, עלי להזהירך,— אמר אישה אליה.

— להזהירני? מפני מה?

בפנים פשוטים וצוהלים שאלה זאת, ומי שלא ידע את דרכיה כמו
שידע אותם אישה, לא היה יכול למצוא כל שמץ התכחשות לא בקולה
ולא באמריה. אבל הוא ידע את כל דרכיה, הוא ידע, כי בכל פעם

שאחר לשכב אך חמשה רגעים, התבוננה ושאלה אותו מה זה ועל מה, וכי מנהגה היה להודיע לו בלי אחור כל דבר שמחה או עצב שבא עליה, ועל כן לא יוכל לחשוב למקרה קל-ערך מה שמאנה להתבונן אל מצבו בפעם הזאת ולא רצתה להגיד לו דבר על אודותיה. הוא ראה, כי מעמקי לבה, שהיו גלויים לפניו עד כה, סגורים ומסוגרים עתה. ולא זאת בלבד, אלא שהכיר בקול דבריה, שאינה מתבוששת בזה וכמו בפירוש היא אומרת לו: כן הוא, סגור לבי, כך יפה לי, ולא יפתח עוד. עתה היה דמיונו כאדם שבא לביתו מן מעשהו ומצא אותו נעול. „אבל אפשר, שעוד ימצא המפתח“, אמר אליקסיי אלכסנדרוביץ בלבו.

— אני חפץ להזהירך, — אמר בקול שפל, — כי מחסרון זהירות ומקלות דעת תוכלי לתת פתחון פה לדבר תועה עליך. שיחתך הארוכה, בשבתך היום עם הגרף וורונסקי (הוא בטא שם זה בהברה ברורה ובמתינות של מנוחה) משכה את עיני הבריות עליך.

בדברו הביט אל עיניה הצוחקות, אשר נעשו עתה סתומות ונוראות לפניו, וירגש, כי דבריו בטלים ומבוטלים ולא יועילו מאומה.

— זה דרכך תמיד, — השיבה לו אנה וכאילו לא הבינה את כוונתו כלל ומכל מה שדבר באזניה נכנסו אל לבה רק דבריו האחרונים. — פעם קשה עליך עצבותי ופעם קשה עליך עליצותי. לא הרגשת עצבות. היש בזה עלבון לך?

אליקסיי אלכסנדרוביץ נודעזע ויכף ידיו כדי להביאן לידי חריקה.

— חדל נא, אל נא תחרוק, זאת לא אהבתי, — אמרה אנה.

— אנה, האת היא המדברת אלי? — אמר אליקסיי אלכסנדרוביץ בלחש.

ויתאפק ויעצור בתנועת ידיו.

— אבל מה זאת? — אמרה אנה בתמהון יוצא מן הלב ומעורר

צחוק. — מה אתה מבקש ממני?

אליקסיי אלכסנדרוביץ החריש מעט וימח בידו את מצחו ואת

עיניו. עתה ראה, כי תחת המעשה אשר אמר לעשות, תחת אשר חשב

להזהיר את אשתו משגיאות מביאות לידי הוצאת שם רע, דאג מאד, נגד

רצונו, למה שנוגע ביצר לבה ונלחם עם איזו חומה דמיונית.

— זה הדבר, אשר אני רוצה לאמור, — הוסיף בלשון קרה ובמנוחה,

—ומבקש אני מאתך, כי תשמעי את דברי. את הקנאה אני חושב, כמו שידעת מכבר, לרגש שיש בו עלבון והשפלת כבוד, ולעולם לא ארשה לנפשי להתנהג על פי הרגש הזה; אבל יש חוקי נמוס ידועים, אשר לא ינקה כל המזלזל בהם. והיום הזה ראיתי לא בעיני, אך על פי הרושם, אשר נעשה על כל הנאספים, נראה, שכולם התבוננו, שלא נוהרת כל צרכך בחוקים האלה.

— אינני מבינה מאומה, — ענתה אנה ותנע בכתפיה, ובלבה אמרה: הוא בעצמו איננו מקפיד, אך הבריות התבוננו, ועל זה הוא מצטער — חולה אתה אליקסיי אלכסנדרוביץ, — וסיפה אנה ותקם ללכת דרך הפתח, אבל הוא קדם פניה ויצעד ראשונה, וכמו אמר לעצרה מלכת.

פניו היו כעורים וקודרים במדה שלא ראתה אותם אנה עד היום ההוא. אנה עמדה מלכת ותט ראשה לאחוריה ותסב פניה הצדה, ובידים מהירות החלה להוציא את הפריפות שבשערה.

— הנני לשמוע מה שתדבר עוד, — אמרה במנוחה ובלצון — גם בתאות נפש אשמע, כי רוצה אני לדעת מה זאת.

ובדברה התפלאה בעצמה על הקול המתוק והטבעי והבטוח שדברה בו ועל המלים הנאוות שהשתמשה בהן.

— להכנס בפרטי רגשותיך אין לי רשות, ובכלל אני חושב זאת לדבר אשר לא יועיל וגם יזיק, — פתח אליקסיי אלכסנדרוביץ — כשאנו מעמיקים לחתור בקרב לבנו, אנו מעלים לעתים קרובות דברים, שאילו לא חתרנו אחריהם, היו מונחים שם, בלי הודע לנו לעולם. רגשותיך לך לבדך הם; אבל חובתי לך ולי ולאלהים היא להורותך את חובותיך. חיינו נקשרו לא בידי בני אדם, כי אם בידי אלהים. הקשר הזה לא ינתק אלא על ידי הטאה, והטאה ממין זה גוררת עונש תמיד.

— אינני מבינה מאומה. אהה אלי, ומה מאד תתקפני שנה היום! — אמרה ותעבר ידיה בשערה במהירות להוציא את הפריפות שנשאר שם. — אנה, בשם אלהים, אל נא תדברי כן, — אמר אליה בלשון וכה. — אפשר שאני טועה, אבל האמיני נא, שאני מדבר לא אך בעדי, כי אם גם בעדך. בעלך אני ואהבתי אותך.

רגע קטן אחד נפלו פניה וכבה זיק הלעג שנראה במבט עיניה;

אך מלת „אהבתי“ הקניטה אותה שנית, כי אמרה אל לבה: „הוא אוהב? האם יכול הוא לאהוב? אילו לא שמע, שיש אהבה בעולם, לא היה מוציא מלה זו מפיו גם פעם אחת. הוא איננו יודע, מה היא אהבה.“

— אליקסיי אלכסנדרוביץ, הן לא אבין באמת, — אמרה אנה, — ברר דברך, מה ראית... —

— הניחי לי, תני לי לכלות את דברי. הנה אהבתי אותך. אך לא בי אני מדבר; העיקר בענין הזה הם בננו ואת בעצמך. אני חוזר ואומר, כי אפשר מאד, שדברי יהיו בעיניך עלילות שוא וחסרות טעם; אפשר שיסודם אך טעות היא בידי. אם כן הוא, אני מבקש סליחה מאתך. אבל אם מרגשת את בעצמך, שיש להם יסודות, אם גם קטנים שבקטנים, אני מבקש מאתך לעיין בדבר ולהגיד לי, אם יש בלבך מה להגיד... —

אליקסיי אלכסנדרוביץ לא התבונן בעצמו, כי לא מה שהיה נכון לדבר דבר באזניה.

— אין לי מה לאמור לך. גם באמת... אמרה פתאום וביגיעה עצרה מצחוק פיה — עת לישון.

אליקסיי אלכסנדרוביץ נאנח ובלל דבר דבר הלך לו אל חדר המשכב.

כשנכנסה אנה לחדר משכבם, כבר שכב על מטתו. שפתיו היו אטומות, וזעף נראה עליהן, ועיניו הביטו לא אליה. אנה עלתה על מטתה ובכל רגע חשבה, כי עוד מעט ישוב וידבר אליה. היא יראה פן ידבר, וגם רצתה שיזכר אליה עוד. אך הוא החריש. זמן רב חכתה לו בלי נוע, עד ששכחה אותו. באיש אחר היו מחשבותיה, האיש ההוא עמד נגד עיניה, ולמראהו הרגישה, כי לבה נמלא סער ושמחה של עבירה. פתאום שמעה שריקת-נחירים, שריקה מדודה ומתונה. ברגע הראשון כמו נבהל אליקסיי אלכסנדרוביץ משריקתו ויחדל; אבל אחרי שתי נשימות נתחדשה השריקה המתונה ההיא.

— השעה מאוחרת, מאוחרת, — לחשה בבדיחה. זמן רב שכבה בעינים פקוחות, ונדמה לה, שהיא רואה בעצמה את ברק עיניה באפלה.

י.

מן העת ההיא באו חיים חדשים לאליקסיי אלכסנדרוביץ ולאשתו: אמנם לא קרה כל מקרה מיוחד בביתם. אנה יצאה כדרכה אל בתי בני חבורתה, ביחוד הרבתה לבוא לבית ביטסי, ובכל מקום מצאה את וורונסקי. אליקסיי אלכסנדרוביץ ראה זאת ולא יכול לעשות מאומה. על כל נסיונותיו שנסה לדבר עמה ולהביאה לידי בירור דברים ענתה אותו בצחוק תמהון אשר היה כחומה נשגבה בינה ובינו. למראה עין לא נשתנה דבר, אך בהתייחסותם זה אל זה נהיה שנוי גמור. אליקסיי אלכסנדרוביץ, שהיה גבור מלחמה בפעולתו המדינית, הרגיש בעצמו שהוא גבר אין איל בדבר הזה. כשור מובל לטבח עמד נכין בראש כפוף למכת הגרון, אשר הונף עליו, והוא הכיר וידע זאת. בכל פעם אשר החל להגות בזה, הבין, שיש לו לנסות עוד, שבלשון רכה, בדרכי חבה ובדברים יוצאים מן הלב עוד יש תקוה להצילה, להזקיקה לשים לבבה על דרכיה, ובכל יום הכין את נפשו לדבר אליה. אבל בכל פעם אשר פתח שפתיו אתה, הרגיש, כי רוח הרע והשקר, אשר משל בה, שורה גם עליו, והוא מדבר אליה לא מה שרצה ולא בסגנון שרצה בו; מהתלות דבר עמה, כמלגלג במי שיאמר כדברים האלה, ובסגנון הזה לא יכול לאמור מה שהיה ראוי לאמור לה.

יא.

התשווקה, אשר כשנה תמימה היתה אחת לוורונסקי תחת כל תשוקותיו הקודמות, ולאנה היתה משאת-שוא, חלום נורא אבל נעים בלי גבול, — התשווקה ההיא יצאה מכלל מחשבה לכלל מעשה. בפנים לבנים

עמד וורונסקי לפני אנה, ולחיו התחתונה רעדה, ויתחנן לה להרגע בבלי דעת בעצמו על דבר מה ובמה עליה להרגע.

— אנה! אנה!— אמר בקול רועד, —אנה, בשם אלהים...

אך כאשר הרים קולו, כן הורידה את ראשה, אשר לפניו לבש גאות וגיל, ועתה עטה בוש וכלמה, וכולה שחה וחשבה לנפול מעל הדרגש ארצה לרגליו, ואילו לא החזיק בה, היתה נופלת באמת על היריעה שעל הרצפה.

— אליו! סלח נא לי! — אמרה בקול ילל ותלחץ את ידי אל לבה.

פשעה וחטאתה כבדו על פי רגשותיה כל כך, שהוכרחה להתרפס ולבקש מחילה; אך איש בלעדיו לא היה לה בארץ, ועל כן פנתה אך אליו גם בבקשת מחילתה. בהביטה אליו הרגישה את חרפתה ולא יכלה להוציא מפיה דבר. והוא הרגיש מה שמרגיש בודאי רוצח נפש אדם בראותו את גוית האיש הנרצח. הגויה ההיא, שנטלה נשמתה על ידי וורונסקי, היתה אהבתם, או תקופתם הראשונה של אהבה זו. איזה יסוד איום ונתעב היה בזכרונות על אודות הדבר אשר ניתן בעדו מחיר נורא כזה, רגשי קלון וחרפה. חרפת מערומיה הרוחניים דכאה את נפשה, והרגש הזה דבק גם בו. אבל אנוס הוא הרוצח, בכל חרדתו הגדולה מפני גוית הנרצח, לנחח אותה לעצמיה ולהצפינה, יש לו לאכול את השלל אשר מצא בחמס כפיו.

הרוצח מתנפל על הגויה בחמה וכמו בתאות נפש הוא סוחב אותה ומנתחה. וכן המטיר וורונסקי מנשיקות פיו על פניה ועל כתפיה. היא החזיקה בידו ולא זזה ממקומה. «כן הוא, הנשיקות האלה הן הדבר שנקנה במחיר החרפה הזאת, וגם היד הזאת, אשר לי תהיה לעולם, — יד שותפי לדבר העבירה». אף היא הרימה את ידו ותשקה. הוא כרע על ברכיו ויתאמץ לראות את פניה, אך היא הסתירה פניה ולא דברה דבר. לאחרונה קמה כמושללת ברוחה ביגיעה רבה ותהדפחו. פניה היו יפים כבכל עת, אבל כרב יפים כן גדלה התוגה שנראתה עליהם.

— הכל היה לאין, — אמרה אליו — אן לי עוד מאום וזולתך. זכור

תזכור זאת!

— אי אפשר לי שלא אזכור את הדבר שהוא כל היי. בגלל רגע האושר הזה...

— איזה אושר!—אמרה בגועל נפש ובפחד גדול, אשר דבק גם בו שלא ברצונו.—בשם אלהים: אל תזכר זאת עוד, גם לא במלה אחת. אנה קמה במהירות ותט מפניו.

— גם לא במלה אחת, — חזרה ואמרה לו, ובפנים מביעים יאוש קר, אשר היה תמוה בעיניו, התפטרה ממנו. לבה ידע, כי לא יכלה ברגע ההוא להביע במלים את רגש הבושה והשמחה והחרדה לפני כניסתה זו שנכנסה לחיים חדשים, ולחלל את הרגש הזה במלים שאינן מדויקות לא ישר בעיניה. אבל גם אחרי כן, גם ביום השני, גם ביום השלישי, לא רק לא מצאה מלים להביע בהן את הרגשות המורכבים שהיו בה, כי אם גם רעיונות לא מצאה די ברר בהם לעצמה את אשר בלבבה.

„לא,—אמרה בלבה,—עתה אינני יכולה להרהר בזה; אחרי כן, כאשר תנוח דעתי מעט.“ אבל למנוחה כזאת לא הגיעה לעולם; בכל פעם אשר החלה להרהר במה שעשתה ובמה שעתידי לבוא עליה ובמה שראוי לה לעשות, באו בה יראה ורעד, ותדחה את הרעיונות האלה לאמור: — אחרי כן, אחרי כן, כאשר תנוח דעתי.

אבל בשנתה, כאשר לא יכלה לשלוט ברעיוניה, נראה מצבה לפניה בכל ניוולו. חלום אחד חלמה כמעט בכל לילה. בחלומה ראתה, והנה שניהם בעלים לה ושניהם מרבים להתנהג עמה בחבה, אליקסיי אלכסנדרוביץ בכה ונשק את ידיה ואמר: מה טוב עתה! וגם אליקסיי וורונסקי היה באותו מעמד וגם הוא היה בעלה. ובכל פעם התפלאה, על כי לפניו דמו, שזה אי אפשר, אף הסבירה להם, כי זה פשוט יותר וכי עתה שניהם שמחים בחלקם ומאושרים. אבל החלום הזה היה מועקה לה, ומדי פעם בפעם נעורה בבהלה גדולה.

יב.

עוד בימים הראשונים אחרי שובו ממוסקבה היה לוין משיב אמריו לו, בכל פעם אשר נודעו אבריו ונתאדמו פניו לזכר כלמתו, אשר

הכלימה אותו קיטי במאונה: „הלא ככה התאדמתי ונודעועותי, כשרשמר לי „אחד“ לפיזיקה והשאיירוני עוד לשנה אחת במחלקת-השעורים השניה; וכן הייתי אובד לנצח בעיני, כאשר קלקלתי את העסק שקבלתי עלי בעד אחותי. ועתה?—עתה, כשעברו שנים אחרי המעשים ההם אני זוכר ותמה, כי יכלו להעציב נפשי בעת ההיא. כן תהיה גם אחרית צרתי זאת. ימים יעברו ותגבר דעתי“.

אבל שלשה חדשים עברו, ודעתו לא נתקררה, והזכר הזה היה מכאוב לנפשו כבימים הראשונים. הוא לא יכול השקט, על כי אחרי אשר נכסף ימים רבים לחיי בעל אשה ובנים וידע בבירור, כי עת לו להכנס לחיים כאלה, עוד לא היה נשוא וגם הורחק מנשואים יותר מכלל העתים שעברו עליו. בלבב דוי הרגיש בעצמו, מה שהרגישו כל מיודעיו, כי לא טוב לאדם בשנותיו להיות לבדו. לענין זה זכר, כי לפני צאתו למוסקבה אמר פעם אחת אל ניקולי צידו, אכר קצר שכל, שהיה לוויין אוהב לשיח אתו: „הידעת, ניקולי, רוצה אני לקחת לי אשה“, וניקולי השיב לו במהירות, כדבר שאי אפשר להטיל כל ספק בו: „עת לך, קונסטנטין ניקוליוביץ, מכבר“. אבל עתה רחקו הנשואים ממנו יותר מכלל עת. המקום המוכן בלבו לאשת נעורים לא היה פנוי, ובחפצו לשים במקום הזה דמות אחת העלמות האחרות הידועות לו, הרגיש, כי זה לא היה אפשר כלל. מלבד זאת דאב לבו מחרפה לזכר המאון ההוא ופרטיו. לזכר המעשה הזה ולזכרונות אחרים כאלה כסתה פניו בושה וכל עצמותיו רחפו, אף על פי שהיה אומר תמיד לנפשו, שאינו מוצא כל אשם בעצמו. בדברי ימיו היו גם מעשים לא טובים, אשר ידע בהם, כי לא טובים הם, כמו שיש מעשים כאלה בחיי כל אדם. וראוי היה לו להתחרט ולהצטער עליהם; אך זכר המעשים הרעים ההם הדאיב את נפשו במדה פחותה הרבה מהזכרונות קלי הערך האלה אשר נעלב בהם. הפצעים האלה לא הוגלדו עוד, ובתוכם היו מאונה של קיטי ומצבו המגוחך בעיני הבריות בערב ההוא. אבל הזמן והעבודה עשו את שלהם. הזכרונות הקשים הלכו הלוך והתכסה במקרים החשובים שבחיי הכפר שלו. משבוע לשבוע המעיט לזכור את קיטי. בקוצר רוח חכה לשמועה, שנישאה לאיש או שהיא עתידה להנשא בעוד ימים אחדים,

ויקו, כי שמועה כזאת תרפאהו רפואה שלמה כעקירת שן רועה. בין כה באו ימי האביב, ובשנה ההיא באו בלי הקדמות ארוכות ותקוות נכזבות, כי היה אז אביב יפה ונהדר שמעטים כמוהו, אחד מאותם שצמח האדמה וחית השדה והאדם שמחים עליהם יחד. האביב היפה ההוא העיר את לוויין ויחזק את ידיו במחשבתו אשר חשב להסיר מלבו את כל זכרונות הימים שעברו עליו ולתקן את חיי בדידותו בסדר נכון ובחופש גמור. אמנם רבות מן המחשבות שהיו בלבו בשובו אל הכפר לא נמלאו על ידו, אבל ממחשבתו העיקרית להתנהג בטהרה לא נטה וישמר מכל דבר רע, ולא בא עוד לידי החרפה, אשר נשא בלבו בכל פעם אחרי דבר עבירה, ועיניו יכלו להישיר נגדו בפני כל אדם. עוד בחודש פברואר בא אליו מכתב ממריה ניקולובנה, ובו נאמר, כי מחלת ניקולי הולכת וקשה וכי הוא ממאן להתרפא, ובגלל זה נסע קונסטנטין לוויין למוסקבה אל אחיו וגם עלתה בידו להטות את לבבו להועץ את רופא ולנסוע אל מחוץ לארץ אל מי מעינות. חפצו זה צלח בידו מאד, כי גם כסף הלוח את אחיו, ואחיו לא רגז, על כן שמח במעשיו אלה. מלבד הנהגת האחוזה הדורשת שקידה מיוחדת בימי האביב, ומלבד הקריאה בספרים, החל לוויין בחורף ההוא לכתוב חביר על אודות עסקי הכפרים, וביסודו של החבור היה הרעיון, שאפיו של הפועל הוא אחד מתנאי מהלך העבודה, ושמן הדין הוא שיהיו החוקרים מחשבים את פרי העבודה לא על פי טיב האדמה והאקלים לבדם, כי אם על פי טיב האדמה והאקלים ואפיו הידוע והמוגבל של הפועל העובד. ככה היו חיי מלאים ענין גם בשבתו בדד או רק בגלל שבתו בדד; רק לפעמים התאוה להודיע את הרוריו המדעיים לאיש אחר חוץ מאגפיה מיכאילובנה, אשר דן לעתים גם לפניה בעניני פיזיקה ותורת עסקי הכפרים וביחוד בעניני פילוסופיה; את הפילוסופיה אהבה מאגפיה מיכאילובנה מאד.

ימים רבו חכו לאביב ולא נראה. בשבועות האחרונים לימי הצומות היה האויר צח וקר. יומם נמס השלג לנוגה אור השמש, ובלילה הגיע הקור עד שבע מעלות; קליפת הקרח שעל השלג היתה חזקה כל כך, שנסעו עליה בעגלות אל כל עבר בלי שית לב למסלה. בפסחא היה עוד השלג על הארץ. אך ביום השני לשבוע שהפסחא בו נשבו פתאום רוחות

חמים, והשמים התקדרו, ומטר סוחף חם נתך שלשה ימים ושלשה לילות. ביום החמישי לשבוע ההוא שתק הרוח, וערפל רחף באויר, ומראה הערפל מראה אפר, וכמו בא לכסות את סודות השנויים הנעשים בטבע. בתוך הקדרות זרמו מים ממעל, רגבי קרח התפוצצו וישוטו, הנחלים נרפשו ובקצף על פניהם החישו מהלכם, ובערב שלפני היום הראשון נמוג הערפל, העבים התפרדו ויהיו לקרעים מפוזרים, ויטהרו פני השמים, והאביב הופיע בכל עוזו. בבוקר יצא השמש הבהיר ויאכל מהר את צפוי הקרח הדק, שנקרם על מקוי המים. וכל האויר החם רעד בשפעת האדים הדקים, שעלו מן האדמה השבה לתחיה. מעטה ירק לבשו שרידי העשב הישן ועלי הדשא החדש, שהציצו מן האדמה בדמות גבעולים דקים כמחטים. כפתורי העצים והשיחים עשתו, והדבורים המוצאות לחפשי זמזמו על הענפים המצופים זהב אור שמש. חוגות שאינן נראות צפצפו על כרי הדשא הרך ועל שדות הקש המכוסים עוד בקרומי קרח. הקיביות (* השמיצו קול יבובן על העמקים, שלא נבלעו עוד מי הרפש שנקוו בהם, ועל הגבאים והבצות המלאים על כל גדותיהם, ועגורים ואוזים הצהילו קול קרקורם ויגביהו עוף בשמחה ובחפזה. על נאות הדשא געו בקר וצאן, שהחליפו את שערם ורק קרחת מפוזרות נשארו עוד עליהם; כבשים רכים רקדו ברגליהם העקומות מסביב לאמותיהן הגועות, שצמרן הולך וחסר; ילדים קלים ברגליהם רצו במסלות החרבות, שעקבות רגלים יחפות נחרתו עליהן; על שפת הברכה פטטו בצהלה נשים שורות ומלבנות בד, ומן החצרות נשמעו מהלומות קרדומי האכרים, המתקנים את מחרשותיהם ואת משדודותיהם. האביב בא ככל משפטו וחוקתו.

יג.

לויין נעל נעלות גדולות וילבש בפעם הראשונה באביב ההוא אדרת צמר תחת אדרת שער, וילך לראות את אחוזתו, ויעבור דרך פלגי מים נוצצים בחזקה לאור החמה, ורגליו דרכו פעם על קרום קרח ופעם ברפש וטיט.

(* Чибисъ ונקרא כן בגלל קרקורו.

האביב הוא עת מחשבות רבות לבעל אחוזה. כשם שהעץ הפורח באביב אינו יודע עד כמה יגדלו בדיו ולאיזה עבר ישולחו פארותיו העצורים בכפתוריו הממולאים, כך לא ידע לוויין היטב בצאתו מביתו באיזו מהעסקים האהובים לו יתחיל מיד, אבל הרגיש, שהוא מלא מחשבות גדולות וטובות. בראשונה הלך אל מקנהו. הפרות הוצאו אל הגדרה שאינה מקורה, ובזיו שערן החדש והחלק התחממו בקרני השמש ותגענה בתאותן לצאת למרחב אל השדה. לוויין התבונן בנחת רוח אל פרותיו, אשר היו כולן ידועות לו בפרטות בכל סימניהן המובהקים, ויצו לנהגן אל השדה ולהביא תחתיהן את העגלים אל הגדרה. הרועה שמח וירץ להכון לדרכו זה. הנשים המפקחות על המקנה הזדיינו בזמורות ארוכות, ובשמלות מופשלות למעלה רצו וטפחו ברפש ברגליהן היחפות והלבנות, שעוד לא שזפתן השמש, אחרי העגלים אשר השתוללו משמחתן ששמחו על האביב, ותנהגנה אותם אל החצר.

לוויין היה שבע נחת למראה הולדות שבשנה היא—העגלים הצעירים דמו בגדלם לפרות אכרים, ובתה של הפרה המשובחת פכה, שהיתה אז בת שלשה חדשים, דמתה לפרה בת שנה—ויצו להוציא להם אבוט ולהמציא להם חשש בשבכות. אבל כל השבכות שנעשו לגדרה בימי הבציר נשברו בחורף, מאשר אין משתמשים בגדרה בימי החורף. לוויין שלח לקרוא לנגר, אשר קבל עליו לתקן מכונת-דישה, אבל הנגר עסק ביום ההוא בתקן המשדדות, שהיה חייב לגמרן עוד לשבעת ימי החמאה. ויחר ללוויין מאד על זה, כי זה שנים רבות נלחם בכל כחו עם פריעת-סדרים זו בעסקי האחוזה, ולא עלתה בידו לבטלה. השבכות ההן, שאין צורך בהן בחורף, הובאו, כפי שנודע לו, אל אורות הפועלים, ושם נשברו, על כי לא היו חזקות מבתחלה, כי נעשו בעד עגלים. מלבד זאת נגלה לו בזה, כי המשדדות ושאר כלי עבודת האדמה, אשר צוה לבדקם ולתקנם עוד בחורף וגם שכר לצורך זה שלשה נגרים, עוד לא נתקנו, וגם הפעם הוצרכו לתקן את המשדדות, כשהגיעה העת לשדר. לוויין שלח לקרוא לפקידו, ובאותה שעה הלך גם בעצמו לבקשו. הפקיד בא מן הגורן, ופניו נהרו, כי כל אשר בארץ עטה מעטה אורה ביום ההוא, ואדרת עור כבשים קצרה עליו, ובלכתו מלל קש בידי.

- מפני מה אין הנגר עוסק בתקון מכונת-הדישה?
— כבר אמרתי להודיע זאת עוד אתמול: יש לתקן את המשדדות-
הלא באו ימי החריש.
— ולמה לא עשו זאת בחורף?
— ומה הפך לך עתה בנגר?
— אי שבכות גדרת העגלים?
— כבר צויתי להביאן אל מקומן. מה נעשה לעם הזה?—אמר
הפקיד וינופף ידו, כאדם שיגע לריק ואבדה עצה ממנו.
— לא לעם הזה, כי אם לפקיד הזה!—אמר לוויין בועם—אמר נא,
על מה הפקדתי אותך?—נתן עליו בקולו. אך בזכרו, כי בזה לא יועיל
עוד, עצר ברוחו ויאנח בלי כלות את דבריו, ואחרי שתיקה קצרה
שאל:—הנוכל לזרוע?—
— מאחרי ט. נוכל לזרוע מחר או ביום השלישי.
— ואַסְפֶּסֶת (*)?
— שלחתי את ווסילי ואת מישקה, והם זורעים. אך אינני יודע,
איך יעברו דרך הבוץ הרב.
— לכמה דיסיאטינות?
— לשש.
— ולמה לא לכל הדיסיאטינות?
על כי זרעו אַסְפֶּסֶת אך בשש דיסיאטינות ולא בעשרים הצטער
עוד יותר. האַסְפֶּסֶת נעשה יפה רק בזמן שמקדימים לזרעה כפי האפשר—
זאת ידע לוויין גם על פי ספרים גם על פי הנסיון, ומעולם לא זכה
שיעשה כן באחוזתו.
— אנשים אין לנו. מה נעשה לעם הזה? שלשה מהם לא באו-
הנה גם סימון...
— היה לך לקחת מהפועלים העובדים בתבן.
— כבר לקחתי אחדים מהם.
— ואיה כל שאר הפועלים?

— חמשה מהם מכינים זבל, ארבעה זורים את שבולת השועל.
יש לדאוג שמא תתקלקל.

לווין ידע היטב, כי „שמא תתקלקל“ פירושו: כבר נתקלקלה שבולת השועל האנגלית הטובה הקנויה לזריעה, — כי עוד הפעם לא עשו כאשר צוה.

— הלא עוד בימי הצומח אמרתי לכם, בוערים!... קרא בקול זעמו.

— אל תדאג, הכל יעשה בעתו.

לווין הניף ידו בזעם וילך אל המגורות לראות את שבולת-השועל וישב אל האורה. שבולת השועל עוד לא נשחתה. אך הפועלים זרו אותה במזרות, תחת אשר יכלו לשלשלה אל המגורה התחתונה; ולווין צוה לעשות כן ולקח שני פועלים משם וישלחם לזרוע אספסת, ואז שב אפו מפקידו. גם לא היה אפשר לכעוס ביום יפה כזה.

— איגנט! — קרא אל הרכב, אשר רחץ את המרכבה אצל הבאר בזרועות חשופות, — חבוש נא לי...

— איזה סוס תצוה לחבוש?

— את קולפיק.

— שומע אני.

בשעה שחבשו את הסוס קרא לווין אליו שנית את פקידו, אשר השתדל להיות קרוב אליו, ויחל לדבר אל הפקיד, בחפצו להשלים עמו, על אודות עבודותיהם לימי האביב הזה והמחשבות אשר הוא חושב בעניני האחוזה.

יש להקדים בהובלת הזבל, למען תגמר לפני קציר החציר, גם אם יקדם החציר הזה לבוא בשנה הזאת. את האדמה הרחוקה יש לחרוש בלי הפסק, למען תהי שדה בור עוד ימים מעטים. את החציר יש לאסוף על ידי הפועלים הקבועים ולא על ידי נשכרים לפי שעה.

הפקיד הטח אוניו ונראה שהשתדל ויגע להביע הסכמה למועצות אדוניו; אבל בכל זאת נראו על פניו אותות העצבת והיאוש, אשר הרגיוזו את לווין בכל פעם. פני הפקיד דברו אליו תמיד במקרה כזה: „כל זה טוב, אבל עצת ה' היא תקום.“

סגנון זה היה מרגיז את לוויין עד מאד. אבל הסגנון הזה היה הצד השווה שבכל הפקידים שהיו לו. כולם התיחסו במדה אחת אל כל מחשבה חדשה שלו, ועל כן לא רגזו עוד על פקידו בגלל זה, אבל הצטער והתעורר עוד יותר למלחמה עם אותו הכח העז אשר קרא לו: „כמו שירצה השם“ ואשר הושם בכל דבר למפגע ולמעצור לו.

— אם אך נספיק, קונסטנטין דמיטריביץ, — אמר הפקיד.

— ומפני מה לא נספיק?

— עוד פועלים עלינו לשכור, לכל הפחות עוד חמשה עשר איש. הנה אין פועלים באים. היום באו אחדים, והם דורשים שבעים רובל לאיש לימי הקיץ.

לוויין שתק. עוד הפעם התיצב הכח ההוא לקראתו. כבר ידע, כי בכך יגיעם לא יכלו לשכור יותר מארבעים, משלשים ושבעה, משלשים ושמונה פועלים במחיר הנהוג; ארבעים איש נשכרו, ויותר אין למצוא. בכל זאת לא יכול לפטור עצמו מן המלחמה.

— שלח לסורי, לציפירובקה, אם לא יבואו להשכר. יש לבקש.

— שלח אשלה, — אמר ווסילי פיאודורוביץ בפנים עצובים. — גם הסוסים אינם מלאי כח כראוי.

— אם כן נקנה חדשים ונוסיף על הישנים. אך הלא ידעת, — הוסיף בצחוק, — כי דרכך אך בפחות ובגרוע; אבל בשנה הזאת לא אתן לך לעשות כחפצך. בעצמי אעשה הכל.

— כמדומה לי שגם בלעדי זאת אתה ממעט בשנה. ולנו ינעם, כשיעשה כל דבר לעיני בעל האחווה.

— האספת נורעת אפוא מאחרי עמק הלבנים? אסעה נא ואראה. — אמר לוויין וישב על הסוס הקטן אשר הגיש אליו רכבו.

— דרך השלולית לא תעבור עתה, קונסטנטין דמיטרייץ — קרא הרכב, — אם כן, נעבור דרך היער.

ולוויין עבר ברכיבה על הסוס הקטן והטוב אשר בימי מנוחתו נעשה כבוד קצת ברגליו והשמיע קול נחרה קלה בהגיעו אל גבא ויהי כמבקש לו הנחות והקלת עול, — על הרפש, אשר מלא את החצר, דרך השער אל השרה.

בשדה שבע נחת עוד יותר מבגדרות הבקר והצאן. במתינות התנווד על סוסו הקטן והטוב וישאף את הריח הנעים, שחום ולה נפגשו בו, ריח השלג והאוויר, ובעברו דרך היער על שיירי השלג המתפורר, שנמצאו בו עוד זעיר שם וזעיר שם, ושכל מדריך פרסה השאיר בהם אחריו מכה טריה, שמח לקראת כל אחד מעציו, שנתחדש החציר הדק שעל סיבו וכפתוריו הסגורים צבו ויפושו.

בצאתו מן היער השתרעו לעיניו כיריעות קטיפה מתוחות ומיושרות על חלקה גדולה בלי גבול, כרי דשא נרחבים, בלי כל קרחת, ומקוה מי שלג, רק כתמים מיוחדים רחוקים זה מזה נראו עליהם והם צחצוחי שארית השלג ההולך ונמס בבקעות. באותה שעה לא יכול כל דבר שבעולם להביאו לכלל כעס, על כן לא חרה לו גם בראותו סוס וסייה ממקנה האכרים רומסים על הירק הרך שלו (אך צוה את האכר שנקרה לפניו ראשונה גגרשם), גם לא הקפיד על האכר איפט אשר לגלג עליו, כי כאשר שאל אותו לזיון בהפגשם: „מה תאמר, איפט, הבמהרה נורע?" השיב לו האכר תשובה נבערה: „בראשונה עלינו לחרוש, קונסטנטין דמיטרייץ". כאשר הרחיק לרכוב, כן רבה נחת רוחו, ומחשבות ממחשבות שונות בעניני האחוזה עלו על רוחו זו אחר זו: על כל גבולי שדותיו בפאת דרום אמר לנטוע זמורות, למען אשר לא יצבר השלג שם לימים רבים; את האדמה אמר לחלק לששה שדות מזובלים ולהחזיק שלשה שדות למזרע אספסת, לבנות גדרות בקר וצאן בקצה השדה ולחפור ברכה ולעשות גדרות מטלטלות למקנה לצרכי הזיבול, ואז תהי האדמה שלש מאות דיסיאטינות לחטים, מאה לתפוחי אדמה ומאה וחמשים לאספסת, וגם דיסיאטינה אחת לא תכחש.

ברעיונות כאלה רכב סביב סביב בין המצרים בלי תת לסוסו כל דריסת רגל על מקום ירוק, ויקרב אל פועליו זורעי האספסת. העגלה המלאה זרע עמדה לא בין המצרים, כי אם על שדה הניר, והאדמה שנורעה חטים בימי הפציר, נדושה בגלגלים ובפרסות הסוס. שני הפועלים ישבו על תחום השדה ולפי הנראה קטרו בשותפות משפופרת אחת. העפר שבעגלה, שערכו בו גרעיני זרע, היה לא כתוש, כי אם רגבים שנתקשו מרב ימים או קפאו בימי הקור החזק. כראותם את אדוני האחוזה פנה

ווסילי אל העגלה ומישיקה החל לזרוע. לא טוב היה המעשה הזה, אך על פועלים היה לוויין קשה לכעוס. כאשר קרב אליו ווסילי, צוהו לוויין להביא את הסוס בין המצרים.

— אין דבר, אדוני, עוד יחזור ויגדל, — ענה ווסילי.

— אל נא תטען טענות, — אמר לוויין, — ועשה מה שאומרים לך.

— שומע עבדך, — ענה ווסילי ויאחז בראש הסוס; — והזרע טוב

מאד, קונסטנטין דמיטריץ, — הוסיף בכוונה גלויה להתחבב, — מן המובחר הוא. אבל מה קשה ללכת! פוד רפש על כל סנדל.

— ומפני מה אין העפר בלול? — שאל לוויין.

— בוללים אנחנו, — ענה ווסילי ויאחז מלוא כף גרעינים ויבל

ויפורר בידיו את רגבי העפר.

לא באשמת ווסילי נתן לו עפר שאינו בלול בגרעינים כראוי

אבל ענין רע היה זה.

לוויין השתמש גם הפעם בתחבולה, אשר הועילה לו פעמים רבות,

והיא להתאפק ולתקן בעצמו מה שקולקל בעיניו, ויתבונן אל מעשי מישיקה,

אשר בכל פסיעה ופסיעה הרים ברגליו רגבי עפר תיחוח גדולים וכבדים

שדבקו בסנדליו, וירד מעל סוסו ויקח מידי ווסילי את כברת-הזרע וילך

לזרוע תחתיו.

— איפה עמדת מלכת?

— ווסילי הורה לו ברגלו את הציון, ולוויין נסה את כחו וילך

הלך וזרוע את העפר הבלול בגרעינים. האדמה היתה כאגם רפש,

וכאשר עבר לוויין אך לאורך שורה אחת הזיע כולו ויעמוד וימסור את

הכברה לווסילי.

— אבל, אדוני, על שורה זאת אל נא תחרף אותי בקיץ הזה, —

אמר ווסילי.

— ומה ראית בה? — אמר לוויין בפנים שמחים, בראותו, כי

תחבולתו עושה את שלה.

— ראה תראה בקיץ. על נקלה יודע. הביטה נא אל המקום אשר

זרעתי בשנה שעברה. מה מאד הצלחתי. הלא משתדל אני, קונסטנטין

דמיטריץ, בעבודתי לך, כאילו היה אבי בעצמו בעל האחוזה. אני שנאתי

רמיה גם בעבודתי גם בעבודת אחרים. כשייטב לבעל מלאכתנו ייטב גם לנו. מה יפה כל זה, — אמר ווסילי וירמוז בידו על השדה, — הלא הוא משמח לבב אנוש.

— אכן אביב יפה הוא, ווסילי!

— גם הזקנים שבדור אינם זוכרים אביב כזה. הנה שם בביתנו זרע אבי שלש שמיניות חטים; אבל אתה דומה שדה החטים במראהו לשדה שיפון.

— הנה ימים רבים החלותם לזרוע חטים?

— הלא עתה למדתנו בשנה שלפני האחרונה; שתי „מדות“ נתת לי אז בנדבת לך, ונמכור שמינית, ושלש שמיניות זרענו.

— ראה נא אפוא, פורר את הרגבים, — אמר לוויין, בגשתו אל הסוס, — וזרו נא גם את מישקה. והיה אם יעלה הזרע יפה, ונתתי לך חמשים קופיקות לדיסיאטינה.

— מודים אנחנו לך. גם בלעדי זאת אין לנו על מה להתאונן.

לוויין ישב על סוסו וירכב אל השדה, אשר נזרעה אספסת בשנה

הקודמת ואל השדה אשר נחרשה למזרע חטים באביב הזה.

האספסת שבשדה-הקש צמחה יפה עד להפליא. כבר חזקו הציצים הדקים ויתנוססו בירק מראיהם בין שברי גבעולי החטים שנקצרו בקיץ האחרון. רגלי הסוס הטבעו בכל פסיעה ופסיעה, וכל אחת מהן השמיעה קול שכשוך בעלותה מן הבוץ המכסה את האדמה. על השדה שנחרש לא היה אפשר לרכוב כלל: רק במקומות שנשאר עוד קרום קרח דק יכול הסוס לפסוע בכבדות, ובהריצים שנצמט הקרח בהם הטבעו רגליו עד ארכובותיו. החריש היה יפה מאד. בעוד שני ימים היתה עת לשדד ולזרוע. הכל היה אך טוב ויפה ומשמח לבב. בשובו רכב לוויין דרך השלולית, כי לפי השערותו מעטו המים בין כה. ובאמת עבר את השלולית ובעברו הבהיל שני אוזים. יש פה בודאי גם וולדשנפים, — אמר בלבו, ואצל המסלה הפונה אל ביתו נזדמן לפניו שומר היער והשיב לו על שאלתו, כי יש ביער גם וולדשנפים.

לוויין הרעיש סוסו וירכב מהר הביתה לבעבור תספיק לו השעה

לסעוד את סעודת הצהריים ולהכין את רובהו לצד לערב.

יד

שמח וטוב לב מאד קרב לוויין אל ביתו, והנה קול זוג מצלצל באזניו מצד המבוא הראשי המוביל אל הבית.

„אין זה כי אם אורח בא ממסלת הברזל, — אמר לוויין בלבו, — והשעה שעת הרכבת המוסקבאית... בי זה יבוא אלי? אולי הוא ניקולי אחי? הלא הוא אמר: אפשר שאסע אל המעינות ואפשר שאבוא אליך“. ברגע הראשון ירא ויצר לו, על כי בפני אחיו ניקולי תשבת שמחת לבו על האביב הנחמד. אך על הרגש הזה נקוט בפניו, ומיד נהפך לבו וישמח לקראת אחיו ויחכה לו בקוצר רוח, ויהי כל הפצו, שיהי הו א האורח הבא אליו. וירכב ויעמוד מאחרי אחד העצים, והנה מרכבה שכירה רתומה לשלשה סוסים נוסעת מבית הנתיבות, ובה איש לבוש אדרת שער והאיש איננו אחיו. „מי יתן והיה זה גבר נעים, שטוב לשוחח עמו“, אמר לוויין בלבו.

— אה, — קרא לוויין בשמחה וירם שתי כפות ידיו. — אך זה אורח טוב! מה מאד אשמח לקראתך! — קרא לוויין אל האורח, בהכירו בו את סטיפן ארקדיביץ.

„עתה אדע, אם היתה לאיש, או מתי תהיה לאיש“, אמר בלבו. וביום הנחמד ההוא הרגיש, שגם לזכרה לא ידאב לבו כבכל עת. — בהסח הדעת באתי אליך? — אמר סטיפן ארקדיביץ בצאתו מעגלת החורף, וממעל לחטמו ועל לחייו וגבות עיניו רגבי רפש, ופניו פני איש בריא שמח בחייו.

— ראשונה, באתי לראותך, — אמר אליו ויחבקו וישקוהו — והשנית, לצוד ציד אתך, והשלישית, למכור את היער שבבירגושוב. — טוב מאד! ומה נחמד האביב הזה! איככה יכלת לבוא בעגלת

חורף?

— בעגלות-גלגלים יכבד הדרך עוד יותר, קונסטנטין דמיטריץ, — ענה הרכב, שהיה נודע ללוויין.

— מאד מאד אשמח עליך, — אמר לוויין ויצחק צחוק ילד עליו.
לוויין הביא את אובלונסקי אל החדר המיוחד לאכסנאים, ושמה הובאו
גם חפצי אובלונסקי: מרצוף, רובה נתון במעטה וילקוט לסיגארות, וינח
אותו לוויין לרחוץ ולהלף את בגדיו, ובין כה הלך אל לשכת הסופרים
שלו להגיד על אודות החריש והאספסת: אגפיה מיכאילובנה, אשר היתה
חרדה בכל עת על כבוד הבית, שאלה אותו בפרוודור שאלות רבות על
דבר לחם הצהרים.
— עשי כטוב בעיניך, אך מהרי לעשות, — אמר לוויין וילך
אל פקידו.

בשובו מצא את סטיפן ארקדיביץ כשהוא יוצא מפתח הדרו,
אחרי רחיצת פניו וסריקת שערו, וכולו צהל ושמה.
— מה מאד אשמח, כי סוף סוף באתי אליך! עתה אבין את
הנפלאות אשר אתה עושה פה. אכן מקנא אני בך באמת. מה טוב ביתך,
ומה נחמד כל אשר בזה! אורה ושמחה, — אמר סטיפן ארקדיביץ בלי שים
על לב, כי לא כל השנה יום אביב ארוך הוא ולא כל הימים יפים
ובהירים כיום ההוא. — ומה נחמדה אומנתך הזקנה! אמנם טובה ממנה
משרתת צעירה יפה וחוגרת סינר; אבל בבית נזיר וטהר עינים כמוך
גם זה טוב מאד.

סטיפן ארקדיביץ ספר הרבה חדשות חשובות, וענין גדול ביחוד
היה ללוויין מה שהגיד לו סטיפן ארקדיביץ, כי אחיו סרגיי איבנוביץ
נכון לבוא אליו אל הכפר בקיץ הזה.
על אודות קיטי והשצירבצקים בכלל לא אמר סטיפן ארקדיביץ
דבר; אך בשם אשתו הביע לו דרישת שלום. לוויין החזיק טובה לו על
זהירותו וישמח באורחו מאד. בימי בדידותו נאצרו בקרבו גם הפעם
כבכל עת רעיונות ורגשות, שלא היה לו לפני מי להרצותם, ועתה
הביע לסטיפן ארקדיביץ גם את שמחתו על האביב, גם את הדברים
שנכשל בהם, גם את מחשבותיו בעניני האחוזה, גם את רעיוניו הפילוסופיים,
גם את הערותיו על הספרים שקרא, ביחוד את דבר חבורו, שהיה בעיקרו
בקורת לכל הספרים הישנים על אודות הנהגת אחוזות, אף על פי שהוא
בעצמו לא התבונן, שזה יסוד החבור שהוא כותב. וסטיפן ארקדיביץ,

שהיה נוח לבריות ומבין דבר מתוך דבר בכל שיחה, התנהג בנעימות
ביחוד בפעם ההיא, ולווין מצא בו מדה טובה חדשה, אשר נעמה לו
בפרט, והיא התיחסות של כבוד ואהבה אליו.

ההשתדלות היתרה, שהשתדלו אגפיה מיכאילובנה והטבח בשביל
הסעודה שתי יפה ביותר, הביאה לידי כך, ששני הרעים האלה עטו
ברעבונם אל הפרפראות שלפני הסעודה ויאכלו לשובע לחם בחמאה
ובשר-עוף צונן ופטטריות כבושות, ולווין צוה לתת את המרק בלי לביבות,
בשעה שהטבח אמר להצטיין לפני האורח ביחוד בלביבותיו. אבל סטיפן
ארקדיביץ, אף על פי שהיה רגיל במאכלי תאוה אחרים, משובחים הרבה
מאותם שנתנו לו פה, אמר טוב ומשובח על כל אחד מהם: הכל היה
טוב אפוא לפי דבריו: גם יין-הירק, גם הלחם, גם החמאה, וביחוד בשר
העוף הצונן, גם הפטריות וציר-החרולים, גם התרנגולת במרק לבן ויין-
קרים הלבן.

— טוב ומשובח, — אמר אובלונסקי ויקטר פפירוסה עבה אחרי
הצלל. — דמיוני עתה כאדם שעלה מאניה רועשה ומשתקשת אל חוף
שוקט. אתה אומר אפוא, כי יש לחקור ולדעת את טיבו של הפועל
ולבחור על פי זה את דרכי הנהגת הענינים. הן אני אינני מומחה בדבר
הזה כלל; אך נראה לי, כי תוצאות החקירות המדעיות וההשתמשות בהן
במעשה עתידות להשפיע גם על הפועל.

— כן הוא, אבל בינה נא: אני מדבר לא באיקונומיה הפוליטית,
כי אם בתורת הנהגת האחויות. תורה זו צריך שתהיה כאחת מתורות
חוקי הטבע ותתבונן אל החזיונות ואל תכונת הפועל ומדותיו האיקונומיות,
האיתנוגרפיות ...

לדברים האלה נכנסה אגפיה מיכאילובנה ומעשי מרקחת בידיה.

— אכן אגפיה מיכאילובנה, — אמר אליה סטיפן ארקדיביץ וישך את
קצות אצבעותיו המלאות והרכות, — מה נפלאו העוף ויין-הירק אשר
הכינות!... ומה תאמר, הלא עת עוד לנו?— הוסיף בפנותו אל לווין.

לווין הביט בעד החלון אל השמש, שהתחילה שוקעת מאחרי-
ראשי העצים החשופים.

— עת לנו, עת, —קוזמה, רתום את עגלת הציד!— קרא לוויין וירץ ויצא מן הבית.

סטיפן ארקדיביץ יצא אחריו ויסר בזהירות את מכסה בד-הקלע מעל ארגונו הנוצץ ויפתחוהו ויוצא מתוכו את חלקי רובהו היקר, שהיה מהמין החדש שבחדשים. קוזמה הבין, שעתיד הוא לקבל מתנת-יד הגונה, ולא מש מסטיפן ארקדיביץ וילבש אותו את אנפילאותיו ואת נעליו המוכנות לציד, וסטיפן ארקדיביץ הניח לו בנפש חפצה לשמשו.

— צוה נא, קוטטיא, שאם יבוא הנה הסוחר ריאבינין — ואני צויתיו לבוא היום— יקבלוהו ויבקשו מאתו שימתין קצת...

— האם לריאבינין תמכור את היער?

— כן. הידעת אותו?

— בודאי ידעתיו, כי היו לי עסקים עמו בבירור גמור ולחלוטין.

סטיפן ארקדיביץ צחק: „בבירור גמור” ו„לחלוטין” היו מלים שגורות מאד בפיו של אותו הסוחר.

— כן הוא. לשונו מגוחכת מאד... אכן, —הוסיף סטיפן ארקדיביץ ויטפח בידו על הבלב לסקה, אשר נהם בלחישה ויתרוצץ מסביב לרגלי לוויין וילקק פעם את ידו, פעם את נעליו ופעם את רובהו— יודע הוא, אנה פני אדוניו מועדות!

בצאתם מצאו את העגלה הארוכה עומדת נכונה לקראתם לפני הפתח.

— צויתי לרתום אף על פי שאין הדרך רחוקה; אולי נבחרה לנו ללכת ברגלינו?

— לא, טוב לנסוע, —אמר אובלונסקי ויגש אל המרכבה וישב בה ויעטה את רגליו בשמיכה המנומרת ויצת אש בסיגרה שלו. — מפני מה אינך מקטר? הן לא אך עונג היא סיגרה לאיש, כי אם בראש כל התענוגים היא וסימן לחיים טובים בכלל. אך אלה חיים! מה יפים הם! מי יתן לי חיים כאלה!

— ומי מעכב בידך?— שאל לוויין בבדיחה

— לא, אתה מאושר בארץ. כל מה שאתה אוהב יש לך. הנה אתה אוהב סוסים ויש לך, כלבים—ויש לך, עסקי אחוזה—ויש לך.
— אולי הוא מפני שאני שמח במה שיש לי ואיני מצטער על מה שאין לי,—אמר לוויין בזכרו את קיטי.
סטיפן ארקדיביץ הבין, מה צפון בדבריו, וישם עיניו עליו, אך לא השיב דבר.

לוויין החזיק טובה בלבו לאובלונסקי, על כי בטכסיסיותו המועילה לו בכל עת ראה, שמתירא לוויין להזכיר את השצירבצקים ולא דבר על אודותם מאומה; אבל עם זה נכסף לדעת את הדבר אשר הציק לו כל כך, אלא שלא נועז להשמיעו על פיו.
— ומה שלומך אתה? — אמר לוויין וישם אל לבו, כי לא טוב דרכו בהגותו אך בנפשו לבד.

ברק שמחה נראה בעיני סטיפן ארקדיביץ.
— הלא אתה אומר, כי מי שיש לו פת בסלו ומתאוה לעוגות יפות אינו אלא חוטא, ואני — חיים שאין בהם אהבה אינם חיים בעיני, — אמר אובלונסקי, אשר פרש לו את שאלת לוויין על פי דרכו. — ומה אעשה, ואני כך נוצרתי. והנהגים כמוני גורמים באמת אך מעט צער לאחרים, ולעצמם — עונג הרבה כל כך...
— היש לך גם חדשות בענין זה? — שאל לוויין.

— יש ויש, אחי! הלא ידעת את הנשים שבשירי אוסיאן, שאתה רואה בחלום הזיון לילה... הן מצויות גם בחיים... ואימות הן הנשים האלה. האשה היא יצור נפלא, ובכל יגיעותיך שתיגע לבוא עד חקרה, לא תחדל למצא בה חדשות אשר לא שערת.
— אם כן טוב להמנע מחקירה זאת.

— לא. כבר אמר אחד המהנדסים, כי לא מציאת האמת תשביע עונג, כי אם בקשת האמת.
לוויין שמע והחריש, ובכל חפצו ויגיעתו לא יכול לראות את לב רעהו ולהבין את רגשותיו בענין זה ואת העונג שהוא מוצא בחקירת דרכי נשים כאלה.

טו

מקום ציד העוף היה לא רחוק מהם במעלה שפת נחל ביצר-
צפצפות, שעציו מועטים. בבואם עד היצר יצא לוויין מתוך המרכבה
ויבא את אובלונסקי אל פנת שדה חציר-דק ובצה, שכבר נצמת השלג
שהיה בו, והוא בעצמו שב אל קצה המקום ההוא שבעבר אחר ויעמוד
אצל שני עצי לבנה תאומים ויסמוך את רובהו עליהם אצל אחד
הענפים היבשים שבתחתיתם, ויסר את מעילו העליון ויחזק את חגורו
וינענע בידיו לבחון את מהירותן.

הכלב הזקן לסקה, שהלך אחריו, בלי סור ממנו, ישב ממולו
בזהירות ויט אזניו. החמה שקעה לאחרי היצר הגדול הסמוך ולאור
דמדומיה התנוסס בתוך הצפצפות עצי הלבנה הצעירים בענפיהם
התלויים ובכפתוריהם שכבר גדלו ונכוננו להתבקע.

מהיער ההוא, שהיו עציו מרובעים ושלג עוד נשאר בו, שטפו
בקול שכשוך דק מאד שלוליות צרות ועקלקלות. בעלי-כנף קטנים צפצפו
בו ולפעמים עופפו מעץ אל עץ.

מתוך הדממה העמוקה נשמעה לפרקים אושת העלים שנשרו בימי
הבציר ועתה נעו וילחשו, בהתמוגג האדמה שקפאה תחתיהם ובעלות
ציצי העשבים מתוכה.

„מה נפלא כל זה! האוזן שומעת והעין רואה את צמיחת העשב!“
אמר לוויין אל לבו, בראותו עלה משוטף במים, שמראהו מראה אבן
שמיר, מתנועע אצל גבעול דשא דק, ויט אזניו ויבט פעם למטה אל
האדמה הרטובה המכוסה חציר דק, פעם אל כלבו היושב באזנים
קשובות, פעם אל היצר שבתחתית ההר, המשתרע לעיניו בדמות ים של
ראשי עצים חשופים, פעם אל השמים, שעלו עליהם עננים לבנים קלים
והקדירו זהרם מעט. ממעל ליצר הרחוק הגביה עוף נץ אחד וינופף
כנפיו במתינות ויעלם. ואחריו נראה עוד אחד וגם הוא עף בדרך הנץ
הראשון ויעלם כמוהו. הצפרים הרימו קולן והרבו לצפצף בפנות הערב.

מרחוק נשמעה אנחת לילית, והכלב רגז ויצעד צעדים אחדים בוהירות ויס ראשו הצדה ויקשב. מאחרי הנחל נשמעה קריאת קוקיאה. שתי פעמים קראה כדרכה ומיד נחר גרונה, והתחילה קוראה בפזיזות ובלי סדר. — גם הקוקיאה התעוררה! — אמר סטיפן ארקדיביץ, בצאתו מאחרי אחד השיחים.

— כן, שומע אני, — ענה לוויין, אבל צר היה לו להפריע את דממת היער בקולו, אשר נמאס בעיניו באותה שעה. — מעתה אך עוד מעט עלינו לחכות.

סטיפן ארקדיביץ חזר ונסתר מאחרי השיח, ולוויין ראה אך להבת קטנה של גפרורית ואחריה דמות גחלת קטנה של פפירוסה ועשן כחול. קיש, קיש! השמיעו ידות הרובה שכווננו בידי אובלונסקי.

— ומה הצעקה הזאת? — שאל אובלונסקי על אודות קול ממושך, כמין נעירת סייח משתובב, שנשמע שם.

— הזאת לא ידעת? קול זכר של ארנבות הוא. אך רב לנו לדבר! הנה כנפים משיקות! — כמעט צעק לוויין ויכוונן את ידות הרובה.

כקול-חליל דק ומרוחק נשמע ואחריו בעוד שתי סיקונדות — שני, ואחריו שלישי — כל זה בסדר שנודע לציידים, — ואחרי השריקה השלישית הזאת נשמע קרקור.

לוויין הביט לימין ולשמאל והנה על פני השמים הכחולים והעכורים ממעל לזמורות הדקות שבראשי הצפצפות שכמו התלכדו והיו לאגודה גדולה אחת, נראה עוף פורח. מעופו היה מכונן אל פני לוויין; קרקוריו, שנשמעו מקרוב, מאצל אזני לוויין, דמו לקולות השריטה הנשמעות בהקרע ארג מתוח, בזמן שהקריעה פוסקת ומתחדשת בסדר אחד ובמדה אחת. כבר נראו חרטומו הארוך וצוארו, וברגע שלחץ לוויין את ידות רובהו, יצא ברק אדום מאחרי השיח, אשר עמד אובלונסקי אצלו, והעוף נחת — כחץ מקשת מלמעלה — אבל חזר ועלה מיד. והנה יצא עוד ברק מאחרי השיח, וקול יריה נשמע. העוף נדד כפיו כמתאמץ לרחף עוד באויר ויעמוד מעוף וכהרף עין נפל כמו אבן על האדמה המרוככה כבצה.

— האמנם החטאתי? — קרא סטיפן ארקדיביץ, אשר לא ראה
בעד העשן את אחרית יריתו.

— הנהו! אמר לוויין ויורה על כלבו אשר הרים אחת מאזניו
ונענע קצה זנבו ובפסיעות קטנות, כמו בכוונה להמשיך את העונג וכמו
בצחוק על שפתים, הגיש אל אדוניו את העוף המומת: — שמח אשמת,
כי עלתה בידך, — אמר לוויין ועם זה גם קנא בו, על כי לא הוא
בעצמו הצליח ביריתו.

— בקנה הימני החטאתי מאד, — ענה סטיפן ארקדיביץ וימלא
את רובהו שנית. — הס... הנה מעוף.

באמת נשמעו שריקות חודרות תכופות. שני ולדשנפים השתעשעו
ורדפו זה אחרי זה, ובלי קרקורים, אך בשריקות לבד, נקרו במעופם
ממעל לראשי שני הציידים האורבים להם. שני קולות יריה נשמעו,
והצפרים המשתעשעות ההן נטו ונמלטו במהירות של סנוניות.

הצייד עלה יפה. סטיפן המית עוד שנים, ולוויין גם הוא שנים, אך
מהם אבד אחד ולא נמצא. בין כה בא השמש ויהי לילה. הכוכב הבהיר
נוגה, שמראהו כעין הכסף, הזהיר מאחרי עצי הלבנה הצעירים בקצה
פאת מערב, וברום פאת מזרח נראו גוניו האדומים של ארקטורוס,
המביט לארץ בפנים נועזים; ממעל לראשו ראה לוויין את כוכבי העיש
בעודם נגלים ומתכסים לרגעים. צפרים מהמין שארבו לו שני הציידים
שלנו חדלו לעופף; אך לוויין גמר להמתין, עד אשר יעתק הכוכב נוגה,
שנראה לו למטה מענף עץ הלבנה, ויהי למעלה מהענף ההוא, ועד אשר
יהיו כוכבי העיש נראים לעין כולם בבירור. אך גם אחרי כן, כשעלה
נוגה למעלה מהענף ומרכבת העיש נראתה כולה על תכלת הרקיע
הכהה, לא חדל מהמתין.

— האם לא עת עוד? — אמר סטיפן ארקדיביץ.
כבר שקט היער כולו, כל צפור לא זזה ממקומה עוד.
— נעמדה נא עוד מעט, — השיב לוויין.
— כטוב בעיניך.

כחמשה עשר צעדים היו ביניהם באותה שעה.

— סטיבה! — אמר לוויין פתאום — למה לא תגיד לי, אם היתה גיסתך לאיש או מתי תהיה?
לוויין הרגיש בעצמו, שהוא מושל ברוחו ושוקט למדי, וכל דבר ששייבו לו על שאלתו לא יוכל עוד להרגיזו; אך סטיפן ארקדיביץ השיב לו דברים אשר לא יכלו לעלות על דעתו.
— לא היתה כזאת עם לבבה, — השיב לו, — ואין את לבבה גם עתה להיות לאיש, אבל חולה היא, והדוקטורים צווה לנסוע לחוץ לארץ. גם חולה שיש בה סכנה היא בעיניהם.
— מה אתה אומר! — קרא לוויין בקול צעקה. — חולה מאד היא? מה לה אפוא? ומה... —

בעודם מדברים, הטה הכלב את אזניו וירם עיניו ויבט השמימה ואליהם כמדבר אליהם תוכחות.

בעת כזאת הם עוסקים בדברי שיחה, — התרעם הכלב עליהם בלבו. — והוא פורח... הנהו, כן, והם לא יתבוננו... —

אבל ברגע ההוא שמעו שניהם פתאום שריקה חודרת, אשר כמו הלמה על אזניהם, ושניהם החזיקו פתאום ברוביהם, ושני ברקים יצאו, ושני קולות יריה נשמעו בבת אחת. ולדשנפ שהגביה עוף אסף כנפיו אליו כהרף עין ויפול בין סבכי היער וכף בנפלו את היונקות הדקות.
— טוב מאד! שותפים אנחנו בו! קרא לוויין וירץ עם הכלב לחפש את הצפור. „אבל איזה צער היה לי זה עתה? — זכר לוויין. — כן הוא, קיטי חולה... ומה אעשה, צר לי מאד“, אמר בלבו.

— הנה מצאת! אכן חיה חכמה את, — אמר לוויין ויוצא מפי כלבו את הצפור החמה וישם אותה בילקוט, אשר נמלא כמעט כולו, ויקרא: — מצאתי, סטיבה!

טז

בשובם שאל לוויין בפרטות על אודות מחלתה של קיטי ומחשבות השצירבצקים, והדברים שנודעו לו מפי אובלונסקי נעמו לו, אף על פי שבוש להודות בזה. נעימים היו הדברים לו, על כי נראה מהם, שעוד יש לו תקוה, וגם על כי העלמה שגרמה לו צער גדול כזה, מצטערת

אף היא עתה. אך כאשר החל סטיפן ארקדיביץ לדבר בסבות המחלה והזכיר את שם וורונסקי, נכנס לוויין לתוך דבריו ויאמר לו:
— אין לי כל רשות לדעת פרטי עניני משפחה כאלה, וגם אין חפץ לי באמת בידיעה זאת.

סטיפן ארקדיביץ צחק צחוק דק, שכמעט לא נראה לעין, בראותו את השנוי — הידוע לו מכבר, — שנהיה כהרף עין על פני לוויין, אשר נעצב ויזעף במדה שהיה שמח וטוב לב לפני רגע אחד.
— הכבר גמרת את העסק עם ריאבינין על דבר היער? — שאל לוויין.

— כן. גמרתי. המחיר יפה, שמונה ושלשים אלף. שמונת אלפים מיד, ושאר הכסף ישולם בשש שנים. ימים רבים טפלתי בענין הזה. איש לא נתן יותר.

— זאת אומרת, חנם נתת לו את היער, — אמר לוויין בזעף.
— ובמה הוא חנם? — אמר אליו סטיפן ארקדיביץ בצחוק מטוב לב, מדעתו, כי עתה יהי כל מה שיאמר אך רע בעיני לוויין.
— על כי היער שוה לכל הפחות חמש מאות רובל לדיסיאטינה, — ענה לוויין.

— כך דרכם של בעלי האחויות! — אמר סטיפן ארקדיביץ דרך גלוג. — בדבר שפתים אתם בזים לנו, לבני הערים, ובמעשה אנחנו מצליחים יותר מכם. האמינה לי, כי חשבתי דרכי היטב ומכרתי את היער במחיר יפה מאד. וגם דואג אני, שמא יחזור בו הקונה. הן היער הזה לא עידית הוא -- הוסיף אובלונסקי ונתכוון להראות במלת עידית בקיאות בעסקים כאלה — כי אם בינוני ברובו וערכו לא יותר משלשים סזין לדיסיאטינה. והוא נתן לי מאתים רובל לדיסיאטינה.
לוויין צחק צחוק בוז. „ידעתי“, — אמר בלבו — את דרכי האנשים האלה היושבים בעריהם. פעמים בעשר שנים הם באים אל כפר וקונים להם שם ידיעת שתיים או שלש מלים מן השגורות בפי עסקן כפרי, ומשתמשים בהן במקומן וחוץ למקומן, ומתברכים בלבבם, שהם יודעים הכל, בשעה שאינם יודעים בין ימינם לשמאלם.
— אני לא אבוא להורותך דעה בדברים שאתה כותב בבית

הפקידות, — אמר לוויין — ובשעת צורך אשאל בעצתך. ואתה מובטח, שבקי אתה בכל תורת עסקי היערים, והיא תורה קשה. הספרת את העצים?

— מי זה ימנה מספר לעצים? — אמר סטיפן ארקדיביץ, אשר לא חדל להתאמץ לבדח דעת רעהו. — אמנם איזה בעל מוח גדול יוכל לספור גם את עפר הארץ גם את קרני אור השמש...

— ובעל המוח הגדול ריאביניץ יכול. וגם סוחר אחד לא יקנה בטרם ימנה, אם לא יתן לו איש יער חנם, כאשר עשית אתה. את יערך ידעתי. בכל שנה אני בא אליו לצוד ציד, ואני אומר לך, כי הוא שוה חמש מאות לדיסאיטינה במזומנים, והתגר הזה נתן לך מאתיים בתשלומים לחלקים. נמצא, שנתת לו במתנה שלשים אלף.

— חדל לך להפריז, — אמר סטיפן ארקדיביץ כמתחנן: — ומפני מה לא נתן איש זולתו מחיר כזה?

— מפני שעשה קנוניה עם הסוחרים; הוא נתן להם דמי הסתלקות. כבר היו לי עסקים עם כולם וידעתי אותם. הן לא סוחרים הם, כי אם המסנים בדמות סוחרים. הוא לא יתחיל בדבר עסק, שאין לו בו אלא עשרה או חמשה עשר למאה, כי מחכה הוא לקנות רובל בעשרים קופיקות.

— חדל נא! זעף אתה היום.

— חלילה לי, — אמר לוויין בפנים נזעמים, בגשתם במרכבה אל

ביתו.

אצל המבוא כבר עמדה מרכבת אכרים מחופה כסויי עור ומחושקת ברזל רתומה לסוס בריא בחבלים רחבים מתוחים בחזקה. בתוכה ישב איש אדמוני חגור בחגורה מהודקת—הוא פקידו ורכבו של ריאביניץ. וריאביניץ בעצמו כבר היה בביתו ויצא לקראת שני הרעים אל הפרוודור. הוא היה איש בחצי ימיו, רם קומה, דל בשר, מגודל שפם ומגולח זקן, בעל סנטר כפוף לפנים ועינים עכורות ובולטות. עליו היה מעיל כחול ארוך, שכפתוריו מאחוריו תפורים למטה מאצל מתניו, ונעליו הגבוהות מקומטות מצד הברכים ומתוחות מצד אחורי הרגלים, וערדלים גדולים על נעליו. הוא מחה את כל פרצוף פניו במטפחת אפו

ויתקן את מעילו, אשר היה מתוח עליו היטב גם קודם לזה, ויקדם פניהם בצחוק קל, ויתן יד לסטיפן ארקדיביץ, כאדם שרצונו לתפוש דבר.

— הנה באת גם אתה, — אמר סטיפן ארקדיביץ ויתן ידו לו. — טוב ויפה.

— לא נועזתי לעבור את מצוותיך, הוד נסיכות, אף על פי שהדרך מקולקלת מאד. ברגלי הלכתי בכל הדרך הזה בבירור גמור, אבל באתי בזמני. שלום לאדוני קונסטנטין דמיטריץ, — פנה ריאבינין אל לוויין ויתאמץ לאחוז גם את ידו. אך לוויין הרעים פניו, ויעש את עצמו כאינו רואה את היד הפשוטה, ויוצא את הצפרים. — לצוד ציד יצאתם, אדוני? עוף זה מה שמו? — הוסיף ריאבינין במבט בוז אל הצפרים המומתות: — מאכל תאוה הוא אדוני, — אמר במנוד ראש כקובל על כל הענין הזה ומפקפק הרבה בתועלתו.

— רצונך שתעבור אל חדר עבודתי? — שאל לוויין את אובלונסקי בפנים זועפים צרפתית. עברו לכם אל חדר עבודתי ושם תדברו דבריכם.

— אפשר מאד, בכל מקום אשר ייטב בעיני אדוני, — אמר ריאבינין בקלות ראש של אדם חשוב בעיניו, כמו בקש להגיד, כי אחרים יכולים להוקש מבלי דעת איך להתנהג עם אנשים שונים, אך לפניו אין כל מעצור, ודבר לא יפלא ממנו.

כשנכנס לחדר העבודה פנה כה וכה כמבקש איקונין, אך כאשר מצא, לא העביר צלב על עצמו. אחרי כן התבונן גם בארונות הספרים ובדפי הקירות הטעונים ספרים, בפקפוק ובצחוק של בוז ובמנוד ראש, כמו שהתבונן קודם לזה בצפרים המומתות ונראה שעל ענין זה לא יכול להסכים בשום אופן, שיש בו איזו תועלת.

— ומה תאמר, ההבאת את הכסף? — שאל אובלונסקי. — שבה נא.

— הכסף לא יהי לנו למעצור. אך להתראות ולדבר באתי.

— במה עלינו לדבר? אבל שבה נא.

— זה אפשר, — אמר ריאבינין וישב ויסמך בגבו על גב הכסא,

אף על פי שסמיכה זו קשתה לו מאד. — יש להזיל, אדוני הנסיך. עון

הוא זה. וכל הכסף אתי לחלוטין, עד הפרוטה האחרונה. בגלל הכסף לא יהי כל עכוב.

לווין העמיד בין כה את רובהו בארונו וישם פעמיו לצאת מן החדר, אך בשמעו את דברי הסוחר האלה עמד מלכת.

— גם בלעדי זאת לקחת את היער חנם, — אמר אליו לווין. — הוא אחר לבוא אלי, ואילו לא אחר, הייתי אני קוצב את המחיר.

ריאבינין קם ויבט למעלה, אל פני לווין, בצחוק קל.

— קמצני אדוני מאד, קונסטנטין דמיטריץ, — אמר ריאבינין ויפן בבדיחה אל סטיפן ארקדיביץ, — לחלוטין אין לקנות דבר מידו. חטים היו לו, ואני אמרתי לתת מחיר הגון.

— למה זה אתן לך את שלי חנם? הן לא בחוץ מצאתי ולא גנבתי.

— בימים האלה אי אפשר לגנוב, בבירור גמור אי אפשר, בית הדין הגלוי בכל דבר לחלוטין, הכל בנמוס היום, ולא רק לגנוב אי אפשר. אנחנו דברנו על פי הישר. רב מאד מחיר היער, לא אוכל נשוא את כל החשבון. הפחת נא מעט.

— העסק נגמר אם אינך? אם נגמר, אין לעמוד על המקח עוד, ואם לא נגמר, — אמר לווין, — קונה אני את היער.

הצחוק חלף פתאום מעל פני ריאבינין, ורישום קשה ואכזרי של פני נץ נקבע עליהם. באצבעות דקות ומהירות פתח את מעילו ויגלה את כותנתו ואת כפתורי הזייליט ואת שרשרת השעון אשר לו, ויוצא מהר ארנק ישן ומעובה.

— הא לך, היער לי הוא, — אמר ויעבר את אות הצלב על פניו במהירות ויפשוט ידו. — קח לך את הכסף והיער לי. ככה עוסק ריאבינין בפרקמטיה, ואין דרכו להסתכל בפרוטות, — הוסיף בפנים נזעמים וינופף את ארנקו.

— לו היתה נפשי תחת נפשך, לא הייתי ממחר למכור, — אמר לווין. — מה זה תדבר! — אמר אובלונסקי בתמהון, — הלא כבר הבטחתי. לווין יצא מן החדר ויסגור את הדלת אחריו ברעש. ריאבינין הביט אל הדלת וינד ראשו בצחוק קל.

— כל זה דרך צעירים, ילדות לחלוטין. הלא קונה אני, האמינה נא לי, רק לכבודי, למען יאמרו: ריאבינין קנה את יערו של אובלונסקי ולא אחר. ועוד אינני יודע, מה אעלה בידי. האמינה לי. הואילה נא לכתוב את השטר.

בעוד שעה אחת יצא ריאבינין משם עטוף באדרתו הפשוטה ומעילו מהודק עליו בכל קרסיו ושטר תנאי המכירה בכיסו וישב בעגלתו המחושקת ברזל ויסע לביתו.

— אוי לי מבעלי האחוזות האלה, — אמר אל פקידו, — כולם דומים זה לזה.

— זה נכון, — ענה פקידו וימסר לו את עבותות העגלה וירכוס את מכסה העור. — אבל עתה אוכל לברכך לקנין היער, מיכאיל איגנטסיץ?
— המ, המ...

יך

סטיפן ארקדיביץ עלה אל המדור העליון בכיסים ממולאים ניירות-כסף שונים, אשר נתן לו הסוחר על השבון פרעונו שלאחר שלשה חדשים. לבו שמח בקרבו, על כי נגמרה מכירת היער, והכסף צרור בכיסו וגם הציד עלה יפה, בגלל כל זה גדלה תשוקתו עוד יותר מבתחלה להסיר את רוח העוצב, אשר נחה על לוויין. נפשו אותה לאכול בשמחה גם את לחם הערב ולבלות בנעימים את סוף היום ההוא, כמו שבלה את תחלתו.

ולוויין התעצב באמת, ובכל חפצו להיות בעל בית טוב ומתנהג בחבה עם אורחו ההגון לא יכול למשול ברוחו הנכאה. השמועה ששמע פתאום, כי לא היתה קיטי לאיש, הרגיזה את רוחו הלך והרגו. קיטי איננה נשואה וגם חולה היא, חולת האהבה שהיא אוהבת את האיש אשר מאס בה. עלבון זה פגע גם בו: וורונסקי מאס בה, והיא מאסה בלוויין; בזה נתנה רשות לוורונסקי לבוז לו, וממילא היה לו וורונסקי גם לאויב. בפרטות לא עיין בכל זה. הוא אך הרגיש, כי יש עלבון בדבר לנפשו, ובין כה קצף לא על המעשה, אשר הרגיוזו

באמת בסתר לבו, כי אם על כל מה שנודמן לפניו. ככה היתה על אפו ועל חמתו גם מכירת היער בדרך אולת, אותה האונאה שנתאנה אובלונסקי בביתו לעיניו.

— הגמרת?— אמר אל סטיפן ארקדיביץ.— החפץ אתה לסעוד?
— לא אסרב. מה גדול תאבוני פה בכפר, נפלא הדבר! למה לא קראת גם לריאבינין לסעוד עמנו?

— ילך לו אל השטן!
— אבל מה זרו דרכיך ע...— אמר אובלונסקי.— גם יד לא נתת לו. מדוע לא נתן יד לזו?

— על כן אין דרכי לתת יד לשוער, ושוער טוב ממנו מאה פעמים.
— אבל ריטרוגרד אתה אפוא! והתאחדות המעמדים מה תהא עליה?— אמר אובלונסקי.

— הרוצה להתאחד יבוא ויתאחד, ואני לא אוכל נשוא זאת.
— רואה אני, שריטרוגרד גמור אתה.
— באמת לא שמתי לב מעודי לדעת מה אני. אני אך קונסטנטין

לווין ולא יותר.
— קונסטנטין לווין בשעת כעסו אתה היום!— אמר סטיפן ארקדיביץ בצחוק.

— כן הוא, כועס אני, ורצונך לדעת על מה אני כועס? סלח נא לי, על העסק הנבער הזה, על המכירה שמכרת...
סטיפן ארקדיביץ קמט פניו בענותנות של אדם סבלן, בזמן שעולבים ומרגיזים אותו חנם.

— חדל לך, — אמר אל לווין.— כלום ראינו, שיהי אדם מוכר דבר ולא יאמרו לו מיד אחרי מכרו שהתאנה בכסף רב? ובשעה שמוכרים, אין איש נותן... לא, רואה אנכי, שיש לך טינא בלבך על ריאבינין העלוב.

— אפשר שגם יש לי טינא. ורצונך לדעת טינא זו מה היא? אמור תאמר שנית, כי אני ריטרוגרד או דבר קשה מזה; אבל בכל זאת רע עלי המעשה, שאני רואה מסביב לי, מה שהאצילים והולכים ודלים, — ואני הלא מהם אני ובלי שים לב להתאחדות המעמדים, אשמח מאד, כי מהם אני...

וההתרוששות הזאת לא פרי תפנוקים היא. אילו היה כן, לא גדלה הרעה בזה; חיי עונג וכבוד נאים לאצילים, ורק הם יודעים לרדוף ולמצוא חיים כאלה. עתה התחילו האכרים הקרובים אלינו קונים קרקעות—ואני לא אראה עלבון לי בזה. האדון איננו עושה מאומה, והאכר עושה את מלאכתו ודוחה את ההולך בטל. מן הדין הוא שיעשה כן, ואני שמה לראות בטובת האכרים. אבל בוש אבוש בראותי את ההתרוששות הבאה על ידי איזו... תמימות, שאינני מוצא שם נאה לה. פה קנה חוכר פולני אחוזה נפלאה בחצי מהירה מאשה כבודה אחת, שמושבה בעיר ניצה. פה מחכירים קרקע לסוחר ברובל אחד לדיסיאטינה, בשעה שהשכר הראוי הוא עשרה רובלים. פה נתת בלי כל טעם שלשים אלף רובל במתנה לנוכל הזה.

— ומה אפוא נעשה? הנספור את העצים?

— בודאי אנו חייבים לספור. הנה אתה לא ספרת, וריאבינין ספר. בני ריאבינין יוכלו לראות חיים טובים ולקנות להם השכלה, ובניך אפשר שלא יוכלו

— סלח נא לי, אבל יש איזו קטנות בספירת-עצים זו. אנחנו יש לנו עבודות מיוחדות, ולהם עבודות מיוחדות. ועל כל פנים כבר נעשה מעשה, ורב לנו לדבר בו. הנה מרקחת ביצים מהמין אשר אהבתי. ואגפיה מיכאילובנה תתן לנו מין-הירק הנפלא שלה...

סטיפן ארקדיביץ ישב אצל השולחן וידבר מהתלות אל אגפיה מיכאילובנה ויאמר אליה, כי זה ימים רבים לא אכל כמטעמים שנתנו לו בבית הזה.

— הנה אתה נכון לפחות להלל, — אמרה אגפיה מיכאילובנה, — וקונסטנטין דמיטריץ אינו כן, גם פת לחם הרבה כי יתנו לו יאכל וילך לדרכו.

בכל היגיעות שיגע לוויין, לא עלתה בידו לכבוש את עצבונו ולעסוק בדברי שיחה כראוי למכניס אורח. רוצה היה לשאול שאלה אחת את סטיפן ארקדיביץ, אך לא מצא לא עוז בנפשו ולא את הנוסחה ואת השעה הטובות לשאלה זו. כבר ירד סטיפן ארקדיביץ אל החדר שיחדו לו ויפשט את בגדיו וירחץ שנית וישם עליו את כתונת הלילה המרוקמת

הביא אתו וישכב על מטתו, ולוויין עוד יצא מן החדר ההוא וידבר דברים בטלים שונים, ועוד לא ערב את לבבו לשאול את שאלתו. — מה נפלא מעשה הבורית, — אמר, ויגל את מעטפת הבורית המבוסמת, אשר הכינה אנפיה מיכאילובנה לאורח ואשר לא נגע בה אובלונסקי, ויתבונן היטב בחתיכת הבורית. — ראה נא, הלא מעשה אמנות הוא.

— כן הוא, ההשתלמות הגיעה לרום המדרגה בכל דבר, — אמר סטיפן ארקדיביץ ויפהק ברוך ובנחת: — התיאטרונות למשל, ובתי השעשועים... א-א-א-הוסיף לפהק. — המאור האלקטרי בכל מקום... א-א-א — כן, המאור האלקטרי. — אמר לוויין. כן הוא. ואיפה וורונסקי בעת הזאת? — שאל וינה פתאום את הבורית.

— וורונסקי? — אמר סטיפן ארקדיביץ ויחדל לפהק: — הוא בטרבורג. אחרי צאתך יצא גם הוא במהרה ממוסקבה, ומן העת ההיא לא בא שמה עוד אפילו פעם אחת. ואת האמת אנגיד לך, אחי, — הוסיף אובלונסקי וישען בזרועו על השולחן וישם על כף ידו את פניו האדמונים והיפים, אשר הזוהירו עליהם ככוכבים שתי עיניו המלאות רוח והדורשות תנומה; — כך לבד היה האשם כי נבהלת מפני איש תחרותך, ואני אינני יודע, כמו שאמרתי לך כבר, מי היה עתיד להדחות מפני מי. למה לא הלכת למלחמה ברוח גבורה? ואני אמרתי לך ביום ההוא, כי... הפעם פהק בלחיי לבד, בלי פתוח את פיו.

„היודע הוא, — אמר לוויין בלבו בהביטו אליו, — כי דברתי עמה 'השתדכתי לה, אם אין? כן הוא, יש בפנים האלה אותות ערמה, ותות מחשבות דיפלומטיות.“ לוויין הביט נכחו אל עיני סטיפן ארקדיביץ וירגש בעצמו כי פניו מתאדמים.

— אם נטתה אחריו מעט בעת ההיא, — הוסיף אובלונסקי, — נטתה רק אחרי היתרון החיצוני. אריסטוקרטיותו הגמורה ורום מצבו לעתיד לבוא הם שמשכו אחריו לא את לבה, כי אם את לב אמה. לוויין הרעים פניו. העלבון שנעלב בעת ההיא חזר והיה לפצע חדש שהכאיב לבו כאש יוקדת. אבל הפעם היה לוויין בביתו, וכתלי ביתו של אדם מחזקים את ידיו.

— החרישה נא רגע אחד, — אמר אל אובלונסקי ולא נתנו להוסיף דבר. — אריסטוקרטיותו אתה אומר. אבל אשאלך נא, מה היא אריסטוקרטיותו של וורונסקי או של מי שיהיה, ובמה יפה כחה, שיכלו לדחות אותי בגללה? אתה חושב את וורונסקי לאריסטוקרט, ואני לא כן אדמה. איש אשר אביו הורם מעפר במעשי תרמית, ואמו פזרה דרכיה למאהבים שונים, אשר אין יודע מי הם וכמה מספרם... לא, סלח נא לי, אבל אני חושב לאריסטוקרט את עצמי ואת הדומים לי, את האנשים, אשר אבותיהם ואבות אבותיהם עד דור רביעי למעלה היו ישרי לב, בעלי השכלה מרום המדרגה (רוח יתרה ושכל מצוין אינם מענינו), אשר לא החניפו לאיש מעולם ולא בקשו עזרה מאיש — הלא אבי ואבי-אבי היו אנשים כאלה. ואני ידעתי רבים כמוהם. בעיניך לא נאווה לי לספור את העצים שביער, ואתה נותן שלשים אלף רובל במתנה לריאבינין; אך אתה מקבל דמי הכירה ועוד מיני שכר שאינם ידועים לי, ואני לא אקבל מאומה, על כן אוקיר את גחלת אבותי ופרי יגיעי... אנחנו אריסטוקרטים, ולא האנשים שאינם יכולים להתקיים בלי מתנות מידי תקיפי עולם ושאפשר לקנותם במטבע של עשרים קופיקות.

— אבל במי תדבר כן? אני מסכים לך, — אמר סטיפן ארקדיביץ בכל לבבו ובפנים שמחים, אף על פי שהבין, שבין האנשים, שאפשר לקנותם בעשרים קופיקות, יחשוב לוויין גם אותו. התלהבות לוויין ישרה בעיניו באמת. — במי? אמנם לא כל מה שאתה אומר על וורונסקי אמת טהורה היא, אך אני לא בזה אדבר. אני אומר לך בלי התחכם: לו יש יפשי תחת נפשך, כי עתה נסעתי עוד ביום הזה למוסקבה...

— לא. אינני יודע אם ידעת, אם אין, אך לי אין חלוק בדבר. אני אומר לך, כי השתדכתי והשיבו את פני, וקטרינה אלכסנדרובנה לי עתה אך זכר מר ומחפיר.

— במה? הבלים!

— אך אל נא נדבר בזה. סלח נא לי, אם דברתי עליך בלשון גסה, — אמר לוויין. אחרי הביעו את כל רוחו נהפך עליו לבו ויהי נוח לבריות כבעת הבוקר. — הן לא תזעף עלי, ססיבה? אנא, אל נא יחר לך, — אמר אליו ויחזק בידו בצחוק על שפתיו.

— לא, לא, חלילה לי, גם אין לי על מה להקפיד. ש.ח אשמח, כי גלינו דעותינו זה לזה. אבל שמע נא, הן ציד הבוקר עולה יפה על פי רוב, אולי נסע לצוד? נכון אני למנוע שנה, מעיני הלילה ולנסוע אחרי כן מן הציד אל בית הנתיבות.
— טוב מאד.

יח

אף על פי שהאהבה מלאה את כל חייו הפנימיים של וורונסקי, לא נטו חייו החיצוניים ממסלותיהם הקודמות הקבועות, מדרכי החבורות האריסטוקרטיות ועניני הגדוד אשר עבד בו. את עניני הגדוד הוקיר מאד, לפי שאהב את גדודו, ועוד יותר—לפי שהיה אהוב בגדודו. בני הגדוד לא רק אהבו את וורונסקי, כי אם גם כבדוהו ויתגאו בו, לכבוד ולגאון חשבו להם, שהאיש הזה בעל העושר הכביר וההשכלה המרובה, המצויין גם בכשרונותיו, שכל שערי הכבוד והגדולה והמשרה פתוחים לפניו, דוחה את כל הסגולות האלה ועוסק ביחוד ובחבה יתרה בעניני גדודו וחבריו. וורונסקי ידע, שכך דעתם של חבריו עליו, ועל כן חשב לו לחובה—לבד מאהבתו שאהב את החיים האלה—להשתדל ולהזהר, שלא יוציאו אותו מחזקתו.

מובן מאליו, שלא דבר עם איש מחבריו על אודות אהבתו לאנה, גם במשתות גדולים, כקוב לבו בין מאד (אולם מעולם לא השתכר עד לבלי יכולת לשלוט ברוחו), לא התמלט מפיו דבר על אודותיה ואם נמצאו בהבריו קלי דעת, אשר נסו להשמיע באזניו רמוזים על הדבר הזה, היה וורונסקי משתק אותם. אבל אף על פי כן נודע הדבר בכל העיר: כל מכיריו הבינו מעט או הרבה את אשר בינו לבין קרינינה; רב הצעירים שבחבורה קנאו בו לא רק בגלל עיקרו של דבר, כי אם ביחוד בגלל הפרטים הקשים שבו—בגלל רום מצבו של קרינין בעל האשה, בגלל הרעש הגדול שהמעשה הזה יעורר בעולם.

ורב הנשים הצעירות, שעד כה היו מקנאות באנה קרינינה, שזה ימים רבים קצה נפשן לשמוע מהלליה בתור אשה ישרת לב, ששו

על ההשערה, ששערו עליה בימים ההם, ורק חכו ליום, אשר תשונה דעת כל הצבור עליה בגלוי מטובה לרעה, למען תוכלנה לבוז לה בכל תקפן ולהניח חמתן בה. הן הכינו אתן את רגבי הרפש, שהיו עתידות להשליך עליה כשתבוא השעה הרצויה לזה. אבל רב האנשים שקרבו לימי זקנה ונכבדי העדה הצטערו על המעשה המכוער הזה, העתיד להרעיש עוד מעט את עולמם.

ואמו של וורונסקי שמעה ותשמח בראשונה, כי על פי רוחה לא היה דבר נחוץ לצעיר מצוין, כדי להגיע לרום מדרגת השתלמותו, יותר מסכסוך של אהבה באחד מבתי מרום עם הארץ; מלבד זאת מצאה קורת רוח מיוחדת, בהודע לה בזה אגב אורחא, כי קרינינה זו, שנשאה חן בעיניה ושהכבירה מלים על אודות בנה הקטן, — כאשה שאין לה בעולמה אלא עניני ביתה, — נהגה עם זה גם היא כמו שנהגו לפי דעתה של הגרפינה וורונסקיה, כל הנשים היפות והכבודות. אך בימים האחרונים נודע לה, שכבר היה מעשה שרצו לתת לבנה משרה נכבדה לו בערכה לימים הבאים, והוא לא קבל ויבחר לו להשאיר בגדודו על כי בעבדו בגדוד הזה יכול לראות את קרינינה, ועוד נודע לה, שתקיפי הארץ מתרעמים עליו בגלל מאונו, ויהפך עליה לבה ורוח אחרת היתה אתה. גם לא ישר בעיניה מה שהאהבה הזאת היתה, כפי שספרו לה, לא סכסוך יפה מלבב מהמין המצוי בספירות הגבוהות, כי אם תאוה עזה כמות ומסוגלת להביאו לידי שגיאות גדולות. היא לא ראתה את בנה מן היום אשר יצא פתאום ממוסקבה, ובגלל השמועות האלה דרשה מאתו על ידי בנה הגדול שיבוא למוסקבה.

אחיו הגדול גם הוא התרעם עליו. אחיו זה לא עיין בשאלה על דבר אהבתו בעצמה: הגדולה היא אם קטנה, העזה היא אם רפה, היש חטא בדבר אם אין (הוא היה בעל אשה ובנים, ועם זה כלכל גם את אחת המחוללות, ועל כן לא היה נוטה להחמיר בענין זה גם לאחרים), אבל בדעתו, כי לא טובה אהבה זו בעיני אותם האנשים, שראוי להפיק רצון מהם, חרה לו על אחיו ההולך בדרכי לבו.

מלבד חובות משמרתו והליכותיו בחבורות בני-מרום עם-הארץ,

העסיק עוד דבר אחד את וורונסקי, והוא מקצוע הכינה בסוסים, כי היה אוהב סוסים מאד.

ובשנה ההיא נועדה רכיבת תחרות לאופיצירים, רכיבה שיש בה מעצורים. וורונסקי נרשם בין המתחרים ויקן לו סוסה אנגלית רבת-דם, ובכל עז אהבתו את אנה התעסק הרבה — ואך בלי התלהבות מגולה, — גם בתחרות העתידה לו.

ושני מיני האהבה האלה לא פגמו בו זה את זה. להפך, עבודה וענין מלבב מחוץ לאהבת אנה היו נחוצים לו, בהם מצא מרגוע ויחלף כח לשאת את סערת רגשותיו.

י"ט.

ביום תחרות הסוסים שבקרסנויה סילה הקדים וורונסקי לבוא לאכול את הביפשטיקס בטרקלין הכללי שבבית חבורת האופיצירים שבגודו. לדקדק הרבה בהמעטת אכילה לפני התחרות לא הוצרך, כי משקלו היה כשעור ששערו חכמים: ארבעה פודים וחצי; אך ראוי היה לו להזהר שלא ישמן, ועל כן נמנע ממאכלי קמח וממיני מתיקה. במעיל פתוח לרוחה על הז'יליט הלבן שלו ישב ויחכה לביפשטיקס אשר דרש, ובשתי זרועותיו נשען על השולחן, ועיניו הביטו אל הרומן הצרפתי, שהיה פתוח לפניו אל הקערה. אך כל חפצו בהביטו אל הספר היה, שלא להכנס בשיחה עם האופיצירים היוצאים והנכנסים, בעודו טרוד בהרהורי לבבו.

ומהרהר היה בהבטחה, שהבטיחה אותו אנה להראות לפניו ביום ההוא אחרי התחרות. אך זה שלשת ימים לא ראה אותה, ולפי שבעת ההיא שב אישה מחוץ לארץ, לא ידע וורונסקי, אם יוכלו להפגש היום אם אין, וגם לא ידע, איך יחקר זאת.

„הדבר פשוט, אני אומר, כי ביטסי שלחה אותי לשאול את אנה, אם תבוא אל התחרות. בודאי אוכל לנסוע שמה“, גמר בלבו וירם ראשו מעל הספר, ופניו נהרו, כי שוה לנגד עיניו את הפגישה הנעימה הזאת.

— שלח לביתי וצו לרתום את המרכבה לשלשה סוסים, — אמר אל המשרת, אשר הגיש לו את הביפשטיקס בקערת כסף חמה, ויקרב אליו את הקערה ויחל לאכול.

מחדר הביליארד הסמוך נשמעו קשקושי כדורים וקולות משוחחים וצוחקים. בפתח שמצד החוץ באו שני אופיצירים: אחד — צעיר בעל פנים דלים ודקים, שנכנס לגדוד ההוא לפני ימים מעטים מן הקורפוס לחניכת פזים, והשני אופיציר זקן מסובל בבשר, ואצעה על זרועו, ועיניו קטנות ושקועות בחוריהן.

וורונסקי שם עיניו על שני אלה ויועץ ויסב פניו אל הספר ויחל לאכול ולקרוא יחד וכמו לא ראה ולא התבונן אליהם.

— אתה סועד לבך לאסוף כח לעבודה? — אמר האופיציר בעל הבשר וישב אצלו.

— הלא תראה, — אמר וורונסקי בפניו הזועפים וימח פיו בלי שים עין על הדובר אליו.

— ואינך דואג פן תשמן? — אמר האופיציר הזקן ויתקן כסא לחברו הצעיר שבא אתו.

— מה? — אמר וורונסקי בחרי-אף, ופניו הביעו שאט-נפש, ושניו המתאימות נגלו ברגע ההוא.

— יין חרט! — קרא וורונסקי אל המשרת, בלי השיב דבר על השאלה ויסלק את ספרו אל העבר השני ויוסף לקרוא בו.

האופיציר בעל הבשר לקח את רשימת היינות ויפן אל חברו הצעיר:

— בחר לך אתה, מה נשתה. — אמר אליו ויתן לו את הרשימה ויחכה למוצא פיו.

— נבקשה נא הפעם „יין-רהיין“, — אמר הצעיר ויבט אל וורונסקי ברוח נכאה ויתאמץ לאחוז באצבעותיו את שפמו, אשר אך החל לצמח.

בראותו, כי אין וורונסקי פונה אליהם, קם הצעיר ההוא ממקומו. — נלכה נא אל חדר הביליארד, — אמר אל הזקן.

האופיציר בעל הבשר לא שנה אחרי דברי חברו ויקם גם הוא וילכו שניהם אל הדלת.

ובאותה שעה נכנס הרוטמיסטר ישבין, איש בריא וגבה קומה, וירכן בראשו לשני האופיצירים האלה הרכנה שיש בה גאווה ובוז, ויגש אל וורונסקי.

— אה! הנהו!— קרא ישבין ויטפח לו על פתיל-כתפו בנחת ידו הגדולה. וורונסקי פנה אליו בזעם, אבל כרגע צהל פניו, ומנוחה וחבה ואומץ לבב שבו ונראו עליהם כבכל עת.

— השכלת עשה, אלישה— קרא הרוטמיסטר בקול באַריטון עז—
עתה אכול ושבע ושתה כוס אחת.
— אבל אינני רעב.

— הנה גם הצמד הנעים פה,— הוסיף ישבין ויבט בלעג אל שני האופיצירים, אשר יצאו ברגע ההוא אל חדר הביליארד, וישב אצל וורונסקי, ורגליו החבושות במכנסי מרכבו הצרים נכפו בשבתו בדמות זזית חדה, כי ארכו רגליו מגובה הכסאות— ולמה לא באת אתמול אל התיאַטרון שבקרסנוביה? נומירוה מלאה את תפקידה יפה למדי. איפה היית?—

— אחרתי שבת בבית הטוורסקים— אמר וורונסקי.

— אהו— ענה על זה ישבין.

ישבין היה משחק בכרטיסים, רודף זמה ולא רק פורע מוסר, כי אם גם שונא מוסר, ובכל זאת אהב אותו וורונסקי יותר מכל חבריו שבגדוד. וורונסקי אהב אותו על גבורתו הרבה, אשר נראתה ביחוד בשתי, ביכלתו למלא בטנו יין כחבית, ובמעוט שנה, כי היה מבלה לילות בלי שנה, ופניו והליכותיו לא נשתנו לרעה; אך מלבד זאת אהבו גם על רב כחו המוסרי, אשר הראה בדרכיו עם השרים הגבוהים ממנו ועם חבריו, שבגלל זה היו כל יודעיו מכבדים אותו ויראים מפניו, וגם במשחקו נראה כחו זה, כי בהיותו קרוב בכל עת להרויח או להפסיד עשרות אלפי רובלים, התנהג עם זה תמיד בטעם ובדעת, גם אחרי שתותו יין למכביר, וכבר נחשב לראשון למשחקים בקלוב האנגלי.

אבל ביחוד היה אוהבו ומוקירו מטעם אחר, מדעתו, כי ישבין אוהב אותו גם הוא אהבה שאינה תלויה בכבודו ובגדולתו; רק עמו לבד

רצה וורונסקי לדבר על אודות אהבתו לאנה, בו בחר לזה מכל מיודעיו, כי ראה או דמה, שרק ישבין לבד, הנראה כבו לכל רגש, מסוגל להעריך את כל תוקף התשוקה הממלאה את נפשו עד אפס מקום לרגש אחר ממין זה. ומלבד זאת בטח אך בו לבד, שלא ימצא עונג לנפשו בדבה ובהוצאת שם רע, כי אם יבין את רגש אהבתו כראוי, כי בודאי יודע ומאמין הוא, כי לא צחוק ולא שעשוע ריק היא האהבה, כי אם ענין גדול ונכבד מזה הרבה.

עוד לא דבר וורונסקי עמו על אודות אהבתו, אבל כבר ידע, שהוא יודע ומבין את פרטי הדבר כראוי ונעים היה לו להכיר בעיניו, שכן הוא, שיודע הוא את סודו.

— אה, כן!—ענה ישבין, בשמעו מפי וורונסקי, כי ישב בבית הטוורסקים, ועיניו השתורות הבריקו, וידו אחזה בקצה שפמו השמאלי והחלה להביאו אל פיו—כמנהג המכוער, שנשתרש בו האופיציר הזה. — ומה עשית אתה אתמול? ההרוחת?—שאל וורונסקי.

— שמונת אלפים. אבל שלשה מהם אינם מובטחים; לא אאמין, כי ישולמו לי.

— אבל אפשר, שאתה עתיד להפסיד על ידי,—אמר וורונסקי בצחוק (ישבין התערב בסכוט רב, שוורונסקי יזכה בתחרות). — לא, לא אוכל להפסיד. רק מהוטין לבדו איש-תחרות מסוכן לך.

ובזה נסבה שיחתם על דבר התחרות, אשר נועדה ליום ההוא ואשר לא יכול וורונסקי להסיח דעתו ממנה בימים האחרונים ההם. — נלכה נא, רב לי,—אמר וורונסקי ויקם וילך אל הפתח, ויקם גם ישבין עמו וימתח את רגליו הגדולות ואת גבו הארוך.

— אני עוד לא עת לי לאכול את לחם הצהרים, אך בלי כוס יין אי אפשר. עוד מעט ואבוא. יין! הרעים בקולו הרחב והעז, שכבר נתפרסם בו, בפקדו את מחלקתו, ואמרו עליו, שהיו לוחות הזכוכית שבחלונות מזדעזעים בתתו קולו לפני חילו. —לא, אין צורך,—חזר וקרא תוך כדי דבור—הן אתה הולך לביתך, הנני גם אני ללכת עמך. וילכו שניהם יחדו.

כ.

וורונסקי דר לפי שעה, בגלל התחרות, בבית אכר פיני, והבית—
חדר אחד מרווח ונקי, שנחלק במחיצה לשנים. פטריצקי נטפל אליו גם
בדירת עראי זו. כשנכנסו וורונסקי וישבין היה פטריצקי ישן עוד.

— קום, רב לך נרדם, — אמר ישבין ויכנס למחיצתו של פטריצקי,
והוא שוכב, וחטמו שקוע בכר אשר למראשותיו, ויגע ישבין בשכמו וינידהו.
פטריצקי קפץ ויעמוד על ברכיו ויפן כה וכה.

— אחיך היה פה, — אמר פטריצקי לוורונסקי— הוא בא ויעירני,
יקחהו השטן, ויאמר, כי עוד יבוא הנה שנית.

פטריצקי חזר ונפל על הכר ונתכסה בשמיכה. — חדל לך, ישבין, —
קרא בחרי אף, כי משך ישבין את השמיכה להסירה מעליו— חדל לך! —
וכרגע הפך פניו ויפקח עיניו ויוסף— טוב אשר תאמר לי, מה אשתה:
הנה זוהמה בפני, ואינני יודע...

— יין-דגן נבחר מכל, — נכנס ישבין לתוך דבריו— טרשצנקו! יין-
דגן לאדוניך וקשואים, — קרא אל המשרת, ונראה, שהיה אוהב להשמיע
ולשמוע את עז קולו.

— יין דגן אתה אומר? כן? — שאל פטריצקי ויקמט פניו וימח
עיניו, — ואתה תשתה עמי? נשתה נא יחדו! וורונסקי, התשתה? — אמר
פטריצקי ויקם ויתעטף בשמיכה המנומרת מתחת לאצילי ידיו, ויצא
בידים מורמות בפתח המחיצה ויחל לשיר בלשון צרפת: „מלך היה בטולי” —
התשתה וורונסקי? — שנה פטריצקי.

— הרף ממני, — אמר וורונסקי, בלבשו את המעיל, אשר הגיש
לו משרתו.

— אנה אתה הולך? — שאל ישבין— הנה גם מרכבת השלשה— הוסיף
בראותו את המרכבה קרבה אל הבית.

— אל האורוה, גם עוד דבר לי אל בריאנסקי על אודות הסוסים, —
אמר וורונסקי.

באמת הבטיח וורונסקי לבוא אל בריאנסקי ולשלם לו בעד הסוסים, ובלבבו היה לבוא גם שמה ביום ההוא, — ובית בריאנסקי היה רחוק ארבע וירסטאות מפטרהוף — אבל חבריו הבינו מיד, כי לא אך שמה הוא נוסע.

פטריצקי הוסיף לשיר את שירו, ואגב אורחא קרץ בעיניו וינפח שפתיו דרך גלוי דעת, לאמר: ידענו, מה ענין בריאנסקי לכאן. — השמר לך, פן תאחר! — אמר ישבין, ובחפצו לנטות מענין השיחה הזאת שאל: — וסוסי האדמוני הכהה עובד באמונה? — וישקף בעד החלון אל הסוס האמצעי שבשלשה, הוא הסוס שמכר לוורונסקי ושדבר בו עתה.

— עמוד! — קרא פטריצקי אל וורונסקי, כשנגש וורונסקי אל הדלת. — אחיך הניח פה מכתב אליך ופתקה. עמד נא, איים? וורונסקי עמד מלכת. — ואים?

-- איים? זאת אשאל גם אני! — אמר פטריצקי ברגש ויעבר באצבעו הימנית ממעל לחטמו.

— אמר נא אפוא, הלא דרך אולת היא! — אמר וורונסקי בצחוק קל. — את התנור לא הסקתי. פה באחד המקומות הם. — חדל לך לפטפט! איה המכתב?

— לא משחק אני, כי שכחתי באמת. אולי חלום חלמתי? המתן לי, המתן! ומה חרי האף הזהו אילו שתית אתמול כמוני ארבעה בקבוקים לאיש, כי עתה שכחת, איפה אתה שוכב. המתן לי, זכור אזכור כרגע, פטריצקי חזר לפניו ממחיצתו וישכב על מטתו.

— עמד=נא! ככה שכבתי, והוא ככה עמד. כן—כן—כן—כן... הנהו לפניך! — פטריצקי הוציא את המכתב מתחת מצעו, כי שם הצפינו. וורונסקי לקח את המכתב ואת פתקת אחיו. בהם מצא מה ששער מראש, — מכתב אמו היה הוכחות על אשר חדל לנסוע אליה, ובפתקת אחיו נאמר, שאחיו צריך לדבר עמו. אבל וורונסקי ידע, כי כל זה באותו ענין. „מה לי ולהם בדבר הזהו“ אמר בלבו ויגלום את המכתבים בחפזה וישימם בין כפתורי מעילו, על מנת לקראם בשום לב אחרי כן, בדרך.

בפרוודור פגעו בו שני אופיצירים, אחד היה מגדודו, ואחד—
מגדוד אחר.

דירת וורונסקי היתה בית ועד לאופיצירים בכל עת.

— אנה?

— לפטרהוף אני צריך.

— והסוס בא מצרסקויה?

— בא, אך אני עוד לא ראיתיו.

— יש אומרים, ש„גלדיאטור“, סוסו של מחוטין, נפסח.

— שקר גמור! אבל איככה תרכבו ברפש כזה?—אמר השני.

— שלום לכם מצילי נפשי!—קרא פטריצקי בראותו את שני

האופיצירים הנכנסים, וכבר עמד לפניו משרתו היומי, וטס בידו, ועל

הטס יין דגן וקשוא כבוש—הנה ישבין מצוה אותי לשתות ולהחליף כח.

— אמנם הרבה עוללת לנו אתמול,—אמר אחד משני האופיצירים,

כל הלילה לא הנחת לנו לישון.

— אבל מה נחמר סופו של מעשה!—ספר פטריצקי—וולקוב טפס

ועלה על הגג ואמר על עצמו, כי עצב הוא. אני נעניתי אחריו:—הבה

ננגנה, נגינת קבורה! ולקול נגינת הקבורה נרדם על הגג.

— שתה יין=דגן, שתה, ואחר תשתה מי סלטר ועסיס=לימונים

הרבה,—אמר ישבין ויעמוד על פטריצקי, כאם הכופה את בנה לשתות

סם מרפא, — ואחרי כן מעט יין שמפן, מעט מאד, אך בקבוק

אחד קטן.

— בהשכל תדבר. המתן לי, וורונסקי, נשתה נא.

— לא, שלום לכם, אדוני, היום אינני שותה.

— ירא אתה, פן תכבד? אם כן נשתה לבדנו. הביאה מי סלטר

ולימונים.

— וורונסקי!—קרא אחד מן החבורה, בשעה שוורונסקי עבר דרך

הפרוודור החיצון.

— מה?

— יש לך להתגלח, שערך כבד מאד. ביחוד במקום הקרחת.

באמת התחילו שערותיו נושרות ולא עת. הוא השיב בצחוק מטוב

לב על המהתלות האלה, ושניו המתאימות נראו בצחקו. ומיד הוריד את מצנפתו על קרחתו ויצא וישב במרכבתו.
— אל האורוהו—קרא וורונסקי אל רכבו ויוצא את מכתביו לקראם, אבל השיב אל לבו, כי, בטרם יראה את סוסו, אין לו להסיח דעתו מענין התחרות. „אחרי כן”... גמר בלבו.

כ.א.

האורוה העשויה לדבר התחרות היתה בנין עראי של נסרים על יד המישור המיוחד למרוץ הסוסים, ושמה הוצרכו להביא את סוסו של וורונסקי ביום שלפני היום ההוא. את הסוס ההוא עוד לא ראה וורונסקי בעיניו, כי לא הוא הרגילו ברכיבה, כמשפט הימים האחרונים שלפני תחרות כזאת, כי אם „המנהיג” שהעמיד לו (frainer), ועל כן לא ידע ביום המעשה מאומה על אודות סוסו, לא מה שהיה לו בבואו ולא עד כמה נשתנה אחרי כן. הוא אך ירד ממרכבתו, ונערו, שומר סוסיו, שכבר הכיר מרחוק את מרכבת אדוניו, קרא למנהיג, ואנגלי צנום, שנעלות גבוהות על רגליו ומעיל קצר עליו וכל זקנו כמין צרור=שערות קטן מאד, יצא וילך לקראתו הלוך והתנודד ברגלים כושלות קצת, כדרך האנשים שאומנותם ברכיבה, ובזרועות פרושות.

— ומה שלומו של פרו=פרו?—שאל וורונסקי אנגלית.

— אָל רייט, סיר,—הכל כתקונו, אדוני,—ענה האנגלי בקול שיצא כמתגנב מגרובו, כי לא נפתחו שפתיו בדברו.—טוב אשר לא תקרב אליו,—הוסיף האנגלי וירם את מצנפתו—אני חסמתי אותו, והוא מלא רגז. טוב אשר לא תקרב אליו ולא תרגיזהו.

— לא, הלוך אלך אליו. רוצה אני לשים עיני עליו.

— הבה נלכה,—אמר האנגלי בפנים זועפים ובלי פתוח פיו גם הפעם, וילך לפני וורונסקי הלוך ונופף בידי, הלוך והתנודד כדרכו. הם באו אל החצר הקטנה שלפני גדרות הסוסים, והמשרת, שעמד על משמרתו שם ביום ההוא, נער בן-חיל מקושט, לבוש מעיל נקי, ומטאטא בידו, קדם פניהם וילך אחריהם.

בגדרות עמדו חמשה סוסים, כל אחר בדיר מיוחד לו; וכבר ידע וורונסקי, כי ביום ההוא הובא שמה גם הסוס המסוכן לו ביחוד, הוא „גלדיאטור“ האדום, סוסו האדום, סוסו האביר והגבוה של מחוטיין. אותו חשקה נפשו לראות עוד יותר ממה שרצה לראות את סוסו, אבל גם זאת ידע, כי על פי הנמוס הנהוג בעניני התחרות לא רק אין לו רשות לראותו, כי אם גם לשאול על אודותיו לא נאווה לו. אך מדי עברו במסדרון, פתח הנער המשרת את דלת הדיר השני משמאלו, ולעיניו נראה סוס אדום גדול לבן-רגלים; ברור היה לו, כי גלדיאטור לפניו, אבל כמו שאדם הגון מסב פניו מהביט במכתב זר, שמצא פתוח לפניו, כן הפנה שכמו וילך אז הדיר המוקצה לפרו-פרו.

— פה סוסו של מ—ק... ק... מק... לעולם לא אוכל לבטא את השם הזה. — אמר האנגלי אליו ממעל לשכמו ויורה באצבע אגודל שלו, שצפרנה היתה מגואלה, על מחיצתו של „גלדיאטור“.

— של מחוטיין? כן, זה בן-תחרותי האחד, שיש לי להתחזק לפניו.

— אילו רכבת עליו אתה, היית מתערב עליך, שתנצח, — אמר

האנגלי.

— בתחרות שיש בה מעצורים הכל תלוי בכשרון הרכיבה

ב„פליק“.

לענין „פליק“, שהוראתו אנרגיה ואומץ לבב, ידע וורונסקי, שלא

רק אין מחסור לו בו, כי אם גם היה מובטח, שאין דומה לו בדבר הזה, ובטחון כזה מדה גדולה מאד.

— וברי לך, שלא היה צורך בדבר להביא את הסוס לידי

הזעה מרובה?

— אין כל צורך, — ענה האנגלי — אך אל נא תדבר בקול רם. הסוס

מתרגז, — הוסיף וינע בראשו אל מול הדיר הנעול, אשר עמדו לפניו ואשר נשמע קול פרסות דורכות על תבן.

האנגלי פתח את הדלת, ויורונסקי נכנס לדיר הקטן והכהה, שרק

חלון קטן אחד היה למאור בו. שם עמדה סוסה אדומה-שחרחרת, ועל פיה מחסום, ורגליה דרכו על התבן הלח. גם הפעם, בתוך האור הכהה, סקר וורונסקי בסקירה אחת את כל מבנה גויתה. פרו-פרו היתה בעלת

קומה ממוצעה, ובמבנה גויתה נמצאו חסרונות. עצמותיה היו קטנות; בשר חזותיה היה בולט, אבל כתליהן צרו. אחוריה היו תלויים קצת, וברגליה נראתה עקמימות מורגשת היטב לעין, ביחוד ברגליה האחרונות. שרירי רגליה, האחרונות והקדומות יחד, לא היו מצוינים בגדלם, אבל במקום המרכב רחבה גויתה מאד, והרוחב המרובה הזה הורגש ביחוד בימים ההם, בימי ההדרכה וההכשרה לתחרות, כי צמקה בטנה בעת ההיא. עצמות שוקיה, מתחת לברכיה, היו, למראה עיני המביט אליהן מצד ראשה, דקות כאצבעות, אך בעבריהן רחבו מאד. כולה חוץ מצלעותיה, היתה כמכווצת משני עבריה, כמצומצמת ומכונסת לתוך חלל גויתה. אבל יתרון גדול, שקול כנגד כל החסרונות האלה, נמצא בה במדרגה גבוהה מאד; היתרון הזה היה „הדם“, הוא הדם, אשר יאמר עליו בלשון האנגלית, שדרכו להתגלות בשעת צורך. שרירי גוה, שהיו בולטים מתחת לרשת הגידים המתוחה בעורה הדק, המתפשט והחלק כאטלס, דמו למראה עין לעצמות בחזקן. ראשה היה רזה מלמעלה, אבל רזב למטה, מתחת לעיניה הבולטות ונוצצות בנחת רוח; והעור הדק שבנחיריה הרחבים היה ממולא דם. כל יצורי גוה, וראשה ביחוד, הביעו כה ועזו ויחד עם זה גם איזו רוח נדיבה; כי היתה מאותם הפקחים שבבעלי החיים, שאפשר לחשוב עליהם, שרק מאשר אין כלי מבטא הגון בפיהם, אינם מדברים בלשון בני אדם.

לוורונסקי נדמה על כל פנים, שהיא מבינה כל מה שהוא מרגיש. בשעה שהוא מביט אליה.

וורונסקי אך נכנס לדיר, והיא שאפה רוח בכה ותסב עיניה הבולטות הצדה כפי יכלתה, עד שהלבן שבהם נמלא דם, ותבט אל הנכנסים מקצות עיניה המופנים אל העבר השני ותנענע בומם שעל פיה ותדרוך בכה פעם ברגל זו ופעם ברגל זו.

— הנך רואה, שהיא רוגזת, — אמר האנגלי.

— סוסתי הנעימה! — דבר אליה וורונסקי חלקות וישם פעמיו אליה. אך כאשר קרב, כן הוסיפה לרגז. רק בגשתו אל ראשה שתקה פתאום, ושריריה נודעזעו תחת שערה הדק והרך. וורונסקי העביר ידו על צוארה העז וישב למקומו את אחד מתלתלי רעמתה, שהוטל אל צדה

השני של המפרקת החדה, ויקרב פניו אל נחיריה הנטויים, אשר דקו ככנפי עטלף. היא שאפה ונשמה בקול, ונחיריה נמתחו בכל עיון, ותרעד ותלחץ את תנוך אָזנה החד אל ראשה, ותשלח את שפתה השחורה והחזקה אל וורונסקי, ונראה שנתכוונה לאחזו בשרוולו. אך בזכרה את המחסום שעל פיה הניעה בו ותוסף לרמוס ברגליה המחוטבות פעם בזו ופעם בזו כבראשונה.

— הרגע, סוסתי, הרגע!—אמר וורונסקי ויעבר ידו על אחוריה ויצא מן הדיר בלב שמת, אחרי ראותו, כי סוסתו מסוגלת ומוכנת לעבודתה כראוי.

התרגזות סוסתו דבקה גם בו וירגש כי דמו רותח וכי גם הוא כמות שואף לנוע, לתפוש דבר בשניו, ולבו פחד ורחב.

— ובכן אני בוטח בך, —אמר אל האנגלי—בשש שעות וחצי עלינו להועד במקום ההוא.

— הכל כתקונו, —אמר האנגלי—ואתה אנה אתה נוסע, מילורד?—שאל פתאום את וורונסקי בכנוי זה—מילורד—, שכמעט לא השתמש בו עד כה בדברו אליו.

וורונסקי הרים ראשו בתמהון, ויבט אליו כדרך שהיה מביט אך לפעמים, כשהיתה השעה צריכה לכך, לא אל עיניו, כי אם אל מצחו, כי תמה על העזות שבשאלה זאת; אך כהשיבו אל לבו, כי האנגלי הלז רואה בו באותה שעה לא אדון ששכר אותו בכסף, כי אם אדם שאין לו בעולמו אלא רכיבה ותחרות, ענהו בניחותא:

— דבר לי אל בריאָנסקי, ובעוד שעה אחת אהיה בביתי. —
„זה כמה פעמים שאלוני היום שאלה זאת“ אמר וורונסקי בלבו, ופניו האדימו, וזה היה מקרה שאינו מצוי בו כלל. האנגלי הביט אליו בשום לב ויוסף, כאילו ידע, אנה הוא נוסע באמת:

— העיקר הוא, שלפני רכיבה זו נחוצה מנוחה, אל תרגז ואל תשים לב לכל דבר עצב.

— אָל רייט, —ענה וורונסקי בצחוק קל ויקפיץ ויעל על מרכבתו ויצו את רכבו לנסוע לפטרהוף.

הוא אך הרחיק כשעור פסיעות אחדות, והעבים, שנראו מרחוק עוד בבוקר, כסו את פני השמים, ויהי גשם שוטף.
„זהו ענין רע“, אמר וורונסקי בלבו וירם את מכסה המרכבה, עד כה היה הרבה רפש על הארץ, ועתה יהי כל המישור לאגם בצהל. בשבתו בדד במרכבה המכוסה, הוציא את מכתב אמו ואת פתקת אהיו ויקראם.

כאשר דמה כן היה: כזאת וכזאת מצא גם במכתבים האלה. גם אמו, גם אחיו, גם כל יודעיו השבו לדבר נחוץ להתערב בדברים המסורים אל לבו. ההתערבות הזאת העירה בו קצף, והוא היה קשה לכעוס בטבעו. „מה לי ולהם? — אמר בלבו, — למה זה יחשוב כל אחד לו לחובה לדאוג לי? ולמה זה ילאוני כולם יהד? על כי רואים הם, כי יש בזה דבר שאינו מובן להם. אילו היה זה סכסוך פשוט מן המצויים בעולמם היו מניחים לי ללכת בדרך לבי. אבל מרגישים הם, שענין אחר פה, שלא שעשוע ריק הוא, וכי האשה הזאת יקרה לי מהחיים. הדבר הזה אינו מובן להם, ועל כן הוא להם למורת רוח. יהי גורלנו מה שיהיה, אנחנו — מלה זו הדגיש בלבו לשם יחודו עם אנה — בחרנו בו מדעת, ואין אנו מתאוננים עליו. לא הם חייבים להורותנו את דרך החיים. והם אינם יכולים להבין מה הוא האושר, הם אינם יודעים, כי בלעדי אהבה זאת אין לנו לא אושר ולא צרות, — אין כל חיים בלעדיה.“ בעיקרו של דבר קצף על כל המתערבים מטעם אחר, מאשר ידע לבבו, כי הם, הקמים עליו, צדקו כולם כאחד. לבבו ידע, כי האהבה שנקשרה בה נפשו בנפש אנה, היתה לא התלהבות לרגע, כי אין אהבה זו עתידה לעבור, כמו שעוברים כל הסכסוכים בחבורות הגבוהות, שאינם משאירים אחריהם בחיי הנאהבים אלא זכרונות נעימים או קשים ולא יותר. לבבו ידע את כל הצרות והמצוקות שבמצבו ובמצבה; הוא ידע, עד כמה קשה בפרט לאנשים כמוהם, — באשר הם נראים וגלויים תמיד לעיני בני חבורתם בכל דרכיהם ומעשיהם — להסתיר את אהבתם, לשקר, לכחש, להתהלך במרמה, להגות בכל עת במה שיאמרו הבריות, בשעה שהאהבה שביניהם היתה עזה כל כך, שכל מה שנחוץ לה היו שוכחים גם שניהם.

בבירור ובפרטות זכר את כל המקרים המרובים והמצויים, שהיה מוכרח בהם לשקר ולרמות, נגד רוחו וטבעו. ביחוד זכר היטב, כי לא אחת ולא שתיים ראה אותה מתבוששת על דרכי המרמה והשקר, שהם אנוסים ללכת בהם. ורגש משונה התעורר בו, רגש גועל נפש, אשר היה מפעמו לעתים רק מן היום אשר דבקה נפשו באנה. אף אמנם לא ידע בעצמו רגש זה מה הוא: את מי הוא מתעב, את אלקסיי אלכסנדרוביץ, את עצמו, את כל העולם — כל זה לא הוברר לו. אבל בכל פעם גרש מקרבו את הרגש הזה. וגם עתה התחזק ויוסף להגות במה שהתחיל.

„בראשונה היתה אומללה, אבל כבודה ומנוחתה היו אתה; עתה איננה יכולה עוד לשקוט ולהכבד בעיניה, אף על פי שהיא מסתרת זאת מעיני כל, אבל יש לשים קץ לזה“, גמר וורונסקי בלבו.

ובפעם הראשונה עלה על לבו הרעיון הברור, כי חייב הוא לשים קץ לשקר הזה, ובלי התמהמה. „עלינו לעזוב הכל ולהסתתר באחד המקומות עם אהבתנו יחד“ — אמר אל לבו הפעם.

כב.

הגשם חדל מהר, וכאשר קרבה מרכבת וורונסקי אל פטרהוף בעז מרוצת הסוס האמצעי, אשר משך בכחו גם את שני חבריו, שדלגו אחריו בלי האחו עוד במושכותיהם, חזר השמש והציץ, והגגות המשוטפים שעל בתי הקיץ ועצי התרזה הזקנים שבגנים המשתרעים משני צדי הרחוב הראשי, הבריקו לניגה זרחו על שיירי המים המכסים אותם, והמים נטפו מענפי העצים ושטפו מעל הגגות בקול משמח לבב. וורונסקי לא יסף עוד להרהר בדבר הקלוקל, שהגשם הזה יכול לקלקל את המישור המוקצה למרוץ הסוסים, כי שמח לבו על הגשם שהיה, מדעתו, כי בשעת גשם כזה ימצא את אנה בודאי בבית, ולבדה ימצא אותה, כי על אודות אלקסיי אלכסנדרוביץ ידע, שלא יצא מפטרבורג, אחרי שובו זה ימים מעטים ממעיני המרפא.

בתקותו למצוא אותה לבדה ירד ממרכבתו, בלי עבור בה את

הגשר הקטן, ומשם והלאה הלך רגלי, כדי שלא למשוך עליו עיני מתבוננים, וככה היה עושה מדי פעם בפעם. ולא אל המבוא שמצד הרחוב שם פעמיו, כי אם אל החצר בא.

— הבא השר? — שאל את הגנן.

— עוד לא בא. הגבירה בבית. הואל נא ובוא דרך המבוא החיצון.

הלא משרתים שם ויפתחו לך — ענה הגנן.

— לא, כי דרך הגן אלך.

ובהודע לו, כי אמנם לבדה היא בבית, ובחפצו להראות לפניו פתאום, — כי לא הבטיח אותה לבוא ביום ההוא, ובודאי לא שערה שיסע אליה לפני התחרות, — הלך לו בלאט, הלוך והחזק בחרבו, שלא תקשקש, על החול שבמסלה הצרה, המעוטרת במטעי פרחים משני צדיה, אל הגבעה הקטנה שעל יד הגן. באותה שעה שכח וורונסקי את כל מה שהרהר בדרך על אודות מצבו הקשה. רק הרעיון האחד הזה היה בלבבו, כי בעוד רגע אחד יראה אותה לא ברוח דמיונו, כי אם אותה ממש, בקומתה ובדמיונה כמו שהיא באמת. כבר החל להכנס וידרוך על מדרגות-הגבעה הרחבות במלוא עקביו, כדי שלא ישמע קולו בלכתו, ופתאום זכר את הדבר אשר היה שוכח תמיד, את המכשול הגדול מכל המכשולים שבינו לבינה, — את בנה המסתכל בו תמיד בעיני שאלה ואיבה, לפי מה שנדמה לו לוורונסקי.

הנער הזה הפריע אותם יותר מכל איש. כשהיה עמהם לא רק לא הרשו לנפשם, לא הוא ולא היא, לדבר מה שלא יכלו לדבר באזני כל, כי אם גם להביע ברמזים דברים, שלא היה הנער מוכשר להבינם. הם לא התנו ביניהם תנאי כזה, אבל כך נהגו, והמנהג נוסד מאליו. אילו באו לרמות את הילד הזה, היו חושבים זאת לעלבון גדול לעצמם. בפניו דברו זה אל זה כמיודעים פשוטים. אבל אף על פי שנוהרו כל כך, ראה וורונסקי פעמים רבות, כי הנער מביט ומתבונן בו בעיון ובתמהון ומתנהג עמו בזהירות משונה ובלי דרך קבועה, פעם יראה סימני חבה ופעם יתחמק ויתבושש. כמו הרגיש הילד שיש בין האיש הזה ובין אמו איזה יחס גדול בערכו, שהוא איננו יכול להבינו.

ובאמת הרגיש הילד, שלא יוכל דעת את היחס הזה, ובכל יגיעותיו

לא יברר לנפשו, איך ראוי לו להתיחס אל האיש הזה. בבינה היתרה הנתונה לילדים, לראות דברים שבלב, הכיר וידע, כי אביו ומורתו ואומנתו כולם כאחד לא רק לא אהבו את וורונסקי, כי אם גם הביטו אליו בשאט נפש ובדאגה רבה. אף על פי שלא דברו עליו מאומה, וכי אמו הוקירה אותו מכל באי ביתם.

„מה זאת אפוא? מה טיבו של אדם זה? עד כמה עלי לאהוב אותו? אם אינני מבין זאת, הלא בי העין, הלא זה אות, כי אני נער נבצר או רע“, אמר הילד בלבבו; זה מקור החשדנות והתמהון וסימני האיבה, שנראו על פניו, ויסוד ביישנותו ותהפוכות דרכיו, שהיו מרגיזים את וורונסקי. מעמדו של ילד זה היה מעורר בלב וורונסקי בכל פעם את הרגש המשונה של גועל נפש בלי טעם ברור, שהיה מצוי בו בימים האחרונים. במעמדו התחילו מרגישים שניהם, וורונסקי ואנה יחד, מה שמרגיש בודאי רב חובל, בראותו על פי הקומפס, כי אניתו השטה במהירות נוטה נטיה מרובה מן הדרך הנחוצה לה, ואין לאל ידו לעצרה, כי בכל רגע ורגע היא הולכת ומתרחקת, וכי הכרת הרעה הזאת היא גם הודאה, שאין כל תקוה להנצל מאבדון.

הילד הזה, בדעתו הקצרה בדרכי החיים, היה להם לקומפס מורה ומוכיר מה שידעו ולא רצו לזכור: באין אומר ודברים הורה להם, עד כמה נטו מן האורח הסלולה.

בפעם הזאת לא היה סריוזה בבית, והיא היתה לבדה. בדד ישבה על הגבעה ותחכה לבנה, כי הלך לטייל, ויתקפהו הגשם, ותשלח משרת אחד ונערה משרתת לבקשו, והיא ישבה ותחכה לו. מלובשת שמלה לבנה, שרקמה רחבה עליה, ישבה באחת מפנות הגבעה מאחרי הפרחים, ולא שמעה את קול וורונסקי. ראשה המכוסה שער מסולסל שחור היה כפוף, את מצחה לחצה אל דלי-המשפך הקר, שעמד על המעקה, ובשתי ידיה היפות, העדויות בטבעות הנודעות לו היטב, החזיקה בדלי, שלא יזח ממקומו. כל תארה היפה, ראשה וצוארה וידיה, שהיו כולם מחמדים, היו הביבים לו בכל פעם כחזיונות חדשים, ויעמוד מלכתו, ויבט אליה בעונג רב. אך כרצותו לצעוד צעד אחד ולגשת אליה, הרגישה, כי הוא הולך וקרב, ותסלק את הדלי ותסב אליו את פניה המחוממים.

— מה לך גברתי? החולה את — אמר אליה צרפתיית בגשתו. רצונו היה לרוץ ולנפול על צוארה, אך בוכרו, כי אפשר שעוד אנשים שם, הביט אל המרפסת, ופניו האדימו, כבכל פעם שהווקק להוחר ולפנות כה וכה.

— לא, שלום לי, — אמרה אנה ותקם ותלחץ בחוקה את ידו השלוחה אליה. — לא חכיתי עתה... לך.

— אליו! מה קרות ידיך היום! — אמר וורונסקי.

— הבהלתני בבואך, — אמרה אליו. — לבדי אני יושבת ומחכה לסריוויה, הוא הלך לטייל; הם יבואו מצד זה.

אבל אף על פי שהתאמצה לדבר במנוחה, רעדו שפתיה.

— סלחי נא לי, כי באתי, אך לא יכולתי לבלות יום זה בלי ראות פניך, — הוסיף בלשון צרפתיית, כבכל פעם שלא היה יכול לדבר עמה בלשון יחיד מפני הסכנה, כי להשתמש בלשון רבים יכלו רק בלשון צרפת, לפי שבלשון הרוסית הוא מוזר מאד בין אנשים, שנתקרבו זה אל זה כל כך.

— מה אסלח לך? — ואני שמחה מאד.

— אבל חולה את או עצובת רוח, — הוסיף לדבר אליה, בלי הרפות ידיו מידיה, ויכף עליה. — במה הרהרת?

— רק בדבר האחד הזה, — אמרה אנה בצחוק קל.

ואמת דברה בזה. בכל עת ובכל שעה יכלה להשיב, אילו שאלו אותה, במה היא מהרהרת: רק בדבר האחד הזה, רק באשרה וברעתה. במצאו אותה הפעם, שאלה בלבה: מדוע כל זה נקל הוא לנשים אחרות, כמו לביטסי (היא ידעה את דרכיה עם טישקביץ, אשר לא נגלו לבני הבורתה), ורק היא בצרה גדולה. ביום ההוא הציק לה הרעיון הזה ביחוד מפני טעמים אחדים. אך לו לא הגידה זאת, כי אם שאלה אותו על אודות התחרות, והוא, בראותו כי עצובה היא, ובחפצו להשכיחה את עצבונה, ספר לה דברים מפרטי ההכנות, אך לא נתן לה לעמוד על כוונתו האמתית בהרצאת הדברים ההם.

„האגיד לו אם לא אגיד? — שאלה אנה בלבה, בהביטה אל עיניו

המלאות שקט וחבה. מאושר הוא עתה וטרוד בתחרותו כל כך, שלא יבין את הדבר כראוי, לא יבין את כל ערכו של מקרה זה לנו.”

— אך עוד לא אמרת לי, במה הרהרת בבואי לפניך, — הפסיק וורונסקי את הרצאת ספוריו ואמר לה, — אנא, הגידי נא.

בלי השיב לו דבר, הורידה מעט את ראשה ותבט אליו בעפעפים מוסבים למעלה ותבחנהו בעיניה הנוצצות מבעד לגבותיהן השחורות. בידה התעסקה בעלה קטוף, אך ידה רעדה; הוא ראה זאת, ופניו הביעו אמונה והכנעת עבד, ופניו אלה משכו את לבה אחריו בכל עת בכח גדול. — רואה אני, כי קרה אותך דבר לא טוב. איך אשקוט רגע אחד בדעתך, כי באה עליך צרה שלא נודעה לי. הגידי נא, בשם אלהים! — שנה את בקשתו בקול תחנונים.

„אני לא אסלה לו, אם לא יבין כל ערכו של דבר זה. הלא טוב אשר לא אגיד לו, למה זה אנסנו?” אמרה בלבו, בעודה מבטת אליו כבראשונה ומרגשת, כי ידה, המהזקת את העלה, רועדת יותר ויותר.

— בשם אלהים! — שנה וורונסקי ויאחו בידה.

— האגיד?

— כן, כן, כן...

— הרה אני, — אמרה בקול שפל וממושך קצת.

העלה שבידה נודעזע עוד יותר, אך היא לא גרעה עיניה מוורונסקי, בחפצה לראות, איך יקבל בשורה זאת. הוא שמע, ויחורו פניו, ויאמר להשיב דבר, אך מליו נעתקו, וינח את ידה ויורד ראשו. „כן, הוא הבין את כל ערכו של דבר זה”, אמרה בלבה ותלחץ את ידו להבעת תודה.

אבל טעות היתה בידה, בחשבה, כי וורונסקי הביט אל הענין הזה כמוה, בעיני אשה. הדבר יצא מפיה, ומיד התעורר בקרבו בכח גדול, עשר פעמים מכלל מקרה אחר, אותו הרגש של גועל נפש בלי דעת במי ובמה; אבל עם זה הבין, כי המשבר, אשר חכה לו, הגיע עתה, כי לא יוכלו עוד להסתיר דרכם מאישה, ועליהם לשים קץ באיזה אופן למצב המשונה הזה. ומלבד זאת דבקה בו גם סערת רוחה, ויבט

אליה בעיני רחמים והכנעה וישק את ידה ויקם וילך הנה והנה על הגבעה הלוך והחרש.

— כן הוא, — אמר ויגש אליה באומץ לבב. — שנינו לא חשבנו את היחס שבינינו לשעשוע ריק, ועתה הוברר גורלנו. עלינו לשים קץ, — אמר ויפן כה וכה, — לשקר הזה, שאנו מחזיקים בו.

— לשים קץ? — איככה נשים קץ, אלקסיי? — אמרה אנה בקול שפל. עתה עברה סערת רוחה, וצחוק חבה נגה על פניה.

— עליך לעזוב את בעלך, ולאחד את חיינו.

— מאוחדים הם גם עתה, — ענתה אנה בקול שפל, אשר לא נשמע כמעט לאוזן.

— כן הוא, אבל יש לגמור, לגמור.

— אבל איככה, אלקסיי, למדני נא מה לעשות, — אמרה בצחוק.

תוגה על קשי מצבה, שאין להחליץ ממנו. — היש לנו רוח והצלחה? האם לא אשת איש אני?

— אין מצב קשה שאי אפשר להחליץ ממנו. נחוץ להתחזק, — אמר

וורונסקי. — כל מה שיהיה, טוב לך ממצבך זה. הלא רואה אני, מה רבו צרות לבבך בשבתך בתוך חבורתך, עם בנך, עם בעלך, שכולם כמוכירי עון לך.

— רק לא בעלי, — אמרה בלעג גמור. — אותו לא אדע, בו לא

אהגה. כמוהו כאין.

— לא בכל לבך תאמרי זאת. אני יודעת אותך. מתענה את גם בגללו.

— הן הוא איננו יודע מאומה, — אמרה אנה, ובושה כסתה פניה

פתאום: לחייה, מצחה וצוארה האדימו, ודמעות נקוו בעיניה מכלמה. — אל נא נדבר בו.

כג.

וורונסקי כבר נסה פעמים אחדות, אם גם לא בשפה ברורה כזאת, לעוררה לשים לבבה על מצבה, ובכל פעם ענתה אותו אמרים דלים כאלה ובקלות דעת כזאת. כמו נמצא בזה דבר, אשר לא יכלה או לא

רצתה לבררו לעצמה; בשעה שהתחילה לדון בענין זה, כמו חמקה עברה ממנה מדי פעם בפעם אל אחד המחבואים הרוחניים שבה, ותחתיה, תחת אנה האמתית שאהבה נפשו, באה לפניו אשה אחרת זרה לו ומשונה, אשר לא אהב אותה, כי אם ירא מפניה, והכבירה עליו במלים. אך ביום הזה הואיל להביע לה את כל רוחו בשאלה זאת.

— אם יודע הוא, אם איננו יודע, — אמר וורונסקי בקולו העז והמתון — אין לנו עסק בזה. אנחנו איננו יכולים... את לא תוכלי להוסיף לכת בדרך הזה, ביחוד בעת הזאת.

— ומה נעשה על פי דעתך? — שאלה בלעגה הקל, אשר דברה בו עד כה. בראשונה דאגה, פן יהי דבר הריונה קל בעיניו, ועתה הצטערה, על כי בא בגללו לידי מסקנה, שנחוץ לעשות איזו חדשות בחייהם.

— יש להודיע לו הכל ולעזבו.

— טוב מאד; נשערה נא, שאעשה כן. הידעת, מה נעלה בידנו? הנני לספר לך הכל מראש, — אמרה אנה, ואש חמה נצתה בעיניה, אשר עוד לפני רגע אחד מלאו חבה. — „כן הוא, איש אחר אהבת ותוקשי אחריו בדרך הטאים? (בדבריה אלה חקתה את בעלה וגם הדגישה מלים מיוחדות בטעמו וברוחו). אני הזהרתך על דבר תוצאות דרכך לענין מצבנו המדיני והאזרחי והביתי, ואת לא שמעת בקולי. עתה אינני יכול לתת לחלל את שמי... ואת שם בני, היה את לבבה לאמור, אך לא יכלה לשתף שם בנה במהתלותיה... לא אוכל לתת להרפה את שמי“ ועוד איזה דבר כיוצא בזה. בכלל יאמר בכל סגנונו המדיני, בבירור ובדיוק, כי לא יוכל לתת לי לעזבו, כי אם יעשה כאשר תמצא ידו להגן על כבוד ביתו. וכאשר יאמר, כן יעשה במנוחה ובדיוק גמור. זה הדבר אשר יהיה. לא איש הוא זה, כי אם מכונה, ובשעת כעסו הוא כלי משחית, — הוסיפה יתזכור את אליקסיי אלכסנדרוביץ בכל תארו לפרטיו ובדרכי מדברו; וכל מדה שאינה נאה, שיכלה למצוא בו, זכרה לו וחשבה לו לעון, בלי סלוח לו גם על דבר אחד, בגלל החטאה הנוראה, אשר חטאה לו היא.

— אבל אנה, — אמר וורונסקי בקול רך, מרגיע ונכנס אל הלב —
בכל זאת נחוץ להגיד לו; ואז נראה דרכיו ונדע מה לעשות.

— מה נוכל לעשות, לברוח?

— יכול נוכל גם לברוח. אני לא אדע, איך נוכל להוסיף לעמוד
במצבנו זה. ולא לי אני דואג. — רואה אני בצרת נפשך.

— לברוח ולהיות לך לפלגש אהובה, — אמרה אנה בחרי אף.

— אנה, — אמר אליה בקול תוכחה וחבה.

— כן הוא, להיות לך לפלגש ולהשחית הכל.

גם הפעם היה את לבבה לאמור „את בני“, אך לא יכלה לבטא
מלה זאת.

וורונסקי לא יכול להבין, איך יכלה האשה הזאת, באומץ לבה
ובישרת רוחה, לשאת חיי שקר ותרמית כאלה, בלי בקש לה חיים
אחרים; אך לא הבין כי פשר דבר החידה הזאת צפון במלת „בני“, אשר
לא יכלה להשמיע על פיה. בזכרה את בנה ואת הגות לבו בימים
הבאים על אודות אמו, העוזבת את אביו, באו בה יראה ורעד על
המעשה אשר עשתה, ואז חדלה לעיין בדבר, כי אם התאמצה להרגיע
את נפשה, כדרך הנשים, בסברות כוזבות ובדברי רוח, למען לא ישונה
דבר במצבה, ותוכל להשכיח את השאלה הנוראה, מה תעשה לבנה.

— אני מבקשת אותך, אני מתחננת לך, — אמרה פתאום בקול

אחר, בקול מלא חבה ויוצא מן הלב, ותחזק בידו — אל תוסיף לדבר
עמי עוד בדבר הזה עד עולם.

— אבל, אנה...

— עד עולם. הניחה לי לדאוג לזה. נפשי יודעת את כל שפל

מצבי, את כל הכעור הנורא שבו; אך להחליץ ממנו לא נקל הוא כמו
שתדמה. הניחה נא לי לבקש עצה ושמע בקולי. אל תוסיף לדבר אלי
בוזה עד עולם. התבטיחני?.. לא, לא, הבטיחה נא!...

— מבטיח אני כל מה שתבקשי, אבל אינני יכול לשקוט, ביחוד

אחרי אשר הגדת לי את הדבר הזה. לא אוכל לנוח, אם לא תנוחי אֶת.

— אני? — שנתה אחריו. — כן, לבי דוה לפעמים; אבל זה יעבור,

אם לא תוסיף דבר אלי כאשר אמרתי. רק בדברך עמי בענין זה, ידוע לבי על מצבי.

— זאת לא אבין, — אמר וורונסקי.

— ידעתי, — נכנסה אנה לתוך דבריו, — מה קשה לישר רוח כמוך לשקר, וצר לי עליך. פעמים רבות אשים על לבי, כי אבדת חיך למעני.

— כזאת אמרתי בלבי ברגע הזה גם אני עליך, — אמר וורונסקי, — איך יכלת לוותר על כל בגללי? לא אוכל לסלוח לנפשי, על כי אומללה אָת. — אני אומללה? — אמרה ותקרב ותבט אליו בצחוק שמחה ואהבה, — אני — דמיוני כאיש רעב שנתנו לו לאכול. אפשר שקר לו, ובגדו קרוע, והוא מתבייש, אך אומלל איננו. אני אומללה? — לא, זה אשרי... ברגע ההוא שמעה את קול רגלי בנה, ותשקף במהירות אל כל עברי הגבעה ותקם פתאום, כמו נתרה ממקומה. בעיניה נראה הברק הנעים הנודע לוורונסקי מכבר, והיא הרימה במהירות נמרצה את ידה היפות, המעולפות טבעות, ותאחזהו בראשו ותבט אליו הבטה ממושכה ואחרי כן קרבה אליו את פניה בצחוק קל על שפתיה הפתוחות ותשקוה במהירות על פיו ועל שתי עיניו ותהדפהו ותכון ללכת, אך הוא עצר אותה. — מתי? — לחש לה ויבט אליה בפנים צוהלים.

— היום בקצה השעה הראשונה, — לחשה לו באזנו ותאנה ממעמקי לבה ותלך בצעדיה הקלים והמהירים לקראת בנה. הגשם חדל לרדת, בשעה שהיה הנער בגן הגדול, וישב שם עם אומנתו עד כלות הגשם באחת הסוכות.

— ושלום לך, — אמרה אליו. — עתה עלינו למהר אל התחרות. ביטסי הבטיחה לבוא אלי ולקחת אותי במרכבתה. וורונסקי שם עיניו על השעון ויצא מעל פניה מהר.

כד.

כאשר שם וורונסקי עיניו על השעון על גבעת המרפסת היה מלא דאגה וטרוד ברעיוני לבבו כל כך, שראה ולא ידע מה ראה, ראה את

ציוני השעות ולא ידע איזו שעה היא. בצאתו אל מסלת החצץ דרך בזהירות ברפש וילך אל מקום מרכבתו. ברב רגשותיו לא שם לבו להתבונן, איזו שעה היא ואם עוד יספיק לנסוע אל בריאנסקי. מכה זכרונו לא נשאר לו ברגעים ההם אלא הכשרון לזכור ראשי פרקים, שאחרי עשותו זאת עליו לעשות כזאת וכזאת, ולא יותר. זכרון מרפרך כזה הוא מן המקרים המצויים בחיי האדם. בגשתו אל מרכבתו מצא את רכבו נרדם על מושבו בצל תרזה ענפה, שכבר התחילה נוטה הצדה, ויתבונן אל עדות היתושים, אשר התאבכו כתמרות עשן ממעל לסוסים המכוסים זעה, ויער את רכבו ויקפוץ ויעל על המרכבה ויצוהו לנסוע אל בריאנסקי. רק אחרי נסעו כשבוע וירסטאות שב אליו כל כה זכרונו וירא בשעון וידע, כי חצי השעה הששית הגיע וכי אחר לנסוע.

ביום ההוא היו מרוצי-תחרות שונים: מרוץ בני-לזיה, מרוץ אופיצירים למרחק שתי וירסטאות ואחריו אותו המרוץ שהשתתף בו וורונסקי. אל המרוץ האחרון הזה היה יכול עוד להספיק לבוא, אבל ידע, כי אם יסע אל בריאנסקי, יבוא שמה בכבודות ובשעה ש"אנשי החצר" כבר יועדו שם, וכן לא יעשה. אך כבר הבטיח לבריאנסקי לבוא אליו ביום ההוא, ועל כן גמר לעשות הלאה דרכו ויצו את הרכב להריץ את הסוסים בלי חמלה.

בבית בריאנסקי שהה אך חמשה רגעים וישב ויסע בדרך אשר בא אליו. הנסיעה המהירה הזאת הרגיעה אותו. כל קשי מצבו בדברים שבינו לבין אנה, כל השאלות והספקות שנשארו אחרי שיחתם נשכחו מלבו לגמרי; רק במרוץ תחרותו היו כל מחשבותיו, בעונג רב ובלב סוער הגה בזה וישעשע את נפשו בבטחונו, כי בכל זאת בוא יבוא שמה בעתו, ורק לרגעים התעוררה בקרבו עליצותו על נועם הפגישה, שהוא עתיד לפגוש בלילה את אנה.

ובמדה שנכנס בנסיעתו לגבול שדה-התחרות, במדה שהוסיף להשיג ולעבור את מרכבות הנוסעים שמה מבתי הקיץ ומפטרבורג, בה במדה חזקו עליו רגשותיו על אודות התחרות הזאת, שהתעתד להשתתף בה. בבית דירתו לא נותר איש מחבריו, — כולם כבר היו שם, ומשרתו חכה לו על יד השער. בעודו מחלף שמלותיו, הגיד לו משרתו,

כי הוחל המרוץ השני, כי אדונים רבים באו לשאול על אודותיו וכי הנער שבאורוה רץ ובא גם הוא לשאול עליו פעמים.

וורונסקי חלף שמלותיו בלי חפזון (מעולם לא נחפו ולא חדל דמשול ברוחו) ויסע אל חצר האורוה. משם כבר נשקפו לעיניו המוני מרכבות ורגלים ואנשי צבא, אשר כתרו את שדה המרוץ, ואוהלים מלאים אדם. לפי הנראה עוד לא עברה שעת המרוץ השני, כי בהכנסו אל חצר האורוה שמע קול פעמון. בגשתו אל האורוה פגש את „גלדיאטור“, סוסו האדום ולבן-הרגלים של מחוטיק, כי הובילו אותו אל המערכה, ועליו כסוי בגד צהוב-אדמדם, שרצועות כחולות מרוקמות עליו, ואוניו נראו כגדולות מאד, תחת הרקמות הכחולות המכסות עליהן. — איה קורד? — שאל וורונסקי את משרתו אשר על הסוסים.

— באורוה, חובש הוא.

פרו-פרו עמד חבוש בדירו, והדיר היה פתוח, כי כבר נכונו להוציא את הסוס לעבודתו.

— לא אחרתי?

— אָל רייטו! אָל רייטו! הכל כתקונו, הכל כתקונו, —אמר האנגלי-רק השמר והשקט.

וורונסקי שם עיניו עוד הפעם על יפי תארו וכל אבריו של סוסו האהוב לו, אשר כל עצמותיו רעדו, ובקושי הפנה עיניו מהמראה הזה ויצא מן האורוה. אל האוהלים קרב במרכבתו בשעה טובה לו מאד, בשעה שלא יכול איש לשים לב אליו. המרוץ למרחק שתי הוירסטאות כמעט נגמר לפני רגעי מספר, וכל העינים נסבו על ה„קולרגרד“ שרכב ראשונה ועל ה„לייב-הוור“ שרכב אחריו, ששניהם הריצו את סוסיהם בשארית כחם וקרבו אל עמוד המטרה. מתוך העגול וגם מחוץ לו נאספו כל הנצבים ודחקו זה את זה על יד העמוד, וחבורות אנשי צבא פשוטים ואופיצירים מחיל פרשי-הגארדה הביעו שמחתם בקריאות בקול רם על נצחון שר חילם וחברם הקרוב לבוא. וורונסקי נכנס לתוך ההמון הזה, בלי משוך עין עליו, כמעט באותו הרגע שנשמע קול הפעמון המבשר, כי נגמר המרוץ, והקולר-גרד רם הקומה, המכוסה רגבי רפש, שעלתה בידו לגשת ראשונה אל העמוד, נחת על המרדעת

וירף ידו מסייחו האָפור, שכהה מראהו מועה ונשימתו כבדה עליו מרוב עמלו.

הסיח רמס בפרסותיו בכח ויתאמץ לעצור בזה במהלך גותו הגדולה, והאופיציר המנצח פנה כה וכה, כמי שנעור מחלום קשה, וביגיעה עלתה בידו להראות צחוק קל על שפתיו. המון אנשים מבני חבורתו ושלא מבני חבורתו סביב שתו עליו.

וורונסקי התחמק בכוונה מהמון בני מרום עם הארץ, אשר התנהגו בכובד ראש וישוחחו ויתהלכו ברחבה לפני האוהלים. ידוע ידע, כי גם אנה קרינינה שם, גם ביטסי, גם אשת אחיו, ובכל זאת נמנע מגשת אליהן, כדי שלא יסיח דעתו מענין התהרות. אבל מכיריו הרבים, שפגשו אותו בכל רגע, עצרוהו ויספרו לו דברים מפרטי המרוצים הקדומים וישאלוהו, מפני מה אחר לבוא.

בעת אשר נקראו המתחרים אל האוהל המיוחד לקבלת הפרסים, וכל הנאספים מהרו שמה, קרב אליו אחיו הגדול ממנו אלכסנדר, ראש גדוד מעוטר בפתילים על כתפיו, שפל קומה, רחב עצמות כאליקסיי, אבל יפה ואדמוני ממנו ובעל אף אדום ופנים צוהלים מייך.

— הקבלת את פתקתי? — אמר אליו אלכסנדר. — הן בביתך לא ימצא אותך איש לעולם.

הכל ידעו, שאלכסנדר וורונסקי הוא איש הולך שובב, וביחוד הוא שוגה בייך, אך עם זה היה גם חצרני גמור.

בדברו עם אחיו בענין רע מאד, מלאו פניו בדיחה, ויהי למראה עין כמדבר מהתלות ודברים של מה בכך, — מדעתו, כי אפשר, שעיני רבים מוסבות עליהם.

— קבלתי ולא אוכל הביך, מה הדאגה הזאת, שאתה דואג לי, — אמר אליקסיי.

— דואג אני, על כי נאמר לי לפני רגעים אחדים, כי אינך פה וכי ביום השני ראו אותך בפטרהוף.

— יש דברים, שרק מי שהם נוגעים בו בעצמו יש לו רשות לדון בהם, והדבר שאתה דואג בגללי הוא ממין זה.

— אבל אם כן אין לעבוד בצבא, אין ...

— אני מבקש מאתך, שלא תתערב בדבר, ולא יותר.
פני אליקסיי הנוזעמים חורו באמרו זאת, ולחיו התחתון הבולט רעד, וזה היה מן המקרים שאינם מצויים אצלו. ככל איש, אשר לב טוב לו, היה קשה לכעוס, אך בשעת כעסו, בשעה שלחיו התחתון התחיל רועד, היה מסוכן למרגיזיו; זאת ידע גם אלכסנדר אחיו וישב לו בצחוק קל ובפנים שמחים:

— אני אך באתי למסור לך את מכתב אמנו. השיבה נא לי דבר ואל תרגיזנה לפני נסעה. לך והצלח, — סיים דבריו בברכה לענין התחרות בפניו הצוחקים ויט מעליו.

אך נסב אחיו מאצלו, וידיד אחר קדם פניו בברכת שלום.
— אינך רוצה להכיר את רעיך! שלום לך, יקירי! — אמר אליו סטיפן ארקדיביץ, אשר גם פה, בתוך תפארת בני פטרבורג, התנוסס בפניו האדמונים ובפאות זקנו הסרוקות והמצוחצחות. — תמול באתי ושמה אשמח מאד, כי אראה בנצחונך. מתי נראה איש את אחיו?
— בוא נא מחר אל הקלוב שלנו, — אמר וורונסקי וילחץ שרוול מעילו ויבקש סליחה מאתו וילך מאצלו אל תוך שדה המרוץ שכבר הובלו שמה הסוסים המוכנים למרוץ הגדול, שהושמו מעצורים בו.
הסוסים המכוסים זעה, שגמרו לעשות את שלהם, וכשל כהם, אחרי העבודה הקשה אשר עובדה בהם, הושבו למקומותיהם בלויט שומריהם, ואחרים הובאו תחתיהם זה אחר זה אל המרוץ החדש, סוסים צעירים מלאי כח, רובם אנגליים, ובעמדם כבונים ודקי בטן דמו לעופות גדולים ומשונים. מימין הובאה פרו-פרו ביפי תארה, אשר דרכה בפרקי שוקיה התחתונים הגמישים והארוכים למדי, כהולכת על נוצות של מתכת. לא רחוק ממנה עמד „גלדיאטור” באזניו המרופטות, ובאותה שעה הפשיטוהו את כבינתו. עיני וורונסקי נמשכו שלא מדעתו על אברי הסייח הזה, שהיו גדולים ויפים וכולם מתאימים לתארו הכללי, ואחוריו כמוצקים ומחוטבים בטעם נפלא, ופרקי שוקיו התחתונים קצרים במדה שאינה מצויה, ונראה כמוסדים על פרסותיו בעצמן. וורונסקי שם פניו לגשת אל סוסתו, אבל עוד הפעם עצר אותו אחד ממכיריו.

— הנה קרינין, — אמר אליו האיש ההוא בדברים זה עם זה. —
הוא מבקש את אשתו, והיא באוהל, בתוך. האם לא ראית אותה?
— לא, לא ראיתה, — ענה וורונסקי, ובלי שים עין גם על
האוהל, אשר הראהו בו האיש ההוא את קרינינה, נגש אל סוסתו.
עוד לא הספיק וורונסקי לבדוק את מרדעתו, כדי לתקן בו דבר,
והנה נקראו המתחרים אל האוהל לנטול גורלות ולהכונן להתחלת
התחרות. שבעה עשר אופיצירים נועדו באוהל בפנים מלאים עיון וכובד
ראש, ורבים מהם בפנים חורים, ויקחו להם איש גורלו. לוורונסקי יצא
הגורל השביעי, וקול ההכרזה נשמע: „שבו לכם!“
וורונסקי הרגיש, כי הוא ושאר הרוכבים המתחרים היו למרכז,
שכל העינים מכוונות אליו, ויקרב אל סוסו בלב סוער, וכדרכו במצב
כזה היה מתון ושוקט בתנועותיו.
קורד לבש לכבוד התחרות את בגדי החגיגה שלו, והם: מעיל
שחור רכוס בכל כפתוריו, צורונים מגוהצים קשים, שהיו מגיעים עד
לחיו, כובע שחור ונעלות גבוהות. הוא היה מתכבד ובוטה כבכל עת,
ובעצמו החויק את הסוסה בשתי מושכותיה ועמד אצלה. והיא הוסיפה
לרעוד כאילו אחזתה קדחת. עינה הבווערת הביטה מן הצד אל וורונסקי
בגשתו אליה. וורונסקי שם את אצבעו מתחת לאזור המרדעת. היא
עותה עינה עוד יותר ותגל את שניה ותורד את אזנה. האנגלי העוה
שפתיו, בחפצו להראות דמות צחוק, על בדיקה יתרה זו, שבודקים אחרי
הבישתו של מומחה כמוהו.

— שב נא, ולא יסער ללבך כל כך.

וורונסקי הביט בפעם האחרונה אל אנשי תחרותו, בדעתו,
שבשעת הרכיבה לא יוסיף לראותם. שנים כבר רכבו להם אל המקום
המיועד להתחלתם. גלצין, אחד מרעי וורונסקי ומאנשי תחרותו
המסוכנים לו, התרוצץ מטביב לסייחו האדמדמ, אשר מאן לתתו לשבת
עליו. „לייבהזור“ קטן קומה, מלובש במכנס-מרכב צרים, ישב כפוף
כחתול על סוסו וירעישוהו בחפצו לחקות את האנגלים. הנסיך קוובליב
ישב בפנים לבנים על סוסתו רבת הדמים, שיצאה מבית גידוליו של
גרבו, ואנגלי נהג אותה ברסנה. וורונסקי וכל חבריו ידעו את

קוזובליב „בעצביו הרפים“ ובתאותו המרובה להכבד. הם ידעו, כי היה מפחד מכל דבר, גם לרכוב על אחד מסוסי הצבא היה ירא; אבל דוקא ברכיבה זו, שהיתה נוראה באמת, שמפרקות יכלו להשבר בה על נקלה, שאצל כל אחד מן המכשולים שהוכנו בה עמדו דוקטור ועגלת בית חולים ברקמת צלב ואחות רחמניה, ערב את לבבו להשתתף. כשנפגשו עיניהם קרץ אליו וורונסקי בחבה ובהבעת הסכמה ותהלה. רק את אחד מהרוכבים, את איש תחרותו הקשה לו מכולם, את מחוטין ברכבו על „גלדיאטור“ לא ראה.

— אל נא תאיצה, — אמר קורד אליו; — וזכר נא דברי זה: אצל המעצורים אל תעצרנה ואל תריצנה, תנה לה לעשות, כאשר ייטב בעיניה.

— טוב, טוב, — אמר וורונסקי ויחזק ברסן.
— אם תוכל הריצה אותה; אך עד הרגע האחרון אל תואש, גם אם יקדמוך כולם.

בטרם הספיקה סוסתו לזוז ממקומה, התנשא וורונסקי בתנועה עזה ומהירה ויאחז ברגליו בטבעות המרדעת, טבעות ברזל-קלל בעלות שנים, ויורד את גותו במהירות ובחזקה על כר-העור שעל המרדעת, ויחרוק העור תחתיו, ומושבו היה איתן. ברגלו הימנית נאחז בטבעת ויחזק בין אצבעותיו את המושכות הכפולות, כרוכב רגיל, וקורד הרפה ידיו מהן. „פרו-פרו“ נטתה את צוארה הארוך ומתחה את מושכותיה, וכמו מבלי דעת באיוז מרגליה לצעוד ראשונה החלה לזוז ממקומה כהולכת על נוצות של מתכת ותנענע את רוכבה בגבה המתכווץ ומתפשט לרגעיב. קורד החיש צעדיו והלך אחריה. בזעפה משכה את חבלי רסנה פעם נצד זה ופעם מצד זה ותתאמץ להוליך רוכבה שולל, ויורונסקי התאמץ להרגיעה פעם בקול ובפעם בידו, אך כל זה היה לריק.

הם הגיעו אל הנחל הסתום, ופניהם הועדו אל מקום „שלוחם“. רבים מהרוכבים היו לפניו, ורבים — מאחוריו, ופתאום שמע מאחוריו קול שעטת פרסות סוס על הרפש, וירא והנה מחוטין השיגו ויעברו לפניו על „גלדיאטור“ בעל הרגלים הלבנות והאזנים המרופטות. מחוטין צחק צחוק קל וגלה את שניו הארוכות, אך וורונסקי הביט אליו בחרי

אף; כי לא אהב אותו בכלל, ועתה חשב אותו לאיש־תחרות קשה לו מכל חבריו, ומלבד זאת רע בעיניו, מה שהריץ סוסו בעברו עליו והרגיו בזה את „פרו־פרו“. היא נשאה את רגלה השמאלית ותקפץ שתי פעמים ובועפה על חבלי רסנה המתוחים החלה לדהור בלי סדרים ולטלטל בדהרותיה את רוכבתה. גם קורד הרעים פניו וכמעט רץ ויקפץ גם הוא אחרי וורונסקי.

כה.

כל האופיצירים המתחרים במרוץ ההוא היו שבעה עשר איש. והמרוץ נועד בעגול איליפסי ארוך ארבע וירסטאות, לפני האהל העשוי לדבר. ובעגול הזה נערכו תשעה מעצורים: נחל, גדר קרשים גבוהה שתי אמות רוסיות אצל האוהל, תעלה ריקה, תעלה מלאה מים, צלע גבעה זקופה, חומה אירלנדית והיא (מן המעצורים הקשים ביותר) סוללה, שקנים רבים נטועים בה, ואחריה עוד תעלה — שאינה נראה לעיני הסוס — והסוס הוצרך לדלג על שני המעצורים האלה עוד כדי שלא לנפול ולהשבר; אחרי המעצור הקשה הזה עוד שתי תעלות מים ותעלה ריקה אחת; וגמר רכיבת המתחרים ממול האוהל. אבל תחלת רכיבתם נקבעה לא בתוך העגול, כי אם מצדו, במרחק מאה קני-מדה מקו העגול, ובתוך הדרך החיצונה הזאת נמצא המעצור הראשון, והוא הנחל הסתום, שרחבו שלש אמות רוסיות, ורשות נתנה לרוכבים לעברו בקפיצה או ברכיבה במי־הברכים שבו.

שלש פעמים נצבו המתחרים בשורה אחת, ובכל פעם הוציא אחד הסוסים את ראשו אל מחוץ לשורה, והוצרכו לחזור ולהתיצב. ראש הגדוד סיסטרין, המומחה לאותו דבר, כבר בא לכלל כעס, אך בפעם הרביעית קרא „צאו!“ — והאנשים החלו לרכוב לדרכם.

כל העינים וכל הבינוקלים כוננו אל חבורת הרוכבים השונים במראיהם ובמלבושיהם בשעה שעמדו בשורה.

„הם שולחו! התחילו רוכבים!“ נשמעו מכל עבר קריאות

הנאספים, אחרי הדממה שהיתה בשעת צפיתם.

גם ביחידות גם בחבורות רצו ממקום למקום, כדי להסתכל יפה יפה. עוד ברגעים הראשונים היתה חבורת הרוכבים לשורה ארוכה, ולעיני הנאספים קרבו שנים שנים ושלושה שלושה ואחד אחד אל הנחל. לרואים נדמה, שכולם החלו לרכוב כאיש אחד, אך באמת היו זמני סיקונדות ביניהם, וגם זה לא נחשב לדבר קל בעיניהם.

„פרו-פרו“ ברגזה ובהתלהבותה היתה אחרה ברגע הראשון, וסוסים אחדים הקדימוה. אך עוד בטרם הגיעו אל הנחל עבר וורונסקי בלי כבודת לפני שלושה מהסוסים אשר הקדימוה, ועם זה עצר בכל כחו ב„פרו-פרו“, שרצתה והתאמצה לקפץ קפיצות גדולות, ולפניה היה אך „גלדיאטור“ האדום, סוסו של מחוטין, אשר הלך לו הליכה קלה ומסודרת ונשא את רגליו האחרונות ממול עיני וורונסקי, וראשונה לכל הסוסים הלכה „דיאנה“ סוסתו הנחמדה של קוזובליב, ובעליה עליה בפנים לבנים כפני מת.

ברגעים הראשונים עוד לא משל וורונסקי לא ברוחו ולא בסוסתו. עד הנחל, אשר היה להם למעצור ראשון, לא מצאה ידו להנהיגה כטוב בעיניו.

„גלדיאטור“ ו„דיאנה“ קרבו יחדו אל הנחל וכמעט בבת אחת התנשאו וידלגו אל עברו השני. בלי התגברות מיוחדת מורגשת לעין דלגה ותעף אחריהם „פרו-פרו“ כמו על כנפים, אך כשהרגיש וורונסקי בעצמו, שהוא מרחף באויר, ראה פתאום כמעט תחת רגלי סוסתו את קוזובליב מתגולל עם „דיאנה“ מעבר לנחל (אחרי קפיצתה של „דיאנה“ הוציא את מושכותיה מידו ותעף ותפול עמו יחד). אך הפרטים האלה נועדו לוורונסקי אחרי כן, ובאותו הרגע ראה רק את המחזה הזה: מתחת לרגליו, במקום שסוסתו „פרו-פרו“ היתה עתידה להציג את פרסותיה, יכלה למצוא את רגלה או את ראשה של „דיאנה“. אך „פרו-פרו“ הספיקה בשעת קפיצתה גם לנטות בכח ברגליה ובגבה, כחתול בנפלו ממקום גבוה, ותדא הלאה ולא נגעה ב„דיאנה“.

„מה נעמת לי!“ אמר וורונסקי בלבו.

אחרי עברם את הנחל היה וורונסקי לשליט גמור על סוסתו ויחל לעצור את מרוצתה, בחפצו לעבור את הגדר הגדולה אחרי מחוטין

ולהשיגו ולהקדימו אחרי כן, בין המעצור הזה ובין המעצור שאחריו, והרחוק ממנו כמאתים קווי-מדה.

הגדר הגדולה עמדה לפני אוהל הקיסר, והקיסר וכל בני החצר והמוני הנאספים הביטו כולם כאחד אליו ואל מחוטיין, ומחוטיין רכב לפניו, ובינותם היה כמלוא אורך גופו של סוס, בקרבם אל השטן (כן קראו לגדר ההיא). וורונסקי ידע, כי עינים מכוננות אליו מכל עברים, אך לא ראה דבר חוץ מאזני סוסתו וצוארה והארץ, הרצה לקראתן בחפזה ואחוריו ורגליו הלבנות של „גלדיאטור“ שרקדו במהירות ובסדר לפניו, בלי שנות את הרוח שביניהם. „גלדיאטור“, התנשא וכלי כל דפיקה קטנה כשכש בזנבו ויעלם מעיני וורונסקי.

— ברווה! — נשמע קול קורא אחד.

כהרף עין אחרי כן נראו קרשי הגדר לעיני וורונסקי. סוסתו דלגה ועברה בלי כל שנוי מורגש בתנועות אבריה. הקרשים נעלמו מעיניו, ואך קול דפיקה קטנה שמע מאחריו; כי התלהבה בראותה את „גלדיאטור“ מקפץ לפניו, ותקדם קצת להתנשא, ועל כן דפקה בגדר באחת מפרסותיה האחרונות. אך את מדת מרוצתה לא שנתה, ויורונסקי — שברגע ההוא נזרק רגב רפש על פניו — ראה ויתבונן, שלא נשתנה הרוח שבינה ובין „גלדיאטור“. ועוד הפעם היו לנגד עיניו אחורי „גלדיאטור“ וזנבו הקצר ורגליו הלבנות הממהרות לרוץ בלי התרחק ממנו.

וכשעלה במחשבתו, שהגיעה העת לו לשים את מחוטיין מאחריו, החישה „פרו-פרו“ את מהלכה מאליה, כי הבינה את מחשבתו טרם ירמוז לה, ותחל להתקרב אל מחוטיין מן הצד הטוב לפניו, מצד החבל. מחוטיין לא נתן לה לבוא בינו ובין החבל. ויורונסקי אך שם על לבו, כי אפשר להשיגו גם ברכיבה מעבר מזה, ומיד שנתה „פרו-פרו“ את מהלכה ותדרוף בדרך שרצה בו וורונסקי. כתפה של „פרו-פרו“, שכבר החלה כהה למראה מרב זעה באה בשורה אחת עם אחורי „גלדיאטור“. קפיצות אחדות קפצו בשורה אחת. אך לפני המעצור, אשר קרבו אליו בשעה ההיא, החל וורונסקי להריצה על פי רוחו, כדי שלא תסב הרבה, ובבואם אל צלע הגבעה הקדים מהר את מחוטיין. מדי עברו ראה את

פניו המלוכלכים ברפש, גם נדמה לו שראה צחוק על פניו. אחרי כן הרגיש מיד, שמחוטין רוכב אחריו אצל גבו ממש, ומשם שמע את דהרותיו המסודרות ואת נשימת נחיריו של „גלדיאטור“ הסמוכים לו מאד.

את שני המעצורים שלפני האחרון עברה על נקלה, אכל נשימתו ודהרותיו של גלדיאטור קרבו עוד יותר אל אוני וורונסקי, וירץ את סוסתו, ולשמחת לבבו הרגיש, שהיא ממהרת לרוץ מעט יותר מבראשונה, וקול שעטת פרוט „גלדיאטור“ נשמע עוד הפעם מאותו המרחק שנשמעה קודם לזה.

וורונסקי היה לה למנהיג גמור, — זאת חפצה נפשו, וכזאת יעץ אותו קורד, — ועתה היה בטוח, שהוא עתיד לנצח. התרגשותו ועליצותו וחבתו ל„פרו-פרו“ הלכו ועצמו. אף אמנם רצה להביט אחריו, אך לא ערב את לבבו לעשות זאת ויתאמץ להרגיע את עצמו ולהמנע מהריץ את סוסתו, לבעבור יעמד בה כח במדה שלפי דעתו נשאר עוד ב„גלדיאטור“. עוד נשאר המעצור הקשה שבכל המעצורים, אם יקדים לעברו מכל בני תחרותו יקדים מכולם גם לבוא אל מקום גמר התחרות. במחשבותיו אלה הגיע אל הסוללה הזאת עוד מרחוק ושניהם יחד נסתפקו רגע קטן בנצחונם. באזניה הכיר וורונסקי, שהיא כמפקקת, מסתפקת בכחה, וירם את השוט, אבל ראה מיד, כי פחד שוא הוא: סוסתו ידעה, מה שיש לה לעשות. היא החישה מרוצתה ובמדה הראויה, כפי מה ששער בלבו קודם לזה, קפצה ותדא הרחק בכח-כחה אל מעבר לתעלה שאחרי הסוללה; ובלי התאמצות יתרה הוסיפה לרוץ ולדהור במדה ובסדר שרצה ודהרה לפני הסוללה.

— ברווה, וורונסקי! — הגיעו לאזניו קולות מתוך חבורה קטנה שעמדה אצל המעצור הזה, והוא ידע, כי חבורות מאהביו בני גדוד היא; את קול ישבין הכיר ביחוד בין שאר הקולות אך את פניו לא ראה. „חמדתי!“ קרא בלבו על „פרו-פרו“ ויט אזניו לשמוע, מה שיעשה מאחריו. „גם הוא דלג ויעבור!“ אמר בלבו, בשמעו קול דהרות „גלדיאטור“. עוד נשארה תעלת המים האחרונה, הרחבה שתי אמות רוסיות. וורונסקי לא שם גם עינו עליה, ובחפצו להקדים הרבה התחיל

מנהיג אותה במושכותיה בתמונת עגולים ועל פי דפיקות פעמיה היה מרים ומשפיל את ראשה. הוא הרגיש, כי היא אזורת שארית כחה; לא רק צוארה וכתפיה היו רטובים, כי אם גם על מפרקתה, על ראשה ועל אוניה החדות נראו אגלי זעה ונשימתה היתה קשה וקצרה. אבל גם זאת ידע, כי שארית כחה יספיק לדרך, שיש לה עוד לעבור, שהוא אך 200 סז'ין. רק על פי קרבת גופו אל הארץ וקלות תנועתה ידע, עד כמה גדלה מרוצתה מבראשונה. על התעלה דלגה על נקלה, כמו לא שמה לב לה. כעוף פורח קפצה ועברה אל עברה השני; אך באותו הרגע הרגיש וורונסקי, כי לא דקדק לנהוג בה כראוי על פי מהירות מרוצתה, ובאחת מתנועותיו חטא לחוקי ההנהגה הטאה שאין לכפרה, וחרדה נפלה עליו. פתאום נשתנה מצבו ויבן, כי רעה נוראה באה עליו. עוד לא יכול לברר לעצמו, מה הדבר אשר קרהו, והנה רגלים לבנות של סייח אדום הבריקו לעיניו ומחוטין עבר לפניו על סוס דוהר במרוצה רבה. וורונסקי היה נוגע ברגלו האחת בארץ, וסוסתו התגוללה על רגלו זאת. הוא אך הספיק להוציא את רגלו מתחתיה, והיא נפלה על צדה ותנחר בקושי ותיגע בכל כחה בצוארה הדק והמכוסה זעה ולא יכלה לקום, וכעוף נמחץ פרכסה לרגליו. בתנועה אחת שלא כראוי גרם לה וורונסקי שנשבר גבה. אך זאת הבין אחרי כן. ובאותה שעה לא ראה אלא שמחוטין הולך הלוך ורחוק במהירות, והוא עומד ומתנוודד על אדמת רפש, ולפניו מוטלת פרו-פרו ונאנחת בקושי, וראשה נטוי אליו, ובעינה הנחמדה היא מתבוננת בו. בלי הבין עוד מה שנעשה, משך וורונסקי את סוסתו בחבלי רסנה. והיא חזרה ופרפרה בכל כחה כדג קטן שהועלה בחזקה, וכנפי מרדעתה חרקו מפרפוריה; אך, מבלי יכולת להרים את חצי גופה שמצד רגליה האחרונות, נזדעזעה מיד וחזרה ונפלה על צדה. בפנים לבנים, שנשחת תארם מנהמת לבו, וברעד עז בלחיו התחתון הכה וורונסקי אותה מכה אחת בעקב נעלו על בטנה ויוסף למשכה בחבלי רסנה. אך היא לא זזה ממקומה, כי אם כבשה פיה בקרקע והביטה אל בעליה בעיניה המסבירות.

— א א א — נהם וורונסקי וישם ידיו על ראשו. — א א א —
 מה זאת עשיתי! — צעק במרירות — גם תחרותי הפסדתי! ובאשמת

כל זה, באשמתי המחפירה שאין לכפרה; והסוסה הנחמדה והאומללה הזאת גם היא מידי נגזרה! אַ אַ! מה זאת עשיתי!
והעם והדוקטור והחובש ופקידי הצבא מבני גדודו רצו אליו לעזרה. אך לגודל שברו הרגיש, כי שלום בעצמיו. סוסו נמצאה שבורת גב, ועל כן גמרו לירות עליה ולהמיתה. על השאלות לא יכול וורונסקי להשיב, גם לא יכול לדבר דבר עם איש. בלי הרים את מצנפתו, אשר נפלה מראשו, הפנה שכמו וילך לו, בלי דעת בעצמו אנה ילך. רק אומלל היה בעיניו. בפעם הראשונה בימי חייו מצאתהו רעה גדולה כזאת, שאין לה תקנה ושהוא בעצמו היה האשם בה.
ישבין רדף אחריו וישיגהו ויבא לו את מצנפתו וילך עמו עד ביתו, ובעיד חצי שעה שבה רוח וורונסקי אליו. אבל זכר המרוץ הזה נחרת בלבו לימים רבים כזכר קשה ומכאיב יותר מכל שאר זכרונות ימי חייו.

כו

בדרכי אליקסיי אלכסנדרוביץ עם אשתו לא נהיה כל שנוי חיצוני, רק טרוד היה יותר מבראשונה. גם בשנה הזאת נסע בראשית ימי האביב, כדרכו בשנים הקודמות, אל מעיני המרפא שבחוץ לארץ, להחליף כח אחרי עמל החורף המרובה, שהיה מהרס את בריאותו בכל שנה ושנה. וכדרכו מדי פעם בפעם שב לביתו בחודש יולי, ובלי התמהמה שב גם לעבודתו בשקידה מכופלת, וכדרכם מדי פעם בפעם, עברה אשתו אל בית המיץ, והוא נשאר בפטרבורג.
אחרי השיחה ששח עם אנה בלילה ההוא, בשובם מבית הנסיכה טברסקיה, לא יסף עוד לדבר עמה על דבר חשדיו וקנאתו, ומנהגו לדבר על פי רוב בסגנון מחקה ומהתל היה טוב לו עד מאד בדרכיו עם אשתו בימים ההם. הוא אך כמו התרעם עליה, כמו חרה לו מעט על דבר השיחה שבלילה ההוא, אשר לא רצתה להכנס בה. רק סימני תרעומות נראו בדרכיו עמה ולא יותר. „את לא חפצת להשיב לי בשפת אמת, — כמו דבר אליה בלבו — ורק הפסד תפסידי בזה. עתה

עתידה את לבקש מאתי להכנס בבירור דברים, ואני לא אכנס. רק הפסד תפסידי" אמר בלבו, ויהי דמיונו כמי שנפלה דלקה בביתו ונסה לכבות ולא עלתה בידו, ובכעסו על כי יגע לריק, יאמר אל הבית: "דמך בראשך! לשרפה תהיה בגלל זה!"

האיש הזה, שהיה חכם ונבון בעיני משמרתו, לא הבין מה נבערו דרכיו אלה עם אשתו. באמת היה מתירא להבין את הדבר לפרטיו ולתוצאותיו, ועל כן לא הבין אותו. במעמקי לבו הסתיר וינעל ויחתום את הארגז, אשר נמצאו בו רגשותיו לביתו, כלומר לאשתו ולבנו. אב מלא חבה היה לבנו, אך מימי החורף האחרונים שבשנה ההיא התחיל נוהג בו מנהגי תרעומות והיה מדבר גם עמו בסגנון הלגלוג הקל שדבר בו עם אשתו. "שלום, איש צעיר!" היה קורא אליו בבואו לפניו.

כסבור היה אליקסיי אלכסנדרוביץ, וכך היה אומר גם בפירוש, כי מעולם לא היתה לו במשמרתו עבודה מרובה כבשנה הזאת; אפס כי לא התבונן, כי בעצמו בקש ומצא בשנה ההיא עבודה יתרה, כי זאת היתה אחת מתחבולותיו, שהועילו לו להמנע מפתוח את הארגז, אשר רגשותיו ורעיונותיו על אודות אשתו וביתו היו גנוזים בו והיו הולכים הלך וקשה במדה שרבו ימי גניזתם. אילו נתנה רשות לאיש לשאול את אליקסיי אלכסנדרוביץ, מה דעתו על דרכי אשתו, לא היה אליקסיי אלכסנדרוביץ בענותנותו משיב דבר, אך היה כועס על השואל כזאת. על כן הביעו פניו בימים ההם כמין גאות ועוז, בהביטו אל השואלים לשלום אשתו. לא רצה אליקסיי אלכסנדרוביץ להרהר אחרי אשתו, לענין הנהגתה ורגשותיה, וגם לא להרהר אחריה באמת.

בית קיצו הקבוע של אליקסיי אלכסנדרוביץ היה בפטרהוף, ועל פי רוב ישבה שם בקיץ גם הגרפינה לידיה איבנובנה בשכונתה של אנה ובכל עת היו לה לגרפינה דברים אליה. בשנה ההיא מאנה הגרפינה לידיה איבנובנה לשבת בפטרהוף, ואל אנה ארקדיבנה לא באה גם פעם אחת וגם רמזה בדברים לאליקסיי אלכסנדרוביץ, כי התקרבותה של אנה לביטסי ולבית הוורונסקים לא מן המדה היא. אליקסיי אלכסנדרוביץ נכנס לתוך דבריה בדרך נזיפה ואמר, כי אשתו איננה מאותן שצריך לשמרן מפני החשד, ומן העת ההיא התחיל להתרחק מהגרפינה לידיה

איבנובנה. הוא לא רצה לראות ולא ראה, שרבים מביטים אל אשתו באיבה; לא רצה להבין ולא הבין, מפני מה השתדלה אשתו, שייעברו לשבת בצרסקויה ששם ישבה ביטסי, וביתה היה לא רחוק ממחנה גדודו של וורונסקי. הוא לא התיר לעצמו להרהר אחרי אשתו ולא הרהר אחריה; אבל אף על פי כן ואף על פי שלא הגיד זאת מעולם גם לעצמו ולא היו בידו לא ראיות וגם לא יסודות מספיקים לחשד, ידע בסתר לבו בלי שום פקפוק, שאשתו מועלת בו, ואומלל היה מאד מדעתו זאת.

כמה פעמים דבר אל לבו בשמונת שני חיי האושר, אשר ראה עם אשתו, על אודות מעשים בנשים סוטות ובעלי נשים כאלה: „למה זה נתנו יד לזאת? למה לא יושם קץ למצב נתעב כזה?“ אבל עתה, כאשר באה הצרה הזאת עליו, לא רק לא חשב מחשבות לשים קץ למצבו זה, כי אם לא רצה גם לדעתו, ועל מה לא רצה לדעתו, על כי נורא היה מאד, מתנגד מאד למנהגו של עולם.

מיום שובו מחוץ לארץ בא אל בית הקיץ אך שתי פעמים: פעם אחת אל לחם הצהרים, ובפעם השנית ישב שם עם אורחים בערב, אך לא לן בבית קיצו גם לילה אחד, וזה היה לא כמנהגו בשנים הקודמות. ביום התחרות היה אליקסיי אלכסנדרוביץ עסוק מאד; אך עוד בבקר, בסדרו את עבודת יומו, גמר לנסוע מיד, אחרי סעודת צהרים מוקדמת, אל בית הקיץ אל אשתו, ומשם אל שדה התחרות, כי כל בני החצר יהיו שם, ובשביל זה ראוי גם לו להמצא במקום הזה. אל אשתו אמר לנסוע ביום ההוא, על כי גמר לבוא אל בית קיצו לפחות אחת בשבוע מפני הנמוס. מלבד זאת הוצרך למסר לה את הכסף לצרכי הבית, שהיה נוהג לתת לה בכל יום חמשה עשר בחודש.

וכדרכו להיות שורר במהלך רציוניו לא נתן למחשבותיו אלה על אודות אשתו לצאת מגדרן שגדר להן.

ביום ההוא היה אליקסיי אלכסנדרוביץ עסוק מאד בשעות הבוקר. הגרפינה לידיה איבנובנה שלחה לו ביום אתמול את מחברתו של עסקן מפורסם בנסיעותיו בחינה, שהיה בעת ההיא בפטרבורג, ובמכתב בקשה מאתו לקבל גם את הנוסע הזה בעצמו, באשר הוא אדם חשוב ומועיל

מאד מטעמים שונים. אבל אליקסיי אלכסנדרוביץ לא הספיק לקרוא את כל המחברת בערב, ועל כן הוכרח לגמרה בבוקר. אחרי כן באו בעלי בקשות והגיעה שעת ההרצאות והקבלות, המנויים והפטורים, מסירת התשורות והפרסים, קצבת השכר, חליפת המכתבים, — כל אותה העבודה, עבודת החול בלשונו של אליקסיי אלכסנדרוביץ, שהווקק לבלות עליה זמן רב בכל יום ויום. אחרי כן הוטרד בעניניו הפרטיים, — רופאו הדוקטור ומנהל עסקיו באו אליו. המנהל עשה את שלו במהרה, כי אך את הכסף הדרוש מסר לאליקסיי אלכסנדרוביץ וחשבון קצר נזן לו על אודות מצב העסקים, אשר לא נראה בהם סימן ברכה מרובה, כי בשנה ההיא נאכל כסף רב בנסיעות, ותרב ההוצאה מההכנסה. אבל הדוקטור, אחד מהמפורסמים שבפטרבורג, שהיה ידיד ורע לאליקסיי אלכסנדרוביץ, הטרידו זמן רב. אליקסיי אלכסנדרוביץ לא ידע, כי יבוא אליו ביום ההוא ויתמה עליו בבואו ועוד יותר תמה, על כי הרבה הדוקטור לשאלו ולחקרו ויט אזניו אל לבו וידפק וימשש את כבדו; והוא, אליקסיי אלכסנדרוביץ, לא יכול לדעת, כי לידיה איבנובנה רעותו, התבוננה, כי לא טוב מצב בריאותו בשנה הזאת, ותבקש מאת הרופא לבוא אליו לראותו. „עשה זאת למעני“, אמרה הגרפינה לידיה איבנובנה אל הרופא.

— למען רוסיה אעשה זאת, גברתי הגרפינה, — ענה הדוקטור.

— איש אשר אין דוגמתו! — אמרה לידיה איבנובנה.

הדוקטור הצטער הרבה על אליקסיי אלכסנדרוביץ אחרי בדיקתו, כי נגלה לו שגדל כבדו הרבה ונתמעטה הזנת גופו, ומי המעינות לא הביאו לו אפילו תועלת כל שהיא; ויצוהו הדוקטור להרבות בתנועות הגוף ולמעט כפי יכולתו ביגיעת המוח ולהתרחק מכל דבר עצב, מה שלא היה אפשר לאליקסיי אלכסנדרוביץ, כשם שאי אפשר לאדם שלא ינשום, ויצא מלפניו אחרי הביאו אותו לידי ההכרה המעצבת, שנמצא בו איוה קלקול שאין לו תקנה.

במבוא הבית פגש הדוקטור, בצאתו מלפני אליקסיי אלכסנדרוביץ, את סליודין מנהל עסקיו של אליקסיי אלכסנדרוביץ. הם היו חברים

באוניברסיטה, ואף על פי שאחרי כן נודמנו יחד אך לעתים רחוקות, היו מכבדים ומחבבים זה את זה, ועל כן היה הדוקטור נכון לגלות לסלידין את דעתו על דבר החולה, במדה שלא היה מגלה לכל איש אחר זולתו.

— מה מאד אשמח, כי היית אצלו, — אמר סלידין. — לא שלום לך, כמדומה לי... ומה מצאת בו?

— זה הדבר אשר אומר לך, — אמר הדוקטור וינופף ידו אל רכבו ממעל לראש סלידין, לרמוז לו, שיגיש את המרכבה, ויאחו בשתי ידיו הלבנות את אחת מאצבעות נעל היד הדקה וימתחה. — מיתר שאינו מתוח בחזקה קשה מאד לקרעו; אך אם תמתחהו בכל כחך ותעמיס עליו אך כובד אצבעך, יקרע מאליו. והוא בשקידתו וביגיעותיו שהוא יגע באמונה תמיד דמיונו כמיתר מתוח במדה שאין למעלה הימנה; ולחיצה מן הצד יש, לחיצה כבדה, — סיים הדוקטור וירם גבות עיניו להוספת באור. — התבוא אל המרוץ? — הוסיף בשבתו במרכבה. — כן, כן, מובן מאליו, אכן בלוי זמן רב הוא, — ענה הדוקטור על איזו דברים שאמר לו סלידין ולא הגיעו לאזניו.

אחרי הדוקטור, אשר הטרידו זמן רב, בא אותו הנוסע המפורסם, ואליקסי אלכסנדרוביץ, שכבר קרא את כל המחברת והענין היה ידוע לו גם מקודם לזה, הפליא את המחבר הנוסע בעומק ידיעתו את הענין וברוחב השקפותיו.

כשהודיעו לו שבא הנוסע אליו הודיעו גם על אודות ראש האצילים הפלכי שבא אליו מעירו גם הוא באותה שעה, ואליקסי אלכסנדרוביץ הוצרך לדבר עמו: כשיצא זה מלפניו הוצרך לגמור את „עבודת החול“ שלו עם מנהל עניני בית פקידותו ולנסוע אחרי כן אל אחד הגדולים בגלל ענין גדול אחר. אך בחמש שעות לפנות ערב בשעת סעודת הצהריים שלו שב לביתו ויסעד יחד עם מנהל הענינים ויקראהו לנסוע עמו אל בית הקיץ ואל מרוץ התחרות.

בלי ברר לעצמו טעמו של דבר, היה אלקסי אלכסנדרוביץ משתדל בימים ההם שיהי עמו עוד איש בבואו לפניו אשתו.

כז.

אנה עמדה בחדר העליון לפני המראָה והדביקה בעזרת אַנושקה את הפתיל האחרון על שמלתה, והנה באזניה קול גלגלים עלי חצץ. „לביטסי עוד לא הגיעה השעה, — אמרה בלבה ותשקף בעד החלון ותרא את מרכבתו ואת כובעו השחור של אליקסיי אלכסנדרוביץ זאת אזניו הידועות לה ביחוד. — אך זה אורח שלא בזמנו; האמנם נטה ללון? — הוסיפה לאמר בלבה, וכל תוצאות המקרה הזה, שיכלה להעלות על דעתה, היו נוראות ואיומות בעיניה כל כך, שבלי חשוב מחשבות הרבה יצאה לקראתן בפנים צהלים ומלאים זיו, כי הרגישה בקרבה את רוח השקר והמרמה, שהיתה מצויה בה בימים ההם, ותט אחריה מיד ותחל לדבר, בלי דעת, מה שתוציא מפיה.

— מה טוב ומה נעים! — אמרה ותתן יד לאישה ותברך ברכת שלום בצחוק חן את סליודין בן ביתם — הלא תלין פה, כאשר אקוה? — היתה מלתה הראשונה ברוח המרמה אשר צלחה עליה, — ועתה נסע יחד. אבל צר לי, שכבר הבטחתי לביטסי. היא תבוא לקחת אותי במרכבת. אליקסיי אלכסנדרוביץ קמט פניו לשמע שם ביטסי.

— חלילה לי להפריד בין רעות אהובות, — אמר בסגנון לגלוגי הקל. — אנחנו נסע עם מיכאיל וסיליביץ. גם הרופאים צווני להרבות בהליכה. בדרך אלכה גם ברגלי ואדמה בנפשי, כי עודני במקומות המרפא. — אין לנו להחפז, — אמרה אנה. — רצונכם שתשתו טה? — בפיה דברה ובידה צלצלה אל המשרתת.

— הבני טה והגידי לסריוזיה, כי אליקסיי אלכסנדרוביץ בא. ומה שלומך, מיכאיל וסיליביץ? עוד לא באת הנה אלי עד כה; ראה נא מה טוב לשבת על המרפסת הזאת, — דברה אנה ותפן פעם אל זה ופעם אל זה. מדברה היה פשוט וטבעי, אבל הכבירה במלים ונחפזה מאד בדבריה. גם בעצמה הרגישה זאת, ולא עוד אלא שהכירה בעיני מיכאיל יסוליביץ, שהביט אליה בסקרנות, שהוא מתבונן בה כבוהן ובודק.

מיכאיל וסיליביץ יצא מידאל המרפסת.
היא ירבה אצל בעלה.

— פניך אינם טובים כראוי, — אמרה אליו.

— כן הוא, — השיב לה, היום בא אלי הדוקטור והטרידני שעה
תמימה. כמדומה לי, שאחד מאוהבי שלח אותו אלי. כל כך יקרה
בריאותי...

— ומה אמר לך?

ככה שאלה וחקרה אותו על אודות בריאותו ועבודתו ודברה על
לבו לנוח ולעבור אליה אל בית הקיץ.

כל זה דברה בפנים שמחים, בלשון מהירה ובזיו מיוחד בעיניה;
אך אליקסיי אלכסנדרוביץ לא אבה הפעם לשים לב לקול מדברה. הוא אך
שמע את דבריה ופרש אותם כפשוטם, ופשוטות היו גם תשובותיו. אף
על פי שהשיב בבדיחות כדרכו. כל דבר מיוחד לא היה בשיחה זו, אבל
אחרי כן לא יכלה אנה לזכור את כל המהזה הקצר הזה בלי כאב לב
אנוש של בושח וכלמה.

בין כה בא סיריוז'ה ואומנתו לפניו. אילו הרשה אליקסיי אלכסנדרוביץ
לעצמו להביט בעינים בוחנות, היה רואה, כי הנער שם עיניו במבוכה
ובבושת פנים בראשונה על אביו ואחרי כן על אמו. אבל הוא לא רצה
לראות מאומה ולא ראה מאומה.

— אה, איש צעיר! הנה כבר גדל! באמת היה לאיש. שלום לך,
איש צעיר! קרא ויתן ידו לנער הנבוכ.

סיריוז'ה היה גם קודם לזה ביישן בדרכיו עם אביו, אך מאז
החל אביו לקרוא לו איש צעיר ומאז היתה לו לחידה, אם וורונסקי הוא
אוהב או אויב בבית, זרה רוחו לאביו לגמרי. כמבקש מחסה נשא עיניו
אל אמו. טוב היה לו אך בהיותו אצל אמו לבד. אליקסיי אלכסנדרוביץ
נכנס בין כה בדברים עם אומנתו ואת בנו החזיק בשכמו, ומצב זה היה
קשה לנער כל כך, שעוד מעט ונתן קולו בבכי, ואנה ראתה זאת.

ברגע שנכנס הנער האדימו פני אנה, ובראותה אחרי כן, כי צר לו
בעמדו לפני אביו, קמה במהירות ותרם מעל שכמו את יד אישה ותשקהו
ותביאהו אל המרפסת ותשב החדרה.

— אבל הגיעה העת, — אמרה אנה ותבט אל השעון, — מדוע אחרה ביטסי? ...

— כן הוא, — אמר אליקסיי אלכסנדרוביץ ויקם ויחבוק את ידיו ויחרוק בהן. — גם כסף הבאתי לך, אגב אורחא, הן הצרכים מרובים. בודאי תצטרכי לכסף.

— לא, אין צורך... כן, צריכה אני, — השיבה לו בלי הרים עיניה אליו וכל פניה לבשו אודם. — הלא בודאי עוד תסור הנה אחרי התחרות. — בודאי! — ענה אליקסיי אלכסנדרוביץ — הנה גם תפארת בנות פטרהוף, הנסיכה טברסקיה באה, — הוסיף בראותו בעד החלון את המרכבה האנגלית, שמושב הרכב שבה היה קטן וגבוה מאד. — מה יפה כל זה! תאזהר לעינים! אם כן נסעה נא גם אנחנו.

הנסיכה טברסקיה לא יצאה מן המרכבה, ורק משרתה, המקושט בנעלות גבוהות, באדרת מכופלת ובכובע שחור, קפץ אצל דלתות הפרוודור התחתון.

— הנני, שלום לך! — אמרה אנה ותשק לבנה ותגש אל אליקסיי אלכסנדרוביץ ותפשוט את ידה לו. — הטיבות מאד, כי באת. אליקסיי אלכסנדרוביץ נשק את ידה.

— שלום אפוא! הלא תבוא לשתות טה, וזה טוב מאד! — אמרה ותצא בפנים שמחים ומבהיקים. אך כמעט שעברה מאצלו, כשנעלמו פניו מעיניה, הרגישה על ידה את מקום נשיקת פיו, ואבריה נודעזעו מגועל נפש.

כח.

בשעה שבה אליקסיי אלכסנדרוביץ אל שדה המרוץ, כבר ישבה אנה באחת הסוכות אצל ביטסי, בתא שנאספו שם כל בני מרום עם הארץ, ותרא את אישה מרחוק. שני האנשים האלה, בעלה ומאהבה, היו שני מרכזי חייה, ותהי מרגשת קרבתם גם בלי עזרת חושיה החיצוניים. מרחוק הרגישה, כי בעלה הולך וקרב, ושלא בכוונה הסתכלה בתנועותיו, בלכתו בתוך ההמון הרב. היא ראתה אותו נגש אל הסוכות, והנה הוא

פעם משיב בענותות על קידות והשתחויות של קטנים ממנו, ופעם שואל מפני הכבוד לשלום אנשים דומים לו במעלה ומתנהג עמהם כטרוד בהרהורי לבבו, ופעם הוא מחכה וזוכה להבטת אנשים מתקיפי עולם ומסיר את כובעו העגול הגדול, המהדק את קצות אזניו. את כל הליכותיו אלה ידעה היטב, וכלן היו תועבת נפשה. „רק רדיפת כבוד, רק בקשת הצלחה כל מזמותיו, — אמרה בלבה, — והדעות הנשגבות, אהבת ההשכלה, הדתיות — כל אלה אינן אלא תחבולות לעשות חיל.

על פי עיניו המוסבות אל תא האנשים (הוא הביט אליה, אך לא הכירה בתוך שפעת רקמות המלמלה, הפתילים והנוצות והשמשיות והפרחים) הבינה, כי הוא מחפש אותה; אך עשתה את עצמה כאינה רואה. — אליקסיי אלכסנדרוביץ! — קראה אליו הנסיכה ביטסי, — בודאי אינך רואה את אשתך; הנה לפניך!
הוא צחק צחוק קר כדרכו.

— פה הוד והדר מרובה כל כך, שעיני כהו מראות, — אמר אליה ויקרב אל התא ההוא ויצחק אל אנה כדרכו של איש, בפגשו את אשתו רגעים אחדים אחרי ראותו אותה, ויתן שלום לנסיכה ולשאר הנשים והאנשים שהיו שם ממיודעיו וידבר עם כל אחד על פי הלכות דרך הארץ, מהתלות עם הנשים ובדברי שלום וברכה עם האנשים. אצל התא ההוא מתחת עמד גנרל-אדיוטנט נודע בתבונתו ובהשכלתו ונככד בעיני אליקסיי אלכסנדרוביץ, ועמו נכנס אליקסיי אלכסנדרוביץ בדברי שיחה חשובה.

הדבר היה בין מרוץ למרוץ, ועל כן יכלו לשיח בלי מעצור. הגנרל-אדיוטנט גינה את כל ענין המרוץ. אליקסיי אלכסנדרוביץ השיב על טענותיו ולמד זכות על המרוץ. ואנה שמעה את קולו הדק והמתון ותקשב לכל מלה שיצאה מפיו, וכל דבר מדבריו נאמר, כפי מה שנדמה לה, מן השפה ולחוץ, ואזניה כאבו בשמעה את טענותיו

בתחילת המרוץ דרך ארבעת התחומים עם המעצורים גחנה אנה ותשקף אל וורונסקי, בגשתו אל סוסתו ובעלותו עליה, בלי גרוע עין ממנו, ובאותה שעה שמעה את קול בעלה בדברו, קול נתעב שאינו פוסק. לבה כאב בחרדתה על וורונסקי, אך עוד יותר הכאיב לה קולו הדק

של בעלה, אשר לא שתק רגע, לפי מה שנדמה לה, והרגשותי הידועות לה, אשר לא יכלה לנשוא.

„אני אשה רעה, אשה אובדת אני, — אמרה בלבה, — אך לדבר שקרים לא אהבתי. השקר תועבת נפשי, והוא שקר שקר ירדוף. הנה הוא יודע הכל, הוא רואה הכל; ומה אפוא רגשותיו, אם הוא יכול לדבר במנוחה כזאת? אלו הרג אותי, אלו הרג את וורונסקי, כי עתה כבדתי בלבי. אך לא כן הדבר, לשקר ולנמוסיות הוא נצרך, — דברה אנה עם לבבה בלי דעת ובלי שאול את נפשה, מה היא דורשת מאישה ומה היא חפצה לראות ולמצוא בו. וכן לא הבינה, כי שיחתו המרובה המרגזת אותה היתה פרי עצבו וסערת לבבו. כילד שהתנגף, שדרכו לקפץ ולהניע את שריריו, לבעבור יחשך כאבו, כן הווקק אליקסיי אלכסנדרוביץ לתנועת כח ההגיון, כדי להשתיק את רעיונותיו על אודות אשתו, אשר חזקו עליו בעודה לנגדו ובעוד וורונסקי לנגדו ושם וורונסקי נשנה באזניו לרגעים. וכשם שדרכו של ילד בקפיצות, כך היה דרכו של אליקסיי אלכסנדרוביץ בדברי מחקר ועיון.

— הסכנה שברכיבת תחרות אנשי צבא רוכבים תנאי נחוץ הוא לתחרות זו: אם הצטיינה אנגליה במעשי גבורות פרשיה, ככתוב בדברי ימי המלחמות, לא הגיעה לידי כך אלא על כי עסקה כל ימיה בגדול כח סוסייה ואנשיה יחד. תחרות זו רב ערכה, לפי דעתי, אלא שדרכנו תמיד לראות אך את צדו החיצון של דבר.

— לא צד חיצון הוא, — אמרה הנסיכה טברסקיה. — יש אומרים, שלאחד האופיצירים נשברו שתי צלעות.

אליקסיי אלכסנדרוביץ צחק כדרכו צחוק דק שאין בו אלא גלוי שנים ואינו מביע מאומה.

— נניח, גברתי, אמר אליה, — כי, לא צד חיצון הוא, כי אם פנימי. אך לא זה עיקרו של דבר, — פה חזר ופנה אל הגנרל וידבר עמו בכובד ראש: — אל נא תשכח, כי הרוכבים האלה אנשי צבא הם, אנשים אשר בחרו להם את העבודה הזאת והיא אומנותם, וכל אומנות יש בה גם צד קשה. הלא מחובותיו של איש צבא היא זאת. התחרות הגסה של מלחמת אגרוף או של מלחמת שורי האיצטדין הספרדיים היא מדרכי

הפראים, אבל תחרות של בעלי אומנות באומנותם אות התפתחות היא.
— לא, אני לא אסע עוד פעם: המחזה מרגיז אותי מאד.

אמרה הנסיכה ביטסי—הלא כן הוא, אנה?

— מרגיז הוא, אך אי אפשר לגרוע עין ממנו, אמרה אשה אחרת
— אלו הייתי מנשי רומי לא הייתי מדלגת אפילו על מחזה אחד
בקרס.

אנה לא דברה מאומה ותשקף אל מקום אחד, בלי הסיר את
הבינוקל מאצל עיניה.

באותה שעה עבר דרך התא ההוא גנרל גבה קומה. אליקסיי
אלכסנדרוביץ הפסיק ויקם ויקוד לפניו קידה עמוקה, במהירות אך בלי
כל התרפסות.

— ואתה אינך רוכב עמהם?—שאל אותו שר הצבא בבדיחה.

— רכיבתי קשה מרכיבתם, ענה אליקסיי אלכסנדרוביץ.

ואף על פי שבתשובתו זאת לא אמר כלום, העמיד שר הצבא את
פניו כאדם, ששמע דבר חכמה מחכם והבין אותו על בוריו בכל עמקו.

— יש שני מיני השתתפות בדבר, חזר אליקסיי אלכסנדרוביץ

לענינו:—של המשתתפים בפועל ושל הבאים לראות; אהבת המחזות האלה

אינה אלא סימן לאנשים שלא נתפתחו כראוי, בזה אני מודה לך. אבל...

— נתערב נא, גברתי!— נשמע מתחת קול סטיפן ארקדיביץ,

בפנותו אל ביטסי.—בעד מי תתערבי?

— אני ואנה בעד הנסיך קוזובליב, — ענתה ביטסי.

— ואני בעד וורונסקי. בזוג נעלי ידיים.

— טוב!

— ומה יפה כל זה, הלא כן הוא?

אליקסיי אלכסנדרוביץ החריש כל עוד דברו העומדים אצלו, אך
כשחדלו לדבר חזר לענינו מיד.

— מודה אני, כי לא שעשועי גבורים...—התחיל להוסיף על דבריו
הקודמים.

אך ברגע ההוא שולחו הרוכבים, וכל השיחות נפסקו. גם אליקסיי
אלכסנדרוביץ עצר במלים, וכל הנאספים קמו איש ממקומו ויפנו אל

הנהר. אליקסיי אלכסנדרוביץ לא נגרר אחרי התחרות, ועל כן לא הסתכל ברוכבים, כי אם הביט בעינים תועות ועיפות אל המסתכלים בהם, ועיניו נפגעו בפני אנה.

פניה היו לבנים ונוזעמים; ברור היה, שלא ראתה כל דבר וכל איש זולת האיש האחד ההוא. בעלה שם עיניו עליה ויסב מהר ויסתכל בפני שאר הנאספים.

„הנה גם האשה הזאת, גם עוד נשים אחרות מביטות ברגש; הרי זה חזיון טבעי“, אמר אליקסיי אלכסנדרוביץ אל לבו. רוצה היה להמנע מהביט אליה, אבל עיניו נמשכו אחריה על כרחו, ויבט שנית אל הפנים ההם, אך התאמץ שלא לקרוא את הכתוב עליהם בכתב ברור כל כך, ונגד רצונו קרא עליהם בפחד וברעד את אשר לא רצה לדעת.

מפלת קוזובליב על שפת הנחל החרידה את כל הנאספים, אך אליקסיי אלכסנדרוביץ ראה בבירור על פני אנה הלבנים והשמחים, כי אותו הרוכב, אשר השקיפה עליו היא, לא נפל מעל סוסו. אחרי כן, כאשר קפצו מאחוטין ווורונסקי אל מעבר לחומה האירלנדית, והאופיצר שרכב אחריהם נפל וימת תחתיו וחרדה אחזה את כל הנאספים, ראה אליקסיי אלכסנדרוביץ כי אנה לא התבוננה על זאת ולא על נקלה הבינה, במה ידובר מסביב לה. מאותו הרגע הרבה להפנות עיניו אליה ולהסתכל בה. והיא, אף על פי שהיו עיניה ולבה אך אל מראה וורונסקי הרוכב ומדלג, הרגישה את מבט עיני בעלה הקרות המכוונן אליה.

אך כהרף עין הסבה פניה ותבט אליו דרך שאלה ותרעם פניה קצת ותשב ותסב עיניה ממנו.

„מה מני יהלוך“, כמו אמרה אליו בזה ולא שמה עיניה עליו עוד אפילו פעם אחת.

מרוצי התחרות היו קשים. משבעה עשר המשתתפים בהם נוקשו ונשברו יותר מחצים. לאחרונה התרעמו וירגזו כל הנאספים, והרוגז גדל ביחוד כאשר נודע, כי גם רוח הקיסר אינה נוחה מהליכות התחרות הזאת.

כ.ט.

כולם כאחד הביעו מורת רוחם, כולם שנו את המאמר הזה שנורק מפי אחד מהם: „עוד לנו אך קרקס עם אריות“, וכולם מלאו בלהות, ועל כן לא נחשב לדבר פלא, מה שנאנקה אנה בקול רם על מפלת וורונסקי. אבל מיד נהיה בפניה שנוי יוצא לגמרי מגדר הנמוס, כי נבוכה מאד והתחילה מפרכסת כצפור ביד יקוש: פעם נסתה לקום וללכת ופעם פנתה אל ביטסי.

— נסעה נא, נסעה, — אמרה אל ביטסי.

אך ביטסי לא הקשיבה לדבריה, כי השקיפה למטה ודברה עם גנרל אחד שקרב אליה.

אליקסיי אלכסנדרוביץ קרב אל אנה ויתן ידו לה כמנהג דרך ארץ. — נלכה נא, אם טוב בעיניך, — אמר אלה צרפתית; אך אנה הטתה אזניה אל דברי הגנרל אשר דבר אל ביטסי ולא התבוננה, כי אישה נגש אליה.

— יש אומרים, שגם רגלו נשברה, — אמר הגנרל. — מעשים אשר לא יעשו הם.

אנה הרימה את הבינוקל, ובלי השב דבר לאישה, הביטה אל המקום אשר נפל שם וורונסקי; אבל המקום היה רחוק. ועם רב נאסף שם, ולא יכלה לראות מאומה בבירור, ותורד את הבינוקל ותכון ללכת; אך ברגע ההוא הופיע אופיצר על סוס והרצה איזו דברים לפני הקיסר, ואנה הוציאה ראשה ותקשב.

— סטיבה! סטיבה! — קראה אל אחיה.

אך אחיה לא שמע את קולה, והיא נכונה ללכת כבראשונה.

— עוד הפעם אני נותן יד לך, אם יש את נפשך ללכת, — אמר

אליקסיי אלכסנדרוביץ ויגע בידה.

אנה נסתה מפניו בתועבת נפש ותען, בלי הבט אליו:

— לא, לא, הניחה לי, לא אלך עוד.

עתה ראתה, כי ממקום מפלתו של וורונסקי רכב אופיצר דרך העיגול אל התאים.

ביטסי הניפה אליו במטפחת. האופיצר הודיע, כי הרוכב לא נהרג, אך הסוס נשבר בגבו.

כאשר שמעה אנה זאת, ישבה במהירות ותכס פניה במניפה שבידה. אליקסיי אלכסנדרוביץ ראה, כי היא בוכה, ואיננה יכולה לא רק למנוע עיניה מדמעות, כי אם גם למנוע קולה מיללה ולבה מתרומם לרגעים מאנחותיה. אליקסיי אלכסנדרוביץ עמד כחומה אצלה, לכסותה מעיני רואים, ויתן לה להתחזק.

— זו הפעם השלישית אני נותן יד לך, — אמר ויפן אליה, אחרי זמן מעט. אנה הביטה אליו ולא ידעה מה להשיב. הנסיכה ביטסי באה לעזרתה.

— לא, אליקסיי אלכסנדרוביץ, — אמרה אליו, אני הבאתי את אנה והנה אני הבטחתי להשיבה.

— סלחי נא, גברתי, — אמר בצחוק קל נמוסי ויבט אל עיניה בפנים מלאים עוז, — אבל רואה אני, כי אנה חולה קצת, ורצוני שתסע עמדי.

אנה הביטה מסביב לה בבהלה ותקם ברוח נכאה ותשם את ידה תחת זרוע בעלה.

— אני אשלח אליו ואחקרהו ואחר אודיע לך, — לחשה לה ביטסי. בצאתם מן התא דבר אליקסיי אלכסנדרוביץ עם האנשים שנודמנו לפניו כדרכו וכסגנונו בכל עת, וגם אנה הוכרחה להשיב ולדבר כענין כבכל עת; אך היא נפוגה ונדכאה וכמו בחזיון לילה הלכה צמודת זרוע עם אישה.

„הנשבר אם אין? האמת הדבר? היבוא אם לא יבוא?” שאלה בלבה בלכתה.

בלי דבר דבר ישבה במרכבתו של אליקסיי אלכסנדרוביץ ויצאה בה מתוך המון המרכבות. גם אחרי כל מה שראה בעיניו, עוד לא התיר אליקסיי אלכסנדרוביץ לעצמו לחשוך את אשתו במה שהיה בה בבירור. הן אך סימנים חיצונים ראה בה; בעיניו ראה, שהתנהגה שלא כנמוס.

ויחשוב לו להובה לאמור לה זאת. ומה בכך? אבל קשה היה לו מאד לאמור לה רק זאת לבד ולא יותר. בפתחו את פיו היה את לבבו להעיר באזניה, שהתנהגה שלא כנמוס, אך הוציא בשפתיו דבר אחר לגמרי. — מה מאד אנהנו נוטים כולנו אחרי מחזות מעשי אכזריות, — אמר אליה. — רואה אני...

— מה אמרת? אינני מבינה מאומה, — אמרה אנה בבון. הוא הרגיש את העלבון ומיד התחיל מדבר מה שהיה ברצונו. — עלי לאמור לך... פתח ואמר לאחרונה. „עתה יחל להטיף ולהסביר“, אמרה אנה בלבה, ואימה נפלה עליה. — עלי לאמור לך, כי התנהגת היום שלא כמנהג דרך ארץ, — דבר אליה צרפתית.

— במה התנהגתי שלא כראוי? — אמרה בקול רם ותסב ראשה אליו ותבט אל מול עיניו, אך לא עוד באותה השמחה המגולה, שדבר סתר הורגש בה, כי אם בפנים מלאים עוז, אשר השתדלה להסתיר בו את רגשי פחדה.

— אל נא תשכה, כי יש אוזן שומעת, — אמר אליה ויור בידו על החלון הפתוח נכח הרכב. ויקם וירם את לוח הזכוכית החוצץ בין תוך המרכבה ובין מושב הרכב.

— מה מצאת בי שלא כדרך הארץ? — שנתה אנה את שאלתה. — החרדה הגדולה, אשר לא השכלת לכסות, החרדה על מפלתו של אחד הרוכבים.

הוא דמה, כי תשיב על דבריו; אבל היא החרישה, ועיניה הישירו לנגדה.

— כבר בקשתי מאתך, שתהיי זהירה בדרכיך שבפרהסיה, במדה שלא יוכלו גם בעלי לשון רעה לדבר בך מאומה. לפנים דברתי על אודות היחס שבינינו; עתה לא אדבר בזה. עתה אני מדבר במה שמחויף לנו. הנה התנהגת שלא כנמוס, ואני רוצה, שלא ישנה הדבר הזה. חצי דבריו לא הגיעו לאזניה; היטב יראה מפניו בשבתה אתו ובאותה שעה הגה לבה על אודות וורונסקי: האמת הדבר, כי לא נפצע בנפלו? העליו, ולא על אחר, אמרו, כי הוא לא הוזק, ורק סוסו נשברה?

בגמרו את דבריו אך צחקה צחוק לעג שאינו יוצא מן הלב ולא השיבה מאומה, כי לא שמעה מה שאמר לה. אליקסיי אלכסנדרוביץ החל באומץ לבב, אך כאשר הוברר לו מה שהוא מדבר, התחיל מתירא גם הוא כמוה. ובראותו את צחוק לעגה טעה טעות משונה.

„הנה היא צוחקת לחשדנותי. אמור תאמר מיד מה שאמרה לי בפעם ההיא: כי אין לי יסוד לחשדה, כי מגותך הדבר“.

עתה, כאשר קרבה האמת להגלות לפניו נכספה וגם כלתה נפשו לתשובת לעג כזאת מפיה, רוצה היה, שתאמר לו גם הפעם, שחשדנתו מגוחכת ואין לה כל יסוד. מה שידע בענין הזה, היה נורא כל כך, שהיה נכון להאמין לכל אשר תאמר לו. אבל פניה המלאים אימה וחשכה ענו בה, שאינה נכונה גם לכחד.

— אולי טועה אני, — אמר אליה. — אם כן אבקש סליחה.

— לא, לא טעית, — אמרה בקול ממושך ותשם עיניה בחלחלה על פניו הקרים. — בצרה גדולה הייתי וגם עתה עוד לא אוכל להתנחם. הנה אני שומע דבריך והוגה אך בו. אני אוהבת אותך, ואהובתו אני, לא אוכל נשוא, יראה אני, שונאה אני אותך... עשה לי כטוב בעיניך.

אנה נדחפה אל פנת המרכבה ותתכס בכפיה ותבך. ואליקסיי אלכסנדרוביץ לא נע ולא שנה את מבט עיניו אשר הביטו לנוכח. אבל פניו קפאו פתאום ויהיו כפני מת. וככה ישב בכל שעת נסיעתם עד בואם לפני בית הקיץ. כאשר קרבו אל הבית הסב ראשו אליה, ופניו הקופאים לא נשתנו.

— כן הוא! — אמר אליה. — אבל אני דורש זהירות בדרך ארץ למראה עין, עד, — פה רעד קולו, — עד אשר אמצא עצה במה להגן על כבודי ואגיד לך את אשר אעשה.

בבואם ירד ויורידנה מעל המרכבה אף לחץ כף ידה לעיני המשרתים וישב אל המרכבה ויסע לפטרבורג.

הוא נסע, ומשרת בא ויבא פתקה לאנה מביטסי, וכתוב בה: „שלחתי אל אליקסיי לשאול לשלומי, והוא כותב לי, כי הוא בריא ושלם, אך יגוננו גדול מנשוא“.

„אם כן בוא יבוא, — אמרה אנה בלבה. — מה היטבתי עשה, כי הגדתי לו הכל.“
אנה שמה עיניה על השעון. עוד שלש שעות היה לה לחכות לו, ולזכר פרטי פגישתם האחרונה רתח דמה.
„אבל מה גדול אור הערב! נורא הדבר, אבל אני אהבתי לראות את פניו ואהבתי את האור הנפלא הזה... ואישיו כן... ברוך אלהים, שהכל נגמר בינינו.“

ל.

כבכל המקומות, שרבים נועדים בהם, נפלגה העדה — עדת האורחים הבאים להתרפא — גם בעיירה האשכנזית הקטנה, שהשציר-בצקים באו שמה, לחבורות שונות, ובכח ההתפלגות הזאת הוקצה לכל אחד מהאורחים מקום בעדה לפי כבודו. כשם שכל טפת מים לובשת בקרה צורת אגל שלג ידועה, כך נקבעו כרגע כל הפנים החדשות שבאו שמה, איש במקומו הראוי לו בעדתו על פי מנהגו של עולם.
גם „פירסט שטשערבאצקי זאמט געמאהלין אונד טאכטער“ נקבעו בעצם יום בואם שמה — על פי הדירה ששכרו להם ועל פי שמם ועל פי מיוחדעיהם שנמצאו שם — במקום המוכן ועומד לאנשים כמוהם בכל פנה שהם פונים.

בשנה ההיא התרפא שם גם „פירסטין“ אמתיית אשכנזית, ובגלל זה נפלגה עדת האורחים במהירות נמרצה מבכל שנה אחרת. הנסיכה האשכנזית חשקה מאד להביא את בתה לפני בת-הנסיכה הרוסית וביום השני הקימה את חפצה. קיטי קדדה קידה עמוקה ומהודרה בשמלת הקיץ הפשוטה מאד, כלומר המצוינת בטוב טעם, אשר הובאה למענה מפריזו. הפרינצסין אמרה: „אני מקוה, כי מהרה תשבנה השושנים אל הפנים היפים האלה“, ומיד נסללה מסלת חייהם של השצירבצקים במקום ההוא בגבולים שלא היה אפשר לעברם. גם עם בית לידי אנגליית אחת נעשו מקורבים, גם עם גרפינה אשכנזית ועם בנה שנפצע במלחמה האחרונה ועם הכם שווידי צעיר ועם

אחותו של שווידי זה. אך שלא ברצונם של השצירבצקים היו מצויים אצלם ביחוד אשה מוסקבאית אחת, ששמה מריה יבגניבנה רטישצבה, עם בתה, אשר לא הפיקה רצון מקיטי, על כי היתה גם העלמה ההיא חולת אהבה כמוה, וראש גדוד מוסקבאי, אשר ידעה אותו קיטי עוד מימי ילדותה וראתה אותו אך במעילו המקושט בפתילי כתפים, ובמקום המרפא היה מגוחך מאד בעיניו הקטנות ובצוארו החשוף ובענקו המנומר, ולא עוד אלא שלא היה אפשר לה להפטר ממנו בבואו או בהזדמנו לפניה. כשכל זה נעשה למנהג קבוע שאין לשנותו, חזקה יד העצבות על קיטי, ביחוד אחרי אשר נסע אביה לקרלסבד והיא נשארה לבדה עם אמה. האנשים הידועים לה מכבר לא משכו את לבה להתבונן בהם, מדעתה, כי לא תגלה בהם כל חדש. אך בתאות נפש מיוחדת התבוננה שם אל דרכיהם והשתדלה לעמוד על אפים של האורחים שלא היו ממיודעיה. על פי רוחה ומדותיה הביטה תמיד בעין יפה מאד אל האנשים וביחוד אל אותם שלא נודעו לה; ובעת ההיא ובמקום ההוא היו כל השערותיה על אודות האורחים השונים שנמצאו שם והדברים שבין זה לזה נוטות כלפי זכותם ושבחם של אותם האנשים הזרים לה, ובכל בחינותיה למראה עיניה מצאה הוכחות להשערותיה אלה.

בין האנשים ההם משכה את לבה ביחוד עלמה רוסית, אשר באה אל מעיני המרפא עם אשה רוסית חולה, מים שטל שמה בפי כל אנשי המקום. מדם שטל היתה מבנות מרום עם הארץ, אבל חולה היתה מאד ולא יכלה ללכת מחליה, רק לפעמים, בימי הרוחה המעטים שהיו לה, באה אל המעינות במרכבה קטנה של נכי רגלים. האשה הזאת לא התקרבה אל איש מהאורחים הרוסים, ולא מחמת חליה התבודדה כל כך, כי אם, לפי דברי הנסיכה, מגאותה. עלמה רוסית היתה סוכנת לה, וקיטי התבוננה, כי העלמה הזאת מקורבת לכל בעלי החליים הרעים, שנמצאו שם לרוב, ומשמשת אותם בכל אשר תמצא ידה, כאילו נוצרה לכך. עוד התבוננה קיטי, שהעלמה ההיא לא היתה ממשפחתה של מדם שטל וגם לא נשכרה לה בכסף. מדם שטל קראה לה ווארינקא ושאר מכיריה שם קראו לה „מדמואזיל ווארינקא“. מלבד אשר דרכיה עם שטל

ועם שאר אנשי המקום העירו את קיטי להתבונן בה היטב ולאהבה אותה, עוד דבקה בה נפש קיטי גם באהבה שאינה תלויה בשום דבר, המצויה בין בני האדם, ועל פי מבטי עיניהן שנפגשו פעמים רבות הכירה, שגם היא, ווארינקה, נוטה אחריה.

מדמואזיל ווארינקה לא רק יצאה מכלל עלמה צעירה, כי אם גם כל רושם עלומים לא נראה עליה. אפשר היה לחשבה גם לבת תשע עשרה גם לבת שלשים. על פי תוי פניה היתה כמעט יפה למראה, אף על פי שצבע עורם היה של חולה. גם תארה היה טוב לולא צפד עורה על עצמה ולולא גדל ראשה יותר מהראוי לקומתה הממוצעת; אך לקחת לב גברים לא היתה מסוגלת. היא דמתה לפרח, אשר אמנם עוד לא נשרו עליו, אבל תוכו נבל וריחו נמר. גם מלבד זאת לא יכלה למשוך גברים אחריה מחסרון שני דברים אלה, שנמצאו בקיטי במדה מרובה, והם רוח החיים העזה, שהיתה כאש עצורה בקיטי, והכרת החן והיופי הנתונים לה.

בכל עת היתה מדמואזיל ווארינקה כעסוקה בדבר שאי אפשר לפקפק בו, ועל כן נדמה, שאינה יכולה לשים לבה לענין אחר זולתו. בשביל מדה זאת, שהיה חלופה בקיטי, נמשכה קיטי אחריה ביחוד; כי הכירה וידעה, שבה, בעלמה הזאת, ובאורח חייה תמצא את דוגמת הדבר שהיא מבקשת. לעצמה ומצטערת על חסרונו, והוא ענינים חשובים בחיים, ענינים שהם כבוד לחיים ואינם מן הדברים שמאסה בהם בימים ההם, מאותם הדברים שבין עלמה לגברים בחבורות הגבוהות, שכבר נחשבו בעיניה לעסק מחפיר של עלמות עומדות להמכר ומחכות לקונה. כאשר הרבתה קיטי להתבונן אל דרכי העלמה הזרה לה, כן הוברר לה יותר, שהיא באמת נפש טובה ויקרה, כאשר נחשבה בעיניה, וכן חשקה יותר לדעתה.

שתי העלמות האלה נפגשו פעמים אחדות ביום, ובכל פגישה ופגישה דברו עיני קיטי אל העלמה הזרה לה: „מי את? מה את? הלא נחמדה את באמת, כמו שנדמה לי? אך בשם אלהים — הוסיפו עיניה לדבר, — אל נא תדמי, כי רוצה אני להתקרב אליך שלא ברצונך. אך נעימה את לי, ואני אוהבת אותך.“ — גם אני אוהבת

אותך ונעמת לי מאד. ואילו היה לי פנאי הייתי אוהבת אותך עוד יותר, ענה מבט עיניה של העלמה ההיא. ובאמת ראתה קיטי, שעסוקה היא תמיד, פעם תוביל ילדים בני רוסיה ממעיני המרפא אל בית דירתם, פעם תביא מטפחת ותשים אותה למעטה על אשה חולה, פעם תתאמץ להפיס דעתו של חולה בשעת כעסו, ופעם תבחר ותקנה מעשי אופה לקהה בעד אחד החולים.

ימים אחדים אחרי בוא השצירבצקים אל העיירה ההיא נראו שם על יד המעינות בשעות הטיוול בבוקר דו-פנים חדשות, איש ואשה, אשר הושם לב אליהם מכל צד ולא בחבה: האיש היה גבה קומה מאד ומעוקם, ואדרתו ישנה וקצרה מהראוי לקומתו, ועיניו שחורות, טפשיות ועם זה גם אימות, והאשה בעלת אבעבועות וטובת רואי בלבוש מכוער וחסר טעם. קיטי הכירה בהם, כי רוסים הם, וכבר נוצר בדמיונה ספור מעשה על אודותם, ספור אהבים יפה ומעורר חמלה. אך אמה ראתה ברשימת האורחים המתרפאים, שהוא ניקולי לוויין, והיא מריה ניקוליובנה, ותגד לקיטי, מה מאד השחית לוויין זה את דרכו על הארץ, וכל השערותיה הדמיוניות על אודות הזוג הזה היו לאל. שניהם נמאסו בעיניה פתאום, ולא רק בגלל הדברים אשר אמרה לה אמה עליהם, כי אם ביחוד באשר הוא אחי קונסטנטין. ובמנהגו לנענע תמיד בראשו העיר בה ניקולי לוויין גועל נפש, אשר לא יכלה להתגבר עליו. נדמה לה, כי בעיניו הגדולות והאימות, אשר הביטו אחריה ולא נסבו ממנה, הובעו שנאה ולעג לה, ועל כן בזהרה שלא לפגשו.

לא

יום סגריר היה, בכל עת הבוקר ירדו גשמים, והחולים התהלכו באכסדרה הארוכה ומחסייהם בידיהם. קיטי התהלכה עם אמה ועם ראש הגודד המוסקבאי, אשר עלץ לבו במעילו האירופאי הקצר, אשר קנה לו בפרנקפורט. הן הלכו באכסדרה מזה ונתכוונו שלא לפגוש את לוויין, שהלך באכסדרה מזה. ווארינקה הלכה לאורך האכסדרה עם אשה צרפתית עורת, ושמלתה

הכהה עליה, ועל האשה כובע שחור, ושולי הכובע כפופים למטה, ובכל פעם שנפגשו היא וקיטי הביטו אשה אל אחותה בחבה.

— אמי, האוכל להכנס בדברים עמה? — אמרה קיטי, אשר הביטה אחרי העלמה הזרה החביבה לה וראתה, שהיא נגשת אל המעין ושהן יכולות להודמן שם יחדיו.

— אם חפצה את מאד, אחקרה אחריה בראשונה. ואקרב אליה בעצמי, — ענתה הזקנה. — אבל מה מצאת בה? „רעה“ היא לפי הנראה בבית. אם רצונך בכך, אתקרב למדם שטל. אני ידעתי את גיסתה, — הוסיפה הנסיכה ותרם ראשה בגאווה.

קיטי ידעה, כי אמה רואה עלבון לעצמה בדרכי שטל, אשר כמו השתמטה מלהתקרב אליה, ועל כן לא פצרה באמה להקים חפצה.

— מה נעימה היא! — אמרה קיטי ותבט אל ווארינקה, בשעה שהגישה זו כוס לצרפתית העורת. — מה פשוט ונעים כל זה.

— רעיונות מגוחכים בך, — אמרה הנסיכה; לא, נשובה נא, — הוסיפה, בראותה את לוויין, אשר הלך לקראתם עם חברתו ועם דוקטור אשכנזי וידבר עם אותו הדוקטור בקול רם ובוזף.

הן פנו לשוב, ופתאום הגיעה לאזניהן לא שיחה בקול רם, כי אם צעקה. לוויין עמד מלכת ויצעק, והדוקטור דבר גם הוא בקול זעם. המון עם נאסף סביבם. הנסיכה וקיטי מהרו ללכת משם, וראש הגדוד נלוה אל ההמון, בחפצו לדעת מה זה ועל מה.

בעוד רגעים אחדים רץ ראש הגדוד אחריהן וישיגן.

— מה היה שם? — שאלה הנסיכה.

— חרפה וכלמה! — ענה ראש הגדוד. — בכל שעה עלינו לדאוג מפגישת איש רוסי בחוץ לארץ. האיש גבה הקומה הלזה דבר קשות אל רופאו ויגדפחו, על כי לפי דעתו איננו מרפא אותו כראוי, וירם עליו מקל. לבושת ולחרפה היא!

— מה מאד יצר לי! — אמרה הנסיכה — ומה היה סופו של דבר?

— בחסד עליון התערבה בדבר אותה... העלמה, שכובעה כפטריה. כמדומה לי שהיא רוסיית, — אמר ראש הגדוד.

— מדמאזיל ווארינקה? — שאלה קיטי בשמחה.

— כן, כן. היא הבינה ראשונה, מה לעשות: היא אחזה את האדון המגדף תחת זרועו ותלך אתו משם.

— הראית, אמי, — אמרה קיטי אל אמה, — ואת תמהה, כי נעימה היא בעיני.

מהיום השני ומעלה התבוננה קיטי וראתה, כי העלמה החביבה לה מקורבת ללווין ולחברתו במדה שהיא מקורבת לשאר חוליה, כי נגשה אליהם ודברה עמם והיתה למליצה לחברתו, אשר לא ידעה לדבר בלשון נכריה. קיטי הוסיפה לפצור באמה, לתת לה להתקרב אל ווארינקה. והנסיכה, אף על פי שקשה היה לה מאד להיות כמתחלת בדבר ההתקרבות עם שטל, אשר בחרה לה להתנהג בגאווה, חקרה ודרשה על אודות ווארינקה, וכאשר נודע לה מן הפרטים, שאין סכנה בדבר, אם גם אין לחכות לרב טובה מזה, נגשה ראשונה אל ווארינקה ונכנסה בדברים עמה.

בשעה שהלכה בתה אל המעין, ואותה העלמה עמדה נגד חנותו של נחתום, בחרה הזקנה להקים חפצה זה ותגש אליה.

— נתקרבה נא, — אמרה אליה בצחוק קל של אשה כבודה. —

בתי אוהבת אותך אהבה עזה. אולי לא תדעי אותי. אני...

— ואני אהבתי אותה בודאי עוד יותר, גברתי הנסיכה, — מהרה וענתה ווארינקה.

— מה היטבת חסדך אתמול לבן ארצנו הדל! — אמרה הנסיכה. ווארינקה התאדמה.

— אינני זוכרת; כמדומה לי, שלא עשיתי מאומה.

— הלא הצלת את לווין מרעה.

— כן, האשה הנלוה אלינו קראה לי, ואני השתדלתי להרגיע את רוחו: חולה הוא מאד ויזעף על הדוקטור. ואני רגילה להיות למשען לחולים האלה.

— הנה שמעתי, כי את יושבת במינטון עם מדם שטל, שהיא דודתך, כמדומה לי. אני ידעתי את גיסתה.

— לא, לא דודה היא לי. אני קורא לה אמא, אך לא מקרוביה אני. היא גדלה אותי, — ענתה ווארינקה ותתאדם שנית.

הדברים נאמרו בלשון פשוטה כל כך, ופניה המביעים אהבת-אמת
גמורה נעמו כל כך, שהוברר לזקנה מיד, מפני מה נתחבבה על קיטי.
— ומה אומר לוויין לעשות? — שאלה הזקנה.
— הוא נוסע מזה, — ענתה ווארינקה.
ברגע ההוא שבה קיטי מן המעין, ופניה נהרו משמחה, על כי
התקרבה אמה אל העלמה הזרה הזאת היקרה לה.
— ראי, קיטי, הנה תשוקתך להתרועע עם מדמואזיל...
— „ווארינקה“,—גמרה תחתיה ווארינקה, — כן קוראים לי כל מכירי.
קיטי התאדמה משמחה וזמן רב החרישה ולחצה את כף רעותה
החדשה, אשר לא השיבה לה בלחיצה, אך לא זזה מתוך ידה. אולם
רק ידה של ווארינקה לא השיבה, אך על פניה הופיע צחוק קל של שמחה,
שיש בה גם קצת עוצב, ושניה — שנים גדולות אבל יפות — נגלו בצחקה.
— גם אני חפצתי בזאת מכבר, — אמרה ווארינקה.
— אבל טרודה את בכל עת...
— להפך אין לי מה לעשות כלל, — ענתה ווארינקה, אך ברגע
ההוא הזקקה לצאת מלפני מכיריה החדשים, כי שתי נערות רוסיות
קטנות, בנות אחד החולים באו אליה במרוצה.
— ווארינקה, אמנו קוראה לך, — קראו הנערות.
והיא קמה ותלך עמהן.

לב.

אלה הפרטים שנודעו לנסיכה על אודות ימיה הקודמים של
ווארינקה והדברים שבינה לבין מדם שטל ועל אודות מדם שטל בעצמה.
מדם שטל, אשר אמרו עליה, שהציקה לאישה עד מות, ואחרים
אמרו, שהוא הציק לה עד מות במשובת דרכיו, היתה תמיד אשה חולה
ונוטה להזיה. הילד אשר נולד לה לאחר שנתגרשה, מת מיד, אבל ראשון
היה לה הילד ההוא, וקרוביה יראו, פן יבולע לה בשמעה זאת, כי
ידעו את רגשנותה, וישימו לפניה את הילדה שנולדה בפטרבורג בלילה
ההוא ובבית ההוא לאחד מטבחי החצר, ותהי לה לבת, וזאת היתה

ווארינקה. ברבות הימים נודע למדם שטל, כי ווארינקה לא בתה היא אך הוסיפה לגדלה ולחנכה, וזה היה יפה לווארינקה ביחוד, מאשר מתו מהר כל קרוביה.

זה יותר מעשר שנים ישבה מדם שטל מחוץ לארץ בעיר דרומית ולא ירדה מעל מטתה. עליה אמרו, שהשתדלה להחשב לבעלת צדקה וחרדה מאד על עניני הדת; ואחרים אמרו, שהיתה באמת אוהבת מוסר ורודפת צדקה וחסד בכל לבב ובכל נפש. איש לא ידע מה דתה — קתולית, פרוטסטנטית או יונית, אבל גלוי וידוע היה, שעמדה בברית ידידות עם ראשי כל הכנסיות והאמונות, עם הגבוהים מעל גבוהים שבהם.

ווארינקה ישבה עמה תמיד מחוץ לארץ רוסיה; וכל יודעי מדם שטל ידעו ואהבו גם את מדמואזיל ווארינקה, וזה היה שמה בפי כולם. כאשר נודעו לנסיכה כל הפרטים האלה, לא מצאה לבתה כל שמץ דבר רע בהתקרבות זו, גם בתנועותיה ובחנוכה הצטיינה ווארינקה לטובה, כי דברה היטב גם צרפתית גם אנגלית; ובשם מדם שטל אמרה לה — מה שהיה עיקר בעיני הנסיכה — כי היא מצטערת מאד, על כי מפני מחלתה איננה יכולה להמציא לנפשה את העונג להתקרב אל הנסיכה.

אחרי כן גדל חנה של ווארינקה עוד יותר בעיני קיטי ובכל יום ויום גלתה בה קיטי יתרונות חדשים.

והנסיכה שמעה עליה, כי היא מזמרת היטב, ותבקש מאתה לבוא אליהן לזמר בערב.

— קיטי מנגנת, ופורטופיאנו יש לנו, אם גם לא טוב, ואם תבואי, תמציאי לנו עונג רב, — אמרה הזקנה בצחוק שאינו יוצא מן הלב, אשר היתה רגילה בו ואשר בפעם הזאת היה קשה ביחוד בעיני קיטי, כי ראתה שאין רעותה החדשה רוצה לזמר. אף על פי כן באה ווארינקה ביום ההוא בערב והביאה עמה מחברת נגינות. הנסיכה קראה גם למריה יבגניבנה עם בתה ולראש הגדוד.

ווארינקה לא התפלאה, לפי הנראה, על כי נמצאו שם גם פנים שאינם ידועים לה, ותקרב מיד אל הפורטופיאנו. לזמר ולנגן יחד לא

יכלה, אך זמרתה על פי הכתב עלתה יפה מאד, וקיטי, שהיתה מיטיבת נגן, נגנה לקולה ביד.

— כשרון שאינו מצוי לך, — אמרה הנסיכה אליה אחרי כלותה את השירה הראשונה, אשר הצליחה בה מאד.

מריה יבגניבנה ובתה הודו לה ושבחוה.

— ראי נא, — אמר ראש הגדוד וישקף בעד החלון, — הנה קהל גדול נאסף לשמוע את זמרתך.

באמת נאסף המון לא מעט אצל החלונות.

— שמח אשמח מאד, כי הוא לעונג לכם, — אמרה ווארינקה

דברים כפשוטם.

קיטי הביטה אל רעותה כמתגאה בה. גם כשרונה, גם קולה, גם פניה טובו ויפו בעיניה עד מאד, אך יותר מכל התענגה על תום דרכה, על כי נראה בבירור, שאינה חושבת מאומה על אודות זמרתה ואינה שמחה שמחה גדולה על דברי המהללים; היא אך שאלה בעיניה: היש לה עוד לשיר אם לא?

„לו יש נפשי תחת נפשה, — דברה קיטי עם לבבה, — מה

מאד התגאיתי בזה! מה מאד שמחתי למראה ההמון הזה מתחת לחלונות.

והיא לא תשית לבה לזה. כל חפצה אך למלא משאלת אמי ולעשות לה

נחת רוח. מה זה אפוא צפון בה? מה הדבר הנותן לה כח לבזות

בלבה כל רגש דל ושפל ולהיות אך שוקטת ובת חורין? מה מאד

תתאוה נפשי לדעת זאת וללמוד זאת ממנה!“ אמרה קיטי בלבה

בהביטה אל פניה המלאים מנוחה. הנסיכה בקשה מאתה לזמר עוד, והיא

שרה גם את השירה השנית במנוחה, בדיוק ובטוב טעם, בעמדה אצל

הפורטופיאנו עמוד ותפוף בכפה הצנומה והכהה על פי קולותיה.

השירה השלישית שבמחברת היתה איטלקית. קיטי נגנה וגמרה

את הפתיחה ותשם עיניה על ווארינקה.

— נדלגה נא על זאת, — אמרה ווארינקה, ופניה האדימו.

קיטי הסבה עיניה בבהלה ובתמיהה אל פני ווארינקה.

— אם כן נבחרה לנו אחרת, — אמרה בשפתים מהירות ותחל

לחפש בעלי המחברת, כי הבינה, שדברים בגו.

— לא, — אמרה ווארינקה בצחוק על שפתייה ותשם את ידה על כתב הנגינות, — לא, כי זאת נשירה, — ותשר גם את השירה ההיא במנוחה, בקרירות דעת ובטוב טעם כבראשונה.

כאשר גמרה, חזרו והודו לה כל הנאספים בבית וילכו לשתות תה. וקיטי ורעותה הלכו אל הגן הקטן, אשר היה שם על יד הבית.

— בודאי יש לך בשירה הזאת איזה זכר לדבר, — אמרה קיטי. — אל תגידי לי מה שהיה, — מהרה להוסיף, — אך אמרי נא, ההיטבתי לראות אם אין?

— מה לי לכסות ממך, הגד אגיד, — אמרה ווארינקה בתם לבבה ותוסף בלי חכות לתשובה, — כן הדבר, זכר הוא וזכר קשה היה לי זה לפני. אני אהבתי איש אחד ואשיר לפניו את השירה הזאת.

קיטי הביטה אליה בעינים מורחבות ובהשתתפות בצערה, בלי דבר דבר.

— אני אהבתי אותו, והוא אהב אותי; אך אמו לא הסכימה על ידנו, ויקח לו אשה אחרת. עתה הוא יושב לא רחוק ממנו, ואני רואה אותו לפעמים. ואת לא יכלת להעלות על דעתך, שגם אני אהבתי לפעמים? אמרה ווארינקה, ועל פניה היפים נגה מעט מאד מהאור, אשר לפי מה שהוברר ברגע ההוא לקיטי, היה יצוק לפנים על כולה.

— איך לא יכלתי לשער? אילו הייתי איש, לא יכלתי לאהוב כל אשה אחרת אחרי הודעך לי. אך לא אבין, איך יכול האיש ההוא לשכוח אותך ולעשותך לאומללה בארץ בגלל אמו, — אכן איש אין לב לו הוא.

— לא, הוא איש טוב מאד, ואני אינני אומללה, להפך, מאושרה אני מאד. והיום לא נוסף עוד לזמר? — הוסיפה ווארינקה ותשם פעמיה אל הבית.

— מה טובה את, מה טובה! — קראה קיטי ותעצרה ותשקה — מי יתן ויכלתי לדמות לך כעט!

— למה לך לדמות לאשה אחרת? טובה את בדמותך ובצביונך, — אמרה ווארינקה בצחוק המנוחה והעיפות המיוחד לה.

— לא, לא טובה אני כלל וכלל. אמרי נא... המתיני נא, נשבה פה מעט, — אמרה קיטי ותושב אותה שנית על הספסל אצלה. — האומנם אין עלבון בדבר לעלמה, אם האיש, אשר אהבה אותו, בעט באהבתה ולא הפך בה? ...

— אבל הוא לא בעט באהבתי; אני מאמנת, כי אהב אותי, אך בן מקשיב היה... —

— ואילו עשה כן לא ברצון אמו, כי אם ברצונו לבד? ... אמרה קיטי ובעוד דבריה בפיה הרגישה, כי גלתה את סודה וכי בושת פניה עונה בה.

— אזי הרע לעשות ואזי לא הצטערתי על עזבו אותי, — אמרה ווארינקה, ונראה מדבריה בבירור, שהיא יודעת כי לא בה ידובר עוד, כי אם בקיטי.

— אבל אותו העלבון? — אמרה קיטי. — עלבון זה לא ישכח, אי אפשר לשכחו; — בדברה זכרה את אשר היה בלבה בנשף המחול האחרון בשעת הפסקת הנגינות.

— איזה עלבון יש בדבר? הן לא את הרעות לעשות?

— לא אך הרעותי, כי אם הובשתי.

ווארינקה הניעה בראשה ותשם את ידה על יד קיטי.

— ואיזו בושת יש בדבר? — אמרה אליה. — הן בודאי לא

אמרת לאיש, אשר לא יאהבך, כי אהבת אותו?

— בודאי לא אמרתי; מעולם לא שמע כזאת מפני, אבל הוא

ידע. לא כן הוא; יש מבטי עין, יש תנועות ידועות. גם אם אחיה מאה שנה לא אשכח זאת.

— אבל מה בכך? לא אבין מאומה. הלא זה עיקרו של דבר,

האזהבת את אותו עתה, אם אין, — אמרה ווארינקה דברים כפשוטם כדרכה.

— שנא אשנא אותו עתה; לא אוכל לסלוח לנפשי.

— על מה אפוא?

— על אותה הבושה, על העלבון.

— אילו היו כל העלמות חרדות על כבודן כל כך, — אמרה

ווארינקה. — הלא אין עלמה בעולם, אשר לא קרה אותה כמקרה הזה. וכל זה ענינים קלים מאד.

— ואיזה ענין הוא מן החשובים? — אמרה קיטי ותבט אל פניה בתמיהה ובסקרנות.

— הרבה ענינים חשובים בעולם, — אמרה ווארינקה בצחוק. — ומה הם?

— חשובים הם הרבה מכל אשר כזה, — ענתה ווארינקה, בלי דעת מה לאמור. אך ברגע ההוא נשמע קול הנסיכה מבעד החלון.

— קיטי, קרירות מורגשת! קחי מטפחת או בואי אל החדרים. — עת היא באמת, — אמרה ווארינקה ותקם. — עלי עוד להכנס אצל מדם בירטי, כי בקשה מאתי.

קיטי החזיקה בה בידה ובעיניה שאלה אותה בתאות נפש: „מה הוא אפוא אותו הענין החשוב הנותן לאדם מנוחה שלמה כזאת? הלא את יודעת, הגידי לי!“ אך ווארינקה גם לא הבינה את השאלה שבעיני קיטי. היא אך זכרה, כי בערב ההוא עליה להיות בבית האשה בירטי ולהספיק לבוא עד שתיים עשרה שעות למשתה החמים אל ה„מאמאן“ שלה, ותבוא אל החדרים ותאסוף את גליונות נגינותיה ותתפטר מכל אנשי הבית ותכון ללכת.

— אלכה נא עמך, — אמר ראש הגדוד.

— וכי תעלה על דעתך לצאת יחידית בלילה? — נענתה אחריו הנסיכה. — לפחות אשלח את פאראצשה אתך.

קיטי ראתה, כי ווארינקה מתאפקת, כי הרעיון, שהיא צריכה לבני לוייה, מעורר בה צחוק.

— לא, בכל יום אני הולכת לבדי, ומעולם לא קרני דבר, — אמרה ווארינקה ותקח את כובעה ותשק שנית לקיטי, בלי הגד לה עם זה מה הוא אותו „הענין החשוב“, ותלך בצעדי און, וגליונות הנגינות תחת זרועה, וככה נעלמה בתוך האור הכהה שבליל הקיץ הצפוני ולא גלתה את סודה על אודות הענין החשוב מה הוא ומה הדבר הנותן לה את נועם מנוחתה ואת כבודה הפנימי.

לג.

גם עם מדם שטל התקרבה קיטי, וההתקרבות הזאת בצירוף ההתחברות עם ווארינקה לא רק השפיעה עליה השפעה עזה, כי אם גם נתנה תנחומים לנפשה הנוגה; את התנחומים האלה מצאה בעולם החדש, אשר נגלה לה על ידי ההתקרבות הזאת ואשר לא היה בו מאומה מדברי ימיה הקודמים—עולם יפה ונעלה היה זה, וממרומיו יכלה להשקיף במנוחה על דברי הימים שעברו עליה. בעולם הזה נגלה לה, שמלבד החיים הגסים, אשר היו עיניה ולבה אליהם עד העת ההיא, יש גם חיים רוחניים. החיים האלה נפתחו לפניו על ידי הדת; אבל הדת ההיא היתה לא מבנות מינה של התורה שידעה קיטי מילדותה... כי אם דת נשגבה מלאה רוזים וקשורה בהרבה רעיונות ורגשות יפים, דת שהיה אפשר לקיטי לא רק להאמין בה כמצווה ועומדת על פי המסורת, כי אם גם לאהבה אותה.

כל זה נודע לקיטי לא רק בדברים בעלמא. מדם שטל דברה עמה, כדרך שאדם מדבר עם ילדה אהובה, שהוא מוצא בה זכר ילדותי המשעשע את נפשו, ואך פעם אחת הזכירה, שרק האהבה והאמונה נותנות תנחומים לאדם בכל צרותיו... ומיד השיאה אותה לדבר אחר. אך בכל אחת מתנועותיה, בכל אחד מדבריה, בכל אחד ממבטי עיניה הנעלות—על פי השקפות קיטי—וביחוד מדברי ימיה, אשר נודעו לה מפי ווארינקה, בכל אלה הכירה קיטי את „הענין החשוב“, אשר לא נודע לה עד העת ההיא.

אבל בכל רוממותה הרוחנית של שטל, בכל המעשים המיוחדים שהיו בימי חייה ובכל נועם שיחתה הנשגבה ראתה בה קיטי נגד רצונה גם דברים, אשר העירו בה תלונה: כשדרשה מדם שטל לשלום קרוביה של קיטי צחקה קצת בבוז, מה שאינו מתאים לתורת האהבה והמחילה שלה. עוד ראתה, כי כאשר מצאה כהן קתולי אצל מדם שטל, התאמצה שטל, שיהיו פניה מכוסים בצל הסוכך שעל מנורתה, וצחקה צחוק מיוחד.

קטנים היו שני הדברים האלה, אבל קיטי תמהה עליהם, ובגללם היתה האשה שטל מוטלת בספק בעיניה. לא כן ווארינקה הבדודה, אשר לא היו לה לא קרובים ולא רעים, אשר במר נפשה נואשה מכל ולא בקשה דבר ולא הצטערה על דבר, היא היתה הנפש הטהורה, אשר יכלה קיטי לראות בחזון לבה. ממנה למדה, כי אין לה אלא לשכוח את עיניה הפרטיים ולאהוב את הבריות, וממילא תנוח דעתה, וייטב לה, וכל מעשיה יהיו טובים. ובזאת חפצה נפשה. ככה הוברר לה, מה הוא „הענין החשוב מכל“, וכשהגיעה לברורו של דבר זה, לא אמרה די בשמחתה ששמחה על טובו ויפיו, כי אם מהרה לה תיצב על דרך החיים החדשים, אשר נפתחו לפניה, וללכת בו בכל לבבה ובכל נפשה. על פי מה שספרה לה ווארינקה על אודות חסדי שטל ונשים אחרות, אשר קראה בשמותיהן, ערכה לה קיטי את תכנית חייה לימים הבאים. את אלינה בת אחיה של מדם שטל, אשר ספרה לה ווארינקה לקיטי הרבה על אודותיה, שמה לה למופת ותקבל עליה לעשות כמעשיה בכל מקום שיהי מושבה, לבקש אומללים ולעזור להם בכל אשר תמצא ידה, להמציא תנחומים לחולים, לחוטאים שנמצא עונם, לגוססים. ביחוד ישר בעיניה הרעיון לקרוא בכתבי הקדש לפני חוטאים, כדרך שהיתה אלינה עושה. אך כל אלה רעיונות שהסתירה בקרבה ולא הגידה לא לאמה ולא לווארינקה.

אולם בעודה מחכה לימים, אשר תקים את מחשבותיה במדה מרובה, מצאה לה על נקלה גם שם, במקום המרפא, שהרבה חולים ואומללים גרו בו בימות החמה, עבודה הגונה ברוח החוקים החדשים שחקקה לה, ותעש ככל אשר עשתה ווארינקה.

בראשונה לא ראתה הנסיכה בדרכי קיטי, אלא השתעבדות לשתי הנשים הנושאות חן וחסד לפניה, לשטל וביחוד לווארינקה; בעיניה ראתה, שהיא לא רק עושה כמעשי ווארינקה, כי אם גם מחקה אותה שלא מדעתה בדרך הלוכה ומדברה ובקריצות עיניה. אבל אחרי כן התבוננה, כי מלבד נשיאת חן וחסד יש כאן גם מהפכה רוחנית גדולה.

הנסיכה ראתה, כי קיטי קוראה בכל ערב בכתבי הקדש בתרגום הצרפתי שנתנה לה שטל, ועד העת ההיא לא היה דרכה בכך; כי היא מתרחקת מבנות חבורתה ומתהלכת עם החולים, שווארינקה תומכת בהם,

וביחוד עם בני ביתו הדלים של הצייר החולה פטרוב. ברור היה לה, שבתה קיטי מתגאה במלאה תפקידה של אחות רחמניה בבית הזה. כל זה היה טוב, והנסיכה לא יכלה להתרעם על דברים כאלה, בפרט בנדון זה, כי אשת פטרוב היתה אשה חשובה למדי, והפרינצסין התבוננה בעסקנותה של קיטי ותהללה ותקרא לה מלאך מושיע. טוב מאד היה כל זה, אילו לא הרחיקה ללכת. אבל הנסיכה ראתה, כי היא מרחקת, וגם אמרה לה זאת.

— אין להפריז על המדה בשום דבר, — אמרה אליה צרפתית. קיטי לא ענתה אותה, אך בלבה החליטה, כי דבר כזה אין לו שיעור, ומצאה חזוק לדעתה בכתבי קדשה... ובעיני הנסיכה לא ישרה ההפרזה הזאת, וביחוד חרה לה, על כי הכירה בקיטי, שלא רצתה להגיד לה את כל לבה. באמת הסתירה קיטי מאמה את רעיוניה ואת רגשותיה החדשים. ולא מאשר לא כבדה או לא אהבה את אמה הסתירה אותם ממנה, כי אם באשר היא אמה: לכל איש אחר חוץ מאמה היתה נכונה יותר לגלותם.

— זה ימים רבים לא באה אלינו אנה פבלובנה, — אמרה הנסיכה פעם אחת על אודות אשת פטרוב — הנה קראתי לה, והיא כמו מתרעמת.

— לא, לא ראיתי זאת, מאמאן, — אמרה קיטי, ופניה האדימו. זה ימים רבים לא באת אליהם?

— מחר אנחנו נכונים לנסוע על ההרים, — ענתה קיטי. טוב הדבר, סעו לכם, — אמרה הזקנה ותבט אל פני בתה, אשר הביעו מבוכה, ונפשה אותה להבין, מה שורש דבר המבוכה הזאת. וביום ההוא באה ווארינקה לסעודת הצהרים והגידה, כי נחמה אנה פבלובנה על זאת ולא תסע מחר על ההרים; והזקנה ראתה, כי האדימו פני קיטי שנית.

— הגידי נא קיטי, האם לא היה דבר ריב בינך ובין בני בית פטרוב? — אמרה הזקנה, כאשר נשאלו לבדן בבית. — מדוע חדלה לשלוח את בניה ולבוא אלינו בעצמה?
קיטי השיבה, כי לא היה כל דבר ריב ביניהן וכי איננה יודעת,

מפני מה אנה פבלובנה נראה כמתרעמת עליה. ואמת דברה קיטי, כי אמנם לא ידעה, מה הדבר אשר הטת את לב אנה פבלובנה מאחריה, אבל כבר החלה לשער מה זה ועל מה. את השערתה לא יכלה להגיד לאמה, כי בכלל לא דברה עם אמה בענינים הנוגעים בה; והדבר היה מאותם שאין אשה מגלה גם לעצמה, בהודעם לה, כי השגיאה בהם נוראה ומגונה. הרבה פשפשה במעשיה ותזכור את כל הדברים שהיו בינה ובין בני הבית הזה; את השמחה הטפשית קצת, שנראתה מדי פעם בפעם בהפגשן על פני אנה פבלובנה העגולים והמסבירים; את שיחותיהן במסתרים על אודות החולה ואת תחבולותיהן להפריע אותו ממלאכתו האטורה לו ולהוליכו לטייל; את אהבת הנער הקטן אליה, אשר היה קורא לה „קיטי שלי“ ולא אבה לשכב בערב בטרם תבוא אליהם; מה טוב היה כל זה! אחרי כן זכרה את גופו הדל והצנום של פטרוב, את צוארו הארוך, את מעילו הקנמוני, את שערותיה המועטות והמסתלסלות, את עיניו הכחולות המלאות דאגה, אשר בראשונה היו אימות בעיניה, ואת השתדלותו היתרה להצהיל פניו בעודה לנגדו. עוד זכרה, עד כמה היה קשה לה בראשונה להתגבר על גועל נפשה למראהו, כי לא יכלה להביט אליו ואל כל חולה שחפת בלי גועל נפש, וכמה יגיעות יגעה למצוא דברים בפיה לדבר עמו. ואת מבטו זכרה, מבט פחדנות וחבה אליה, ואת הרגש המשונה שהיה בה, באותה שעה, רגש רחמים וביישנות בראשונה והכרת מעשה החסד שהיא עושה—אחרי כן. אכן טוב מאד היה כל זה, אבל רק בימים הראשונים. ועתה, זה ימים אחדים, נשחת הכל פתאום. אנה פבלובנה החלה לקבל את קיטי בחבה חיצונית ולהביט אחריה ואחרי אישה בלי הפסק.

האומנם שמחתו, שהוא שמח מקרב לב בבואה, היא סבת הרוח הרעה שבינה ובין אנה פבלובנה?
„כן הוא,—התחילה זוכרת עוד,—לא בתם לבבה דברה אליה אנה פבלובנה ביום שלשום, ולא נראה בה מאום ממדת טובה באמרה אליה בתרעומות.

— עד כה חכה לך ולא רצה לשתות קהוה בלעדיך, אף על פי שתשש כחו מאד“.

„ואפשר שלא טוב היה בעינינה גם לראות בתתי לו את המטפחת להתכסות. כל זה היה פשוט מצד עצמו, אך הוא בקבלו את המטפחת נתבייש והודה זמן רב כל כך, שגם אני נתביישתי קצת. ותמונתי אשר צייר והצליח בה כל כך, וביחוד מבטו המלא בושה וחבתו... כן הוא, — שנתה בלבה בבהלה. — לא, לא תהיה כזאת! ומה צר לי עליו! הוסיפה בלבה מיד.

הרהוריה אלה הקדירו את זהר חייה החדשים.

לד.

הנסיך שצירבצקי, שנסע מקרלסבד לבאדן ולקיסנינגן אל מיודעיו הרוסיים, כדי לקלוט שם מן הרוח הרוסית לתוכו, לפי דבריו, שב אל בני ביתו אך בקצה ימי המרפא.

הנסיך והנסיכה נחלקו לגמרי בהשקפותיהם על חיי חוץ לארץ. בעיניה היה אך טוב ויפה כל מה שראתה שם, ואף על פי שהיה מצבה איתן בתוך הצבור הרוסי התאמצה בשבתה מחוץ לארצה להיות כאחת הנשים הכבודות האירופאיות, ובהיותה באמת אך גברת רוסית ולא מבנות המערב, הוצרכה להתחכם ולהראות כאחת מהן, ובדרכה זה התביישה קצת. והוא היה אומר רע רע לכל אשר מצא בחוץ לארץ, החיים האירופאיים היו עליו למשא, ויחזק במנהגיו הרוסיים ובכוונה התרחק ממנהגי איש אירופאי יותר ממה שהיה רחוק מהם באמת.

בשובו היה דל בשר מבראשונה, ועור לחייו התקמט בדמות שקים קטנים, אך לבו היה טוב עליו מאד. וצהלת רוחו גברה עוד יותר, בראותו, כי פני קיטי טובו כבראשונה. השמועות על דבר הידידות שבינה ובין שטל ויווארינגה והשנוי שנראה בה על פי הסתכלות אמה הביאוהו במבוכה והעירו בו רוח קנאה, כי היה מקנא את בתו בכל פעם שראה אותה נגררת אחרי דבר שאינו ידוע לו ומתירא שמא תצא מתחת השפעתו אל מקצועות זרים לו, אשר לא ימצא ידיו ורגליו בהם. אבל השמועות האלה טבעו במצולות השמחה וקורת הרוח שהצטיין בהן תמיד ושגברו בו ביחוד אחרי החרפאו במי קרלסבד.

ביום השני לבואו הלך לו עם בתו אל המעינות באדרתו הארוכה, בקמטיו ה"רוסיים" על פניו ובלחייו הנפוחים הנשענים על צוארונים מגוחצים ומוקשים בעמילן, ולבו היה טוב עליו עד מאד.

הבוקר היה נהדר: הבתים הקטנים, הנעימים בנקיון השורר בהם, מראה המשרתות האשכנזיות, שלחיהן וזרועותיהן אדומות, ופניהן צוהלים, וידיהן מלאות עבודה ונוגה אור השמש הבהיר היו מסוגלים מאד לשמח לבב אנוש; אך כאשר הלכו הלוך וקרוב אל המעינות, כן רבו החולים שנקרו לפניהם, ומראיהם היה רע ומדאיב נפש ביחוד בתוך הדר החיים הנהוגים באשכנז. קיטי לא השתוממה עוד על הסתירה שבין שני מיני המראות האלה. כבר הסכינה לראות את הפנים השונים הנודעים לה ולהתבונן בשנויי מצבם לטובה ולרעה דוקא לאור השמש הבהיר, למראה הירק הנעים ולקוד חוגג של מנגנים; אך לאביה היו אור הבוקר המבהיק באחד מימי יוני ונגינות הוולס הקורא לשמחה וביחוד מראה המשרתות הבריאות דבר מגונה ונתעב, בהצטרפו אל הרפאים האלה, שנאספו מכל קצוי אירופה לנוע פה במר נפשם.

אף על פי שהרגיש גאות ועוז וכעין שיבת ימי עלומיו, בלכתו צמוד זרוע עם בתו האהובה, הרגיש באותה שעה גם כמין בושת ויראת חטא על צעדי אונו ועל אבריו הגדולים והשמנים, וכמעט היה דמיונו על פי מצב רוחו כמי שנכנס ערום בין מלובשי בגדים.

— הציגיני נא לפני ידידיך החדשים, — אמר אליה וילחץ את זרועה במרפקו. הנה התחלתי אוהב גם את המקום הנמאס הזה על כי חזק אותך. אבל עוצב שורר פה, עוצב גדול. מי האיש הזה?

קיטי הודיע לו את שמות האנשים אשר פגשו, בין שהיו ממיודעיה בין שלא היו ממיודעיה. אצל מבוא הגן פגעו בבירטי העורת ובאשה המחזקת בידה, והנסיך שמה, בראותו את החבה הגדולה שהובעה על פני הצרפתית הזקנה, בשמעה את קולה של קיטי. בשפת הידידות היתרה השגורה בפני צרפתית דברה העורת אליו ותהללה על כי לו בת יפה כזאת, ואת קיטי רוממה על שפתיה בפניה ותקרא לה „אוצר“, „מרגלית“, „מלאך תנחומים“.

— אם כן היא המלאך השני, — אמר הנסיך בצחוק, — כי היא קוראה מלאך ראשון למדמואזיל ווארינקה.

— מדמואזיל ווארינקה — מלאך ממש, כן הוא, — קיימה מדם בירטי את דבריו.

באכסדרה הארוכה פגשו גם את ווארינקה, והיא מהרה לקראתם, וילקוט קטן מאדם ויפה בידה.

— הנה גם אבי בא! — אמרה אליה קיטי. ווארינקה נעה תנועה פשוטה וטבעית — כדרכה בכל דבר — תנועת קידה בינונית, ומיד נכנסה בדברים עם הזקן בסגנון הטבעי והפשוט שדברה בו עם כל אדם.

— בודאי ידעתי אותך, ידעתי היטב, — אמר אליה הנסיך בצחוק קל, אשר הכירה קיטי על פיו לשמחת לבבה, כי ישרה רעותה בעיני אביה. — ואנה את ממהרת ככה ללכת?

— אמי פה, — אמרה בפנותה אל קיטי. — כל הלילה לא ראתה שנה בעיניה והדוקטור יעץ אותה לנסוע לטיול. אני נושאת לה בזה את צרכי מלאכתה.

— זהו אפוא המלאך הראשון, — אמר הזקן, כאשר הלכה לה ווארינקה.

קיטי ראתה, כי רוצה הוא לצחוק לה לווארינקה ואינו יכול, על כי נשאה חן בעיניו.

— עוד נראה את כל רעך, — הוסיף הזקן, — גם את מדם שטל, אם חיקר נפשי בעיניה להכירני.

— האם ידעת אותה, אבי? שאלה קיטי בדאגה, בראותה ברק לעג בעיניו לזכר שם מדם שטל.

— ידעתי את אישה וגם אותה ידעתי מעט, עוד בטרם היתה לאשה צדקנית.

— מה הוא „צדקנית“, אבי? — שאלה קיטי, ונפשה נבהלה בשמעה אגב אורחא, כי מה שיקר בעיניה כל כך במדותיה של שטל הוא דבר שיש לו שם מיוחד.

— גם אני לא ידעתי היטב, רק זאת ידעתי, כי היא מודה לאלהים על כל פגע רע... גם על כי מת עליה אישה היא מברכת את אלהים.

והדבר הזה מביא לידי גיחוך, כי מריבים היו תמיד... ומי האיש הלזה? מה דלו פניו!—אמר על חולה קצר קומה, שישב שם אל אחד הספסלים באדרת קנמונית ובמכנסים לבנים שנקמטו קמטים משונים מחסרון חפוי הבשר על עצמות רגליו. האיש ההוא הרים את כובעו, כובע התבן, מעל שערותיו המועטות והמסתלסלות ויגל את מצחו הרם, אשר האדים מחמת חליו בחלקו שמתחת לכובע.

— הוא פטרוב הצייר,—ענתה קיטי ופניה האדימו,—וזאת אשתי, הוסיפה ותרמוז על אנה פבלובנה, אשר כמו בכוונה נטתה משם, בשעה שקרבו אל המקום ההוא, ותלך אחרי בנה הקטן שרץ לאורך המסלה. — מה דל הוא למראה, ומה נעימים פניו עם זה!—אמר הנסיך, — למה לא נגשת אליו? כמדומה לי, שרצה לאמור לך דבר. — אם כן נקרבה נא אליו!— אמרה קיטי ותפן ברוח עוז — מה שלומך היום?—שאלה את פטרוב.

פטרוב קם על משענתו ויבט בקצת ביישנות אל הנסיך.

— בתי היא,—אמר הנסיך.—נודעה נא זה לזה.

הצייר הרכין ראש בצחוק קל, ושניו הלבנות, המשונות בזיו לבנוניתן, נגלו בצחוקו.

— הנה חכינו לך אתמול, גברתי,—אמר אל קיטי.

בדברו מעדו רגליו וינד, ומיד חזר וינד, כדי שידמו שגם בפעם הראשונה עשה כן בכוונה.

— אני חשבתי לבוא, אך ווארינקה אמרה לי, כי אנה פבלובנה הודיעה על ידי שליח, כי לא תסעו לטייל.

— איך לא נסע!—אמר פטרוב ויתאדם! ומיד תקפו השיעול, ובעיניו חפש את אשתו:—אנה, אנה!—קרא אליה, וגידי צוארו הדק והלבן נמתחו כיתרים עבים.

אנה פבלובנה קרבה אליהם לקול קריאתו.

— מדוע שלחת להגיד לבת הנסיך, כי לא נסע על ההרים?—לחש לה בזעם, מבלי יכולת להשמיע קולו.

— שלום לך, גברתי,—אמרה אנה פבלובנה בצחוק שאינו יוצא

מן הלב ושלא היה מצוי אצלה כלל בראשונה. — מאד אשמח להודע לך, פנתה ואמרה אל הנסיך. — זה ימים רבים חכו לך, אדוני הנסיך. — מדוע שלחת להגיד לבת הנסיך, כי לא נסע על ההרים? — לחש הצייר בקול צרוד ובועם מרובה עוד יותר מבראשונה, ונראה שגברה חמתו על כי נחבא קולו ולא יכול להביע רוחו כרצונו. — ומה בכך? — חשבת, כי לא נסע, — ענתה אשתו בתלונה. — איככה, הלא... השעול תקף עליו שנית, והוא הניע בידו תנועת יאוש.

הנסיך הרים את כובעו וילך לו משם עם בתו. — אויה! — נאנח הזקן, — מה אומללים הם! — כן הוא, אבי, — השיבה קיטי. — אבל יש לדעת, כי שלשה ילדים להם, ומשרתת אין בבית, וגם במה להתפרנס אין להם. מעט כסף נתן לו מהאקדמיה, — ספרה לאביה על אודותיו ברגש ותתאמץ להשקיש סערת לבבה על דבר הרוח הרעה שבין אשת פטרוב ובינה. — הנה פה גם מדם שטל, אמרה קיטי ותרמוז על המרכבה הקטנה, אשר היה מוטל בה מין דבר מוקף כרים ומכוסה במעטה אפור וכחול, ושמשית ממעל לו. הדבר ההוא היה מדם שטל. מאחריה עמד פועל אשכנזי בריא וזעום פנים, והוא נהג את המרכבה. אצלה עמד גרף שווידי נודע לקיטי בשמו. חולים אחדים עצרו במהלכם בהגיעם עד המרכבה, ויביטו אל האשה הזאת כאל חזיון משונה.

הנסיך קרב אליה, וקיטי ראתה בעיניו מיד את ברק הלעג אשר הרגיו את רוחה. הנסיך קרב אל מדם שטל וידבר אליה בלשון הצרפתית הצחה, שרק מעטים יודעים עוד לדבר בה בימים האלה דברי כבוד וחבה יתרה.

— אינני יודע, אם עודך זוכרת אותי, — אמר בלי השב על ראשו את כובעו אשר הרים לפניו, — אך עלי לעורר את זכרי לפניך, כדי להודות לך על חסדך את בתי.

הנסיך אלכסנדר שצירבצקי, — אמרה מדם שטל ותשא אליו את עיניה הנעלות, וקיטי ראתה בהן כעין סימני זעף. — שמחה אני מאד לראותך. בתך נתחבבה עלי מאד.

— מצבך עוד לא נשתנה לטובה?

— כבר הורגלתי בזה, — אמרה מדם שטל ותצג את הנסיך ואת הגרף השווידי איש לפני רעהו.

— אך את כמעט לא נשתנית — אמר אליה הנסיך. — אני לא נכבדתי לראותך זה עשר שנים או אחת עשרה שנה.

— כן הוא, אלהים מביא יסורים על האדם והוא נותן בו כח לשאתם. יש אשר אשאל ואתמה בלבי: חיים אלה מה חפץ עוד בהם?... מהעבר השנתי קראה אל ווארינקה, אשר העטתה את המטפחת על רגליה שלא כרצונה.

— בודאי לעשות טוב בהם, — אמר הנסיך, וצחוק נראה על עיניו. — לא לנו לחקר זאת, — אמרה מדם שטל, אשר לא נצפן מעיניה רושם הבדיחה שעל פני הנסיך. — ובכן תשלח לי את הספר הזה, ידידי הגרף? אני מודה לך מאד, — פנתה שטל אל השווידי הצעיר.

— אה! — קרא הנסיך, בראותו את ראש הגדוד המוסקבאי, שעמד לא רחוק משם, ויקוד לפני שטל ויסוב מאצלה עם בתו, וראש הגדוד נלוה אליהם.

— זאת היא האריסטוקרטיה שלנו, אדוני הנסיך! — התלוצץ ראש הגדוד המוסקבאי, אשר חרה לו על שטל, על דבר אשר לא התקרבה אליו. — כאשר היתה מאז כן היא עד היום. —

— הידעת אותה, אדוני הנסיך, עוד לפני חליה, בטרם נפלה למשכב? — כן, בימי קרבתנו נפלה למשכב, אמר הנסיך.

— אומרים עליה, שאינה יורדת מעל משכבה זה עשר שנים...

— על כי היא קצרת רגלים. מבנה גויתה מכוער מאד.

— אבא, זה אי אפשר! — קראה קיטי.

— כך אומרים ליצני הדור, בתי. אבל לא טוב חלקה של ווארינקה

רעותך. ישמרני הבורא מנשים כבודות כשהן חולות!

— לא כן, אבא! — השיבה קיטי ברגש. — ווארינקה מערצת

אותה. ומה רבו חסדיה! שאל נא את אשר תשאל ויגיד לך. הכל יודעים אותה ואת אלינה שטל.

— אפשר שהוא כן, — אמר הנסיך וילחץ ידו במרפקו, — אבל

המעולים שבאנשי החסד עושים את שלהם באופן שאין אדם מכיר בהם כלל.

קיטי עצרה במלים, ולא מאשר לא היה לה מה להשיב, כי אם מאשר גם לאביה לא חפצה להגיד את כל לבה. אבל—מה נפלא הדבר— אף על פי שקבלה על עצמה, שלא תגרר אחרי אביה ולא תתן לו כל שליטה במה שקדוש לה, הרגישה, כי התמונה המקודשת, תמונת מדם שטל, שהיתה חרותה על לוח לבה חודש תמים, נמחתה ובטלה לעד, כשם שתמונת בגד מושלך, שנתקמט בשעת נפילתו בדמות איזה דבר, בטלה ומבוטלת כשמסתכלים בה כראוי. לא נותרה אלא אשה קצרת רגלים, שמפני שאין גופה נאה, אינה יורדת מעל משכבה, והיא מצערת את ווארינקה הסבלנית, בזמן שאינה מכסה אותה כראוי. ובכל יגיעותיה לא יכלה עוד לשוות לנגד עיניה את מדם שטל בתמונה הראשונה.

לה.

הנסיך אָצ'ל מרוח שמחתו גם על בני ביתו, גם על מיודעיו וגם על האשכנזי, בעל הבית, אשר דרו בו השצירבצקים. בשובו עם קיטי מאצל המעינות, קרא אליו אל משתה הקהוה את ראש הגדוד המוסקבאי ואת מריה יבגניבנה ואת ווארינקה ויצו להוציא את השולחן ואת הכסאות אל הגן הקטן אל תחת הערמון ולסעוד שם את סעודת הבוקר. גם בעל הבית גם משרתיו צהלו יחדו עם הנסיך — והם ידעו גם את נדבת רוחו, — ובעוד חצי שעה השקיף הדוקטור ההמבורגי החולה, שהיה דר שם במדור העליון, בעד החלון בקנאה על החבורה הרוסית הזאת, חבורת אנשים בריאים ועליזים, שנאספו תחת הערמון. בצללי עלי הערמון, צללים עגולים רועדים, אצל שלחן מכוסה במטפחת לבנה ומלא כלי קהוה, לחם, חמאה, גבינה וחתוכת בשר, ישבה הנסיכה, ורדיד קטן מקושט בקשורים מראה הבצלות על ראשה, ותגש כוסות קוה ופרוסות לחם משוחות בחמאה. בקצהו השני של השלחן ישב הנסיך ויאכל בתאות נפש וידבר בקול רם ובפנים שמחים. לפניו הניח את כלי השעשועים אשר קנה למכביר במקומות המרפא: קופסאות

מעשה פתוחים, פסלי עץ קטנים, אולרים מכל המינים, ויחלקם לכל המסובים, וגם למשרתת „ליעזכען“ נתן וגם לבעל הבית, וידבר מהתלות אל בעל הבית בלשון אשכנז נלעגת שלו ויאמר, כי לא מי המעינות רפאו את קיטי, כי אם מאכליו הטובים ובפרט מרק השויפים שלו. הנסיכה לגלגה קצת על אישה בגלל מנהגיו הרוסיים, אבל גם היא היתה שמחה וטובת לב ביום ההוא יותר מכל ימי שבתה הקודמים במקום המרפא. ראש הגדוד צחק לכל בדיחות הנסיך כדרכו תמיד; אך לענין מנהגי אירופה, אשר חקר אותה לפי דעתו למדי, הסכים לדברי הנסיכה. מריה יבגניבנה צחקה בתם לבבה לכל אחת מבדיחות הנסיך עד אשר לא עמד בה כח עוד, וגם ווארינקה עיפה מרב צחקה על בדיחותיו, אשר העירו בה אך צחוק קל אבל מתדבק וממושך, וקיטי לא ראתה בה כמראה הזה עד היום ההוא.

כל זה הרחיב את דעתה של קיטי, אך באותה שעה מלאה גם דאגה. שאלה, אשר לא יכלה לפתרה, שם אביה לפניו בדברי הבדיחה הקלה שיצאו מפיו על אודות ידידותיה ועל אודות החיים החדשים שנתחבבו עליה. על השאלה הזאת נוסף עוד דבר הרוח הרעה שבינה ובין אשת פטרוב, שנראתה ביום ההוא בבירור ובמדה מרגזת. כל המסובים שמחו, והיא לא יכלה לשמוח, והדבר הזה הדאיב את נפשה עוד יותר. רגשותיה במצבה זה דמו למה שהרגישה בילדותה בכל פעם שסגרו אותה בחדרה על דבר חטא, והיא שמעה שם את קול אחיותיה המשחקות בשמחה.

— ולמה ככה הרבית לקנות כלים אין חפץ בהם כאלה? — אמרה

הנסיכה בתתה כוס קהוה לאישה.

— אדם יוצא לטייל ונגש אל חנות קטנה, והללו מבקשים מאת לקנות דבר וקוראים לפניו: „ערלויכט, עקסעלענץ, דורכלויכט“ כשאומרים „דורכלויט“ אי אפשר עוד לעמוד לפניהם, ועשרה „טאלערים“ הולכים לאיבוד.

— הלא אך מחמת עצבות הוא, — אמרה הזקנה.

— בודאי אין כאן אלא עצבות. וגדולה העצבות כל כך, שאין

בעליה יודע אנה הוא בא.

— וכי אפשר לבוא לידי עצבות, אדוני הנסיך? הלא כל כך הרבה

דברים מעסיקים בימים האלה בגרמניה, — אמרה מריה יבגניבנה.

— ידעתי את כל הדברים המעסיקים: גם את מרק השזיפים, גם את הכרכשאות הממולאות קטניות. הכל ידוע לי.
— לא, אדוני הנסיך, סוף סוף יש להם מוסדות מדיניים חשובים, —
אמר ראש הגדוד.

— איזו חשיבות יש בזה לי? הם שמחים, הם גברו ונצחו את כל בני הארץ. ואני מה אשמח? אני לא גברתי על איש, אבל חייב אני לחלוק את נעלי בעצמי וגם להעמידן מאחרי הדלת בעצמי. בבוקר עלי להשכים קום, ללבוש את בגדי בלי התמהמה וללכת אל הטרקלין לשתות את הטה הגרוע שלהם. לא כן בבית! לא בחפזון עלי לקום משנתי, על זה אכעס, על זה ארגן מעט, אחרי כן אתרצה, אתפייס, אשים לבבי על דרכי, והכל בשובה ונחת, ואינני נחפו לעולם.
— והעת היא כסף, זאת שכחת — אמר ראש הגדוד.

— איזו עת? יש אשר לא ישוה חודש ימים גם חצי שקל כסף, ויש אשר חצי שעה אחת לא תסולא בכל הון. הלא כן הוא, קיטי? על מה את עצובה?

— אין דבר.

— אנה תחפזי ללכת? שבי עוד מעט — אמר אל ווארינקה.

— עלי ללכת הביתה, — אמרה ווארינקה ותקם ותוסף לצחוק בקול. אחרי כן התחזקה ותתפטט ותלך החדרה לקחת את כובעה. קיטי הלכה אחריה. גם ווארינקה כמו נהפכה לאחרת בעיניה; לא שהיתה לעלמה רעה מבראשונה, אלא שנשתנתה צורתה הרוחנית, על פי מה שנראתה לקיטי עד כה.

— זה ימים רבים לא הרביתי ככה לצחוק! — אמרה ווארינקה בקחתה את שמשיתה ואת ילקוטה הקטן. — מה נעים הוא אביך! קיטי החרישה.

— ומתי נראה זו את זו? — שאלה ווארינקה.

— אמי רצתה ללכת אל בית פטרוב. הלא תבואי שמה גם את? — אמרה קיטי לנסותה.

— בוא אבוא, — ענתה ווארינקה. — הנה הם נכונים לנסוע מזה, ואני הבטחתי לעזרם בחבישת החפצים.

— גם אני אבוא.

— לא, למה זה תבואי גם אָת?

— ולמה לא אבוא? מפני מה? מפני מה? — שאלה קיטי בעינים מורחבות ותאחז בשמשייתה של ווארינקה לעצרה מלכת. — לא, לא, המתני נא; מפני מה?

— כן עלתה על דעתי; הלא אביך בא, ומלבד זאת הם מתביישים קצת בעודך בתוכם.

— לא כן הדבר, הגידי לי, מפני מה אין רצונך שאבוא לעתים קרובות אל בית פטרוב? הלא אין רצונך שאבוא שמה. הגידי מפני מה? — אני לא אמרתי כזאת, — אמרה ווארינקה במנוחה.

— לא, לא, הגידי נא

— האגיד הכל? — שאלה ווארינקה.

— הכל, הכל, — השיבה קיטי בשפתים מהירות.

— אין כאן באמת כל מאורע מיוחד, אבל מיכאיל אליקסיביץ (זה שם הצייר) רצה בראשונה לנסוע קודם לזה, ועכשיו אינו רוצה לנסוע, — אמרה ווארינקה בצחוק קל.

— ועל כן... ועל כן... זרזה אותה קיטי ותבט אליה בפנים נזעמים.

— ועל כן עלתה על דעתה של אנה פבלובנה, שבשבילך אינו רוצה לנסוע מזה. מובן מאליו, שלא מחכמה אמרה כזאת, אבל בשביל זה, בשבילך, היה ריב ביניהם. הלא ידעת, עד כמה רגזנים הם החולים האלה.

קיטי החרישה, ופניה נזעמו יותר ויותר, ורק ווארינקה לבדה דברה ותתאמץ לפייסה ולהרגיעה, ובראותה, כי אף על פי כן קרובה סערה לבוא, לא ידעה אם במלים אם בדמעות תפרוץ סערה זאת. — בגלל זה טוב אשר לא תלכי... הלא תביני, ואין לך לראות עלבון בזה...

— כפעלי שולם לי, כפעליו! — התחילה קיטי מדברת במהירות.

ותחטוף מידי ווארינקה את שמשייתה ותסב מבטה מעיני רעותה הצדה. ווארינקה היתה נכונה לצחוק מעט למראה החמה הזאת שהיתה כחמת ילדה, אך יראה, פן תעלוב בזה את רעותה.

— מה הוא כפעלך? לא אבין זאת, — אמרה ווארינקה.

— כפעלי, על כי כל זה היה דרך התכחשות, על כי בדוי כל זה, דברים שאינם יוצאים מן הלב. מה לי ולאיש הזר הזה? אך ריב פרץ על ידי, על כי עשיתי את אשר לא שאל איש מאתי, על כי כל זה התכחשות! התכחשות! התכחשות!...

— הן לא יכלת להתכחש, כי מה בצע לך? — אמרה ווארינקה

בלחש.

— ומה גדולה שטות זו, מה כעורה היא! הן לא היה לי כל

צורך... כל זה התכחשות! — הוסיפה לדבר, וידיה פתחו וחזרו וסגרו את השמשית.

— אבל מה בצע?

— להראות כטובה ומשובחת לפני הבריות, לפני עצמי, לפני

אלהים; לרמות את כל באי עולם. לא, מעתה לא אגרר עוד! טוב להיות אשה רעה מהיות שקרנית ורמאית!

— אבל מי היא הרמאית? — אמרה ווארינקה בתרעומות. — לפי

דבריך...

אבל קיטי כבר הגיעה לכלל כעס גדול ולא נתנה לה לכלות

דבריה.

— לא בך אדבר, לא בך. את כלילת כל המעלות. כן, כן, ידעתי,

שכולכן משוכללות בכל מדה טובה, אבל מה אעשה, ואני אשה רעה? אילו לא הייתי רעה, לא קרני כדבר הזה. אך אם כן אהיה נא כמו שנוצרתי, ולא אעשה שקר בנפשי עוד! מה לי ולאנה פבלובנה! יחיו להם כטוב בעיניהם, ואני אחיה כטוב בעיני. אינני יכולה לעשות לי נפש אחרת... וכל זה אינו מה שראוי, לא מה שראוי הוא!...

— אבל מה איננו כראוי? — שאלה ווארינקה בלי הבין דבריה.

— הכל איננו כראוי. אני אינני יכולה להתנהג אלא על פי רוחי,

ואתן מתנהגות על פי חוקים. אני אהבתי אתכן בתם לבבי, ואתן אהבתן אותי בודאי על מנת להציל את נפשי, להורותני מוסר!

— את חוטאת לנו בשפתיך, — אמרה ווארינקה.

— אינני מדברת באחרים מאומה, בי לבד אדברה.

— קיטיו— נשמע קול הזקנה, — בואי והראי לאבא את תפוחי הזהב האדומים שלך.

בגאווה מגולה ובלי השלים עם רעותה לקחה קיטי את קופסת תפוחי הזהב מעל השולחן ותלך אל אמה.
— מה לך? על מה ככה אדמו פניך? — אמרו אליה אביה ואמה כאיש אחד.

— אין דבר, — ענתה אותם, — שוב אשוב כרגע — הוסיפה ותרץ אל רעותה.

„עודנה פה! — אלי, אליו מה אומר לה, מה עשיתי לי, מה דברתי באזניהו על מה עלבתי אותה? מה אעשה עתה? מה אומר לה? — אמרה קיטי בלבה ותעמוד אצל הדלת.

ווארינקה ישבה אצל השולחן וכובעה על ראשה, ושמשיתה בידה, ותתבונן בנוצת השמשית, אשר נשברה בידי קיטי בהחזיקה אותה, וכראותה את קיטי, הרימה את ראשה.

— ווארינקה, סלחי נא לי, סלחי! — לחשה קיטי ותגש אליה. — אינני זוכרת מה שדברתי. הנני...

— האמיני לי, כי לא נתכוונתי להרעימך, — אמרה ווארינקה בצחוק קל.

ובכן לא זזו משם עד שעשו שלום ביניהן. ועם זה נשתנו כל סדרי עולמה של קיטי משבא אביה אל המקום ההוא. אמנם לא הסירה מלבה את כל אשר קבלה מרעותיה, אך הבינה, שכחשה לעצמה, בחשבה, שהיא יכולה ללכת בדרך אשר בחרה בה. ביום ההוא כמו נעורה פתאום מתרדמה, ועיניה נפקחו לראות, עד כמה קשה לה להחזיק מעמד על רום המדרגה, אשר העפילה לעלות עליה, בלי עשות שקר בנפשה ובלִי התהלל; מלבד זאת הכירה את כל כובד משאו של עולם הצרות והחליים והגוססים אשר באה בו; קשות ומכאיבות היו בעיניה כל אותן היגיעות שיגעה לאהוב את החיים האלה, ונפשה נכספה אל הרוח הצח, אל ארץ רוסיה, אל אחוזתם, שכפי שנודע לה על ידי מכתב, כבר באה שמה אחותה דולי עם ילדיה.

אך לא זוה מלחבב את ווארינקה, ובהפרדה מעמה, פצרה בה
לבוא אליהם לרוסיה.

— כשתהיי לאיש אבוא אליכם, — אמרה ווארינקה.

— לעולם לא אהיה לאיש.

— אם כן לא אבוא אליכם לעולם.

— אם כן אנשא לאיש בכוונה זו בלבד. זכרי נא את הבטחתך!

— אמרה קיטי.

כאשר אמר הדוקטור כן היה: בריאה ושלמה שבה קיטי הביתה.
אמנם שוקטת ושמחה כבראשונה לא היתה עוד, אך דעתה נתקררה,
ומאורעותיה במוסקבה היו אך זכרונות בלבד.

UNIVERSITY OF
ILLINOIS
AT URBANA
BOOK DEPT.

